

*"Varsın olmasın gölgen
benim gölgem ikimize de yeter."*

Gölgesi

SİBEL AKCAN

Narin'in şehit olduğuna inandığı
kocasını Hakan'ın, tam dört yıl sonra
geri döndüğünde tek istediği
ailesine kavuşmaktır. Hakan'ın yokluğunda
birçok zorluğa göğüs gerip çocuklarını
tek başına büyütme zorunda kalan Narin'in ise
aklındaki son şey, ona bu kadar büyük bir yalan
söyleyen kocasını affetmektir.
Narin için asıl zor olan Hakan'ın yokluğu muydu,
yoksa beraberinde getirdiği sırlar mı?
Hakan ve Narin'in hikâyesi kaldığı yerden
devam etmiyor, yeniden başlıyor.

*"Sen benim hiç varmak
istemediğimi kıydın, Narin.
Oysa ben dalgacı suların adamıyım."*

© /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

"Benim adım yok, Narin.
Gölge yok, ayak izim yok,"
dedi umutsuzca.

"Olsun!" dedim
omuz silkerek.
Onun aksine umarsız
çıkıyordu sesim.
"Adını dilim zikretmese de
kalbim senin adınla çarpar..."
dedim üzerine basa basa.

"Olmasın ayak izin,
ben kokundan anlarım
geçtiğin yolları...
Varsın olmasın gölge,
benim gölge
ikimize de yeter!"

Gölgesiz¹

Sibel Akcan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

Editör: Neslihan Akman

Son Okuma: Derya Özkan

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ocak 2025

ISBN: 978-625-95208-9-6

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.

No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

Düzenleme

Ny.ozlem

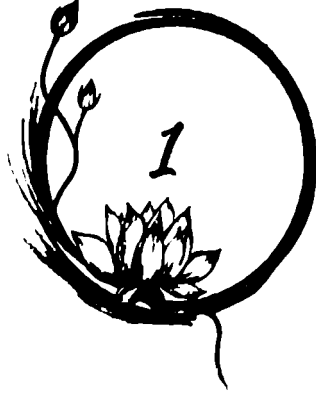

Gölgesiz

SİBEL AKCAN

**Kitapta yer alan kurum, kuruluş ve şahıslar
tamamen hayal ürünüdür.**

Başta şehit aileleri olmak üzere
sevdiklerini kaybeden herkese ithaf edilmiştir.

Ben Narin. Adının anlamını asla taşımayan, narin olmasına fırsat verilmeyen, Narin. Altı yaşında babasını kaybeden, babası toprağa verildiğinde bir fidan gibi topraktan tekrar çıkacağı günü bekleyen, Narin. Ölenlerin geri gelmediğini, toprağın aldığını geri vermediğini öğrendiğinde büyüyen, Narin.

Sevdiği tüm adamlar tarafından terk edilen, güçlü olmak zorunda bırakılan, Narin.

Ben Narin. Ölümle çok kez tanışmış, ölümle bir olamamış, Narin.

Ben miydim bu aynanın karşısındaki kadın? Ben miydim hâlâ yaşayan?

Herkesin bildiği fakat kimsenin dile getirmediği şeydi ölüm. Gidenin sonsuzluğa ulaştığı, kalanın acı içinde kaldığı o dipsiz kuyuydu ölüm.

Ruhumu bürüyen karanlık, bedenime de yansımıştı. Tüm vücudumu örten siyah bol elbisem, başıma rastgele geçirdiğim şalımla ona gitmek için hazırdım. Ruhum, kalbim, aklım bu fikri ne kadar reddetse de onu görme vaktim gelmişti artık.

Sarılamayacak olmak, kokusundan mahrum kalmak içimi yaksa da ben zaten o gittikten sonra her gece kor olup yanıyor, her sabah kül olarak devam ediyordum yoluma.

“Neden daha önce gelmedin?” dese verecek cevabım yoktu. Bana, “Güçlü kal, başın daima dik yürüyeceksin!” demişti. Ben başımı yerden kaldıramıyordum. Sırtıma yüklenen bu acı o kadar ağırdı ki taşıyamıyordum. Gözümü topraktan almak benim için imkânsızdı.

Cevap veremezdim ama özür dilerdim. Bensiz gittiği için.

Kapıdan dışarı adımımı attığımda en az içim kadar puslu bir hava karşıladı beni. Yağmur az önce dinmişti. Sis çökmüş havanın soğukluğu bir bıçak gibi vuruyordu yüzüme. Hiç titremedi içim, üşümek bana yasaktı.

Çatının saçaklarından düşen bir damla saçlarımın arasına karıştığında rengi solmuş gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. O da az önce ağlamıştı, onun da rengi solmuştu, belki o da bulutların ağırlığını taşıyamıyordu artık.

Ağır aksak adımlarım beni bekleyen taksiye yöneldiğinde, yürümek için büyük bir çaba sarf ettiğimi fark ettim. Yaptığım en basit işler bile benim için zorlaşmışken, oraya gitmek her şeyden daha zordu. Artık hayat benim için hep zordu.

Gideceğimiz yeri o kadar söylemek istemiyordum ki dudaklarım birkaç kez kapanıp açıldı. Nihayet söyleyebildiğimde taksinin camını açıp soğuk havanın beni ısıtmasına izin verdim. Yüzüme vuran rüzgâr zorlukla aldığım nefesime karışırken, Karadeniz'in havası bile nefes alış verişimi kolaylaştırmıyordu.

Bedenim nefes almayı kendine hak görmüyordu.

Bu yolları en son babam için geçmiştım, şimdi babamdan sonra en sevdiğim adam için geçiyordum. İkisinin yattığı yer farklı olsa da vardığım yer mezarlıktı neticesinde. Kalıcı olarak geleceğim günü iple çekiyordum.

Taksiciye beklemesini söyleyip araçtan indiğimde, gözlerimi kapatıp sert bir soluk çektim içime. Kendimi kasmaktan o kadar titriyordum ki sert rüzgârın vurduğu yapraklar bile bu kadar titremiyordur. Attığım her adımda beynimin içindeki baskı da artıyordu, titrek adımlarım o kadar acizdi ki bastığım yeri hissetmiyordum bile.

Bana tarif edilen yere geldiğimde, zaten yavaş olan adımlarım mümkünmüş gibi daha da yavaşladı. Ayaklarım varacağımız yeri şiddetle reddediyordu, tıpkı kalbim gibi.

Aramızda artık birkaç adımlık mesafe vardı ama o birkaç adımı atacak gücüm yoktu.

Baktım, baktım, baktım...

Gök gürledi, şimşekler çaktı. Birazdan yağmur yağacaktı. Biz birlikte ıslanamayacaktık.

Sürüyerek de olsa adımlarımı atabildiğimde bedenimi bile kendime yabancı hissediyordum. Ben miydim bu adımları atan, bu nefesi soluyan? Ben miydim bu atan kalbin sahibi? Ben ne kadar zamandır bendeydim?

Artık aramızda mesafe yoktu. Soğuk mezar taşına takıldı gözlerim, adı yazmıyordu.

"Benim adım yok, Narin. Gölgem yok, ayak izim yok," dedi umutsuzca.

"Olsun!" dedim omuz silkerek. Onun aksine umarsız çıkıyordu sesim. "Adını dilim zikretmese de kalbim senin adınla çarpar..." dedim üzerine basa basa.

"Olmasın ayak izin, ben kokundan anlarım geçtiğin yolları..." diye devam ettim sözlerime. İkimiz de kilitlenmiş gibi birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sesim o kadar netti ki kısık sesle konuşuyor olmam bile anlaşılmaz gelmiyordu. "Varsın olmasın gölgen, benim gölgem ikimize de yeter!" dedim kararlılıkla.

Gizli görevde şehit düşmüştü, adını yazmamışlardı mezar taşına. Bana verdikleri üniforması da onun gibi kokmuyordu zaten. İnsan şehit düşünce kokusu değişir miydi? Oysa ben onu kokusundan bulurum sanmıştım. *Benim kokum bile yok*, dememişti ki. Ben de bunu hiç hesaba katmamıştım.

Beni sürekli ölümüne hazırlamıştı, ben hiç hazır olmamıştım. İkimizin gölgesi olmaya kalkmıştım, ölümün gölgesinin üzerimizde olduğunu fark etmeden.

Ayaklarım artık beni taşıyamayacak noktaya geldiğinde dizlerimin üzerine çöktüm. Sesi sanki kulaklarımda yankılanıyordu. *Adım yok*, diyordu *izim yok, gölgem yok!* Haklıydı. Adının yazdığı bir mezar taşı bile yoktu.

Benim gölgem yok, dediğinde iz bırakmayacak hatta kendisini yok sayacak kadar iyi gizlenmekten bahsettiğini sanmıştım. Oysa ölülerin de gölgesi olmazdı, güneş bir tek toprağın altına ulaşamazdı. O kendisini zihninde çoktan öldürmüştü. Beni o gün orada, bunları söylediği anda terk etmişti, üstelik biz daha hiç kavuşmamışken.

Sesini kafamın içinden söküp atmak istedim. Yapamadım, yapamadıkça hıçkırıklarım yükseldi arşıâlâya*. Elimi bastırırsam da dudaklarımdan çıkan feryadara artık engel olamıyordum. Ona sarılmak yerine toprağına sarıldım sıkı sıkı. Bağırđım, ağladım. Gelmedi... Oysa o asla dayanamazdı ağlamama, mutlaka gelirdi.

Toprağına sıktım, sıktım, sıktım... Ellerimdeki kan çekilene kadar sıktım. Mezarlık sessizdi. Mezarların dili olmazdı.

İçim sökölüne kadar ağladım, sesim kısılana kadar bağırđım. O öldükten sonra ilk kez ağlayabiliyordum. O gittikten sonra sesim ilk kez bu kadar net çıkıyordu. Bağıra çağıra ağladıkça içimdeki ateş daha da harlanıyor, gözlerimden akıyordu. Yağmur yağıyordu ama beraber ıslanmıyorduk. Ondan bana artık onun gibi kokmayan bir üniforması kalmıştı, bir de ıslanmış bir avuç toprak.

Ellerim istemsizce karnıma gitti. Bir de asla göremeyeceğı evladımız vardı. Yağmur yağıyordu ama beraber ıslanmıyorduk.

Karanlık yollardan geçer insan, kırık kalplerin üzerine basarak yürür çoğı zaman. Ezilen de kırılan da kendi kalbidir ama anlamaz. Ta ki parçalara

* Göğün dokuzuncu katı. (Ar.)

ayrılmış kalbi eline verilene kadar. Alnımı yasladığım soğuk mermerden kaldırdım başımı. “Şurası cehennem!” dedim göğsümün üzerine yumruk yaptığım ellerimi vurarak. “Sen beni nasıl bir cehenneme attın, bu kalbi nasıl yaktın bilemezsin!” dedim avazım çıktığı kadar bağırarak. Öyle kırgın, öyle öfkeliydim ki... Beni bırakıp gitmişti. Oysa ben ikimizi saklayan bir gölge olacaktım. Kimse bizi bulamayacaktı ama gitti, benim hikâyem bitti, ben bittim.

“Yine de...” dedim. Sesim güçlkle çıkıyordu. “Yine de beni de al cennetine, varsın kalbim cehennemde kalsın, ben geleyim yanına,” dedim yalvararak. Hıçkırıklarımın sonu yoktu, acımın sonu yoktu, bizim sonumuz ise bir düşman kurşunuyla çoktan yazılmıştı. Cennetin en güzel yerindeydi o, yaşarken öyle iyi bir insan olacaktım ki Allah’ım beni de onun yanına koyacaktı. Hayat kısıydı doyamamıştım, cennette buluşmalıydık. Sonsuz hayatta, sonsuza kadar birlikte kalmalıydık. Hem cennette bize kurşun değmezdi. Cennette ölüm yoktu.

Başımdan çıkardığım siyah şalımlı mezar taşına bağladım, adının bile yazılmadığı soğuk mezar taşına.

Şimdi onsuz çıkıp gidecektim şu kapıdan, yine vedalar düşmüştü payımıza.

Geçmiş

“Açılmıyor da kapı...” dedim yutkunarak. Bu kavgadan sonra havalı bir şekilde kapıdan çıkıp gitmem gerekiyordu. Hemen arkamda olduğunu saçlarıma değip enseme ulaşan sıcak nefesinden anladım. Kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Sıcaklığı, sıcaklığıma karışacak kadar. İstemsizce derin bir nefes aldım kokusunu daha çok içime çekebilmek için. Az önce bağırıp çağıran ben değilmişim gibi kokusuna sığınmıştım yine. Ne yapmak istediğimi anlamış olacak ki aramızdaki tek adımlık mesafeyi de kapattı, iki eli başımın üzerinden kapıya uzandı. Sırtım artık göğsüne değiyordu.

“Senin benden gitmene kapılar bile izin vermiyor narin sevgilim,” dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

Ilık nefesi bu sefer kulaklarıma çarpıyordu. Yutkunup, “Ne ara kilitledin ki kapıyı?” dedim şaşkınlıkla.

Boynuma küçük bir öpücük kondurarak, “Kilitlemedim ki,” dedi.

“Nasıl kilitlemedin?” Kapının üzerindeki ellerini çekip kapıyı zorladım. Kapı yine açılmadı. “E kilitli işte!” dedim yüksek sesle. Küçük bir kahkaha

atınca dirseğimi karın boşluğuna vurdum. Sinek ısırığı gibi bir etkisi olmuş olacak ki sadece sesli bir nefes verdi. “Kas yığını!” dedim dişlerimin arasından.

“Ben istemezsem, Narin...” dedi kısık bir sesle. “Ben istemezsem benden bir adım öteye gidemezsin! Yolların kapanır, kapıların kilitli kalır, sen benden bir adım öteye gidemezsin!” Dudakları kulağıma değiyor, değdiği her noktada yangınlar bırakıyordu.

Sol elini saçlarımın arasından geçirdikten sonra kapı kulpunu tuttu. Kendine doğru çektiğinde kapı açıldı. “Eğer birlikte çıkamayacaksak kapılardan, hiçbir kapının kilidi açılmaz bize, geçit vermezler.”

Günümüz

Sırtımı dönemediğim için geri geri adımladım. Buruk bir gülümseme kondurdum dudaklarıma, avuç içlerimi öpüp mezarına doğru üfleyerek el salladım. Sanki görebilirmiş gibi. Sahi şehitler ölümsüz değil miydi? Belki buradaydı, belki o da ağlıyordu benimle. Belki saçlarımı seviyordu, belki yüzüme dokunuyordu, öpüyordu belki alnımdan. Ben onu görmüyordum ama belki o hep yanımdaydı, olamaz mıydı? Birlikte geçmeyeceksek hiçbir kapının kilidi açılmazdı, geçit yoktu... Öyle söylemişti.

Duamı ettikten sonra taksinin beni bıraktığı yere doğru adımlamaya başladım. Yüzümü güldüren yine oydu, ona ait anılarım. Ağlatan da oydu. Hakan’ın artık bir anı olduğunu bilmek ağır geliyordu kalbime. Gözler kalbin ağırlığım taşıyamayacak kadar narindi çünkü. Tıpkı benim gibi.

Mecburen dönmüştüm sırtımı bin bir türlü vicdan azabıyla. Başım kaç kez döndü istemsizce o mezara bilmiyordum. Adımlarım başka, kalbim başka yere gidiyordu. Beni de hemen yanına gömmezler miydi? Hemen ölemez miydim? Neden sevdiklerimin sonu hep kör kurşundu, neden sevdiğim her erkeğin sonu bir düşman kurşunuydu? Hakan’ın kaderi nasıl olurdu da babamla bir çizilebilirdi?

Gökyüzüne saklanıyordum, yağmur damlaları yüzüme vurdukça gözyaşlarıma karışıyordu. Yağmur gözyaşlarımı saklıyordu. Gökyüzüne minnettardım benden daha çok yağdığı için.

Taksinin olduğu yere geldiğimde aracı yerinde bulamadım. Beklememişti beni. Sesli bir nefes verip etrafıma bakınmaya başladım.

Ceplerimi telefonumu bulmak için yokladığımda çabamın boşa olduğunu fark ettim. Yanıma almamıştım.

Mezarlıktan çıkıp ana yola doğru yürümeye başladım, yağmur hafiflemişti ama ben ıslanacağım kadar ıslanmıştım. Hasta olmam önemli değildi

benim için fakat karnımda bir emanet taşıyordum, kendime iyi bakmak zorundaydım.

Babası kendinden bir can bırakıp gitmişti bana, emaneti hayatımın en değerlisiydi.

Kollarımı vücudumun etrafına sarıp ısınmaya çalıştım. Mezarlıktan çıktığımda *neden* dedim içimden, *neden kalmıyorsun yanında? Bebeğin üşümez onu sen sarıyorsun, Hakan üşümez onu toprak sarıyor. Sen üşümezsin onlara sarılıyorsun.*

Tekrar mezarlığa döndü bakışlarım istemsizce, kalmak ile gitmek arasındaki o ince çizgide tereddüt ediyordum.

“Narin Hanım!” diyen sesle irkildim. Mezarlıktan çektiğim bakışlarım sesin kaynağını buldu. Adının Sezgin olduğunu bildiğim adam, siyah bir *jeep* ve birkaç adamıyla karşımda duruyordu. Hepsi takım elbiseliydi. Yapılı olan, koruma olduğunu düşündüğüm adamların her birinin kulağında kulaklık vardı.

Hepsinin üzerinde tek tek gezindikten sonra Sezgin Bey’de durdu bakışlarım, kaşlarım istemsizce çatıldı.

“Affedersiniz, korkutmak istemedim,” dedi bir elini kaldırarak. Halim onu ürkütmüş olacak ki tekinli: yaklaşıyordu. Bense boş gözlerle ona bakıyordum. “İyi misin?” diye soran benden bir tepki alamayınca. Başımı *evet* anlamında sallayıp yüzüme yapışan ıslak saçlarımı kulağımın arkasına aldım.

Yanındaki adamları çoktan şemsiye çıkarmıştı Sezgin Bey’in ıslanmaması için. “Islanmışsınız, görüyorum ki aracınız da yok, gideceğiniz yere kadar eşlik edeyim size,” dedi.

“Taksim vardı ama gitmiş, parasını ödememiştim daha,” dedim gereksiz bir bilgi vererek. Kendimde değildim, düzeleceğim ise muammaydı.

“Anladım. Hava kararmak üzere, bu saatte burada taksi zor bulunur. Buyurun lütfen.”

Sezgin Bey ailesinden kalan bir evi yenilemek için buradaydı, konuşulanlara göre de merkezi İstanbul’da olan büyük bir şirketin sahibiydi. Cansu’nun demesine göre Trabzon’un şehir merkezinde de yeni bir ofis kurmuş, yavaş yavaş işlerini Trabzon’a taşımak istiyormuş. İlçemize yaptığı yardımlarla duymuştum adını. Birkaç kez de tesadüfen karşılaştığımız için tanışmış bulunuyorduk.

Başımı sallayıp adımlarımı arabaya doğru yönelttim. Biri benim için kapıyı açtı. Ben arabaya bindikten sonra diğer kapı da Sezgin Bey için açılmıştı. Sezgin Bey ve ben arka koltuğa otururken adamlarından biri şoför

koltuğuna, diğer iki adamı da şoför koltuğunun yanındaki koltuklara oturmuştu. Anladığım kadarıyla arabanın içi baştan tasarlanmıştı.

Araba hareket etmeye başladığında arka camdan mezarlığa baktım. Ona bir kez daha veda ediyordum, bu sefer ben gidiyordum. “Özür dilerim,” diye fısıldadı dudaklarım. “Yakın zamanda geleceğim sevgilim,” dedim benden başka kimsenin duyamayacağı bir sesle.

Mezarlık gözden kaybolmaya başlayınca, gözlerimi arka camdan çekerek sağımdakinden yolu izledim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki aldığım nefesim sanki göğsüme batıyordu. Mideme giren kramplarınca haddi hesabı yoktu. Göğsüm sıkıştıyordu, özlem ağırdı.

“Hep böyle hüznü mü bakar gözleriniz?” diye sordu.

Bakışlarımı camdan çekip Sezgin Bey’e yönelttim. Büyük bir merakla vereceğim cevabı bekliyordu. Birkaç saniye yüzüne baktıktan sonra tekrar cama çevirdim bakışlarımı.

“Sevdiğini kaybeden herkes hüznü bakar,” dedim derin bir nefes alarak. “Gözlerindeki hayat ışığı sönmüştür artık, ruhsuz bakar. Uzaklara dalar sürekli gözleri çünkü o kadar yakında değildir ki sevdikleri, yakınlarla işi olmaz bir daha,” dedim. Kurduğum her cümlemin altında eziliyordum. Göğsüm iyice sıkıştı, kalbim daha da şiddetli çarptı. “Çalan kapıya koşmaz mesela, telefon çalınca heyecanlanmaz. Çünkü bilir ne gelen odur ne de arayan,” diye devam ettim yüreğimi ezen sözlerime.

Sevdiğini sonsuzluğa, başka bir dünyaya yollayan herkesin göğsünde bir ağırlık vardır. Artık aynı dünyada yaşamıyor olmanın verdiği ağırlık. Ölen-den yaşayana kalan mirastır bu acı. Geçmez, eskimez, kabuk bağlamaz, dikiş tutmaz. Sonsuzlukta kavuşana kadar devam eder. Dünyaların ayrılmasının bedeli bu ağırlıktır işte, sevdiğini yeryüzünde bulamayıp gökyüzüne hükmedememenin çaresizliği oturur içine. Öldürmez ama yaşatmaz da. Sevdiğinden ayrılan her kalp, mahkûmdur bu sancıya.

“Nişanlınızdı galiba, yakın zamanda kaybetmişsiniz,” dedi tereddütle. Sormak istemiyormuş ama merakına yenik düşmüş gibiydi.

Bakışlarımı tekrar yeşil gözlerine çevirdiğimde, “Kocam!” dedim üzerine basa basa.

Kaşları çatıldı. “Anlayamadım?” dedi şaşkınlıkla.

“Anlaşılmayacak bir şey yok, kocamdı,” dedim bakışlarımı tekrar çekerek. “Benden size bir tavsiye, bizim buralarda duyduğunuz her şeye inanmayın öyle. Bilip bilmeyen herkes konuşur,” dedim öylesine bir şeyden bahseder gibi. Beni rahat bıraksaydı da akıp giden yolu izleyirdim. Kimse bana bir şey

anlatmasa, beni dinlemek için çabalamasaydı keşke. Herkes ben yokmuşum gibi davransaydı ve ben kimsenin hayatında öylesine bile yer tutmasaydım.

Sezgin Bey konuşmaya pek niyetimin olmadığını anlamış olacak ki yol boyunca bir daha hiç konuşmadı. Nihayet inmek istediğim yere geldiğimizde, “Burada durur musunuz?” dedim mesafeli sesimle.

“Fakat daha evinize gelmedik, sizi kızdırdıysam-”

Sözlerini tamamlayabilseydi muhtemelen özür dileyecekti fakat ben, “Siz benim evimi nereden biliyorsunuz?” diye sert bir şekilde çıkıştım.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, “Burası küçük bir yer, Narin Hanım,” dedi *bunda ne var* der gibi.

Doğruydu. Başımı *anladım* anlamında aşağı yukarı sallayıp arabadan inmek için kapıya yöneldim fakat Sezgin Bey kolumdan tutup, “Özrümü kabul ettiniz mi?” diye sordu.

“Özürlük bir şey yok, lütfen siz de kusuruma bakmayın. Ben bu aralar-”

“Yastasınız,” dedi beni tamamlarcasına.

Gözlerimi kaçırdım. Eğer sözümü kesmeseydi, “Yorgunum,” diyecektim. Devamına *üzgünümü* eklemeyecek, *yastayım* sözcüğünü asla kullanmayacaktım fakat tüm bunlar tuttuğum yas sonucunda olmamış mıydı zaten? Asla bitmeyecek ömürlük bir acıyla sınanıyordum. Ömrümce bitmeyecek bir yas. Göğsüm sıkıştı, derin bir nefes çektim içime. *Allah'ım sen bana ömürlük sabır ver; ver ki dayanayım, ver ki içimdeki canı yaşatayım, ver ki ondan bir parçaya kavuşayım.*

Kapıyı açmak için tekrar yönelmiştim ki çoktan açıldığını, inmem için bir adamın kapıyı açık şekilde beklettiğini fark ettim. Bazen bulunduğum ortamdan soyutlanarak etrafımda olup biten olayları asla hissetmiyordum ancak ana döndüğümde, olaylar çoktan olup bittiğinde idrak edebiliyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim arabadan inerken.

“Kendinize iyi bakın.”

“Siz de.”

Ben anılarıma doğru yürürken Sezin Bey'in arabası hareketlendi. Sonunda gözden kaybolduğunda onunla baş başa kalmışım gibi hissettim. Hakan'ı burada ilk gördüğüm an canlandı zihnimde. Adımlarım duraksarken gözlerimi kapattım.

“Ay, tutamıyorum deli kızı illa yanına gelecek. Kız misafir, ben oturuyorum o iş yapıyor diye tutturdu,” dedi Nurten teyze aceleyle mutfığa girerken.

“Karadeniz inadı dedin mi kızın başta gelir zaten, Nurten teyze,” dedim pastanın son rötuşlarını yaparken.

“Rahmetli babası çok ısrar etti adını Asiye koyalım diye. Koydurmadım. Yine asi, yine inatçı oldu,” dedi *ben bu işten bir şey anlamadım* dercesine. Gü-lümsedim. Nurten teyzeyi o kadar çok sevmiştim ki tonton, tatlı dilli bir teyzeydi. O da beni çok sevmişti; ikinci kızım, üçüncü evladım diyordu bana.

“Anne,” diye bir ses duyulduğunda Hilal’in mutfığa yaklaştığını anlamış-tık. Nurten teyzeyle göz göze geldiğimizde, “Eyvah!” dedi panikle. Benim daha bir şey söylememe fırsat vermeden koşarak içeri gitti. Hilal mutfığa ba-yağı yaklaşmış olacak ki konuşmalarını duyabiliyordum. Hilal, “Bırak mut-fığa gireceğim,” derken Nurten teyze, “Olmaz, giremezsin. Narin tek başına iş yapmayı seviyor, bilmiyor musun en yakın arkadaşının huyunu?” dedi şî-veyle. Nurten teyze normalde çok düzgün konuşan fakat sinirlenince şivesi kayan birisiydi. O ne zaman şiveli konuşsa kendime hâkim olamaz kahkaha atardım, benim kahkaha atmama o daha çok sinirlenirdi. Sesler uzaklaştıkça Nurten teyzenin Hilal’i ikna ettiğini anladım.

Son dokunuşu yaptığımda pasta artık hazırды. Yazları kendime uğraş ol-sun diye pastacılık kursuna gidiyordum. Bu konuda bayağı iyiydim. Hilal’in doğum günü pastasını da bu yüzden kendi ellerimle yapmak istemiştim.

Pastayı yuvarlak cam tepsiye koyup mumları üzerine diktim, çabuk eri-mesin diye bahçeye girerken yakacaktım. Kibrit kutusunu hırkamın cebine atıp pastayı elime aldım. Benim doğum günümüş gibi çok heyecanlıyım. Hilal’in doğum günü 15 Eylül’dü fakat o, abisi yokken kutlamak istemediği ve bizi sıkı sıkıya tembihlediği için biz iki gün önce kutlamaya karar vermiş-tik. Nurten teyze Hilal’i *yaz bitmeden Ragıp amcanları, Narin’i falan çağır-a-lım da bahçede güzel bir sofrı kurup oturalım*, diye kandırmıştı.

Pasta düşmesin diye büyük bir dikkatle yürürken mutfaktan çıktım. İçimden meşhur doğum günü şarkısını söyleyerek prova yaptığım sırada bir şeyle çarpıştım. Daha doğrusu biriyle. Pasta elimden kayıp giderken iki-miz de refleks olarak geriye çekildik. İki saat uğraştığım pastam kırılan cam tepsinin parçalarına karışırken öylece kalakaldım. Karşımda kim olduğunu hâlâ bilmiyordum çünkü pastadan gözlerimi alamamıştım. Burayı hemen toplarsam hızlıca bir pasta daha yapabilirim diye düşünüp cam kırıklarına yönelmiştim ki belime göre oldukça büyük olan bir el beni kaldırıp masanın üzerine oturttu.

“Ne yapıyorsun kızım, ayağında terlik yok ayakkabı yok cama yürüyorsun,” dedi o elin sahibi öfkeyle.

Üzerimdeki şoku atlatır atlatmaz, “Kör müsünüz ya! Koca pasta ve koca beni nasıl görmezsiniz?” dedim sesimi yükselterek. Pasta düşmeden önce üzerine bulaşmış olacak ki üzerini temizliyordu fakat sesimi duyunca başını kaldırıp bana baktı. İlk kez göz göze geldik. Onu fotoğraflarından tanımıştım, Hilal’in abisi Hakan’dı. Gözleri öfkeyle bana döndü. Dudakları bir şey söylemek için aralanmıştı fakat her ne diyecekse sözlerini yutmuş, kısıtğı gözleriyle bana bakıyordu. O bana öyle dikkatli bakınca kendime bakma ihtiyacı hissedip üzerimi incelemeye başladım. Onun aksine benim üzerime pasta da bulaşmamıştı.

Dikkatini çekebilmek için, “Hem kör hem sağır olma ihtimaliniz olamaz, değil mi? Çünkü askersiniz, böyle hayatta kalma ihtimaliniz bayağı düşük, bir operasyona gitseniz ilk siz ölürsünüz,” dedim imayla.

Bana cevap vermek yerine gözlerini benden çekip kapıya yöneldi. Aceleyle masadan aşağı inip, “Durun! Kardeşinizin doğum gününü kutlayacağız bugün, onun pastasını düşürdünüz,” dedim panikle. Birinin bana yardım etmesi gerekiyordu. Öylece bırakıp gitmeyecekti, değil mi?

“Farkındayım,” dedi soğuk bir sesle. Ona doğru bir adım atacaktım ki hissimla arkasını dönüp, “Sakın bir adım daha atma!” dedi yükselerek.

Bir ayağım havada öylece kaldım. Tam adım atacağım yerde kocaman, dik duran bir cam parçası vardı. Arkasında gözleri mi vardı da benim göremediğimi görebilmişti? Hızlı adımlarla bana yaklaşıırken kendi kendine söylenmeyi de ihmal etmiyordu. “Akşam akşam neyle sınıyorsun beni Allah’ım?” dedi kısık ama duyabileceğim bir sesle.

“Seni duyuyorum,” der demez öyle bir baktı ki bana küçülüp yok olmak istedim. Galiba biraz sinirli ve sinirlenince de korkunç bakan birisiydi. Hemen gözlerimi kaçırdım çünkü biraz daha bakarsam sadece bakarak beni öldürebileceğini hissettim.

Elleri tekrar belimi bulup masaya oturtunca, “Sen de iyi alıştın beni kucaklamaya,” dedim kendimi tutamayarak. O aksiyse ben de aksiydim. Sonuçta benim de damarlarımda Karadeniz kanı geziyordu. *Karadeniz kızımı ben ayağını denk al*, desem ağır mı olurdu ki?

Beni duymazdan gelerek ayakkabılığa yöneldi. Benim olduğunu düşündüğü ayakkabıyı aldı, doğru tahmindir. “Benim ayakkabım olduğunu nereden anladın?” dedim şaşkınlıkla. Sonuçta bu eve sık gelen birisi değildi, o yokken Hilal yeni ayakkabı almış olabilirdi.

Bana doğru adımlarken, “Ayakların küçücük, bizde bebek numarası gibi ayakkabı giyen yok,” dedi aksi sesiyle.

Gözlerimi devirip, “Yok artık teğmen, otuz altı numara bebek ayakkabısı mı olur?” dedim öfkeyle.

Dudakları kısa bir an yukarı kıvrılrsa da tekrar düz bir hal aldı. O az önce bana gülümsemiş miydi?

“Gülümsedin mi sen az önce?” dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

“Hayır,” dedi keskin bir ifadeyle.

“Evet, gülümsedin.”

“Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?” dedi ayakkabılarımla tam önümde durduğunda.

Sahi neyi kanıtlamaya çalışıyordum?

Konuyu kapatmak istercesine, “Terlik verseydin ya, neden ayakkabılarımı aldın? Beni mi kovuyorsun yoksa?” dedim panikle. Kovsa yeriye ama Hilal çok üzülürdü. “Tamam, iyi bir başlangıç yapmadık sizinle ama Hilal çok üzülür, lütfen beni kovmayın,” dedim aceleyle.

Bu defa gülümsemesi daha belirgin hale geldi. Parmağımı şıklatıp işaret-parmağımı ona doğru uzattım. “Gülüyorsun işte!” dedim suçüstü yapmış olmanın verdiği haklılıkla.

Boğazını temizleyip gülümsemesini sonlandırdı. Kaşlarını çatıp, “İşince gelince sizli bizli oluyoruz. Sonra senli benli. Karar verin, Narin Hanım, ben de size ona göre hitap edeyim,” dedi mesafeli bir tavırla. Hemen nasıl sınır çizebiliyordu? Ayrıca adımı nereden biliyordu?

“Adımı nereden biliyorsunuz?”

Kaşları şaşkınlıkla havalanırken *konumuz bu mu*, der gibi bakıyordu. “Kardeşimin arkadaşlarını tanımam kadar normal bir şey olamaz,” dedi normal bir tonda.

Omuz silkip, “Peki Esra’yı biliyor musun?” dedim gözlerimi kısarak.

Birkaç saniye gözlerimin içine bakıp kendinden emin bir tavırla, “Tabii ki biliyorum,” dedi. Bingo! Yakalanmıştı.

Gülümsemem yüzümde büyüdü fakat onu bozmayacaktım. *Esra diye arkadaşımız yok*, desem konu uzayıp gidecekti. Ben nasıl onu fotoğraflardan tanıyorsam, onun da beni tanıması olasıydı fakat neden yalan söylemişti?

“Hadi giy ayakkabılarını da gidip pasta alalım,” dedi ayakkabılarımı bana verirken. Konuyu uzatmak istemediği belliydi çünkü bu konunun üzerinde konuşursak yalan söylediği ortaya çıkacaktı. Üstelik şu an çok daha önemli bir sorunumuz vardı.

Ayakkabılarını elinden aldım. “Bu saatte açık bir yer bulamayız ki,” dedim umutsuz bir tavrıla.

Sesli bir nefes verip, “Ben halledeceğim ama sen beni yavaşlatıyorsun,” dedi tekrar kapıya doğru yönelirken.

“Tamam tamam,” dedim panikle. “Lütfen bekleyin.”

Adımları durdu. “Siz de lütfen hızlı olun!” dedi bana doğru dönerken. *Lütfen* kelimesinin üzerine basa basa söylemiş olması imasını anlamama yetmişti.

Sol ayağıma ayakkabıyı geçirip, hemen yanıma koyduğum sağ tekine yöneldim fakat acele etmemden kaynaklı olacak ki ayakkabıyı tutamadan ellerimin arasından kayıp gitti. Masum olduğumu düşündüğüm bakışlarımı Hakan’a yöneltince, sesli bir nefes verip sabır dilenircesine bakışlarını tavana dikti. Sabır dilemesi bitince de ayakkabıyı eline alıp ayağıma giydirmeye başladı.

“Ben giyerdim,” dedim hızlıca fakat Hakan o korkunç bakışlarını bana çevirdi.

Elimle dudaklarımda fermuar varmışçasına kapatma işareti yapıp sustuğumu belli etmek istedim. Ölmek için daha gençtim.

Hakan ayakkabılarımı giydirdikten sonra arka kapıdan çıkıp arabaya yöneldik. O sürpriz yapmak için arka kapıdan gelmişti muhtemelen, ben de aynı yerden çıkıp bahçeyi dolanarak gitmek istediğim için arka kapıya yönelmiştim. Böylece Hilal kapıdan çıkar çıkmaz beni görmeyecekti fakat Hakan’a çarpmamla birlikte günün seyri tamamen değişmişti.

Günümüz

“Narin,” diyen Hilal’in sesiyle gözlerimi açtım. Yanaklarıma süzülen yaşları o fark etmeden sildim, onu da ağlatmak istemiyordum.

O günden sonra ilk kez buradaydım. Bana iyi geleceğini düşünmüştüm ama evin bir yerinden Hakan çıkıp karşımda duracağını gibi hissettiğimde, bu düşüncenin doğru olmadığını anladım. Bu ev onu ilk ve son kez gördüğüm yerdi.

Hilal tam karşımda durduğunda beni baştan aşağı süzdü. Mezarlıktan geldiğimi anlamıştı. Bir şey söylemedi, gülümsedi. Öyle buruk bir gülümseme ki bu, ağlasa bana bu kadar dokunmazdı.

“Bakma öyle,” dedim dolan gözlerimi ondan kaçırarak.

“Bizden selam söyledin mi?” dedi sanki selamımı alabilecekmış gibi. Belki onu avutmamı istiyordu fakat onu avutabileceğim hiçbir cümlem yoktu.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde onun da gözlerinin dolduğunu fark ettim. “Beni içeri davet etmeyecek misin?” Konu Hakan’dan açılmasın diye bula-bildiğim tek kaçıştı.

Önümden çekilip eliyle kapıyı işaret etti. Bahçenin ortasında durduğum için kapıya ulaşmam biraz zaman aldı. Attığım her adımda başka bir anının yanından geçiyordum ve her bir adımda başka bir Hakan ile Narin’i ardımda bırakıyordum. Bu ev baştan aşağı Hakan’dı, bu ev bizdik.

Kapıdan içeri girdiğimde Hilal de beni takip ederek içeri girdi. Kapıyı kapatmıştı ki kolumdan tutup beni kendisine çevirdi. Anlamaz gözlerle ona bakarken bana bir şey söylemek istediğini anladım. Söyleyeceği şey her neyse onu zorladığı epey belliydi.

“Narin,” dedi fakat söyleyeceği şeyi nasıl söyleyeceğini bilemediğinden olsa gerek devam edemedi.

“Bir şey oldu,” dedim panikle. Suskunluğunun bu kadar uzaması beni korkutmuştu.

“Hayır... yani evet...”

“Ne oluyor Hilal?” dedim korkuyla karışık şüpheyle. Hakan’dan sonra her şeyden kolayca korkan ve panikleyen birisi olmuştum. Sanki her an birisi daha ölebilirdi.

Hilal sesli bir soluk verip, “Annem için endişeleniyorum, Narin,” dedi üzüntüyle. Hilal, Nurten annenin durumuyla ilgili bilgi verdiğinde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Buna mecbur olduğum için hem kendime hem de kaderimize kızıyordum.

“Salon da mı?” diye sordum. Hilal *evet* anlamında başını salladığında adımlarım salonda olan Nurten anneye yöneldi. Acı mutlaka o veya bu şekilde akmalıydı. Acı içeride kaldıkça insanı çürütmeye başlardı, ne kadar akmazsa o kadar hızlı çürürdün.

Salon kapısına vardığımda tespih çekerken gördüm onu, orada olduğunu fark etse de tepki vermedi. Günlerdir hiçbir şey yiyip içmiyor, kimseyle konuşmuyormuş. Hilal, “Sürekli tespih çekip dualar okuyor,” dedi Nurten annenin durumunu anlatırken. Haberi aldığı anda bile ağlamamıştı, oysa içinde kopan fırtınalar oğlundan sonra susan dilinden belliydi.

Biraz sonra yapacağım şey, kalbimi bir kez daha parçalara bölecekti fakat onlar benim ailemdi, değil kalbim canım bile fedaydı. Onlar bana Hakan’ımdan kalandı.

“Anne,” dedim cevap vermeyeceğini bile bile. Başını bir kez olsun kaldırıp bakmadı gözlerime. Dudakları arasından bir dua mırıldanıyordu ama ne dediğini anlayamıyordum.

Derin bir nefes alıp, “Hakan öldü anne,” dedim. Sesimin güçlü çıkmasını istemiştım fakat titremesini engelleyemedim, bugün ilk defa bunu sesli dile getiriyordum. “La ilahe illallah,” diye yüksek sesle tespih çekmeye başladı.

Sus, diyordu bana aslında, dillendirme.

“Hakan gelmeyecek anne,” dedim. İkimizi öldürmeye yetecek bir cümleydi fakat o daha yüksek sesle zikir çekmekten başka tepki vermedi. “Dönermedi görevden.” Artık sesim hiçbir şekilde güçlü çıkamazdı. Bacaklarımdaki tüm gücün çekildiğini hissediyordum. Acaba bunları dile getirirken ben de mi ölüyordum?

Gözümünden akan yaşa aldırış etmeden masanın üzerinde duran, içinde Hakan’ın fotoğrafı olan çerçeveyi attım yere. Çerçevenin camı parçalanıp etrafa dağılırken başım kuvvetli bir şekilde sağa doğru savruldu. Bana tokat atmıştı ama tek bir kelime etmemişti.

Yüzüme doğru gelen saçlarımı çekip bir kez daha, “Hakan öldü,” dedim zorlukla. Az öncekinden daha şiddetli bir tokat daha attı bana. Yanağımın acısı içimin acısını bastırmıyordu, her bir kelimedede ölüyordum ama mecburdum. “Hakan öldü anne, öldü.” diye bağırdım en sonunda kalan tüm kuvvetimle.

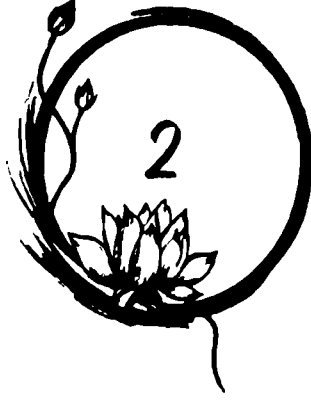
“Oğlum!” diye öyle bir yankılandı ki sesi salonda, bu şehir daha önce böyle feryat görmemişti. Yere çöktü. Evladı ölmüş bir ana çok bile ayakta kalmıştı.

“Hakan’ım, oğlum, babasının emaneti beni bırakıp nereye gittin!” diye avazı çıktığı kadar bağırdığında bacaklarım artık beni taşıyamayacak duruma gelmişti. Dizlerimin üzerine çöktüğümde sarıldım ona, ikimizin feryadı birbirine karışırken her bir haykırıpta biraz daha ölüyoruz gibi hissettim. Bir evlat öldüğünde ve annesi geride kaldığında, anne de tabuttaydı artık. Bir eş öldüğünde kalan kadın da cansızdı. “Oğlum öldü, Narin!” dedi kendisine vurarak. Elini tuttum, avuç içlerini öptüm.

Gözyaşlarım avuçlarının içinde kaybolurken göğsüme daha çok çektim onu, saçlarından öptüm tıpkı Hakan’ın yaptığı gibi.

Bir anne ölen evladının arkasından feryat ettiğinde gök delinecek, yer yarılacak sanırdın. Bir evlat anneden önce öldüğünde kıyamet kopacak sanırdın. Ölüm bir eve girdiğinde artık yaşayamayacağını sanırdın.

Bugün ikimiz de bize en ağır gelen cümleleri kurmuştuk. *Hakan* demiştik, *öldü*. Dile getirmemiştik fakat kabul etmiştik; biz de gömmüştük kendimizi onunla. Bir mezar sanıldığından daha çok bedeni alıyordu. Bir mezar hepimizi içine almıştı. Nefes almanın yaşamak olmadığını artık biliyorduk.

Bugün hepimiz için zor bir gün olmuştu. Nurten anne sakinleştikten sonra Hilal'le onu yatağına yatırıp kendi köşemize çekilmiştik. Hilal bizi öyle perişan gördüğünde kapı eşiğine çökmüş, ne bir kelime edebilmiş ne de yanımıza gelebilmişti. *Bir günde yaşlanmak* deyimini artık daha iyi anlıyordum.

Hakan'ın yatağına uzanıp çarşafın üzerinden kaybolmaya yüz tutmuş kokusunu çektim içime. Hangi parfümü kullandığını biliyordum, hangi miktarda kullanıldığını da fakat onun teninden kokusunu solumakla parfümünün kokusunu solumak aynı değildi. Odası bir gün çıkıp gelebilecekmiş gibi bozulmamıştı. Kapının arkasında asılı duran havlusu, dolabındaki ütülü gömlekleri...

Uyuyamayacağımı anladığımda uzandığım yerden kalkıp pencereyi araladım. Gökyüzü parçalı bulutluydu. Derin bir soluk çektim içime, hâlâ nefes alabiliyordum. O toprağın altındayken ben toprağın üzerinde hâlâ nefes alabiliyordum, gökyüzüne bakabiliyordum. Yaşamının nasıl olduğunu biliyordum fakat ben ölümü merak ediyordum.

Ölmüş birini düşünürken gökyüzüne bakmamız, onu gökyüzünde bizden yüksekte bir yerde aramamız yaşamı alçak bulmamızdan mıydı? Eğer onunla son kez konuşabilseydim *Hakan* derdim, *bana ölümü anlat, bana nasıl öldüğünü anlat.*

Üşüdün mü ölürken?

Ölüm kar gibi örtülü mü üzerine?

Soğuk muydu ölüm mezar taşın kadar?

Ne düşündün ölürken?

Gördüğün son şey neydi?

Hakan, derdim bana yanına gelebilmenin bir yolunu anlat.

Başımı kaldırdığımda baktığım gökyüzü müsün, üzerinde yürüdüğüm yer-yüzü mü? Söyle bana sevgilim, hangisine baksam görürüm yüzünü?

Yaşamak bir insana nasıl yük olabilirdi ki? Bana yükü. Gülmek, ağlamak ve hatta acıyı hissetmek yaşadığımızı gösteren yegâne şeylerdi. Ben bunların hiçbirini yaşamak istemiyordum.

Pencereyi, kapalı olduğunda boğuluyormuş gibi hissettiğim için açık bırakıp kitaplığa doğru yöneldim. Dikkatimi çeken kara kaplı bir defter oldu. Merakla elime aldım. Bu, üç yıl öncesine ait bir ajandaydı. Herhangi bir şeyin yazılı olup olmadığını kontrol etmek için sayfalarında göz gezdirdim. Siyah, tükenmez kalemle bir tarih yazılmıştı; 13 Eylül 2019. Bizim tanıştığımız tarih. Diğer sayfalara göz gezdirdim fakat başka bir yazı bulamadım. Bu tarihi benimle tanıştığı için mi not almıştı? Yoksa başka bir anlamı mı vardı? Sanırım cevabını hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Ölümün en kötü yanlarından biri de buydu, cevabını sadece onun verebileceği bir soru sormak istediğimizde bunu artık yapamayacak oluşumuzdu.

Ölüm bizi çaresiz bırakan tek gerçekti.

Bu boş, kara kaplı defter benim sırdaşım olsun istedim. Defteri cam kenarındaki masaya bırakıp Hakan'ın okuma sandalyesine yerleştim. Özenli bir şekilde kalemliginde duran kalemlerden birini aldım.

Madem o tarihi atmıştı ben de o günü anlatacaktım.

Geçmiş

“Hadi be...” dedi şaşkınlıkla. Arabayı sağa çektiğinde bir problem olduğunu anladım.

“Ne oldu?” dedim panikle.

“Benzin bitti.”

“Ne, nasıl bitti? Madem benzinin yoktu, neden doldurmadın? Hadi doldurmadın, neden taksiyle çıkmadık yola?” Burada telefon çekmiyordu, kapsama alanı dışında olduğunu biliyordum. Telefonla birini arayıp yardım isteme şansımız yoktu. Issız bir ormanın ortasında kalakalmıştık.

Hakan sesli bir nefes verip, “Başladık yine,” dedi mırıltıyla.

“Duydum seni.”

Sözlerimi önemsemediğini yüz ifadesinden anladım fakat yine de bakışlarını bana çevirip, “Şehir merkezine kadar yürüyebilir misin?” diye sordu. Yürüyebileceğimden emin değildi, ses tonuna da yansımıştı bu.

“Yürüyeblirim, neden yürüyemeyecekmişim ki?” dedim onun tereddüdüne inat.

Baştan aşağı beni süzüp, “Emin misin? Bak istersen beni arabada bekle, ben hem pastayı hem de benzini alıp geleyim,” dedi. Beni güçsüz, bir işi halledemez birisi olarak mı görüyordu anlamıyordum ama bu durum sinirimi bozmuştu.

Çenemi kaldırıp, “Yürürüm,” dedim inatla.

Dilini altdudağında gezdirdikten sonra dudağını ağzının içine yuvarladı. Hâlâ tereddüt ediyordu, o tereddüt ettikçe ben iyice inat ediyordum. “İyi, peki. Yoruldum, dinlenelim demek yok?” dedi soru sorar gibi.

Onu onaylamak için başımı aşağı yukarı sallayarak, “Yok,” dedim. Yani inşallah yoktu. Kafamda yolu hesaplamaya çalıştım fakat en az bir saatlik yürüme mesafesindeydi. *Yok ben yürüyemem* de diyemezdim ki şimdi. Adım Narin diye beni çıkırıldım bir şey sanmamalıydı.

Arabadan ineli yarım saat olmuştu fakat yolumuz henüz bitmemişti. Yorgunluktan ayaklarıma kara sular inmesine rağmen o çok rahat yürüyordu. Aramızda uzayan bir sessizlik hâkimdi, çok fazla konuşan biri olmadığı belliydi.

Konuşmamak için kendimi fazlasıyla tutmuştum ancak en sonunda dayanamayarak, “Sen hiç konuşmaz mısın?” diye sordum. Belki konuşursak yol daha çabuk biterdi. İssiz bir ormanın ortasında ilerlerken çıkan tek ses üzerine bastığımız kurumuş yapraklarınkıydı. Çeşitli hayvan sesleri olmasından daha iyiydi tabii ama yine de konuşmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirdi.

“Bugün çok bile konuştum,” dedi soğuk bir sesle.

Çok konuşmuş hali bu muydu gerçekten? Dilimi damağıma vurup, “Teğmen gerçekten tam bir ıssız adamsınız,” dedim soğuk tavrına karşılık. Kendisinden bir cevap beklemiyordum ama bu kadar da olmazdı! Laf sokmak için bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde bana bakmayan ama gülümseyen yüzüyle karşılaştım.

Kaşlarımı çattım. “Ve bu kadar çok gülmüyorsunuz da.”

“Evet, söylemiştim,” dedi kendisini toparlayarak. Sanki gülmek ayıptı, bir insan neden güldüğünü saklamaya çalışırdı ki? Zaten yorulmuştum, bir de bu adamı çözmeye çalışıyordum.

Daha çok yolumuzun olduğunu biliyordum fakat biraz mola vermezsek düşüp bayılacaktım. “Şey...” dedim masum bir ses tonuyla. Ben şimdi

dinlenelim diyecektim, o da bana *anlaşma yapmıştık* diyecekti. Çok kuralcı bir adamdı fakat artık dizlerimde derman kalmamıştı.

“Yorulmadınız mı teğmen?” dedim boğazımı temizleyerek. Belki onu düşündüğümü hissettirirsem biraz olsun bana acıyabilirdi.

Bakışlarını bana çevirdi, “Hayır ama sen yorulduysan...” dediğinde sözünü tamamlamasına izin vermeden, “Yoo hiç yorulmadım ama siz dağda taşta çok gezdiğiniz için belki artık bedeniniz yoruluyordur diye şey etmiştim,” dedim hızlı hızlı.

Sanki ona hakaret etmişim gibi yüzüme bakakaldı. Galiba gerçek bir insan olup olmadığını sorguluyordu. “İşte ben yürümeye alışkın olduğum için yorulmuyorum ama gördüğüm kadarıyla sen hamur işleri, kısır, piyaz derken vücudunu yaşlandırmışsın,” dedi öfkeyle.

Aramızda birkaç adım mesafe vardı, o önde ben arkada yürüyordum. Hemen koşar adımlarla ona yetişip, “Hiç de bile, biraz göbeğim olabilir ama gayet genç ve sağlıklıyım,” dedim. Bu dediklerime kendim bile inanmıyordum fakat onu inandırmak için daha hızlı yürümeye başladım. Gerçekten egolu ve kendini beğenmiş biriydi. Evet, karar vermiştim, kesinlikle öyleydi. Ben onu düşündüğüm için *yoruldunuz, mesleğiniz gereği* falan filan diyeyim o bana laf soksun. Aman fit bedenine kimse laf söylemesin.

“Tamam, dur dinlenelim bir de bana kanıtlayacaksın diye nefes nefese kaldın,” dedi laf sokarcasına. Neden kendimi ona kanıtlayacakmışım acaba?

Daha fazla gurur yapacak halim kalmamıştı ama yine de kuyruğu dik tutacaktım. “Tamam, çok ısrar ettin madem,” dedim bir ağaç dibine çökerken.

“Aynen çok ısrar ettim.” Yanıma oturduğunda imalı bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum fakat şimdilik görmezden gelecektim. “Yürürüm diyordu bir de,” dedi. Bunu da duymazlıktan gelecektim. Ayaklarının sızladığını hissedebiliyordum.

Onda gerçekten yorgunluğun hiçbir işareti yoktu. Bir bu kadar daha yolu yürürdü. Tam bir asker gibi oturmuştu, sanki ormanların kralı aslan değil de kendisiydi. Tüm ormana hâkim gibiydi. Şüphesiz ki düşmanı bile olsam onun yanında kendimi güvende hissederdim.

Üzerinde üniforması olmanasına rağmen asker olduğunu belli ediyordu. Boyunu, kilosunu, kas oranını düşünmeden edemedim. Çok uzun ve iriydi fakat bu iriliği kaslarının fazlalığından dolayındı. Gökyüzü gibi mavi gözleri ve kumral saçları vardı. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı.

Ona olan bakışımı kesen, şu an asla ama asla duymamam gereken kurt uluması oldu. Öyle bir çığlık attım ki sanki etimi kemiğimden ayırıyorlardı. Ormanda sesimin yankılandığını duyabiliyordum.

Hakan'ın göğsüne sığınıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Sonuçta askerdi ve beni korumakla mükellefti ayrıca bir kurtla mücadele edebilecek kaslara da sahipti.

Güldüğünü inip kalkan göğsünden anlayabiliyordum ama bunun üzerinde duracak halde değildim. Sesler yakınlaşmaya başladığında daha yüksek sesle çığlık atıp gözlerimi kapattım. Burada böyle ölmek istemiyordum. Elin vahşi hayvanı merhamet de etmezdi ki yavaş yavaş, can çekişe çekişe ölüp gidecektim.

Birkaç saniye böyle kaldıktan sonra seslerin kesilmesiyle gözlerimi araladım. Etrafta kurt olup olmadığından emin olmak istiyordum.

Görünürde herhangi bir hayvan olmadığından emin olduktan sonra yerimde doğruldum. Boğazımı temizleyip sanki az önce avaz avaz bağırان ben değilmişim gibi müthiş bir sakinlikle, "Gittiler galiba kurtlar," dedim.

Az önce çığlık atmış olmamdan kaynaklı olsa gerek sesim çatallı çıkmıştı. Göğsüne göğsüne sokulmamın utancı da yeni yükleniyordu.

Kokusu çok güzeldi, acaba hangi parfümü kullanıyordu?

Ben utancımdan ona bakamazken onun bakışlarının bende olduğunu fark edebiliyordum. "Kurt değildi," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Köpekti onlar." Bu halim onu eğlendirmiş olacak ki gülmemek için kendini zor tutuyordu. Hiç gülmeyen adamı bu kadar güldürmek iyi miydi bilemiyordum, kendimi iyice rezil olmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Köpekse bile bunu o an idrak edememiştim, peki bunu kabul eder miydim? Asla. "Hiç de bile," dedim itiraz istemez bir tonla. "Kurttu onlar, uludular falan. Hem kurtlar sürüyle gezer belli ki arkadaşlarını, ailesini falan çağırıyordu, bizi yiyecek olmasınlar?" dedim bakışlarımı Hakan'a çevirerek.

Tekrar panik olmuşum, ormanın ortasında kurda kuşa yem olacaktım. "Tabii senin tuzun kuru, sen çok irisin seninle başa çıkamazlar. Bir kurt kadar varsın sen, kaç ki senin boyun?" dedim onu baştan aşağı süzerek. Bir doğum günü ne işler açmıştı başıma.

Tek kaşını kaldırıp, "Ben iri değilim, sen fazla miniksin," dedi. O da beni baştan aşağı süzdü. Yok, bu adam kesin beni küçümsüyordu.

Olduğum yerde dikleşip çenemi yukarı kaldırdım. "Hiç de bile, benim boyum bir kadına göre gayet normal, 1.65 çok ideal bir boy," dedim *ne mü-nasebet* dercesine.

Öyle mi der gibi kaşlarını kaldırıp, “Ya ne ideal ama...” dedi alaycı tavrını sürdürerek.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Tabii ideal. Kaç boyun hâlâ söylemedin, üç metre var mısın?” dedim onun gibi alaycı davranarak.

Sesli bir nefes verip, “İki,” dedi sıkılmış bir tavırla. Galiba onu sinirlendirmiştim. Çok da iyi etmiştim. Benim baş edilmesi zor bir kadın olduğumu bilmesi gerekiyordu. Beni öyle hafife almamalıydı.

“Yaklaşmışım,” dedim ağaca sırtımı yaslayarak. O sinirlenmişti ya keyfim yerine gelmişti. Yine de içimden *inşallah köpekti, kurttu, başka vahşi bir hayvandı karşıma çıkmaz* diye dua ediyordum çünkü böyle bir şey olursa benim bu tavırlarım balon gibi sönerdi.

Cevap vermedi. O sustukça ben çok geriliyordum, ne vardı sürekli benimle konuşsa? O konuşunca her şey yolundaymış gibi geliyordu, stres seviyemi düşürüyordu. Sinirlendiği için mi konuşmuyordu acaba? Beni çok mu sinir bozucu bulmuştu ki?

Acaba hayatında birisi var mıydı? Eğer sevgilisi varsa çok rahatsız edici bir durumdu bu. Sevgilimin ormanın ortasında, gecenin bir vakti yeni tanıştığı bir kadınla kalmasını hiç istemezdim. Özellikle de o kadın karanlıktan ve hayvanlardan korkan, her korktuğunda sevgilime sarılan bir kadınsa. İçimi rahatsız bir his kapladı.

“Zor olmuyor mu?”

“Ne zor olmuyor mu?”

“Ailenden ayrı kalmak, üstelik aylarca.”

Sesli bir nefes verip başını aşağı yukarı salladı.

“Sevgilin için de zordur,” dedim. Dedim ama kalbim öyle bir attı ki duyacağım cevaptan çok korkuyordum. Hayatında birisinin olmasını neden bu kadar istemiordum ki? Bana neydi?

“Olsaydı, olurdu,” dedi mesafeli sesiyle.

Gülümsememek için zor tuttum kendimi. Sevgilisi yoktu. Öyle yakışıklı bir adamdı ki bu sefer de neden birinin olmadığını merak ettim.

“Neden yok? Bence sen çok hoş birisin,” dedim. Bakışları bana döndüğünde birkaç saniye gözleri gözlerimde oyalandı. Az önce onu beğendiğimi itiraf etmiştim. Aramızdaki bakışmayı sonlandıran ben oldum. Bugün bir tuhaftım.

“Bir kalpte iki sevda olmaz. Ben bu vatana âşığım, canımı verecek kadar. Günü geldiğinde ardımda birini bırakmak istemem,” dedi soğukkanlılıkla. Ne kadar keskin ve netti.

Gözlerini üzerimden çekmesini fırsat bilerek, “Ya birini seversen bir gün?” dedim merakla. Bu defa ona dikkatli bakan bendim.

Bakışlarını bu sefer bana hiç değdirmeydi. “O zaman, benimle olmayı seçerse ikinci seçenek olmayı kabul etmiş olur. Ondan başka öncekilerim olduğunu...” *Hiçbir kadın böyle bir şeyi kabul etmez* eminliği taşıyordu sözleri, bu yüzden bu konuda oldukça netti.

“Diyelim ki o bunu kabul etti. Peki sen bir kalbe iki sevdayı sığdırabilecek kadar koca yürekli misin?” dedim birdenbire ve hiç düşünmeden.

Bakışlarını bir noktaya sabitledi. Sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi bir ifade geçti gözlerinden. Cevap vermeyeceğini anlayınca ben de üstelmedim. Gerçekten zor bir hayatı vardı, ciddi bir ilişki içinde olmak ona ek bir sorumluluk yükleyecekti. Bu yükü alabilmesi için o kişiye çok âşık olması gerekirdi. Böyle bir hayatın içinde olmayı bir kadının kabul edebilmesi için de aynı şekilde Hakan’a âşık olması gerekirdi. Neden bilmiyorum ama bu düşünceye daha fazla katlanamayacağımı fark ederek düşünmeyi bıraktım. Allah yolunu bahtını açık etsindi ama bana da akıl fikir versindi.

Günümüz

Midemin bulanmaya başlamasıyla daha fazla dayanamayarak defteri kapattığım gibi banyoya koştum. İçim dışıma çıkmıştı, son zamanlarda artan mide bulantısıyla birlikte artık hamileliği daha çok hissediyordum. Bu beni çok fazla endişelendirse bile korkmamaya çalışıyordum.

Tek başıma çocuk büyütecek olmak beni çok korkutuyordu, ona yetemekten çok korkuyordum. Kendime bile itiraf edemiyordum korkularımı çünkü edersem sanki korkularım artacak ve ben bununla baş edemeyecektim. Çok güçlü bir adamın karısıydım ben ve o adamın bebeğini taşıyordum karnımda. Bebeği de ben de çok güçlüydük, öyle de olmak zorundaydık.

Elimi karnımın üzerine koydum. Ondan ve benden bir parça taşımanın mucizesiyle korkularımı yenecektim. Ölen birinden bir parça bende kalmış ve bir yaşam oluşturmaya başlamıştı. “Allah’ımı, bana ve bebeğime Hakan’ın gücünden ver, onun sabrından ver,” dedim. Ömrüm boyunca önce Allah’a sonra Hakan’a sığınacaktım, biliyordum. Şehitler ölmüyorsa eğer o beni görüyordu, o benim yanımdaydı, o hep bizimle olacaktı.

“Narin,” dedi Hilal banyo kapısına vurarak. “Geliyorum.” Ben daha cevap vermeden banyonun kapısını araladı. Endişelendiği yüzünden belliydi. Bense yere çökmüş, sırtımı duvara dayamış öylece oturuyordum.

Hilal hemen içeri girip dizlerinin üzerinde yanıma oturdu. Baş ve işaretparmağıyla nazikçe çenemi kavradı. Yüzümü dikkatle inceleyip, “Suratın bembeyaz olmuş, Narin. Hasta mısın, kustun değil mi az önce? Kesin hastasın, gel bir acile gidelim,” dedi panikle.

Başımı iki yana sallayıp, “Dur bir nefes al,” dedim ruhsuz bir sesle. “Hasta değilim.”

Dilini damağına vurarak, “Ee, bu halin ne kızım o zaman?” dedi. Endişeli tavrı sürüyordu. Gerçekten iğrenç görünüyor olmalıydım ki bu kadar korkmuştu. Kendimi berbat hissediyordum, o yüzden kötü görünüyor olmam beni hiç şaşırtmamıştı.

Gözlerinin içine baktım, abisinin aynısı olan gözlerine. Böyle bir şeye hazır olmadığı için alıştırarak söylemenin bir mantığı yoktu çünkü buna asla hazır olamazdı. “Hamileyim,” dedim kısa ve öz bir şekilde.

Bir tepki vermesini bekledim fakat o öylece kalakaldı. Sindirmesi zordu, biliyordum fakat bu işime gelmişti. Sessizliğini fırsat bilerek devam ettim sözlerime. “Abin göreve gitmeden önce yıldırım nikâhıyla evlendik biz, sürpriz yapmıştı bana,” dedim sesli bir soluk vererek. O güne ait görüntüler bir bir zihnimden geçerken gözlerimin yandığını hissediyordum. Hakan yoktu artık, sesi kokusu, sıcaklığı... hiçbirisi yoktu. O zihnimde sonsuza kadar yaşayacak bir anıdan ibaretti.

“Göreve birlikte gittiği, şehit düştüğü arkadaşlarıyla hazırlamışlar her şeyi,” dedim. Hâlâ tepki vermiyordu ama bu benim işime geliyordu.

Tepki vermemesini fırsat biliyordum çünkü artık birine anlatmam gerekiyordu. Çünkü artık birisi her şeyi bilmeliydi. “Size söyleyecektik, görevden dönebilseydi...” Onun dönemediğini söylemek dilime çok ağır gelmişti.

“O gece hamile kaldım ben, kalmışım yani,” diye devam ettim sözlerime cevap vermesini beklemeden. Gözlerimi yumdum, kirpiklerime tutunan yaşlar daha fazla dayanamayarak yanaklarıma doğru aktılar. O ana ait parça parça görüntüler doldurdu zihnimi. Bana dokunuşu, ondan yayılan sıcaklık, bana olan aşkı, tutkusu... hepsini ilk günkü gibi hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtığımda Hilal’in de ağladığını fark ettim. Kolları boynumu sardığı an hıçkırıklarını da bıraktı. O ağlamaya başlayınca ben de tutamadım kendimi. “Narin, hala mı oluyorum ben şimdi?” dedi hıçkırıklarının arasından. Başımı onu onaylarcasına salladım.

“Abimden bir parça mı, bizi yeniden hayata bağlayacak bir parça mı?” dedi ağlaması şiddetlenirken. Bana soru sormuyordu, olayın gerçekliğini idrak edebilmek için sesli düşünüyordu. İçime bir umut kırıntısı yerleşti. Yalnız değildim; bebeğimin halası vardı, babaannesi ve anneannesi vardı. Bebeğim bizi hayata bağlayabilirdi, bize dayanma gücü verebilirdi. Hayata tutunmamız için artık bir nedenimiz vardı.

Hilal’in ağlamaları kesilince Nurten annenin uyanmaması için Hakan’ın odasına geçtik. Hilal’e her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Bazı yerlerde dayanamadık ağladık, bazı yerlerde güldük. Uzun zaman sonra kendimizi iyi hissetmiştik. Hilal çok heyecanlıydı, gözleri ıslı ıslı olmuştu.

“Hemen annemi de uyandırayım, anlatalım ona da,” dedi yerinden doğrularak. Kolundan tutup durdurdum onu.

Nurten anne sinir boşalması yaşamış, kendisine çok ağır gelen ve derinlere ittiği bir gerçekle yüzleşmişti. Bu kadar büyük bir haberi ona verip vermemek konusunda kararsızdım. Üst üste gelen duygu karmaşası ona iyi gelemeyebilirdi, üstelik hamilelik sürecinde ne yaşayacağımı bilmiyordum. Bebeğe bir şey olursa bunu kaldıramazdı. Hiçbirimiz bu kadar ağır bir kayba hazır değildik, o yüzden ne kadar az kişi bilirse üzülecek kişi sayısı da o kadar az olurdu. Belki Hilal de bilmemeliydi çünkü böyle bir durum olduğunda bu acıya benimle birlikte katlanmak zorunda kalacaktı ve ben artık hiç kimseye bir acının yükünü daha yüklemek istemiyordum.

“Söylemeyelim,” dedim onun heyecanına tezat bir soğuklukla. Gülümsemesi solarken beni anlamak ister gibi yüzüme bakıyordu. “Seni yargılar diye mi korkuyorsun?” dedi merhametli bir sesle. Bunu hiç düşünmemiştim, böyle insanlar olmadıklarını biliyordum.

Başımı onu reddedercesine iki yana salladım. Tekrar yanıma oturdu, bakışları anlayışlıydı. Allah bana bir kız kardeş vermemişti ama şükürler olsun ki başka anadan olma kız kardeşim olmuştu. Eren vardı, erkek kardeşim. Başka bir babadan, aynı anneden olma kardeşim. Onu da ölesiye seviyordum, o da beni öyle seviyordu fakat kız kardeş başka bir şeydi.

Sesli bir nefes verip bakışlarımı hâlîya sabitledim. “Hamilelik sürecinin bize neler getireceğini bilmiyoruz, o yüzden ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Hatta belki sana bile...”

Hilal keskin bir tavırla sözümü kesti. “Hayır, iyi ki bana söyledin. İyisiyle kötüsüyle birlikte atlatacağız. Hamileliğin belli bir aşamaya geldiğinde karının iyice büyüyecek, saklaman imkânsız hale gelecek fakat sen bu aşamaya

gelene kadar yani sen söylemeye karar verene kadar sırrını saklayacağım,” dedi ciddi fakat güven veren bir tavırla.

Belli belirsiz gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedim minnet duygumu saklama gereği duymadan.

Onu çok sevecektik, biliyordum ama kimsenin sevgisi babasının ona vereceği sevginin yerini tutamazdı, bu gerçek ruhumu acıttı. Babasıyla biriktireceği anıları olmayacaktı ve dahası babasını hiç tanımayacaktı. Kalbim acıdı. Bir insanın babasını tanımaması nasıl mümkün olabilirdi? İsyan etmek istemiyordum ama bu nasıl bir kaderdi?

Bebeğim daha doğmadan ona biçilen hayat kalbimi kırıyordu.

Hilal odadan çıktıktan sonra Hakan'ın yastığına sarıldım. Ne kadar süre geçmişti, bilmiyordum fakat *onun* sesini duydum. “Uyuyor hâlâ,” dedi.

“Hakan,” dedim mırıldanarak. Çok halsizdim, gözlerimi açmak ve gökyüzünden yapılmış gözlerine bakmak istiyordum.

Bir el saçlarımın arasına karıştı. “Narin sevgilim,” dedi yumuşacık bir sesle. Gülümsedim.

Umutla, “Geri mi döndün?” diye sordum.

Parmakları yanağımda dolaşmaya başladı. “Bir yere mi gitmiştim?” Gülümsediğini ses tonundan anlıyordum. Kendimi biraz daha zorladığımda gözlerimi nihayet açabildim. Tahmin ettiğim gibi gülümseyerek bakıyordu bana. Hiçbir şey söylemese bile sırf bakışlarından bana âşık olduğunu anlayabilirdim.

Elimi yanağına koyarak, “Gökyüzüm,” dedim şaşkınlıkla. “Gerçekten sensin.”

Anın şokunu atlattıktan sonra hızla yerimden doğrulup boynuna sarıldım. “Çok korkunç bir rüya gördüm. Sen şehit olmuşsun, şehitler ölmez biliyorum ama seni hiçbir yerde göremiyordum. Çok korkunçtu. Bir de hamileydim, ikimizi bırakıp gittin,” dedim tek bir nefeste.

Elleri varlığını hissettirmek istercesine sırtımda dolaşıyordu, daha sıkı sarıldım.

Derin bir nefes aldım kokusunu içime çekebilmek için ama kokusu yoktu. Panikle geri çekildim. “Kokun yok?” dedim soru sorar gibi. Uzun uzun baktı fakat cevap vermedi.

Ben ısrarla konuşmasını bekliyordum, o ise ısrarla gözlerime bakıyordu. “Korkuyorum, Hakan,” dedim titreyen sesimle. “Sen susunca ben çok korkuyorum, lütfen konuş,” dedim yalvarır gibi.

Nihayet dudakları aralandı fakat asla duymak istemeyeceğim o kelimeyi kullandı. “Gidiyorum, Narin,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Korkum katlanarak çoğalmıştı. “Hayır! Hayır, gitme! Gidersen öleceksin, yalvarırım gitme,” dedim. Korkum çok büyüktü, ağlamama engel olamıyordum.

Cevap vermeden ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Kapıdan çıktığında ancak kendime gelebildim, peşinden koştum.

Dış kapı aralıktı, gitmiş olmalıydı. Hemen bahçeye koştum. Hava buz gibi soğuktu, gökyüzü siyah bulutlarla kaplıydı. Gökyüzü onun gözlerine benzemiyordu artık.

Bahçenin sol tarafına yöneldim, oradaydı. “Hakan gitme dedim, neden gidiyorsun?”

Ağır ağır döndü bana. “Mecburum narin sevgilim,” dedi yumuşacık sesiyle.

Ağlamam şiddetlendi.

Yanına gitmeye çalıştım fakat adım atamıyordum. “Yanına gelmek istiyorum, gelemiyorum. Sen gel lütfen!” diye yalvardım hıçkırıklarımın arasından.

Beni reddedercesine başını iki yana sallayarak sırtını döndü.

Gidecekti.

“Hakan,” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Ne olur gitme, öleceksin! Dayanamam, ne olursun gitme!” diye bağırdım fakat Hakan gözden kayboluncaya kadar yürümeye devam etti. Ne ağlamam durdurdu onu ne de yalvarmam.

Kendi çığlıklarımınla aralandı gözlerim. Kapı ani bir hamleyle açıldı, Hilal ve Nurten anne gelmişti. İkisi de dehşete düşmüş gibi bakıyordu bana. Hilal hızla yanıma yaklaştı fakat ben yerimden doğrulup onları es geçerek koşar adımlarla bahçeye çıktım. Arkamdan sesleniyorlardı fakat algılayamıyordum.

“Hakan,” diye seslendim bir yerden çıkıp gelmesini umarak.

Hilal kolumdan tutarak kendisine çevirdi beni. “Hakan geldi Hilal, o burada. Ne olur engel olalım, göndermeyelim göreve kurtaralım. Onu bulmama yardım et, ben bahçenin daha ilerisine gidemiyorum. Sen gidersin, ne olur getir onu gitmesin ölecek giderse. Hem hamileyim ben söyleriz ona

bunu, gitmez o zaman gidemez,” dedim nefes almadan. Umutlu gözlerle ona bakıyordum ama onun gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Hilal neden ağlıyorsun? O burada diyorum, fazla vaktimiz yok gidecek,” dedim panikle.

“Sadece bir rüya,” dedi beni öldürmek ister gibi.

Öfkelenmiştim.

Rüya değildi, ona sarılmıştım.

Onu inkâr edercesine başımı iki yana salladım. “Yalan söyleme! Sen yok-tun ama benim yanıma geldi!” dedim bağırarak. Beni neden kandırmaya çalışıyordu anlamıyordum.

O da beni inkâr ediyor olacak ki başını iki yana salladı. Bir damla düştü yanaklarına, ağlıyordu. Damlayı takip ettim. Yalan söylemiyor muydu yani?

“Ama ben ona sarıldım, sonra kokusunu çektim içime hatta koku...” Koku yoktu. Gökyüzüne baktığımda gün ağarmış, dün yağan yağmurdan sonra gökyüzündeki karanlık bulutlar dağılmıştı. O gökyüzüyle şu anki gökyüzü bir değildi. Yine de emin olmam gerekiyordu. Hilal’in elinde olan bileğimi ondan kurtarıp bahçenin çıkışına doğru adımladım. Tam o noktada, ilerleyemediğim yerdeydim. Derin bir nefes alıp adım attım, bir adım ve bir adım daha. Yürüyebiliyordum fakat ikna olabilmek için bahçenin kapısına kadar gittim.

Yürüyebiliyordum.

Doğru söylüyordu, rüya görmüştüm.

Çaresiz zihnim onun öldüğünü kabul etmiyor, kendince rüyalarım da çareler arıyordu.

Bakışlarım tekrar Hilal’e döndüğünde gözümünden bir damla süzüldü yanaklarıma. Kendimi çok mahcup hissetmişim, onca derdimiz yokmuş gibi bir de benimle uğraşıyorlardı. Onların acısı onlara yetiyordu. “Özür dile-rim,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

Önemli değil dercesine başını salladı. Koluma girip beni eve yönlendirdi.

Nurten anne kapı eşiğinde durmuş bize bakıyordu, konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama donmuş gibiydi. Adımlarının bıçak gibi kesildi. Bir terslik olduğunu anlamıştım. Gözünü kırpmadan bana bakı-yordu. Bakışlarında garip bir ifade vardı; mutluluk, hüznün, afallama. Hepsi bir bir geçiyordu sanki gözlerinden.

Hilal de bunu fark etmiş olacak ki, “Anne,” diye seslendi dikkatini çeke-bilmek için. Nurten annenin dudakları birkaç kez açılıp kapansa da konuşa-madı. Ben de donmuştum sanki ne konuşabiliyor ne hareket edebiliyordum.

Nihayet konuşabileceğini anladığında bize doğru bir adım atıp, "Hamile misin?" diye sordu şaşkınlıkla.

Hilal'le bakışlarımız anında birbirini buldu. Az önce hamile olduğumu kendi ağzımla söylemiştim. Artık inkâr edilemez bir gerçeğe hayatımda olan herkes yüzleşecekti ama bu haberin herkesi mutlu edip etmeyeceğinden emin değildim.

Hayatım bir bilinmezlikten ve ebedi bir acıdan ibaret olacaktı. Tek başıma olmasam bile öyle hissediyordum.

Elimi karnıma götürdüm varlığını hissetmek istercesine. Onu babasız yaşayacağı bu dünyaya getirmek doğru muydu, karar veremiyordum. Babasız büyümenin acısını ruhunun en derinlerinde hisseden bir kız çocuğu vardı içimde, ne yazık ki bebeğim de annesiyle aynı kaderi paylaşacaktı.

Maalesef hamileyim, demeye dilim varmazdı fakat bir müjde verir gibi de heyecan duyamazdım.

Ben Narin, hem maalesef hem de iyi ki anne olacak olan, Narin. Küçük yaşta yetim kalmış ve daha doğmadan yetim kalmış bir bebeğe annelik yapacak olan, Narin. Ben Narin, yaşamak zorunda olup da ruhu çoktan ölmüş olan, Narin. Ben Narin, kocasını henüz toprağa vermiş ve ölümle tanışmış olan, Narin. Ben Narin, rahminde yeni bir hayatın tohumunu taşıyan, kocasından -sevdiğinden- bir parçayı yaşatmaya çalışan ama aynı zamanda ölümü arzulayan, Narin.

Ben Narin...

Dudaklarım cevap vermek için aralandı fakat bunu başaramadım. Nurten anne birkaç adımda yanıma gelerek tam karşımda durdu. “Doğruyu söyle, Narin. Hamile misin? Oğlumun bebeğini mi taşıyorsun karnında?” dedi gözleri dolu dolu.

Allah’ım, dedim içimden onlar bunu bir müjde olarak görecekler, ne olursun onu da bizden alma sağlıcakla doğsun. “Korkuyorum, Nurten anne,” dedim titreyen sesimle. O benden evet ya da hayır cevabını bekliyordu fakat ben hiçbirini diyememiştim. İçimde büyüttüğüm o müthiş korku birden dile gelmişti.

“Hem onu doğurmaktan hem de doğuramayacak olmaktan,” dedim yine titreyen sesime aldırış etmeden. “Ya başına bir şey gelirse, ya doğmadan onu kaybedersek?” diye devam ettim sözlerime.

Gözünden bir damla yaş düştü. O da bizim gibi ne düşünmesi gerektiğini, ne hissedeceğini bilemiyordu.

“Babası olmayan bir çocuk olacak, babasını hiç tanımayacak. Reva mı bu kader ona anne?” Kendimi tutamadım, içimi yakan her bir düşüncüyü sıraladı dilim.

Nurten anne beni göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. Her ne kadar ağlamamak için dirensem de başaramadım. Benim onu öptüğüm gibi o da benim saçlarımdan öptü, yanaklarımdan öptü. Kendi anneme anlatamadığım ve muhtemelen anlatamayacağım şeyleri ona birden plansız bir şekilde anlatıvermiştim. Kendi annemden göremeyeceğim şefkati Nurten anne vermişti bana.

Nurten anne hafifçe beni kendinden uzaklaştırdığında yüzümü ellerimin arasına aldı. Dökülen yaşları silip, “Benim güzel kızım, biz hep yanında olacağız sen hiç merak etme. Birlikte atlatacağız bu süreci. Sen bize bu haberi verdin ya kızım, sanki uzun bir süre sonra güneş ilk defa doğdu,” dedi buruk bir gülümsemeyle.

O bir anneydi, üstelik iki ay önce oğlunu toprağın altına koymuş bir anneydi. Ben daha doğmamış çocuğum için endişelenirken o yıllarca bakıp büyüttüğü, bin bir emekle bir yerlere getirdiği evladının tabutuna sarılmıştı.

Hepimiz bir sınavın içindeydik, çok ağır bir sınavın. Nurten anne oğlundan bir parçanın tekrar bu dünyaya geleceğini öğrendiğinde bir umutla yaşama tutunmuştu. Böyle bir şey miydi anne olmak? Evladından bir parçaya tutunmak mıydı?

Acılı bir eş olmak ile anne olmak arasında bir yerdeydim. O henüz karнімdaydı fakat sanki beni görüp duyabilirmiş gibi o kara haberi aldığımda ağlamamış, mezarlığa gidene kadar da bir şekilde dayanmıştım. Anne olmadan anne olmaya başlamıştım aslında.

Ben eştim, o anne, Hilal kardeş fakat şimdi bize başka sıfatlar da eklenecekti. Ben anne olacaktım, Nurten anne babaanne, Hilal hala. Hangi sığata göre yaşayacaktık biz şimdi? Eş, acılı anne ve kardeş değil de sevinçle bebeğı bekleyen anne, babaanne ve hala mı? Kendimiz için umutlansak, sevinsek haksızlık değil miydi yetim doğacak çocuğı?

“Kapıda kaldık,” dedi Hilal kendisini toparlayarak, o da ağlamıştı. “Hem öyle ağlama sürekli, hamilelikte iyi olmaz bebek için,” dedi kendisi ağlamamış gibi.

Hilal önde biz arkada içeri girdik. Birbirini fotoğraflar dışında ilk kez gören Narin ve Hakan’ın yanından geçtim. Aşkın her şeyin üstesinden geleceğini ve ondan ne gelirse gelsin baş edebileceğini düşünen Narin’in yanından geçtim. Koridor ardımda kalırken koca bir hayatı orada bıraktığımı düşündüm. Bu ev bize şahitti, bu ev baştan aşağı Hakan’dı. Burada olmak bana hem iyi hem kötü geliyordu.

Gitsem gidemem, kalsam kalamazdım.

İçinde olduğum bu hal beni sürekli ikilemlere sürüklüyordu. Ne hissetmeliydim, ne düşünmeliydim bilmiyordum. O burada olsaydı her şey daha kolay olurdu. Mutlaka ama mutlaka bir yolunu bulurdu.

Geçmiş

Hakan’ın bahsettiğı pastaneye geldiğimizde bizi kapalı bir kapı karşıladı.

“Eyvah, kapalı! ne yapacağız şimdi?” dedim panikle. Bu saatte açık bir yer bulabileceğimize dair umuda nereden kapılmıştım bilmiyordum.

Hakan bana cevap vermek yerine telefonunu çıkardı. Tuşlu, kamerasız, muhtemelen aramak ve mesaj göndermek dışında hiçbir özelliği olmayan bir telefonda bu. "Nihayet çekmeye başladı telefon," dedi sıkılan bir ifadeyle.

Onun aksine ben telefonun çekiyor olmasıyla değil, tuşlu olmasıyla ilgiliniyordum. "Neden tuşlu telefon kullanıyorsun?" İyi bir maaşı olduğunu kardeşine gönderdiği harçlıklardan biliyordum, dolayısıyla bunun cevabı parasızlıktan olamazdı.

"Daha güvenli," dedi telefonu kulağına götürürken. Anlamamıştım. "Epeki sosyal medyayı nasıl kullanıyorsun?" diye sordum.

Ters bir bakış attı, galiba sorularımdan sıkılmıştı fakat buna rağmen, "Kullanmıyorum," diye cevaplayarak yanıtsız bırakmadı beni. Sosyal medya kullanmayan erkek var mıydı yani? Hakan gerçek bir insan mıydı, bunu gerçekten düşünecektim.

Neden kullanmıyorsun, nasıl kullanmazsın, hiç mi sosyal medyada neler oluyor merak etmiyorsun, diye sorular sıralamak istedim fakat sustum. Şu an kimi arıyorsa oldukça sinirli görünüyordu. Telefon uzun bir süre çaldı fakat açan olmadı, karşı taraf her kimse gerçekten çok cesurdu çünkü Hakan'ın sabrı giderek tükeniyordu, hissediyordum.

Hakan telefonu kulağından çektiğinde telefonunun yanıtsız kaldığını anladım. Eyvah!

"Hay si..." dedi fakat küfrünü tamamlamadan sustu. Sanırım yanımda küfretmemek gibi bir prensip belirlemişti kendine.

Sormakta tereddüt etsem de boğazımı temizleyip aşırı kibar olduğunu düşündüğüm yumuşak bir ses tonuyla, "Kimi aradınız acaba, Hakan Bey, komutanım... teğmen?" dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Öfkesinin hedefi olmak şu an isteyeceğim son şeydi.

Tek kaşını kaldırıp, "Komutanım?" dedi soru sorar gibi. İnşallah komutanım kelimesine sinir olmuyordur. *Âmin.*

Başımı onu onaylarcasına aşağı yukarı sallayıp, "Evet teğmen, komutan değil misin?" dedim şaşırarak.

Dudakları iki yana doğru kıvrılınca istemsizce de olsa bakışlarımdın hedefi olmuşlardı. "Komutanım, evet," dedi normal ses tonuna nazaran daha düşük bir tonla. İçim bir tuhaf oldu. Bu ses tonu bana garip hissettirmişti. Elimi, kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum. Ama sanki vücudumda herhangi bir noktaya dokunmam gerekiyormuş gibi hissettim. Bakışlarımdı ondan çekip etrafa bakmaya başladım. Ellerim boynumu bulmuş, kaşınıyormuş gibi parmaklarım tenimin üzerinde geziniyordu.

Hakan'a bakmıyordum ama bana baktığını hissedebiliyordum. Israrlı bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamayarak ona döndüm. Çatılı kaşlarının arasından bakıyordu bana. Kızgın gibi değildi, daha çok bir şeyler düşünüyor gibiydi, hatta belki de analiz ediyor gibi.

Tüm duygularımı bir kenara iterek, "Bir sorun mu var teğmen?" dedim dik durmaya çalışarak.

Bakışları baştan aşağı beni süzdü ve en sonunda gözlerimi buldu, yutkundu. "Beden dilin, Narin..." Sözlerinin devamı olduğunu fark etmiştim ama devamında her ne diyecekse bunu yuttu.

Ben de onu taklit ederek kendimi süzdüm. Sağ bacağımı sol bacağımın üzerine atmıştım, sağ elim boynumdayken, sol elim kendime sarılıyormuşçasına belimdeydi. Bacağımı diğerinin üzerinden çekip ellerimi düz bir şekilde serbest bıraktım. "Ne varmış beden dilimde anlamadım?" Tuhaf bir şekilde mi duruyordum şu an?

Dudağını ağzının içine yuvarlayıp, "Hiç, yok bir şey," dedi tekrar telefonuna odaklanarak.

Bugün o kadar tuhaftım ki anlamadığım konunun üzerinde daha fazla durmak istemedim. Pastayı düşürmek beni acayip germiş ve nedense mahcup hissettirmişti, sanırım bu da çeneme vurmuştu.

Hakan her kimi arıyorsa ikinci denemesinde başarılı oldu. Ona bir daha telefonuna ulaşamazsa yapacağı işkencelerden bahsetmiş, şu an bulunduğu pastanenin adını vererek sahibinin Serhan olduğunu ve burayı açması gerektiği emrini vermişti. Karşıdaki zavallı her kimse öyle gür sesle *emredersiniz komutanım*, demişti ki sesi bana kadar gelmişti.

Pastanenin içine bakmaya çalışırken camdaki yansıma da kendimle karşılaştım. Kıvırcık saçlarım iyice kabarmıştı. Camdan çok belli olmasa da göz çevremde koyu renk halkalar oluştuğuna emindim. Çikolata rengi saçlarım, kahverengi gözlerim ve beyaz bir tenim vardı. Buranın insanı genelde sarışın ya da kumraldı fakat ben babaanneme benzediğim için olsa gerek hiç buralı gibi durmuyordum. Aslında benden burada çok yoktu, o yüzden farklı görünüyordum insanlara.

"Ne kadar berbat görüldüğüne mi bakıyorsun?" diyen Hakan'dı. Ne ara telefon konuşmasını bitirmişti de yanıma gelmişti hiç fark etmemiştim.

"Hayır, senin kadar berbat görünmediğim için şükrediyordum," dedim normal bir tonda. Sanki uzun zamandır tanışıyorduk da sürekli didişiyorduk. *Bugünden sonra daha fazla kendimde gibi hissedebilir ve davranabilirim umarım*, diye geçirdim içimden.

Alay eder gibi kaşlarını kaldırdı. Oyunculugum cidden sıfırdı. “Az önce beni beğendiğini sen söylemedin mi?”

Söylemiştim değil mi, yapmıştım öyle bir şey.

Mecbur kuyruğu dik tutacaktım, onun gibi cevap vermezsem bir daha asla Hakan’la baş edemeyeceğimi hissettim. “Görüyorum ki senin için bayağı anlam ifade etmiş,” dedim ukala bir tavırla.

Yine alay eder gibi bir ses çıktı dudaklarından. Gülümsüyordu fakat gülümsemesi samimiyetten çok uzaktı. “Bir kere sen benim tipim değilsin,” dedi bana üstten bir bakış atarak.

Hırsla ona döndüm. Dudaklarım öfkeyle açıldı kapandı, açıldı kapandı fakat o kadar sinirlenmişim ki bir şey diyemedim. Nasıldı ki onun tipi? Sarışınları mı beğeniyordu acaba?

En sonunda, “Sen de benim tipim değilsin,” diyebildim hırsla. “Ben esmer erkeklerden hoşlanırım, daha minyon böyle,” dedim onun tipine tezat fiziksel özellikler sıralayarak.

Öyle mi, der gibi kaşlarını kaldırdığında yüzüne yayılan öfkeyi görebiliyordum. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi ağır adımlarla kapattı, gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Ilık nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi tekrar açmak için geriye doğru adımladım. Birkaç adım atmıştım ki o da beni taklit ederek mesafeyi açmama izin vermedi. Sırtım soğuk camla buluştuğunda gidecek başka yerim olmadığını anladım.

İki elini cama koyup beni kollarının arasına hapsetti. Bu defa ona bakmak zorunda hissettim kendimi. Bakışlarım elmacıkkemiğinden çenesine; oradan dudaklarına, burnuna ve en sonunda gözlerine kaydı.

Göz göze geldiğimizde orada gördüğüm ifadeyi anlayamadım. Nefes alışverişini duyabiliyordum. Gözleri yüzümün her bir ayrıntısında ince ince gezindi. “Biliyor musun, Narin?” dedi benimle bir sırrı paylaşıyormuş gibi fısıltıyla.

Yutkundum. Sanki bana nefes alacak alan bırakmamış gibiydi. Nefesini yüzümde hissederken düzgün düşünmeyi bırak, düzgün nefes alamıyordum bile. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından benden bir cevap beklediğinin bilincinde olarak, “N-neyi?” diyebildim.

Kulağıma doğru eğildiğinde yanağı benimkine dokundu. Sakalları yanağımı okşarken vücudumun titremeye başladığını hissettim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüskafesimi kırabileceğini düşündüm. “Beden dili okuma uzmanıyım ve bedeninin bana nasıl tepkiler verdiğini görebiliyorum,” dedi aynı fısıltıyla.

Nefesi önce kulaklarıma sonra boynuma çarptı. Nefes almayı bıraktım.

“Komutanım,” dedi bir ses. Bu da bana Hakan’ı kendimden uzaklaştırarak soluklanacak bir alan açtı. Hakan birkaç adımla benden uzaklaştığında yüzüme dökülen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Derin bir nefes çektim ciğerlerime.

Telefonda konuştuğu kişinin şu an karşımızda durduğunu anladım. Adını bilmediğim ve emir komuta zincirinde Hakan’dan daha alt bir rütbede olduğunu tahmin ettiğim asker, yanındaki adamı sertçe omuzlarından tutup Hakan’a doğru ilerletti. “Adamı buldum komutanım,” dedi gür bir sesle. Bu, pastanenin sahibi Serhan Bey’di. Zavallı adam ne olduğunu anlamadan pijamalarıyla apar topar buraya getirilmişti. “Ne oliy ya?” dedi adam öfkeyle.

Hakan sert bir soluk verip, “Mehmet bu hal ne, Mehmet?” dedi. Sakin olmaya çalışır gibi bir hali vardı.

“Adam bu komutanım!” dedi yüksek sesle. “Gomutanım ne oliy?” dedi adam. Sonra dikkatli bakıp, “Oyy uşağum sen misun?” dedi sevinçle.

Hakan başını aşağı yukarı sallayıp, “Benim abi benim, kusura bakma Mehmet olayı çok yanlış anlamış,” dedi imalı bakışlarını Mehmet’e çevirerek. İyi ki Mehmet değildim çünkü bu bakış hiç hayra alamet değildi.

Mehmet bir adama bir Hakan’a baktı. “Komutanım siz hemen gelsin deyince ben... Özür dilerim komutanım,” dedi. Sesi fısıltıyla başlamış, daha sonra yükselmişti. Gece gece hem pastane sahibinin hem de Mehmet’in ayarlarıyla oynamıştık. Bir pastanın düşmesi birçok kişiyi olumsuz yönde etkilemişti.

“Abi, Hilal’in doğum günü bugün pasta lazım. O yüzden böyle apar topar getirdik seni buraya.”

Adam başını *hayhay* dercesine sallayıp dükkâna doğru yöneldi. Yürürken de Mehmet’e ters bir bakış atmayı ihmal etmedi.

“Ha bu uşak en azından anahtarı aldirdi bağa,” dedi.

Resmen pasta için adamı şafak operasyonu yapar gibi evden aldırmıştık.

Serhan Bey dükkânı açtığı anda Hakan, Mehmet’e arabanın yerini tarif ederek benzin doldurmasını ve arabayı getirmesini söyledi. Bir miktar da para verip gönderdi.

Bu sabah yapılan pastalardan sadece iki tane kalmıştı. Biz almazsak sabah atılacaktı, bu yüzden iki pastayı da aldık. Tutarın beş katı kadar ödeme yaptıktan sonra pastaneden ayrıldık. Sanırım teğmene göre Serhan Bey’i bu saatte buraya getirmenin bedeli pastaların bedelinden fazlaydı.

Araba kısa bir süre içinde bulunduğumuz yere geldi. Sanırım Mehmet arabayı almak için başka bir araçla gitmişti.

Arabaya bindiğimizde, "Eve birlikte mi girelim?" diye sordum. Acaba bizi birlikte görürlerse ne düşünürler diye merak etmekten alamadım kendimi. Belki Hakan'ı sürpriz için buraya getirdiğimi düşünürlerdi, belki de şoktan hiçbir şey düşünemezlerdi.

Hakan arabayı çalıştırırken gözücuyla bana baktıktan sonra hareket ettik. "Bana çok fazla seçenek bırakmadınız, Narin Hanım," dedi imayla.

Ne münasebet dercesine Hakan'a çevirdim bakışlarımı. "Bir kere siz benim yoluma çıktınız teğmen," dedim öfkeyle.

Kısa bir an bakışlarını yoldan çevirip bana baktı. Tek kaşını kaldırmış olması *emin misin*, *Narin* anlamı taşıyor olabilir miydi? Sanırım çok kısa bir sürede Hakan'ı çözmüştüm. Belki de Hakan çok net bir insandı ve herkes hemen onu çözebiliyordu. Bu düşünceme tezat bir şekilde içimdeki ses bunun aslında böyle olmadığını haykırıyordu. Belki de Hakan belli başlı insanlara çok saydam bir adamken, bazı insanlara da bile isteye daha soğuk ve gizemliydi. Onu tanıdığımdan beri içimde çözemediğim bir his belirdi, merak. Onu o kadar merak ediyor ve anlamaya çalışıyordum ki bu duygunun bu zamana kadar böylesine kuvvetli olduğunu bilmiyordum çünkü ben genelde hiçbir şeyi merak etmez, hiçbir şeyin üzerinde bu kadar düşünmezdim.

Hakan tekrar yola odaklandığında ana yola çıkan yolu gösterdi. "Şimdi şu yoldan araba çıksa ve bize çarpsa..."

"Aa, ne biçim bir düşünce bu? Hep böyle olumsuz mu konuşursunuz siz?" dedim şokla karışık bir çıkışla. Şimdi bu konu ne alakaydı, anlamıyordum.

Hakan sabır dilenircesine derin bir nefes alıp, "Narin yol bizim, ana yoldan gidiyoruz çünkü ara yoldan gelen birisi beni beklemek zorunda. Kaza olursa suçlu o sayılır. Dolayısıyla mutfak ara yol çünkü ben koridordaydım yani bu durumda hatalı olan sensin," dedi.

Böyle konuşarak haklı çıkabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. "Sen de askersin, Hakan reflekslerin kuvvetli olmalıydı."

Bakışlarını yoldan ayırmadan başını hafifçe sağa doğru eğdi. "Benim reflekslerim kuvvetli olduğu için seni tuttum, seninkiler kuvvetli olmadığı için pastayı tutamadın," dedi. Öfkelenmişti fakat ben de öfkeliydim.

"Keşke yüzüne yapışsaydı pasta!" dedim sesimi yükselterek.

Hakan ani bir şekilde frene bastığında, emniyet kemerini takmadığım için başımı çarpmayayım diye elimi kendime siper ettim. Saçlarım benden bağımsız etrafa saçılmıştı. Şoktan hareket edemedim. Nefes alış verişimin

düzensiz olduğunu fark edince daha rahat nefes alabilmek için başımı kaldırdım. Başımı çarpmadığım için şanslıydım ama şu an odak noktam bu değildi. Tam önümüzden köpek sürüsü geçiyordu. Birden yolumuza çıkmış olmalardı çünkü bakışlarımı yoldan saniyelik bir zaman diliminde ayırmıştım.

Bakışlarım Hakan'a değdiğinde, "İyi misin?" diye sordu. Gözlerinde gördüğüm korkunun gerçek olduğunu anlıyordum, benim için endişelenmişti. Onu onaylamak için başımı aşağı yukarı salladım.

Yüzüme gelen saçlarımı omzumun üzerinden arkaya attım. Saçlarımın yarı toplu olması bile savrulmalarını engellememişti. "Birden çıktılar önüme, bu kadar sert frene basmasaydım birine çarpabilirdik. Emniyet kemerini takmadığını fark etmedim," dedi. Sesi çok şefkatliydi. Kırılması zor bir kabuğu olsa da ne kadar merhametli bir adam olduğunu Hilal'den biliyordum.

Bir günde bu kadar olay yaşamam normal miydi?

"Bir an önce eve gitmek istiyorum," dedim.

Başıyla beni onayladıktan sonra arabayı hareket ettirdi. Eve gidene kadar hiç konuşmadık.

Günümüz

O gün hayatımın miladiydi. Bana yabancı olan ama asla yabancı hissetmediğim o adam girmişti hayatıma.

O gün tanıdığım o adam önce aşkım, sonra eşim ve sonra en büyük acım olacaktı. Bunu o zamanki Narin bilmiyordu fakat bugünkü Narin emindi.

Hilal masaya çay bardağını bıraktığında yine andan koptuğumu anladım. Asla ait olmadığımı bildiğim o zaman dilimine döndüm, bugüne.

"Çoktan yapmışsınız çayı," dedim mahcup bir şekilde. Masa bile kurulmuş, kahvaltı çoktan hazırlanmıştı. Etrafindan haberi olmayan, bir anda dalıp giden halimi fark ettiklerinde ne düşünüyorlardı acaba?

Hilal buruk gülümsemesini sunarak, "Afiyet olsun canımın içi," dedi içten bir şekilde.

Nurten anne de tam masaya oturacaktı ki bakışları dışarıda bir yere sabitlendi. Nereye baktığını anlayabilmek için bizim dikkatimiz de kapının önüne kaydı. Taksi gelmişti fakat içinde kimin olduğunu bilmiyorduk.

Nurten anne hepimizin merak ettiği o soruyu dile getirdi. "Kim geldi ki?" dedi merakla. "Beklediğiniz biri yok muydu?" diye sordum. Başını iki yana sallayarak cevap verdi bana. Hepimizin odak noktası orası olmuştu fakat taksiden çıkanın annem olmasını beklemiyordum.

Annem taksiden indikten sonra gözleri hızlıca evi taradı ve en sonunda mutfak camında durdu. Nurten anne kapıyı açmak için mutfak çıkışına yönelince biz de Hilal’le birlikte Nurten annenin peşinden annemi karşılamaya gittik. Beni merak etmiş olmalıydı çünkü telefonumu yanıma almamıştım.

Nurten anne kapıyı açtığı anda annem başıyla selam verdi. Nurten anne, “Hoş geldin dünür, geçsene içeri,” dedi samimi bir sesle. Annem başını iki yana sallayıp, “Ben hiç geçmeyeyim. Narin’i alıp gideceğim,” dedi Nurten annenin yüzüne bile bakmadan. Bakışlarının hedefinde ben vardım. Kaşlarım istemsizce gözlerimin üzerine düşmüş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bir adım öne çıkıp, “Anne gelsene, ne acelemiz var?” dedim şaşkınlıkla.

Annem bir adım atıp kapı eşiğinde durduğunda, “Haber vermeden gitmişsin, dünden beri yoksun...” dedi. Sözlerine devam edeceğini anladığımda bir bıçak gibi hızla kestim sözünü.

“Sen de yokluğumu yeni mi fark ettin?”

Cevap vermedi fakat öfkelenildiğini bana bakarken tiksinen ifadesinden anlıyordum.

Başımı aşağı yukarı sallayıp, “Fark ettin ama kocan *nerede bu kız başımıza iş açacak, bir kıza sahip çıkamıyorsun, siz beni milletin diline mi düşüreceksiniz*, gibi hadsiz sözler sıralayınca düştün peşime. Yoksa ben neredeyim, ne haldeyim umurunda mı?” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Uzun zaman önce fark ettiğim ve kendi içimde bile inkâr ettiğim o gerçeği annemin suratına çarptım, kendi kalbimi parçalamak uğruna yaptım bunu. Babam öldükten sonra annem babamın en yakın arkadaşıyla evlenerek ondan bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. O saatten sonra onlar bir aile olmuş, bense o ailenin dışında kalmıştım. Benim bir ailem yoktu, kurmak üzere olduğum bir ailem vardı fakat o da benim için artık hayal olmuştu. Ben köksüz, bağısız bir kadındım. Yerim yurdum yoktu. Evim diye sığındığım adam toprağın altındaydı.

Annem cevap vermedi. Kim bilir dilinin altında tuttuğu ne kırıcı sözcükleri vardı fakat dile getirmemişti.

“Sakin ol, Narin,” dedi Hilal kolumdan tutarak. Bazen ok yaydan çıkar ve dönüp dolaşıp tam kalbimizin ortasından vururdu bizi. Ben kendi gerdiğim yaydan ve ondan çıkan oktan yaralanmıştım.

Ben de anne olacaktım fakat kızım bu durumda olsa ona asla bu şekilde davranmazdım. Ben anneme sığınamıyordum. Oysa başka kimsem de kalmamıştı. Nurten anneyi düşündüm, onun anneliğini. Oğlundan bir parçaya tutunmak için yanıp tutuşuyordu. Annem ise beni parçalarımaya ayırıyordu.

İkisi de anneydi fakat anlaşılan o ki annem artık benim annem değildi. Onun sadece bir oğlu vardı.

Nurten anne, “İçeri geçin de konuşalım hep birlikte,” dedi ortalığı ya-
uştırmak adına. Annemin kabalığına inat Nurten anne son derece kibardı.
Onun iyiliği daha da yaraladı beni. Acısı olan kadın bizi idare ediyordu. An-
nemin yapması gereken şeyi Nurten anne bu haliyle yapıyordu. Bazı iyilikler
insanın içine dert olur ve ezerdi. Ben onların karşısında küçülmüş, küçücük
olmuştum.

Annem öfkeli gözlerini benden çekip Nurten anneye yöneltti. “Ne sıfat-
la?” dedi.

“O ne demek?” diye sordum Nurten annenin cevap vermesine fırsat
vermeden.

Annem sesli bir soluk verip, “Narin artık sizin gelininiz değil. Böyle bu-
raya girip çıkması uygun olmaz,” dedi keskin bir tavırla. Elimin ayağımın
boşaldığını hissettim. Hilal’in destek olmak için beni tutan kolu düşmüş,
Nurten anne dolu gözlerle öylece bakakalmıştı.

Konuşmak istedim, herhangi bir şey söyleyebilmek. Dudaklarım saya-
madığım kadar çok açılıp kapandı fakat sesim çıkmadı. Bu konuşan kadın
benim annem miydi? Benim özbeöz annem... Resmen *sizin oğlunuz öldü,
evlenemeyecekler artık görüşmeyin*, diyordu. Benim annem diyordu bunu, be-
nim canımdan kanımdan olanım.

Ne zaman bu kadar acımasız ve pervasız olmuştu?

Onları daha fazla üzmemek için hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldim.
Boynum bir kere daha bükülmüştü, başımı kaldıramadım. Annem kapıya
yöneldiğimi anlayınca dışarı çıktı. O önde ben arkada taksiye yürümeye baş-
ladık. Benim için kıyamet kopmuş da ben cehenneme mi gelmişim? Dün-
yanın en kötü insanı mıydım ki cehenneme düşmüştüm?

“Narin,” diye adımı seslendi Nurten anne. Adımlarım durdu ama dönüp
de yüzüne bakamadım. “Sen benim kızınısın. Sen benim canımın canısın.
Bu evin kapıları sana hep açık, biz buradayız kızım,” dedi anneme inat.

Önce başımı kaldırdım yerden sonra ona döndüm. “Annem,” dedim iç-
ten bir şekilde. “Siz benim tek ailemsiniz. Elbette geleceğim.” Nurten anne
gülümsedi, gözlerini kapatıp açtı bana destek olmak istercesine. Anne sözü
başı öne de eğdi, başı yerden de alırdı. Anne sözü seni öldürebilir ya da
hayata yeniden getirebilirdi. Nurten anne başımı yerden kaldırmış, beni ha-
yata döndürmüştü. Tekrar taksiye yöneldiğimde annemin eli kapı kulpunda
kalmış öylece bize bakıyordu.

Gözlerinden bir ifade geçti fakat ben okuyamadan taksiye bindi. Ben de çok geçmeden araca bindim. Taksi hareket ettiğinde bilinmeze yol aldığımı biliyordum. Hamileliğimi annem ve kocası güle oynaya karşılamayacaklardı, bunu da biliyordum.

Araba camının izin verdiği ölçüde gökyüzüne baktım. “Senin için,” dedim fısıltıyla. Ellerim karnımın üzerinde durdu, karnıma baktım. “Bizim için,” dedim aynı fısıltıyla. “Savaşacağım.”

Ben Narin, annen Narin...

Bugün gökyüzüne bakınca Hakan’ın yüzünü görebileceğime karar verdim. Çünkü gökyüzü umuttu, gökyüzüne bakanın başı yukarıda olurdu. Kendimi ifade ederken saydığım tüm sıfatları kaldırdım ve sadece anneliği bıraktım. O gün ilk defa bebeğime seslendim ve kendimi takdim ettim: *Ben Narin, annen Narin...*

Sergilim. Bugün sensiz geçen kaçıncı gün, bilmiyorum. Hiç saymadım fakat tahmin edebiliyorum, dile getirebilir miyim? Asla. Nasıl sayarım sensiz geçen günleri, kalbim el vermez ki. Ben bilirsem günleri, ben bilirsem ne kadar süre sensiz kaldığımı aklım kalır mı yerinde?

Bazen çok kızıyorum sana. O kadar çok kızıyorum ki farkında olmadan kıyamadığın saç tellerimi koparıyorum, koparıyormuşum doğrusu Eren fark etmiş. Çok yorgunum. Şöyle bir uzansam yanına geçecek gibi.

Bebeğimiz için hiçbir hazırlık yapamadım. Sensiz nasıl yapacağım, bilmiyorum. Geçen gün canım ekşi elma çekti, çok çekti hem de. Kimseye söyleyemedim, kimse almazdı çünkü. Nazlanacak birinin olmaması ne kötü şu hayatta. Keşke gelsen. Ya da ben sana gelsem.

Doğduğunda seni sorarsa ne anlatırım ki ona? Nerede derse cennette mi diyeceğim? Nereden bilsin ki cennet? Hem sonra demez mi cennet babamı almış nesi iyi diye? Cennetten nefret eden bir çocuğumuz olmaz, değil mi? Bazı şeylerin izahı yokmuş sergilim. İzahı olmayan şeyleri nasıl yaşayacağım bilmiyorum.

Eksik kaldım, öyle bir eksik ki kendimden bile mahrummuşum gibi hissediyorum. Sen öldün de ben yaşıyor muyum, emin değilim.

Özlem büyük bir yük. Altından kalkamıyorum.

Neyse çok yordum seni değil mi? Kelimelerim tükenmesin istiyorum, ya sana anlatacak bir şey bulamazsam? Kelimelerimi harcamayacağım öyle hemen. Yarın yine geleceğim. Aklım, fikrim, kalbim ve kelimelerim hep senin için.

İkimiz için yaşıyorum sergilim. Tabii bir de emanetin için.

Annemin yaptıklarından sonra bir daha o insanların yüzüne bakamam sanıyordum fakat Nurten annenin söyledikleri içime su serpmişti. Eğer yanlarından o şekilde ayrılmasaydım muhtemelen Hilal'den defteri isteme cesaretini bulamazdım. Hilal beni hiç ikiletmemiş, anneme rağmen bana o defteri getirmişti. Kendimi deftere karşı sorumlu hissediyordum, sanki oraya yazdığım şeyleri Hakan okuyabiliyordu. O defter benim sesim olmuştu, benim duygularım...

Hakan gittikten sonra yüzleştığım bir gerçek vardı. İnsan öldüğünde hiçbir sıfatı kalmıyordu. Bir tek adın, soyadın, doğum tarihin ve ölüm tarihin kalıyordu mezar taşında. İnsan işte bu kadardı aslında, bir adı vardı bir de tarihleri. Tüm unvanların bittiği yerdin mezar. Hakan ne yazık ki adını bile götürememişti yanında.

Kendimi son zamanlarda o kadar çok arıyordum ki Hakan öldükten sonra kim olduğumu ve hangi sıfatları taşıdığımı kendime sık sık hatırlatıyordum. Sıfatlarımız bizim bu hayatta kim olduğumuzu belirleyen ve yaşadığımızı gösteren dünyevi şeylerdi. Kim olduğumu hangi sıfatları taşıdığımı hatırlamam gerekirdi.

Yaşadığımı anlamaya ihtiyacım vardı.

Hakan gittikten sonra dünyayla aramdaki bağın koptuğunu hissediyordum. O gittikten sonra sanki ben de biraz ölüydüm.

Geçmiş

Gün o kadar hareketli geçmişti ki çok rahat bir uyku çekerim sanıyordum fakat bir türlü uyuyamadım. Sağa sola dönmekten resmen egzersiz yapmış kadar oldum. Biraz olsun nefes alabilmek umuduyla Hilal'i uyandırmamaya özen göstererek odadan çıktım. Bahçeye açılan kapının yanında duran askılıktan Hilal'in olduğunu düşündüğüm hırkayı aldım. Rastgele seçtiğim terlikleri ayağıma geçirerek bahçeye çıktım. Hava biraz serindi ama serinlik iyi gelmişti.

"Hayrola?" dedi bir ses. Hakan'ın sesiydi fakat şu an onun sesini duymayı beklemediğim için yerimde sıçradım. Başparmağımla üst dişimi ittirdim. "Ödümü kopardın, asıl sana hayrola," dedim şaşkınlıkla.

Gözlerinde eğlenen bir ifade vardı. Korkumdan mı besleniyordu, bana mı öyle geliyordu anlamıyordum. Kapının sol tarafındaki sandalyeye oturmuş elindeki telefonla oynuyordu. Daha dikkatli baktığımda elindeki telefonun

bana ait olduğunu fark ettim. Düşük bir ihtimal de olsa aynı telefondan binlerce olabileceği durumunu göz önünde bulundurarak, “Elindeki telefonun benim olma ihtimali var mı?” diye sordum.

“Yüksek bir ihtimal tabii,” dedi kaygısız bir şekilde.

Bu adamın rahatlığı gerçekten beni çileden çıkaracak gibiydi. Kollarımı bağlayıp, “Peki telefonumla ne yaptığını sorabilir miyim acaba teğmen?” dedim. Ona aynı onun gibi kaygısızca cevap vermiştim fakat sinirden köpürüyordum, adam resmen telefonumu kurcalıyordu. İnşallah benim adıma birilerine aşk mesajı falan yazıp işletmiyordu.

Birkaç saniye gözlerimin içine bakıp, elinin sırt kısmını sakallarına götürerek yanağını okşar gibi yaptı. Beden dili okuma uzmanı değildim fakat zaman kazanmaya çalıştığının farkındaydım.

Cevap beklediğimi belli etmek için kaşlarımı kaldırıp alaycı bir tebessüm kondurdum yüzüme. Bakışlarını benden çekti, ağır hareketlerle yerinden hafifçe doğrulup telefonun ekranını kilitledi. Sağ elinde tuttuğu telefonu sol avucuna vurarak, “Seni rahatsız eden birisi olduğunda bana söyleyebilirsin,” dedi. İlk başta alay ettiğini düşünsem de yüzündeki ifadeden ciddi olduğunu anlayabiliyordum fakat neden böyle bir şey söyleme gereği duymuştu, işte onu anlayamıyordum.

“Şu an konumuzla ne alakası var bunun?” dedim şaşkınlıkla. Zaman kazanmaya çalışıyorsa eğer aşırı saçma bir konuydu.

“Yılışık diye kaydettiğin dallama kimse upuzun saçma bir mesaj atmış, o alaka,” dedi altdudağını ağzının içine yuvarlayarak. Kollarımın bağını çözüp olduğum yerde dikleştirdim. Yavuz’du bu; benim yılışık diye, Hakan’ın ise dallama diye tabir ettiği kişilik. Arkadaşlarının zoruyla sadece bir kere öğle yemeğine çıktığım ve hiçbir duygu hissedemediğim birisiydi. Ne kadar engellersem engelleyeyim bir yolunu bulup bana ulaşıyordu, o yüzden onu engellemekten vazgeçmiş en azından tek bir yerden ulaşsın, bu ulaşacağı numarayı da ben bileyim diye son aldığı numarasını engellememiştin.

Yine de Hakan benim telefonumu ne için olursa olsun kurcalayamazdı.

Ellerini teslim olur gibi kaldırıp, “Telefonu bir şekilde açınca bildirimler düşmeye başladı. Bayağı ısrarlı bir dallamaydı, ister istemez okudum mesajlarını,” dedi. Ona çıkışacağımı anladığı için ben daha bir şey söyleyemeden kendini savunmaya geçmişti.

Evet, çok kızmıştım, ne olursa olsun mesajlarımı okumamalıydı ama şu an beni saran duygu öfke değil merakı. Acaba ona bir cevap vermiş miydi?

Merakımı çok da belli etmemeye çalışarak, “Cevap yazdın mı?” diye sordum. Yazdıysa ne yazmıştı acaba?

Cevap vermedi. Oturduğu sandalyeden kalkıp bana doğru adım atmaya başladı. Hakan yürümeye başladığında tüm görüş mesafesini öyle güzel kaplıyordu ki başka bir şeye bakamaz, göremez oluyordu insan. Tam karşımda durduğunda telefonu bana uzatıp, “İyi geceler,” dedi. Arkasından resmen bakakaldım. Çok değişik bir adamdı; yaydığı enerjisi, oturuşu, kalkışı, gülümsemesi, öfkesi... Başka bir adamdı, bambaşka. Onun benim hakkımda ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum. Ondan etkilenmiştim. Hoşlanı ya da ilk görüşte aşk değildi. Sadece onda bir şey vardı ve bu, insanda bir etki bırakıyordu. Sadece bende değil, birçok kişide bu etkiyi bıraktığına emindim.

Etkinin iyi veya kötü net bir tanımı yoktu bende. Sadece bir şeyler hissettirirdi, iyi veya kötü. Bunun adını koyamaz, iyi etkilendim veya kötü etkilendim diye adlandıırırdın. Hakan beni iyi mi etkiliyordu, kötü mü bilmiyordum. Hakan ile ilgili birçok his bende hem çok net hem de çok *fluydu*; ondan etkilendiğim kısım netti fakat neden ve nasıl kısmı *fluydu*.

Hızla WhatsApp uygulamasına girip mesajları okumaya başladım. Yavuz her zaman yazdığı saçma sapan mesajları yazıp sonuna *seni bekleyeceğim* yazmıştı. “Çok beklersin,” dedim duymayacağını hesaba katmayarak. Asıl merak ettiğim Hakan’ın cevabıydı. Benim gibi görünen ama aslında Hakan’ın olan mesaj çok açıktı. “Sen nasıl bir dallamasın ki bu saatte, seni *yılışık* diye kaydetmiş ve mesajlarına asla dönmemiş bir kıza mesaj atabiliyorsun?” Bu saatte bahçenin ortasında kahkaha atmamak için avucumu dudaklarıma bastırdım.

Yavuz saniyesinde, “Sen kimsin? Narin’imin telefonunu mu çaldın?” yazmıştı. Bu çocuk cidden normal değildi. O sahiplenme eki de neydi şimdi? Hakan bir şey yazmadan fotoğrafını atıp, “Bu saatte telefonu bende olduğuna ve hırsız olmadığma göre başka ihtimalleri bir düşün istersen. Bir daha bu kıza mesaj atarsan...” yazıp cümlesini tamamlamamış ve üç nokta koymuştu sonuna. O üç noktada birçok küfür ve tehdit olduğunu biliyordum. Yavuz’un fotoğrafı görünmediğine göre Hakan’ın son mesajı gayet etkili olmuştu.

Mesajlar kısmından çıkıp galeriye girdim. Hakan’ın Yavuz’a gönderdiği fotoğrafı incelemeye başladım. Geniş omuzları, masmavi gözleri, kalın ama hep çatık olan kaşları, biçimli burnu... Öylesine bir zamanda çekilmiş, asla özen teşkil etmeyen bu fotoğrafta bile heykel gibiydi. Farklı bir aurası vardı insanı içine çeken, hipnotize eden. Baktıkça bakasım geliyordu. Gökyüzü gibi görünüyordu, sonsuz fakat bir o kadar da ulaşılmaz. Aklını okumak

istiyordum, hissettiklerini hissedebilmek. Merak gerçekten korkunç bir şeydi, öyle bir girdaptı ki içine aldığı bırakmıyordu.

“İyi geceler,” dedim duymayacağını bilerek.

Günümüz

O zamanlar içimde bir sır biriktirdiğimi bilmiyordum. Âşık olmuştum, üstelik kendisine aşkı yasak eden bir adama. Bu duygunun adını bilmediğim için sır demiştim, merak demiştim. Aşk dışında her duyguyu kabul edebilirdim fakat ona âşık olmak benim için imkânsızdı.

En azından o zamanlar için öyleydi.

Geçmiş

“Yazın son günleri mi şimdi ya, okulun açılmasına da bir ay kalmış,” dedi Hilal. İkimiz de bahçeye uzanmış gökyüzünü izliyorduk. Dediği gibi yaz bitmek üzereydi, son bahçe sefalarını yapıyorduk.

“Son senemiz de bitseydi bir hayırlısıyla,” dedim bıkkınlıkla. Bölümümü seviyordum aslında, evden uzaklaşmak da iyi geliyordu fakat bir an önce iş hayatına başlamak ve kendi paramı kazanmak istiyordum.

“Bitince de okulu özlemeyelim,” dedi. Ona bakmasam da sesinden güldüğünü anladım. Gözlerimi gökyüzünden alamıyordum.

Gülümsedim. “O da bir ihtimal tabii. Ben buradan gitmek istiyorum ama Muzaffer Bey benim şirkette çalışırsın, diyor. Hedefimin ondan kurtulmak olduğunu nasıl bilmez, anlamıyorum,” dedim alayla.

Gerçekten onun şirketinde, onun dibinde çalışmaktansa okulu tercih ederdim.

Bir şey söylemedi. Üvey babamdan nasıl nefret ettiğimi çok iyi biliyordu. Beni yaralamamak için muhtemelen yorum yapmaktan kaçınıyordu fakat zannettiğinin aksine bazı şeyler artık benim canımı acıtmıyordu.

İkimiz de sessizleşmiş, gökyüzünü izliyorduk. Hilal gökyüzüne bakınca ne hissediyor bilmiyordum ama bana bir çift mavi gözü hatırlatıyordu.

“Hilal,” dedim tereddütle.

“Efendim bal küpüm?” dedi içten bir şekilde. Bana hep bu şekilde seslenirdi.

Gözucuyla Hilal’e baktım. Bana bakmıyordu, daha rahat konuşabilirim demekti bu. “Birini merak etmek ama normal bir merak değil, çok fazla

merak etmek; ne hissediyor, ne düşünüyor hepsini bilmeyi istemek... Bu neden olur?”

“Meraklı birisi olduğun için olur,” dedi alayla. Gözlerimi devirip, “Hayır, öyle değil. Of, aman neyse,” dedim konuyu kapatmak için. Zaten zorla sormuştum, iyice cesaretimi kırmıştı.

“Merak ettiğin kişiye göre değişir. Karşı cinsten hoşlandığını biliyorsun o yüzden direkt konuya gircceğim. Flaubert’ aşkın tanımını şöyle yapmış: *Merak. Birine karşı ansızın merak duymaya başlarsınız, korkunç bir merak. Onu tanımak, onunla doğmak, dünyaya onunla yeniden gelmek istersin. Yani karşı cinsten birini merak ediyorsan âşık olmaya başlamışsındır.*”

Cevap veremedim. Ellerim titremeye, kalbim teklemeye başladı. Âşık oluyor olamazdım. Bu aşk değildi. Sadece bir kere gördüğüm birine hemen öylece âşık olamazdım. Aşk yaşanmışlık isterdi, bu aşk değildi ama ne olduğunu da bildiğim bir şey değildi.

“Aa!” dedi abartılı bir sesle. Yerinden aceleyle doğrulup bağdaş kurdu. “Jeton yeni düştü. Birine âşık mı oldun yoksa?”

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne baktıktan sonra, “Yoo, yok canım ne aşkı? Bir arkadaşım sordu da bana, ben de sana sorayım istedim. Hem aşk yaşanmışlık ister,” dedim. Az önce düşündüğüm şeyleri ona da söylemiştim. Merak ettiği her şeyi aşk sanmamalıydı.

Omuz silkip, “Yaşanmışlıktan bahsetmedim ki hiç, meraktan bahsettım,” dedi. Haklıydı, bir an sesli düşünmüştüm. Hilal çok zeki bir kızdı, içimdeki çelişkiyi anlamasından korktum ve hiç planlamadığım bir şekilde yalan söyledim. En nefret ettiğim şeydi yalan.

Dün bizi gördüklerinde ufak çaplı bir şaşkınlık yaşamışlardı. Ayrı ayrı içeri girme planımız suya düşmüştü. Nurten teyze ortadan kaybolduğumu fark edince ve telefonumu açmayınca ortalığı ayağa kaldırmıştı. Bizim sürpriz de hayal olmuştu. Az kalsın polise gidecek olması da ayrı bir ürkütücüydü.

Hilal, Hakan ile ormanda baş başa kaldığımı biliyordu ama hiçbir imada bulunmamıştı. Ancak ben böyle sorular sormaya devam edersem şüphelenmesi an meselesiydi.

“Hiç yaşanmışlıkları yok muymuş?”

“Kimin?”

“Ya merak etme konusunu sana kim sorduysa onun işte.”

* Modern romanın kurucusu ve realizm akımını başlatan kişi olarak kabul edilen Fransız roman yazarı.

Derin bir soluk çektim içime.

“Yokmuş.”

Hilal istediği dedikoduyu benden alamayınca kilimine geri uzandı. Aramızdaki sessizlik tekrar başlamıştı, ikimizin de böyle bir sessizliğe ihtiyacı olduğunu yeni anlıyordum.

“Narin,” dedi Hilal aramızdaki sessizliği bozarak.

“Efendim kuzucuğum,” diye yanıtladım fakat cevap vermeyince bakışlarımı ona doğru çevirdim. Altdudağını dişlerinin arasına almış çekiştiriyordu. Söylemek istediği her neyse doğru cümleleri aradığı belliydi ve her ne söyleyecekse bu konunun onun için önemli olduğunu anladım.

Birden bir merak kapladı içimi, acaba ne söyleyecekti? *Lütfen düşündüğüm şey olmasın*, diye içimden dua ederken Hilal, “Aşka dair çok kitap okudum, Narin,” dedi. Aşk... Herkesin kendince tanımladığı fakat hiç kimsenin bir olguda buluşamadığı o duygu.

Abimle seni gördüm, sen abime âşık mısın, demezdi değil mi? Hayır, demezdi çünkü abisine âşık değildim. Nereden çıkarmıştı ki bunu?

Derin bir soluk daha çektim içime. Beynime olur olmadık saçma sapan düşünceler doluşuyordu. Düne neden bu kadar takılı kalmıştım ki? Unutmalı ve hayatıma devam etmeliydim. Evet, hayatımda aldığım en mantıklı karar buydu.

Hilal, “Ben âşık olmayı çok istiyorum biliyor musun?” dediğinde rahat bir nefes aldım. Konu şükürler olsun ki ben değildim. “İmgeleyince kendimize daha kolay çekiyormuşuz bir şeyleri, yani çekim yasası bu şekilde çalışıyormuş,” dedi bilgiç bir tavırla.

“Öyle mi? Bilmiyordum.”

Evet anlamında başını sallayıp, “Evet, öyleymiş,” dedi.

“Peki âşık olmakla çekim yasasının ne ilgisi varmış?” diye sordum merakla.

Dudaklarını birbirine bastırıp, “Nasıl birini istiyorsam hayatımda onu imgeliyorum. Kaşı, gözü, ses tonu... her şeyini. Yürüyüşünü ve bana olan tavırlarını bile,” dedi heyecanla. Asla tanımadığı hatta belki de dünyada var olmayan bir kişiyi sanki varmış ve çoktan âşık olmuş gibi heyecanla anlatıyordu. Âşık olmasak dahi âşık olmayı istemek bile bizi heyecanlandırıyor olmalıydı. Odağım aşk olmamıştı hiç. Nasıl birini isterim, hangi tiplerden hoşlanırım, bilmiyordum.

Aşk için yaşanmışlık ister demiştim fakat aşk belki de anilik isteyen bir şeydi. Birdenbire ve hiç beklemediğin bir anda olması gerekiyordu.

Hakan'a minyon ve esmer erkeklerden hoşlanırım demiştim, ilgisi yoktu. Sadece o sırada onun en zıttı olan tipte bir insan betimlemiştim. Belki de aşkın tipte alakası yoktu, belki de sadece enerjiyle olan bir şeydi. Birinde bir enerji hissetmek ve onu anlamaya çalışmak.

Yani merak etmek, dedi içimdeki o ses. *Hayır* diye reddettim.

Hayır.

Konuyu zihnimdeki kendimden uzaklaştırmak için, "Nasıl birini betimledin peki?" diye sordum merakla.

Hilal iyice yerine yerleşir gibi sağa sola hareket edip ellerini omuzlarına götürdü. "Bak şimdi, omuzları buradan buraya kadar," dedi. Kendi omuzlarına göre epey geniş bir omuz çizmişti boşluğa. Küçük bir kahkaha atıp, "Geniş omuzlu demek istedin galiba?" diye sordum alayla.

"Hem de ne geniş," diye yanıtladı beni iştahla. Az öncekine göre daha güçlü bir kahkaha attım. "Dur bak dinle. Upuzun boy, ben diyeyim iki metre sen de üç."

"Eh, çüş yani!" dedim hayretle. "İnsan değil bu tasvir ettiğin, hemen üç kulhü bir elham oku ve vazgeç bu sevdadan."

Güçlü bir kahkaha atıp, "Ne var ya, Allah Allah," dedi sahte bir küslükle. "Hem sen söyle bakalım, sen nasıl birini istiyormuşsun?" dedi. Sanki daha anlatmadan anlatacağım kişiyi beğenmemişti.

Gülümsedim. "Bilmem, aklımda belirleyebileceğim fiziksel bir özellik yok. Sadece..." dedim fakat cümleyi tamamlayıp tamamlamamak konusunda emin olamadım.

"Sadece ne?" diye sordu.

"Bana hissettireceği duygu çok önemli. Mesela gözlerine baktığımda dünyayı görmeliyim. Benim hayata açılan pencerem olsun gözleri. Sonra ne bileyim, yanında kendimi güvende hissedeyim. Çok merhametli olsun bir de sarıp sarmalasın beni, daha düşmeden tutsun beni. Çok sevsin beni Hilal, en çok beni sevsin."

Susup gözlerimi kapattım. Bu özellikleri sayarken tek bir kişi geldi aklıma. Asla aklıma gelmemesi gereken biri. Bir özellik dışında tüm özellikleri taşıdığını ilk görüşümde anladığım biri.

"Sustun," dedi Hilal.

Boğazım düğümlendi diyemedim. Sadece bir güne bu kadar duygu fazla diyemedim.

"Sence aşk yaşanmışlık mı ister, yoksa aniden ve birdenbire mi olur?"

“Her ikisinden de biraz vardır. Bazen zamanla yani tanıdıkça âşık olursun, bazen de ilk görüşte.”

“Başka işiniz yok mu da boş konuları konuşuyorsunuz?” diyen bir ses böldü Hilal’in konuşmasını. Bir günde aklıma mih gibi çakılan o ses. Hilal ne diyecekse sözlerini yutmuş, benim aksime ayağa fırlamıştı.

Yerimden hafifçe doğrulup oturur pozisyona geldim, omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. Kollarını birbirine bağlayarak kapıya yaslanmıştı. Muhtemelen uzunca bir süredir bizi dinliyordu.

“Askeriyede başkalarının telefonlarının karıştırılmaması gerektiği ve iki kişi konuşurken sinsice kapı dinlenilmemesi gerektiği öğretilmiyor mu teğmen?” dedim imalı bir şekilde. Rütbesinin üzerine özellikle basa basa söylemiştim.

Dudakları konuşmak için birbirinden ayrılmıştı ki Hilal, “Ben çay koyayım,” diyerek yerinden fırladı. İkimiz de onu duyduk fakat gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Hilal’in konuyu bölmesiyle birlikte Hakan da ne söyleyecekse vazgeçti.

Gözlerini ilk çeken ben oldum. Yardım etmek için Hilal’in yanına gitmek üzere hareketlendim. Kapıya doğru yürürken gözlerine bakmamaya özen gösterdim ama onun gözleri üzerimdeydi, hissedebiliyordum. Tam yanından geçip gidecekken kolumdan tuttu. Önce kolumu tutan eline baktım, sonra ağır ağır gözlerine çevirdim bakışlarımı. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

“Gözlerine baktığımda dünyayı görmeliyim. Benim hayata açılan pencere olsun gözleri.”

Sayamadığım saniyeler boyunca konuşmadı. Belki gözleri konuşuyordu fakat ben gözlerinin lisanını anlayacak kadar tanıımıyordum onları. Bu gözlerle yabancıydım.

Maalesef, dedi içimden bir ses. *İyi ki*, diye reddettim onu.

“Bir şey mi söyleyeceksiniz teğmen?” diye sordum. İstemsizce rütbesini vurgulamıştım yine.

Bakışları anlayamadığım bir şekilde dudaklarıma kaydılar fakat saniyelikti bu, tekrar göz göze geldik.

Yutkundum, yutkundu.

“Gidiyormuşsun...” dedi.

“Evet. İki gün sonra.”

Gözlerini boşluğa çevirip altdudağını ağzının içine yuvarladı. “Okulların açılmasına daha var, Hilal yalnız sıkılıyor. Kalsaydın,” dedi bakışlarını bana doğru çevirerek.

Kaşlarımı *öyle mi* der gibi kaldırıp kolumu elinden çektim. “Belki daha makul bir bahane bulsaydınız kalabilirdim teğmen,” dedim imalı bir şekilde.

Hilal gideceğimi biliyordu ve kalmam yönünde ısrarcı olmamıştı. Onun da yapacağı işler olduğunu ve bu esnada sıkılmayacağını gayet iyi biliyordum.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından cevap vermeyeceğine emin olduktan sonra onu ardımda bırakıp içeriye doğru adımlamaya başladım.

Adımlarımı durduran onun cümleleri oldu. “Ben bahane aramam, Narin. Diyeceğim bir şey varsa dolandırmadan söylerim.”

“Umarım,” dedim omzumun üzerinden ona dönerek. “Umarım öyledir, teğmen.”

Günümüz

O zamanlar Hakan beni daha fazla görmek için bahane bulduğunu kendine itiraf edemiyordu, ona göre bu bir bahane değil gerçeğin ta kendisiydi. Hatta asla yalan söylemeyen ve bunun korkaklık olduğunu düşünen adam, daha ilk karşılaşmamızda Esra konusunda bana yalan söylemişti.

Yabancı olduğu bir duyguyu hissettiğimizde bizde beliren ilk duygu, en katı kurallarımızın sarsılmasıyla başlayan ve yavaş yavaş benliğimizi ele geçiren panik duygusuydu. *Asla* kelimesi ortadan kalkıyordu. Hakan hedefe yönelik, işinden başka odağı olmayan ve olmayacağına kendisini inandırmış bir adamdı. Ben aşka dair hiçbir duyguyu bilmeyen ve ona olan duygularını ölümüne inkâr edendim.

Şimdilerde beni saran başka duygular vardı. Kimsesizlik ve yalnızlık. Yalnızlığın da bir rengi vardı. Seni içine çeken ve güneşi hiçbir şekilde kabul etmeyen bir renkti bu. Siyahtan daha karanlık, kara delikten daha dipsiz bir yerdi burası.

Günler geçiyordu, güneş yine aynı şekilde doğup batıyordu fakat beni hiç aydınlatmıyordu. Ben daima karanlıkta kalandım. Kimileri buna depresyon dese de ben ruhun çürümesi diyordum. Ruhum acı verici derecede yavaş bir şekilde çürüyordu ve ben onu iyileştirecek bir şifa yöntemi bilmiyordum.

Karanlığın ortasında kalmıştım, yalnızlığın en derininde. Normal bir hayat sürmek bu kadar zor muydu? Hayat kimine gülerken kimine çok acımasız bir miras bırakıyordu. Kaderin insafı benim gibi insanlar için hiç yoktu.

“Abla.”

Eren’in sesiyle yalnızlığıma kısa bir ara verdim. Eve sığmadığım için bahçeye çıkmıştım. Kapıya doğru çevirdim bakışlarımı. Gözleri beni tarar gibi yüzümün her bir köşesinde gezindikten sonra temkinli adımlarla yanıma yaklaştı. Bakışlarından anlıyordum, bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyordu.

Bu aralar herkes böyleydi, bir şeyler söylemek istiyor fakat kendilerini ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyor gibiydiler. Bazı acılar öyle çaresizdi ki teselli edilebilecek hiçbir yanları yoktu. Eren acımı, yalnızlığımı ve hatta çaresizliğimi görüyordu. Ben acı çekerken o da benim için acı çekiyordu biliyordum fakat bunu hiçbir zaman dillendiremezdi, bunu da biliyordum.

Gülümsedim.

O benim canımdan bir parçaydı. Bu eve dayanma sebebimdi.

Yanımdaki sandalyeye oturunca, “Söyle bakalım ablasının paşası, ne var dilinin altında?” dedim onu cesaretlendirircesine.

Derin bir nefes alıp, “Sen iyi misin? Sürekli istifra ediyorsun. Hastaneye de gitmiyorsun,” dedi bir çırpıda. Endişeli olduğu ses tonundan belliydi. Bahçeye çıkmadan önce istifra ettiğimi duymuştu demek.

Gözlerimi kaçırdım. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi demiştim fakat Hilal’in de dediği gibi, belli bir yerden sonra zaten herkes öğrenecekti. Eren ilk öğrenenlerden biri olabilirdi, bu evde bana destek olabilecek tek kişi oydu. Sadece bu yüzden bile önce onun öğrenmesi çok daha iyiydi. Yine de sustum. Bu düşüncemi bir süre daha ertelemeliydim, henüz kendimi hazır hissetmiyordum.

Ne düşüneceğimi, ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ancak sağlıklı kararlar alamadığımı biliyordum. Anne olmaya odaklanmalıyım fakat yapamıyordum. Artık acı çekmiyordum, acının kendisi olmuştum. Bu duyguyla hiç ayrılamayacakmışız gibi hissediyordum. Ömür boyu canım yanacak gibiydi.

Bazen keşke hamile olmasaydım diyordum ama sonra bunu söylediğim için çok kızıyordum kendime. Öyle bir çıkmazdaydım ki elim kolum bağlanmıştı. Savaşmaya karar vermiştim fakat neyle savaşmam gerektiğini bilmiyordum.

“Sürekli dalıp gidiyorsun. Yine öyle oldu işte,” dedi hafif sitemli bir sesle.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Elimi omzuna koyup yalandan da olsa gülümsedim. “Olur öyle bazen ablası, takıma kafana,” dedim telkin etmek istercesine.

Yüzüme gelen bir tutarın saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Erindişeli hali geri gelmişti. “Abla bir şey var, benden saklıyorsun. Hakan abi deme daha başka bir şey bu. Sen sadece acı çekmiyorsun, anlamadığım bir duygu daha var sende,” dedi gözlerimin içine bakarak. Eren ne babasına ne anneme benzerdi. Çok hisli bir çocuktü. İnsanların ruhunu çok iyi görüyordu.

Sesli bir soluk verip, “Bazı şeyleri bilmek insana yük olur, Eren'im. Sana yük yükleyemem, kıyamam,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Elimi tutup avuç içlerimden öptü. “Asıl ben sana kıyamam ablam, ne olur söyle bana.” dedi içten bir tavırla.

Ellerini sıkı bir şekilde kavrayıp karnımın üzerine getirdim. İki elini oraya bırakıp kendiminkileri üzerine koydum. Kaşları gözlerinin üzerine indi.

Fazla düşünmedim, düşünürsem söyleyemezdim. “Hamileyim, dayı olacaksın,” dedim titreyen sesimle.

Yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi. Böyle bir şeyi tahmin etmediğini biliyordum.

Uzunca bir süre tepki veremedi. Sonunda konuşabilecek gibi olduğunda, “Na-Nasıl?” dedi kekeleyerek.

Gülümsedim. Avucumun içinde titreyen ellerini hissedebiliyordum. “Hakan abin gitmeden önce sürpriz bir nikâhla evlendik biz. Dönebilseydi...”

“Ne diyorsun lan sen?” dedi bir ses. Annemin kocasının sesiydi bu. İrkildim. Eren ellerini ellerimin üzerinden çekmiş, babasını tutmak için ayağa kalkmıştı. Hiçbir zaman diliminde öğrenmemesi gereken o kişi öğrenmişti.

Sırtımdan bir ürperti geçti, titremem ve korkum kendim için değildi. Elim karnımın üzerine koydum onu koruyabilecekmişim gibi.

Anlayamadığım bir hızda gerçekleşmişti her şey, sandalyeye attığı tekmeyle birlikte yere düştüm. Yüksek bir ses vardı fakat ben algılayamıyordum, tek çabam karnımı korumaktı. Tek çabam bir emanete sahip çıkmaktı. Tekmelerinin hedefinde karnım vardı fakat ellerimle olabildiğince koruyordum. Ölümü o kadar çok dilemişim ki Azrail'im gelmişti.

Gözlerim kararmaya başladığında, “Korkma,” diye fısıldadım ona. “Korkma. Annen yanında, baban bizi bekliyor.”

Her acının bir hikâyesi vardı, her hikâyenin de acı bir tarafı. İnsan ömrü hayatı boyunca her yaşında farklı bir acıyı öğreniyordu ve bazı talihsiz yaşlarda, birden çok acıya maruz kalıyordu. Acıya alışmak bir yana, acının kendisi olmak bir yanaydı.

En talihsiz yaşım altıncı yaşımdı. Babasız kalmak için çok küçük bir yaştı. O günkü Narin'i hatırlıyordum; babasını işe göndermiş, banyosunu yapmış, yemeğini yemişti. Henüz annesiyle arasında uçurumlar yoktu. Narin'in ailesi vardı. Annesi banyodan sonra saçlarını güzelce tarayıp örmüştü. Narin'in inatçı ve asi kıvrırcık saçları vardı. Taranması ve şekil vermesi zordu. Bu yüzden annesi hemen banyodan sonra örerdı saçlarını. Annesi Narin'i çok seviyordu, Narin de annesini çok seviyordu fakat babasına daha düşküdü. Babası sakal bırakmayı çok seviyordu ama Narin ona sarıldığında batan sakallarını sevmeyi için sakallarını kesiyordu. Babası da Narin'e çok düşküdü.

Sonra kapı çaldı, o haber geldi ve rüya bitti. Babasının öldüğünü duyan Narin bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Bilmediği bir acıyı anlamaya çalışmak çok zordu. Annesi o kadar çok ağlamıştı ki cenazede, Narin çok korkmuştu çünkü kimse onunla ilgilenmiyordu. Babasını istemişti yanında, çok istemişti.

En talihsiz ve çaresiz iki yaşım vardı artık; altı ve yirmi altı.

Eski evimizdeydim şimdi, ne zaman gelmişim ki buraya?

"Narin," dedi babam. Hasret kaldığım o ses çalındı kulaklarıma. Ne kadar eskmişti bu ses, hatıralarımın en arkalarında kalmıştı.

"Baba neredesin?" dedim bağıarak.

"Bahçedeyim, güzel kızım."

Bahçeye çıktığımda babamın tam bahçenin ortasına bir fidan diktiğini gördüm. Gülümseyerek baktı fidana. Yüzü benden tarafa dönük olsa da bakışları fidandaydı.

"Baba," dedim titreyen sesimle. "Sen ölmüştün."

Fidandan çektiği bakışlarını bana çevirdi. Gülümsemesi büyüdü. “Torunum,” dedi içten bir sesle kollarını açarak.

Başımı iki yana salladım. “Hayır baba, kızınım ben unuttun mu beni?” dedim korkuyla. Beni unutmamalıydı. Ben onu hiç unutmamıştım.

Babama doğru bir adım atmıştım ki sarışın bir erkek çocuğu koşarak babama sarıldı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki çocuğun yüzünü göremedim. Üç dört yaşlarındaydı. Yüzünü görmek için deliriyordum.

Bir adım daha attım fakat bir el belimden tutup kendine çekti. “Narin sevgilim,” diye fısıldadı kulağıma. Hakan’dı bu. Ona doğru dönmek istedim ama yapamadım. “Hakan yüzünü görmek istiyorum,” dedim çaresizce. Çok özlemiştim.

Boynumdan öptü. “Şimdi vakti değil,” dedi.

İçimden bir panik duygusu yükseldi. Babam beni görmüyordu, ben de Hakan’ın yüzünü göremiyordum ama Hakan’ın varlığı tüm bedenimi sarmıştı. Vücudunun sıcaklığını bile hissediyordum.

“Neyin vakti değil?” dedim korkuyla.

“Elmaların,” dedi kulağıma fısıldayarak.

“Babam elma ağacı mı dikti?” dedim torunuyla oynayan babama bakarak.

“Evet. Senin için, sen ve oğlumuz elma istediği için.”

Bizim bir oğlumuz mu vardı?

“O bizim oğlumuz mu?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Evet, bizim oğlumuz.”

Ağlamaklı sesimle, “Beni neden görmüyor?” diye sordum.

“Çünkü sen bu dünyaya ait değilsin,” dediğinde içim ürperdi.

Başımı hızla iki yana salladım. “Hayır, buraya aitim!”

Artık ağlamaya başlamıştım. Korkuyordum. Çok tanıdıklardı ama aynı zamanda da çok yabancı.

“Sen bizsiz gideceksin, Narin,” dedi Hakan. Kollarının arasından çıkmak istedim, çıkmak ve ona sarılmak. Beni göndermemesi için yalvarabilirdim.

“Ne olur yüzünü göreyim, ne olur gitmeyeyim. Burada sizinle kalayım, sevdiğim herkes burada.”

Cevap vermedi.

“Siz de benimle gelin o zaman,” dedim hıçkırıklarımın arasından. Beni bırakamazlardı. Sevdiğim herkes buradaydı. Gitmek istemiyordum.

Hava karardı. Yağmur yağmaya başladı. Yağmur yağdıkça elma ağacı o kadar büyüdü ki babamla oğlumu göremez oldum. Hakan’ın sıcaklığı da gitmişti.

Yalnız kalmıştım.

“Hakan!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Duymadı.

“Baba!” diye seslendim çaresizce. Duymadı. O kadar çok ağladım ki gözlerimin acıdığını hissedebiliyordum. Bedenime keskin bir acı saplandı. Her yerime bıçaklar batırıyorlardı sanki.

Elimi tuttu birisi. Bakışlarım elimi tutan ele kaydı. Küçüktü o el.

Sarışın çocuk, oğlumuzdu bu. Babası gibi gökyüzünden gözleri vardı. “Gidelim anne,” dedi.

“Nereye?” diye sordum babası gibi bakan, adını henüz bilmediğim çocuğumuza.

“Evimize.”

Dıt... dıt... dıt...

Duyduğum sesin makine sesi olduğunu anlamıştım. Yattığım yer çok rahatsızdı. Tepeden tırnağa her bir hücremin sızladığını hissediyordum. Biraz olsun konumumu değiştirip daha rahat bir pozisyona geçmek istedim ama bir milim bile kıpırdayamadım. Vücuduma saplanan keskin ağrı yüzünden istemsizce inledim.

“Kendine geliyor,” dedi uzaktan bir ses. Annemin sesine benziyordu fakat emin olamadım. Gözkapaklarımı açabilecek kadar bile güce sahip değildim. Karanlığın beni tekrar içine çekmesiyle sesler kesildi.

Üç yıl önce

Gitmeme iki gün kaldığı için Ragıp amcaları da akşam yemeğine davet etmiştik. Hilal’le tanışmamıza vesile olan Ragıp amcaydı. Kendisi babamın eski dostlarından biriydi. Benimle görüşmeyi babamı kaybettikten sonra bile bırakmamıştı. Üniversite tercihlerinde, yurda yerleşmemde ve hayatımın daha birçok noktasında bana yardımı dokunmuştu. Hilal’le benim aynı üniversiteye gideceğimizi öğrendiğinde bizi tanıştırmıştı. Hilal’in rahmetli babasıyla da çok eski arkadaşlardı.

Babam inşaat şirketini yönetirken aynı zamanda gemileriyle çeşitli malların taşınmasını sağlıyordu. Ragıp amcayla da bir iş vesilesiyle tanışıp çok sıkı dost olmuşlardı. Babamla bu kadar yakınken o zamanlar babamın ortağı ve şimdilerde annemin kocası olan Sezai Bey ile yıldızları bir türlü barışmamıştı. O yüzden Ragıp amcayla ancak telefonda ya da Hilallerde görüşebiliyorduk. Ragıp amca ve Hilal hemşeriydi, onlar Akçaabatlı biz ise Sürmeneliydik.

“Yardıma ihtiyaç var mı?” diyerek mutfığa girdi Hakan. Ben tatlının sonunu yaparken Hilal salata, Nurten anne de ana yemekleri yapıyordu. Hakan benim arkamda kalmıştı, yüzünü göremiyordum.

İçimde başa çıkamadığım bir dürtü vardı; Hakan’ın yüzünü görme dürtüsü. Bu dürtüyle başa çıkmam gerekiyordu, o yüzden mümkün olduğunca odağımı yaptığım işten çekmedim.

“Yok oğlum şimdilik,” dedi Nurten anne yumuşacık sesiyle.

Kısa bir an sessizlik oldu fakat Hakan’ın gitmediğini biliyordum. Kaşlarımı çatmış, pür dikkat ne söyleyeceğini bekliyordum. Hareketlerim yavaşladı, odağım tamamen Hakan oldu. Dikkatimi ondan çekmeye çalıştıkça tam aksi hareketler yapıyordum, neredeydi benim iradem?

“Tatlı olarak da sütlaç vardır inşallah anne,” dedi imalı bir şekilde. Çikolata sosunun kokusunu aldığına emindim ve adı gibi biliyordu ki yiyeceğimiz tatlı sütlaç değildi.

Acaba en sevdiği tatlı sütlaç mıydı? “Yok oğlum.” dedi Nurten teyze. “Çikolatalı ıslak kek yapıyor, Narin. Çok seviyormuş, çok da güzel yaparım dedi bakalım merak ettik,” dedi içten bir sesle. Nurten teyzenin sempatikliği beni kalbimden vuruyordu ama *bu konuda iddialı olduğumu keşke söylemeseydin be teyzem*, dedim içimden. Hakan özellikle arar ve kötü bir yanını bulurdu. Hiç yoktan başka bir telaş sardı beni, resmen elim ayağım birbirine dolandı. Bu tatlı dünyanın en güzel tatlısı olmalıydı, başka yolu yoktu.

Biliyordum ki tatlıma laf söylerse asla sakın kalamazdım, tatlı benim kırmızı çizgimdi.

Ben Hakan tatlıma laf söylemesin diye içimden dua ederken Hakan, “Hı hı... Eminim çok sevdiği içindir. Başka tatlı beceremem dememiş de gitmiş en basit tatlıyı yapmış,” dedi alaycı bir tavırla. *Ve işte beklenen o kelimeler.* Adam daha tatlımı tatmadan bir kulp takmıştı bile. Suskunluğum da bir yere kadardı, her şeye laf söyleyebilirdi fakat tatlı yapma becerime asla. En sevdiğim şeydi tatlı yapmak.

Hışımınla Hakan’a doğru döndüm. “Sen... Sen benimle ilgili ne biliyorsun da böyle konuşabiliyorsun?” dedim öfkeyle. O kadar öfkelenmişim ki kekeleyerek konuşmuştum resmen. Beni neyle itham ediyordu bu komutan, teğmen?

Hakan kaşlarını kaldırmış, alaycı tavrını devam ettiriyordu. Dilini alt dudacağının üzerinde gezdirip ısırdı. “Küçük, narin kız sinirlendi galiba,” diye konuştu alayla.

Yok canım ne sinirlenmesi alt tarafı cinnetin eşiğine geldim. Burnumdan derin bir soluk çekerek, “Bana baksana sen...” dedim elimdeki karıştırma

kaşığını bırakmadan. Kaşığın üzerinden soslar sağa sola damlıyordu ama umurumda değildi. Şu koca kaşığı kafasında kırsam ne güzel olurdu. Hakan'ın bakışları benimle kaşık arasında mekik dokurken Hilal lafımı tamamlamama fırsat vermedi. "Abi rahat bıraksana arkadaşımı ya, senin yüzünden bir daha gelmeyecek bize," dedi yaptığı işi bırakıp bize dönerken. Sesinde bir miktar sitem vardı, anlamıştım.

Her şey bir yanaydı fakat Hilal keşke benim adıma konuşmasaydı çünkü ben yine gelirdim, Hakan'dan mı korkacaktım? Hadi korktum diyelim korkularımın üzerine gitmeyecek miydim?

Hakan, Hilal'in burnunu sıkarak hafifçe sağa sola salladı. Hilal, Hakan'ın elinden kurtulmak için çabalarken en sonunda başarılı olamayacağını anlayarak abisinin eline vurdu. "Ya abi bıraksana, burnumu kopardın."

Nurten Teyze, "Ay! Başım şişti vallahi, çocuk gibisiniz ya," diye sitem etti. En sonunda Nurten teyzeyi de kızdırmıştık. Hakan'ın mutfığa gelmesiyle ortalık birden karışmıştı. Bu adam gittiği her yere kaos mu götürüyordu acaba? Düşmanlarının gerçekten vay halineydi.

Hakan, Hilal'in burnundan elini çekerken annesinin üzerinde olan bakışlarını bana çevirdi. Nurten teyze kısa bir an dikkatleri üzerinde toplamıştı fakat Hakan'ın bana dönmesiyle birlikte benim bakışlarım da mutfaktaki herkes gibi Hakan'ı buldu. Hakan başıyla annesi ve kardeşini işaret ederek, "Bak gördün mü, ailemle aramı bozdun," dedi alaycı bir tavırla. Ayaklarım istemsizce bir adım geriledi. Hakan'ın gözlerimde olan bakışı kısa bir an ayaklarıma değip tekrar gözlerime tırmandı. Söylediklerini zihnimden birkaç kere geçirdim. Karşımda bir aile vardı. Onlar ve ben vardım. Hakan'ın şaka yaptığını biliyordum, hatta onun bu yanını ilk defa görüyordum ancak istemedim de olsa sözlerine alınmış, kendimi fazlalık gibi hissetmişim.

Kendi evimde bile aitlik hissetmezken burada bir aile varmış gibi hissediyordum ama Hakan öyle deyince onların bir aile olduğunu ve benim bu aileye dahil olmadığımı fark ettim. Belki de çoktan bildiğim bir gerçeğe hiç hazır olmadığım bir anda yüzleşmek zorunda kalmıştım.

"Kusura bakmayın," diyebilirdim sadece, oysa söylemek istediğim çok fazla şey vardı. Hiçbirinin yüzüne bakmadan tekrar ocağa yönelip, sosun altını kapattım. "Oda sıcaklığında soğusun bu," diye devam ettim sözlerine. Sanki o sos dünyanın en önemli şeyiydi ve ben ona verdiğim değeri göstermek zorundaydım.

Hiç kimseden cevap gelmedi. Hepsinin şaşkınlıkla beni izlediğine emindim.

Öylece sırtımı dönüp gitmek de istemiyordum o yüzden, “Ben biraz hava alacağım bahçede, bensiz halledebilirsiniz değil mi?” diye sordum Nurten teyze ve Hilal’i muhatap alarak. Hepsi bir terslik olduğunu anlamıştı fakat bana nasıl yaklaşımları gerektiğini bilmiyorlardı çünkü neye, neden bu tepkiyi verdiğimi anlamamışlardı. Hakan’ın sözlerinde alınacak bir şey yoktu fakat benim algılarımda durum öyle değildi. Sorun bendeydi, biliyordum ama duygularımı kontrol edemiyordum.

Hilal ve Nurten teyze birbirlerine baktı ama bir şey söyleyemedi. Cevap vermeyeceklerini anladığımda, üstümdeki mutfak önlüğünü çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktım.

Tam çıkacakken Hakan ile göz göze geldik. Kaşlarını çatmış, dikkatle bana bakıyordu. Yanından geçip gidecekken bir kere daha kolumdan tutup durdurdu beni. Sesli bir nefes verip *yine ne var*, dercesine baktım gözlerine. Hakan mesajımı almış olacak ki, “Bana alınmadın değil mi?” diye sordu temkinli bir sesle. Alınmıştım, o da bence sorusunun cevabını biliyordu. Bana göre sorması gereken soru alınıp alınmadığımı değil, neden alındığımıydı ancak iyi ki de bu soruyu sormamıştı. Ona *ailem yok, burası benim ailemdi ve sen beni dışladın*, diyemezdim.

Düşüncelerime tezat bir şekilde başımı iki yana sallayarak “Hayır. Sen kimsin ki sana alınayım, güceneyim? Birine kırılmak için onda senin bir değerinin olması gerekir değil mi?” dedim. Kırıldığım zaman kırardım. Bu durumdan memnun değildim ama huydu işte. Onun bende hiç kimse olmadığını bilmesine gerek yoktu. Bu kadar kısa süredir tanıdığım insanın bende hiç kimse olması gerekiyordu, böyle olmaması benim suçumdu. Benim onu önemsemişim kadar o beni önemsemeyebilir ve tüm düşüncelerini hoyrat bir şekilde dile getirebilirdi çünkü ben onun nazarında hiç kimseydim.

Hakan böyle bir cevabı beklemiyor olacak ki şaşırdı, çatılan kaşlarını serbest bırakmasından anlıyordum bunu. Kolumu bıraktı, başını aşağı yukarı sallayıp, “Eyvallah,” dedi. Gözlerini benden çekmesiyle birlikte acele adımlarla mutfaktan çıktım. Ardımdan gelen adım seslerinin ona ait olduğunu biliyordum. Bahçe kapısına yaklaştığım sırada durdum, onun da adımları durdu. Omzumun üzerinden geriye doğru baktım. O da aynı şekilde bana baktı. Düşündüğüm gibi arkamdan gelmiyordu, merdivenlerin başında muhtemelen odasına gitmek için hazırlanıyordu. Peşimden gelmesini beklemiyordum ancak bir an için öyle sanmıştım. Öyle sanmış olmak kalbime ağır geldi. Beklentiler insanı yorardı, Hakan’dan bir beklentimin olmaması gerekiyordu.

Hakan’dan bakışlarımı çekip, dışarı çıkmam için gerekli olan birkaç adımlı tamamlayarak nihayet bahçeye çıktım. Derin bir nefes çektim içime.

Gözlerim doldu, ağlamamak için gözlerimi gökyüzüne diktim. Yıldızlar ısıltı ışıltı. Bir nefes daha alıp gözlerimi kapattım. O çok meşhur ve çaresizlik kokan şarkının sözleri döküldü dudaklarımdan.

*Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar
Yeryüzünde sizin kadar yalnızım
Bir haykırsam belki duyulur sesim
Ben yalnızım ben yalnızım yalnızım**

Çok yalnızdım, yapayalnız. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar yalnız hissetmek istemiyordum. “Allah’ım ne olur bundan sonraki hayarım çok kalabalık olsun. Bana kalabalık bir aile ver, bana aidiyet hissi ver,” dedim fısıltıyla. Belki yıldızlar bile yalnızdı fakat ait oldukları bir yer vardı. Benim yoktu.

“Narin,” dedi Hilal. Elini omzuma koyup kendisine çevirdi beni. Bahçeye çıktığını duymamıştım bile, zihnim öyle gürültülüydü ki dışarıdan gelen seslere sağır olmuştum. Hilal’le göz göze geldiğimizde gözlerindeki merhameti gördüm ya da belki de acıma hissini. Bazı duygular birbirlerine o kadar benzerdi ki ayırt edemezdik; bence acıma ve merhamet hissi çok benzerdi. Kimsenin bana acımasını asla istemezdin.

“Efendim,” dedim normal bir tonda. Onun merhametinin aksine ben dimdik duruyordum. Hakan olsa belki beden dilimden bu dik duruşun *bana acımayın*, demek olduğunu anlardı.

Hilal hasar tespiti yaparcasına gözlerini yüzümde gezdirip, “Sorun yok değil mi?” diye sordu şüpheyle.

Gülümsedim.

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır, yok. Neden olsun?” diye sordum. Babamın ölümünden sonra yapabildiğim en iyi şeyi yapacak ve duygularımı gizleyecektim.

Altdudağını, üstdudağının üzerine getirerek omuz silkti. “Ne bileyim, abime alındın sandım. Abim insanların sınırlarını merak eder, onları biraz zorlar. Ormanda neler oldu inan bu yüzden sormadım çünkü zor dayandığına eminim,” diye konuştu gülümseyerek.

Histerik bir kahkaha attım. Benim sınırlarım Hakan’ı hiç ama hiç ilgilendirmezdi. Önemssiz bir şeyden bahseder gibi tavır takınıp, “Pek bir şey olmadı zaten boş ver,” dedim.

O günden sonra Hakan’ı neden merak ettiğimi ve onun sözlerini neden bu kadar önemseddiğimi sormadım. Keşke hiç kan bağları olmasaydı ve ben

* Zeki Müren – Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar.

de en yakın arkadaşşıma aklımdaki tüm soruları sorabilseydim. Hilal dışında bunu sorabileceğim kimsem yoktu.

Bir gün daha burada kalmak istemiyordum, Hilal'le bu düşüncemi ne kadar erken paylaşırsam o kadar iyiydi çünkü erteledikçe söyleyemeyebilirdim. "Hilal," dedim normal çıkmasına özen gösterdiğim ses tonumla. "Ben eve dönme işini biraz erkene almaya karar verdim, yarın çıkacağım yola," dedim. Bu his karmaşasından uzaklaşmam ve kendimi dinlemem gerekiyordu. Dar-madağın hissediyordum, toparlanmaya ihtiyacım vardı.

Hilal'in kaşları çatılınca itiraz etmesin diye içimden dua ettim. "İstediğin zaman gidebilirsin ama neden gitmek istiyorsun ki?"

İnan bana sebebini bilmek istemezsin can dostum.

Onun çatılan kaşlarına inat gülümsedim. Başparmağımı kaşlarına götürüp yukarı kaldırdım. Kendisini tutamayıp gülünce bundan cesaret alarak, "Ne kadar erken gidersem o kadar erken hallederim işlerimi," dedim. Gülümsemem *sorun yok*, diyordu fakat ses tonum çok da onu destekler nitelikte değildi. Duygularımı çok iyi gizliyordum ama uzun süre yapamıyordum bunu.

Hilal sesli, bıkkın bir nefes verip, "Tamam, öyle olsun ama istersen işlerini halledip hemen gelebilirsin tekrar," dedi. Çok da içine sinmemişti bu durum ama beni kırmak istemedi.

"Anlaştık," dedim başımla onu onaylarken. Bu defa ses tonumu daha iyi ayarlamıştım.

Gülümseyerek karşılık verdi bana. Kırgın bir gülümsemeydi bu, anlamıştım. Hilal'in bir tuhafılık olduğunu sezdiğine emindim. Ona anlatmıyor oluşum da canını sıkıyordu, bunu da biliyordum. En çok anlatmak istediğim kişiye hiçbir şey anlatamıyordum, ne acıydı.

Hilal'le birlikte tekrar mutfığa gittiğimizde Hakan ortalıkta görünmüyordu. Bu durum daha rahat nefes almamı sağladı. Onun olduğu ortamlarda bedenimi kaskatı hissediyordum. Sanki birisi kalbime bıçak saplıyor da bedenim buna tepki veriyor gibiydi. Ölüyorum sanıyordum ama aynı zamanda hayatta olduğumu da hissediyordum. Ne tuhaf duyguydu bu ölecek gibi olup da daha çok yaşadığını hissetmek.

Kalan birkaç işi bitirdiğimizde nihayet hazırдық. Nurten teyze ellerini havluyla kurularken çay demleyen Hilal'e dönüp, "Abine haber ver kızını gidip alsın Ragıp Beyleri, biz de o sırada sofrayı hazırlarız," dedi.

Neden bilmiyorum ama birden olduğum yerden fırlayıp, "Sen işlerini hallet ben söylerim Hakan'a," dedim aceleyle ayağa kalkarak. Nurten teyze ve Hilal'in bakışları bana çevrildiğinde ikisinin yüzünde de şok olmuş bir ifade vardı.

Boğazımı temizleyip, “Hakan Bey’e... komutana... teğmen olan komutana,” dedim. Bir şevkle ayağa kalkmam, heyecanla bağırmam ardından Hakan’a nasıl hitap etmem gerektiğini bilememem ve gitgide kısılan sesimle mutfağın ortasında kalakalmıştım.

Hakan’a kırılmadığımı ve aramızda sorun olmadığını herkese göstermek istiyordum sanırım. Söylediklerim dert olmuştu bana, Hakan’ın da bana küs olmadığını bilmem gerekiyordu. Yarın gidecektim, aramızda sorun olduğunu bilmek aklımın daha çok onda kalmasına sebep olacaktı. Buradan gittiğim an Hakan’ı düşünmeyi bırakacaktım, en azından öyle olmasını umuyordum.

Hilal çaydanlığı ocağa bırakıp yüzünde asılı kalan şaşkınlıkla bana doğru döndü. Birkaç saniye gözlerimin içine oldukça dikkatli bir şekilde baktuktan sonra şaşkınlığın yerini başka bir ifade aldı. Bu defa eminim anlamıştı. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeyerek gözlerimi kaçırdım. Elini beline koyup, “Hakan Bey olan teğmen ve aynı zamanda komutan olan abime söyle o zaman, Narin,” dedi. İması boşa değildi. Parçaları birleştirmesi uzun sürmemişti. Ben söyleyememiştim ama o anlamıştı.

O, abisini başa çıkılamaz, sert ve soğuk birisi olarak görüyordu. Bizim ne kadar farklı olduğumuzu biliyordu, o yüzden başta böyle bir düşünceyi aklına getirmemesi çok normaldi. Anormal konuşmalarım ve hareketlerim, an itibariyle yaptığım aşırı coşkulu tavırlarla birleşince kendimi ele vermiştim.

Bakışlarımı tekrar Hilal’e doğru çevirip ona doğru bir adım atmıştım ki bakışlarını annesine döndürüp tekrar bana baktı. Bunun tercümesi *annem şu an burada olduğu için rahat konuşamayız, ben senin ifadeni sonra alırım*, demekti.

Başımı onu onaylarcasına sallayıp Nurten teyzeyle göz teması kurmadan mutfaktan çıktım. Hilal’in arkamdan, “Bu kız da bir tuhaf ya, vardır onun böyle birden heyecanlanan halleri,” dediğini duydum. Aşırı coşkulu bir tavırla söylemiş olması beni idare etmek içindi, anlamıştım.

Ondan uzak durmak için yarın gitmeyi düşünen yanımla Hakan’ı beş dakika göremeyince görmek isteyen yanımla savaşıyordu. Bu çok saçma bir histi, bu olmaması gereken bir histi. Attığım her adımda hızlanan kalp atışlarım, sıklaşan soluklarım çok saçmaydı. *Hakan’dan hoşlanıyorsun kabul et*, dedi içimdeki ses. Bu defa onu inkâr edemedim. Kabullenmek ve bu hisle başa çıkmayı öğrenmek daha mantıklıydı. Olmayacak duaya âmin demeyecektim fakat artık duygularımı inkâr edip onları kontrol edebilecek durumu çoktan geçmiştim.

Hayatımızda birçok eşikler vardı, o eşik geçildiği zaman geri dönüşü yoktu. Ben duygularımın eşiklerinden geçmiştim, artık buradan geri döne-mezdim.

Yapılacak çok fazla şey kalmamıştı bana. Buradan gidecek, uzun bir süre görmeyerek onu unutacaktım. Gözden ırak olan gönülden de ırak olurdu.

Üst kata geldiğimde derin bir nefes alıp kapıyı çaldım, çok beklemeden açıldı. Hakan'ın altında siyah bir eşofman varken üzerinde hiçbir şey yoktu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bakışlarımı kaçırarak fırsatı bulamadım.

Göz göze geldiğimizde beni beklemiyor olacak ki şaşırdı. Haklıydı, benim burada ne işim vardı? Bakışlarım istemsizce vücuduna kaydı. Gövdesinin birçok yerinde yara izleri vardı.

Göğsünün hemen üstünde biten, diğer yaralardan daha derin ve büyük olan ize takıldı gözlerim. Parmak uçlarım benden izin almadan yara izine dokundu. Kalbim sanki parmak uçlarımda atıyordu, elimin titremesini durduramadım. Buna rağmen elimi göğsünden çekmedim, çekemedim. Parmak uçlarım yanıyormuş gibi hissediyordum, sanki kör bir ateşe dokunuyordum. Parmak uçlarımdan bir his dalgalandı tüm vücuduma, adlandıramadım.

Bu nasıl oldu deme cesaretini bulamadım. Ona dokunduğum an kaskatı kesildiğini hissettim fakat beni durdurmadı; ne yaptığımı, neden yaptığımı sormadı. Tüm bunların bende de bir cevabı olmadığını biliyor olmalıydı.

İyi ki sormamıştı.

Parmak uçlarım birkaç kere yaranın üzerinde gezindi. Tam *nasıl oldu*, diye sormaya cesaret edebilmişim ki buna fırsat vermeden yaranın üzerinde duran parmaklarımı tuttu, sonra da elimi tamamen avucunun içine aldı. Elim avucunun içinde küçücük kalmıştı. *Küçücük bir kadını*m, dedim içimden. *Boyumdan büyük sularda yüzmeye çalışıyorum*. Başka bir ses yükseldi zihnimden *yapma Narin*, dedi beni uyarıcasına. *Heba olacaksın*.

Bakışlarımı yara izinden gözlerine çevirdim. "Sorma," dedi boğuk bir sesle. "Yaralarımın sebebini sorma." Sanki sorsam yaralarına üzülecektim, sanki sorsam yaralarının izlerini silmek isteyecektim, sanki sorsam izlerini kendimde taşınak isteyecektim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışları dudaklarıma kaydı. "Nereden bildin soracağımı?" dedim fısıltıyla. Elim avucunun içindeydi ve elimin sırt kısmı göğsüne değiyordu. Ne elimi bıraktı ne de göğsünden çekti.

Gözleri bir şey arar gibi yüzümde gezindi. "Yarayı fark eden ya sebebini ya da merhemini sorar," dedi. Hakan'ın derin bir insan olduğunu o an anladım. Öylece bakakaldım, bir şey söyleyemedim. Dediği o kadar doğrudu ki... Birinde bir yara fark ettiğimizde nasıl olduğunu sorardık, belki de bu içgüdüsel bir şeydi. İnsan o yaranın kaynağını öğrendiğinde kendini yaradan korumak için çözüm arıyordu. Eğer kendisinde o yaradan varsa nasıl iyileştiğini öğrenmek için merhemini soruyordu.

Söylediği sadece fiziksel yaralar değildi.

Elimi avucunun içinden çektim, bedenimden bir parça kopmuş gibi hissediyordum ama yine de geri çekildim.

“Nurten teyze, Ragıp amcaları almaya gitmeni söyledi,” dedim gözlerimi kaçırarak. Cevap vermesini beklemeden sırtımı dönüp merdivenlere yöneldim. Gözlerimi sıkıca yumup tekrar açtım. Bu yakınlık doğru değildi, onu öyle görür görmez bakışlarımı çekmeli ve üzerine bir şey alması için ona fırsat tanımalıydım. Muhtemelen benim odasına çıkacağımı beklemediği için kapıyı öyle açmıştı, üzerine bir şey alacak fırsatı bulamamıştı.

Onu merak ettiğim gibi yaralarını da merak ettim. İçimden bir ses onun da bende yaraları gördüğünü söylüyordu. Belli ki o benim kadar cesur değildi çünkü ne yaranın sebebini ne de merhemini sormuştu. Ya da benden daha zekiymiş, yaralarımın sebebini ve hatta merhemini bile biliyordu.

Merdivenlerin başına geldiğimde, “Narin,” diye adımı seslendi. Parkelerden çıkan seslerden odadan çıktığını anladım. Yine ona doğru dönmeyip omzumun üzerinden baktım. Avuçlarım terlemiş, kalbimin atışı hızlanmıştı. Sadece adımı söylediğinde bile böyle oluyorsam gitmekle ne kadar da doğru bir karar vermiştim.

Dudakları birkaç kere açılıp kapandı fakat söyleyeceği her neyse sesli bir nefes verip vazgeçti. Bana sırtını dönüp hızlı adımlarla odaya dönerken, “An-neme söyle hazırlanıp geliyorum,” dedi net bir sesle.

Yönümü tamamen ona doğru dönüp adını seslendim. Sesimi duyar duymaz adımları bıçak gibi kesildi. Neden söylediğimi bilmiyordum ama bana doğru dönünce, “Ben... yarın gidiyorum,” dedim. Gözlerinden şaşkınlığa benzer bir ifade geçti fakat kendisini çabuk toparladı. Yarın gidecek olmam bilmesi gereken bir ayrıntı değildi ama bahçede yolumu kesip *biraz daha kal* demesiyle benim erkenden gitme telaşım büyük bir tezatlıktı. Bir an için bunu bilmesi gerekiyormuş gibi hissettim.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. O öyle dikkatli baktıkça beni okumaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Beden dilime, düşüncelerime ve hatta hislerime kadar analiz ediyormuş gibiydi.

Aramızda uzayan sessizliği bozup, “Uğurlar olsun,” dedi yüzünde mimik oynamadan. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlamam mümkün değildi. Kendini öyle bir kapatıyordu ki onu hiçbir şekilde okuyamıyordun. Bu konuda sıkı bir eğitim aldığı belliydi.

Bozulmuştum. Ondan nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum ama böyle baştan savma bir tepki beklemediğime emindim. Bana *gitme* demişti, buna rağmen erkenden gitmeye çalışan bendim. Bana söyleyeceği tüm cümleleri

ben bitirmiştım aslında ama yine de içimde bir şeylerin kırılmasına engel olamamıştım. Teşekkür edencesine başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. Bana tekrar sırtını döndüğünde, odasına girip kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Bense kapanan kapının ardında orada öylece kalakaldım. *Kendine gel, Narin*, dedi içimdeki ses ve haklıydı. Kapanan kapının ardında kaldıysa bir insan, gitme vakti gelmiş demektir. Hayatta da böyleydi, kapanan kapının dışında kalıyorsak kapının açılmasını beklemek yerine o kapıya sırtımızı dönüp gitmeliydik. İçimden yükselen o sesi dinledim ve hızlı adımlarla aşağıya inmeye başladım. Merdivenlerin sonunda Hilal’le karşılaşmayı beklemiyordum, sanırım ben inmediğim için o gelecekti yanıma. Yukarı çıkıp bizi öyle görseydi Allah bilir neler olurdu, saniye farkla önce indiğim için şükrettim.

Kalan son birkaç merdiveni ağır adımlarla indim. Ayaklarım resmen geri gidiyordu çünkü Hilal *neler olduğunu biliyorum*, der gibi bakıyordu gözlerimin içine. Karşı karşıya geldiğimizde, “Bakıyorum da abimin yanından ayrılamıyorsun,” dedi imayla.

Yumruk yemiş gibi hissettim. Dudaklarım açıldı kapandı, açıldı kapandı, en sonunda, “Ne alakası var? Yaralarını sordum ben,” dedim panikle.

Hilal resmen şok oldu. “Ne yarası kızım?” dedi şaşkınlıkla. Hilal’le bu şaşkınlığı paylaşıyordum çünkü söylemem gereken şey bu değildi.

Sesli bir nefes verip, “Abin asker ya hani, askerlikten konuşuyorduk işte yarası falan var mı onu konuşuyorduk,” dedim normal bir tonda. Hilal önce kaşlarını kaldırıp sonra da gözlerini kıstı. Kızın da devrelerini bozmuştum resmen ne hissedeceğini, söyleyeceğini şaşırmıştı. Resmen mimiklerini bile ayarlayamamıştı. “Gece misafirler gittikten sonra konuşacağız, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek parmaklarımla oynamaya başladım. “Konuşacak bir şey yok ki,” dedim.

Bu parmaklarla dokunmuştum Hakan’a.

“Yok ya yemezler.”

Acaba yaralarına dokunulmasına izin vermiş miydi daha önce?

“Narin kime diyorum?” dedi Hilal omzumu dürterek.

Bakışlarımı parmaklarımdan çekip, “Kime diyorsun?” dedim anlamaz bakışlarla Hilal’e bakarak.

Hilal eliyle ağzını kapatarak, “Hayır ya, bu kadar âşık olmuş olamazsın!” dedi dehşet içinde. Kim âşık, kime âşık? Anında kendime gelip olduğum yerde dikleştim. “Ne aşkı be, ne aşkı!” dedim resmen haykırarak.

Hilal yüzünü buruşturup, “Ne bağıırıyorsun duyacak herkes,” dedi dişlerini sıkarak. “Abime âşık olabilecek biri var mıymış dünya üzerinde yani?” dedi hayret eder gibi.

Tam konuşmak, hatta inkâr etmek için dudaklarım aralanmıştı ki, “Kim âşık olmuş bana?” dedi ardımda kalan bir ses.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar açtım. Hilal’le göz göze geldiğimizde dudaklarını ısırıldığını fark ettim. Hadi benim sırtım dönüktü ve ensemde gözlerim yoktu, Hilal nasıl görememiş olabilirdi anlamıyordum. Hakan’a ikinci kez yakalanmıştık resmen. Birincisinde bahçedeydik ve tüm konuşmayı baştan sona kadar duymuştu. İkincisinde buradaydık ve konuşmanın tamamını duymamış olması için dua ediyordum. Hiçbir şekilde arkamı dönüp bakınadım.

Hakan benden ve Hilal’den sorduğu sorunun cevabını alamayınca ortamda sessizlik oluştu. Adım sesleri kulağıma çalınmaya başladığında Hakan’ın merdivenleri indiğini anladım. Nefesim sıklaştı. Hareket edemiyordum. O adım attıkça ahşap merdivenler gıcırıyor, adım sesleri yaklaştıkça resmen kalp ritmim değişiyordu. Hakan tam yanımda durduğunda Hilal’den çektiğim bakışlarımı ağır ağır ona çevirdim. Onun ise bakışlarının hedeflerinde zaten ben vardım.

Günümüz

Gözlerimi ağır ağır açtığımda annemi pencerenin önünde dışarıyı izlerken gördüm. Dilim damağıma yapışmıştı, oldukça halsiz hissediyordum. Bir an nerede olduğumu idrak edemesem de son olan olaylar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Ruhumu saran panik duygusuna engel olamadım. “Be-bebeğim,” dedim nefes nefese. Konuşmak zordu benim için çünkü doğru düzgün nefes alamıyordum. Kemiklerim etime batıyormuş gibi hissediyordum.

Sesimin kısıklığına rağmen annem duymuştu beni. Pencereden çektiği bakışlarını bana yöneltip ağır adımlarla yanıma geldi. “İyi,” dedi.

Sen nasılsın, demesini bekledim, demedi. Gözlerinde endişe kırıntısı görmek istedim, yoktu. Görmek istediğim fakat göremediğim her duyguya rağmen gözlerinin içine baktım. Belki tüm bu duygular oralarda bir yerdeydi ama ben göremiyordum.

“Kalkmama yardım edebilir misin?” diye sordum. Yerimden kalkamazdım fakat biraz yerimden doğrulup uzanırsam vücudumdaki hasarları daha net görebilirdim. Annem beni başıyla onaylayıp hafifçe yattığım yerden kaldırıırken ona yardım ettim. Canım yanıyordu ama inlememi tuttum. Annem

sırtıma bir yastık daha yerleştirdiğinde geriye yaslandım. Kim bilir kaç saattir uyuyordum, her yerim ağrımişti. Pozisyon değiştirmek bana iyi gelmişti.

“Kaç saattir uyuyorum?” diye sordum. Annem refakatçi koltuğuna yönelmişken sorduğum soruyla adımları durdu, birkaç saniye öyle kaldıktan sonra tekrar koltuğa yönelerek yerine yerleşti. Annemin bana cevap vermeyeceğini anladığımda başımı camdan tarafa çevirip saati hesaplamaya çalıştım. Hava kararmak üzereydi, olay vakti saatin kaç olduğunu bilmiyordum fakat güneş hâlâ tepedeydi. En iyi ihtimalle yedi saattir uyuyordum.

Kolumda serum takılıydı. İçinde ağrı kesici olduğunu tahmin ediyordum ama yine de acı çekiyordum. Serumla bu haldeysem serum olmadan nasıl olurdu kim bilir?

Üzerimdeki yorgana güvenerek hastane önlüğünü karnıma kadar sıyırdım. Orayı korumaya çalıştığımı hatırlıyordum fakat bayıldıktan sonra neler olduğunu bilmiyordum. Ellerim titreyerek önlüğü karnıma kadar sıyırdığımda korkumda haksız çıkmadığımı, ezilmeler ve morluklar gözlerimin önüne serildiğinde anladım. Muhtemelen serumdan dolayı acısını tam anlamıyla hissetmiyordum. Gözümden akan damlalar karnımın üzerine düştü. Artı-ğı tekmeler bana değil, bebeğimeydi. Daha doğmamış bir bebeğe atılmıştı bu tekmeler. Canım bir kere daha yandı. Onu öldürmek isteyen bir adam annemle evliydi, üstelik bir de çocukları vardı. Neredeyse katil olacak bir adamla yıllardır aynı çatı altındaydım. Bu düşünce bana korkunç geldi. Elim karnımın üzerine koyup “Özür dilerim,” dedim titreyen sesimle. Konuşabildiğime şaşırıyordum. “Ve teşekkür ederim benimle kaldığın için.”

Ben daha tanışmadığım, henüz şekilsiz bir et parçası olan bebeğime bu kadar düşkünken, ona atılan tekmelerin bana değmesine rağmen sırf hedefin o olduğunu bildiğim için canım yanarken, annem ben ölesiye dayak yediğimde nasıl dayanmıştı?

Elimin tersiyle yüzümü ıslatan yaşları silip anneme döndüm, yine aynı ifadesizlikle bana bakıyordu. “Nasıl dayandın?” diye sordum kendimi tutamayarak.

Kaşları gözlerinin üzerine düşerken, “Anlamadım?” diye yanıtladı beni.

“Ben ölesiye dayak yerken nasıl dayandın?” Sesim öyle bir titremişti ki anlaşılır olup olmadığından emin değildim.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Nihayet dudakları aralandığında beni rahatlatacak bir şey söyleyeceğini sandım ancak o, “Gün doğmak üzere, birazdan hemşireler kontrole gelir. Bir şikâyetin varsa söylersin. Bugünle birlikte dört gündür komadasın,” dedi bir çırpıda.

Dört gündür komada mıydım? Tam dört gündür yaşayan bir ölü müydüm?

Annem bunları nasıl bu kadar rahat dile gerirebilmişti? Bu soğukkanlılığın sebebi beni hiç sevmiyor olması mıydı? Yine de hiç sevmeyen birine bile sırf insani duygulardan sebep üzülmeyen miydin? Annemin vicdanı neredeydi? Kalbime hançer saplanmış gibi hissettim. Annesiz olmanın ne kadar ağır olduğunu fark ettim.

Ben gün bitiyor sanırken aslında gün doğuyordu. Hayatımdan dört gün resmen çalınmıştı, bana asla geri veremeyecekleri bir şeyi benden çok acı bir şekilde almışlardı.

İçimden yükselen öfkeyi zor da olsa dizginleyip, "Polise ne zaman ifade vereceğim?" diye sordum. Bir an önce ifade verip dava açılmasını ve hak ettiği cezayı almasını istiyordum. Annem daha fazla böyle bir adamla evli kalmamalıydı.

"Burası sık sık yüksek miktarlarda bağış yaptığımız bir hastane," dedi annem.

Anlamaz gözlerle anneme baktım. "Allah kabul etsin de sorumla ne ilgisi var bunun?" dedim öfkemi dizginleme gereği duymadan. Konumuzla ne ilgisi vardı şimdi? Birlikte ifade verip o adamı içeri attırmalıydık.

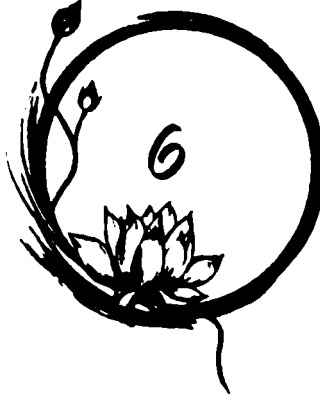
Annem çenesini yukarı kaldırıp, "Ailevi meselelerimizle koskoca polisleri meşgul edecek değildik değil mi?" dedi.

Annemin cevabıyla birlikte kafamın içinden parmak uçlarıma kadar bir şeylerin aktığını hissettim. Polise haber bile verilmemişti. "Sen anne değilsin!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Annem yerinden doğrulup, "Hastanedesin bağırma!" diye uyardı beni. Dinlemedim.

Ben annem yanımda durur, birlikte o adamla baş edebiliriz diye düşünürken o her şeyi örtbas etmişti, üstelik ben yarı ölüyken. "Sen insan bile değilsin! Keşke Hakan ve babamın yerine sen ölseydin. Senden nefret ediyorum. Sen beni yaşarken annesiz bıraktın, sen yetim kızını bir de öksüz bıraktın!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Hem bedenimin hem de ruhumun yandığını hissediyordum. Ne hıçkırıklarımı ne de gözyaşlarımı susturabiliyordum.

Annem ne ara odadan çıkıp yardım çağırdı, içeri hemşireler ne zaman girdi, bilmiyordum. Gözlerim karardı ve sesler kesildi, alışkın olduğum karanlık beni içine çekerken aklımda tek bir şey vardı; bu karanlığa beni annem mahkûm etmişti.

Hayatın bir geri sayımı vardı, doğduğumuz ilk saniye itibariyle başlayan ve son nefesimizle birlikte biten ömür sayacı. Her bir saniyemiz ömür sayacımızdan gidiyor, bizi mutlak sona bir adım daha yaklaşıtıyordu. İnsan ömrü bir sayaçtı ve ben bu sayacı sevdiğim insanlara seve seve verebilirdim. Ömür onlara kısa, bana ise uzun biçilmişti. Hastanede kaldığım on gün boyunca kaderime ağlamış ve sayacımın bebeğimi doğurana kadar devam etmesini dilemiştim. İnsan kaderini değiştiremiyor, ömür sayacından istediği süreyi alamıyordu. Tek başınalığımı, kaderimi ve yaşamam gerektiğini kabullenmiştim.

Annem o günden sonra bir kez olsun ziyaretime gelmedi. Odamın kapısında annemin kocasının adamlarından olduğunu düşündüğüm iki kişi bekliyordu, hastane yetkilileri dışında kimse giremesin ve ben şikâyetçi olamayayım diye alınmış bir önlemdi muhtemelen. Odaya girebilen birinden yardım istemek aklıma gelmişti, en azından Ragıp amcayı ve Hilal'i arayabilirdim fakat çalışan insanları da zor durumda bırakmak istemiyordum. Üstelik bu şartlarda buradan birine güvenmek pek de akıl işi değildi.

Annemin Ragıp amcaya ya da Hilal'e haber vermediğine emindim fakat on gün boyunca benden haber alamayan Hilal'in ne yaptığını çok merak ediyordum. Bir yanım öğrenmediği için mutluyken diğer yanım kan bağısız kardeşimin yanımda olmamasına kırgındı. Tüm bunlara rağmen biliyordum ki Hilal bu durumumu öğrenseydi ortalığı ayağa kaldırır bir şekilde bana ulaşırdı. Bunu bilmek bile yüreğimdeki ağırlığı hafifletti. Annem muhtemelen bir bahaneyle Hilal ve Nurten anneyi kandırmış, bu durumdan haberdar olmalarını hatta yokluğumu sorgulamalarını engellemişti. Annem geceleri uyuyabiliyor muydu acaba? Evladı hastane köşesinde acı çekerken ve üstelik karnında torununu taşıırken tüm bunlara sebep olan adamla aynı yastığa baş koyabiliyor muydu? Ona söylediğim sözler benim bile zoruma giderken

onun içi hiç mi sızlamamıştı? Cevabını bilen yanımla bilmek istemeyen yanımla savaş halindeydi ve sanırım savaşın galibi aslında çoktan belliydi.

Eren her gün ziyaretime gelse de annemi ve kocasını sormaya cesaret edemedim. Acım biraz olsun hafiflemiş, morluklarım geçmeye başlamıştı. O eve bir daha dönmek istemiyordum. Hilal ve Nurten anne bana kapılarını sonuna kadar açarlardı biliyordum fakat adını dahi anmak istemediğim, annemin kocası olan o adam buna izin vermez, onlara da rahat yüzü göstermezdi. Başlarına gelecek herhangi bir tehlikeyi göze alamazdım. Gittiğim her yere yükümlü aslında, eve gitsem olmaz gitmesem olmazdı. Bir yol bulacaktım, yeni bir hayat için bir yolum olmalıydı. O yolu şimdilik bilmiyorum olsam da bulmak için çabalayacaktım. Üzerimde benim bile anlamadığım bir sakinlik vardı. Hislerim mi alınmıştı, yoksa hislerimi artık hissedemeyecek duruma mı gelmiştim anlamıyordum. Fazla hissetmenin getirdiği hissizlik duygusuydu sanırım bu, yanan bir insanın dayanılmaz bir şekilde acı çekmesi ve sonrasında hissizleşerek acıyı hissetmeden kül olması. Yana yana kül olmuşum; acım beni öldürmemişti ama kül haline getirmişti, savrulmam ve yok olmam bir rüzgâra bakardı.

Kapının hafifçe vurulmasıyla bakışlarım oraya döndü. “Gelebilirsiniz,” diye seslendim. İçeriye daha önce görmediğim bir hemşire girdi, bakışları tereddütlü ve adımları yavaştı. Yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum. Beyaz tenli, siyah saçlı, minyon bir kadındı. Kapıyı kapattığında gülümseyerek bana döndü. “Merhaba, ben Zehra,” diye kendini tanıttı. Onun kadar içten gülümseyemesem de gülümsemesini karşılıksız bırakmadım.

“Ben yeni işe başladım, bir ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için geldim,” dedi.

Özel hastane olsa bile ihtiyaç soran bir hemşireyle daha önce karşılaşmamıştım. Kaşlarımın gözlerimin üzerine düşmesini engelleyemedim. “Her hastaya ihtiyacını soruyor musunuz?” Tavrım biraz sertti fakat bu durum bana biraz garip gelmişti. Üvey babam yüzünden her şeyden şüpheleniyordum, darbelerinin hedefinde karnımın olması bebeğimi öldürmek istediğinin en önemli kanıtıydı. Hastane kendi imajı için skandala karışmak istemese de o adamın tutacağı bir hemşire olayları değiştirebilirdi. Gülümsemesi yüzünde solarken, “Hastaneye bağlı çalışıyorsunuz değil mi, bana özel gelmediniz?” diye devam ettim sözlerime.

“Evet, hastanede çalışıyorum. Aslında stajyerim ben, şimdilik böyle bir görev verdiler bana,” dedi mahcup bir tavırla. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Stajyer olması bu durumu açıklardı, muhtemelen ona şimdilik küçük işler veriyorlardı.

Gözlerimi açtığımda kocaman gülümsemeyle Zehra'ya baktım, kız delirdiğimi düşünüyor olabilirdi çünkü bakışları şoka uğramış gibiydi. “Özür dilerim, Zehra. Biraz gerginim,” dedim içten bir şekilde. Onu yıllardır tanıyormuş gibi adıyla seslenmiştim, sanırım burada aradığımı biraz samimi-yetti. “Yani Zehra Hanım,” dedim kendimi düzelterek.

Tekrar içten gülümsemesini sundu bana. “Zehra diyebilirsiniz, gerginliğinizi anlıyorum saldırıya uğramışsınız. Üstelik hamileymişsiniz, çok üzıldüm duyunca. Babanız kapıya özel koruma yerleştirmiş hatta,” dedi bir çırpıda. Merak ettiğim bu konu birden açıklığa kavuştu. Polisler saldırıya uğradığımı söylemişti. Peki polisler başka ne yalan söylemişlerdi? Oklar kime ve nasıl çevirmişlerdi de beni sorguya bile almamışlardı? Annemin kocası dışarıdan bakıldığında çok sevilen ve saygı gören biriydi, onun gerçek yüzünü hane dışındaki hiç kimsenin bilmediğini fark ediyordum. Dışarıya karşı oldukça kibar ve duyarlıydı. Resmen kendine bir kimlik oluşturmuş, buna uygun davranıyordu. Bu hastaneye yaptığı yardım bile maskesinin bir göstergesiydi. Muhtemelen ona duyulan bu saygıyı ve güveni kullanarak onları bir şekilde kandırmişti. Zehra Hanım'ın bir şeyler bilmesini umarak, “Saldırganlar bulundu mu?” diye sordum şüpheyle.

Zehra başıyla beni onaylayarak, “Evet, Ragıp diye birisi saldırmış size, ailenizin düşmanıymış galiba kendisi,” diye yanıtladı beni.

Ragıp amcam...

Kulaklarım uğuldamaya, başım dönmeye başladı. Ellerimin titremesine engel olamıyordum, gözümden bir damla yaş düştü yanağıma. Başımı hızla iki yana salladım. Zehra endişeyle yanıma yaklaşırken, “Hayır!” diye bağırdım. “O değil, o olmaz, ona yapamazlar bunu!”

“Narin Hanım, lütfen sakin olun.”

“Hayır, o olmaz,” dedim başka bir kelime bilmiyormuşçasına. Deli gibi aynı kelimeleri söylüyordum fakat diyebilecek başka bir şeyim de yoktu. Sığınabileceğim ve bana yardım edebilecek tek adamı yalanlarına kurban etmişlerdi. Sırf benim yüzümden hiç suçu olmayan bir adam tutuklanmıştı. Yalancı şahitler ve iyi planlanmış bir olay örgüsü, bir insanın hayatını karartmaya yeterdi.

Kolumda serum takılı olmamasını fırsat bilerek yataktan kalkmaya çalıştım. Bu yataktan kaçınıcıya can havliyle çıkmaya çalışmamdı, hastane yatağında bile rahat yoktu bana.

Zehra bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Kapıdaki iki adamın içeriye girdiğini ve Zehra'nın bağırarak onlara bir şeyler söylediğini

gördüm. Umurumda değildi, benim tek hedefim vardı o da bu odadan hat-ta hastaneden çıkmaktı. Vücudumu sızım sızım sızlatan bir ağrı vardı fakat ben ne o ağrıyı ne de etrafımdaki insanları duyuyordum. Zehra ve kapıdaki korumalardan biri beni yatağa sokmaya çalışsa da başarılı olamıyorlardı. Ne söylediğimin farkında olmadan bağıryordum, kelimelerin benim için şu an bir önemi yoktu. Ağlıyordum ve bunun da bir önemi yoktu.

Diğer koruma ve daha önce gördüğüm hemşireler odaya girerken birinin elinde gördüğüm iğne dikkatimi çekti. Bu annemle kavga ederken bana yaptıkları o iğneydi, muhtemelen sakinleştiriciydi. “Sakin o iğneyi yaklaştıрма bana!” diye bağırdım. Boğazım bağırmaktan yanıyordu, önemsemedim.

Zehra kolumdan çıkmış, diğer koruma koluma girmişti. Adamların tutuşu sıkıydı fakat enerjimin son damlasına kadar mücadele edecektim. Hemşirenin birkaç denemesi başarısız olsa da adamların tutuşu daha da sıkılaşmış ve canım acınıya başlamıştı. Daha fazla direnemeyeceğimi anladığımda hareket etmeyi bıraktım. Önce iğnenin ince sızısını hissettim, daha sonra beni saran karanlığı kucakladım.

Üç yıl önce

“Kim âşık olmuş bana?” dedi ardımda kalan bir ses.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar açtım. Hilal’le göz göze geldiğimizde dudaklarını ısırıldığını fark ettim. Hadi benim sırtım dönüktü ve ensemden gözlerim yoktu, Hilal nasıl görememiş olabilirdi anlamıyordum. Hakan’a ikinci kez yakalanmıştık resmen. Birincisinde bahçedeydik ve tüm konuşmayı baştan sona kadar duymuştu. İkincisinde buradaydık ve konuşmanın tamamını duymamış olması için dua ediyordum. Hiçbir şekilde arkamı dönüp bakmadım.

Hilal boğazını temizleyip hin bir gülüş yerleştirdi suratına. “Sen de bilmiyormuş gibi yapma şimdi abicğim...” dedi imalı bir şekilde.

Gözlerimin yuvalarından çıkacak kadar büyüdüğüne emindim. Ben şok olmuş bir ifadeyle Hilal’e bakarken o gözlerini bana hiç değdirmeydi. Sırtımdan aşağı soğuk terler boşalırken ellerimin titremesini gizlemek için iki elimi birbirine kenetledim. *Allah’ım yer yarılrsa da ben içine girsem.*

Hakan’a bakmasam da onun bakışlarının ara sıra bana değdiğini anlayabiliyordum. Sesli bir nefes verip, “Çıkar ağzındaki baklayı,” dedi Hilal’e sıkılmış bir ifadeyle.

Arkadaşıma öldürücü olduğunu düşündüğüm bakışlar atarken söylemesi için bildiğim tüm duaları etmeye başladım. Hilal benimle göz teması kurmadığından onu tehdit eden bakışlarımın da farkında değildi, belki farkında olsaydı korkar ve vazgeçerdi.

Hilal'in dudakları aralandığında o ana şahitlik etmek istemediğim için gözlerimi kapattım. "Ragıp amcanın yeğeni Seher işte," dedi Hilal öylesine bir şeyden bahsediyormuşçasına. Duyduklarım karşısında başka bir şok daha geçirirken gözlerim hızla açıldı. Seher'i çocukluğundan beri tanırdım ama sadece birkaç kere görmüştüm, bu yüzden çok muhabbetimiz yoktu. Konuşkan hatta fazla cana yakın bir kızdı. Birden zihnimde Seher'in Hakan'a kur yaptığı bir sahne canlandı. Kız bizimle konuşurken bile aşırı cilveliydi, Hakan ile konuşurken kim bilir nasıl bir tavır takınıyordu? Hakan askerdi ve bir sürü erkeğin içindeydi, Seher gibi bir kızın enerjisi ona iyi ve hatta cazip gelebilirdi.

İçimde oluşan kıskançlığı engelleyemedim. Hakan'ın tepkisini görmek için bakışlarımı ona çevirirken o keskin bakışlarını Hilal'in üzerinden çekmedi. "Saçma sapan şeyler çıkarma benim başıma," dedi dişlerinin arasından. Seher'in ondan hoşlanması Hakan için bir şey ifade etmiyor gibi görünse de gerçek hislerini bilemezdik çünkü Hakan beden dilini kolayca kontrol edebilen biriydi. Seher gibi bir kızın kolayca reddedilebileceğine inanmıyordum.

Hakan, Hilal'in yanından geçip kapıya doğru hareketlendiğinde Hilal abisine dönerek, "Abiciğim sen sordun ben de söyledim, niye kızdın ki şimdi? Yoksa başka bir isim mi duymak istiyordun benden?" dedi sinir bozucu bir imayla. "Hilal," dedim dişlerimin arasından öfkeyle. Hakan cevap vermeden kapıdan çıktı.

Hilal kapıdan çektiği bakışlarını bana çevirerek, "Efendim canım arkadaşım?" dedi. Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum fakat o cevap vermek yerine omuz silkmekle yetindi.

Gözlerimi devirerek içeriye doğru baktım, Nurten teyzenin duymayacağından emin olduğum bir fısıltıyla, "Seher gerçekten Hakan'dan mı hoşlanıyor?" diye sordum. Arkadaşım yüzünü buruşturup, "Hem de nasıl, abime yaptığı cilveleri bir görsen," dedi tiksiniş gibi.

Tahminimde yanılmamıştım. İçimdeki kıskançlığın yerini korku gibi saçma bir his aldı. O hissi bastırma gereği duymadan, "Ya abin... O hoşlanıyor mu Seher'den?" diye sordum tedirginlikle.

Hilal sorum karşısında gözlerini devirirken dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bir ifadeyle, "Abimin tarzı olan birisi değil Seher," diye

yanıtladı beni. Rahatladığımı belli edercesine sesli bir nefes verirken, Hilal kaşlarını kaldırarak imalı bakışlarıyla beni süzdü.

Arkadaşımın bir şeyleri fark etmesinden midir bilinmez, üzerime bir rahatlık çökmüştü ve ben tepkilerimi kontrol edemiyordum. “Ne yaşadınız siz ormanda ya?” diye sordu birdenbire. Sesinde gerçek bir merak vardı.

Beklemediğim bu tepki karşısında şaşkınlıktan gözbebeklerimin büyüdüğüne emindim. Dudaklarım konuşmak için birkaç kez açılmalı da düzgün bir cümle kuramadım. “Ne yaşamışsınız... hiçbir şey yaşamadık... Bir şey mi yaşamışsınız?”

Hilal sesli bir soluk verdi. Dudakları konuşmak için aralanmıştı ki, “Kızlar bahçeye kuruyoruz sofrayı,” diye seslendi Nurten teyze.

Hilal, “Geliyoruz anne,” diye cevap verirken *seninle sonra görüşeceğiz* bakışı atmayı da ihmal etmedi. İkimiz de bahçe kapısına yöneldik. “Nurten teyze bir şey anlamamıştır değil mi?” diye sordum Nurten teyzenin duyamayacağına emin olduğum bir sesle. Hilal de annesini kontrol ederek, “Sanmam, anlasa oğluma gelin buldum diye havalara uçar, düğün hazırlığına falan başlardı,” dedi gülerek.

Söyledikleriyle bir nebze de olsa içimi rahatlattı. Nurten teyze durumu anlasaydı utancımından bir daha yüzüne bakamazdım sanırım. Bir şeyleri kabul etmeden önce her şey daha kolaydı benim için. Şimdi hareketlerimi sürekli tartacak acaba dışarıdan bakınca anlaşılıyor mu diye sürekli tereddüt edecektim. Hilal beni çok iyi tanıdığı için Hakan’a olan ilgimi bu kadar kısa bir sürede fark etmişti, bunu biliyordum ancak kendimi kontrol edemezsem bir süre sonra etrafımızda olan insanların anlayabileceğini de biliyordum.

Hilal’in gülümsemesine aynı şekilde karşılık verememiştim çünkü utanmıştım. Arkadaşımın abisinden hoşlanıyordum, nedense bana hiç etik değilmiş gibi geliyordu.

Hilal dirseğiyle hafifçe koluma vurup, “Asma suratını tamam,” dedi içten gülümsemesini sunarken. Yalandan da olsa konu uzamasın diye gülümse dim. Gülümseyişime karşılık göz kırparak bahçeye çıktı. Şimdilik bu konuyu düşünmeyi rafa kaldıracaktım. Panik, hatayı da beraberinde getirirdi.

Hilal’in arkasından ben de bahçeye çıktım. Nurten teyze masa örtüsünü sermiş, tabakları yerleştirmeye başlamıştı bile. Hızlıca ona yardım edip kısa sürede sofrayı hazır hale getirdik. Masaya oturmuş, misafirlerimizi beklerken içimden Seher’in gelmemesi için dua ediyordum.

Nurten teyze yarım saat geçtiği için yemeklerin soğuyacağını düşünerek tekrar ısıtmaya gitti. Hilal’le baş başa kaldığımızda normalde hiç susmazdık ama şimdi ikimiz de ne konuşacağımızı bilemediğimizden sessizdik.

Aramızda oluşan sessizliği Hilal'in, "Abimden hoşlanmayı nasıl başardın ya?" demesi bozdu. Galiba durup durup kafasında bunu düşünüyor ve kendince bazı sorular biriktiriyordu.

"Hani gece konuşacaktık?" diye yanıtladım onu. Bu konuyu konuşmayı ne kadar geciktirebilirim o kadar iyiydi, o yüzden erteleyebildiğim kadar erteleyecektim.

Hilal, "Öleceğim meraklan, aklımda sürekli sorular dolaşıyor," dedi masaya eğilerek.

"Senin yüzünden yakalanacağız."

Hilal ciğerlerini dolduracak kadar derin bir nefes alıp sandalyesine yaslandı. Cevabımı beğenmediği belliydi fakat o da bana hak vermiş olacak ki konuyu uzatmadı.

Kısa bir süre sonra Nurten teyze elinde çorba tenceresiyle telaşlı bir şekilde bahçeye çıktı. "Gelmek üzerelermiş, bir servis daha açalım," dedi tencereyi masaya bırakırken.

"Biz dört kişiyiz, Fırat ve Ragıp amca ile altı kişi olacağız, servisler tam," dedi Hilal anlamayarak fakat ben anlamıştım. "Başka biri daha mı geliyor?" diye sordum şüpheyle.

"Evet, Seher de geliyormuş," diye yanıtladı beni Nurten teyze.

Hilal'le bakışlarımız birbirine değdiğinde onun da şaşırdığını anladım. İki insanın bu kadar şom ağızlı olması normal miydi? Bu kadar çok konuşup da çağırmayacaktık Seher'i.

"Kız hadisene," dedi Nurten teyze elindeki kepçeyle kapıyı gösterecek. Hilal biraz daha içeri gitmezse o kepçeyi kafamıza yiyebilirdik.

Hilal, annesinin sözleriyle kendine gelirken, "Tamam..." diye kekeleyerek cevap verebildi. Yanımdan geçerken imalı hareketler yapmayı da ihmal etmedi. Hilal'e eğlence çıkarken benim payıma gerilim dolu saatler düşmüştü.

Kısa bir hareketlilikten sonra tekrar sofraya oturarak misafirlerini gelmesini beklemiş, bahçeyi aydınlatan araba farlarıyla bekleyişimizin sonuna gelmiştik. Nurten teyze ile Hilal misafirleri karşılamak için ayağa kalkarken ben dizlerimin bağı çözülmüş gibi hareket edemedim. Parmak uçlarımdan başlayıp bedenimi saran titreme dalgası ve artan nabzım işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

Derin bir nefes alıp sindiğim sandalyeden kalkarken misafirler arabadan çıkmaya başladı. Arabadan ilk çıkan Hakan oldu, ona bakmamak için gözlerimle adeta savaş halindeydim. Ön kapı açıldığında Ragıp amcanın çıkmasını

beklerken Seher'in arabadan inmesi bugünün ikinci sürpriziydi. Kaşlarını çatıp savaş halinde olduğum gözlerime daha fazla meydan okuyamayarak Hakan'a baktım. Yüzünde her zamanki ciddiyet ve soğukluk vardı. Bakışları bana değdiğinde çatık olan kaşlarını serbest bıraktı. Birkaç saniye yüzümü inceler gibi bakıp bakışlarını Seher'e çevirdi. Seher ona gülümserken Hakan selam alır gibi başını hafifçe aşağı eğdi ve Seher'in gülümsemesini resmen kabul etti. Titremem artarken resmen kalbimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Hakan'ın, Seher'e kayıtsız kalmayacağı düşüncesini bana hatırlatan zihnim haklı çıkmış olmanın gururunu yaşıyordu. Bir olasılığı kabul etmekle gözünün önünde gerçekleşen bir olayı kabullenmek aynı kapıya çıkmıyordu.

Ragıp amca ve Fırat arabadan inerken Nurten teyze Hilal'in kolunu dürtüp, "Yan yana oturmuşlar gördün mü? Ay, pek yaklaşıyorlar," dedi abartılı bir neşeyle. Nurten teyze onların birlikte mi olmasını istiyordu? *Soran* bakışlarımı Hilal'e çevirdiğimde ne demek istediğimi hemen anlayıp *sorma* dercesine başını iki yana salladı. Yüzündeki sıkıntılı ifadeden düşüncemin doğru olduğunu anladım. Kalbimin etrafı resmen dört bir yandan sarılıyordu. Soluklanma ihtiyacıyla derin bir nefes çektim ciğerlerime. Ortamdaki oksijen azalmış gibi hissediyordum.

"Güzel kızım," diyen Ragıp amcayla ana döndüm. Yüzümde büyüyen gülümsemeyle önce elini öptüm sonra da ona sımsıkı sarıldım. Onu ne zamandır görmüyordum, gözümün ondan başkasını görmemesi gerekirken resmen odağım başkaları olmuştu. Onu özlediğimi fark ederek, "Baba yarım," dedim gözlerimin dolmasına engel olamayarak. "Emanetim," diye yanıtladı beni titreyen sesiyle.

"Aa, ağlatmayın birbirinizi," dedi Nurten teyze azarlar gibi. Biraz daha sarılmaya devam edersek muhtemelen ağlayacaktık. İlk geri çekilen ben oldum. Titreyen sesiyle bizimle konuşan Nurten teyzeye baktığımda gözünden akan bir damla yaşı siliyordu. Bize ağlamayın derken kendisi ağlamıştı. Ona baktığımı fark edince şefkatli bir gülümseme gönderdi bana. Aynı içtenlikle *sorun yok* dercesine gülümsedim. Onun da iki çocuğu babasız kalmıştı, babasızlığın ne olduğunu kendi çocuklarından bildiği için bu konuda hassastı.

Bakışlarının tam yanında duran oğluna ilişti istemsizce. Kaşlarını tekrar gözünün üzerine indirmiş, öfkelenmiş gibi bakıyordu. Göz göze geldiğimizde iki kaşının arasındaki çukur iyice derinleşti. Bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi bakıyordu gözlerime. Seher'e gülen gözlerle bakarken bana çatık kaşlarının arasından bakıyordu.

Bakışlarımı hızla ondan çekip tekrar Ragıp amcaya çevirdim. Onun bana buzdan, başkalarına gökyüzü gibi bakan gözlerine tahammül edemedim. Ragıp amca omuzlarımdan tutup, “İyisin değil mi güzel kızım?” diye sordu içten bir tavırla. Ben tam iyi olduğumu söyleyecekken Fırat, “Bana bu kadar sarılmıyorsun baba, kıskanacağım şimdi,” dedi muzip bir tavırla. “Kıskanma hemen hayta sana da sarılırım,” diye cevap verdi oğluna Ragıp amca.

Hepimiz Fırat ile Ragıp amcaya gülerken, “İyiyim amcam, sen nasılsın?” dedim merakla. Tansiyonunun arada çıktığını biliyordum ama onun dışında büyük bir sağlık sorunu yoktu.

“Çok şükür kızım iyiyim,” diye yanıtladı beni. İçimi rahatlattı, Allah ona uzun ömür vermeliydi. “Hep iyi ol amcam, Allah seni başımızdan eksik etmesin,” dedim içten gülümsememi ona sunarken.

Herkes birbiriyle selamlaşıyor, ayak üstü hal hatır soruyordu. Fırat ile selamlaştıktan sonra mecburen Seher’le de selamlaştık. Çocukluğumuzdan beri tanışıyor olmamıza rağmen ona bir türlü içim kaynamıyordu. Seher’in tavırlarını yapmacık bulduğum için mi, yoksa başka bir sebepten mi bilmiyordum. Ragıp amcayı çok sevdiğim için yeğeniyle samimiyet kuramamanın beni üzdüğü dönemler bile olmuştu fakat şu an bu üzüntüm pişmanlığa dönüşüyordu. Ona kızmaya ya da kinlenmeye hakkım yoktu ancak kalp bazen hadsiz olabiliyordu. Seher büyük bir sevinçle bana sarılıp çok özlediğini ve daha sık görüşmek istediğini söylese de onun kadar coşkulu bir tepki veremedim. Söylediklerine ufak bir tebessüm edip *inşallah* demekle yetindim.

Masanın başına geldiğimizde Seher kenara çekilerek Ragıp amcanın geçmesini bekledi. “Buyur amcacığım önce sen geç,” dedi eliyle sandalyeyi göstererek.

Ben Seher’in bu hareketine göz devirirken Hilal, “Boyor omco onco son goç,” diye onu taklit etti. Hilal’den böyle bir şey beklemediğim için boş bulunup sesli bir kahkaha patlattım. Masaya oturmak üzere olan herkesin bakışı bana dönerken, Hilal’i değil de beni duymuş olmalarının talihsizliğini bir kenara bırakarak sevimli olduğunu düşündüğüm bir tebessüm sundum herkese. O sessizliğin içinde durduk yere kahkaha atmak normal bir şeymiş gibi davranırsam durumu kurtarabilirim diye düşünmüştüm fakat her zamanki gibi planlarımı suya düşüren birisi çıkmıştı. Seher, “Aa, Narinciğim seni ilk defa bu kadar sesli gülerken görüyorum fakat toplum içinde bu kadar sesli gülünmez,” dedi ders verir gibi bir edayla. Nurten teyzeye dönüp, “Ben çok neşeli bir insan olmama rağmen büyüklerimin yanında böyle kahkaha

atmam,” diye devam etti sözlerine. Nurten teyzenin yüzünde oluşan gülümseme kalbimi kırmıştı. Resmen ona gururla bakıyordu.

“Arabada büyüğün varken ön koltuğa oturuyorsun ama,” diyen Hilal herkesin dikkatini kendine çekti. Hilal’den böyle bir çıkış beklemediğim için şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Herkesin gözü onun üzerinde olsa da o hiçbirimizle göz teması kurmadan oldukça ciddi bir ifadeyle Seher’e bakıyordu. Nurten teyze, “Hilal!” diye uyarıcı bir sesle adını söylese de Hilal dönüp de annesine bakmadı. Herkes masaya çoktan oturmuş Seher, ben, Hilal ve Nurten teyze ayakta kalmıştık.

Seher kırıldığını belli eden bir ses tonuyla, “Ay, ben yanlış bir şey mi söyledim, Nurten teyzeciğim? Amcam ön koltukta oturmayı pek sevmez o yüzden oturdum ben,” dedi yapmacık bir nahiflikle. Ragıp amcanın böyle bir kriteri yoktu biliyordum, Seher muhtemelen bunu bahane ederek ön koltuğa oturmuştu.

“Doğru ya da yanlış, Narin benim misafirim ve misafirime saygısızlık yapan bana da yapmıştır,” dedi Hilal tavizsiz bir sesle. Resmen Seher’e saygısızlık yaptın demişti. Sinirlendiğinde ne kadar da abisine benziyordu. Hakan’ın tepkisini görmek için gözücuyla ona baktım, Hilal’in tavrına kızıp kızmadığını merak ediyordum çünkü kızsız bile kadınların tartışmasına karışmayacağını ancak daha sonra Hilal’e bunun hesabını soracağını biliyordum.

Ben, Hakan’ın yüzünde öfkeli bir ifade vardır diye beklerken o hafif bir tebessümle izliyordu sahneyi. Şaşkınlıktan kaşlarımı kaldırmış, onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Hakan zor ve çok şıklı bir paragraf sorusu gibiydi, metni okuyup anladığını zannediyordun fakat şıklar birbirine o kadar yakındı ki doğru cevabı bulmak neredeyse imkânsızdı. Hepsi aynı şeyi anlatıyor gibiydi ancak sadece birisi doğruydı.

Hakan pozisyonunu bozmadan sadece gözlerini çevirdi bana, gülümsemesi sönerken her zamanki ciddi tavrını takındı. Neden gülümsemesini benden bu kadar sakınıyordu ki? Neden onu her gülerken gördüğümde anında bırakıyordu tebessüm etmeyi? Benden nefret ediyor olma ihtimali var mıydı? Benden nefret etmesi için bir sebebi yoktu, belki de güzel bir izlenim bırakmadığım için sadece benden hoşlanmıyordu. Oysa ben gülümsemesini uzun uzun izlemek isterdim, bunu yapabilen ya da yapabilecek olan bir kadın varsa ne şanslıydı. Hakan boğazını temizleyip sandalyesine yaslanırken, bakışlarını benden çekip Hilal ve Seher’e doğrulttu. “Hanımlar etik kavramlar üzerine olan kavganız bittiyse siz de oturun yemeğimize başlayalım,” dedi imalı bir tavırla.

Seher ne söyleyecekse sözlerini yutmak zorunda kalmıştı. Nurten teyze kaç göz işaretiyle Hilal'e kızarken, Hilal omuz silkip bakışlarını annesinden çekti.

Başköşede Ragıp amca otururken sağ tarafına Fırat, sol tarafına Hakan oturdu. Fırat'ın yanına ben, benim yanıma da Hilal yerleşti. Hakan'ın yanına Nurten teyze oturacakken, "Kızım gelip geçerken seni rahatsız etmeyim ben, sen buraya otur," diyerek onu Hakan'ın yanına oturttu. Hakan annesine ters bir bakış atarken Nurten teyze oğluyla özellikle göz teması kurmadı. Hakan her ne kadar durumdan hoşnut görünmese de Seher çok memnundu. Hakan bakışlarını Seher'den tarafa çevirmezken, Seher'in kaçamak bakışları Hakan'ı buluyordu. "İdeal gelin adayına bak sen," dedi Hilal kulağıma eğilerek. "Resmen abime iş atıyor."

"Alan razı satan razı, boş versene," diye yanıtladım onu. Kırgın çıkmamasına özen gösterdiğim sesim benim özenimi pek bir anlamsız bulmuş olacak ki gayet kırgın çıkmıştı. Hilal dirseğiyle beni dürterek, "Öyle demesene kızım. Annem ne bilsin seni, bilse böyle mi yapar?" dedi sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Neyse kapatalım şimdilik bu konuyu," diye yanıtladım onu.

Hilal'in Seher'i çok sevmediğini bilmeme rağmen eskiden de bu kadar gıcık oluyor muydu, yoksa benim yüzümden mi bu kadar cephe almıştı bilmiyordum. Benim yüzümdense Hilal'i bu konuda kesinlikle uyaracaktım.

Nurten teyze çorbaları dağıtmaya başladığında Seher ayağa kalkıp, "Ben alayım Nurten teyzeciğim, biz varken sizi çalıştırmak yakışmaz," dedi kepçeye uzanarak. Hilal, "Yemin ederim şovcu!" diye söylenirken ben Seher'in gerçekten de iyi bir ev hanımı olabileceği kanısına varmıştım. Yapmacık ve şovcu olabilirdi fakat çok güzel polyannacılık oynuyordu. Muhtemelen hep pozitif, eşi ona bağırırsa alttan alır idare ederdi, kaynanası bir laf söylese Seher onu da bir şekilde idare ederdi ki muhtemelen böyle bir geline hiçbir kaynana laf söylemezdi.

Hakan'ın yorgun argın evc geldiği ve güler yüzü, yüksek enerjisiyle Seher'in onu karşıladığını düşündüğüm o senaryo tekrar canlandı zihnimde. *Hiçbir erkek böyle bir kadına çok fazla dayanamaz*, tezimin doğru olduğuna bir kere daha kanaat getirdim. Seher'de eşi için her şeyi yapacak o ruhu görebiliyordum. Ben ise o kadar neşeli ve pozitif değildim, Polyanna hiç değildim. Hizmet etmek benim ruhumda yoktu. Eşim bana bağırırsa muhtemelen ben de ona bağırırdım. Onu çok sever ancak belli edemez, ortalıkta sürekli neşe pıtırıcığı gibi gezemezdim. Nedense Hakan'a etliye sütlüye

pek karışmayan nahif ve neşeli birinin daha uygun olacağını düşünüyordum. Onu sürekli idare eden, bir dediğini iki etmeyen, işini zorlaştırmayan biri. Hakan ancak böyle birisiyle tamamlanabilir gibi geliyordu bana.

Ruhuma çöreklenen sızıyı görmezden gelerek, farkına vardığım gerçeklerle gitmek ve unutmak için aldığım kararın ne kadar doğru olduğunu bir kere daha anladım. Hilal’le kaç yıldır arkadaş olmamıza rağmen Hakan’la ancak şimdi tanışabilmiştik, o yüzden bundan sonra denk gelme olasılığımız da çok yüksek değildi. Hayatımdan gökyüzü gibi bakan bir adamın geçtiğini anımsayacak ve birini sevebiliyor olabildiğimi öğrenmiş olarak hayatıma devam edecektim. Hilal ondan bahsettiğinde pür dikkat onu dinleyecek, gözlerini ve bakışlarını anımsayacak fakat bir daha karşılaşmayacağımız gerçeğini kendime hatırlatarak hayatıma devam edecektim.

“Narin,” diye adımı seslenen Hilal ile ana geri döndüm. Seher elini uzatmış çorba kâsemi vermemi bekliyordu. Muhtemelen bana seslenmişti fakat kulaklarım onun sesini duymayı reddetmiş olacak ki Hilal adımı söyleyene kadar birinin bana seslendiği fark etmemiştim. Önümde duran kâseyi Seher’e uzatırken, “İyi misin kızım?” diye sordu Ragıp amca. Hakan’ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum fakat önemsemedim. “İyiyim, dalmışım biraz kusura bakmayın,” dedim mahcup bir tavırla.

Ragıp amca gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. “Annen ile Eren nasıllar, bir şeye ihtiyaçları var mı?” diye sordu babacan bir tavırla. “Yok, şükür iyiler,” diye yanıtladım onu aynı samimiyetle.

Çorbalarımızı içerken Ragıp amcayla biraz sohbet ederek bizimkilerden ve okuldan konuştuk. Ben çok ısrar edince babamla olan bir anısını anlatmış, beni hem güldürmüştü hem de hüznlendirmişti. Ragıp amcanın babamla anıları vardı, bense babamı sadece anımsıyordum. O benim hayallerimdi, o benim rüyalarımı ama asla gerçeğim olamayacaktı.

Ana yemek servis edilirken Seher yine bizden önce davranarak servisi yapmaya başladı. Nurten teyze ısıldayan gözleriyle Seher’e bakıyor, muhtemelen içinden gelin adayını bulduğunu düşünüyordu. Nurten teyzeyle aynı fikirde olmak canımı yaksa da kabullenecek olgunluğu gösteriyordum.

Seher servisi bitirmiş tam oturacakken Nurten teyze, “Hakan’ımı da evlendirseydik de dünya gözüyle torun görseydim,” dedi Seher’e bakarak.

Seher utanmış gibi başını öne eğmiş, saçını kulağının arkasına sıkıştırarak kaçamak bakışlarını Hakan’a yöneltiyordu. Hiç yüzünün kızarmamasından çok iyi rol yaptığını anlamıştım. Hakan’ın tepkisini görmek için bakışlarımı ona çevirdiğimde onun çoktan bana baktığını fark ettim. Onun bakışlarını

fark ettiğimi görmesine rağmen hemen çekmedi bakışlarını benden. Birkaç saniye baktıktan sonra annesine dönerek, "Anne muhtemelen gelin adayı kriterlerimiz bir değil," dedi imalı bir şekilde. "Uyy..." diye yüksek bir tepki verdi Nurten teyze. "De bagayım neymiş senin griderların?" diye devam etti sözlerine. Nurten teyzenin şiveyle konuşması sinirlendiğini gösteriyordu. O sinirlenmiş olabilirdi fakat bizi güldürmüştü.

Hakan bizim kadar eğlenmemiş olacak ki, "Eğer beni hiç tanımadan benimle olmak için can atan bir kadın görürsem asla ilgimi çekmez çünkü biliyorum ki üniforma sevdası ya da dış görünüşüm içindir bu ilgi," dedi ciddi bir tavırla. "Üniforma öyle görüldüğü gibi taşınması kolay bir şey değil. Askerlerimden çok gördüm ben bunu. Kaç tanesi terk edildi görevdeyken biliyor musunuz? *Senin için ölürüm, her şeyi yaparım*, diyen kadınlar tarafından hem de. Zoru görünce gitti hepsi, gözden uzak olan gönülden de uzak olur dediler."

Hakan duyduklarından ve gördüklerinden sonra kadınlara karşı bir önyargı geliştirmişti ama bu sağlıklı bir durum değildi. "Belki seni çok sevdiği ya da seveceğini düşündüğü için kabul edecek her şeyi, belki ilk görüşte anladı bunu, belki seni hep bekleyecek, nereden bilebilirsin ki?" dedim kendimi tutamayarak.

Bakışlarını bana çevirirken hemen cevap vermedi, bekledi. Bakışları öfkeli değildi, ifadesiz de değildi ancak bu ifadeyi çözememiştim.

Yutkundum. O bana baktığında neden boğuluyormuş gibi hissediyordum ki? Okyanus gibi bakan gözleri yüzünden mi?

"Beni gerçekten seven ya da sevebilecek o kadını gözündeki cesarettan tanırım ben," diye yanıtladı beni vurgulu bir sesle. Hakan benim sandığımın aksine nahif, sevgi pıtırıcığı birini aramıyordu, cesur birini arıyordu. Ona göre ben cesur muydum bilmiyordum, adı Narin olan birine göre ideal bir cesaretim vardı.

Ragıp amca, "Gözler kalbin aynası derler oğlum. Kalbi cesur olanın gözleri de cesur bakar elbet. Kısmet bu işler, Nurten Hanım sen akışına bırak hele," dedi hem Hakan'ı hem de Nurten teyzeyi muhatap alarak. Ragıp amca Hakan'a doğru kişiyi gözünden tanırsın derken, Nurten annenin niyetini anlamış ve bu işe karışmaması hususunda kibarca uyarmıştı. Seher ile Nurten teyzenin yüzü düşerken derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi.

Yemekler yenmiş sıra tatlılara gelmişti. Masada bayram havası varken konunun biri açılıyor biri kapanıyordu. Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlayamadım.

Tatlılarımızı yerken kısa bir sessizlik olduğu sırada Ragıp amca, “Bu türkünün hikâyesini biliyor musunuz?” diye sordu radyodan gözlerini ayırmadan. O sorana kadar hangi türkünün çaldığını, dalgın bakışlarının radyoda olduğunu fark etmemiştim.

Biraz kulak kabartıp türküyü dinledim. *O bizim kavuşmalarımız a yârim mahşere kaldı**, dedi türkünün sözleri, içim sızladı. Nasıl bir hikâyeydi ki bu, böyle bir türkü çıkmıştı ortaya?

İstemsizce gözlerim Hakan’ı buldu, nedendir bilinmez ama o da dalgın görünüyordu. Asker olduğu için bir gün, bir hikâyesi olursa yarım kalacağını mı düşünüyordu acaba? Eğer öyle düşünüyorsa ne kadar peşin hükümlüydü, her hikâye aynı sonla bitecek değildi ya. Hakan ona baktığımı fark etmiş olacak ki bakışları anında beni buldu. Göz göze geldiğimizde gözlerimi çekemedim, o da çekmedi. Az evvel yaktığı sigarasını dudaklarına götürüp dumanını çekti içine. İçeri çöken yanaklarını, kısılan gözlerini izledim. Ne dumanı çekerken ne de dumanını bırakırken gözlerini, gözlerimden ayırmadı. Dumanı dudaklarından çıktıkça gökyüzünü sis kaplıyor gibi oluyordu. Mavi gözleri gökyüzü, sigara dumanı sisti sanki.

“Sen türkünün hikâyesini biliyor gibisin,” dedim. Sesimin neden titrediğini anlamamıştım. Sesim, bakışlarım, duygularım bu aralar benden bağımsız gibiydiler, hiçbirini kontrol edemiyordum. Cevap vermeden önce uzunca sayılabilecek bir süre gözlerimin içine baktı. Sanki gözlerimin içinde bir şey arıyordu. Sigarayı bir kez daha dudaklarına götürüp dumanını serbest bıraktı. Bakışlarını benden çekip sigarasının külünü küllüğe vurdu. “Mahşere kalmış bir sevdadan çok da bir hikâye çıkmaz.”

“Öyle deme evlat...” diye kesti sözünü Ragıp amca. “Asıl yarım kalan sevdalardan çok hikâye çıkar.”

Hilal, “Sen abimi boş ver, Ragıp amca odun o biraz, anlatsana hikâyesini,” dedi merakla.

“Sabri ve Dimitri Selanik’te yaşayan iki yakın arkadaşmış. Sabri Rum kızı Angeliki’ye, Dimitri de Türk kızı Şefika’ya sevdalanır. Her ikisinin de ailesi sevdalarını onaylamaz. O zamanlar hoş bakılmazmış farklı dinden insanlarla evlenmeye,” diye başladı anlatmaya Ragıp amca. İmkânsız bir aşkı nerede görsem tanırdım, şimdiden onlarla empati kuruyordum.

“Sabri, Dimitri’nin yardımıyla Angeliki’yi kaçırmayı dener ancak başaramaz. Angeliki’nin babası ve adamları tarafından kolundan vurulan Sabri’yi Dimitri kaçırır, uzun süre birlikte dağlarda gezerler. Güneye indiklerinde

* Şevval Sam – Bir Fırtına Tuttu Bizi.

yakalanıp hapse atılırlar. Sabri mahpushanede başlar ağıt yakmaya,” dedi onların acısını paylaşır gibi. Hakan sigarasını söndürdükten sonra bir sigara daha yaktı. Belli ki bu hikâye onu da etkilemişti.

“Sonra peki?” diye sordum duyacaklarımdan korkarak.

“Angeliki başkasıyla evlendirilir. Rivayet o ki Sabri’nin ağıdını duymuş ve o da yakmış bir ağıt *pencereden baka baka yârim ela gözler süzüldü*, diye.” Ragıp amca kısa bir ara verip suyundan içti. Hepimiz pür dikkat hikâyenin devamını bekliyorduk. “Sabri ve Dimitri hapisten çıktıklarında nüfus mübadelesi başlamış. Babaları Anadolu’ya göç etmiş, Şefika ve ailesi taşınmış, Sabri’nin evi yakılmış. İki halk artık düşman olmuş,” diye devam etti Ragıp amca. Acıdan gözlerimi yumdum. Bir sevda uğruna hapse girmiş iki genç ve kardeşçe yaşarken birbirine düşman edilmiş iki millet... Hapisten çıktıklarında değişmiş, dağılmış bir dünya... Böyle bir ortamda sevdana mı yanardın, vatanına mı?

“İki arkadaş devam etmiş ağıtlarına, türkü olmuş,” dedi.

Hakan’la gözlerimiz buluştuğunda dalgın görünüyordu. Hikâyeden etkilendiği belliydi.

“Allah kimsenin hikâyesini yarım bırakmasın,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Dahası, yarım kalacağını bildiği bir sevdanın peşine düşürmesin.”

Geçmiş

Hakan ile bu kadar sık göz göze gelmemiz, birbirimizin tepkisini merak etmemiz normal miydi? Cevap veremedim.

Bakışlarımı ondan çekip önümde duran tatlı tabağına çevirdiğimde iştahımın kaçtığını fark ettim, oysaki ne hevesle yapmıştım tatlıyı.

Hakan çok mu gerçekçiydi, yoksa hep olumsuz ını düşünüyordu anlayamıyordum. Bir yola çıkmadan o yolun yarım kalıp kalmayacağını ya da nasıl biteceğini nereden bilebilirdik ki?

Hakan'ın ölüm korkusu yoktu biliyordum. O sadece aklının birinde kalmasından korkuyordu, bunu anlayabiliyordum. Birine karşı sorumluluk hissetmediğinde her şeye gözün kapalı gidebiliyordun, ölüme bile.

Her asker şehit olacak diye bir şey yoktu fakat ihtimali bile Hakan'ı düşündürüyordu. Hakan kalbini kapatmıştı, belki de şehit olma aşkıyla o kadar yanıyordu ki bundan başka ihtimali kabul etmiyor ve başka sevdaya kalbinde yer açmıyordu. Kimse ardında onu bekleyen birini bırakmak istemezdi, yarım kalacak sevdadan kastı bu muydu? Galiba Hakan benim sınavımdı. Değil sınavdan geçmek, iki gün sonra bırakıp gidecektim. Ben sınava zamanı yetmeyenlerdendim.

Ragıp amca, "Peşin hükümlü olma oğlum, zamanın ne getireceğini bilemezsin. Bazı şeyler yaşanmalıdır, sonucunu bilsen bile yaşamalısın hatta... çünkü bazen sonuç değil de süreçtir önemli olan," dedi yumuşak bir tavırla.

Hayranlıkla baktım Ragıp amcaya. Eşini kaybettikten sonra bile hâlâ böyle konuşabiliyordu, *keşke yaşamasaydım keşke tanımasaydım* demiyordu. Acısına rağmen *iyi ki* diyordu.

Belki cesaret bizim tanımladığımız gibi topla, tüfekte ya da ölümü göze almakla olmuyordu; belki de cesaret sonunun kötü olacağını göze alarak duygularına sahip çıkmaktı.

Her insan biraz korkaktı aslında, hiç kimse hiçbir zaman tamamen korkusuz olamıyordu. Belki de cesur olup olmadığımıza değil de hangi konularda cesur, hangi konularda korkak olduğumuza bakmamız gerekirdi.

Ragıp amcanın yeşil gözlerine baktım. Yorgun ama hâlâ mutlu olan gözlerine. Hülya teyzeyi çok özlediğine emindim. Acısının hiç azalmayacağına da emindim ancak dediği gibi sonuca değil sürece odaklanmış, onunla yaşadığı güzel günleri yaşıyordu kendi içinde.

Ölüm sevdiklerimizi alabilirdi fakat biz yaşadığımız sürece anılarımız ölümsüzdü. Ölümden korkmak ya da ölümü göze almak değildi mesele, ölüme giden yolda nasıl yürüdüğündü aslında.

Uzunca sayılabilecek bir süre baktım Ragıp amcanın yüzüne. Kır ama gür saçları, kırışmaya başlamış alnı, göz çevresini saran çizgiler... yüzünün her bir noktasında yaşanmışlık vardı. Altmışlı yaşlarında olmasına rağmen çok dinç ve heybetli bir adamdı, Ragıp amca. Geniş omuzları, uzun boyu, kalın kaşları vardı. Hülya teyzeyle birbirlerine çok benzerlerdi. Bu benzerlikten olsa gerek *ruh ikizim* diye hitap ederlerdi birbirlerine.

Hülya teyze de kumral, yeşil gözlü, boylu poslu çok güzel bir kadındı. Ragıp amca ondan on yaş büyük olmasına rağmen aralarında yaş farkı varmış gibi durmazdı hiç çünkü Ragıp amca çok genç gösteriyordu.

Geç teşhis edilen kanser yüzünden on yıl önce aramızdan ayrılmıştı, Hülya teyze. Onlar birbirlerini yaşamışlardı. Belki birbirlerine doyamamışlardı ama yaşamışlardı.

“İnsanın en değerli birikimi anıları değil midir?” diye sordum Ragıp amcaya. Gözlerim dolmuş, sesim titremişti. Ragıp amca için ağlayabilirdim bugün. Onun pamuktan, sevgi dolu kalbi için...

Elini hafifçe elime vurup, “Bunu bu yaşında anlayacak kadar koca yürekli olduğun için baban seninle gurur duyardı,” dedi gözleri dolu dolu. Babamın bahsi geçince benim de gözlerim doldu. Onu çok iyi tanıyan birinden ona layık bir evlat olduğumu duymak benim için çok özeldi. Bazen Ragıp amca konuşunca karşımda babam varmış gibi hissediyordum, öyle yakınlardı ki ikisinin fikir ayrılığı yaşadığını hiç görmemiştim. Bu yüzden Ragıp amcanın fikirleri benim için çok önemliydi. *Baban seninle gurur duyardı*, dediyse babam benimle gurur duyardı.

Çok önemli bir şey söylememiştim fakat yaşadığı anın değerini bilmeyen, hayatın anlardan ibaret olduğunu fark edemeyen o kadar çok insan vardı ki bu insanlardan biri olmadığım için babam benimle gurur duyardı. Babam anı yaşar ve anların anılara dönüşeceğini bilirdi. Zaman babam için çok

değerliydi, her bir anını değerlendirmeye özen gösterirdi. Anlara verdiğim değer babamdan bana mirastı.

Uzunca bir süre gururla baktı bana. Ben de ona öyle. Bazı insanları sadece tanıyor olmak bile gurur verici olabiliyordu.

“Ay, ne kasvetli bir ortam oldu,” dedi Seher. Ortamın duygusallığına hiç de uygun olmayan bir duygusuzlukla söylemişti bunu. Seher’in muhatabı Hakan’dı ancak o dönüp bakmadı bile. Onun dışında hepimiz Seher’e dönmüştük ancak onun gözleri Hakan’daydı, Hakan’ın gözleri ise sigarasında. Dalgın görünüyordu, belki de bizi dinleyince hak vermişti, hatta belki de aklı karışmıştı. Aklının karışması iyiydi çünkü bu sıkı sıkıya tutunduğu fikrinin sallanmaya başladığını gösterirdi.

Seher tepki beklercesine Hakan’a baktı ancak ondan bir atak göremeyince biraz daha yanaşıp dikkatini çekmek için koluna dokundu. “Tatlı yiyip tatlı konuşacaktık ama tatlıdan mıdır nedir pek beklediğim gibi olmadı,” dedi alayla. Hakan, Seher’e bakmak için başını kaldırdı ancak ona dönemeden benimle göz göze geldi. Onda görmeye alışkın olmadığım hatta görebileceğimi ummadığım bir ifade vardı yüzünde, şaşkınlık. Bir an kendi yanılsamam olduğunu sandım, kaşlarımı çatarak daha dikkatli baktım. Sanki nerede olduğunu ve benim kim olduğumu idrak edememişti öyle bir ifadeydi onda gördüğüm. Yutkundü.

Seher, Hakan’ın dikkatini tekrar çekebilmek için, “Arabada el açması baklava vardı, kendi ellerimle yaptım, getirebilir misin?” diye sordu. Hakan anında yüzündeki o tuhaf ifadeyi silerek Seher’e döndü.

Hakan’ın şaşırmasına sebep olan şeyi anlamaya çalıştım, kafasının karışmasıyla birlikte fark ettiği şeyler onu şaşırtmış olabilir miydi? Bir konuya olan bakış açımız biraz olsun değişmeye başladığında ona bağlı olan tüm duygu ve düşüncelerimiz de değişmeye başlıyordu. Hayatımızda bizi tetikleyen şeyler çok önemliydi. Kendisiyle ve düşünceleriyle yüzleşmeye cesareti olmayan insanlar at gözlükleriyle yaşayıp ölmeye mahkûmlardı. Küçük bir uyararla önünde farklı dünyalar beliren ve bu dünyaları anlamaya çalışan insanlar ise dönüşüyorlardı. Sorgulamaya cesareti olan insanlar, kendi dünyalarının bilgisi olarak ölüyordu fikrimce. Hakan’ın zihninde bir ateş yakmıştık, bunu anlayabiliyordum. Hakan’ın cesur birisi olduğunu ve bir şekilde sorgulamaya başlayacağını da biliyordum. Belki değişecek olan düşüncesiyle hayatına birisini alabilirdi, umarım hayatına alacağı kişi Seher olmazdı.

İçimde yeşeren kıskançlık duygusuyla birlikte dikkatle onları izlemeye başladım. *Seher olmayacaksa başkası mı olacak*, diye sordu içimdeki o ses,

susturamadım. Belki de bakış açısını değiştirmemeliydim ve o hayatına birisini almaya cesaret edememeliydi. Sesli bir soluk verip düşüncelerimi susturdum. Bir türlü bir şeyleri olduramıyordum. İki gün sonra gitmeye karar vermiş olan birisi için fazla düşünüyordum.

İçimdeki sese son verip şu anki meseleye odaklandım. Tatlımın nesi vardı? Seher tatlıyı benim yaptığımı anlamış olabilir miydi? Çünkü Nurten teyzenin tatlısına böyle söyleyebileceğini zannetmiyordum.

Hakan'ın konuşmasına fırsat vermeden, "Tatlıda bir sorun mu var?" diye sordum önündeki tabağı işaret ederek. Yüz ifadem oldukça ciddi, ses tonum ise epey soğuktu.

Seher bozalsa da bunu çabuk kamufle etti. Yapmacık gülümsemesini yüzüne kondurup, "Pek sevmedim," dedi. Ben ona sevip sevmediğini değil, tatlıda sorun olup olmadığını sormuştum. Seher'in verdiği cevabın sorumla alakalı olmamasının sebebi tatlıda sorun olmamasıydı, tatlıyı körüleyecek bir şey bulamayınca sevmediğini söylemek zorunda kalmıştı.

"Valla şunu dışarıda bir yerde yesen en az yüz elli lira," dedi Fırat tatlı tabağını sıyrarak. Ben gülümserken Hilal, "Sen ağzının tadını bilirsin aslan," dedi n harfini uzatarak. Fırat farkında olmadan Seher'e laf sokmuştu, bu durum da Hilal'i epey eğlendirmişti.

Fırat'ın sarı saçlarını elimle karıştırıp, "Daha var içeride, hepsini sana ayıracam," dedim. Ela gözlerini tabaktan kaldırıp, "Asla hayır demem," dedi neşeyle.

"Öyle hepsi olmaz, ben de isterim," dedi Hakan. Sesi o kadar ciddi çıkmıştı ki ona bakmadan edemedim. Yüzünde bir tebessüm aradım fakat o yine çatık kaşlarının arasından bana bakıyordu. Konuştuğumuz konu bu kadar ciddi değildi. Gözlerinin arkasında saklanan öfkeyi anlayamadım.

"Hepsini Fırat'a vereceğim dediğin için bozuldu abim," dedi Hilal eğlenmesini belli eden bir tonda.

"Abi yiyeceğim tatlıyı mı kıskandın ya? Bana ne ben küçüğüm, yiyip büyüyeceğim daha," dedi küskün bir tavırla.

Hakan alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıp, "Sen misin küçük, kazık kadar oldun," dedi gülümseyerek.

Aman herkese gülsün, bana hep çatık kaş.

Ragıp amca, "Valla ben de beğendim, sen mi yaptın kızım?" diye sorunca bakışlarımı Hakan'dan çekip Ragıp amcaya yönelttim.

"Evet, Ragıp amcam afiyet olsun," dedim onun gibi gülümseyerek.

“Ben de çok beğendim. Baklavaya hiç gerek yok, bu yeterli,” dedi Hilal, Seher’e bakarak.

Hilal’e, “Afiyet olsun,” dedim. Sesimdeki imayı bir tek o anlayabilirdi, o yüzden dönüp göz kırptı bana. Seher’e laf sokruğu için onu tebrik etmişim ve bunu afiyet olsun derkenki ses tonumdan anlamıştı. Yakın arkadaşların şifreleri vardı ve bu şifreyi sadece kendileri bilebilirdi.

“Ben de çok beğendim kızım, ellerine sağlık ama ben baklavanın da tadına bakmak isterim,” dedi Nurten teyze. Yüzümdeki gülümseme solarken Seher’in gülümsemesi yükseldi.

Seher’in ela gözleri, küçük burnu, düz, uzun, kumral saçları ve uzunca boyu vardı. Çok güzel bir kızdı. Her ne kadar yapmacık hareketleri olsa da çok güzeldi. Hamaratlığı ve cilvesi ise onun artı özelliklerinden sadece ikisiydi. Annesinin onu ideal bir eş adayı olarak yetiştirdiğini biliyordum. Kimlerin kimlerin ona görücü gittiğini de.

Hakan sesli bir nefes verip, “Ben getireyim o zaman,” dedi ayağa kalkarak. Sesinde ve hareketlerinde bıkkınlık vardı. Hakan beden dilini çok iyi okuyabildiğine göre Seher’in ona kur yaptığıının da farkındaydı. Bu durumdan memnun olmaması beni çok sevindirmişti.

“Kızım yardım et sen de Hakan’a,” dedi Nurten teyze Seher’in omzuna elini koyarak. Seher’in gözleri mi ışıldıyordu bana mı öyle gelmişti?

Hakan annesine doğru eğilip, “Anne ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ama yapma olur mu?” dedi otoriter bir sesle. Hakan’ın dediklerini Nurten teyze dışında ben ve Hilal duymuştu sadece.

Nurten teyzenin yüzü düştü fakat itiraz edecek bir şey söylemedi. Hakan’ın onu asla kırmak istemeyeceğini biliyordu. O da Hakan’ı üzme, sınırlarını zorlamak istemezdi. Elbette ki oğlunun iyiliğini düşünüyordu ancak Hakan öyle bir niyette olmadığını açıkça belli ettikten sonra bu şekilde devam etmesi hoş değildi. Belki Hakan’ın bu uyarısıyla tavırlarından vazgeçerdi çünkü Seher umutlanmak üzereydi. Bir şeylerin geri dönülemez şekilde ilerlemesi işleri zora sokardı. Hakan’ın net birisi olduğunu ve kararlarından dönmediğini Hilal sayesinde biliyordum. Arada Ragıp amcanın olması, Seher’in umutlanması ve Hakan’ın hiçbir şekilde onu kabul etmemesi hoş olmazdı. Bu masada oturan herkesin Ragıp amcaya sonsuz bir sevgisi ve saygısı vardı.

Seher, Hakan’ın söylediklerini duymadığı için, “Düşünemedim kusura bakmayın hemen gidiyorum,” dedi ayağa kalkarak. Hakan bakışlarını gökyüzüne çevirip derin bir soluk çekti ciğerlerine. İçinden sabır dilediğine yemin edebilirdim.

Hakan önde Seher arkada arabaya ilerlerken ben de arkalarından baktım, gözlerini çekmek istedim fakat yapamadım. Bahçenin ve sokak lambalarının izin verdiği ölçüde izledim onları. Hakan tam arabanın kapısını kapatmışken Seher yanına vardı. Tepsiyi Hakan'ın elinden almak için hamle yapsa da Hakan vermedi. Seher tepside bir tane baklava alarak Hakan'ın ağzına uzattı. Resmen olduğum yerde kalakaldım. Şok olmuştum. Burada bu kadar kişi içinde ayıp değil miydi? Hadi bizden utanmıyordu, Ragıp amcadan da mı utanmamıştı? Gözucuyla masadaki herkese göz gezdirdim. Ben hariç onları izleyen yoktu, muhtemelen Seher de bunun farkındaydı.

Hakan'ın baklavayı yememesi için dualar ediyordum içimden. Hakan bir şey söyleyerek Seher'in yanından geçip bahçe kapısından içeri girdi. Ne söylediğini duyamasam da Seher'in yüzünün düşmesine sebep olan bir şey olduğu belliydi.

Baklavayı yememesine öyle çok sevinmişim ki istemsizce sıırıttım. Seher elinde kalan baklavayı ağzına atıp hızlı adımlarla Hakan'a yetişti. İkisi de masaya geldiğinde Hakan tepsiyi masaya bırakıp, "Hilal servis et istersen abim. Ben yemem ama bilgin olsun," dedi sert bir tavırla. O kadar tavizsiz ve net söylemişti ki sanki birisi ona baklava verse kıyameti koparacaktı.

"Olur mu öyle şey, sen otur Hilalciğim ben yaparım," dedi Seher tepsiye yönelerek. Bu kız gerçekten tüm sınırları zorluyordu.

Hilal ayağa kalkıp Seher'e fırsat vermeden tepsiyi elinden aldı. "Olur mu Seherciğim, sen misafirsin. Biz varken sana düşmez," dedi Seher'e göz kırparak. Misafir kısmını özellikle vurgulamıştı çünkü Seher evin kızı gibi davranıyordu.

Hilal içeriye yönelirken, "Evin diğer kızı geliyor musun?" diye seslendi bize bakmadan. Evin diğer kızının ben olduğunu anlamıştım. Ben ayağa kalkarken Seher yerine oturdu.

Ragıp amca ve Fırat'a doğru dönüp, "Siz baklava mı yersiniz, benim tatlıdan mı getireyim?" diye sordum emin olmak için.

Ragıp amca, "Bana dokunuyor kızım fazla tatlı, ben ikisinden de almayayım, teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Fırat abartılı bir beğeni gösterisiyle, "Ben senin tatlından yemezsem ölecekmişim," deyince ben de yanağını sıkarak, "Ablasının paşası," dedim.

Tam bu sırada Hakan boğazını temizleyip, "Bana sormayacak mısınız?" dedi. Yanılıyor muydum, yoksa Hakan'ın sesinde kırılğan bir tonlama mı vardı emin olamadım.

"Hımm..." gibi bir ses çıkardım yüzüme gelen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Sen baklava yemezsin onu biliyorum," dedim

gözlerinin içine bakarak. Kurduğum cümle onu keyiflendirmiş olacak ki gülümsedi. “Ama?” dedi soru sorar gibi. “Benim tadımdan yersin?” dedim ben de aynı şekilde soru sorar gibi.

“Yerim,” dedi yumuşak bir sesle gülümseyerek.

Öyle bir sesle söylemişti ki içimden bir şeylerin akıp gittiğini hissettim. İstediginde ne kadar cana yakın ve sevimli olabiliyordu. Gülümseyerek karşılık verdim ona, içimde bir bayram sevinci vardı sanki. Hakan bana çocuksu bir neşe aşıyordu. Onun enerjisi bana öyle bir yansıyor ki sanki o ne hissederse ben de onu hissediyordum. Bir insan ömründe kaç defa böyle bir şey hissederd ki? *Deliye her gün bayram* sözü buradan mı geliyordu acaba? Birbirini deli gibi seven iki kişi birlikte oldukları her an bayram gibi mi hissediyordu mesela? Ona deli gibi âsık değildim ama hoşlandığımı da inkâr edemezdim. Belli ki birine karşı herhangi bir his duymak da delilikti.

Ben mutfağa girer girmez Hilal, “Bu kızın bu kadar sinsi ve kıskanç olduğunu nasıl daha önce göremedim ya?” diye söylendi. Resmen benden çok sinirlenmişti. Hakan’ı abisi olduğu için mi kıskanıyordu, yoksa benimle empati yapıp benim yerime mi kıskanıyordu anlamamıştım. Hakan, Seher’e karşı net bir tavır sergilemese ben de bu kadar sinirli olabilirdim.

“Sen benden daha çok zaman geçirdin valla ben yorum yapacak kadar bile tanımıyorum,” dedim.

“Eh, tanışmış oldun,” dedi *hadi buyur* der gibi.

Gülümsedim. Ben Hilal kadar sinirlenemiyordum galiba. Öfke, kin, sinir gibi duygular bende fazla barınamıyordu fakat belki de belirli ölçüde bu duygulara sahip olmak gerekiyordu çünkü bu duygular rekabet için önemliydi. Sanırım ben rekabet edemeyecek kadar tembel bir insandım, o yüzden de kendimi yoracak duyguları barındıramıyordum.

“Nasıl oldu?” diye sordu Hilal tatlıları tabağa koyarken.

Anlamaz gözlerle Hilal’e bakıp, “Ne nasıl oldu?” diye sordum.

“Abimden hoşlanmaya nasıl başladın?” Bir elini beline koyarak adeta hesap sorma moduna geçmişti.

Normalde utanır ya da konuyu geçiştirmeye çalışırdım fakat Hilal bana öyle bir destek çıkmıştı ki ona anlatmanın bir zararı olmayacağına karar vermiştim, yine de biraz uğraşmaktan zarar gelmezdi. “Senden iyi görümce olurmuş yalnız,” dedim onu baştan aşağı süzerken.

Hilal gözlerini devirip, “E tabii canım ne sandın?” dedi saçlarını savurarak. Sanırım dediğimi iltifat gibi algılamıştı.

Küçük bir kahkaha atarken, “Geçistirme de söyle hadi. Benim abim ve sen, sen ve abim... benim olan abim,” dedi. Sanki söyledikçe tekrar tekrar şaşıırıyordu. Bu şaşkınlık hissini ben de onunla paylaşıyordum. *Nasıl oldu* diye kendime sürekli soruyor, bir türlü cevap alamıyordum.

“Aslında pek iyi bir tanışma olmadı,” dedim ilk tanışma anını hatırlayarak. Resmen rezil olmuşum. “Ben pastayı getirirken abinle çarpışınca pasta pat diye yere düştü,” dedim o anı tekrar yaşıyormuşçasına. İşin tuhaf tarafı o anı düşündükçe heyecandan kalp atışım hızlanıyordu. Sanki anlattıkça tekrar yaşıyordum. “Ayakkabımı giydirmek zorunda kaldı, inanabiliyor musun?” dedim hayret eder gibi.

Hilal, ambale olmuş bir ifadeyle bana bakarken nasıl tepki vereceğini şaşırdığını anladım. Ben anlattıkça bir kaşını çatıyor, bir şaşkınlıktan kaşlarını kaldırıyor, benim yüzümden mimiklerini bile kontrol edemiyordu. Normalde onun bu haline kahkaha atabilirdim ama şu an ben de tam olarak nasıl bir tepkiyle anlatmam gerektiğine karar veremiyordum. Baştan sona her şeyi anlattım ona.

“Bu kadar anlattığın şey içinden en çok abimin sana gülmesine şaşırdım. Abim ve gülmek... Ne bileyim,” dedi hayret eder gibi.

“Abin de şaşıırıyordu galiba güldüğü için. *Hayır, gülmüyorum* diye inkâr bile etti,” dedim *bir görsen* der gibi elimi sallayarak.

Hilal’in tam dudakları aralanmıştı ki Nurten teyze söylenerek mutfağa girdi. “Anayım ben ana, tabii ki oğlumun iyiliğini düşüneneğim.”

Arkadaşımla göz göze geldiğimizde onun da bu iyilik kisvesi altında bahsi geçen olayın Hakan ve Seher olduğunu düşündüğünü anladım. İki isim yan yana geldiğinde bile tüylerim diken diken oluyordu. Hakan çok daha iyilerine layıktı. Ben bugün vardım, yarın yoktum biliyordum ama onu her zaman her şeyin en iyisine layık görecektim. Seher ile Hakan olmazdı, olınamalıydı.

“Anne Seher’in sinsiliğini, abime gözümüzün önünde yavşamasını cidden görmüyor musun?”

Hilal’in öfkesini fark eden Nurten Teyze, “Sus bakayım, anneye öyle vurgulu vurgulu konuşulmaz,” dedi.

Ben sürekli etrafa bakınıyor, Nurten teyzeyle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Sanki gözlerine baksam anlayacaktı, öyle bir panik vardı üzerimde.

“Sen bir konuşsan abinle, Seher iyi kız desen,” dedi Nurten teyze umutla. Büyüyen gözlerimle Hilal’e baktım, Nurten teyzenin bu kadar ısrarcı olması beni şaşırtıyordu. Seher resmen kaleyi içten fethermişti.

Hilal yılgın bir nefes verip, “Olmaz o iş anne, hem abimin güldüğü biri var,” dedi imalı bir şekilde bana bakarak.

Şaşkınlıkla dudaklarım birbirinden ayrılmış, ne diyeceğimi şaşırmıştım. Tepkisini görmek için hızla bakışlarımı Nurten teyzeye çevirdim. Onun bana baktığını düşünsem de o anlamaz gözlerle kızına bakıyordu. “Görüştüğü diyecektin galiba. Ay, kimmiş o kız? Niye daha önce söylemiyorsun?” dedi Nurten teyze Hilal’in kolunu cimcikleyerek.

“Bu benim tahminim sadece ya, bildiğim bir şey yok,” diye cevap verdi Hilal, acıyan kolunu ovuşturuyordu.

Nurten teyzenin yüzü aydınlanarak adeta yeniden doğmuş gibi oldu. O an anladım ki aslında o oğlunu evlendirmek istiyordu, Seher şart değildi. Her anne babanın hayaliydi galiba evladını evlendirmek ve torun görmek. Nurten teyze bu isteğinde haklıydı, o yüzden ona kızamıyordum. Hakan elbette ki evlenecekti fakat *yakın zamanda ve Seher’le olmasın* diye tekrar dua ettim içimden. Onun etkisinden kurtulduğum herhangi bir zaman diliminde olması benim için çok iyi olacaktı.

Konudan bir nebze de olsa uzaklaşmak için tatlı tabaklarından ikisini alıp, “Ben bunları götüreyim,” dedim gülümseyerek.

“Biz de gelelim, çok oyalandık ayıp olacak,” dedi Hilal kalan tabakları alırken.

Ben mutfaktan çıkarken Hilal de beni takip etti. Hatta kaçtı demek daha doğru olacaktı. Nurten teyze, “Bu konu burada kapanmadı,” diye arkamızdan seslense de biz duymazlıktan geldik. Tek dileğim Nurten teyzenin *sen bir şey biliyor musun*, diye beni sıkıştırmamasıydı. Çünkü ben berbat bir yalancıydım.

Elimdeki tabaklardan birini Ragıp amcanın, diğerini de Hakan’ın önüne bıraktım. Tam tabağı bırakmış doğrulurken Hakan ile göz göze geldik. Kısa bir an gözlerimin içine baktıktan sonra, “Tarifini Hilal’e verir misin?” diye sordu tatlıyı işaret ederek. Öyle bir ses tonuyla söylemişti ki rica eder gibi değil de emir verir gibiydi. Onun mizacını bilmesem belki yadırgardım fakat onun otoriter bir adam olduğunu çok net anlamıştım ve bu tavrı bana artık normal gelmeye başlamıştı.

“Tabii ki veririm,” dedim gülümseyerek.

Tatlılar yendikten sonra masada kısa bir muhabbet dönmüş, sonrasında Ragıp amca izin isteyerek kalkmıştı. Hakan onları bırakmak için gitmiş ve

iki saat olmasına rağmen dönmemişti. Seher ne yapıp edip ön koltuğa kurulmuştu. Bense sinirden uyuyamayıp kendimi bahçeye atmıştım. Hakan'ın sigarasını masada bırakması büyük bir hataydı çünkü sigara içen birisi olmama rağmen üçüncü sigaramı yakıyordum. İki güne kadar buradan gidecek olan birisi için fazla stresli ve kışkırtıcıydım.

İçimde yaşadığım çelişki beni çok yoruyordu. *Hakan ile Seher baş başa bir şeyler yapıyor olabilir mi*, sorusu beynimi kemiriyordu mesela, oysa umurumda olmamalıydı.

Sigaramdan bir duman daha çekmiştim ki içime daha dumanını üflemeden araba farıyla bahçe aydınlandı. *Nihayet* der gibi üfledim dumanı. Hakan'ın arabadan inişini gözümü kırpmadan izledim. Göz göze geldiğimizde dahi bakışlarımı çekmedim.

Öfkeliydim, çok saçmaydı ama öfkeliydim. Hakan da bunu anlamış olacak ki başını hafifçe eğip kaşlarını çattı. Beden dilini çok iyi okuduğuna göre benim öfkemi bahçenin girişinden fark etmiş olmalıydı. Hakan gözlerini öfkeli bakışlarımdan çekmeden, ağır adımlarla yanıma yaklaşıp karşımdaki sandalyeye oturdu. Tam o oturduğunda bakışlarımı ondan çekip sigaranın külünü kül tablasına vurdum. Aramızdaki tek mesafe tam ortamımızda duran masaydı.

“Uyumamışsın,” dedi pürüzlü bir sesle.

“Evet,” diye yanıtladım onu sigaramdan bir duman daha çekerek.

Masaya doğru eğilip sigara paketini aldı eline. Paketin içini yoklayıp bakışlarını bana çevirdi. Onun sigarasından içiyor olduğumu anlamıştı ama bir şey söylemeden kendisine de bir sigara yaktı.

“Sigara içtiğini bilmiyordum,” dedi pozisyonunu bozmadan. Ben sandalyeye yaslanmıştım, o ise masaya daha yakındı.

“İçmiyorum,” diye yanıtladım onu. Hakan'ın bakışları kısa bir an dudaklarıma değen sigaraya ulaştı. Ben sigara dumanını gelişigüzel üflerken bakışları önce sus çizgimi, sonra burnumu, daha sonra da gözlerimi buldu. Göz göze geldiğimizde o da sigarasını dudaklarının arasına aldı. Dumanı içine çekerken çöken yanaklarına baktım, aynı zamanda gözleri kısılmıştı, bunu da yeni fark ettim. Hafif çekik olan gözleri kısılinca çok daha çekici görünüyordu. Sigara içmek bir insana nasıl yakışabilirdi anlamıyordum.

“Mutfakta neden öyle bir tavır aldın?” diye sordu sigara dumanını üfledikten sonra. Sesi hesap sorar gibiydi. Tavrım onu öfkelenlendirmiş olabilir miydi? Olabilirdi. Sonuçta Hakan onu tanıdığım kadarıyla birçok şeye sinirlenebilen birisiydi, o yüzden üzerinde durmadım.

Omuz silkerek, “Kimin yarası nerede bilemezsin. O yüzden bazen öylesine söylenmiş bir söz insanı çok yaralayabilir. Senin bir suçun yok yani... sadece sözlerin benim yarama denk geldi,” dedim önemsiz bir meseleymiş gibi. Aslında öyle değildi ama basit bir şeymiş gibi anlatırsam o da üzerinde durmaz diye düşündüm.

Gözlerime dikkat kesildi. Hakan öyle bir bakıyordu ki sanki gözlerine baktığı kişinin ruhunu görüyordu. Hakan’ın beden dili okuyabilmesi aldığı eğitimlerden olabilirdi fakat kendisinin doğuştan gelen yeteneklerinin de olduğuna neredeyse emindim.

Sigarasını dudaklarına götürürken, “Yarayı açan kişi olmadığımı sevindim,” dedi.

Yutkundum. O sigara dumanını çekerken ona bakmamaya karar verdim ve başımı başka bir yere çevirdim. “Onu da bilemezsin,” dedim nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle. Galiba gözlerine bakmıyorken çok daha rahat konuşabiliyordum.

Onun bakışlarının bende olduğunu biliyordum, ona bakmasam da fark edebiliyordum bunu. Uzun sayılabilecek bir süre gözleri üzerimdeydi. Israrlı bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamadım ve bakışlarına karşılık verdim. Göz göze geldikten birkaç saniye sonra, “Çok cesursun,” dedi. Birazdan gözlerimi delip geçecek gibi sert bakıyordu. Aradığı cesaret değil miydi? Neden öfkelenmişti cesaretim onu?

Onun öfkesinde beni harlayan bir şeyler vardı. O öfkelendikçe bende öfke de artıyordu.

“Kül olmak için bu kadar istekli olma, ateşe öyle pervasızca koşma,” dedi sert bir tavırla.

Alaycı bir gülüş sundum buz gibi bakan gözlerine. Ona meydan okumayı seviyordum, onun sınırlarını görmeyi ve o sınırlarda dolaşmayı da.

Masaya doğru eğilip hafifçe çenemi kaldırdım. “Belki ben ateşe koşmayı seviyorum?” dedim soru sorar gibi. Sert bakan gözleri afallamıştı, benden böyle cümleler beklemediği açıktı. Onu şaşırtmanın verdiği hazla gülüşüm daha da belirginleşti. Aynı ses tonuyla, “Koşarken ayağımın altında hissettiğim toprağı seviyorum belki?” diye devam ettim sözlerime. “Belki ayaklarımı kesen taşların hissini seviyorum? Ateşe yaklaştıkça...” Parmaklarımın arasındaki sigaradan bir nefes çektiğimde dumanını yüzüne doğru üfledim, nefesi tıkanan oymuş gibi kaldı. “Artan nabzımı seviyorum ben belki?” diye tamamladım yarım kalan cümlemi. Kısa bir ara verip sigara dumanından bir kere daha çektim içime. “Ona daha da yaklaştıkça verdiği ısıyı, ateşin

göz alıcı parlaklığını seviyorum belki... Bu ateşte yanmaya değer diyorum belki..." dedim *belkilerimi* ona sunarak.

Tüm ihtimallerimi bilmesini istedim. Benim adıma karar vermemesini. Belkileri çok olan birisiydim çünkü hayat binlerce ihtimalin üzerinde kurulu bir belkiydi.

Gülümsememe karşılık o da alaycı bir tavırla gülümseyerek masaya eğildi. "Acı çekmeyi mi seviyorsun sen?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır, ben acıyı öğrenmeyi seviyorum," diye yanıtladım onu. Her acı bir yaşanmışlıktı. O *an* yaşanmasa sonrasında acı olmazdı belki ama o zaman da ukde kalıyordu insanda. Bazen yaşamak ve acı çekmek, sonsuza kadar sende kalacak ukdeden daha iyiydi. Ukde, belkili hayatın sonsuz ihtimaller döngüsüydü. Acı ise tek bir ihtimaldi.

Kendimden oldukça emin olan konuşmamı aynı eminlikle sonlandırırken geriye doğru yaslandım ve tam o sırada sigaramın külleri Hakan'ın parmaklarına uçtu.

Belki de ilahi bir mesajdı bu bize. Benim yangınının külleri Hakan'a bulaşmıştı.

Beni şaşırtansa bambaşka bir şey oldu. Hakan o küllere baktı ve elinin üzerindeki külleri gözlerimin içine bakarak yüzük parmağında dağıttı. Az önce ben onun nefesini keserken şimdi o yaptığı hareketle benim nefesimi kesiyordu.

Bir şey demesini bekledim, demedi. Sanki birbirimize bir şeyleri itiraf etmenin kendimizce başka yollarını bulmuştuk.

Günümüz

Penceremin izin verdiği ölçüde gökyüzünü izliyordum yine, burada yapabildiğini tek şey buydu.

Aklıma gelen o gün, beni hem ağlatmış hem de gülümsetmişti. Tüm sevdiğim insanların aynı masada olduğu o günün değerini bilemediğim için kendime kızdım. O günün bitmesini hatta oradan bir an önce gitmeyi isteyen yanımda şu an pişmandı. O günleri tabiri caizse murnla arıyordum. Hakan'ı sevip sevmediğimi anlamaya çalışmak, onun duygularını hissedebilmek o zamanlar tek derdimdi. Gözümde öyle büyüt müştüm ki o derdi, dünyanın en dertli insanı olduğumu zannediyordum. O zamanki Narin bu günleri yaşayacağını bilseydi Allah bilir ne düşünürdü.

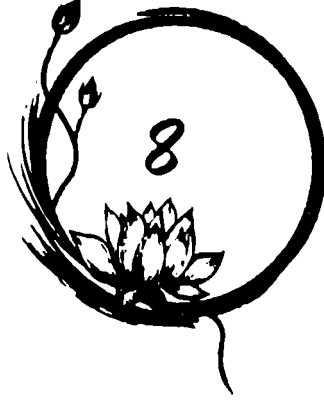
Kararmaya başlayan gökyüzü gittikçe kararan hayatımı anımsatıyordu bana. Güneş artık benim için doğmayabilirdi ama en azından ay ışığı kadar bile olsa aydınlansın dünyam istiyordum. Benim kadar karanlıkta kalan birisi var mıydı bilmek istiyordum, belki bencilceydi ancak bunu bilmeye ihtiyacım vardı. Dünyanın yükünün omuzlarımda olmadığını bilmeliydim, böyle hissetmekten yorulmuştum.

Gökyüzüne yükselmek istiyordum. Gökyüzüne yükselmek ve tüm hanelerin içini görebilmek, benim acıma benzer bir acı bulmak... Yalnızlık insana olur olmadık talepler sunuyordu. Benim yalnızlığım çok gürültülüydü. Sesli yalnızlık, sessiz yalnızlıktan daha kötüydü. İçimde susmak bilmeyen bir ses bana Hakan'ı bir daha asla göremeyeceğimi haykırırken yaşamak çok zordu. Yaşamak zorundaydım, rahmimde büyüyen ve bana anne demeye hazırlanan bir emanet vardı babasından kalan. Kendime bunu kaçınıcı hatırlatışımı bilmiyordum. Ölümü çok dilediğimizde ruhumuz ona yaklaşmanın bir yolunu mutlaka buluyordu, bunu çok acı bir şekilde deneyimlemiştim. Bugün bu odada olma sebebim de ruhumun ölüm çağırma daha fazla kayıtsız kalamayışından değil miydi zaten? Ölümü hem istemiş hem de ona yaklaştıkça bundan şikâyetçi olmuştum. Öyleyse neydi benim ihtiyacım olan şey? Hayattan ne istemem gerektiğini bile bilmiyordum.

Kapı kırılırcasına açıldığında adeta yerimden sıçradım. Bebeğimi koruma içgüdüleriyle elim hemen karnıma gitti. Kapıda nefes nefese kalan Eren'i görünce olduğum yerde dikleştim. "Eren," diyebilirdim sadece.

Eren nefesini düzenleme gereği duymadan, "Gidiyoruz abla hem de hemen," dedi soluk soluğa. İçimdeki korku gitgide büyümüş, tüm vücudum titremeye başlamıştı. Yine bir şeyler oluyordu. Başım dönmeye, kalbim sıkışmaya başladı. "Neden?" diye sorabildim zorlukla.

"Açıklama yapmaya vaktim yok abla. Şimdi gitmezsek bebeğini alacaklar senden, kıyacaklar ona."

Üç yıl önce

Misafir olduğun evde herkesten erken uyanmak diye berbat bir olay vardı. Yatakta tam bir saattir oturuyor, Hilal'in uyanmasını bekliyordum. Evde çıt çıkmadığı için rahat hareket edemiyordum, sanki sağa sola dönsem uyanacaklardı. Sesli bir soluk verip bir kere daha şansımı deneyerek, "Hilal," diye seslendim uykucu arkadaşşıma. Ben normalde bu sese uyanırdım fakat Hilal homurtuya benzer sesler çıkarıyor ve asla uyanmak gibi bir çabaya girmiyordu. Bu kızın derin uykusu beni öldürecekti, yurttta da onu uyandırmak için epey çaba sarf ediyordum.

Hilal'i uyandırma çabalarım sonuçsuz kalınca, bu çabadan vazgeçip mutfağa gitmeye karar verdim. En azından kahvaltı hazırlayarak herkesi uyandırır böylece kimseyi rahatsız etmemiş olurudum.

Kapının arkasında asılı duran hırkamı alıp üzerime geçirdim. Kapının ses çıkarmamasına özen göstererek odadan çıktım. Saçımı topuz yaptığım tokayı çıkarmaya çalışıyordum, mutfağa gitmeden önce banyoya uğrayıp elimi yüzümü yıkamak ve şu an ne halde olduğunu bilmediğim saçlarımı düzene sokmak birincil önceliğimdi. Birisi beni bu saçlarla görse korkup kaçabilirdi. Kıvrıcık saç büyük bir sorundu, kıvrıcık saçları olana Allah başka dert vermesindi.

Banyo kapısının önüne geldiğimde nihayet tokayı saçımdan çıkarıp saçlarımı özgürlüğüne kavuşturabildim. Rahatlama hissiyle gülümserken banyo kapısı açıldı. İkinci kez çarpışacakken Hakan banyoya doğru bir adım geriledi. Refleksleri bu kadar güçlü bir adamla çarpışmış olmam da ayrı bir yetenekti bence.

"Sen böyle her yerde aniden karşıma mı çıkacaksın?" dedim.

Hakan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp, "Karşılaşmalar, karşılıklı olur diye biliyordum ben ama," dedi alayla. Dudakları kıvrılır gibi olsa da kendini

çabuk toplardı. “Senin yukarıda özel banyon yok muydu, neden buradasın?” diye sordum arsızca. Hakan’ı görünce dengem şaşıyor, ne konuşacağımı bilemiyordum. Kendi evinde Hakan’a hesap sormamın başka bir açıklaması olamazdı.

Hakan dilini dudaklarının üzerinde gezdirip ağzının içine yuvarladı. Kaşları yine alayla havalanmıştı fakat bu kez bir şey demedi, onun yerine kapı eşiğine yaslanarak bir ayağını diğerinin üzerine atıp bekledi. Bakışlarındaki alaycı ifadeyi görebiliyordum. Resmen rezil olmuştum. Kendi evinde, kendi banyosuna giren adama *burada ne işin var* denmezdi.

Yutkundum, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, “Yani... kendi evin tabii... istediğin zaman istediğin yerde olursun...” dedim toparlamaya çalışarak. “Yani ben olsam, kendi banyoma girerdim... o bakımdan...”

Konuştukça batmak deyimi sayemde yerini buluyordu. Konuştukça bir önceki cümlemi açıklayacak duruma düşüyordum. Altdudağımı ısıtır bakışlarımı boşluğa çevirdim ve bu çabamdan vazgeçtim çünkü toparlamak yerine iyice dağıtmıştım.

Adımı söylediğinde bakışlarımı tekrar ona çevirdim, yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Onu güldürmeyi seviyordum ancak şu an düştüğüm duruma gülüyor olması beni kırmıştı. “Biliyor musun, benim hayatımda gülmemi gerektirecek çok az şey vardır.”

“Ciddiye alınmayan ve sürekli saçmalayıp gülünç duruma düşen biri olduğumu mu söylüyorsun yani? Ben aslında pek öyle birisi değilimdir, yani genelde az konuşurum... Konuştuğum zaman da insanlar bana gülmez, mantıklı konuşurum. Demek istediğimi insanları güldürmediğim değil, gerekirse...”

“Narin,” dedi tekrar lafımı bölerek. Sesinde daha önce duymadığım bir tını vardı, merhamet gibi. Sakin ve dingin. “E-efendim,” dedim şaşkınlıkla. Adımı ondan böyle bir tınıyla duymak bende hipnoz etkisi yaratmıştı.

Dudakları konuşmak için aralanmıştı ama bekledi, sözlerini tarttığını anlıyordum. Altdudağını dişlerinin arasına alıp bıraktı. “Ben pek açık sözlü bir adam değilim, seni bir daha görmeyeceğimi düşünerek açık konuşacağın; burada olduğun süre boyunca yüzümü güldürdüğün için teşekkür ederim. En son ne zamanı bu kadar içten gülmüştüm hatırlamıyorum,” dedi buruk bir gülümsemeyle.

Hakan’ın itirafı beni şaşırtmıştı, gerçekten bu kadar uzun bir cümle kurmuş olmasına şaşırmıştım. İtirafı karşısında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum çünkü bir daha görüşmeyeceğimizi söylüyordu. İstedğim buydu

ama bunu ondan duymak garip hissettirmişti. Onu bir daha görmek isteyeceğimi fark ettim, bu gerçekle bu kadar kısa sürede yüzleşmem benim için de sürpriz olmuştu. Hazırlıksız yakalanmıştım. “Neden beni bir daha görmeyeceğini düşündün ki?”

“Senin benimle karşılaşmak istemeyeceğini düşünüyorum. Beni görünce rahatsız oluyorsun, Narin. Bunu fark etmemem imkânsız,” dedi. Normal bir tonda söylemişti fakat ben maske taktığını hemen anlamıştım, kırıldığı şeyler olduğu belliydi. Ondan kaçtığım doğrudu fakat rahatsız olmuyordum, bu asla doğru değildi. Duygularımın ona bu şekilde yansması beni rahatsız etti. Ondan hoşlandığımı anlamamış olmasına sevinmem gerekiyordu fakat ben üzülmüştüm.

Birkaç saniye gözlerinin içine bakıp başımı iki yana salladım. “İnsanların duygularını iyi analiz edebildiğini söylemiştin. Beden dilim sizin eğitiminize yabancı geldi galiba,” dedim çenemi kaldırarak. “Şimdi izin verirsen banyoyu kullanmam lazım,” dedim yanından geçerken. Her zamanki gibi kaşlarını çatmıştı ama bu defa gözlerinde soru işaretleri vardı, bunu görebiliyordum. Hatta bence, ben daha iyi bir beden dili okuyucusuydum.

Ondan rahatsız olduğumu nasıl düşünebilirdi, ondan neden rahatsız olacaktım ki?

Banyoya girip kapıyı kapattığımda aynanın karşısına geçtim. Derin bir nefes verip yansıma baktım. Saçlarım korktuğum kadar korkunç görünmüyordu, Hakan’ın beni öyle bir saçla görmediğine sevinirken ondan rahatsız olduğumu düşünmesine üzülmüştüm. Beni yanlış anlaması, doğru anlamasından daha iyiydi. Bu durumun beni öfkeliendirmesi değil, sevindirmesi gerekiyordu ancak kendimi çok kötü hissediyordum.

Ondan rahatsız olduğumu düşünmeye ne zaman başlamıştı acaba? Hakan’la yaşadığımız tüm anılar aklıma gelirken aralarından seçmeye çalışıyordum. Pasta almaya gittiğimiz gün tipim olmadığını söylediğimde böyle hissetmiş olabilir miydi? Ya da Ragıp amcalar gelmeden birkaç saat önce ona alınıp mutfaktan çıktığımda? Belki de onun odasına çıkıp ona inatla gideceğimi söylediğim zaman ondan rahatsız olduğumu düşünmüş olabilirdi.

Aklıma gelen ihtimaller çok kuvvetliydi. Ben ondan hoşlandığım için saçmalarken Hakan rahatsız olduğumu düşünüyordu. Bana gitme demeden önce mi böyle hissetmeye başlamıştı, yoksa bu olaydan sonra mı böyle düşünmeye başlamıştı? Düşünmekten aklımı kaçıracaktım...

Musluğu açıp soğuk suyu yüzüme çarparken birazcık da olsa rahatlamayı umuyordum. Hiç derdim yokmuşçasına bir de bunu yük edecektim kendime.

Buradan gittikten sonra muhtemelen Hakan benimle karşılaşmamak için çaba sarf edecek ve adımı bile anmak istemeyecekti. Kim kendisinden rahatsız olan birini düşünmek ya da onunla karşılaşmak isterdi ki?

Duygularım ve düşüncelerim birbirine girmişti. Benim dileğim de buradan gitmek ve Hakan'ı bir daha görmemektir ancak bunu sadece gerçekten istersem değiştirebilirdim. Yani fikrim değiştiğinde onu görmenin yolunu bulabilirdim fakat Hakan benden uzak durmaya karar verirse bu iş daha da zorlaşacaktı. Ondan rahatsız olmadığımı bilmeliydi.

Yüzümü kurulayıp saçlarımı topladım. Hızla banyodan çıkarken onu bulabilmek umuduyla mutfığa ardından da odasına baktım. İki yerde de onu göremeyince, bahçede olabileceğini düşünerek bahçeye çıktım.

Tahminimde yanılmamıştım. Bahçedeki sandalyeye oturmuş sigara içiyordu. Üzerini değiştirerek siyah, ince bir kazak ve aynı renk kot pantolon tercih etmişti. Mesleğinden dolayı olsa gerek saçları çok uzun değildi ancak gür olduğu her halinden belli oluyordu. Güneş gibi saçları, gökyüzü gibi gözleri vardı.

Hakan, Karadeniz'e çok yakışıyordu. Onun gibi hırçın, uçurumları gibi dik ve uçsuz bucaksızdı. Yeşillerin ortasında bir tablo gibi oturuyordu.

Sağ ayağını, sol bacağının üzerine atmış dudaklarının arasından çıkan dumanı izliyordu. "Orada durup beni izlemeye devam mı edeceksin?" diye sordu bakışlarını bana çevirerek. Boğazımı temizledim ve küçük adımlarla yanma yaklaşarak yanındaki sandalyeye oturdum.

İkimiz de birbirimize bakmıyor, bahçeyi izliyorduk. "Bahçeye ben varım diye mi çıkmadın?" diye sordu yüzüme bakmadan.

Sesli bir nefes verip, "Hayır. Senden rahatsız olduğum kanısına nasıl vardın, anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla.

Bakışları hızla bana döndüğünde kaşlarını kaldırıp, "Sence de çok açık değil mi?" diye sordu kendinden emin bir tavırla. Gerçekten bu düşünceye kendisini o kadar inandırmıştı ki aksi mümkün değilmiş gibi davranıyordu.

Yerimden hafifçe doğrularak ona doğru döndüm. "Bak, oradan nasıl görüldüğünü bilmiyorum ama senden rahatsız falan değilim," dedim baskın bir sesle. "Beden dili okuduğunu ve insanları iyi analiz ettiğini düşünüyorsan yanıldığını söylemek isterim."

İfadesiz bir yüzle bana bakarken bakışları bir şey arar gibi yüzümün her bir köşesinde gezindi. Sessizdik. Bana bu kadar dikkatli bakması tuhaf hissettirmişti. “Neden öyle dikkatli bakıyorsun?”

Altdudağını dişlerinin arasına alıp bıraktı. Yeterince küçülen sigarasından bir duman daha alıp söndürdü. Dumanı bana gelmesin diye başını çevirerek son dumanı üfledi. Nihayet konuşmaya karar verdiğinde, “Bazı duygular birbirine benzer, Narin ayırt etmek güçtür. Birinden nefret mi ediyorsun, yoksa birini seviyor musun bazen kendin bile ayırt edemezsin. Bazı hareketler de böyledir,” dedi. Bakışlarını benden çektiğinde artık doğrusunu bildiğini biliyordum. Ondan hoşlandığını anlamıştı. Açık açık söylememişti ama iması buydu. *Benden rahatsız olmuyorsan benden hoşlanıyorsun*, diyecek hali yoktu, zaten bu tavırda olan biri değildi.

Yutkundum, ayaklarımın bağı çözülmüş gibi hissediyordum. Titreyen ellerimi gizleyebilmek için hırkamı parmak uçlarıma kadar çektim. “Peki bazı duyguların karşılıklı olup olmadığını nasıl anlarız?” diye sordum titreyen sesimle. Ellerimi gizlemiştim de titreyen sesime çare bulamamıştım.

Bakışları bana değdiğinde hemen cevap vermedi, kısa bir sessizlikten sonra, “Benden rahatsız olmadığına sevindim,” diye karşılık verdi soruma. Hafif bir tebessüm vardı dudaklarında, ben de gülümsedim. “Buradan gittikten sonra yine görüşürüz değil mi?” diye sordum derin bir nefes alarak. “Yani karşılaşsak... Karşılaşırsınız değil mi?”

Gülümsemesi büyüdü, başını beni onaylarcasına sallayıp, “Karşılaşırsınız,” dedi.

“Karşılaşırsınız,” dedim onu taklit ederek.

Ondan hoşlandığını söylememiştim, benden hoşlandığını söylememişti ama anlamıştık. Farklı sorular sorarak ve farklı cevaplar vererek. Kendimizce anlaşmanın yolunu bir kez daha bulmuştuk.

Buluşmak için sözleşmemiştik ama karşılaşacaktık...

Günümüz

Hayatta sonsuz ihtimaller vardı. Seçtiğin yolun sana binlerce başka yol açabileceği gibi seni çıkmaz sokağa da çıkarabilirdi. Benim kısacık bir yolum ve çıkmaz sokağım vardı. Ne uzun uzun yürüyebilmişim istediğim yolda ne de bir yere varabilmişim.

Öylece olduğum yerde kaldım, ne konuşabildim ne ayağa kalkıp koşmaya yeltendim. Eren’in söylediği sözler sanki bilincimi kapatmıştı.

Kötü insanların bir sınırı yoktu, tıpkı kötülüğün bir sınırı olmadığı gibi. İyilikler duvarlara takılıyorlardı da kötülükler hep bir yol açıyordu kendine.

Benim çıkmaz sokağıma ancak sonsuz bir kötülük yakışırdı.

“K-kim?” diye sorabildim sonunda titreyen sesimle.

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini kaçırdı ancak yine de söyledi. “Babam.”

Eren’in sesi bir fısıltıdan ibaretti ancak duymuştum. Babasından utanıyordu, biliyordum. “Babam” kelimesi ağzından çıkar çıkmaz yutkundu. Daha on sekiz yaşında benimle birlikte bu yükün altına girmesi abla olarak benim vicdanımı sızlatıyordu. Sanki hayatımdaki herkese özür borçluydum. Anneme mesela özür borçluydum, dünyaya geldiğim için. Babama özür borçluydum, hayata tutunamadığım için. Hakan’a özür borçluydum, emanetine sahip çıkamadığım için ve Eren’e de bir özür borçluydum, bu yaşında benim kahramanım olmak zorunda kaldığı için.

Yerimden doğrulduğumda acı hissetmedim. Koşamazdım, şanslıysam bu hastaneden yavaş adımlarla çıkabilirdim ancak biliyordum ki şanslı biri değildim.

Titrek ellerimle karnımı sardım. Kim bilir nasıl olacaktı pamuk elleri, peki ya gözleri? Hangimize benzeyecekti yüzü? Binlerce bebek sureti geçti gözümün önünden. Gözümden bir damla yaş düşerken ona sarıldığımı, öptüğümü, kokladığımı hayal ettim. Rahmimde yaşayan Hakan’dan bir parça... Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşürken onu daha tanımadan benden gidecek olması endişesi sardı her bir yanıma. Daha tanımadığım bir kokuya hasrettim.

İkinci kez onun canıyla sınanıyordum. Bu ne zor bir imtihandı?

Yataktan inmeye çalışırken Eren yanıma koştu. Bana destek olurken elini tuttum. “Beni bu hastaneden çıkarabileceğine emin misin? Babanın adamları nerede?” diye sordum tereddütle. Eğer bir planı yoksa ve buraya beni çıkarmaya tek başına geldiyse kaçmama imkân yoktu. Bu gece ölüm fermanım imzalanacaktı. Bebeğimi alırlarsa benden geriye hiçbir şey kalmazdı. Bir an bile düşünmez öldürürdüm kendimi. Bu hayat beni bu kadar sevmiyorsa ona tutunmaya çalışmam anlamsızdı.

“Abla vakit yok diyorum sana,” dedi Eren. Dolaptan eşyalarımı alırken yavaşça kapıya doğru yürüdüm, kaburgalarımındaki ağrı kendini belli ediyordu. Burada tuvalete giderken ya da yerimden doğrulurken bu acıyla baş edebiliyordum ama daha fazlasını nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tam tarihi bilmesem de eylül ayının sonlarında olduğumuzu biliyordum, havalar

yağmurlu ve serindi. Eren çantamı alıp montumu omuzlarıma bıraktı. Çantayı annem ilk ve son gelişinde getirmişti, beni azıcık da olsa düşünmüş olması şaşırtmıştı. Belli ki kocası adına biraz da olsun utanmış, merhamete gelmişti.

Odamın yakınında personel asansörü vardı, oraya yürürken ağrı hissetsem de mesafenin oldukça kısa olması beni çok zorlamamıştı. Bundan sonrasının bu kadar kolay olacağını zannetmiyordum. Eren kartı okutup asansöre binmeme yardım etti. Kimin kartını almıştı, bize kim yardım ediyordu, plan neydi, merak ediyordum. “Planı anlatacak mısın artık, kim yardım etti sana, kimin kartı bu?” diye sordum arka arkaya.

Elinde tuttuğu kartı göreceğim şekilde uzattı. Kartın üzerinde yazan isim kaşlarımı çatmama neden oldu. Stajyer kız neden bize yardım ediyordu ki? Dahası Eren’in beni hastaneden kaçıracağını biliyor muydu? Bunu bilmeden bize yardım ediyorsa başı belaya girecek demektir, benim yüzümden kimsenin başının belaya girmesine izin veremezdim. Benim selametimi başkasının felaketi olamazdı.

“Neden onu bu işe karıştırdın, bizim yüzümüzden başı belaya girecek,” dedim dişlerimin arasından. Bağırıp kimseyi başımıza toplayamazdım ancak bağdırmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Ben ona yardım teklif etmedim, o bana yardım teklif etti,” dedi Eren kısık bir sesle.

Şaşkınlığım iyice artmıştı. “Peki ama o nereden biliyormuş?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Konuşulurken tesadüfen duymuş, beni bulup haber veren de o.”

Personel asansörünü kullandığımız için şanslıydık, hem asansör hiçbir katta durmamıştı hem de üvey babamın adamları bu asansörü kullanmayacağı için karşılaşmamız imkânsızdı. Eren öyle dikkatli öyle telaşlıydı ki onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Babası onu her ne kadar kalpsiz yetiştirse de o asla babasının istediği gibi biri olmamıştı. Beni hiçbir zaman dışlamamış veya ezmeye çalışmamıştı. Son derece vicdanlı ve kimsenin aklına uymayacak kadar zeki bir çocuktü, doğruyu yanlış ayırt eder ona göre davranırdı. Bugün bana ne kadar değer verdiğini bir kere daha anladım, o benim küçük kahramanımdı.

Asansör zemin katta durduğunda kapısı otomatik açıldı. Dışarıda kimse görünmüyordu. “Babanın adamlarına ne oldu?” diye sordum fısıltıyla. “Babamın acilen onları çağırdığını, senin yanında benim kalacağımı söyledim,” dedi etrafı kolaçan ederken. Sürekli arkamıza, sağa sola bakıyordu.

Eren daha rahat yürüyebilmem için beni belimden tutuyordu ancak yürüyebileceğimin daha üzerinde bir hızla yürüyorduk. Bu yüzden ağrım şiddetlenmiş, soluklarım düzensizleşmişti. Ağrı resmen nefesimi kesiyordu. Çıkışa çok yaklaştığımız, o yüzden durmak niyetinde değildim ayrıca Eren'e zorluk çıkarmak istemiyordum. Dişlerimi sıkı sıkı yürümeye devam ettim.

Güvenlik bir başka güvenlikle sohbet ediyordu, ikisinin de yüzü bize dönük değildi bu yüzden bizi fark etmemişlerdi. Bugün şanslı günümdeydim ya da Yaradan artık bana acımış ve yardım eli uzatmıştı.

Hastane kapısından sorunsuzca çıkınca heyecandan kalbimin hızı arttı, belki de uzun bir aradan sonra ilk kez bu kadar içten gülümsüyordum. Resmen umutla dolmuştum. Bebeğim ve ben kurtulmuştuk, bundan sonra sokakta kalsam bile gam yemezdim. Eren'in planını bilmiyordum ama bir planı olduğunu anlamıştım, hastaneden uzaklaşınca bunu benimle paylaşacağını tahmin edebiliyordum.

Hastane bahçesinde ilerlerken şiddetlenen ağrıma daha fazla kayıtsız kalamadım. Adımlarım birden durunca Eren meraklı gözlerle bana döndü. "İyi misin?" diye sordu endişeyle. Soluklarımı düzenlemeye çalışırken, "Kahkışlarım..." diyebildim sadece. Eren sesli bir soluk verip, "Fazla vaktimiz yok. Çıkışa kadar dayan abla, bizi almaya bir araba gelecek," dedi yalvarır gibi. Başımı onu onaylarcasına sallayıp biraz olsun dinlenmenin verdiği rahatlıkla yürümeye devam ettim. Neredeyse bahçenin ortasına gelmiştik, yüzümdeki gülümseme büyümüştü. Özgürlüğüme yürüyordum, yeni hayatıma...

Birkaç adım daha atmıştık ki siyah camlı üç jeep bahçe kapısında durdu. Görür görmez tanımuştım, bu arabalar üvey babamın adamlarının arabasıydı. Bıkkınlıkla nefes verirken ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim mutluluğum bu kadardı işte; benim hayallerim, umutlarım yarım kalmaya mahkûmdu. Tam umutlandığım anda tepetaklak oluyordum.

Derin bir nefes alıp başımı gökyüzüne kaldırdım. Beni izliyormuş gibi hissettim. *Gör beni*, demek istedim ona. *Beni sev ve artık merhamet et. Ya öldür ya güldür ama süründürme artık*, demek istedim. Ben evde gördüğü böceği bile öldüremeyen, onu özenle alıp bahçeye bırakan biriydim. Ne günah işlemiştim de kalbim bu kadar yorulmuştu? Zorba üvey babamın bile tırnağının ucuna zarar gelmezken benim bu acım nedendi?

Hıçkırıklarım kulaklarıma ulaştığında ağladığımı ancak fark ettim. Adamlar araçlarından inerken Eren, "Kaç abla! Arka bahçeye doğru koş,

ben onları oyalarım,” dedi şefkatli sesiyle. Mahcup bakıyordu, oysaki mahcup olması gereken o değildi. Hıçkırıklarımı susturmak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve kendimden emin bir şekilde başımı iki yana salladım. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı sildim. Artık yorulmuştum, mücadele edecek gücüm yoktu. Koşamayacağımı da çok iyi biliyordum. Burası artık yolun sonuydu. Ben bitmiştim, umutlarım bitmişti, gücüm bitmişti. Beni doğuran beni sevmiyordu, beni yaratan beni sevmiyordu... Bu kadar sevilmediğim bir dünyada yaşamayı neden isteyecektim ki?

Elimi karnıma koyup son kez baktım ona. “Senden sonra hemen yanına geleceğim, özür dilerim.”

“Abla ne diyorsun, koşsana!” dedi bağırarak. Başımı kaldırıp Eren’in gözlerinin içine baktım, şaşkıındı. Şaşkınlığına gülümsedim. “Bitti, Eren...” dedim. Yüzümdeki teslimiyet onu şaşırtmıştı. Yutkundu. Başını iki yana sallayıp, “Hayır, bitmedi,” dedi kendinden emin bir sesle.

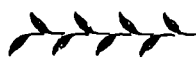
Bitmişti ve ben ölümü kabullenmiştim. Bu kabullenışten sonra kalbim ve ruhum rahatladı, tüm telaşım bitti. Ölüm benim için şefkatli bir anne gibiydi. Annemden görmediğim şefkati ölümün vereceğinden şüphem yoktu.

Eren elindeki çantayı göğsüme vurdu, çantayı düşmemesi için zorlukla tutarken daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına aldı. Koşmaya başladığında ne yapmaya çalıştığını anladım.

Şaşkınlıktan ağlayamıyordum bile. Babasının adamları peşimizden koşarken içlerinden biri, “Eren Bey durun! Narin Hanım’ın hastaneden çıkması yasak, babanızın kesin emri var!” diye bağırdı.

Eren koşabildiği kadar hızlı koşuyordu ancak gücünün tükendiğini beni saran kollarının titremesinden anlıyordum. Şaşkınlığımı üzerimden attığımda, “İndir beni, koşmayı deneyeceğim,” dedim. Arka kapıya erişmemize çok az kalmıştı, Eren’i çok yormuştum en azından tekrar koşmayı deneyebilirdim. Beni kucağından indirdiğinde ellerini bacaklarının üzerine koyup, “Git abla, ana caddeye çık... Seni almaya gelen araba orada olacak. Ben onları oyalarım,” dedi nefesini düzene sokmaya çalışarak.

Başımı onu onaylarcasına sallayıp bize yaklaşmakta olan adamlara baktım. Eren’le vedalaşmaya bile vaktim yoktu. Kardeşime tekrar sarılabileceğim günlerin çok uzak olmamasını dileyerek bakışlarımla veda ettim ona. Gözlerini yumup tekrar açtığında onun da benimle vedalaştığını anlamıştım.

Geçmiş

“Bu benim kardeşim mi?”

“Evet.”

“Ama onun babası başka, benim babam başka... Nasıl kardeş olabiliriz ki?”

“Ben ikinizin de annesiyim, o yüzden kardeşsiniz.”

“Beni sever mi sence?”

“Umarım.”

“Pek küçük bir şey bu, beni nasıl koruyacak?”

Günümüz

Eren doğduğunda, o zamanlar komşumuz olan Fadime teyze kardeşimin erkek olduğunu ve beni koruyup kollayacağını söylemişti. O zamanlar tek isteğim birinin beni koruması değil sevmesiydi. Anneme sorduğum ilk sorulardan biri bu olmuştu ancak o küçük bir çocuğu teselli edebilecek kadar yufka yürekli bir anne olmadığı için *umarım* diye karşılık vermişti. Sevilmemeye alışkın olduğumdan olsa gerek, o zaman bu cevabın üzerinde durmamıştım çünkü beni sevmezse bu benim için bir felaket olmayacaktı. Çok küçük olduğu için beni koruyacak olması ihtimalini zaten elemiştim.

Belli bir yaşa gelene kadar ondan uzak durmuş, beni sevmeyecek olmasına kendimi hazırlamıştım. Ona soğuk ve uzak davranıyordum ancak o benimle oynamak için can atıyordu. Sevmek babam öldükten sonra unuttuğum bir duygu olduğu için onun beni sevdiğini anlamam uzun sürmüştü. Kendimi o kadar sevgiye layık görmüyordum ki birinin beni seviyor olma ihtimali bana çok tuhaf gelmişti.

Altı yaşında babasının karşısında durup beni korumaya çalıştığında şaşırılmıştım. Babası tek oğlunu ve vârisini ezip geçmemişti. Altı yaşındaki çocuk, on üç yaşındaki ablasını korumuştur. O günden sonra benim en yakın arkadaşım ve sırdaşım olmuştu. Örgü örmeye başladığımda ilk ona atkı örmüş, yemek yapmaya başladığımda ilk önce onun sevdiği yemeği yapmıştım. Onun küçük annesi olmuştum, bugün ve bugünden önceki tüm günlerde karındaş olmanın hakkını vermiştik.

Gözyaşlarım görüş alanımı bulandırır da koşmaya devam ettim. Sırtımdaki ağrı kendini belli ederken ciğerime batıyormuş gibi hissediyordum, yine de durmadım. Ölmemi isteyen herkese inat yaşamamı isteyenlerin tarafını tutuyordum bugün. Ben vazgeçtiğimde beni taşıyan kardeşim için

kurtulacaktım, kendisi gitse de bana bir parçasını bırakan Hakan için. Üç kahramanım vardı; ilki babam, ikincisi Eren, üçüncüsü Hakan'dı. Hakan sadece benim değil, koskoca bir ülkenin de kahramanıydı. Onun gibi bir adamın karısı savaşmadan ölemezdi, bugün onun karısı olduğumu kanıtla-
ma zamanıydı.

Geçmiş

“Narin Derin Kurt...” dedi kravatını çözerken. “Soyadım, adınla birleşince şiir gibi oldu.”

“Öyle mi dersiniz şairim?” dedim yatakta otururken.

Dişleri görünecek kadar gülümsediğinde onu en çok gülümseten kişi olduğum için bir kez daha mutlu oldum.

Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. “Demek seni yazan, yani var eden benim,” dedi gömleğinin düğmelerini açarken.

Yutkundum, dikkatim dağılmıştı. “Hemen bugün mü...” dedim tereddütle. Düzgün bir cümle kuramamıştım heyecandan. Kaşları soru sorar gibi havalandığında, “Şey mi yapacağız?” dedim şaşkınlıkla.

“Ney?”

“Şey işte...”

Pantolonunun içinde olan gömleğini çıkarıp düğmelerini çözmeye devam etti. “Yapacak mıyız?” diye sordum tekrar. Ne diyeceğimi bilemiyordum, resmen ateş basmıştı. Kaslı ve biçimli vücudu bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Hemen mi?” dedi. Altdudağını dişlerinin arasına alarak başını iki yana salladı. “Hemen sözcüğünü kabul etmiyorum, bence hiç de hemen değil,” dedi baştan çıkarıcı bir sesle.

Heyecandan dudaklarımı ısıırıyordum. Bakışları dudaklarıma kaydı ve gömleğinin düğmelerini çözen elleri durdu.

Birkaç saniye öylece dudaklarıma baktı. “Kesinlikle hemen,” dedi. Son kalan düğmeleri açma gereği duymadan gömleğin düğmelerini koparak çıkardı.

Aramızda olan birkaç adımı kapatıp büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı. İçimde bir yerlerde utanma duygusu aradım ama yoktu. Artık kocam olduğu için mi bu kadar rahattım, yoksa uzun zamandır onu zaten istiyor olduğum için mi bilmiyordum ama bugün tam anlamıyla onun karısı olacağımı çok iyi biliyordum.

İçimde büyük bir savaş vardı; ölümün ve yaşamın savaşı. Ölüm hem galipti hem mağlup. Yaşam, mecburen galipti ancak aslında ölüm isteğime çoktan mağlup olmuştu. Kalbimde büyüyen ve birbiriyle yarış halinde olan birbirine zıt iki büyük arzu.

Ölüm siyahtı, yaşamak beyaz. Ben incecik bir çizgide her ikisini de memnun etmeye çalışan ve hangi tarafı seçeceğine bir türlü karar veremeyen o faniydim.

Bedenim bana yabancıydı tıpkı ne istediğini bilmeyen ruhum gibi. İnsan neyin arzusunu duyarsa onu kendisine çekmeye daha yakındı, ben ise her iki tarafa... Bundandır ki kendime yabancıydım, bundandır ki araftaydım.

Tüm zıt arzular bir bedende toplanmıştı; bende...

Ben miyim bu ölümü arzularken ölümden kaçan, benim ayaklarım mı bu yaşama koşan?

Kimin bu çaresiz bakan gözler?

Ben miyim bu umutsuz ruhu taşıyan beden?

Kimim ben?

Hangi sıfat anlatır beni? Anne, eş, evlat...

Henüz anne olmamıştım, eşim yoktu ve annem babam... Hiçbir sıfatım yok muydu benim şu dünyada? Hiç kimsenin bir şeyi olamamış mıydım? Peki Narin'i tanımlarken kurduğum o cümleler, beni bana anlatırken sarf ettiğim tüm o sözcükler... Hiçbiri tam olarak beni tanımlayamaz mıydı?

Kimdim ben?

Cesur muydum, yoksa korkak mı? Yaşama tutunan mı, yaşamdan kaçan mı?

Kim olacaktım ben?

Yaşayan mı, yaşatan mı, ölen mi? Hakan gittikten sonra bildiğim her şeyi unuttum. Bir ölüm, insandaki tüm ezberleri bozdurabilirmiş. İnsan en

emin olduğu yerden sınanmaya mecburmuş. Belki de buydu insan olmanın ilk kuralı; inanmak, yanılmak, aramak ve bulmak. Bulmak için mi gelmişti insan hayata? *Sınanmak için geldik bu dünyaya*, demişti ilim sahibi biri. Belki de hepimizin geliş amacı birbirinden farklıydı, kimimiz sınanırken kimimiz de sınavın ta kendisiydik. Sahi ben neden gelmiştim bu dünyaya? Sınanmaya mı, birilerinin sınavı olmaya mı?

Günlerden, aylardan ve hatta mevsimlerden bir haberdim. Hakan gideli ne kadar olmuştu, ne kadar süre kalmıştım hastanede, bebeğim kaç günlük olmuştu? Bilmiyordum. Tüm sayılar ve sıfatlar anlamını yitirmişti benim için. Yitik bir insanın bilmek istememek gibi bir durumu oluyordu. Bu, kişiden bağımsız ve kontrol edilemezdi.

Hakan'ın benden daha çok yaşayabiliyor olduğuna emindim. Ölmek sonsuz bir yaşama açılan kapı değil miydi neticede? Hakan'ın sonsuz bir yaşamı vardı fakat benim yoktu. Hakan ölümsüz bir ölüydü, ben ise ölümlü bir yaşayan. Beni duyuyormuş gibi fısıldadım acıyla, "Senden sonra bu dünya bana yabancı oldu."

Tüm gücümle koşuyordum. Ağaçlık bir yere girdim, yüksek ve sık ağaçlar beni korurdu. Eren ana yola çıkmamı söylemişti fakat oraya ulaşmak için araba yolu yerine orman yolunu tercih etmiştim, böylesi daha güvenliydi. Ardımda kalan sesler susunca soluklanmak için bir ağaca tutundum. Sağ elimle ağaçtan destek alırken sol elimle de karnımı tutuyordum. Soluklarım oldukça düzensizdi ve kaburgalarındaki ağrı kendini iyice belli ediyordu.

Durumumun daha da kötüye gitmemesi için biraz olsun dinlenebilmek umuduyla ağaç dibine oturdum. Daha fazla koşmaya gücüm kalmamıştı. Eren babasının adamlarını peşime düşmemeleri için ikna ettiyse ne alaydı, yok eğer edememişse beni zorlu bir orman yolu bekliyordu.

Nefesimi düzene sokabilmek için derin nefesler alıyordum ancak soluklarım düzene girerken kaburgalarımda kendini belli eden ağrı daha da şiddetleniyordu. Sağ gözümden bir damla yaş düşünce kendimi daha fazla tutamadım. Ormanın ortasında, bir ağacın dibinde hıçkıra hıçkıra ağladım. Yalnızlığım, çaresizliğime ve kimsesizliğime...

Şehitler ölmüyorsa şayet Hakan buradaydı ve beni görüyor demektir. Belki yaşlarımı siliyordu, belki sarılmıştı bana ancak ben onu göremiyordum, onu görebilmek için nelerimi vermezdim.

Ne büyük bir sınavın içindeydim? Beni yaratan beni duymuyor olabilir miydi? *İşyan etme*, dedi içimdeki o ses. *Rabbin konuşmadıklarını bile duyar.*

Belki küsmüştü bana, beni duyuyordu ama bana vereceği merhameti yoktu. Ona değil, bu defa Hakan'a seslendim. Onu benden önce yanına aldığına göre benden çok seviyordu.

Sevgilim, görüyorsan beni şayet cennetinin bir köşesinden, yalvar ona benim için.

Merhamet için...

Ben dua nedir unuttum. Çare nedir, umut nedir unuttum...

Yüküm omzumda, yüküm karnımda, yüküm ruhumda... Ben dünyaya yüküm, dünya bana yük.

Ya ölmek isteyen yanımla ölsün ya ben öleyim.

Ya düşmanlarımı ölsün ya ben öleyim.

Ya sen gel ya da ben sana geleyim...

Eren bavulumu hazırlarken içine yiyebileceğim bir şeyler ve telefonumu koyduğu için şanslıydım. Telefon sinyalinin beni aramak akıllarına gelirmiydi, bilmiyordum. Telefonum çekmiyordu ancak sayesinde saatten habirim oluyordu, bu bile beni biraz olsun rahatlatıyordu. Saat akşam ondu, beş saattir ormanda tek başımaydım. Ağaç dibinde biraz oturduktan sonra beni almaya gelen arabayı bulabilmek umuduyla ana caddeye çıkmaya çalıştım ancak yolumu bulamadım. Ağrılarım artınca başka bir ağaç dibinde dinlenmek zorunda kaldım, ağrılarım hafifleyince tekrar denedim ancak başarılı olamadım. Her yer o kadar birbirine benziyordu ki ormandan çıkabilme umuduyla attığım her adım beni ormanın derinliklerine itmiş olabiliyordu.

Kaybolmuştum, bu defa gerçek anlamda kaybolmuştum, her yer birbirine benziyordu.

Hissizleşmişim, acıdan hissizleşmek gerçektir ve ben şu an bunu yaşıyordum. Birinin gelip beni bulması ihtimaline sığındım. İsyan ettiğim için mi bilmiyorum ama dua etmeye yüz bulamadım, öylece bekliyordum. Karnımı doyurmaya ve ısınmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum. Çantam bunu karşıladığı için minnettardım.

Bugünü çıkarabilirdim ancak yiyeceklerim bittiğinde ne kadar dayanırdım bilmiyordum. Çantamda su olmaması büyük bir eksiklikti ama meyve suyu şimdilik su ihtiyacımı gidermişti.

İlk tanıştığımızda Hakan'la ormanda yaşadıklarımız geldi aklıma. Hakan çok güçlüydü benim gözümde, bir kurt sürüsünden bile güçlüydü. Bu kadar

güçlü bir adam nasıl olurdu da ölüme yenilebilirdi? Oysa ben onun ölümü yenebileceğini düşünmüştüm.

Onu gözümde bu kadar büyüttüğüm ve ona böyle bir sorumluluk yüklediğim için kendime kızdım. Bir gerçekle daha şimdi yüzleşiyordum. Farklı bir ağaç dibinde, farklı bir zaman diliminde artık bambaşka düşünüyordum. O da bir insandı, ölümlü bir insan. Onu gözümde bu kadar büyüttüğüm için mi Allah onu benden almıştı?

Ben sanıyordum ki onun gücü her şeye yeterdi; o her şeyin üstesinden gelebilir, herkesi yenebilir ve her koşulda yanımda kalabilirdi. Babasını küçük bir yaşta kaybetmiş birisi olarak nasıl böyle bir düşünceye kapılmıştım? Babam, Hakan'dan daha mı az güçlüydü? Hakan'ı babamdan daha fazla yüceltmıştim gözümde, bugün fark ettiğim başka bir ayrıntı da buydu.

Hiçbir insana kaldıramayacağından daha fazla anlam yüklenmemeliydi. Hepimiz insandık ve bir noktada ölecektik, hep hatırlamamız gereken ayrıntı belki de buydu. Kimimiz, kimimizden daha güçlü olabilirdik ancak hiçbirimiz yenilmez değildik. Hepimiz bir gün ölüme yenilecek kadar güçsüzdük. Bugün yaşıyor olmam beni bir ölüden güçlü yapmıyordu ancak bir ölü, sırf ölümlle karşılaştı diye bile şüphesiz ki benden daha güçlüydü. İnsan sınanmadığı hiçbir zorluğun galibi değildi, ölüm yenilmezdi. Bundan sonra unutmayağım tek gerçek buydu.

Başımı ağaç gövdesine yaslariken gökyüzüne baktım. "Özür dilerim sevgilim," diye fısıldadım yıldızlara. Belki o da artık bir yıldızdı gökyüzünde. "Kaldıramayacağın kadar büyük bir anlam yükleyip, öldün diye sana kızdığım için."

Gözlerim ağır ağır kapanırken beni kuşatan uykuya daha fazla dayanamadım. Tek umudum sabah uyandığımda buradan ve üvey babamın adamlarından kurtulmaktı.

Üç yıl önce

Hakan'la bahçede konuştuktan sonra kahvaltı hazırlayacağımı söyleyerek mutfağa yöneldim. Sigarasını bitirip yanıma gelerek yardım etmek istediğini söyledi, her ne kadar tek başıma halledebileceğimi söylesem de yardım etmekte ısrarcıydı. "Aç karnına sigara içmek kötü bir şey bence," dedim poğaça hamurunu hazırlarken. Patatesli poğaça sevdiği için patates haşlamakla meşguldü, ikimiz gerçek anlamda sırt sırta vermiş kahvaltı hazırlıyorduk.

“Askeriyeden alıştım, orada her zaman kahvaltı yapma şansım yok,” diye yanıtladı beni. Az önce yapmış olduğumuz konuşmadan mı bilmiyordum ama sesi bile yumuşamıştı. Bu da gülümsememe sebep oldu. Şu an beni görmediği için şanslı olduğumu düşündüm. Ses tonuna güzel olduğu için gülmek pek akıllı insan işi değildi.

Patatesleri suya attıktan sonra buzdolabına yöneldi. O hareket ettikçe gözucuyla ne yaptığına bakıyordum. Kaçamak bakışlarımın üzerinde olduğunu fark ediyor muydu, emin değildim ancak bununla ilgili herhangi bir şey söylemedi. Buzdolabından domates, salatalık, biber çıkarıp ocağın yanındaki tezgâha yöneldi. Dikkatimi tekrar hamura verirken, “Poğaçanın yanında bir şey daha yapmamı ister misin?” diye sordum.

Bıçak sesi kısa bir anlığına kesildiğinde, “Kuymak yapacağım şimdi,” diye cevapladı sorumu. Kestiği her neyse tekrar eski hızıyla devam ederken, “Sen ne kadar yeteneklisin öyle teğmen,” dedim şakacı bir tavırla.

Güler gibi bir melodi döküldü dudaklarından. “Öyleyimdir.”

“Dışarıdan çok soğuk görünüyorsun ama aslında öyle değilsin,” dedim samimiyetle. Onunla sohbet etmeyi sevmiştim, enerjisi çok güzeldi.

Derin bir nefes alıp, “Aslında tam olarak öyleyim,” dedi az önceki sesine nazaran çok daha düşük bir tonda. Hareketlerim yavaşlarken, “Bana hiç öyle gibi gelmiyorsun. Yani en azından son zamanlarda,” dedim.

Bıçak sesi tekrar kesilmişti. “Sende insanı zorlayan bir şeyler var,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Zor biri olduğumdan mı bahsediyordu anlamamıştım. “Yanlış anlama, kötü anlamda söylemiyorum. Herkese duvarları olan birinin bile duvarlarını yıkabilirsin. Hiç konuşmayan birini konuşturabilir, gülmeyi sevmeyen birine gülmeyi öğretebilirsin. Samimisin, çocuksu bir yanın var ve bu senin hep masum kalmana sebep olmuş. Belki de bu yüzden bilmiyorum. İnsanın sana güvenesi ve duvarlarını yıkası geliyor,” dedi içten bir şekilde. Açık sözlü bir adam olmamasına rağmen yaptığı bu itirafı, konuşmayan birini konuşturabiliyor olmama bağlamıştım.

“Peki sevemeyen birine sevmeyi öğretebilir miyim?”

Böyle bir soru sormak aklımda yoktu, hangi niyetle sorduğumu ben bile bilmiyordum.

Aramızda sessizlik oluştu, hareketlerim yavaşlarken nefesimi tutmuş ondan gelecek cevabı bekliyordum. Sessizliğin süresi uzarken gerginliğimin seviyesi de artıyordu.

Cevap gelmeyeceğini anladığımda tuttuğum nefesi sesli bir şekilde bıraktım. “Umarım doğru kişiye kendini sevdirersin,” dedi mesafeli bir sesle.

Gözlerimi yumdum. İstemsizce bu cevaba üzülmüştüm. *Ne bekliyordun ki*, dedi içimdeki o ses. Ben de bilmiyordum. Ne bekliyordum ve hatta neden bekliyordum?

Cevabın şokunu atlattıktan sonra boğazımı temizleyerek, "Sende de insana ezberlerini bozduran bir şey var," dedim.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu merakla.

"Genelleme yapılamayacak kadar özelsin. Hiçbir yargıma, duyguma, düşünceme uymuyorsun. Tam bir şey düşünüyorum seninle ilgili, evet diyorum bu kesinlikle böyle... Sonra bakıyorum ki hiç ilgisi yok."

"Kötü anlamda mı özelim yani senin için? Hangi duyguna uymuyorum mesela?" diye sordu. Sesinde gizlemeye çalıştığı bir merak vardı.

"Belli bir duygu söyleyemem teğmen," dedim tek nefeste. *Söylemek istemem.*

"İki soru sorduğumu hatırlıyorum, Narin," dedi normal ses tonuna nazaran daha yüksek çıkan bir sesle.

"Tek bir soruya cevap vermek istiyorum teğmen," dedim onun gibi sesi mi yükselterek.

Hakan sesli bir şekilde soluğunu bırakıp bana cevap vermedi. Neden öfkeleniyordum ki? *Evet, sevemeyen birisine kendini sevdirebilirsin*, demesini beklediğim için mi? Neden kırılıyordum ona?

"Patatesler kaynamıştır teğmen," dedim mesafeli bir sesle.

"Kes şunu, Narin!" dedi sesini biraz daha yükselterek.

"Neyi teğmen?"

"Ben senin teğmenin değilim!" diye bağırdı en sonunda.

"Siz benim hiçbir şeyim değilsiniz... teğmen," diye karşılık verdim soğukkanlılığımı devam ettirerek, rütbesinin üzerine basa basa söylemiştim.

"Ay, ne oluyor be?" diye mutfağa girdi Hilal. "Bir uyutmadınız."

"Bu saate kadar uyunur mu?" diye bağırdık Hakan'la aynı anda.

Hilal'in bakışları Hakan ile benim aramda mekik dokurken ellerini teslim olur gibi kaldırıp, "Tamam, sakın olun... Kavgaya mı ettiniz siz yine?" diye sordu merakla.

"Hayır!"

"Yok öyle bir şey."

Yine Hakan'la aynı anda konuşunca ellerimin hamur olmasını umursamadan ona döndüm. Öfkeli bakışlarımın hedefindeyken, onun öfkeli bakışlarının hedefinde de ben vardım.

“Öfkelenmeni gerektirecek bir şey mi söyledim?” dedi sakın çıkmasına gayret ettiği bir tonda. Sesi her ne kadar sakın çıksa da gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Başımı iki yana sallarken, “Siz benim öfkemin hedefi bile olamazsınız teğmen,” dedim mesafeli bir sesle.

“Bilmukabele Narin, bilmukabele...” dedi mutfaktan çıkmadan hemen önce.

Hilal bir hışım yanından geçip giden abisine bakakaldı. Bakışları bana döndüğünde dudakları konuşmak için aralanmıştı ki, “Sakın soru sorma,” dedim hamurlu işaretparmağımı ona doğrultarak.

Hakan’la başladığım kahvaltı hazırlığına Hilal’le devam ettim. Neler olduğunu ısrarla sorunca en sonunda susması için olup biteni anlattım. Anlatıklarına karşılık, “Siz olmuşsunuz,” diye çığlık çığlığa bağırduğunda Hakan ve Nurten teyzenin duymamış olmasını umut ediyordum. Bizim olduğumuz falan yoktu. Ben ona üstü kapalı olarak *beni sevebilir misin*, diye sormuştum o ise *bizden olmaz*, demişti. Hilal’e göre ilk kavgamızı etmiş ve gurur yapmamızdan sebep birbirimize duygularımız hakkında dürüst davranmamıştık.

Hilal’le asla aynı fikirde değildim çünkü bu bizim ilk kavgamız değildi, onunla karşılaştığım andan itibaren kavga ediyorduk. Üstelik gurur yapmamız gereken bir durumda değildik. Hilal’e bunu söylediğimde abisinin birine karşı duygu beslemesinin zayıflık olduğunu düşündüğünü ve bunu gururuna yediremediğini söyledi, ona göre o da bana karşı bir şeyler hissediyor ancak bunu kendisine itiraf edemiyordu. Üstü kapalı bir şekilde Hakan’ın ağzını aradığım ve sonrasında yine *üstü kapalı* olarak reddedildiğim için de benim gurur yaptığımı söyledi. Ben konusunda haklı olabilirdi ancak Hakan konusunda kesinlikle haklı değildi.

“Üstümde bir kırgınlık var anlatamam,” dedi Hilal çayları doldururken.

“Benim de öyle valla, sabah zor kalktım. Üşüttük mü ki?” diye yanıtladı Nurten anne hafif çatallaşmış sesiyle.

“Ben yarın yola gideceğim, lütfen bana bulaştırmayın,” dedim aceleyle araya girerek.

Hilal imayla, “Olur canım, ben hemen şimdi mikroplarımı uyarıyorum sana bulaşmamaları için,” dedi. Küçük bir kahkaha atıp, “Evet, uyarsan iyi olur,” diye karşılık verdim.

Ben elimde ekmek sepetiyle mutfaktan çıkarken Hilal de hemen ardımdan çaydanlıkla geliyordu. Nurten teyze ise kahvaltılıkların olduğu tepsiyle

en arkadaydı. Hava güzel olduğu için kahvaltıyı bahçede yapmaya karar vermiştik. Kısa holü geçip bahçe kapısına yaklaştığımızda, “Senu de bir türlü evlendiremeduk. Gaç yaşına geldun sen bagayım?” diye bir ses çalındı kulaklarımıza.

Bahçeye çıkmadan hemen önce duyduğum sesin kime ait olduğunu hemen anladım. Fatma teyzenin sesiydi bu, muhatabı muhtemelen Hakan’dı. Nurten teyzelerin komşusu olan Fatma teyze buraların en yaşlılarından biri olabilirdi. Sivri dili ve açık sözlülüğüyle meşhurdu. Onu gören hemen hiza-ya geçer, kendisine laf sokmaması için dua ederdi. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar lafı bir nevi gerçektir, kolay kolay kimse onu bir yere davet etmezdi. Dosta düşmana korku salan Fatma teyze, elbette ki çağırma-yışlarını dert etmez düğüne de bayrama da giderdi. Kimsenin onu kovmaya cesareti olmadığı için layığıyla ağırlandı. Gittiği hiçbir yere eli boş gitmezdi; düğüne gidiyorsa altınını, oturmaya gidiyorsa tabağını hazır ederdi. Masadaki çörekleri onun getirdiğini anlamak çok zor değildi.

İki kızı, bir oğlu vardı Fatma teyzenin. Hepsi de evli ve şehir merkezine daha yakın yerlerde oturuyorlardı. On sene önce eşini kaybettikten sonra burada bir başına kalmıştı. Çocukları sırayla gelip haftalık alışverişini yapıp giderlerdi. Ona yoldaşlık edecek bir bakıcı tutmayı teklif etseler dahi bakıma muhtaç olduğu düşüncesini reddediyor olmasından dolayı olsa gerek bunu kabul etmemişti. Çocuklarının yanına da kocasının hatırasından ayrılmak istemediği için gitmiyordu. Bu huysuz görünen çimen gözlü, beyaz tenli teyzemin gönlü aslında kocamandı. Kimsenin onu sevip sevmediğini takmaz, kendi duygusuna göre hareket ederdi. İstemediklerini bile bile çağırılmadığı yere gitmesi bana göre aslında insanları sevmesindendi. Kim sevmediği birinin düğününe çağırılmadığı halde altın alıp giderdi ki? Düşündüğü her şeyi söylemesinin sebebi ise bence sinsilikten korkmasıydı. Pek iyi bir huy olduğunu söyleyemesem de onu anlayabiliyordum ve hatta bayağı seviyordum. Onu sevdiğimi anladığı için mi bilinmez ama o da beni çok severdi.

“Onun gibi huysuzu kim alsın Fatma teyzem,” dedi Hilal bahçeye çıkar-ken. Sesi her ne kadar çatallaşmaya başlasa da neşeli çıkmıştı.

Hakan söz hakkı kendisinden gittiği için memnun olmuş olacak ki Hilal’in laf sokmasına aldırış dahi etmedi, hatta onu azıcık tanıdıysam Fatma teyzeye cevap verenin kendisi olmadığı için memnun bile olmuş olabilirdi.

Hilal çok haklıydı. Hakan ile evlenecek kişiye bol sabır gerekirdi. Fatma teyzenin bakışları tam bize dönmüştü ki Hilal’e cevap vermesine fırsat vermeden, “Hoş geldin, Fatma teyzem. Nasılsın?” diye sordum.

“Oyy benum pamug kizum celmiş, ha bu kizu alalım Hakan’a. Hem cizel hem akillidir. İstanbullarda teknolojik şeylerle ilgili okur,” dedi.

Ben elimdekilerle bahçenin ortasında kalakaldığımda Hilal açık havada bile yankılanacak kadar şiddetli bir kahkaha attı. Öldürücü bakışlarımı Hilal’e gönderirken oturdıkları masaya doğru tekrar adımlamaya başladım. İstemsizce Hakan’a çevrilen bakışlarım yüzündeki alaycı ifadeye şahit oldu. Ne o, beni mi aşağılıyordu? Beni evlenmeye layık bulmuyor muydu? Sesli bir soluk verip yüzüme oldukça yapmacık bir gülümseme kondurdum. “Önerin için sağ ol Fatma teyze ama ben huysuz erkek sevmem, üstelik benim tipim esmer daha çok,” dedim imayla Hakan’ın gözlerinin içine bakarak.

Fatma teyze masanın başında otururken sol tarafında Hakan oturuyordu. Ben Fatma teyzenin sağ tarafına oturduğum için Hakan’ın karşısında kalmıştım. Hakan’la hep karşı karşıya kalıyor olmama artık şaşırmıyordum.

Hemen yanımdaki sandalyeye oturan Hilal *uu* gibi imalı bir ses çıkarırken Fatma teyze, “Uyy! Böyle bir tanıdığım vardır, bizum koyu li Serdar uşak,” dedi neşeyle. Anlaşılan Fatma teyze bu masadan birini evlendirmeden kalkmayacaktı.

Hakan tam yerinden doğrulmuş bana cevap verecekti ki Nurten teyze, “Hoş geldin Fatma teyze,” diyerek Hakan’ın cevap vermesine fırsat vermedi. Bunu bilinçli yapmamıştı ama işime geldiğini de inkâr edemezdim.

“Hoş buldum, hoş buldum da... Ha bu uşağı niye evermedin?” diye çıkıştı Fatma teyze.

Oğlunun yanına oturmaya hazırlanan Nurten teyze bir an için duraksasa da, “Uygun birini bulamadım,” dedi hızlıca. Konuyu kapatmak için öylesine söylediğini anlamıştım ama Fatma teyzenin, “Ben uygun biruni biliyorum,” demesiyle konu kapanacak gibi değildi.

Hakan sesli bir nefes verirken gülümsemesini bastıramıyordu. Nurten teyze ne diyeceğini bilemeyerek bize bakıp ardından, “Haa... Öyle mi? Kimmiş?” diye sordu. O kadar merak etmiyordu ki meraklı gibi görünme çabası çok yapay kalmıştı. Onun bu çabasına gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ee, Ragıp’ın Seher yok midur o işde.” Şaşkın bakışlarım Fatma teyzeye çevrildiğinde, “E bir benu, bir Seher’i diyisin hangimizi alacasun karar ver,” dedim öfkeyle ve maalesef şiveyle.

Hakan dahil herkes kahkaha atarken, ben içime kaçan şiveli kişiyi öldürme planları yapıyordum. Biri uzun süre şiveyle konuşunca istemsizce şivem kayıyordu, buna engel olamıyor olmak kesinlikle benim suçum değildi.

“Benimle evlenmek için can atıyor olmana ayrı, şivene ayrı şaşırdım,” dedi Hakan imayla.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum, o kadar rezil olmuşum ki elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim.

“Ee, bu uşakta gozun vardır da niye naz yabaysun. Serdar’u boş ver ha bu uşakla evlen,” dedi Fatma teyze. Şaşkınlıktan bir Hakan’a bir Fatma teyzeye baktım.

Dudaklarım açıldı kapandı, açıldı kapandı ama bir türlü bir şey söyleyemedim. Öyle bir sıcak basmıştı ki yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Fatma teyze umutla gözlerimin içine bakarken, Hakan merakla ne söyleyeceğime odaklanmıştı. Yüzünde değilse bile bakışlarında düştüğüm durumdan eğlenen bir ifade vardı. Nurten teyze ve Hilal’le göz teması bile kuramadım. Bir şey söyleyemeyeceğimi anlayınca bakışlarımı onlardan çekip masadaki kahvaltılıklardan tabağıma almaya başladım. Bir yandan tabağımyı dolduruyor bir yandan da kendi kendime söyleniyordum.

“Serdar kim tanımam ama Hakan’a tercih edeceğim kesin.”

“Bu Serdar üç kere nişan atan, ne iş yaptığı belli olmayan o it değil mi?” dedi Hakan.

O kadar ağzımın içinde söylemiştim ki Hakan’ın duyacağını hiç düşünmemiştim. Şaşkın bakışlarım tekrar Hakan’ı bulurken gözlerindeki eğlenen ifadenin yerini öfkenin aldığını görebiliyordum.

“Uyy... Nasu ne iş yapıduğı bellu değildir. Dükkânı vardı çarşıda,” dedi Fatma teyze elindeki bastonu yere vurarak. Fatma teyze Serdar denen adamı bayağı seviyordu galiba, Hakan yükseldikçe o da yükseliyordu.

“Yaa ne dükkân ama...” dedi Hakan öfkeyle. Bir insan Karadeniz gibi bakabilir miydi? O bakıyordu. Gözlerinin rengi güneşi gören Karadeniz gibi parlak, bakışları hırçın dalgaları gibi huysuzdu. Öfkeli zamanına denk gelirsən boğulurdun, mutlu anına denk gelirsən seyretmeye doyamazdın.

Gözlerine kilitlendim. O kadar dikkatli bakıyordum ki o da buna kayıtsız kalamadı. Ben onun gözlerinde kendimi görüyordum, o da benim gözlerimde kendini.

“Serdar’a neden bu kadar takıldın?” diye sordum gözlerimi gözlerinden çekmeden. Sesim çok ince ve nazıktı. Gözlerine baktığım için mi bu kadar sakindim?

“Seni nişanlısını döven, dükkânını pis işleri için paravan olarak kullanan bir mafya bozuntusuna layık göreceğim değilim,” dedi net bir ifadeyle. Sesi az önceki kadar öfkeli değildi ancak tınısı bir mermi kadar sertti.

“Seni neden ilgilendiriyor peki?” diye sordum benden beklenmeyecek bir sakinlikle. Masada sanki sadece ikimiz kalmıştık. Tüm sesler susmuş ve dünya üzerindeki tüm insanlar yok olmuştu. Dünya, Karadeniz, Hakan ve ben...

“Sen...” dedi ve sustu, oysa ne söyleyecekse çok kararlı başlamıştı sözlerine.

Tüm dikkatim ondaydı. Onu köşeye sıkıştırmaktan ilginç bir zevk alıyordum.

Derin bir nefes verip, “Kardeşimin en yakın arkadaşısın çünkü. Sana gelecek bir zarar ona da gelebilir,” dedi hızlıca. Kendinden emin görünmeye çalışıyordu ancak söyleyeceklerini son anda düşündüğünü anlamıştım.

Kaşlarımı kaldırarak, “O kadar mı?” dedim sakince.

Hakan başını aşağı yukarı sallayarak, “O kadar!” dedi aynı netlikle.

Kısa bir an hiçbir şey söylemedim. Durumu değerlendirdikten sonra, “Peki Serdar’la görüşmeye başlayıp, Hilal’le tüm bağımı kesersem?” dedim sorar gibi.

İnsanların sınırlarını hep merak ederdim, bu yüzden zor biriydim. O sınırlara kadar gider, öğrenir ve sınırlarında beklerdim. Ne zaman ki benim için sınırlarını esnetir ya da kaldırırdı o zaman onu hayatıma dahil ederdim. Bir insan için istisna olmak kimsesiz birisi için önemliydi.

Hakan’ın yüzüne ve bakışlarına yayılan şaşkınlıktan benden böyle bir tepki beklemediğini anladım. Benim de başta konuşmayı buraya çekme niyetim yoktu ama Hakan’ın benim için çizdiği sınırı merak etmiştim.

Dudakları birbirinden ayrıldı ancak konuşamadı.

“Elin piçi için en yakın arkadaşını mı sileceksin?” diye sordu.

Öfkesi ilk defa hoşuma gitti. Omuz silktim. “Velev ki öyle,” dedim.

Bir şey arar gibi uzun bir süre gözlerime baktı. “Yine de izin vermem!” dedi uzun sayılabilecek sessizliğin ardından. Kalbimin atışı değişti. Göğsümü şiddetle dövenin kalbim olduğunu bilmesem ecel derdim, kalbimi sökecek yerinden ve beni öldürecek.

Aşk ve ölüm... Birbirinden ayrı iki duygu nasıl da birbirine benzer hisler yaşatabiliyordu?

Cevap veremedim. Hızla çarpan kalbim konuştu, titreyen ellerim konuştu ama dilim sustu. Ne duyacağımı bilmiyordum ancak bunu duymayı beklemiyordum.

Bu bir sınır mıydı, yoksa sonsuzluk mu? Hakan'ın cevabına yükleyecek anlamı bulamamıştım. Sınır ya da sınırsızlık her neyse benim beklemediğim yerden gelmişti.

Masadaki meraklı gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum fakat gözlerimi Hakan'ın derin maviliklerinden alamıyordum. O da benim gözlerime bu kadar anlam yüklüyor muydu acaba? Ne gökyüzü gibiydi gözlerim ne de deniz, ne çimene benziyordu ne de zümrüde...

Toprak gibiydi gözlerim, o ne kadar dalgalıysa ben o kadar durgundum. O ne kadar Karadeniz ise ben o kadar bozkırdım. Toprak yaşamı üzerinde gösteren, ölümü içinde saklayandı.

Hakan bana baktığında içimde yaşayan ve ölen hisleri görebiliyor muydu?

O dalgalarıyla içindekileri dışarıya vurabilirken, benim her şeyi içimde yaşamak zorunda olduğumu biliyor muydu?

Daha fazla gözlerine bakamadım ama o, ben gözlerimi çektikten sonra bile bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Hakan'ın cevabından sonra masada ölüm sessizliği oluştu. Fatma teyzeden bile çıt çıkmamış, herkes sessizce kahvaltısını yapmıştı. Değil Hakan'la masadaki hiç kimseyle göz göze gelememiştim.

İçimdeki ses bu sessizliğin hayra alamet olmadığını söylese de ona aldırmadım ve korkmadım çünkü yarın benim için veda vaktiydi.

Günümüz

Ormanın sesine alışmıştım; dallarında salınan yaprakların rüzgâr vurdukça çıkardığı ses, arada kendini belli eden köpek ulumaları, kuş sesleri ve rüzgâr uğultusu...

Gerçek hayat kurtlardan daha yırtıcı, yaşadığım ev bu ormandan daha tehlikeliydi.

İnsan zaman içinde değişiyordu; korkuları, hayalleri, mutlu ve mutsuz oldukları şeyler hepsi değişiveriyordu. Kimi insanın değişimi uzun süreli ve sancısızken, kimisinin hızlı ve acılydı.

Eski zamanlarımı özliyordum ve bu benim yeniye uyum sağlamamı engelliyordu. Mutsuz olduğumu sandığım zamanlarda aslında mutsuz değilmişim. Çaresiz kaldığımı düşündüğüm hiçbir anda aslında çaresiz kalmamışım. *Daha beter ne olabilir ki*, diye sordüğüm her an için pişmandım. Bu soruya cevap bulmayı asla istemezdim.

Kısa bir uykunun ardından uyandım. O kadar rahatsız bir şekilde uyu-yakalmıştım ki ağrım daha da artmıştı fakat şimdilik başa çıkabiliyordum. Açlık hissetmiyor oluşumsa avunduğum tek şeydi. Dolunay olduğu için şanslıydım, bir nebze de olsa görüş alanımı artırıyordu.

Tekrar uyuyabilmek umuduyla gözlerimi kapattım ancak ağrılarım o kadar çoğaldı ki uyumak benim için iyice zorlaştı. Pozisyonumu değiştirerek sırtüstü uzandım. Dolunay, yıldızlar ve bulutlar... Gökyüzü çok güzel görünüyordu. İstemsizce gülümsedim, sanki gökyüzü odamın tavanı olmuştu.

Ay ışığı yüzüme vururken uyuyabilmek umuduyla tekrar gözlerimi kapattım. Babam öldükten sonra çok uzun süre uyku problemi çekmiştim, annemle uyumak istiyordum çünkü onun da öleceğini ve yalnız kalacağımı zannediyordum. Yalnız kalmaktan, karanlıktan korktuğundan daha çok korkuyordum. Annem onunla uyumama izin vermediği için kendi kendime uyumanın bir yolunu bulmuştum. Saymak... Ona kadar geldiğimde çoktan uyumuş olacaktım, kural buydu.

İçimden saymaya başladım.

Bir... iki... üç... dört...

"Narin Hanım!"

"Narin Hanım, sesimizi duyuyor musunuz?"

Birçok kişinin adımı seslenmesi ve köpek havlamalarının kulağıma çalınmasıyla olduğum yerden panikle doğruldum. Kalbimin gürültüsü kulaklarımın uğuldamasına sebep olurken, aniden doğrulmanın etkisiyle sızlayan kaburgalarım inlememe sebep oldu. Elimle dudaklarımı kapatıp inlememi hatta nefes alış verişimi bastırmaya çalıştım. Beni bulmalarını istemiyordum. Nefes bile almazdım, yeter ki beni bulamasınlar. Sesler gitgide yaklaşıırken gözümünden inen damlalar zehirmişçesine değdiği her yeri yakıyordu. Zehirlenmek istemiyordum.

Gözlerimi kapattım, kulaklarımı kapattım. Yok sayarsam kaçarım, görmezsem yok olurlar ve duymazsam adımı anmazlar sandım.

"Narin kızım benim, uyusan mı artık?"

"Baba ama uyumak istemiyorum, hem uyursam gidersin biliyorum."

"Söz veriyorum, uyandığında yanında olacağım."

"Narin'in babası sözü mü?"

"Narin'in babası sözü."

“Gözlerimi açtığımda keşke yanımda olsan baba...” diye fısıldadım ormana. Çünkü o gün söz verdiği gibi yanımda uyanmıştı, o yanımdayken hep kendimi güvende hisseder hiç kâbus görmezdim.

Babam ölünceye kadar korkusu çok olan küçük bir kızdım. Beni koruyacak kimsenin olmadığını bilmek korkularımı azaltmıştı. Biliyordum ki korkarsam kimse beni korumayacaktı ve ben öylece savunmasız kalacaktım. Savunmasız kaldığım her an babamın olmadığını hatırlayacak ve eksik kalışım yüzüme vurulacaktı.

Hakan gelene kadar cesur bir kızdım, o geldikten sonra cesarete ihtiyacım kalmamıştı. Beni babam kadar sevip, onun kadar güvende hissettirmişti. Şimdi tek başımaydım, yine güçlü ve cesaretli olmak zorundaydım.

Adım Narin’di ama ben değildim.

İsmimi söyleyen sesler ve köpek havlamaları yaklaştıkça el fenerlerinin ışığı kapalı olan gözlerimden bile sızmaya başladı. Adamların bastığı kuru yaprakların sesi bile duyuluyordu. Yolun sonuna gelmiştim, bir kez daha. Kaçsam kaçamam, saklansam saklanamazdım.

Bir, dedi içimdeki ses. “İki,” diye tamamladı dudaklarım.

“Üç... dört... beş.”

“Narin Hanım,” dedi gözüme fener tutan adam.

“Altı,” diye devam ettim titreyen sesimle.

“Narin Hanım burada!” diye seslendi diğer adamlara.

“Yedi...”

“Narin Hanım iyi misiniz?”

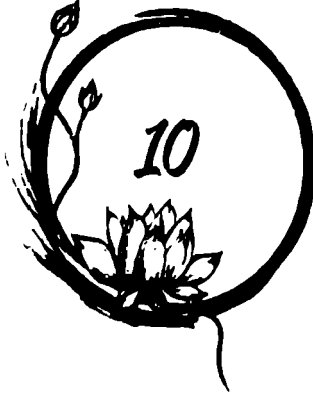
Ellerimi kulaklarıma daha fazla bastırarak, “Sekiz...” dedim.

“Narin Hanım konuşmuyor,” dedi yanıma gelen diğer adamlara.

“Dokuz...”

“Patronu arayın.”

“On.”

Geçmiş

Elimdeki ateş ölçere bakıp yüzümü buruşturdum. “Yanıyorsun kızım sen,” dedim şaşkınlıkla. Hilal’e birkaç kere seslenmiş fakat cevap alamamıştım. Uykusunun ağır olduğunu düşündüğümünden ilk başta hasta olduğunu anlayamasam da elimi kazara koluna koyduğumda, vücut sıcaklığının normal olmadığını fark ettim. Hemen üzerindikileri çıkarıp ıslattığım bezi alnına ve koltuk altına koydum. Nurten teyzeye bakmaya gittiğimde onun da aynı şekilde olduğunu görüp Hakan’a haber verdim. Hakan aile hekimini arayıp alınması gereken ilaçları sormuştu. O eczaneye giderken ben Hilal ile Nurten teyze arasında mekik dokuyordum.

“Nurten teyze de hasta olmuş.”

“Hıı...”

“Abin ilaç almaya gitti.”

“Hımm...”

“Ben de sıcak bir çorba yapacağım şimdi size.”

“Hı hı...”

Mırıltılarla konuşmaya çalışan Hilal’i tek başına bırakmak istemesem de çorba yapmak için kapıya yöneldim.

Elinde ilaçların olduğu poşetle odaya girmeye hazırlanan Hakan’a çarp-mama ramak kala, Hakan’ın bir adım gerilemesiyle çarpışmaktan son anda kurulduk. Sesli bir nefes verirken imalı gülümsememle Hakan’a baktım. “Zıt yönlerde gittiğimiz için sürekli karşı karşıya kalıyoruz teğmen... Fark ettiniz mi?” diye sordum. Tanışmamız çarpışmayla olmuştu, az kalsın vedaımızı da çarpışmayla yapacaktık. Bu evde kaldığım süre boyunca çıkmak üzere olduğum her kapının arkasında içeri girmeye hazırlanan bir Hakan vardı.

“Zıt yöne giden iki kişi, birbirlerinin bulunduğu noktaya geldiklerinde karşılaşmış olurlar. Karşı karşıya kalmış olmazlar,” diye yanıtladı beni

öğretmen edasıyla. Ben zıt yönlerde gittiğimizi vurgularken o karşılaştığımızı vurgulamıştı. Karşı karşıya kalmak ne kadar düşmancaysa, karşılaşmak bir o kadar dostçaydı.

Hakan'ın üzerinde beyaz tişört, altında da gri bir eşofman vardı. Saçları hafif dağınıktı ancak bu haliyle bile Yunan heykellerine benziyordu...

"Peki komutanım, siz nasıl dersiniz öyle olsun," dedim emir kabul eden asker edasıyla.

Dudaklarını birbirine bastırıp beni takdir edercesine kaşlarını kaldırdı. Gerçekten bu adam itiraz sevmiyordu! Söylediği ve istediği her şey kabul görmeliydi. Hep bu kadar baskın bir adam mıydı, yoksa askeri disiplin mi onu böyle yapmıştı merak ediyordum.

"İtiraz sevmiyorsun değil mi?" diye sordum kollarımı birbirine bağlayarak. Altdudağını ağzının içine yuvarlayarak kaşlarını kaldırdı, sonrasında baştan aşağı beni süzüp ellerini gri eşofmanın ceplerine koydu. "Sen de zorluk çıkarmayı seviyorsun," dedi. Sormadı, onay istemedi, direkt teşhisini söyledi.

"Cık..." gibi bir ses çıkararak yüzümü buruşturdum. "Bana ne yapılacağı'nın söylenmesinden hoşlanmıyorum," dedim ona meydan okuyarak.

Gülümsedi, bu neşeden uzak imalı bir gülüştü daha çok. Bana doğru bir adım attığında ayak parmak uçlarımız birbirine değdi. Kollarım çözülürken iki yana düştüler.

Bu silahsız kalmak mıydı? Hafifçe bana doğru eğildiğinde genzime dolan kokusu yüzünden nefesimi tuttum. Bu teslim olmamaktı. "Narin... Ben askerim," dedi kulağıma eğilerek. Sesi fısıltıdan ibaretti. "Emirler veririm, emirler alırım." Yutkundum. Vücudunun ısınısını bedenimde hissediyordum. Bir yere tutunma ihtiyacı hissediyordum ancak ona dokunamazdım, bunun için de adeta savaş veriyordum! Herkesin savaşı başkaydı ve herkes kendi savaşında komutandı. Başımı biraz sola çevirdiğimde yeni çıkmaya başlayan sakallarını yüzümde hissettim. Yutkundu.

Hafifçe parmak uçlarımda yükseldim. "Kimden emir alırsınız teğmen?" diye fısıldadım aynı onun gibi. Kimlere emir verdiğini biliyordum ancak sanki Hakan'ın üstü olsa bile kimseden emir almıyormuş gibi bir havası vardı.

Ona fazla yaklaştığımı sakallarını boynumda hissettiğimde anladım. Tesiri altında kaldığımı anlamasın diye cesurca bir harekette bulunmuştum ancak bu yine de benim aleyhime sonuçlanmıştı. Sakallarını boynumda hissettiğimde içimden bir şeyler akıp gitti.

Bu kendi kalbine sıkılmaktı. Hakan geri çekilmeye başladığında sakalları tekrar yanağıma değdi. Saçlarım sakallarına takılırken birbirlerinden kopmak istemediklerini düşündüm. En sonunda benden tamamen uzaklaştığında üşüdüğümü hissettim. Hakan bende bir boşluğu dolduruyordu, bu neyin boşluğuydu bilmiyordum ancak Hakan orayı doldurduğunda bir boşluğa sahip olduğumu anlıyordum.

Göz göze geldiğimizde, “Bana emir verecek kadar üst rütbede olanlardan, Narin,” dedi. İlk başta neyden bahsettiğini anlamadım, gözlerine o kadar dalmıştım ki sorduğum soruyu sonradan hatırlayabildim.

Alaycı bir tavırla gülümsedim. “Anlıyorum teğmen, umarım bir gün üsrünlük kompleksinizden vazgeçer ve insanları kendinizle eşit görmeye başlarsınız zira herkesin rütbesi yok bu hayatta,” dedim dik bir tavırla.

Bakışları neredeyse yüzümün her bir noktasında dolanıp gözlerimde durdu. Karşılık vereceğini sandım ancak öyle olmadı, bana sırtını dönüp odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Resmen arkasından bakakaldım. Hakan’ın ne zaman ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini kestiremiyordum. Bana cevap vermesini beklerken hiçbir şey söylemeden gitmişti. Kendime itiraf etmek her ne kadar zor olsa da Hakan’la laf yarıştırmayı seviyordum.

“İstersen kalabilirim,” dedim içten bir tavırla. Çünkü gerçekten gitmekten vazgeçmek üzereydim, onları bu halde bırakırsam aklım kalacaktı.

Hilal’e uzattığım çorba dolu kaşığı içerken, “Yok yok, çorba ve ilaçlar iyi geldi. Daha iyi hissediyorum kendimi,” dedi. Sesi dünden daha beter hale gelmişti. Ateşinin biraz olsun düşmesi beni daha iyi hissettirse de içim tam olarak rahatlamıyordu. “Hem sana da buluşmasın, abim var nasılsa o bakar bize. Şimdi sana nazlanmaya kıyamam ama abimin canına okurum,” dedi hin bir gülüşle. Küçük bir kahkaha atıp, “Hasta halinle bile hinlik peşinde-sin,” dedim imalı bakışlarımı saklamadan.

Tam kahkaha atmaya başlamıştı ki öksürük krizi kahkahasına gölge düşürdü. “Ay, Hilal! Sen çok kötü öksürüyorsun,” dedim panikle. Okulların açılmasına yirmi altı gün kalmıştı, gitme işini erteleyebilir hatta planlarım arasından tamamen çıkarabilirdim. O eve gidip üvey babamın yüzünü görmeye meraklı değildim ama bavulumu güncellemem, kişisel bakımımı yapmam gerekiyordu. Kıyafetlerimi Eren’den istesem, bakımlarımı da burada yaptırırsam aslında sorun çözülmüş olacaktı. “Bak şöyle yapalım; ben kıyafetlerimi Eren’den isteyeyim, bakımı da burada hallederiz,” dedim ikna edebilmek için.

Hilal uzattığım suyu içerken nefesini dengelemek için derin bir soluk çekti içine. “Ay, ne öksürdüm. Ciğerim çıkacak sandım,” dedi bıkkınlıkla. “Şimdi can içim. Evdekilerin senin nerede olduğunu dert etmediğini biliyorum, sen de gitmek istemiyorsun... Yani istiyorsun da istemiyorsun, neyse babanın...”

“Üvey babamın,” diye düzelttim onu.

“Evet, üvey baban... Onun sağı solu belli olmaz. Nerede bu kız, eve uğramıyor diyeceği tutar. Sen git bir görün,” dedi. Haklıydı, annemin kocası sağı solu belli olmayan, canının istediği gibi davranan huysuz, duygusuz adamın rekiydi. Bir anı bir anını tutmaz, ne zaman ne yapacağı belli olmazdı.

Dudaklarımı *maalesef* der gibi birbirine bastırıp istemeyerek de olsa onayladım Hilal’i. Elini elimin üzerine koyup, “Yine de sen canın nasıl istiyorsa onu yap, kapım sana hep açık. Benim için planını bozma istiyorum sadece,” dedi içten bir tavırla.

Gülümsedim, hasta haliyle bile beni düşünüyordu. Kan bağımlı olmayan bir insanı çok sevmek bana hep garip gelmişti. Belki doğru dürüst arkadaşım olmadığı için, belki de aile içinde sevilmediğim için böyle bir bağımlı var olabileceğini bilmiyordum. Kan bağımlı olan insan bile beni sevmezken, dışarıdan böyle bir sevgi görebileceğimi tahmin edemez ve hatta hayalini bile kuramazdım. Bence insan sadece bildiği şeylerin hayalini kurabilirdi.

Çocukken çok içime kapanıktım, kolay kolay kimseyle konuşmaz hatta oynamazdım. O kadar yalnızdım ki kendi kendime oynar, kendi kendime konuşurdum. Bir keresinde düşüp dizimi kanatmıştım, canım o kadar yanmıştı ki yarım saat kendi başıma ağlayıp sonra da sanki başkası yanımdaymış gibi dizimi öperek, “Ağlama bak geçti,” demiştim.

O günden sonra bunu birçok kez tekrarlayıp alışkanlık haline getirdim. Yalnızlığımınla ancak bu şekilde başa çıkabiliyordum. Kendimi teselli ediyor, seviyor ve akıl veriyordum. Bu durumum, ilkokul öğretmenim fark edip anneme söyleyene kadar devam etmişti. Annem, “Sen deli misin?” diye o kadar çok dövmüştü ki beni, değil kendi kendime konuşmak uzunca bir süre başkasıyla bile konuşamamıştım.

Derin bir nefes alıp, “Maalesef öyle haklısın ki,” dedim bezgin bir tavırla. Bazen o aile içinde nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum.

“Abim seni otobüse kadar bırakır.”

Elini avucumun içine alıp hafifçe sıktım. Bu kendimce onu sevdiğimi söyleme şeklimdi. “Tamam ama seninle kavuşmak için gün sayacağım,” dedim kan bağımsız kardeşime.

Gülümsemesiyle bana karşılık verip elimi üstüne iki kere vurdu. Bu da onun *ben de seni seviyorum* deme şekliydi.

“Ben o zaman taksi çağırayım. Hakan yanınızda dursun, ne olur ne olmaz tek kalmayın,” dedim kalkmak üzere toparlanarak.

Hilal kolumdan tutup ben daha kalkmadan beni durdurdu. “Olur mu öyle şey?” dedi *teessüf ederim* der gibi. Ben tam olur diyecekken Hilal boğazının ağrısına aldırmadan, “Abi...” diye bağırdı. Sesi çok yüksek çıkmasa da Hakan onu duymuştu.

Hilal’e kötü olduğunu düşündüğüm bakışlarımı gönderirken Hakan içeri girdi. Konunun benimle alakalı olduğunu hissetmiş gibi odaya girer girmez göz göze geldik.

Sesli bir nefes verirken, “Benim fikrim değildi,” dedim peşin peşin. Çatılan kaşlarının ardında kalan bakışları Hilal’e döndü. Göz kırıp *hayırdır* der gibi başını hafifçe sağa sola salladı.

“Narin gidiyor bugün, biliyorsun,” diye söze girdi Hilal.

Hakan kısa bir an bana baktı ardından tekrar Hilal’e döndüğünde net bir sesle, “Evet,” dedi. Gözleri buz gibi olmuştu sanki, soğuk ve keskin.

“Ben taksi çağırayım dedim ama...”

“Ben bırakırım,” dedi sözümü keserek. O kadar keskin ve net söylemişti ki bakışları mı daha keskindi, yoksa sözleri mi karar veremedim. Benim daha dudaklarım kapanmadan son sözü söylemişti. “Peki,” dedim fazla uzatmadan. Bu evdeki herkes çok inatçıydı.

Konuşmamız bitti ama ne o bakışlarını benden çekti ne de ben ondan. Aramızda oluşan kısa süreli sessizlikten sonra, “Hazır olunca haber ver, ben de o sırada anneme bir bakayım,” dedi Hakan elini ensesine götürerek. Onu rahatsız eden bir şey olduğu belliydi ancak bunu dillendirmeyeceğine eminim. *Gidecek olman onu üzüyor olabilir mi, Narin?*

Hayır, tabii ki olamaz!

İçimde kira vermeden yaşayan hayalperest sesi susturup, “Olur, Hilal’le vedalaşıp geliyorum,” dedim.

Hakan odadan çıktıktan sonra Hilal’e dönüp, “Veda vakti geldi,” dedim buruk bir gülümsemeyle. Sanki kısa bir süre sonra bir araya gelmeyecekmişiz gibi buruktum.

Hilal gözlerini devirip, “Ne vedası abartma, ne kaldı şurada okulun açılmasına?” dedi benim duygusallığıma tezat bir rahatlıkla.

Küçük bir kahkaha atıp, "Beni sevmediğini düşünmeye başlayacağım," dedim.

Her ne kadar kahkaha atmaya çalışsa da öksürük krizi ona pek izin vermedi. Hasta olduğu için sarılmak istemese de sımsıkı sarılıp yanaklarından öptüm. Eğer bu hayatta tanıştığımız insanları biz seçiyorsak, yaptığımı en iyi seçim kardeş ve arkadaş seçimimdi. Babamı seçtiğim için de hiçbir zaman pişman olmazdım ancak birlikte geçirdiğimiz süreyi iyi bir seçim olarak değerlendiremezdim.

"İndiğinde kesin haber ver," dedi Hilal. Onun da sesinde buruk bir ton vardı. Birlikte geçireceğimiz saniyeler azalırken onun da buruklaştığını görebiliyordum. Hilal'in bana göre nispeten daha iyi bir aile hayatı vardı fakat o da babasını çok erken kaybetmişti. Abisi vardı ama onu yılda bir ancak görebiliyordu, onun için hep endişeliydi.

Bir keresinde yurttayken, karargâhlarına saldırı yapıldığı haberini almıştı. Sabaha kadar uyumamış, abisinden iyi bir haber alabilmek için dualar etmişti. Onun ağlaması gerekirken ben ağlamıştım. O zamanlar Hakan'ı sadece fotoğraflardan tanıyordum ancak en yakın arkadaşımın abisi olması onu bende hep özel kılmıştı.

Ağlamam Hilal'i o kadar öfkelenlendirmişti ki onu hiçbir zaman bu kadar ciddi ve sinirli görmemiştim. Bana abisi şehit olsa bile ağlanmaması ve düşmanın sevindirilmemesi gerektiğini söylemişti. Onun ne kadar güçlü bir kadın olduğunu o zaman anlamıştım. Hilal asker kardeşiydi, her daim güçlü olması gerekiyordu. Hilal bu bilinçle büyümüş, eğlenceli yanının aksine kendisine katı ve güçlü bir yön daha yaratmıştı.

"Ailen seninle gurur duyuyordur," dedim aklıma doluşan anıdan dolayı. Onun söylediğiyle hiç alakası olmayan bir cevap vermiştim, haliyle bu da onu şaşırtmıştı. Önce kaşlarını çatı sonra da gülümseyerek, "Kim bilir neye dayanarak söyledin bunu. İstersen gitmeden abime sor benimle gurur duyuyor mu?" dedi muzip bir sesle. Hafifçe kıkırdadım. "Olur sorarım abime," dedim.

"Kim, ne soruyor bana?" diyen sesle kapıya doğru döndüm. Hakan üzerini değiştirmiş, tüm şıklığıyla kapıda beni bekliyordu. Siyali gömlek ve siyah kot pantolonu beyaz tenini daha ön plana çıkarmıştı sanki. Saçları nizami bir şekilde taranmış, gören herkesi kendisine hayran bırakacak güzelliğe bürünmüştü.

Kaşlarım istemsizce gözlerimin üzerine düştü. Kendimi tutamayıp, "Terminale gitmek için fazla şık değil misin sence?" diye sordum.

“Soru bu muydu?” dedi o da kaşlarını kaldırarak. Sorunun bu olmadığını elbette biliyordu ancak zannediyorum ki *sana ne* diyemediği için geçiştirineyi tercih etmişti.

Sesli bir soluk verip, “Soru yok, geliyorum,” dedim çantamı omzuma asarken.

Tam Hilal’e tekrar sarılmak için hamle yapmıştım ki eliyle beni durdurdu. “Bir kere daha bana sarılıp öpersen hastalığı garantilemiş olacaksın,” dediğinde ben de gülümseyerek, “Peki peki, tamam,” dedim.

Eliyle avucunu öpüp bana doğru üflediğinde gülümsemem genişledi. Aynı şekilde Hilal’e karşılık verdikten sonra terminal için fazla sık olan Hakan’a doğru yürüdüm. Göz göze geldiğimizde sanki kilitleniyor, gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk.

Hakan’ın tam karşısında durduğumda maviliklerine son kez baktığımı biliyordum. Bir daha karşılaşacağımıza söz vermiştik ancak hayat her zaman bizim planladığımız gibi gitmeyebiliyordu, bu yüzden söz vermek aslında çok da mantıklı değildi. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu, sözlerin ise hiç yoktu.

Yüzünün her bir noktasında gezdirdim gözlerimi. Yüzünün tam ortasına nizami bir şekilde yerleştirilmiş burnu, sarı ama gür kaşları, kirli sakalı, gür kirpikleri ve kırmızı dolgun dudakları... Çok güzeldi, bir erkeğe göre fazla güzeldi. Onun güzelliğini gören düşman hemen teslim olmuyor muydu? Nasıl düşman olabilirdi ki insan bu güzelliğe? Nasıl kaybolmazdı insan maviliklerinin derinliklerinde?

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı ondan çektim ancak o birkaç saniye daha baktı yüzüme. Acaba o benim yüzüme bakınca ne düşünüyordu? İnatçı, kıvırcık saçlarımı beğenmiş miydi mesela? Bilmiyordum ancak öğrenmeyi öyle çok isterdim ki.

Hakan hafifçe geri çekildiğinde odadan çıktım. Birkaç adım attıktan sonra Nurten teyzeyle vedalaşmadığımı hatırlayarak arkamı döndüm. Hakan’ın arkamda olduğunu unutarak yapmış olduğum bu hamle yüzünden az kalsın çarpışacaktık. Ben kocaman bir kahkaha atarken nadir zamanlarda ortaya çıkan gamzesi serildi gözlerimin önüne.

“Sen yokken kiminle çarpışacağım ben?” diye sordum dudaklarımı birbirine bastırarak.

“Mümkünse hiç kimseyle,” diye yanıtladı beni. Parmaklarımla çatılan kaşlarını düzelterip tebessüm ederek, “Ben yokken gülmeyi unutma,” dedim.

O da gülümseyerek karşılık verdi. “Olur, unutmam.”

Nurten teyzeyle vedalaştıktan sonra Hakan'la birlikte yola çıktık. İkimiz de sessizdik, arabayı Hey Gidi Karadeniz şarkısı doldurdu.

*Hey gidi Karadeniz
Doldi da taşamadı
Etmiyelum sevdaluk
Edenler yaşamadı**

Sözlerine daha fazla tahammül edemediğim için radyoyu kapattım. Sözlerini Hakan yazmış gibiydi, o da bir ilişki yaşarsa yarım kalma ihtimalini düşünüyordu. Oysa sonunu bilmediğin bir hikâyeye kendince bir son biçmek delilikti. İnsan neye inanırsa sonunda onu yaşıyordu.

“Niye kapattın?” diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

“Kaşlarını çatmaktan alnında kırışıklıklar oluşacak,” dedim onun söylediğinden bağımsız. Bakışlarımı camdan ayırmamıştım ancak kaşlarını çattığına emindim.

“Ne?”

“Kaşlarını diyorum, o kadar çatma.”

“Sorumla bunun ne ilgisi var?” Onun bakışları bana dönse de ben ısrarla ona bakmıyordum.

“Müslüm Gürses, Güllü, Bergen falan da dinliyorsundur sen şimdi.”

“Ne dinleyeceğim başka? Saçma sapan pop şarkılarını mı?”

“Serdar Ortaç’tan Karabiberim gayet güzel bir kere.”

Sesli bir soluk verip radyoyu tekrar açtı. Bu sefer radyoda Volkan Konak’tan Göklerde Kartal Gibiydim şarkısı çalmaya başladı. Memnuniyetsiz homurtularım doldurdu arabayı. Dinlediği radyo Karadeniz şarkılarının, türkülerinin olduğu bir radyoydu. Radyoda çalacak şarkıları düzenleyen her kimse mutsuz birisi olduğu belliydi. İnsan hiç mi canlı bir şeyler çalmazdı? Karadeniz’in pusu yetmezmiş gibi bir de şarkısının içimizi karartmasıyla uğraşıyorduk, Karadenizli olmak zordu.

*Yâr olmadı bana devir
Her günüm bir başka zehir
Mahpushanelerde demir
Parmaklıklara sarıldım*

* Şevval Sam - Hey Gidi Karadeniz.

*Mahpushanelerde demir
Parmaklıklara sarıldım
Kimseye soramadım
Doyunca saramadığım
Görmeden duramadığım
Nazlı yârimden ayrıldım*

“Of, Of, Of!” dedim yüksek bir sesle.

Hakan’ın şaşkın bakışlarıyla benim keskin bakışlarım buluştu. “Sen mutsuz olmaya yemin mi ettin?” dedim öfkeli bir sesle. Radyoyu tekrar kapattım.

“Ne?”

“Dinlediğin şarkılar, ettiğin sözler... Her şey o kadar umutsuz ve o kadar karamsar ki mutsuz olmaya bağımlı gibisin,” dedim sitemle. Hakan’ın bakış açısı çok kötüydü. Onun baktığı pencereden dünya buz gibiydi, soğuktu, merhametsizdi. Hayatta her şey vardı, tek bir yönden bakıp sadece kötülükleri görürsen dünyada sadece kötülüklerin var olduğuna inanırdın. Hakan mesleği gereği çok fazla şey görmüş ve yaşamış biriydi, yaşayacağı her şeyin bu gördükleri gibi olacağını düşünüyordu. Oysaki hayatta her şey vardı; bu yüzden insan ne kendisini kandıracak kadar Polyanna ne de umutsuz olacak kadar soğuk bir bakış açısına sahip olmalıydı.

“Ben gerçekçi bir insanım, Narin. Hayat çiçek böcekten ibaret değil!” dedi yüksek sesle.

“Hayır, sen mutsuzluğun tek gerçek olduğuna inanıyorsun. Mutlu olmayı o kadar bilmiyorsun ki bu bilinmezlik sende korku yaratıyor. Sen mutlu olmaktan korkan, mutlu olursan o mutlulukla ne yapacağını bilmeyen birisin!” dedim en az onun kadar yüksek bir sesle.

Mutlu olmaktan da korkardı insan. Mutsuz olmak kolaydı, sonunda hayal kırıklığı yaşamazdın. Hayatın acımasız olduğundan şikâyet etmek, hayatta mutluluk adına beklentiye girmekten daha kolaydı. Bu belki her insan için geçerli değildi ancak Hakan için kesinlikle geçerliydi. Hakan hayatın ve işinin zorluklarına alışabilmek için kendisine mutluluğu yasaklamıştı.

Her ne diyecekse sağanak yağmurun bir anda bastırmasıyla direksiyon hâkimiyetini kaybetmemek adına yola odaklandı ancak yağmur o kadar inatçıydı ki durmak zorunda kaldık.

“Otobüsün kaçta?” diye sordu yüzüme bakmadan.

“Niye yüzüme bakmıyorsun?” diye sordum.

“Sorduğum sorulara alakasız cevaplar vermeyi kes!” dedi bağırarak.

“Sesinin desibelini yükseltince haklı olmuyorsun!” diye bağırdım onun kadar yüksek bir sesle.

Yükselen sesim karşısında gözlerini yumdu, ellerini öyle bir sıkıyordu ki bembeyaz olmuştu. Derin bir nefes alıp gözlerini açtı. “Ben biraz hava alacağım,” dedi. Her ne kadar öfkesini gizlemeye çalışsa da ses tonundan anlıyordum. Kapıyı açmaya yöneldiğinde kolundan tutup, “Saçmalama, havayı görmüyor musun? Sırılsıklam olursun,” dedim panikle.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip, “Gülümse Hakan, mutlu ol Hakan, arabadan çıkma, ıslanma Hakan... Başka bir emriniz var mı, Narin Hanım?” dedi imalı bir tavırla. Öfkeliydi, çok öfkeli. Dizginlemeye çalışsa da başarılı olamıyordu.

“Bazı şeyleri söylemesi çok kolay ancak yapması zor biliyorum ancak-”

“Hiç kollarının arasında ölen birisi oldu mu?” diye sordu lafımı bölerek. Sorusu karşısında donup kaldım. Böyle bir şey olsa aklımı kaçıırırdım.

Yutkunarak, “Kimdi?” diye sordum.

O da yutkundu, kısa bir süre durup öyle cevap verdi. “Bana emanet olan bir askerim... çocuklarını, karısını bana emanet ederek öldü. Sadece o da değil, birçok ölüm gördüm, Narin... Ben hayatın hep mutsuz kısmını gördüm, ölüm kısmını... son kısmını. Hangi mutluluk? Hangi umut beni hayata bağlayabilir? Dahası böyle şeylerin olduğuna beni kim inandırabilir? Ölümde umut olmaz, Narin. Ölümü bir kere gören kişi artık umutlu olamaz. Herkes gördüğü şeyler doğrultusunda değerlendirir hayatını. Benim gördüklerim, duyduklarım bana başka bir seçenek bırakmadı. *Mutlu ol* derken sence de acımasız olmuyor musunuz bana karşı?”

Dudaklarım bir şey söyleyebilmek umuduyla açıldı ancak başarılı olamadı, dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim doldu ancak akmasına izin vermedim. Konuşsam sesim titreyecekti, sustum dudaklarım titredi. Derin bir nefes alıp gözlerimi yukarı diktim. Karşısında ağlamamalıydım. Yükü çok ağırdı. Her askerden kendi canı kadar sorumluydu, askerlerinin geride bıraktığından sorumluydu, ailesine karşı sorumluydu. Şehit mertebesine ulaşmak ve yaşamak arasındaki ince çizgide omzundaki yüklerle nefes almak zorundaydı.

Bakışlarımı gözlerine indirdim. Konuşmadı, konuşmadım. Sadece birbirimize baktık. Berrak bir gökyüzünü andıran bakışlarına sis çökmüştü sanki, bulutlar yağdı yağacaktı.

Yapmamam ama yapmak için can attığım bir şeyi yaptım. Hakan’ı öptüm. Kısa bir an şaşkınlık yaşasa da belimden tutup beni kendine çekerek

öpüşüme karşılık verdi. İçgüdüsel miydi anlayamıyordum ancak bana karşılık vereceğini içimde bir yerlerde biliyordum. Kendimde pişmanlık ve utanç kırıntısı aradım fakat yoktu.

Ellerimi yanaklarına götürüp öpüşümü derinleştirdim. Cama vuran ve gittikçe hızlanan yağmur sesinden başka bir ses yoktu arabada. Dudaklarının sıcaklığı benimkilerle buluşunca alev almışız gibi hissettim. Dili dudaklarımın arasından sızınca onu memnuniyetle karşıladım. Hakan'ın elleri vücudumu keşfetmek istercesine bedenimde gezinmeye başladığında öpüşmemiz mümkünmüş gibi daha da derinleşti.

Bedenlerimiz daha evvelden birbirine aşınaydı sanki, öyle uyumluyduk ki bunun ilk kez olduğuna kendimi ikna edemedim. Eğer bu hayatımdan önce başka hayatlar yaşadıysam muhtemelen her yaşamımda onu öpmüştüm. Ne kalbim ne de bedenim Hakan'ı birazcık olsun yabancıladı, aksine çokrandır onu bekliyormuş gibiydim.

Ellerimi yanaklarından çekip omuzlarına koydum. Dudaklarımız birbirinden ayrılrsa da biz birbirimizden ayrılamadık. Alnını alnıma dayadı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Nefesi dudaklarımdan içeri sızarken, "Benim adım yok, Narin. Gölgem yok, ayak izim yok," dedi umutsuzca.

"Olsun!" dedim omuz silkerek. Onun aksine umarsız çıkıyordu sesim. "Adını dilim zikretmese de kalbim senin adınla çarpar..." dedim üzerine basa basa. "Olmasın ayak izin, ben kokundan anlarım geçtiğin yolları..." diye devam ettim sözlerime. İkimiz de kilitlenmiş gibi birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Sesim o kadar netti ki kısık sesle konuşuyor olmam bile anlaşılmaz gelmiyordu. "Varsın olmasın gölgen, benim gölgem ikimize de yeter!" dedim kararlılıkla.

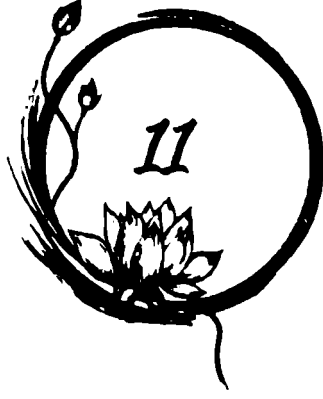
"Beni mutluluğun olduğuna inandırıp gidersen..."

"Gitmem!" dedim lafını bölerek.

"Gidersen... beni öldür öyle git."

Gitmezdim, gidemezdim. Sanki yıllarca onu arayıp da ne aradığımdan habersizdim.

Belki de kalbimde hissettiğim eksikliğin sebebi buydu; kalbim eksik olduğunu biliyor ve eksik olan yarısını tanıyordu, onu arıyor ancak bulamıyordu. Kavuşma süresi arttıkça yükü ve yalnızlığı artıyordu. Nihayetinde gözüm gördü, gönlüm açıldı ve kalbim vuslata erdi.

Yağmur damlaları cama vururken bundan üç sene önce Hakan'ı ilk öptüğüm o yerde kaldım. Parmaklarım o anları düşünürken istemsizce dudaklarıma dokundu ancak bunu fark edince elimi çektim. Onu çok özlemiştim, özlemim arttıkça göğsümdeki sancı da artıyordu. Hatıralar zihnimi ele geçirmesin diye tüm anılarımı susturdum.

Sezgin Bey akşam beni bulup evine getirmişti. Olanlardan haberdar olduğunu söyleyerek Ragıp amcanın içeriden çıkabilmesi için avukatlarının benden işin aslını anlatan yazılı bir ifade alması gerektiğini söylemişti. Korkunç geçen bir günün sonunda umut dolu bir şeyler duymak bana çok iyi gelmişti. Eren'e başından beri yardım eden kişinin Sezgin Bey olduğunu öğrenmem ona karşı güven duymamı sağladı. Eren'le telefonda görüşmem Sezgin Bey'in dediklerine inanmazdım, her ne kadar beni kurtarmış olsa da bir yabancıya güvenecek değildim. Eren, Sezgin Bey'in dediklerini onaylayarak ona güvenmem gerektiğini söyleyince içim rahatlamıştı.

Eren, babasıyla kavga etmişti ancak tahmin ettiğim gibi kardeşime dokunmamıştı. Eren her zamankinden daha sinirli olduğunu söylese de bir süre sonra oğlunu affederdi. Herkesin, en kötü kişinin bile bir zaafı vardı bu hayatta... Üvey babamın zaafı da oğluydu. Bu zaaf beni mutlu ediyordu çünkü Eren'e zarar vermesine asla dayanamazdım.

Eren'le konuştuktan sonra sakinleştiğim için mi bilinmez hemen uyuyakalmıştım. Ne zaman uyudum, ne zaman uyandım anlayamadım. Günlerdir uzun ve rahat bir uyku nasip olmamıştı, belki de bu yüzden uyuyabileceğim o anı değerlendirmiştim. Ragıp amcanın ve Eren'in kefil olduğu bir yer benim için güvenilirdi.

Babamı gördüğüm rüyadan sonra hiç rüya görmüyordum, o gün babamı ya da Hakan'ı görmek için nelerimi vermezdim. İnsan sevdiği birini rüyasında görebilmek için dua eder miydi? Ben ediyordum. Artık bir anıdan ibaret olan bu iki adamla ancak rüyalarda buluşabilirdik. Rüyalar yaşamla ölümü

ayıran bir perde olabilir miydi? Cennet neden ziyaretçi kabul etmezdi ki? Kabul etseydi rüyalarından medet ummak zorunda kalmazdım.

Sezgin Bey elindeki karton poşetle arabaya bindiğinde ana döndüm, zih-nimi susturmak her zamankinden daha güç olmaya başlıyordu.

Poşetin içinden sandviç ve meyve suyu çıkararak bana uzattı. Kendimi o kadar mahcup hissettim ki onları almaya elim gitmedi ilk başta ancak sonra bebeğim için yemek zorunda olduğumu düşündüm. Beni bir kuru ekmeğe muhtaç eden annemi de asla affetmeyecektim.

“Teşekkür ederim, zahmet verdim size,” dedim mahcup bir sesle.

Sezgin Bey gülümseyerek, “Esağfurullah, Narin Hanım,” dediğinde sesi son derece nazikti. “Lütfen böyle düşünmeyin, zahmet olmuyor bana,” diye devam etti sözlerine. Ben kendimi ona yük oluyor gibi hissederken o hiç de bir yükü varmış gibi davranmıyordu.

Sezgin Bey, poşeti arka koltuğa gelişigüzel bıraktığında poşetin boş olduğunu fark ettim. “Siz kendinize almadınız mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Benim yüzümden kahvaltı yapmamıştı, kendisine bir şeyler almamış olması mahcubiyetimi artırıyordu.

Arabayı çalıştırarak, “Araba sürerken yemek yiyemem,” dedi gülümse-mesini bozmadan. Dün kalabalıktan o kadar korkmuştum ki adamlarının bizimle gelmesini istememiştim, o da beni kırmayıp bunu kabul etmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, “Ben acele ettirdim sizi, biraz durup geçsek olmaz mı?” diye sordum mahcubiyetimi gizleme gereği duymadan.

Gülümsemesi yüzünde büyürken, “Teşekkür ederim, siz yiye lütfen,” dedi içten tavrını sürdürerek.

Sesli bir nefes verip, “Peki... Tekrar teşekkür ederim her şey için. Hakkı-nızı ödeyemem,” dedim samimi bir tavırla.

“Ne demek, Narin Hanım, keşke daha fazlasını yapabilsem sizin için,” diye yanıtladı beni aynı samimiyetle.

“Bu kadarı bile kâfi, sağ olun,” dedim tekrar. Cevap vermedi ancak *rica ederim* der gibi başını hafifçe öne eğdi.

Evden bir an önce çıkmak istediğim için kahvaltı yapamamıştık. Sezgin Bey’e söyleyemesem de epey acıkmıştım. Hastane yemekleri ve ormanda yiyebildiğim atıştırmalıklar hamile birisi için hiç uygun değildi.

Bebeğimi güzelce besleyemediğim için vicdan azabı duydum. Daha doğ-madan hayat onu sınıyordu, benim evladım olma talihsizliği yüzündendi çilesi, biliyordum. Geçmişinde kendini ninni söyleyerek uyutan, düştüğünde

kendi dizini öpen ve her gece babasının geldiği hayalini kuran bir annesi olacaktı. Şimdisi de bu geçmişten farklı değildi, yine bir kayıp ve yine gelecekmiş gibi bir bekleyiş... Hayat gerçekten tekrarlardan mı ibaretti?

Böyle elem bir hayatı yaşayan kadının belki de en büyük hatası kendi kaderine benzeyecek bir bebeği hayata getirmektir ancak pişman değildim, onu çok seviyordum ve ömrüm yettiğince sevmeye devam edecektim. Onun doğumunu her düşündüğümde yüzümde istemsizce bir gülümseme oluşuyordu. İçime düşen umut ve mutluluk duygusu beni hayata bağlıyordu. Bir bebeğe, hem de henüz doğmamış bir bebeğe bu kadar umut bağlamak ne kadar da yanlıştı aslında. Benim ona değil onun bana ihtiyacı olmalıydı, ben dağ gibi arkasında durmalıydım.

Benim gibi bir annesi olduğu için benden nefret eder miydi? Etmemeliydi çünkü buna dayanamazdım.

Ben aslında umuda, mutluluğa gebeydim.

Umut... Mutluluk...

Dudaklarımı ısırarak elimi karnıma koydum, "Umut ve Neşe," dedim fısıltıyla.

"Anlamadım?" dedi Sezgin Bey dikkatini bana vererek.

"Oğlum olursa adını Umut koyacağım, kız olursa da Neşe," dedim heyecanlı bir sesle. Sanki yıllardır mevsim kıştı da bahar yeni gelmişti. İsmi bulduğum zaman bu kadar mutlu olduysam dünyaya geldiğinde ve ismini seslendiğinde kim bilir ne hissedecektim? Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki sesi dışarıdan duyulacak sandım. Ellerimin titremesini durduramıyordum. Gözümünden bir damla yaş aktığında, hayatımda ilk defa mutluluktan ağlanabildiğimi anladım.

Sezgin Bey dişlerini göstererek gülümsedi. "Güzelmış ama zaten ikiz bebeginiz olmayacak mı? Biri kız, biri erkek olur belki," dedi neşeli bir sesle.

Gülümsemem yüzümde donup kaldı, bunu da nereden çıkarmıştı? "Hayır, böyle bir durum söz konusu değil, nereden çıkardınız anlayamadım?" dedim şaşkınlıkla.

Gözlerini yoldan çekip tepkimi görebilmek için birkaç saniye bana baktı, ciddiyetimi fark edince onun da gülümsemesi soldu. "Hastaneden aldığım bilgiye göre böyle, size söylemediler mi?" dedi benimkine benzer bir şaşkınlıkla. Bakışları benimle yol arasında mekik dokurken merakla benden gelecek cevabı bekliyordu ama benim verecek bir cevabım yoktu. Şok olmuştum.

"Hayır... Ben... bilmiyordum," dedim fısıltıdan farksız bir sesle.

Böyle bir şeyi benden neden ve nasıl saklamışlardı, anlamıyordum. Resmen üç canlıydım ancak bunu yeni öğreniyordum.

Sezgin Bey sesli bir nefes verip arabayı durdurdu. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum ancak ben gözlerimi artık kendini belli eden karnımdan alamıyordum. Sezgin Bey boğazını temizleyerek, “Üvey babanızın bu hastane sahipleriyle arası epey iyi,” dedi bildiğim şeyleri tekrarlayarak. “Bir şekilde sizden saklanmasını istemiş olabilir, hastaneden çıkana kadar sağlık durumları gayet iyiydi fakat dünden sonra tedbir amaçlı kontrole gitmemiz iyi olur,” dedi. Sesindeki uyarıcı ton hiç hoşuma gitmedi. Onlara bir şey olma ihtimali bile beni öldürürdü.

Sormak istemedim ancak içimdeki korkuyu yenemedim. “Bir şey olmuş olabilir mi?”

Sesimin her bir tınısından korku akıyordu. Sezgin Bey’in bakışları tekrar beni bulduğunda, “Korkulacak bir şey olduğunu sanmam ama bir doktora sormakta fayda var. Korkmayın, sizi tanıdığım ve çok güvendiğim bir kadın doğum uzmanına götüreceğim,” dedi acıyan gözlerle bana bakarak.

Boğazımı temizleyerek oturduğum yerde dikleştirdim. Belki güçlü görünmenin sırası değildi, belki buna hiç halim yoktu ve hatta belki de gerçekten acınacak haldeydim ancak kimsenin bana acıyarak bakmasını istemezdim. Merhamet her zaman, her koşulda olması gereken bir şeydi fakat acımak güçsüz insanlara duyulan bir duyguydu benim için, bu yüzden herkese merhamet duyar ancak kimseye acımadım. Ayrıca acımak bir kibir göstergesiydi fikrimce, kendini bir konuda güçlü görmek ve aynı gücü karşı tarafın sergileyemediğini düşünerek ona tepeden bakmaktı.

“Bana göstermiş olduğunuz nezaket ve merhamet için teşekkür ederim fakat bana bu şekilde acıyarak bakarsanız bana sunacağınız hiçbir şeyi kabul etmeyeceğimi bilmenizi isterim,” dedim sakın fakat net bir ses tonuyla. Az önceki korkum yerindeydi ancak gizleyebildim. Bunu annem sayesinde öğrenmiştim, beni dövdüğü zamanlarda ona meydan okurken.

İrkilmesinden şaşırdığını anladım fakat kendisini çabuk toparladı. “Narin Hanım size asla acımam,” dedi panikle. “Aksine daha önce sizin kadar güçlü bir kadın tanımadım. Size acıyarak değil ancak imrenerek bakabilirim,” dedi içten bir şekilde. Sözlerinden ve ses tonundan söylediklerinde samimi olduğunu anlayıp uzatmamak adına, “Teşekkür ederim,” dedim ve bakışlarımı devam etmek istercesine yola çevirdim. Sezgin Bey de bunu anlamış olacak ki arabayı çalıştırdı.

Bakışlarım tekrar karnıma indi, içgüdüsel olarak mı bilinmez sarıp sarmalamıştım karnımı. Bizim için yeni bir dünya inşa edecektim. Onlara ninniler söyleyecek, düştüklerinde nasıl kalkmaları gerektiğini öğretecektim. Dizleri kanayacaktı belki ama ben öpecektim. Benim yalnızlığımı yaşamak zorunda kalmayacaklardı.

Üç yıl önce

“Aaa!” dedi Hilal şaşkınlıkla. Doğal olarak kapıda bizi görmeyi beklemiyordu. “Niye geri geldiniz ki?”

“Yağmurdan dolayı gidemedik,” diye yanıtladı Hakan onu ancak Hilal hâlâ şokunu atamamış olacak ki kapının önünden çekilmedi. “Yağmur çok yağınca kaza yapmamak için durmak zorunda kaldık, dolayısıyla da otobüsü kaçırdım,” dedim daha açıklayıcı olması için yoksa belli ki kapıdan hiç çekilmeyecekti.

“Ay, tüh ya, biz hiç hava durumuna bakmadan aldık bileti tabii,” dedi üzgün bir şekilde.

Hakan dilini damağına vurup, “Hilal arkadaşını gördüğüne sevinmedin galiba, kapıda kaldık da,” dedi sabırsız ve imalı bir şekilde.

Hilal yeni kendine gelmiş gibi, “Ay, pardon geçin geçin,” dedi aceleyle önümüzden çekilerek.

Hakan belimden tutup geçmem için yol verdi, bense elini çekmesi için uyarıcı olarak sesli bir şekilde boğazımı temizledim. Hilal’e bir süre söylemek istemediğimi Hakan’a söylediğimde karşı çıkıp, “Ben kimseden bir şey saklamam, ondan mı çekineceğiz?” dese de uzun ısrarlarım sonucu razı olmuştu.

Kabul etmem zor olsa da etmiştim, utanıyordum. Hilal, Hakan’dan hoşlandığımı biliyordu fakat sevgili olduğumuzu söylemeye cesaret edememiş-tim. Saçmaydı ama durum şimdilik bundan ibaretti. Hem Hakan ile devam edip etmeyeceğimizi bile bilmiyordum, belki beni istemeyecek ve bir süre sonra ilişkimiz bitecekti. Hilal’le aramızın açılmasını istemiyordum. Bitecek-se kimse bilmeden biter ve Hakan konusu hiç açılmazdı.

Tepkime karşılık Hakan sesli bir soluk verip elini belimden çekti. Hilal normalde bu olayı hemen fark ederdi ancak şaşkın olduğu için tam olarak odaklanamamıştı.

Sadece bir saat önce olanları ve Hakan’la aramızdaki durumun nasıl değiştiğini düşünmeden edemedim.

Bir saat önce

“Gitmek istiyor musun?” diye sordu ancak sesi *gitme* der gibiydi, ben de gitmek istemiyordum. Başımı iki yana salladım, gülümsedi. O gülümseyince güneş doğuyormuş gibi hissediyordum, içimin ısınmasını başka nasıl tarif edebilirdim ki?

Saatine bakıp, “Zaten yetişemeyiz,” dedi.

Gülümsedim. “İyi o zaman, yalan söylemek zorunda kalmamış olacağınız en azından.”

Gözlerimin içine uzun sayılabilecek kadar baktı, o bana böyle dikkatli baktığında kendimi saydamlaşıyormuş gibi hissediyordum. Tüm düşüncelerimi, hislerimi görebiliyor gibi geliyordu bana.

Gözleri bugün her zamankinden farklı bir renkti sanki. Ne denize ne de göğe benzetebildim onları, o kadar eşsizlerdi. Hem bu dünyadan bir renk hem de dünyada olmayan bir renkti.

O kadar uzun süre hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı ki kalp ritmim değişti. Bana böyle baktıkça onu bir kere daha öpmek istiyordum ancak bu isteğimi anında bastırdım, o kadar cesur değildim. “Neden öyle dikkatli bakıyorsun?” diye sordum gülümseyerek. Belki o da benim toprak rengi gözlerimi seviyordu. Ben nasıl onun gözlerine baktıkça doyamıyorsam, o da benim gözlerime baktıkça doyamıyordu. O gökyüzü, bense yeryüzüydüm değil mi? *Kavuşursak kıyamet kopar* demiştim kendime. *Kıyamet koptu ve ben cennete düştüm.*

Yutkundum, söyleyeceği her neyse sanki hem söylemek istiyor hem de kendine saklamak istiyordu.

Gözlerini kaçırıp koltuğuna yaslandı. Anladım ki söyleyeceği şeyi gözlerime bakarak söylemesi zordu, bu beni daha çok heyecanlandırırdı.

“Senin fotoğrafını ilk gördüğümde sana öylece bakakalmıştım,” dedi fısıltılı bir sesle. Tepki veremedim, resmen elin ayağım boşaldı. “Bir kere sosyal medya hesaplarını Google’den arattım, ben sosyal medya kullanmam bilirsin... Senin de hesabın gizliydi. *Ne yapıyorsun*, diye sordum kendime ve bıraktım seni düşünmeyi,” diye devam etti itirafına. O kadar şaşırmıştım ki beni beğenmiş ve araştırmış olmasına, doğru düzgün cümle bile kuramıyordum.

Gözlerimi ondan ayıramadım ancak o bana hiç bakmadı. Beni beğendiğini hiç mi hiç belli etmemişti. Duygularını o kadar iyi saklıyordu ki böyle bir itiraf ondan beklediğim bir şey değildi. “Beni ilk canlı gördüğünde pek de benden hoşlanmış gibi değildin,” dedim şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan.

Küçük bir kahkaha atıp bakışlarını bana çevirdi. “İyi gizlemişim o zaman,” dedi muzip bir sesle. Onunla karşılaştığımız o ana gittim, beni hemen tanımıştı. Beni hemen tanımasına şaşırmıştım ancak bunu çok iyi örtbas etmişti.

“İnanmıyorum...” dedim tüm parçaları birleştirerek. Esra diye bir arkadaşımız yoktu, beni de aslında araştırdığı için biliyordu. Bir şeylerden

şüphelenmemem için *kardeşimin arkadaşlarını tanırım* demişti. O zaman neden yalan söylediğini anlayamamıştım ancak üzerinde de durmamıştım.

Taşlar şimdi yerine oturuyordu.

“Sen beni Hilal’in arkadaşı olduğum için değil, beğendiğin için biliyordun aslında çünkü Esra diye bir arkadaşımız yoktu ve sana Esra’yı tanıyor musun dediğimde tanıdığını söylemiştin. Şimdi taşlar yerine oturdu işte,” dedim. Resmen soluk almadan konuşmuştum.

Tek kaşını kaldırıp, “Zeki birisi olduğunu biliyordum,” dedi eğlenceli bir sesle.

Zekâmı övmesi, bedenimi övmesinden daha iyi hissettirmişti. Saçmaydı belki ama zekâma iltifat almayı seviyordum.

“Biliyor musun?” dedim tereddütle. “Senin gibi birinin; birisini seveceğini, âşık olacağını geç, beğeneceğini bile düşünmezdim. Tamam, her insanın duygusu vardır. Sen de insansın sonuçta ama ne bileyim...” dedim bir itirafı gerçekleştirerek.

Sesli bir soluk verip gözlerini benden çekti, arkasına yaslanıp bakışlarını ıslak yola çevirdi. Söylediğim şey onu kırmış mıydı? *Sen de insansın sonuçta* ne demek, Narin?

Tam bana kırılıp kırılmadığını soracakken, “Babam şehit olduğunda anı-
nem çok ağladı,” diye başladı sözlerine. Kim bilir ne büyük bir acıydı eşini kaybetmek, nasıl dayanmıştı Nurten teyzem? “Çocuk akı, babama kızdım annemi bu kadar üzdüğü için. Belli etmesem de anneme çok düşkünümdür ben,” dedi. Anlatacaklarını zihninde tarttığı belliydi, düşüncelerini bölmek için araya girmedim. Bir hayalet gibi dinleyecektim onu çünkü biliyordum ki Hakan bu konuşmayı yapacak birisi değildi ancak belli ki o da artık anlatmak istiyordu içinde halledemediklerini. Cesaretini sorular sorarak kırmayacaktım. Şanslı olduğumu düşündüm ve onun için önemli olduğumu, böylesi ketum bir adam belki de en derin acısını açmıştı bana. “O gün bir yemin ettim, babamın öcünü alacaktım ancak bunu daha çok annem için yapacaktım. Sandım ki güçlü ve rütbeli bir asker olursam annemi mutlu ederim. *Güçlü olan yenilmez olur, babam o kadar da güçlü değilmiş demek*, dedim kendi kendime...” dedi. Küçük, çaresiz Hakan’ı düşündüm. Bu koca cüsseli, bastığı toprağı titreten güçlü adam bir zamanlar küçücük bir çocuktu. Babasının acısıyla baş edebilmek için hem ona hem de düşmanlarına öfke beslemeye başlamıştı. Anlattıklarından şimdi dönüştüğü insana hak veriyordum, o baştan aşağı öfkeli biriydi çünkü çocuk kalbi kırılmıştı.

Altın saçlı, gök gözlü o küçük çocuğu düşündüm. O da bir köşeye kıvrılıp benim gibi kanayan dizlerini öpmüş müydü? Akşam babası gelecek gibi hazırlanmış mıydı? Peki ya babası gelince oynayacağı oyunları kurgulamış mıydı? İkimiz de babadan yaralıydık ancak o bir bakıma benden şanslıydı, annesi ve kardeşi vardı. O eksik kalmıştı ben ise yapayalnız...

Hakan'ın yıllardır içinde sakladığı sırlarla dolu bir sandık vardı ve anahtarı bende idi. Hakan gibi ketum, kendini açmayan bir adamın bana bu kadar özelini açabiliyor olmasına hem şaşırılmış hem de anlatamayacağım kadar mutlu olmuştum. Aramızda bizim bile bilmediğimiz bir bağ oluşmuştu kısa zamanda, bu kader miydi? İkimizin aynı acıdan geçip bu zamana gelmesi peki, o da mı kaderdi?

Sustu, aramızdaki sessizlik çığ gibi büyüdü. Her ne düşünüyorsa anlatması kolay şeyler olmadığı belliydi. Bir insan ne kadar cesur olursa olsun kendi zihninin korkağıydı. Değil anlatmak, bazen düşünmek bile korkutabiliyordu insanı. Kendini dinleyebilen, düşünebilen ve sonrasında bunu dile getirebilen ne kadar da cesurdu. O susunca sessizliğini bölmek istemedim çünkü bazen birinin suskunluğu bölmek, içinde yaratmaya çalıştığı cesareti kırmak demektir. O konuşana kadar beklerdim, o konuşmasa bile beklerdim.

Onun şu anda o günlere gittiğini ve aynı hisleri yaşadığını biliyordum. Acı eskimezdi, azalmazdı sadece hissedemeyecek kadar yorgun olurduk.

Bakışları tekrar bana geldiğinde derin bir nefes aldı. "Uzun lafın kısısı Narin, büyüdükçe her şeye olan bakış açın değişiyor," dedi buruk bir tebessümle. "Bunun zor bir yol olduğunu çok da geç olmayan bir zamanda anladım ancak bu yoldan başka bir yol da bilmiyordum. Ölüm döşeli bu yolda yürürken ardımda ne kadar az kişi bırakırsam o kadar iyi diye düşündüm hep. Kalbimin yumuşamasına hiçbir zaman izin vermedim. Bir fotoğrafın içinden, sanki bana gülümsüyormuş gibi bakan kıvrık saçlı bir kızı görene kadar," dedi en büyük itirafını gerçekleştirir gibi.

İtirafı karşısında gözlerim doldu. Hiç sevilmeyen Narin için bu itiraf ömre bedeldi. Titremeye başlayan ellerimi birbirine kenetledim. Kendi dizini öpen küçük Narin bana gülümsedi; sevildiği için, içi içine sığmıyordu. Ruhu titredi, bedenine sirayet etti.

"Sana her şey hızlı ilerliyor gibi gelebilir ama inan ki seninle benim aramızda başka bir şey var, yıllardır seni arıyormuşum gibi. Seninle o gün karşılaştıktan sonra eksik hissetmemeye başladım. Ben hiçbir zaman bu kadar uzun cümleler kurabilen biri olmadım ama seninle günlerce konuşabilirim," dedi gözlerimin içine bakarak. O konuştuğu adeta eriyordum, kelimelerini

sınırlıymış gibi kullanan bu mavi gözlü adam bana uzun uzun cümleler kuruyordu. İlk defa birinin özeli olmuştum. Hiç anlatmayan birinin her şeyini anlattığı birisi, öfkeli birinin hiç öfkelenmediği birisi ve kendine sevmeyi yasaklamış birinin sevdiği birisi...

“Sen çektiğim acıların ödülüsün,” dedim titreyen sesime engel olamayarak. “Keşke daha önce gelseydin.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamaya çalıştım ama gözümünden döken bir damla yaşa engel olamadım. Hakan gözüyle o bir damla yaş takip etti, dudaklarımdan geçip çeneme ulaşana kadar izledi ancak müdahale etmedi. “Mutluluktan ağladığın zaman hiçbir damlaya elimi sürmem ama bir gün üzüntüden ağlarsan o damlanın yanaklarından aşağı akıp gitmesine izin vermem.”

“Hep benimle olacaksın değil mi?”

“Ölsem bile...”

Günümüz

Ölse bile bırakmayacağını söylemişti ancak onu hissedemiyordum. O olsaydı, bu yaşadıklarımın en ufak kırıntısını bile yaşamayacağımı biliyordum.

Sezgin Bey yaptığı telefon görüşmesinde Ragıp amcanın serbest bırakıldığını ve avukatıyla birlikte bir kafede bizi beklediğini öğrenmişti. Adliyeye yakın bir konumda olduğu için güzergâhımız değişmemişti.

Aramızda uzayan bir sessizlik vardı. Ben soru sormadan asla konuşmuyordu, bunun sebebi ne zaman benimle konuşmaya çalışsa onu terslemem olabilirdi. Bana bu kadar iyilik yapmış bir adama haksızlık yaptığımı düşünüyordum. Belki çok samimi olamazdım ama aramızdaki mesafeyi biraz azaltabilirdim. Sonuçta Sezgin Bey lakayt bir adam değildi; nerede, nasıl konuşması gerektiğini ve yerini bilen birisiydi.

“Sizin bir aileniz yok mu?” diye sordum tereddütle. Sorar sormaz da pişman oldum, biriyle tanışmak için hemen nereli olduğu ve kimlerden olduğu soruluyordu ancak birinin aile acısı olabileceği hiç düşünülüyordu. Belki onun da ailesinden yana bir yarası vardı ve ben gelip o yaraya tuz hasmıştım.

Sezgin Bey onunla konuştuğum için şaşkın bakışlarını bana çevirse de kısa bir duraklamanın ardından tekrar yola odaklanıp, “Annem ve bir kız kardeşim var, Almanya’dalar,” dedi samimi bir sesle.

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Anlaşılan eşi, çocuğu veya babası yoktu, daha fazlasını sormaya cesaret edemediğim için sustum ve

başımı cama doğru çevirdim. İnsanlar okyanus kadar derindi, en diplerde ne gizlediğini bilmek imkânsızdı. Oraya kadar yüzebilmek cesaret isterdi.

“Babam ben çok küçükken öldürüldü,” dediğinde kanımın donduğunu hissettim. O da mı babasız büyümüştü? Babasız büyüyen bu kadar çok mu çocuk vardı, yoksa sadece tesadüf müydü?

Ona bakmak istemiyordum ama ağır ağır çevirdim bakışlarımı ondan tarafa. Dudaklarımı ıslatıp, “Başın sağ olsun,” dedim. Başka şeyler de söylemek istedim ancak söyleyemedim çünkü biliyordum ki bu konu ne kadar değilirse o kadar kanardı. Kimsenin yarasını deşmeye ve kanatmaya niyetim yoktu.

“Sizin de Narin Hanım,” dedi normal çıkmasına özen gösterdiği sesiyle.

Başımı hafifçe öne eğerek sessizce teşekkür ettim. Annelerimiz iç, babalarımız ise dış dünyamızdı bana göre. Annemizle bağımız ne kadar sağlıklı ve kuvvetliyse iç dünyamız o kadar zengin olurdu ve babamızla ne kadar kuvvetli bağımız varsa o kadar dirayetli ve güçlü olurduk. Babam erkenden beni terk etmiş olabilirdi ancak onunla kurduğum bağ, yıllarca ayakta kalmamı sağlayan mücadele yeteneğimi vermişti.

Peki ya bebeklerim? Babalarıyla benim babamla geçirdiğim zaman kadar bile süre geçirememişlerdi. Hem anneleri hem de babaları olarak onların güçlü olmalarını sağlayabilir miydim? Aslında onların güçlü olmasını istiyordum? Hayır. Ben onların mutlu olmasını istiyordum ve güçlü olmak zorunda kalmalarını istemiyordum. Belki imkânsızdı ama onlara böyle bir hayat sağlamak için elimden geleni yapacaktım.

Sezgin Bey arabayı yavaşlattığında, “Burası mı?” diye sordum.

“Evet, Narin Hanım geldik,” dedi arabayı park ederken. Birden kalbim hızlandı, nedense heyecanlanmıştım. Ragıp amcamı çok özlemiştim, ona her zamankinden fazla ihtiyacım vardı. Onu her gördüğümde babam gelmiş gibi hissediyordum, ne muhteşem aynı zamanda ne talihsiz bir histi...

Arabadan inerken bacaklarım titriyordu. Sezgin Bey geçmem için yol verirken attığım her adımda heyecanım katlanarak artıyordu.

Birkaç adımın sonunda nihayet içeri girdiğimizde gözlerim Ragıp amcamın nerede olduğunu biliyormuş gibi buldu onu. Hiç tereddüt etmeden koşarak boynuna sarıldım. Gözümün dolmasına engel olamayarak titreyen sesimle, “Özür dilerim, Ragıp amca,” dedim. Kelimeler dudaklarımın arasından çıkar çıkmaz hıçkırıkları da onlara eşlik etti.

“Sakın kendini suçlama kızım, senin bir suçun yok,” dedi saçlarımı okşayarak. O saçlarımı okşadıkça ben daha çok ağladım. Meğer ne çok ihtiyacım varmış saçlarımın okşanmasına ve ağlamaya. Bu hayat beni küçük bir

merhamet kırıntısına bile muhtaç etmişti. Değil sevilme, merhamet görmek bile kalbimi eritiyordu.

Ne kadar süre Ragıp amcaya sarılı kaldım bilmiyordum ama hem ağladım hem özür diledim. O kadar dolmuştum ki kendimi susturamadım. Ragıp amca en sonunda beni teselli etmekten vazgeçip, "Ağla kızım ağla, açılırsın..." dedi titreyen sesiyle. Beni öz kızı gibi gördüğünü biliyordum. Ağlamam onu çok üzüyordu, onu üzmem istemiyordum ancak elimden de bir şey gelmiyordu. Yaslanacak omzu olmayanlar buldukları ilk güvenli sığınakta bırakıyordu kendini. Beni ancak merhametsiz kalplere denk gelenler anlardı, bir de sevdiklerini kaybedenler ve sonrasında hiç seilmeyenler.

"Daha iyi misin?" diye sordu Sezgin Bey. Başımla onu onaylarken başını yerden kaldırmadım. Ragıp amca neyse de Sezgin Bey ve avukatının yanında böyle hıçkırığa hıçkırığa ağlamayı kendime yedirememiştim.

Adının Harun olduğunu öğrendiğim avukat, "Narin Hanım'ın durumu ve Ragıp Bey'e atılan iftira için karşı dava açmalıyız," dedi.

Ragıp amca, "Ben kendi adıma dava açmayacağım," dediğinde hepimizin bakışları şaşkınlıkla ona döndü. "Ancak Narin kızım isterse kendi adına açabilir," diye devam etti sözlerine.

İlk başta şaşırsam da Ragıp amcanın gözlerine baktığımda intikam duygusunu gördüm. O hukuki olarak değil ama başka bir şekilde alacaktı öcünü, anlamıştım. Şaşkınlığının yerini korku aldı, sevdiğim birini daha kaybetme korkusu.

"Hayır," dedim Ragıp amcaya. "Başını belaya sokacak hiçbir şey yapmayacaksın!"

Tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, "Ölümü gör yapmayacaksın!" dedim. "Ben de dava açmak istemiyorum. O adamla daha fazla uğraşacak gücüm yok, tek istediğim benden uzak olması," dedim. Belki başka zamanda, başka şartlarda olsaydık bu işin peşini asla bırakmazdım ancak önceliğim şu an bu olamazdı. Üstelik damarına basıp okları kendime çevirmeye de hiç niyetim yoktu. Yapılanları sineye çekecek değildim, belki Ragıp amca gibi intikam da almayacaktım ama ne olursa olsun bir gün onunla hesaplaşacaktım.

"Bu mümkün değil, Narin, o adamın yanına kalmayacak yaptıkları," dedi Sezgin Bey öfkeyle. İlk defa adımın yanına *hanım* kelimesini ekledikten sonra hitap etmişti.

Ragıp amca, "Sezgin Bey oğlum haklı, sen o davayı açacaksın," dedi net bir tavırla.

Başımı iki yana sallayıp, “Gücümü toplamam lazım, Ragıp amca. Ne olur beni anlayın. Benim şu an o adamla savaştığım gücüm yok,” dedim titreyen sesimle. Tekrar ağlamak istemediğim için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Bakın Narin Hanım, bütün her şeyle ben ilgileneceğim. Bana vekâlet vermeniz yeterli, davaya gelmenize bile gerek yok,” dedi Harun Bey.

Sesimin titremesine engel olabilmek için derin bir nefes çektim içime. “Bakın bu adam normal birisi değil. Hakla hukukla başa çıkamam bu adamla, ondan korktuğumdan değil ama onu öfkeliendirip üzerime salmaya niyetim yok. Kendimi değilse bile bebeklerimi düşünmek zorundayım,” dedim.

“Bebeklerin mi?” diye sordu Ragıp amca çatık kaşlarının arasından bakarken.

Gülümsedim, onların konusu geçince bile yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşuyordu. “İkizlermiş Ragıp amca,” dedim. Hamile olduğumu maa- lesef kötü bir yoldan öğrenmişti.

Gözlerinde şaşkınlıkla karışık mutluluk vardı. Bakışları Sezgin Bey’e dönünce, “Söylemeye fırsat olmadı,” dedi.

“Hayırlı olsun kızım. Ragıp dedeleri hep yanlarında olacak, sen hiç merak etme,” dedi gözleri dolarken. “Ancak o davayı açacaksın ve sana ulaşamayacağı bir yere gideceksin,” dedi kendini toparlayarak.

Birkaç saniye söylediklerini idrak edebilmek için gözlerinin içine baktım. Benim gidecek bir yerim yoktu ki. Ne bana sahip çıkacak bir akrabam vardı ne de arkadaşım.

“Nereye giderim, Ragıp amca?” dedim hayal kırıklığıyla dolu bir sesle. Gitmek istemediğimden değil, gidecek yerim olmadığındandı bu hayal kırıklığım.

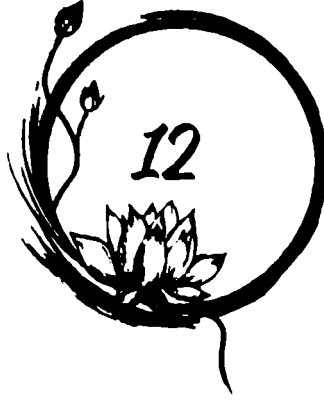
Ragıp amca Sezgin Bey’e çevirdi bakışlarını, konuşmadılar ama gözleriyle anlaştılar. Ragıp amca her ne demek istediye Sezgin Bey bunu anlayıp başıyla onayladı onu.

Ragıp amca bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Tereddüt ediyordu ancak itiraz etmemi de istemiyordu.

Saniyeler bana yıl gibi gelmişti, gözlerim ikisi arasında mekik okurken Sezgin Bey benimle göz göze gelmemek için büyük bir çaba sarf etti. Söylenecek her neyse Ragıp amcadan duymamı istediği belliydi.

Ragıp amcanın dudakları aralandığında beni şaşkına çeviren o cümleyi kurdu.

“Sezgin Bey oğlumla İstanbul’a gideceksin!”

Bir varmış bir yokmuş insan, gecenin kör vakti, sabahın şafağı ya da öğle vaktinin en deli saati... Bugün varmış yarın yokmuş insan, bir bahar vakti ya da kış mevsimi. Pazartesi ya da salıymış ölüm vakti. Denizde, otobüste ya da düşman kurşunuyla ölülmüş insan. Hem çok yaşayan hem de hiç yaşamayanmış insan.

Hangi mevsimde, hangi günde, hangi saatte, hangi sebeple ölecektim? Kar mı örtecekti mezarımı yoksa çiçekler mi? Bilmiyordum. Kendi ölümümü bilmiyordum ancak onun ölümünü biliyordum. Bir yaz vakti günlerden pazardı, saatini bilmiyorum ancak tam güneş doğarkendi. Gün ağarmıştı belki diğer herkes için ama benim hayatım karanlığa bürünmüştü.

Kaç kere ölürdü insan hayatı boyunca? Her nefes alanı yaşayan mı sayarız hâlâ? Yaprak gibi oradan oraya savrulurken benim kimsesizliğimin kaçınıcı günü bugün?

Ragıp amcanın sözleri bir bıçak gibi saplandı göğsüme. Benden kurtulmak için yeni tanıştığım bir adamla gitmemi mi istiyordu? Gidemezdim.

Hayal kırıklığıyla baktım ilk defa onun yüzüne. Babam demiştim ona ama kendimi kandırmıştım, değildi işte. Tutunduğum dal yine kırılmıştı ve ben yine yere düşmüştüm.

Yutkundum, gözlerimin dolmasından bıkmıştım artık. Bir insan ömründe ne kadar çok ağlayabilirdi ki? Bu gözyaşlarının kaynağı neydi böyle? “Benden kurtulma çabanı anlıyorum ancak tanımadığım bir yabancıyla hiçbir yere gitmem,” dedim dolan gözlerime inat net bir sesle.

Ragıp amca yumruk yemiş gibi baktı gözüme, aynı ifadenin Sezgin Bey’de de olduğuna emindim ancak dönüp bakmadım.

“Ne diyorsun kızım sen? Mümkün mü böyle bir şey? Sen hem babanın hem Hakan oğlumun emanetisin, seni bırakmam mümkün mü?” dedi acıyla.

Ses tonu yumuşamama sebep olsa da belli etmedim, asıl niyetini öğrenmeden de gardımı indirmeye hiç niyetim yoktu. “Nedir o zaman gayen?” diye sordum.

“Aramızdaki buzların eridiğini sanıyordum, Narin. Senin için hâlâ bir yabancı mıyım?” diye araya girdi Sezgin Bey. Sesinde bariz bir hayal kırıklığı vardı ancak ne bekliyordu ki?

“Yaptıklarınız için minnettarım, Sezgin Bey lâkin evet, benim için hâlâ bir yabancısınız ve öyle de kalacaksınız,” dedim. Mesafeli tavrımı ona karşı da göstermişim. Adının yanına eklediğim *bey* kelimesini de üzerine basa basa söylemişim.

Çaresiz olabilirdim ancak kimse benim adıma karar veremez ve beni başından savmaya çalışamazdı. Yapılan iyiliklere karşı vefa borcum sonsuzdu ancak kimseye de minnet edecek değildim. Karnımda iki emanet taşırken hiç bilmediğim bir yere, bilmediğim bir insanla gidemezdim. Beni başından atmasına gerek yoktu, benimle ilişkisini kesmek istediğini söyleseydi ölsem de gelmezdim Ragıp amcanın kapısına.

Ragıp amca adımı söyleyerek elimi tuttu ancak geri çektim. Sesli bir nefes verip, “Bak kızım, seni korumak için canımı bile veririm ama yeter mi bilemem. Seni İstanbul’a öylesine bir sebep için göndermiyorum, aksine hem güvende olman hem de kendi ayakların üzerinde durup doğacak çocuklarına iyi bir hayat sunman için gönderiyorum,” dedi. Sözlerine devam edecekti ancak ben, “Kendi ayaklarımın üzerinde durmak mı, nasıl?” diye sordum. En takıldığım nokta bu olmuştu.

“Sen yazılım mühendisliği okudun ve dereceyle mezun oldun. Hakan ile evlenmeye karar verince iş konusunu ertelemiştin. Sezgin Bey onun şirketinde yazılım mühendisi olarak çalışmanı istiyor,” dedi hevesle Ragıp amca.

Verdiği cevapla içim öyle rahatlamıştı ki sevinçten uçacağım sandım, benden kurtulmak değil bana yeni bir hayat sağlamak istiyordu. Rahatlamanın verdiği huzurla sandalyeme yaslanarak derin bir nefes aldım. Yüzümde büyüyen gülümseme yeni umudumun habercisiydi.

“Eğer gitmem dersen ben ömrüm yettiğince sana bakarım kızım. Maddi, manevi her şekilde arkadayım ancak seni birazcık da olsa tanıyorsam kimseye minnet etmek istemezsin,” diye devam etti sözlerine. Haklıydı, bugün gelip bana *artık benim himayemdesin sana ve çocuklarına ben bakacağım*, dese bunu asla kabul etmezdim.

Az önceki çıkışım için pişman olmuşum anı o kadar güvensizdim ki Ragıp amcanın bile benden kurtulmak istediğini düşünmüştüm. “Öziir dile-
rim,” dedim gözlerimi kaçırarak.

“Dileme babam, dileme. Ben doğru düzgün anlatamadım sana konuyu, kusura bakma,” dedi çenemi tutup başımı kaldırarak. “Ayrıca eğilmeyecek o baş hiçbir zaman, sen şehit eşisin. Daima gururla ve dik başla gezeceksin!” dedi emir verir gibi. Gülümsedim ama gözlerim doldu, ben şehit eşiydim.

Sezgin Bey’e de ayıp etmişim, yine de aramızda mesafe olduğunu hissettirdiğim için pişman değildim. O benim için Sezgin Bey’di ve her zaman da öyle kalacaktı. Üstelik artık patronum olacaktı.

Ragıp amcadan çektiğim bakışlarımı Sezgin Bey’e çevirdim. Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Sezgin Bey... Teşekkür ederim,” dedim hafifçe gülümseyerek. Başını öne eğip, “Rica ederim, Narin Hanım. Biliyorum ki bana güvenmeniz öyle kolay değil ancak bunun aksine sizi inandıracam,” dedi. Sezgin Bey çok kibar, sakın bir ses tonuyla konuşuyordu. Korumacı ve imkânlarını başka insanların yardımı için kullanmaktan asla çekinmeyecek bir insandı. Ona güvenmek için zamanım olacaktı ve benim acele etmeye hiç niyetim yoktu.

“Ne zaman gideceğim peki?” diye sordum merakla. Nurten anne ve Hilal’le vedalaşmadan gidemezdim ve tabii Hakan’la. Hani bir şarkı vardı, aynı şehirde nefes almanın bile yettiğiyle ilgili.* Öğrendim ki sen yaşayan, o ölüyse bile aynı şehirde olmak da yeterliydi. Mezarına sadece bir kere gidebilmişim. Henüz bir çiçek bile ekememişim mezarına ancak mezarı çiçek doluydu. Bu ülkenin, vatan için canını verene minneti bitmezdi. Öyle güzel çiçekler dikilmiş, buket buket güller konulmuştu ki adının yazmadığı mezara inanamamıştım.

Göğsü bana yuva olmuştu önce, şimdi çiçeklerin bahçesi; göğsünde güller bitiyordu.

“Ne zaman isterseniz o zaman, Narin Hanım ancak bir an önce babanızdan uzağa giderseniz iyi olur. Ee, benim de acil işlerim var desteğiniz benim için önemli,” dedi içten bir şekilde.

“Şirketiniz tam olarak ne üzerine?” diye sordum.

“Teknoloji, Narin Hanım. Programlamalar, yazılımlar ve uygulamalar geliştirip bunları ihtiyacı olan şirketlere pazarlıyoruz,” dedi açıklayıcı bir şekilde. Uğraştığı başka işlerinin olduğunu da duymuştum ancak beni düşündükleri şirket tam benim işimle ilgiliydi.

* Kutsi’nin Aynı Şehirde Nefes Almak Bile Bana Yetiyor şarkısına gönderme yapılmıştır.

“Eğer izniniz olursa vedalaşmak istediğim kişiler var.”

“Tabii ki, Narin Hanım, ne kadar süre isterseniz.”

Şirketin adını, yerini ve diğer tüm detayları öğrendikten sonra Ragıp amcayla birlikte Nurten teyzelere doğru yola çıktık. Sezgin Bey’e işi muhtemelen kabul edeceğimi ama biraz araştırma yapmak istediğimi söyledim. Kendimi hazır hissettiğimde avukatı aracılığıyla imza atacaktım. Şirket personelleri için verilen güvenli sitede kalacağımı söyledi.

İstanbul yabancısı olmadığım, öğrencilik yıllarımdan geçtiği şehirdi. İstanbul’u çok severdim. Hakan ile en az burada olduğu kadar çok anım vardı orada. Bu yüzden bile sevebilirdim İstanbul’u.

Ragıp amca arabayı park ettiğinde arabadan indik. Bahçeye girer girmez bahçe masasında kurulan büyük sofralarımız, şen kahkahalarımız, bize eşlik eden türküler geldi aklıma. Buraya her gelişimde bunu yaşayacaktım belli ki. Burası Hakan’ı en çok hatırladığım yerd, ikincisi de yayla evleriydi. Baş başa kalmak istediğimizde çoğunlukla oraya giderdik. Sanki bizim evimiz gibiydi.

İçimde kara delik gibi büyüyen bir boşluk vardı. Bundan sonra hep böyle eksik mi hissedecektim? Hakan’dan önce de mutlu değildim ancak mutlu olacağıma dair umudum vardı. Hakan’ı tanımamla bu hissimde ne kadar haklı olduğumu görmüştüm. Hakan ile beraber ölen sadece yaşama sevincim değildi, aynı zamanda umudumu da gömmüştüm.

Bahçe ışıkları sayesinde karanlıkta kalmaktan kurtulduk. Bugün ay bile yoktu. Bazı geceler, diğer gecelerden daha karanlıktı. Gecenin bile tonu vardı, tıpkı çektiğimiz acılar gibi. Acı, acıydı ama kimisinde hiç ışık yoktu; ölüm acısı gibi...

Zili çaldığımızda Hilal açtı kapıyı. Bizi görünce yüzü aydınlandı. Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. “Neden bitmiyor senin imtihanın?” dedi hıçkırarak ağlamaya başlamadan önce.

O öyle deyince ben de kendimi tutamadım. Hilal o kadar umutlu ve kâderci bir insandı ki onun bile bu kadar dibe vurmuş olması beni daha büyük bir karamsarlığın içine itti. Hayatta olan her şeyin bir sebebi olduğunu ve mutlaka hayrımıza bir şey olduğunu söylerdi. Ona Polyanna olduğunu ve her şeyin hayrımıza olamayacağını, bazen şerri kabul ederek ders almamız gerektiğini söylerdim.

Bu kadar zıtken birbirimizi çok iyi tamamlamış, kardeş olmuştuk. Aynı kişinin acısını çekiyorduk şimdi. Birimiz düşerse diğerinin ayakta kalamayacağı aşikârdı.

“Ormanda kaybolduğun gün haberimiz oldu başına gelenlerden, kandırmışlar bizi, Narin. Özür dilerim inandığımız için. O pislik seni aramaya buraya geldi. Evi dağıttı gitti,” dedi nefes bile almadan.

Kanım dondu. Acısı olan insanlara bile saygısı yoktu. Onu öldürmek isredim. Öldürmek ve göğsünü delip içine bakmak. Gerçekten orada bir kalp taşıyor muydu?

Her canlının hatta böceğin bile yaşam hakkına saygı duyan ben, onun ölmesini istiyordum. Bu yaptığı bardağı taşıran son damla olmuştu. Kendimi geçtim, sevdiğim insanlara dokunamazdı.

“Allah belasını versin onun,” dedim Hilal’e daha sıkı sarılarak.

“Hadi üzmeyin birbirinizi daha fazla,” dedi Ragıp amca merhametli sesiyle.

Hilal iç çekip kollarını boynumdan çekti. Onu son gördüğümünden daha zayıftı. Gözlerinin altı morarmış, yüzünden adeta kan çekilmişti. Biz tam içeri girecekken Nurten anne, “Kim gelmiş, yine o soysuz mu?” diye aceleyle geldi kapıya. Elindeki tesbihten namazda olduğu anlaşılıyordu. Yüzündeki *geç kaldım* bakışı içimi yaktı. Bu insanlar benim yüzümden ne yaşıyordu böyle? Gitmekle ne kadar doğru bir karar aldığıma bir kez daha emin oldum.

“Benim, annem korkma,” dedim titremeye devam eden sesimle. Kendimi yüz karası gibi hissediyordum, hayatında olduğum herkesi mahvediyordum. Hakan bile benim yüzümden ölmüş olabilirdi, benim talihsizliğim yüzünden. Hayatıma bir şekilde giren insanlar ne şanssızlardı. Başımda bir kara bulutla dolaşıyordum sanki, yanıma biraz olsun yaklaşan herkes sağanak yağmurdan ve fırtınadan nasibini alıyordu.

Nurten anne beni görür görmez dudaklarını birbirine bastırdı. Ağlamamak için kendini sıktığını anladım. “Kızım benim, Allah’ım çok şükür,” dedi bana sarılmadan önce. Her ne kadar sesini, hareketlerini kontrol etmeye çalışsa da sesinin titremesinden yaşadığı korkuyu anlıyordum. Ben ve bebeklerim onun için oğlunun emanetiydik. Onları çok üzmüştüm, gideceğimi söylediğimde daha çok üzüleceklerdi ancak ikiz bebeklere hamile olduğumu öğrendiklerinde sevineceklerdi, biliyordum.

Hepimiz yeni bir hayatın eşiğindeydik ve o eşiği geçtiğimizde her şeyin iyi olacağına dair umudum vardı. Belki bir ömür boyu eksik hissedecektik Hakan’ın yokluğunda ancak yeniden umutlu olmak için sebebimiz vardı.

Ben bebeklerimin büyüdüğünü görmek için umut edecektim, onlar ise torunları ve yeğenleri için umut edeceklerdi. En büyük dileğim Hakan'a benzeyen çocuklarımın olmasıydı. Güneşten saçları, gökyüzünden gözleri olmaydı bebeklerimin. Onlara baktıkça Hakan'ı görmeliydim.

Nurten anneye sıkı sıkı sarılıp yanaklarından öptüm. "Özür dilerim annem, benim yüzümden neler geldi başınıza," dedim mahcup bir şekilde.

"Sen özür dileme kızım, senin o vicdansız ananla baban dilesin özür," dedi saçlarını okşayarak. Nurten annenin vicdanının yarısı annemde olsa ne olurdu ki? "İyisiniz değil mi kızım, sağlığınız sıhhatiniz yerinde mi?" dedi Nurten anne. Sesindeki tınıdan korkarak sorduğunu anlamıştım.

"İyiyiz annem sen hiç merak etme."

"Çok şükür kızım çok şükür," dedi Nurten anne içten bir şekilde.

Her ne kadar o ayrılmadan onu bırakmak istemesem de kendimi geri çekip, "Annem içeri geçelim mi, size anlatmam gereken şeyler var," dedim yüzünü avuçlarımdan arasına alarak.

Gülümseyerek, "Olur kuzum olur, gel geçelim," dedi. Elini sırtıma koyarak beni yönlendirdi. Hilal ile Nurten anneyi ne zaman görsem kimsesizliğimi unutuyordum. Gözlerinde gördüğüm sevgi, başıma bir şey geldiğinde hissettikleri korku *beni de seven birileri var bu hayatta*, dedirtiyordu bana.

Hakan'ı ilk kez gördüğüm koridordan geçerken göğsümün üzerinde bir sızı hissettim. Buradan ne zaman geçersen geçeyim hep o an canlanıyordu gözümde. Bugün Hakan'ın odasında uyuyacaktım, onu ilk kez gördüğüm bu evde onunla ilk kez vedalaşacaktım.

Salona geçtiğimizde yaz kış burada olan soba ve duvardaki fotoğraflar ilişti gözüme. Duvarda asılı olan fotoğraflarımız... Bir fotoğrafta hep birlikteydik. Ben, Ragıp amca, Hilal ve Hakan. Herkes kameraya bakıp gülümserken biz birbirimize bakıyorduk. Bu fotoğraftan bile ne kadar âşık olduğumuz belliydi. Bir başka fotoğrafta yalnızca ikimiz vardık, nişandan sonra bizim evin bahçesinde çekildiğimiz. Benim üzerimde pudra pembesi, dizlerimin üzerinde biten, küçük taşlarla işlenmiş tül elbisem vardı. O ise lacivert bir takım giymişti. Eli belimde, başım göğsüneydi. Sadece bu fotoğrafa bakmak bile içimi huzurla dolduruyordu. İkimiz de mutluyduk ve gülümsüyorduk. Yüzük olan elimizi kaldırmış kameraya poz veriyorduk.

Başımı göğsüne yaslamayı ne kadar da özlemiştim. Hakan'ı tanıyana kadar kendimi hiçbir yere ait hissetmezdim. O ait olduğumdu; yerim, yurdum, evimdi. Bir tane de üniformasıyla olan fotoğrafı vardı. Keskin mavi bakışları, sakalsız, pürüzsüz yüzü... Sanki her bir fotoğrafta başka biriydi.

“Fotoğrafları bile hâlâ bu evdeymiş hissi vermiyor mu sana da?” diye sordu Hilal odaklandığım fotoğrafa bakarak. Gözlerine hüznün çökmüştü.

Yutkundum ancak bir şey söyleyemedim. Nurten anne boğazını temizleyip kızına anlayamadığım imalı bir bakış attı. Hilal kendini toparlayarak bana dönüp gülümsedi. “Güzel haberlerin var galiba bize,” dedi. O an anlamıştım ki Nurten anne, Hilal’e kötü konuşmaması için uyarıda bulunmuştu.

Buruk bir şekilde gülümsedim. Elini avucumun içine alıp, “İki bebeğin halası olacaksın,” dedim. İlk başta anlayamadığı için kaşları çatıldı fakat sonra yüzü aydınlandı. “İkiz mi?” diye sordu heyecanla. Kendini tutamayarak ağlamaya başladım ve başımla onu onayladım. Hilal de kendini tutamayarak ağlamaya başladı ve bu kez ona sarılan ben oldum. Nurten annenin de hıçkırıklarını duyabiliyordum. Bu defa mutluluktan ağlıyorduk.

Hilal’le ayrıldıktan sonra çapraz koltuğumda oturan Nurten annenin yanına gittim, hemen ayağa kalkıp bana sarıldı. “Sen bu çaresiz ananın yüzünü güldürdün ya, Rabbim iki cihanda da dert sıkıntı vermesin sana,” dedi ağlamasına devam ederken. Bir annenin duasını almak ne hayırlı bir şeydi. “Sen bu öksüz yetime analık yaptın ya, asıl sen dert sıkıntı görmeyesin,” dedim yanaklarından öperek.

“Bir şey daha var,” dedi Ragıp amca. Nurten anne benden ayrılıp omuzlarımı tuttu. “İyi bir şey mi?” diye sordu umutla. “Nereden baktığınıza göre değişir,” dedim buruk bir gülümsemeyle.

“Narin, kızım iznin olursa ben anlatmak isterim,” dedi beni kurtarırcasına. Ragıp amcayı başımla onaylayıp, “Otur anneciğim,” dedim Nurten anneye dönerek. Onların ne hissedeceğini, ne düşüneceğini bilmiyordum. Belki beni değil ama bebekleri götürecek olmam onları üzebilirdi ve dahası kabul etmeyebilirlerdi. Eğer kabul etmezlerse gitmezdim.

Ragıp amca öne doğru eğilip ellerini birleştirdi, doğru kelimeleri seçmeye çalıştığı belliydi çünkü o da ne tepki vereceklerini bilmiyordu. “Olanlar hepinizin malumu, ne kadarını biliyorsunuz bilmiyorum ama hastaneden kaçırmasak Narin’in bebeklerini öldüreceklerdi,” dedi Ragıp amca. O an her şeyi detaylı bir şekilde anlaştığımı anladım. Nurten anne endişeyle çevirdi bakışlarını bana. Yüzümde pek fazla bir şey yoktu ancak vücudumu görmedikleri için şükreliyordum. Ağrılarım için çok kuvvetli bir ağrı kesici önermişti, Sezgin Bey. Kendisi doktor tavsiyesiyle vermişti ilacı bana. O ilaç sayesinde daha iyiydim.

“Narin burada daha fazla kalamaz. Hem kendisi hem de bebekleri için buradan gitmesi en iyisi,” dedi bir çırpıda. Nurten anne bakışlarını benden

hiç çekinezken Hilal dikkatli bir şekilde Ragıp amcayı dinlemiş ve konuşması bitince, “Narin hiçbir yere gidemez, biz bakarız ona,” dedi öfkeyle. Bu Hilal’den beklediğim bir tepkiydi. O hep korumacı ve cesurdu. İlk bakışta onu nahif biri sanabilirdiniz ancak tanıdıkça gerektiği yerde öfkelenecek ve savaştıracak birisi olduğunu anlayabilirdiniz. Burada kalırsam benimle birlikte, ben ve bebeklerim için savaşırdı biliyordum. Ne pahasına olursa olsun bizi korurdu. Onun bu yanını abisine benzetiyordum.

Nurten anne Hilal’in öfkesine tezat bir sakinlikle, “Ragıp amcan haklı Hilal,” dedi. Nurten annenin bu duruma daha mantıklı yaklaşacağını tahmin etmeliydim. Gitmemi istemezdi ancak böyle olması gerekiyorsa, böyle olsun derdi.

Hilal oturduğu yerden doğrulup, “Nasıl hakkı var anne? Kimi kimsesi yok bu kızın. Nereye gider, ne yer, ne içer?” dedi öfkeli tavrını sürdürerek.

Nurten anne Hilal’e cevap vermeden Ragıp amcaya dönüp, “Ragıp Bey erimi öldü yanımızda oldun, evladım öldü yanımızda oldun, bir evladım daha ölecekti kurtardın. Hakkın ödenmez, sen bir şey söylüyorsan bir bildiğin vardır. Söyle hele nereye gidecek bu kız?” diye sordu sakin bir şekilde. Ragıp amcaya çok güvendiği belliydi.

Ragıp amca, Nurten annenin üstü kapalı ettiği teşekkürü elini göğsüne koyup iki kere hafifçe vurarak kabul etti ve benimle ilgili soruyu, “İstanbul’da iş buldum ona, üstelik çok güvendiğim bir evladımın yanında çalışacak. Güvenlikli sitede oturacak. Konuşulmadı ancak gerekirse korumaları olacak. İyi bir şirkette kendi işini yapacak,” diyerek cevapladı.

“İstemezseniz gitmem. Bebeklerimin üzerinde benim olduğu kadar sizin de hakkınız var,” dedim elimi karnımın üzerine koyup.

Hilal sesli bir nefes verip, “Narin konu bebekler değil sensin. Seni bebekler için koruduğumuzu sanma sakın. Bizim önceliğimiz sensin. Tabii ki bebeklere bir şey olmasını istemeyiz ancak sen Narin, sen şu an için en önemli şeysin,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Her ne kadar başta kabul etmesem de Ragıp amca haklı,” dedi. Ragıp amcanın yaptığı açıklama belli ki onu da tatmin etmişti. Aklıma gelen fikirle, “Siz de gelin,” dedim hevesle. “Birlikte otururuz.”

Nurten anne buruk bir gülümsemeyle baktı gözlerimin içine. “Ben benimle oğlumu burada bırakamam yavrum. Ama sen ne karar verirsen destekçimim. Burada bir annen var, her şeyi unut bunu unutma,” dedi güçlü bir vurguyla. Bir yanı benimle gelmek istiyordu, bunu biliyordum ama kalbi burada kalacaktı, bunu da biliyordum. Benim için kalbini bırakmasını

istemezdim. Hakan'ın mezarına su dökcek kimsesinin olmaması beni yakardı. Onun toprağı kuruyup çatlasa benim kalbim kırılırdı.

“Senin de orada bir kızın, iki torunun var. Ne zaman istersen gel, ben de hep geleceğim,” dedim söz verir gibi.

Hilal boğazını temizleyip, “Seninle en güzel zamanlarımız İstanbul'da geçti, o kadar isterdim ki o zamana dönmeyi,” dedi içten bir şekilde. Kısa bir ara verip bakışlarını haliya çevirdi. O günleri düşündüğünü biliyordum. Birlikte yaptığımız tekne turları, gittiğimiz sinemalar, kız kıza günler... O kadar çok anımız vardı ki. Gerçekten en güzel zamanlarımızdı, kalbimiz bu kadar yanmamış ve bu kadar eksilmemiştik. “Ben de annemi burada tek başına bırakamam. Seni de orada tek başına bırakamam. Hâlâ gitmemen taraftarıyım. Ne olur başka bir yol bulalım,” dedi çaresizce.

Her ne kadar onları ve Hakan'ı bırakıp gitmek istemesem de başka bir yol bilmiyordum. O adamın bir daha karşıma çıkmasına tahammül edemezdim. Şu anki önceliğim bebeklerimdi.

“Hilal kızım, biz çok düşündük ancak bundan daha iyi bir yol bulamadık,” dedi Ragıp amca *maalesef* der gibi.

“Gitti dsek herkese ama gitmese burada kalsa, olmaz mı?”

Ragıp amca buruk bir gülümsemeyle baktı Hilal'in yüzüne, dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. “Bu çok riskli, Narin'in burada olduğunu öğrenirse yarım kalan işini tamamlamak isteyecektir,” dedi. Adını anmamıştı o pisliğin ancak üvey babamdan bahsettiğini anladım. “Ayrıca Narin'i eve hapsedmek demek bu; hiç kimseyle konuşmaması, kimsenin onu görmemesi gerekir,” diye devam etti sözlerine. “Böyle yaşayabilir misiniz, Narin kızım?” diye sordu bakışlarını bana çevirerek.

Başımı *hayır* der gibi iki yana salladım. Bir yandan onları üzme istemiyordum ancak bir yandan da gitme fikrinin daha doğru olduğunu anlıyordum.

Hilal sesli bir soluk bıraktığında onun da başka çaremiz olmadığına ikna olduğunu anladım. Umutsuz bakışlarını bana çevirdiğinde gözleriyle benden özür dilediğini anlıyordum. Birlikte o kadar çok vakit geçirmiştik ki artık konuşmadan anlaşabiliyorduk.

Onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Belki bir kız kardeşim olmamıştı ancak Hilal bana bunun yokluğunu hiç hissettirmemişti.

Ragıp amca gittikten sonra Nurten anne de daha fazla dayanamadı ve uyumaya gitti. Hilal'le aramızda uzayan sessizliği bozan onun kahkahası oldu. Şaşkın bakışlarımı Hilal'e çevirdiğimde tekrar bir kahkaha attı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırda başarılı olamadı. "Ne oluyor diye sormaya korkuyorum," dedim anlamaz gözlerle bakarak. Sinirden mi gülüyordu, keyiften mi anlamıyordum.

"Abimle sevgili olduğunuzu nasıl sakladınız ama?" dedi gülümsemesini bozmadan. Eskiye anımsayınca ben de gülümsemeden edemedim.

Üç yıl önce

Hakan önde ben arkada salona girdiğimizde, o üçlü koltuğa ben tekli koltuğa oturdum. Ben ona bakmamak için çaba sarf ederken o bakışlarını benden çekmiyordu. Göz göze gelmesek bile bakışlarında öfke olduğunu biliyordum. Hakan'ın gizli saklı işlerden nefret etmesi işimi zorlaştırıyordu. Askeriyede gizlilik esas değil miydi? Bu nasıl bir huydu, bu durumu kesinlikle onunla konuşacaktım.

Hilal, Hakan'ın yanına oturduğunda, "Abimin nefret dolu bakışları sende olduğuna göre yolculuk pek iyi geçmemiş," dedi.

Nefret dolu mu?

Hakan bana nefret dolu mu bakıyordu? Öfkeyi anlayabilirdim ama nefret olamazdı.

Öfkeli olduğunu düşündüğüm bakışlarımı Hakan'a çevirdiğimde gerçekten öyle baktığını gördüm. Hakan sinirlendiğinde öfkeli değil de nefret dolu bakıyor olabilir miydi?

"Söylesene teğmen, benden nefret mi ediyorsun?" diye sordum. Sağ kaşım refleks olarak yukarı kalktı.

"Senden nefret etmek için bir nedenim yok," dedi muzip bir sesle. Sesindeki tınıyı sadece ben mi anladım, yoksa Hilal de fark etti mi diye panikle ona çevirdim bakışlarımı. O kaşlarını kaldırmış alayla bize bakıyordu, yani anlamamıştı. Yakalanmanın verdiği rahatlıkla sesli bir nefes verip koltuğa iyice yerleştim.

"O zaman gitmeyeceksin, ben bunu mu anlıyorum?" dedi Hilal neşeyle.

Omuz silkip, "Teğmen buradaysa gitmeyi tekrar düşünebilirim," dedim. Hilal'in anlamaması için anlaşılmıyormuşuz gibi görünmeye devam etmeliydik.

Çatılan kaşlarının ardından bakan Hakan, “Gitmemi mi isterseniz, Narin Hanım?” diye sordu ciddi bir sesle. Dışarıdan bakınca Hakan hiç de alıngan biri gibi durmuyordu. Şimdi alınmış mıydı, yoksa rol mü yapıyordu emin olamadım. Eğer rol yapıyorsa çok iyi bir oyuncuydu.

Tam olarak emin olmadığım için, “Şaka yapıyorum teğmen, burası sizin eviniz,” dedim gözlemini kaçırarak.

“Ve sizin...” diye ekledi Hakan. Kaçamak bakışlarım anında gözlerini buldu. Bazen, bazı şeyleri anlatmak için uzun cümleler kurmaya ihtiyaç olmazdı. Küçük bir kelime veya kısa bir cümle çok fazla anlam taşıyabilirdi. Evsiz, yurtsuz hisseden bana bir evim olduğunu söylemesi kalbimin çılgınlar gibi atmasına neden oldu. İnsanın sığındığı bir evinin olması ne büyük bir nimetti. Her ev yuva sıcaklığı vermezdi belki ama bir eve kendini ait hissetmek o yuvanın kurulmaya başladığını gösterirdi.

“Vay canına, yolda abime ne yaptın?” diye sordu Hilal şaşkınlıkla.

“Ben... Şey... Hiçbir şey,” dedim panikle. “Ne yapabilirim ki abime? Hiçbir şey yapamam.”

Hakan sesli bir soluk verip kızgın bakışlarını yanında oturan kız kardeşine çevirdi. “Zevzek zevzek konuşmasan mı? İyileştin sen galiba?”

Hilal teslim olur gibi ellerini kaldırıp, “Tamam tamam. Narin’i görünce iyileştim ben galiba,” dedi sevinçle.

“İyileştiyse bir şeyler hazırlarsın artık bize,” dedi Hakan.

“Olur mu öyle şey, daha tam olarak iyileşmedi. Ben hazırlarım bir şeyler. Nurten teyze uyuyor mu?” diye sordum ayağa kalkarak.

“Dur Narin ben hazırlarım, sen otur dinlen. Annem uyanıp duşa girdi, gelir birazdan. Yatıp durunca daha çok hasta hissediyoruz biraz hareket iyi gelir,” dedi ayağa kalkarak.

“Tamam, ben de yardım ederim,” diyerek salonun kapısına yönelmişim ki Hilal kolumdan tutup, “Sen burada abimle dur ve onu oyala. Mutfağa gelip her şeye karışıyor sonra,” dedi.

Hakan tek kaşını kaldırıp Hilal’e *bu nde cesaret* bakışı atarken Hilal gözlemini kaçırıp hızla salondan çıktı. Ben de tam peşinden gidecektim ki Hakan, “Hilal’i duymadın galiba. Burada durup beni mutfağa gitmemem için oyala-man gerekiyor,” dedi. Sesinde şaka yaptığına dair bir tını aradım ancak gayet otoriter ve emir verir gibi bir tonda söylemişti.

Hakan’a doğru dönüp, “Bu bir emir mi teğmen?” diye sordum kısık bir sesle.

Altdudağını ağzının içine doğru yuvarlayarak, “Nasıl anlarsan...” dedi.

Günümüz

“Ben nasıl anlamadım ama cidden çok iyi oyuncusunuz,” dedi Hilal başını iki yana sallayarak.

“Anlayacaksın diye ödüm kopuyordu,” dedim gülümseyerek.

Hilal heyecanla bana doğru dönüp bir bacağına diğerinin altına alarak oturdu. “Abimin seni fotoğrafta görüp beğenmesi ve sonra onunla çarpışıp pastayı düşürmen... Romantik bir film gibi. O fotoğrafta bir tek seninle ilgili sorular sormuştu ama ben yine de anlamadım. Ben, düşün,” dedi hayret ederek. Hilal abisinin beni beğendiğini anlamadığı gibi, ilişkimizi de bizi yakalayana kadar anlamamıştı.

Eskilerden konuşmak o kadar iyi gelmişti ki sanki ölümü unutmuştuk. “Hiç mi aklına gelmedi peki abinin beni beğeneceği ya da ilişkimiz olabileceği?” diye sordum merakla. Daha önce neden bunları konuşmadığımızı bilmiyordum ancak bugüne saklamış olduğumuz için de mutluydum.

Hilal küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “Hayır, gelmedi tabii ki. Abim o kadar görev odaklı birisiydi ve işine o kadar âşıktı ki birini sevebileceğini hiç düşünmüyordum. Abimin ilişkisi oldu mu bundan bile emin değilim, biz hiç konuşmadık bu konuları. Abim tam bir sır küpüydü,” dedi. Abisini ölüm dışında anıyor olmak ona iyi gelmişti ve tabii ki bana da.

Yarın gidecektim ve hissettiğim en belirgin duygu acıydı, buna özlem duygusu da eklenecekti. Ölüm aramıza girmeden önceki günleri konuşmak terapi gibi geliyordu.

“Bana da çok bahsetmedi, ben de sormadım. Galiba bunu öğrenmek istemedim hiçbir zaman, benden önce bile olsa onun biriyle olmuş olma ihtimali beni kıskançlıktan öldürebilirdi.”

Hilal buruk bir gülümsemeyle, “Kısacık bir sürede bir ömür yetecek kadar çok sevdiniz birbirinizi, Narin. Yan yanayken gözünüzden aşk fışkırıyordu, yaşadığınız çok büyüleydi. Ben abimi hiç o kadar mutlu görmedim. Sen abimin son yıllarında onu robot gibi bir yaşamın içinden alıp gerçek bir hayat yaşattın. Sadece bunun için bile sana minnettarım,” dediğinde sesi titriyordu.

Bakışlarını kaçırdı ancak gözlerinin dolduğunu anladım. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi tavana diktim. Sonunun ölümle

bittiğini bildiğimiz bir hikâyenin başını ne kadar konuşursak konuşalım, en sonunda o hüznü bitiş kendisini hatırlatıyordu.

Elimi Hilal'in omzuna koyarak, "Abin ve sen hiç sevilmemiş bir kız çocuğuna sevgiyi öğrettiniz. Beni çok sevdiniz, ben de bunun için size minnettarım. Sizden bir parça taşıyor olduğum için de çok mutluyum," dedim titrememesine özen gösterdiğim sesimle.

Hilal hiçbir şey söylemeden bana sımsıkı sarıldı. Sarılmasına anında karşılık verdim. Kız kardeşe sarılmak dünyayı kucaklamak gibiydi.

İnsanın başına bu hayatta her şey gelebilirdi ancak her daim yanında olacak iyi bir dost bulmak o yükleri bir bir azaltıyordu.

Hilal kendini çektiğinde, "Seni bu gece çok ağlattık. Hamile olduğunu unutuyorum galiba bazen," dedi gülümsemeye çalışarak. Gözlerini kaçırıp yüzünü ıslatan gözyaşlarını sildi. "Sana abimin odasını hazırlayalım," diyerek ayağa kalktığında onu takip ettim.

Merdiven basamaklarını tek tek çıkarken kalp atışlarımın hızlandığını fark ettim. Sanki Hakan'ın odasının kapısı açıldığında onu orada görecektim. Anılar ne hain ve acımasızdı. Yaşanırken bizi mutlu eden ve heyecanlandıran şeyler daha sonrasında bizi olur olmadık yerlerde hüngür hüngür ağlatabiliyordu.

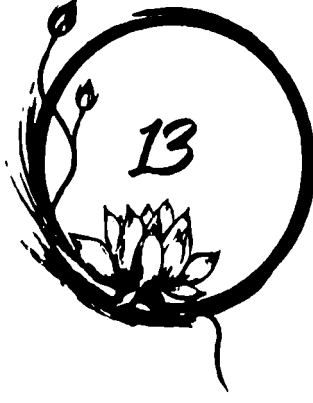
Titreyen bacaklarıma inat merdivenin tüm basamaklarını bitirdim. Hakan öldükten sonra buraya ilk gelişim değildi ancak yaşadığım onca şeyden sonra ilk gelişimdi.

Odaya adımımı atar atmaz dışarıda çakan şimşek etrafı aydınlattı. Ardından duyulan güçlü gök gürültüsü derin bir nefes almama neden oldu.

Yağmurlar bir kez daha yağıyordu ancak biz yine beraber ıslanmıyorduk...

Düzenleme

Ny.ozlem

Yağmurdan sonra toprak kokusunu sevmeye sebebimiz için sevdiklerimizi aldığımızdan bu kadar güzel kokar derlerdi. Belki de topraktan olduğumuz için seviyorduk bu kokuyu. Toprak bizim özümüzse eğer kendi özümüzün kokusunu seviyor olabilir miydik?

Belki de hep toprağa hasretti bedenimiz. Zihnimiz ölümden korkarken bedenimiz kendinden olana kavuşmanın hayalini kuruyor olamaz mıydı?

Camı açıp özümün kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken yeni tutmaya başladığım günlüğümün son satırlarını yazdım. Bugün bu odada Hakan ile vedalaşacaktım, sonra özüne kavuştuğu ve esas evi olan mezarına gidecektim.

Kalbimde hissettiğim ağırlık ve hiçlik hissi tüm ruhumu ele geçirirken gözlerim yağın yağmura eşlik ediyordu. Özlem büyüdükçe yaralarım da aynı oranda büyüyordu.

Bazen düşünüyordum da vedalaşmak mı daha zordu, yoksa veda etme şansının hiç olmaması mı? Mesela bilseydim Hakan'ı son defa gördüğümü, hazırlayabilir miydim kendimi hazin sona? Birini son defa gördüğünü bilen insanlar ne hissediyordu acaba? Aklı alıyor muydu? Ya kalbi? Sevdiklerimi hep aniden kaybetmişim, ölüm döşğinde kaybettiğim sevdiğim hiç olmamıştı. Buna rağmen biliyordum ki bazı kıyaslamaların karşılığı yoktu hayatta, kötü her türlü kötüydü. Daha iyi ya da daha kötü acı yoktu, acı acıydı.

Peki ya acısını yaşayamadan, yas tutma fırsatı bile bulamadan hayatın içine atılan insanlara ne demeliydi? Acı acıydı da insanlar acılarını aynı şekilde yaşayabiliyorlar mıydı? Bugün Hakan için ağlayabiliyordum peki yarın? Çocuklarımin ya da kendi canımın derdine düştüğümde Hakan'dan kalan yaram ne olacaktı? Acıyı yaşamak bile lükstü bazı insanlar için.

Yarın buradan gidecektim, bilmediğim bir şehir değildi ancak yine de korkuyordum. Öğrenciyken gittiğim şartlarla bugün hamile olarak gittiğim şartlar bir değildi. Tek tesellim Hakan ile İstanbul'da da anılarımızın

olmasıydı. Onunla adım atmadığım hiçbir yere onsuz gitmek istemiyordum. Gittiğim, gördüğüm her yer bana Hakan'ı hatırlatmalıydı.

Onsuzdum ama onsuz olduğumu ne kadar az hissedersen o kadar çok yaşırdım.

“Hakan bu çok güzel bir at,” diye bağırdım sevinçle. Bembeyaz bir atın yanında yürüyordu. Onların evinin bahçesindeydik.

“Senin için geldi, seni götürmek için,” dedi gülümseyerek.

Ellerimi birbirine vurup sevinçle olduğum yerde zıpladım. Öyle güzel bir attı ki yeleleri altın gibi parlıyordu.

“Sen de benimle gelecek misin?” diye sordum merakla.

Gülümsedi. “Ben senin gittiğin her yerdeyim, Narin. Biz bir bütünü, ayrılmamız söz konusu bile değil,” dedi yemin eder gibi. Hakan ne derse inanırdım. O beni en imkânsız masallara bile inandırabilecek biriydi. Elimden tutup cehenneme gidiyoruz dese giderdim, onun olduğu her yer kabulümdü.

Dişlerimi gösterecek kadar gülümsedim. İçimde tarifsiz bir mutluluk vardı.

Birkaç saniye göz göze kaldıktan sonra, “E hadi binmeyecek misin?” diye sordu başıyla atı işaret ederek.

Koşarak Hakan'ın boynuna sarıldım. Bir yandan yanaklarını öpüyor, diğer yandan teşekkür ediyordum. Hakan beni hiç bırakmayacak gibi sımsıkı sarıldı. Aldığı derin nefeslerden kokumu içine çektiğini anlıyordum.

Sanki sabah görüşmemişiz gibi özlem doluyduk. “Ne kadar da çabuk özledik birbirimizi,” dedim kıkırdayarak.

Nefes almayı bıraktı, beni saran kolları gevşedi. “Çabuk mu? Birbirimizi ne kadar zamandır görmüyoruz bilmiyor musun?” diye sordu. Sesi anlamadığım şekilde öfkeliydi. Geri çekilmek istedi ama bırakmadım. “Neden kızdın bana?” dedim masum bir sesle.

Bedenini geri çekerken elleri hâlâ belimdeydi. Gözlerini kısıp şüpheli bir şekilde baktı bana. “Yokluğumu fark etmemişsin,” dedi. Sesindeki yargılayıcı tonu sevmemiştım.

Çenemi hafifçe sağa eğip, “Bir yere gitmedin ki,” dedim çatık kaşlarımın arasından.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. “Ben öldüm, Narin unuttun mu?” dedi şaşkınlıkla.

Dudaklarımı birkaç kez açılıp kapandı ancak cümle kuramadım. O gördüğüm korkunç kâbuslardan biri değildi, değil mi? Hakan buradaydı ve yaşıyordu. Ellerimi göğsüne koyup vücudunda gezdirdim. “Buradasın işte ölmedin, o kâbustu. İçeride çocuklarımız var, Neşe ve Umut,” dedim gülümseyerek. “Bak çağırayım gelsinler, onları unutmuş olamazsın,” diye devam ettim sözlerime.

Hakan beni inkâr edercesine başını iki yana salladı ancak aldırmadım. Hakan’a sırtımı dönüp kapıya doğru, “Neşe, Umut babanız burada gelin hadi,” diye seslendim. Kapıdan ilk önce üç dört yaşlarında mavi gözlü, sarı saçlı bir erkek çocuğu çıktı. Hemen arkasında kıvrıcık, çikolata saçlı, bembeyaz tenli bir kız çocuğu vardı.

Yavaş ve temkinli adımlarla bize doğru yaklaştılar. Dizlerimin üzerine çöküp onlara gülümsedim. “Bakın babanız burada,” dedim ancak onları hatırlamadığını söylemedim çünkü bu onları üzebilirdi.

Çocuklar bir bana bir ardımda kalan Hakan’a baktı. “Anne orada kimse yok ki,” dedi Umut. Gülümsemem anında solarken yüzüm ifadesizleşti.

Ağır hareketlerle ayağa kalktım, arkamı dönmeye korkuyordum. Onu orada görememekten korkuyordum.

“Hakan,” diye seslendim arkamı dönmeden. Ses yoktu. Bir kere daha denedim. Yine ses yoktu. Gözlerimi kapatıp derin derin nefesler aldım ve nihayet arkamı döndüm. Yoktu. Beyaz atı buradaydı ancak kendisi yoktu.

Adını tekrar söylemek istedim, dudaklarım kıpırdadı ancak sesim çıkmadı. Birkaç kez daha denedim ancak sesim hiçbir şekilde çıkmıyordu.

Ağlaya ağlaya adını haykırdım yine de hiçbir şekilde sesim çıkmadı.

Sıçrayarak uyandığımda terden sırlıklam olduğumu fark ettim. Ağlamak için direnecek gücüm bile yoktu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hıçkırıklarımla duyulmasın diye elimle ağzımı kapattım.

Bir kere daha kendimi teselli etmek zorunda kaldım. Belki dizlerim kanamıyordu ama ruhumdaki sancı beni öldürecek boyuttaydı. Gözyaşlarımı silebilecek tek kişi ise mezardaydı.

Üç yıl önce

Hakan: Narin, uyudun mu?

Narin: Hayır, daha uyumadım.

Hakan: Hilal uyudu mu?

Narin: Evet, çoktan.

Hakan: Gelsene bahçeye.

Narin: Emriniz olur komutanım.

Hakan: Bahçeye gelir misin? Oldu mu?

Narin: Eh... Bir de beni özlediğini ve her an görmek istediğini söylersen gelirim komutanım.

Hakan: Hemen şimdi gelmezsen...

Narin: Ee?? Komutanım...

Hakan: Ben gelirim?

Narin: Hayır. Sakın!

Hakan: Yani bu geliyorum mu demek oluyor?

Narin: Gelirim... Ama önce sana bir soru.

Hakan: Haydaaa. Sevgiliye şart koşulmaz.

Sevgili... Evet, sevgilimdi benim. Hiç aklımda yokken kalbime düşmüştü. Ondan bu kelimeyi duymak garip hissettiriyordu.

**Narin: Bende en çok ne etkiledi seni?
İlk görüşte yani.**

Hakan: Sen benim sırrımsın, Narin.

Bu sırrı sana bile açmaya niyetim yok.

Bir mesaja ne kadar bakılabilirse o kadar uzun süre baktım ekrana. Yüzümdeki şapşal sayılabilecek gülümsemeyi bir türlü silemedim.

**Narin: Peki ben sende en çok neyi sevdim,
öğrenmek ister misin?**

Hakan: Gözlerimi?

“Aa,” dedim yüksek sayılabilecek bir sesle. Tepkimi o kadar kontrol edememiştim ki sanki az önce olanları geri alabilirmişim gibi refleks olarak sol elim dudaklarıma kapandı.

**Narin: ASKERİYEDE ZİHİN OKUMAYI DA MI
ÖĞRETİYORLAR YANİ?!**

Hakan: Sevgiliye bağırılmaz!

Narin: Bağırmadım, büyük harfle yazdım.

Hakan: Geliyor musun?

Narin: Evet, komutanım.

Mesajlaşma bölümünden çıktığımda telefon ekranını kilitleyip derin bir nefes aldım. Yüzümdeki şapşal âşık gülümsemesini silemiyordum. Onunla ilgili bir şey olduğunda, adı geçtiğinde, hatta aklıma geldiğinde yüzümde bu gülümseme oluşuyordu. Aşk ne güzeldi.

Yorganın altından usulca çıkıp gözücuyla Hilal'i kontrol ettim. Uyanmadığından emin olduktan sonra parmak uçlarıma basa basa kapıya doğru yürüdüm. Sıra kapıyı açmaya geldiğinde tahta kapının gıcırdamaması için bildiğim tüm duaları sırayla okudum, en sonunda nefesimi tutup kapıyı usulca açtım. Beklediğimden daha sessiz açılmıştı ancak biraz da olsun gıcırdaması bende Hilal'i kontrol etme isteği uyandırdı. Arkama dönüp bir kere daha onu kontrol ederek parmak uçlarımda odadan çıktım. Kapının tekrar ses çıkarmasını göze alamadığım için açık bıraktım.

Adım seslerim evin koridorlarında yankılanmasın diye parmak uçlarımda yürümeye devam ediyordum. Hilal'in ya da Nurten teyzenin uyanmaması için bildiğim tüm duaları etmeyi sürdürdüm.

Nihayet kapıya ulaştığımda final çizgisini görmüş maraton koşucusu kadar mutluydum.

Kapıyı yavaşça açıp bahçeye çıktım. Hakan'ı kapının karşısında kalan bahçe masasında beklerken, o kapının sol tarafında kalan boşluğa sandalye çekmiş oturuyordu. Burası kör noktaydı. Verandanın bu kısmını gören cam, kilere aitti.

Onu görür görmez gülümsedim, benim kadar büyük bir gülümsemeyle karşılık vermese bile o da hafif bir tebessümle beni karşıladı. Ufacık da olsa dudaklarının kıvrılmasını seviyordum, onu güldürmek bana büyük bir ödül kazanmışım gibi hissettiriyordu.

Hemen yanındaki sandalyeye otururken, "Beni özlemekten uyuyamadın galiba," dedim cilveli bir şekilde.

“Sen de uyumadığına göre aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim o zaman,” dedi göz kırparak.

Hakan olduğu her yere hükmediyormuş gibi bir tavra sahipti. Bu, egosundan ya da farklı bir şeyden dolayı değildi. Bu onun tabiatıydı. O sanki yönetmeye ve hükmetmeye gelmişti bu dünyaya. Oturduğu sandalye sanki beyaz bir plastik sandalye değildi de altından bir tahttı. Öyle kendinden emin oturuşu ve vurgulu ses tonu vardı ki onun emrine amade olmamak elde değildi. Az gülen ama güzel gülen, az konuşan ama öz konuşan biriydi. Hakan’a bakmaya doyamıyordum, onu dinlemeye, onu görmeye...

Omuz silkip, “Belki öyle, belki değil,” dedim aynı tavrı sürdürerek.

Kaşlarını *öyle mi* der gibi kaldırıp, “Bak sen,” dedi. Bir insanın flört edişi bile oturaklı olabilir miydi?

Sadece kıkırdamakla yetindim. Binlerce soru sorabilir, yüz binlerce konu açabilirdim ancak yapmadım. Onun konuşmasını istiyordum. Ne konu açacağını, ne gibi sorular soracağını merak ediyordum.

Bakışları saçlarımdan başlayıp alnıma, burnuma, dudaklarıma ve çeneme değdi. Yüzümde bir şeyler arıyordu sanki.

“Neden bu kadar dikkatli bakıyorsun?” diye sordum tedirginlikle. Bana o kadar dikkatli bakması çıplak kalmışım gibi hissettiriyordu. Hakkımda ne düşündüğü benim için önemliydi, belki de bu yüzden bakışları beni tedirgin etti.

“Adını neden Narin koymuşlar?” diye sordu gözlerini benimkilere sabitleyerek. Gözleri o kadar güzeldi ki sorusuna odaklanamadım.

“Anlamadım?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Adını neden Narin koymuşlar, yani bir sebebi var mı?” diye sordu. Sanki aklında bir şey vardı ve bunu tartıyordu.

Gülümseyerek, “Narin, neden Narin’sin diye soruyorsun yani?” dedim.

Küçük bir kahkaha atıp, “Sanırım öyle soruyorum,” dedi.

Sesli bir soluk verip, “Bilmiyorum. Yani bunu sorgulamadım hiç,” dedim buruk bir tebessümle. *Annemle bunu konuşamam, konuşabileceğim kişiye şu an hayatta değil* diyemedim.

Her adın bir hikâyesi var mıydı? Belki benim adımın yoktu, öyle dümdüz Narin’dim ben. Sebepsiz ve anlamsız. Narin isminin bir anlamı vardı ama benim bir anlamım yoktu belki.

“Her şeyde anlam arar mısın?” diye sordum kendimi toparlayarak. Gülümseme maskemi zor da olsa takabildim. Sesimin neşeli çıkması beni mutlu etmişti.

Hakan birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve soruma soruyla karşılık verdi, “Her şeyin bir anlamı yok mudur?”

Omuz silkip, “Hayatta anlamsız şeyler de vardır,” diye yanıtladım onu. “Sonuçta her şey anlamlı olamaz değil mi?”

Başını iki yana sallayarak söylediklerimi reddetti. “Sende anlamsız hiçbir şey yok, Narin,” dedi gözlerimin derinliklerine bakarak. Gözlerin derinliklerinde ruh vardı, *gözler kalbin aynasıdır* sözü boşuna değildi. Sanki bana değil de kendine hiçbir anlam yüklemeyen ruhuma seslenmişti.

Yutkundum, bunu öyle bir tonla söylemişti ki adeta mest olmuştum. En anlamlı aşk sözcüklerinden bile daha güzeldi.

“Bende bulduğun anlam ne peki?” diye sordum merakla.

“Sen başlı başına bir şeylerin anlamısın zaten. Sana bunu göstereceğim, Narin. Sana bunu anlatacağım ve seni buna inandıracağım...” dedi yemin eder gibi.

Dilinden dökülen her kelime büyülüydü sanki, bana ne dese ona inanırdım. Hakan başlı başına büyülü biriydi.

Günümüz

Birbirine yapışmış gözkapaklarımı güçlkle ayırdım. Ağlayarak uyuyakaldığım bilmem kaçınıcı geceydi ve yine sabah olmuştu. Her gece, vakti geldiğinde karanlığını bırakmaya mecburdu ancak her gündeğümü insanın kendi karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu.

Bugün veda vaktiydi, vedalardan nefret ederdim. Sonu mutlu biten kitaplarda bile bittiği için hüzünlenirdim. Gitnem gerekiyordu ve ben mecburiyetlerden bıkmıştım.

Üstümdeki yorganı kenara çekip yataktan kalktım. Elimi yüzümü yıkamak için banyoya geçtiğimde aynada gördüğüm bu umutsuz yüzü, şişkin gözleri hiç sevmedim. Bir insanın gözlerinde hiç mi ısıltı olmazdı? Yoktu. Hiçbir zaman mükemmel bir hayatım olmamıştı ancak gözlerimde hep bir ısıltı, kalbimde hep bir umut vardı.

Hakan'ın şehit haberini aldığımdan beri onunla yaşayamadığımız ve yaşamamız mümkün olmayan tüm anları düşünüyordum. Hayal kurmak güzeldi ancak ölmüş biriyle yaşanması mümkün olmayan hayalleri kurmak ne acınasıydı. O yaşasaydı hayatım nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Soğuk suyla elimi yüzümü yıkadıktan sonra aşağı inip mutfağa yöneldim. Mutfaka yaklaştığımda kulağıma çalınan seslerden Nurten annenin uyandığını anlamıştım.

“Günaydın,” dedim pürüzlü sesimle.

Nurten anne bir şeyler kesiyordu. “Günaydın güzel kızım, aç açına gitme diye kahvaltı hazırlayayım dedim. Birazdan hazır olur, geç otur sen,” dedi yaptığı işe ara vermeden. Benim için sabahın bu saatinde kalkıp kahvaltı hazırlıyordu. Nurten anne harika bir kadındı, onun gelini olmak benim için ne büyük bir şanstı.

“Yardım edeyim sana,” dedim.

“Sen Hilal’i kaldır yeter kuzum,” diye yanıtladı beni.

“Uyandım, uyandım,” dedi Hilal esneyerek mutfaka girdiğinde. “Günaydın,” diyerek yanağımdan makas alıp annesine doğru yaklaştı ve onun da yanağına öpücük kondurdu.

Hilal duygularını kontrol edebilen ve gerektiğinde onu bastırabilen bir insandı. Şu anki pozitifliğinin altında burukluk olduğunu biliyordum. Enerjisini hiç bozmadan, “Günaydın cancağızım,” dedim. Onun kadar enerjik çıkmasa da sesim burukluğumu saklayabilecek kadar iyiydi.

“Ragıp Bey gelir birazdan, masayı hazırlayalım hemen,” dedi Nurten anne Hilal’e. Saçmaydı ancak benden yardım istememesi, Hilal’den yardım istemesi bana kendimi yabancı gibi hissettirmişti. Ben kendimi bu evin kızı sanırken misafiri olduğum gerçeğiyle yüzleşiyordum.

“Narin dua et hamilesin yoksa annem sana gitmeden bir tatlıyı yiye-
lim kızım diye tatlı yaptırdı,” dedi ekmekleri keserken. Hilal zihnimi mi okumuştı?

“O da bu evin kızı, isterim elbet,” dedi Nurten anne *ne var bunda* der gibi.

“Yapayım o zaman,” dedim heyecanla. Hilal ve Nurten anne yaptıkları işi bırakıp aynı anda bana döndüler. “Ne!?” dedi Hilal şaşkınlıkla.

Omuz silkip, “Tatlı işte, tatlı istediniz madem yapayım gitmeden,” dedim aynı heyecanla.

İkisinin şaşkın bakışları birbirini bulunca, bir şey söylemelerini beklemeden dolaba yöneldim. Hakan’ın en sevdiği tatlıyı yapacaktım. Onun evinde, benim elimden son kez sütlaç çıkacaktı.

Kahvaltımızı yaparken büyük bir sessizliğe gömüldük. Sütlaç kokusu evi sarınca hepimiz Hakan’ın görevden döndüğü o günlere döndük. Her

görevden geldiğinde Nurten anne ya da ben ona sütlaç yapardık. Benden önce başlayan bu gelenek benim aileye dahil olmamla birlikte devam etmişti. Sanki birazdan Hakan gelecek ve dört kâseye böldüğüm sütlaçtan birini alacaktı; hatta az bulacak, söylenecek ama sonunda teşekkür edecekti.

İçimdeki ses *acaba yapmasa mıydık*, diye fısıldarken pişman olmamak imkânsızdı. Enerjisini yüksek tutmaya çalışan Hilal bile suspus olmuştu. Ölüm sessizliği dedikleri bu muydu?

“Özür dilerim,” dedim kısık bir sesle. İkisiyle de göz teması kuramadım.

Hilal, “Neden özür diledin ki şimdi?” diye sordu şaşkınlıkla.

Sesli bir soluk verip bakışlarımı Hilal’e çevirdim. “Birazdan Hakan gelecekmiş gibi değil mi?” dedim titremeye başlayan sesimle. Hilal dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı. Gözlerinin dolduğunu fark ettim.

Nurten anne derin bir nefes alıp, “Ben her gün o hisle uyanıp, o hisle uyuyorum... Değil bu koku, her şeyde Hakan’ımı bulurum ben,” dedi gözünden düşen birkaç damla yaşı silerek. Kendimi tutamamaya başlamaya başladım. “Neden anne ya, neden böyle oldu?” dedim hıçkırarak. Benim ağlamam Hilal’i de Nurten anneyi de ağlatmıştı. Böyle olmasını istememiştim ancak olmuştu.

“Neden diye sorulmaz, Rabbim öyle uygun görmüş,” dedi Nurten anne kendini toparlayarak. Hayatımda hiç isyan etmediğim kadar isyan etmişim, bu gidişle Hakan ile cennette buluşamayacaktık.

“Çok özledim, Narin. Abimi çok özledim,” dedi Hilal hıçkırıklarının arasında. O ağladıkça ben daha çok ağladım. Nurten anne ağlamamak için büyük bir savaş veriyordu ancak Hilal’le ben savaşamayacak kadar güçsüz düşmüştük. Nurten anne Hilal’i dürterek, “Bu kız iki canlı topla kendini,” dedi. Kendisini nasıl sıkıldığını görebiliyordum. Yaptığım tatlıdan, döktüğüm gözyaşından utandım. Ben ne yapsam bir türlü olduramıyordum.

“Özür dilerim,” dedi Hilal derin bir nefes alarak. “Kendimi tutamadım...”

“Asıl ben özür dilerim. Tatlı zamanı mıydı şimdi?” dedim mahcubiyetle.

“Özür dileyip durmasana,” dedi Hilal oturduğu sandalyeden kalkarak. Ne yapacağını merakla beklerken o sütlaç kâselerini getirdi. “Abimin ruhuna gitsin, yiyin tatlılarınızı.”

Benden daha güçlü bir insan varsa o da Nurten anne ve Hilal’di. Biz acı değil, ızdırap çekiyorduk ancak buna rağmen kendimizi bir şekilde toparlayarak ayakta durmaya devam ediyorduk.

Tatlılarımızı yemeye yeni başlamışken zil çaldı. Gelen muhtemelen Ragıp amcaydı. Ben kapıyı açmak için yerimden doğrulmuştum ki Hilal omzumdaki tutup kalkmama izin vermedi. Kaşığına aldığı tatlıyı hızlıca yiyip, “Ben

bakarım,” dedi ağzı dolu dolu. Onun bu haline gülümserken, bana göz kır-pıp kapıya yöneldi.

Kısa bir müddet sonra Ragıp amcayla birlikte mutfağa geldiler. “Afiyet olsun hanımlar,” dedi Ragıp amca içten bir şekilde.

Nurten anne, “Buyurun birlikte olsun, Ragıp Bey,” dedi gülümseyerek.

“Hoş geldin, Ragıp amca,” dedim ona sarılarak.

Masanın bir ucunda Nurten anne otururken karşısındaki köşeye Ragıp amca geçti. Ben de fazla olan sütlaç kâsesini Ragıp amcaya verip Hilal’in yanına oturdum.

“Sen mi yaptın kızım?” diye sordu buruk bir gülümsemeyle. Belli ki onun da aklına Hakan gelmişti.

“Evet Ragıp amca, afiyet olsun,” dedim ben de buruk bir tebessümle.

“Narin’in yanında kalacağı adamı da getirseydiniz, tanışsaydık keşke,” dedi Nurten anne.

Gidişimi gönülsüzce kabul ettikleri ve akıllarının bende kalacağı o kadar belliydi ki biraz olsun onları rahatlatabilmek adına dünden beri elimden geleni yapıyordum ancak ne yaparsam yapayım o endişeye silemeyeceğimin de farkındaydım. Sevginin olduğu yerde endişe kaçınılmazdı.

“Çok iyi birisi hiç merak etmeyin. Bana, Eren’e ve Ragıp amcaya çok fazla yardımı dokundu,” dedim.

Ragıp amca beni onaylarcasına başını sallayıp, “Sezgin oğlum benim çok sevdiğim ve güvendiğim biridir. Hele bir yerleşsin Narin kızım, siz de onu görmeye gidersiniz,” dedi Nurten anneye. Sesi onları rahatlatabilmek adına oldukça yumuşaktı.

“Tabii ki gideceğiz, elimiz hep üzerinde Narin’in,” dedi Hilal. Onda endişeden ziyade öfke vardı. Nurten anne de gönülsüzdü belki ama kabullenmişti, Hilal ise henüz kabullenememişti.

Ragıp amca Hilal’e içten bir şekilde gülümsedi. Ona kızmıyordu aksine onu anlıyordu.

Ragıp amca tatlısını bitirdiğinde veda vaktinin geldiğini hepimiz anlamıştık. Hiç kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Hepimiz bir yerlere odaklanmış, birbirimizin yüzüne bakmıyorduk. Ortamdaki uzayan sessizliği Ragıp amcanın telefonunun sesi bozdu. Ragıp amca karşı tarafı bir süre dinledikten sonra, “Geliyoruz birazdan,” dedi. Konuştuğu kişinin Sezgin Bey olduğunu anladım.

Veda vakti gelmişti...

Hilal, “Ben çantanı getireyim,” diyerek ayağa kalktı. Dolan gözlerini saklamak için aceleyle mutfaktan çıksa da görmüştüm. Nurten anne, Hilal’in aksine saklamadan ağlamaya başladı. Onun ağlamasıyla birlikte kendimi tutamadım, Nurten anneye sarılmak için yanına gittim. Bana sımsıkı sarıldığında ağlamamız şiddetlendi. Ben kendimi geçmiştım artık ama bu kederli anayı ağlattığı için bize yazılan bu kaderi hiç affetmeyecektim.

“Sen kimsesiz değilsin yavrum. Hep bir evin var burada. Biz senin için kurşun da yeriz, dert de çekeriz. Gitmek istemiyorsan gitme...” dedi sırtımı sıvazlayarak. Ağlarkenki çaresiz ses tonu iyice moralimi bozdu. Keşke bizim için seçebileceğim başka bir yol olsaydı.

“Keşke başka seçeneğim olsaydı, anne. Neden hep bir şeylere mecburum? Neden bu hayat bana hiç seçenekler sunmuyor?” dedim hıçkırarak.

Sorum Nurten anneyi daha da ağlattı. İkimizin hıçkırıkları birbirine karışırken diğer tüm seslere sağır oldum.

“Sizi de hiç yalnız bırakmaya gelmiyor, hemen ağlıyorsunuz,” dedi Hilal titreyen sesiyle. Bakışlarım ona döndüğünde dudaklarını birbirine bastırmış, küçük bir çocuk gibi elinde valizimle beklediğini gördüm. Gözyaşıyla dolmuş parlak mavi gözleri hüznle bakıyordu.

İkimiz de babamızdan yana yaralıydık. İkimiz de çocukluğumuzdan vurulmuştuk. Gözlerimize bakan onun ardındaki yaraları görebilirdi. Birbirimizin yarasını sarmaya çalışırken tekrar aynı yarayı aldık. Sevdığımız, çok sevdiğimiz birini kaybettik.

Hayatta ne kazandığımızı bilmiyordum ancak kayıplarımız çok büyüktü. İçimizde yeri dolmayan boşluklar vardı.

Nurten anne biraz daha sakinleşince onu sandalyesine tekrar oturtup Hilal’in yanına ilerledim. Tam karşısında durduğumda sol gözünden bir damla yaş düştü. Ağlamamak için büyük bir çaba sarf ettiğini biliyordum. Nefesimi düzenleyerek, “Seni tanımak bana kocaman bir aile verdi,” dedim. Bu defa sağ gözünden süzüldü bir damla yaş.

“Seni tanıdım ve bir hayatım oldu, seni tanıdım ve sevildim. Kız kardeşten öte oldun bana. Hakkını ölsem ödeyemem.”

“Ölümlü cümleler kurma... Lütfen,” dedi çaresizce.

“Hakkını helal et,” dedim. İkimizin de gözlerinden yaşlar akıyordu ancak Nurten anneye olduğu gibi bağıra çağıra ağlamıyorduk. Sessiz ve usulcaydı, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi.

Elindeki valizi bırakıp bana sıkıca sarıldı, ona aynı şekilde karşılık verdim. “Bizim için mutlu ol, Narin çok mutlu ol,” dedi sesinin titrememesine özen göstererek.

“Bizim için başka yollar açacağım. Biz bu sınavdan daha da güçlenerek çıkacağız kardeşim. Sana söz veriyorum,” diye yanıtladım onu.

“Yeğenlerime iyi bak.”

Ragıp amcanın telefonu bir kere daha çalınca Hilal’le zor da olsa birbirimizden ayrıldık. Ragıp amca telefonu açmadı çünkü muhtemelen arayan Sezgin Bey’di.

Ragıp amcayla göz göze geldiğimizde *gitmeliyiz* der gibi baktı yüzüme. Hiçbir şey söylemeden gözlerimi hafifçe kapatıp açtım. Ragıp amca onu onaylandığımı anladıktan sonra, “Allah’a emanet olun,” diyerek mutfaktan çıktı. Biz de ağır adımlarla onun arkasından çıktık.

Bu evin koridorları büyük bir aşka şahit olmuştu, Narin ve Hakan’a... Ölümle biten bir aşkın filizlendiği yerdin bu ev. Onu ilk gördüğüm yerden geçtim. O gün tek derdi pasta olan Narin’i gördüm, hayatının aşkıyla karşılaştığından habersizdi. Çatık kaşları ve tüm heybetiyle karşısında duran adam hayatının aşkıydı, kahramanıydı. Tüm ilkleri ve sonsuzuydu. Kocasın, ailesi ve yuvasıydı. Narin şu an bunları bilmiyordu ama en büyük acısı da o adam olacaktı. Öfkeli bakışlarının ardında büyük bir şefkat saklayan, bastığı yeri titreten o adam hayatının son aşkına bakıyordu. O kıza vereceği büyük mutluluktan ve bir o kadar büyük acıdan habersizdi. Karnında çocuklarını taşıyacağı kadınla tanıştığını ve onları göremeden hatta varlıklarından haberi olmadan öleceğinden habersizdi.

O gün yaşayan Narin bilseydi başına gelecekleri, Hakan’ı yine sever miydi? Peki ya ardında birini bırakmaktan deli gibi korkan teğmen, karısını hamile bırakıp gittiğini bilseydi, Narin ile çıkar mıydı yola? Hepimiz geleceği merak ederiz. Fallar baktırır, rüyaya yatar, tahminler yürütmeye çalışırız. Birçoğumuz bugünden umutsuzdur, geleceğin ona mucizeler getirmesini bekler. Peki ya aslında bugünümüz yaşadığımız son mutlu günse? Henüz yaşamadığımız ve yaşayacağımızın garantisi olmayan geleceğe bu kadar bağlanıp bugünün değerini bilememek ne büyük bir yanılgıydı. Narin o gün de mutsuzdu ancak bugün olduğu kadar değildi. Narin bugününden değil, yarınlarından umutluydu.

Bahçe kapısına çıkarken Narin ve Hakan’ı ardımda bıraktım. Onlar *o anda* sonsuza kadar yaşayacaklardı.

Arabaya doğru ilerlerken son kez dönüp eve baktım, Hakan’ın penceresine. Onun oradan bana baktığını ve gülümsediğini hayal ettim, nefesim kesildi. Ölmüş birinden medet ummak ne umutsuz bir çırpınıştı. *Hakan yaşasaydı* ile başlayan ve sonsuz ihtimalleri zihnime dolduran düşüncelere kızdım, ihtimalsizliğimize ve yaşayamadığımız tüm mutluluklarımıza.

Nefes alamadım. Bakışlarımı penceren çekip Hilal ile Nurten anneye döndüm. Nurten anne içli içli ağlarken, Hilal ağlamamak için direniyordu. Buruk bir gülümsemeyle el salladım. Bu ilk vedamız değildi ancak en zor vedamız olmuştu.

Ragıp amcayla birlikte Sezgin Bey'in bizi beklediği yere doğru yola çıktık. Yolda arabayı değiştirerek Sezgin Bey'in arabasına geçtik. Güvenlik amaçlı araba kendine ait değildi.

Gitmeden önce Hakan'a gitmem gerekiyordu. Ona içimi dökmem ve şikâyet etmem gerekiyordu, çok özlemiştim. Soğuk bir mezar taşına sığınacak kadar çok...

Mezarlığa giriş yaptığımızda kalbimin atışı hızlandı. Sanki Hakan burada beni bekliyordu ve ben sanki koşup ona sarılabilecektim. Araba mezara yakın bir yerde durduğunda bir yanımda gitmek için can atarken diğer yanımda adının bile yazmadığı mezar taşını görmeyi reddediyordu.

İçimdeki zıtlığa rağmen arabadan indim ve mezarına doğru yürüdüm. Ayaklarım titriyor, kalbim hızla çarpıyordu. Derin derin nefesler alarak yürümeye devam ettim. *Sana gelen adımlarım bile bir garip, Hakan. Ne hızlı hızlı gelebiliyorum ne de gelmemek mümkün. Sana geleceği için telaşlı ama sadece bir toprakla karşılaşacağını kabullenmez halde hâlâ.* Mezarlıkta bulduğum boş bidona su doldurdum.

Toprak yolda elimdeki su bidonuyla usulca ilerleyerek vardım mezarının başına. Önce ne yapacağımı bilemedim. Hakan'ıma nasıl dokunulur bilemedim. Baktım. Gözlerim dolu dolu, içimde hasretliğin en iç yakanından bir özlemle baktım öylece. Bir mermer ve kurumaya yüz tutmuş birkaç çiçek parçası. *Ama senin toprağın, Hakan. Bana senden kalan tek sığınak.*

Yan yanaydık ama birkaç adımlık mesafeyi kabullenemediğimden hızlıca çöktüm başucuna. Önce usulca sevdim toprağını ardından daha hoyrat dokundum. "Hakan..." dedim ellerim toprağına dokunurken. *Ben normalde öyle hoyrat değilim de sana varınca işler değişiyor bende. Senin özlemin, senin sevdan bir başka vuruyor içime.* Çenem titreye titreye severken mezarını, derince bir iç çektim. Başımı toprağına yasladım ve sanki ondan bir nefes taşıy bana diye soludum iyice. "Biliyor musun, şimdi oturup ağlasam şuracıkta kuru tek bir toprağın kalmaz. Öyle çok birikti ki içimde, Hakan. Öyle taşıyamaz oldum ki sana olan özlemimi daha nasıl anlatırım bilmiyorum."

Mezarı bile asildi. Hakan gibi. Ona benziyordu yattığı yer de. Başımı koyduğum yer bana güven veriyordu, tıpkı onun verdiği gibi. Çok sevmekten mi

bilmem ama en belirgin ve dikkat çeken mezar da onunkiydi bence. Bir askerinin varlığı gibi, Hakan gibi. Sanki karşımdaymışçasına dikildim olduğum yerde ve kaşlarımı çatarak adının yazmadığı o taşta baktım. Ellerim mezar taşında gezerken bile titredi. *Ben seni severken bile içim gide gide sevdim, Hakan.*

“Kızma şimdi bana,” dedim gözlerimin buğusunu fark edince. “Kızma ağlıyorum diye, Hakan.” Omuz silktim küçük bir çocuk gibi. “Ağlayacağım bugün. İçimi bir sana dökeceğim. Ben bir sana döküleceğim, Hakan. Hep olduğu gibi. Hep olacağı gibi. Ne yapayım, senden başkasına geçmiyor ki nazım niyazım.” Öyle bir duygu yükü sardı ki çenemin titremesi gözyaşlarımın sessiz ama usulca yanaklarımdan dökülmesine sebep oldu. “Benim canımın en içi. Benim sığınağım. Benim derdimin ortağı.” Usul usul sevmeye devam ettim onu sever gibi. “Bazen düşünüyorum da özlemek ve ölmek arasındaki fark sadece iki harfken benim payıma düşen neden özlemek oldu, Hakan?” Bir damla gözyaşım, kurumuş o çiçeğin üzerine düştü. “Sen öldün de ben niye yaşıyorum? Bu yaşamak mı?” Başımı olumsuz anlamda salladım. “Benim tek derdim yaşamaktan ziyade yaşartmak.”

Elim karnıma gittiğinde, “Biz büyüdük,” dedim gülümsemeye çalışarak. En acılı hissettiğim, dayanılmaz gelen o anlarda bile ondan bir parçanın içimde büyüyor oluşu yüzüme tebessüm konduruyordu. “Bebeğimiz hatta bebeklerimiz büyüdü, Hakan. Evet, ikizlermiş,” dedim buruk bir gülümsemeyle. “Bir keresinde bana demiştin ki; *taşıyamayacağın yükü sana yüklemeyi nasip etmesin Allah buna.* Ben *neden* diye düşündüğüm onca zaman bu sözün geliyor aklıma. Eğer bebeklerimiz olmasaydı beni bu dünyada tutan bir şey olabilir miydi? Olmazdı ki, Hakan. Ben yokluğuna katlanamıyorken sen bana bu dünyaya dört elle sarılabilmem için bir neden bıraktın. Beni büyük bir günahın koynundan aldın. Şimdi seni, senden bir parçayı büyüteceğim gururla. Kim ne derse desin. Gerekirse herkesi karşıma alıp, senin içimdeki aşkını yanımda tutarak devam edeceğim yoluma. Sana yemin ederim, Hakan; kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim, kimseye sana baktığım gibi bakmayacağım. Zaten mümkün değil ki,” dedim acının tatlı tebessümüyle. “Senin bende bıraktığın o aşkı başka birinde bulmam mümkün değil. Öyle güzel sevdiğin ki sen beni, Hakan ben ömrümde hayal edemeyeceğim o duyguları seninle tattım.”

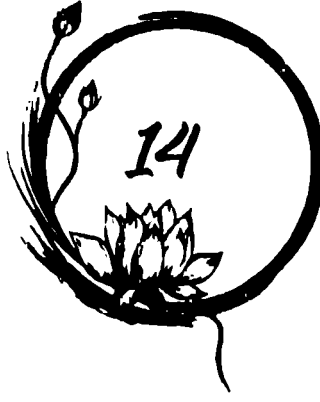
Kısa bir an sustum. Öyle bir rüzgâr okşadı ki tenimi sanki Hakan gelmiş gibi, buradaymış gibi içim ürperdi ve gözlerimi kapatarak sadece hissetmek istedim. “Anlıyorsun beni, biliyorum.” Uçuştı saçlarım rüzgârla. Beni seviyormuş gibi. “Zaten hep anladın, hep anlarsın. O sert, aksi ifadene karşı

* Yazar burada Cemal Süreya'nın şiirine gönderme yapıyor.

bile öyle merhametli bir yüreğin var ki yine anlarsın. Ben bir senin Narin'in olabildim, Hakan. Adımı senin için koymuşlar gibi bir sen böylesine hakkını verdin. Ben seninle birlikte o narin kızı da senin göğsünde bu toprağın altına verdim. Büyümek istemezken büyüdüm, Hakan. Çocuk yanıma seninle uğurladım, şimdi anne yanımla bebeklerimizi kucaklamaya hazırlanıyorum."

Gözlerim mezarın üzerinde daldığında, "Konuşacak o kadar çok şey birikti ki," dedim. "Bazen bebeklerimizle ilgili şeyler düşünüyorum. İsimlerini, kime benzeyeceklerini, neleri sevip sevmeyeceklerini, geleceklerini. Sonra Hakan olsa ne derdi diyorum. Senin verebileceğin cevapları tek tek bir kâğıda yazıyorum. Tek duam seni iyi tanıyabilmiş olmak, Hakan. Dilerim yattığın yerde gönlün incinmez de senin doğrularınla bebeklerimizi yaşatmayı, yetiştirmeyi nasip eder bana. Sonra günlük hayat telaşında birden ölümün düşüyor aklıma. Hayır hayır..." dedim gücenmesin ister gibi. "Öyle kendime dünyayı dar etmiyorum, merak etme. Kendime de bebeklerimize de iyi bakıyorum ama ne bileyim aklıma geliyor işte. Ne düşündün Hakan o son anlarında? Aklına geldim mi? Geldiysem diyorum, o da bana doyamadı ve ben onun içinde ukde olarak kaldıysam..." Bu ihtimal bile nefesimi kesmiş gibi elimi yüreğime koydum. "Çok zor, Hakan. Sen benim suramda öyle bir ukde kaldın ki sensiz aldığım nefes bile batıyor bana. Seni de aynı durumda düşününce..."

Sustum kaldım. Sevmesi ayrı güzeldi ama yüreğinde bu derde ölmesi bana ayrı azaptı. "Bizim payımıza en zoru düştü şu hayatta. Ama sen var olduğun süre boyunca benim gönlümü hiç incitmedin. Benim sana hakkım varsa helal olsun, Hakan. Döktüğüm gözyaşları, uğruna bir ömrü feda edişim, seni böyle yürekten sevişim hepsi sana helal olsun. Sen de bana hakkını helal et olur mu?" diyerek sanki üstünü örter gibi toprağını örtrüm. "Gideyim şimdi ben. Yine gelirim." Tam gideceğim sırada dilime gelen ama sessiz dillendirmekten çekindiğim o cümleyi bebeklerimi de incitmemek üzere Hakan'a fısıldamak istedim. Eğildim mezarına, toprağını öper gibi bir avuç toprağı ellerimin arasına alarak fısıldadım. "Eğer kavuşmak varsa bir gün, yanına geleceğim günün hasretiyle bekliyorum o günü. Seni içime sığmayıp taşıyacak bir aşkla seviyorum." Öptüm toprağını. "Çok seviyorum." Bir daha öptüm. "Çok seviyorum."

Mezarlıktan çıkarken vedalaşmam gereken tek kişinin Hakan olmadığını biliyordum, babamın köydeki mezarına gitmeye vaktim yoktu belki ama yaşayan anneme veda edebilirdim. Yüzleşmemiz gereken bir konu vardı. Bunun onu son görüşüm olduğunu içimde bir yerlerde hissedebiliyordum çünkü buradan gittikten sonra ne o bana gelirdi ne de ben ona.

Mezarlık, Sezgin Bey ve ben... tarih gerçekten de tekerrürden ibaretti. Aynı olayları sanki farklı şekillerde yaşıyordum. Arabaya doğru yürürken Sezgin Bey'in, Ragıp amcanın aksine dışarıda beklediğini fark ettim. Dalgın bir şekilde sigara içiyordu, belki de benim yüzümden alacağı riskleri hesaplıyordu. İçimde hep son ana kadar vazgeçeceğini söyleyen bir ses vardı. Belki de bu zamana kadar çok kolay vazgeçildiğim için hissettiğim gerçekçi olmayan bir histi bu.

Sezgin Bey'in karşısında durduğumda ağır ağır kaldırdı bakışlarını, beni görür görmez yaslandığı kapıdan doğruldu. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Gözlerim yanıyordu, muhtemelen de kızarmıştı. Bununla ilgili bir yorum yapmadı hatta, "Çok sessizsiniz, Narin Hanım. Geldiğinizi duymadım," dedi boğazını temizleyerek. Zoraki bir şekilde gülmüsedim. "Ben sessiz değildim, sizin zihniniz gürültülüydü," diye karşılık verdim.

Gülümsemesi yüzünde büyürken, "Bazen şiir gibi konuşuyorsunuz, size hayran olmamak elde değil," dedi. Sesinin tınısı söylediklerini desteklercesine hayranlık doluydu. Cevap vermedim, aksine direkt konuya girdim. "Gitmeden evvel annemi görmek istiyorum. Kocasının eve geç gelmesini sağlayabilir misiniz?" diye sordum.

Yüzü ifadesizleşirken bir an için ne istediğimi idrak edemiyor gibi baktı yüzüme. İyice anlayabilmesi için, "Yardım edecek misiniz?" diye başka bir soru sordum. Sorduğum soru onu kendine getirmiş olacak ki ifadesizliğin

yerini öfkeyle çatılan kaşlar aldı. “Narin Hanım bu çok tehlikeli, böyle bir şeye izin veremeyiz,” dedi tavizsiz bir sesle.

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırarak, “Siz ve kim?” diye sordum. Çoğul konuşması dikkatimi çekmişti. Sezgin Bey boğazını temizleyip başıyla arabayı işaret etti. “Ben ve Ragıp amca,” dedi.

Öfkelenmek istemiyordum ancak kendime de engel olamıyordum. Bu yaşıma kadar öyle çok bastırılmışım ki birinin kararlarım karşı çıkması bana dayanılmaz geliyordu. Sezgin Bey’in niyetinin iyi olduğunu bilsem de böylece kestirip atması hoşuma gitmedi. Bu beni nankör biri yapar mıydı, bilmiyordum ama kararımın arkasında durduğumu bilmesi gerekiyordu, hem Ragıp amcaya sormadan onun adına karar vermesini kabul edemedim. “Ragıp amcanın adına karar vermeden ona sormanız gerekmez miydi?” dedim.

Sesli bir soluk verip, “Bakın Narin Hanım...” diye sözlerine başladı ancak sözünü keserek, “Asıl siz bakın, Sezgin Bey. Amacım size zorluk çıkarmak değil ancak görmek istediğim kişi annem,” dedim.

“Annenizle bağınız olmadığını sanıyordum, yanılıyor muyum?” dedi sözlerime karşılık.

“Bu benim sorunum, sizin değil,” dedim çenemi dikleştirerek.

Dudakları konuşmak için aralanmıştı ki Ragıp amca arabadan çıkıp, “Ne oluyor? Neyi paylaşamadınız yine?” diye sordu. Sesinde hissedilebilir bir öfke vardı.

“Sezgin Bey, annemi görmeme izin vermiyor,” dedim Sezgin Bey’i elimle işaret ederek.

“Ne?” diye ani bir tepki verdi Ragıp amca. Annemi görmek istememe mi bu kadar şaşırdı, yoksa dediğimi mi anlamadı, ayırt edemedim.

Söylediklerimi tekrar etmek için dudaklarım aralanmıştı ki Sezgin Bey buna fırsat vermeyerek, “Narin Hanım annesini görmek istiyormuş gitmeden önce. Kendisi tehlikenin farkında değil galiba,” dedi imalı bir sesle. Muhatabı Ragıp amcaydı ancak bana bakarak söylemişti.

Tek kaşımı kaldırıp, “Hayır, farkındayım,” diye çıktım ona daha sonra da Ragıp amcaya dönerek. “Farkındayım ve bu yüzden kocasını evden uzak tutun diyorum. Eren yardımcı olacaktır bu konuda.”

Ragıp amca sesli bir soluk verip, “Anlaşıldı, tamam,” dedi sağ elini havaya kaldırıp. Sesindeki ikazı anlamıştım ancak izin vereceğini de biliyordum. “Önce Eren’le görüşeyim sonra bir plan yapalım.”

Sezgin Bey'e ters bir bakış atıp arabaya bindim. Hakan'ı bir kez daha ardımda bırakıyordum. Onun ardından ölmedim diye vicdan azabı çekmemeliydim ancak çekiyordum işte. Aldığım her soluktan, attığım her adımdan utanıyordum. Aynı gökyüzünün altında, yeraltında ve yerüstünde iki ayrı dünyaydık biz şimdi.

"Hoşça kal, Hakan," diye fısıldadım kendi dünyamdan onun dünyasına. Bugün hem ona hem de ona çok benzeyen Karadeniz'e veda edecektim. Güneşi, gökyüzünü ve hırçınlığı nasıl da toplamıştı bedeninde. Özlemek zamanla azalan bir duygu değildi, aksine gitgide artıyordu. Her şeyin ilacı olan zaman, özlem duygusunun zehriydi; yavaş yavaş rüm ruhu ve bedenini saran bir zehir.

Ragıp amca ve Sezgin Bey beni evin yakınında bir yerde bekleyecekti. Eren babasını oyalamak için onun yanına gitmişti, işten çıkmasına daha çok zaman vardı fakat eve erken gelme ihtimaline karşı kardeşimin orada olması işimize yarayacaktı. Beklenmedik bir durum olursa da Ragıp amca ve Sezgin Bey yakınında olacakları için anında müdahale edebileceklerdi. Sezgin Bey kadar Ragıp amcanın da buraya gelmeme karşı olduğunu biliyordum fakat bunu dile getirmeyecek ve yardım edecek kadar da merhametliydi.

Eve geleceğimden annemin haberi yoktu, beni karşısında gördüğünde ne tepki vereceğini merak ediyordum. Belki beni hiç içeri almadan kovacaktı, istediğim o vedalaşmayı yaşayamayacaktık. Annemin ne yapacağını kestiremiyordum, her şeyi yapabiliirdi.

Ağır adımlarla kapıya ilerledim, içimde hem evime gelmişim gibi hem de cehennemdeymişim gibi bir his vardı. Evimiz Hakanların evi gibi bahçeli ve ahşaptı. İki katlı olan bu eve babam öldükten sonra taşınmıştık. Babamdan kalan evi ben çok küçükken annem satmıştı.

Annem için anıların hiçbir değeri yoktu, geçmiş geçmişti ve bitmişti. Bir insanı, bir yeri, bir anıyı kolayca ardında bırakan bu kadın kendi öz kızını da geride bırakabilmişti.

Tahta kapıya vurmak için elimi kaldırdım fakat yapamadım, elimi yumruk yapıp gözlerimi kapattım. İstediğim gerçekten bu muydu? Annemi görmek mi? "Hadi Narin, yapabilirsin," dedim fısıltıyla.

Derin bir nefes alıp tüm cesaretimi topladıktan sonra kapıya iki kere vurdum. Vazgeçip gitmem gerektiğini söyleyen içsesimi duymazlıktan geldim ancak kapı biraz daha açılmazsa içsesim baskın gelebilirdi.

Tahta kapı gıcırdayarak açıldığında annemin şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. O da ben de ne diyeceğimizi bilmiyor gibi baktık birbirimize.

Yutkunup, “İçeri gelebilir miyim?” diye sordum.

Annem başını beni onaylarcasına sallayıp geçmem için kenara çekildi. Hastaneden kaçtıktan sonra benden haber alamamıştı, Eren ne yerimi ne de durumumu ona söylemişti. Benden hiç haberinin olmaması benim için endişelenmesi gerektiği anlamına gelmiyor muydu? Hak ettiğim bir çift şaşkın bakış mıydı sadece? Neden o gözlerde biraz olsun endişe ve özlem duygusu yoktu?

Annemin yanından geçerken dizlerim titriyordu, eve girer girmez hapis-haneye girmişim gibi hissetmeye başladım. Bu evin duvarları hep bu kadar soğuk muydu?

Koridoru geçip salona ulaştığımızda belki yanıma oturur umuduyla ikili koltuğa yöneldim ancak o tekli koltuğa, tam karşıma oturmayı tercih etti.

“Hastaneden kaçmışsın?” dedi soru sorar gibi. Yüzü ifadesizdi.

“Benim için çok endişelenmiş olmalısın,” dedim.

“Ben seni kendi başının çaresine bakacak şekilde yetiştirdim. İyi olmanın bir yolunu bulacağını biliyordum, o yüzden senin için endişelenmedim,” dedi buz gibi sesiyle.

Sinirlenmemek için derin bir nefes aldım. “Babasız kaldığımda sen de beni annesiz bıraktın,” dedim sesimin titrememesine özen göstererek.

“Nankörsün, hep öyleydin,” dedi. Beni tiksindir gibi bir bakışla baştan aşağı süzdü. Karşısında küçücük hissettim kendimi.

“Ben nankörüm öyle mi?” dedim elimle kendimi işaret ederek. Neden nankör olduğumu bir türlü anlayamamıştım, acaba ne zamandır böyle düşünüyordu?

“Ben senin için tekrar evlendim. Sana bir yuva verdim, babasız kalma diye.”

Başımı onu onaylar gibi salladım. Bunun imalı bir hareket olduğunu anladığına emindim. “Babam öldükten hemen altı ay sonra yakın arkadaşı ve ortağıyla evlendin. Doğru düzgün yas bile tutmadın. Sen ne beni ne de babamı sevdin,” dedim onun gibi bir tavırla.

Gözlerini kaçırdı, annem konuşurken asla gözlerini kaçırmaz aksine insanın gözünün içine içine bakardı. Ellerini dizine bastırıp sesli bir soluk verdi. Bu tepkisi bana tuhaf gelmişti. Hayatımda ilk defa haklı olmaktan

korkuyordum. Beni ve babamı hiç sevmediği konusunda haklı olmak istemiyordum. Sözlerime itiraz etmemesi kalbimin korkuyla deli gibi atmasına neden oldu.

Annemden herhangi bir cevap gelmeyince, “Hiç mi... sevmedin?” diye sordum umutsuzca. Sesimin titremesini istemedim ama titredi. Kalbim, ellerim, bacaklarım bile titredi.

“Öyle değil o iş,” dedi boşluğa bakarak. “Uzun bir konu, iki canlısın çay koyayım bir şeyler yerken anlatayım,” dedi. Benimle hiçbir şekilde göze gelmedi ancak sesinde ilk defa hissettiğim bir şey vardı; merhamet. Beni ve torunlarını düşünmüştü. Gözlerimin dolmasını engellemek için tavana çevirdim bakışlarımı. “Olur,” diyebilirdim sadece. Uzun cümleler kurarsam ağlardım, annem beni düşünmüştü. Bu en güzel mucizeden daha güzeldi.

Belki annem kocasını engellerdi ve benim gitmeme gerek kalmazdı. Annem yerinden kalkıp mutfığa doğru yöneldiğinde istemsizce gülümsedim. Heyecan mıydı bu? Mutluluk, umut... Neydi bu duygunun adı?

Birkaç dakika sonra yardıma ihtiyacı olabilir düşüncesiyle yanına gitmek için hareketlenmişim ki annem mutfağın kapısında belirdi. “Yardım etmeye geliyordum tam,” dedim gülümseyerek. Annem gözlerini kaçırıp, “Gerek yok. Çay demleniyor, fırına da patates attım. Salona geçelim biz, birazdan hazır olur,” dedi. Annemde çözemediğim bir hal vardı. Annemi tanımasam bir şeyler için endişelenip panik olduğunu düşünürdüm. “İyi misin anne?” diye sordum.

Başıyla beni onaylarken, elini sırtıma koyup salona doğru yönlendirdi. İkimiz de az önce oturduğumuz koltuklara yerleşirken, “Anlatacağın şeyi bayağı merak ettim,” dedim samimi bir sesle. Meğer ben annemi affetmek için ne kadar da hazırmışım.

Annem ısrarla gözlerime bakmıyordu. “Yemeğini yedikten sonra anlatırım ama şunu bil ki ben her şeyi senin iyiliğin için yaptım,” dedi. Yaşadığım her şey gözlerimin önünden film şeridi gibi geçti. Düştüğümde kendim kalkmam, okula giderken saçlarımı kendim tarayıp örmem ve her canım yandığımda kendimi teselli etmem benim iyiliğim için miydi? Kim evladının iyiliği için onu sevilmediğine ve yalnız olduğuna ikna ederdi ki?

Sakin olmak için kendimi telkin ettim, o bana yükselmeden ben ona yükselmeyecektim. Madem sakindi ben de onu anlamaya gayret edecektim, belki bu yaptığım kendime ve yaşadıklarına ihanetti ama ne pahasına olursa olsun sabırla onu dinleyecektim.

Aramızda dakikalarca uzayan sessizliği bozmadım, ben sessizce yemeğimi yerken annem dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Acıktığımı hiç hissetmemiştim ancak yemeye başlayınca kendimi durduramadım. Yaptığı tüm paratesleri tek başıma yedim, boş tabağımı götürmek için hareketlenmiştim ki annem, “Ben götürürüm, otur sen,” dedi elimden tabağı alırken. Kahvaltılıkların olduğu tabakları almaya yeltenmiştim ki vazgeçtim, madem annem benim için bir şeyler yapmak istiyordu o halde ona izin vermeliydim. Yaptığı hiçbir şey şefkatsiz geçen yıllarımı telafi edemezdi ama yine de ona bu fırsatı verecektim.

Annem sofrayı topladıktan sonra yanıma oturdu ve hiç beklemediğim bir şey yaparak elimi tuttu. Ben şaşkınlıkla gözlerinin içine bakarken, “Bizim zamanımızda anne babamıza karşı çıkılmazdı. Kukla gibiydik,” dedi. Konuya neden buradan girdiğini ve bu konunun nereye bağlanacağını bayağı merak etmiştim ama konuşmasını bölmedim.

Eli hâlâ elimin üzerindeydi ancak bakışlarını benden çekmişti. Anlatacağı her neyse onun için zor olduğu belliydi, kelimeleri toparlamaya çalışıyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra derin bir nefes alıp, “Sezai ile biz birbirimizi çok seviyorduk ancak ne annem ne de babam benim onunla olmamı istiyordu. Beni kaç kere istemeye geldiler ama ailem Nuh dedi peygamber demedi,” dedi. Duyduklarım karşısında tam anlamıyla şok geçiriyordum, annem babamdan önce şu anki kocasıyla mı berabermiş? Anlatacağı şeyi daha çok merak etmiştim ancak bir yanımda duyacaklarından çok korkuyordu, babamı hiç sevmemiş miydi? Babam ölmeden önceki hayatım aslında bir yalandan mı ibaretti? Benim hatırladığım kadar huzurlu ve sevgi dolu bir yuvamız yok muydu? Dahası üvey babam, sevdiği kadınla evlenen adamın ortağı olmayı nasıl kabul etmişti?

Elini elimden çekip arkasına yaslandı, bakışları karşısındaki boş duvara kilitlendi. “Kocan... nasıl sevdiği kadınla evlenen adamla ortak olmuş olabilir ki?” diye sordum dayanamayarak. Annem sesli bir soluk verip, “Bunu ben de beklemiyordum, her şeyi sırayla anlatacağım. Ailemin isteği üzerine biz babanla evlendik. Baban çok dürüst, şefkatli ve anlayışlı bir adamdı. Bana çok âşıktı ama ben ona hiçbir zaman âşık olamadım, insan olarak çok sevdim ama âşık olamadım,” dedi. Gözümünden bir damla yaş döküldü, âşık olduğu kadın tarafından hiçbir zaman aşkla sevilmemiş babam için ağlıyordum. Ölü bir adamın kalbi sancıyamazdı ancak onunla empati yapan ve maalesef ki yaşayan kızının kalbi sancırdı.

“O kadar mı?” diye sordum. “Sadece insan olarak mı sevdin babamı, öyle sıradan, öyle alelade?” Sesim dehşet içinde çıkmıştı.

“Nasıl değerlendirirsen ama ben babana hep sadıktım. Sana ve ona en iyi şekilde baktım, hiç kavga ettiğimize şahit oldun mu?” diye sordu boş bakışlarını bana çevirerek.

Haklıydı ama kaçırdığı bir nokta vardı. O bizi sevdiği için iyi davranmamıştı, mecbur olduğu için iyi davranmıştı. “Sen bizi bir görev olarak gördün, o yüzden bize iyi davrandın. Üstelik başka şansın da yoktu, babama ve bana mecburdun, bizi bırakamazdın. Ailene gidemezdin.” Sakin olmamı gitgide zorlaşıyordu ancak birçok şey kafamda oturmaya başlamıştı. Anneannem ve dedemle neden çok fazla görüşmediğimiz şimdi daha anlaşılır bir hale gelmişti, annem onlara her zaman öfkeli kalmıştı.

Başını beni onaylarcasına sallayıp, “Öyle ya da böyle görevimi yaptım,” dedi tiksindirici bir sakinlikle.

Nasıl bu kadar soğukkanlı bir şekilde konuşabiliyordu? “Babam öldükten sonra görevin bitti mi, o yüzden mi beni bir kenara attın?” diye sordum ağlamaklı sesimle. Çocukluğumu, hayatımı mahvetmişti üstelik hiç de pişman görünmüyordu.

Dudaklarını birbirine bastırıp, “Ben seni hiçbir zaman kenara atmadım. Sezai seni hiç istemedi. Sana baktıkça eski evliliğimi hatırlıyordu. Seni yetiştirme yurduna göndermek istedi.”

“Ne!?” dedim dehşet içinde. Ben hiçbir şeyin suçlusu değilken hatta mağdurken üvey babam beni günah keçisi olarak ilan etmişti. Bir çocuğu, üstelik babasız kalmış bir çocuğu bu kadar dışlamak sağlıklı değildi.

“Gerçek bu. Senden uzaklaşırsam ve sana soğuk davranırsam bu düşüncesinden vazgeçer diye düşündüm,” dedi. Gözlerimi yumdum. Annem onu bana tercih mi etmişti, onun sevgisi için benden mi vazgeçmişti?

Gözlerimi açıp annemle göz göze gelmeye çalıştım ancak ısrarla bakışlarını bana çevirmedi. Gözlerindeki duyguyu merak ediyordum. “Onun sevgisi senin için bu kadar mı değerliydi? Kendi evladından vazgeçecek kadar?” dedim fısıltılı bir sesle.

Dudaklarını ıslatıp başını hafifçe benden tarafa çevirdi ancak gözlerimin içine bakamadı. Utanma duygusu annemi henüz terk etmemişti. “Senden vazgeçmemek için yaptım. İkinciden de vazgeçemezdim,” dedi. Sesinde onu anlamamı isteyen bir tını vardı ancak bu benim anlayabileceğim bir şey değildi.

Başımı iki yana sallayıp hayal kırıklığıyla ona baktım. “Babam biliyor muydu ortağının karısında gözü olduğunu?” dedim tükürür gibi.

“Terbiyeni bozma,” diye çıkıştı. Nasıl bir tepki vermemi istiyordu, anlayamamıştım. Anlattığı hiçbir şeyle empati kuramaz, anlayışla yaklaşamazdım. Cevap vermedim ama yüzümdeki tiksindir ifade açıkça belliydi. Sakinleşmek ister gibi sesli bir soluk alıp, “Baban bizi bilmiyordu, ben baban yaşarken onunla hiç görüşmedim. Ortağı olmasına rağmen bize yemeğe bile gelmedi,” dedi az önceki tavrına tezat bir şekilde sakindi.

“Vay be, tam bir azizeymişsin,” dedim. Sesimin her bir tınısı ondan tiksindiğimi haykırıyordu. O bağırıp çağırmadan sesimi yükseltmeyeceğime dair verdiğim sözü tutamıyordum. Konuşmasına fırsat vermeden, “Anneannem ve dedem Sezai ile evlenmene neden izin vermedi?” diye sordum. Tam olarak oturmayan şeyler vardı kafamda, bunları öğrenmeden buradan gitmeyecektim.

Annem tekrar sesli bir soluk verip, “Sezai’nin durumu pek iyi değildi. Maddiyatından dolayı beni ona layık görmediler. Baban ailesinden varlıklıydı, o yüzden bir an bile düşünmediler. Bana fikrimi bile sormadan beni ona verdiler,” dedi ağlamaklı sesiyle. Anneannemle dedemin, babamı kasa gibi annemi de kurbanlık koyun gibi görmeleri canımı yakmıştı, hem de çok. Tüm bu karmaşanın, haksızlıkların bedelini ben ödemiştim. Ancak kafama takılan bir şey vardı, madem Sezai’nin durumu iyi değildi o halde nasıl babamla ortak olabilmmişti?

“Sezai babamla ortak olacak parayı nereden buldu?” diye sordum. Babamın para almadan ona ortaklık teklif etmesi de bir ihtimaldi ancak içimden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu.

Annem dudağını *bilmiyorum* der gibi büzüp, “Tam olarak ben de bilmiyorum. Bana bir akrabası vasıtasıyla yaşlı bir adamla tanıştığını söyledi. Onun birkaç işini yaptığını, adamın Sezai’yi sevip onu oğlu gibi sahiplendiğini ve yüklü miktar para verdiğini söyledi,” dedi.

Duyduklarım karşısında ağzım dilim kurudu desem yanlış olmazdı. Kendimi bir nebze olsun rahatlatabilmek için dudaklarımı ıslattım.

“Babam nasıl kabul etti ortaklığı?” diye sordum. Annemin her söylediği başka bir konuyu açıyordu, soru soruyu, olay olayı doğuruyordu.

“O zamanlar işleri pek iyi değildi, bir nevi mecbur kaldı,” dedi düşük bir tonda. Benim güzel babam, ben küçükken ne büyük dertleri varmış ve ben bu dertleri nasıl hiç görememişim? *Sen çocuktun, Narin anlayacak yaşta*

değildin. Sustum, soracak başka sorum var mıydı bilmiyordum. Aklım öyle büyük bir karmaşanın içindeydi ki neredeyse anneme acıyacaktım.

Aramızda oluşan kısa süreli sessizliği dışarıdan gelen ani fren sesi bozdu. Sezgin Bey'in geldiğini düşünerek arkamda kalan cama döndüm ancak görmeyi asla beklemediğim ve asla istemediğim üvey babamla karşılaştım.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken panikle anneme döndüm. "Bunu da senin iyiliğin için yaptım. Seni bebeklerden kurtarıp arkadaşının oğluyla evlendirecek. Mutlu bir yuvan olacak, artık yas tutmak zorunda kalmayacaksın," dedi hevesle. Bana ihanet etmişti, annem bana bir kere daha ihanet etmişti. İkiz bebek beklediğimi bile biliyordu ama bana söylememiştir. Torunları hakkında söylediği sözler midemi bulandırırken vücudumdaki titremeye engel olamadım. Panik duygusu adeta beynimi ele geçirmişti. Ne yapacağımı, nasıl kurtulacağımı hesap edemiyordum, öylece anneme bakıyordum. Bana sürekli bir şeyler söylüyordu ancak söyledikleri uğultudan ibaretti. Gözüm kararıyordu. Yine bir planım işe yaramamıştı.

Kendimde bulduğum son bir güçle ayağa kalkıp, "Sen bana bir kere daha ihanet ettin!" diye bağırdım. "Sen kendini kurban gibi gördün ama beni kurban ettin, her şeyin acısını benden çıkararak yaptın bunu!" Annem mutfaktayken kocasını aramış olmalıydı çünkü gelmesine hiç şaşırmadı. İnsan annesine güvenemeyecekse kime güvenebilirdi? İlk bağ kurduğumuz kişi değil miydi annelerimiz, nasıl bu kadar acımasız olabilirdi?

Bu esnada kapının açılma sesi kulağıma çalındı. Üvey babam evin arka tarafında indiği için dolaşıp kapıya gelmesi belli bir vakit almıştı. Kaçabilirdim, yapamadım.

Annem, "Hâlâ nankörsün, anlattığım hiçbir şey sende bir etki bırakmamış. Seni yetiştirme yurduna göndermediğim için şükredeceğine beni suçlamaya devam ediyorsun!" diye bağırdı karşıma dikilip.

"Karnımdaki bebekler senin de kanından, nasıl kıyarsın onlara?" dedim ağlayarak. Artık kendimi tutamıyordum. Annelik görevini layığıyla yapamamış, buna rağmen beni nankör olmakla suçlayan bir kadındı annem. Beni yetiştirme yurduna göndermediği için iyi bir anne olduğunu düşünüyordu ve ona minnet etmemi istiyordu. Beni sevmemesine alışmıştım ama bebeklerimin sevilmemesine katlanamazdım. Ağlıyordum işte, ne güçsüzdüm ne narin... Adımdan nefret ettim, güçsüzlüğümden, çaresizliğimden. Bir insan hayatında ne kadar dibe düşebilirdi, bundan daha aşağıda bir yerde olamam derken nasıl da her defasında daha derine batıyordum. İnsanların bahtına

ya çiçeklerle dolu bahçe düşüyordu ya da bataklık. Bataklık benim bahtıma, ben bataklığa düşmüştüm.

“Firarımız eve dönmüş demek,” dedi iğrenç sesiyle. Sesindeki zafer kazanmış o tını...

Gözlerimi annemden alamıyordum, içimde bir yerlerde hâlâ ondan medet uman bir taraf vardı. *Yardım et* der gibi bakıyordum ancak o eski haline bürünmüş, üstten üstten bakışlarını gözlerime dikmişti.

“Oğlumu kendi pis işlerine nasıl alet edersin?” dedi öfkeyle. Sesindeki eğlenen tını giderek yerine öfke gelmişti. Beni tekrar dövecek miydi?

İki ateş arasında kalmış gibi hissediyordum kendimi.

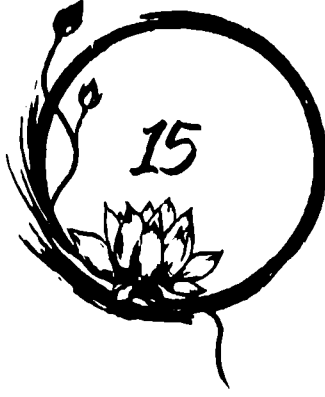
“Senin gibi bir artığı, karnındaki piçlerle kimse kabul etmez ama şanslısın ki seni onlardan kurtaracağım,” dedi tiksindirici gibi.

Hızla arkamı dönüp üzerine atladım. Göğsünü yumruklarken kollarımı tutmaya çalışıyordu. “Lafını geri al, onların bir babası var!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

“Eh, yeter be!” diye bağırarak omuzlarımdan itti beni. Ayağım haliya takıldığı için dengemi sağlayamayıp yere düştüm. Hıçkırıklarımla tekrar kulağıma çalınırken annem, “Sezai konuştuğumuz gibi,” dedi beni yerden kaldırırken. Beni sevdiğinden ya da şefkatinden kaldırmamıştı, planlarının hızlı bir şekilde hayata geçmesi için kaldırmıştı.

“İkiniz de iğrenç, pislik insanlarsınız! Hastasınız siz!” dedim. Üvey babam tam elini kaldırmış vurmaya hazırlanıyordu ki dış kapının kırılma sesi tüm evde yankılandı. “Narin,” diye bağırarak ses Ragıp amcaya aitti. Kapıya doğru koşmak için hazırlanmıştım ki tam üvey babamın yanından geçerken saçımdan tutup beni yanına çekti. Şakağımda hissettiğim soğuk metalle olduğum yerde kalakaldım.

Ölüm bir kere daha yanı başımdaydı.

İhanet zehirli bir sarmaşık gibidir, büyür ve her yeri kuşatır. Her ihanetin nedeni olduğu gibi bir bedeli de vardı.

Şakağımda hissettiğim soğuk metal, annemin ihanetinin bir parçasıydı. Bedelini hangimiz ödeyecektik bilmiyordum ancak annemle göz göze geldiğimizde, gözlerinde gördüğüm o korku onun da bir bedel ödemeye hazırlandığının göstergesiydi. Kocasının bu kadar ileri gideceğini düşünmüyor olacak ki o da şaşırmıştı.

Ne mucizevi şeydi yaşamak. Birileri bizim yürüdüğümüz yollarda daha önce yürümüş, bizim sevdiğimiz bir şarkıda dans etmiş ve kendimizi bulduğumuz bir şiir yazmıştı. Bu yaşlı dünyanın bize bıraktığı en önemli şey değil miydi başka nesillerin izleri? Başıma silah dayanan şu noktada belki yüzlerce yıl önce birileri en mutlu gününü yaşıyordu.

Ben bugün bu silahtan çıkan kurşunla ölebilirdim ancak gelecekte birileri tam bu noktada doğabilirdi, üstelik bir anne adayının üvey babasının silahından çıkan kurşunla öldüğünü bilmeden.

Yaşam döngüsü ne tuhaftı. Aynı yerde hepimize başka bir kader yazılmıştı.

“Saçmalama at silahını,” dedi Sezgin öfkeyle.

“Sakın yanlış bir şey yapayım deme,” dedi Ragıp amca.

Ben ölüm ile yaşam arasındaki o ince çizgide yürürken üvey babam soğukkanlılıkla, “Onu şimdi burada öldürürüm, asıl siz yanlış bir şey yapmayın,” dedi tükürür gibi.

Üvey babamın silahı şakağıma dayanmışken, Sezgin Bey ve Ragıp amcanın silahlarının hedefinde de üvey babam vardı. Dizlerimin bağının çözülüğünü hissedebiliyordum. Beni ayakta tutan ve beni öldürmeye çalışan el, aynı eldi. Üvey babamın boğazıma dolanan kolları olmasaydı çoktan dizlerimin üzerine düşmüştüm. *Madem ayakta dimdik durmaya çalışıyorsun o zaman ayakta öl,* diyordu sanki bana. Ben ölürsem bebeklerim de ölürdü ve

ben onların ölmesini istemiyordum. Henüz doğmadan ölmek olur muydu? Olmarnalıydı.

“Bu silah benim başıma, benim iyiliğim için mi dayandı anne?” diye sordum titreyen sesimle.

Kocasının kolu boğazıma daha fazla baskı yaparken annem, “Sana zarar vermeyecek. Söyle onlara gitsinler,” dedi Ragıp amca ve Sezgin Bey’i göstererek.

“Gitmezlerse?” diye sordum anneme. Gerçekten gitmezlerse ölecek miydim?

“Hiçbir yere gitmeyeceğim, kızımın kılına zarar gelirse hepinizi öldürür sonra da kafama sıkarım,” dedi Ragıp amca dişlerinin arasından.

Üvey babam kocaman, iğrenç bir kahkaha atıp, “Kızın demek ha,” dedi alayla.

“Senden daha çok babalık yaptı bana,” dedim küçümser bir ses tonuyla. Korkuyordum ancak bunlar son sözlerimse hakkını vermeliydim.

“Ne kadar da nankörsün,” dedi öfkeyle. Bana babalık yapmıştı da benim mi haberim yoktu? Ya da beni bu zamana kadar öldürmediği için ona minnet etmedim diye mi nankördüm?

Silahı başıma daha sert bastırınca istemsizce çığlık attım. “Saçmalama at silahını!” diye bağırdı Ragıp amca ancak üvey babam onu duymazlıktan gelerek, “Kocanı özledin mi, Narin?” diye fısıldadı kulağıma iğrenç sesiyle. Kulağımda, boynumda ve vücudumun her bir zerresinde hissettiğim nefesi midemin bulanmasına sebep oldu. “Hakan öldüğünde nikâhınız düşmüştü, değil mi? Unutmuşum kocan olmadığını,” dedi alayla.

“Hakan’ın adını pis ağzına alma şerefsiz seni!” diye bağırdım kollarından kurtulmaya çalışırken. Tam gücümü kaybettiğim yerde öfkem beni kendime getirmişti. O, Hakan’ın adını ağzına alacak son kişiydi, üstelik Hakan’ın ölmüş olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. O benim kocamdı ve sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Boğazımı saran kolları daha da sıkılaştırırken nefes almak benim için daha da zorlaştı. “Şşş sakın ol,” dedi soğukkanlı bir katil gibi.

“Sakın!” dedi Sezgin Bey dişlerinin arasından. Gerilim giderek artıyordu, herkes çok sinirli ve gergindi.

“Bir gün öleceğim...” dedim güçlkle. “Ama sana yemin ederim bu senin silahından çıkan kurşunla olmayacak,” dedim tükürür gibi. Kocaman iğrenç

bir kahkaha atarak, “Şimdi silahı ateşlesem şuracıkta beynin dağılır ve sen hâlâ gururlu musun, Narin?” diye sordu alaycı tavrını sürdürerek.

Ondan tiksiniyordum hem de tüm hücrelerimle.

“Beni vurduğun an sen de ölürsün, senin canını ne kadar sevdiğin hepimizin malumudur,” dedim hırsla.

“Haklısın canım kızım,” dedi alayla. Daha sonra bakışlarını Sezgin Bey’e çevirerek, “Şimdi ben Narin’i vurursam siz de beni vurursunuz, sonra evi kuşatmış olan adamlarım da sizi vurur,” dedi üvey babam. Sezgin Bey’in gözleri kısılırken üvey babam kendinden çok emin bir şekilde, “Sen akli başında birine benziyorsun çocuk. Narin’le bu evden sağ salim çıkmazsam hepimiz ölürüz,” diye devam etti sözlerine. “Narin’le bu evden çıkmama izin ver, sadece bu sürtük ölsün.”

Sezgin Bey ve Ragıp amca evin çevresi sarılmadan içeri girmiş olmalıydılar.

“Doğru konuş lan!” diye bağırdı Sezgin Bey. Öfkeden kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum.

“Vay vay vay... Bu ne korumacılık böyle?” dediğinde sesinden iğrenç bir imada bulunduğunu anlayabiliyordum.

“Narin’i bırak, bu evden çıkmama izin verelim,” dedi Ragıp amca.

Üvey babam alayla kaşlarını kaldırıp, “Sen hep bu kadar zeki miydin, Ragıp?” diye sordu.

Ragıp amca gözlerini bile kırpmadan üvey babama bakıyordu. “Senden zeki olduğum kesin. Sakın yanlış bir şey yapma, elimi senin kanına bulamak istemiyorum,” dedi Ragıp amca küfrederek gibi.

“Hep çok soğukkanlı bir adamdın, Ragıp,” dedi üvey babam. “Ama bu sürtük için aldığın risklere değer mi? Senin bir oğlun var, onu düşünmen gerekmez miydi?” diye sordu büyük bir rahatlıkla. Ragıp amca, ben ve oğlu arasında kalmamalıydı. Benim yüzümden artık hiç kimsenin başına bir şey gelmemeliydi.

“Ragıp amca,” dedim neredeyse fısıltılı bir sesle. Ardından, “Gidin,” diyebildim yalvaran gözlerle bakarak. Dolan gözlerim yüzünden etraf bulanıklaşmıştı. Öfkem sayesinde geçen titremem, benim yüzümden birine bir şey olacak korkusu yüzünden geri gelmişti. Ya Ragıp amcanın oğlu üvey babamın elindeyse?

“Titriyorsun Narin,” dedi üvey babam. Sesinde alaycı bir üzüntü vardı. “Korkuyorsun değil mi?” diye devam etti sözlerine. “Korkmalısın...

Sen gittriğin her yere Azrail'i de götürüyorsun, Narin. Ölümü cebinde mi taşıyorsun?"

"Gerçekten bu kadar uğursuz bir kız için değer mi?" diye sordu üvey babam Sezgin Bey ve Ragıp amcaya bakarak.

"Hiçbir yere gitmiyoruz kızım, sen bu kansızın sözlerine bakma. Sen çok değerlisin, bu şerefsizde benim oğluma zarar verecek yürek yok!" dedi tükürür gibi Ragıp amca.

Üvey babam tam bir şey söyleyecekken salona giren birkaç takım elbiseli adamdan en iri olanı, "Temizlendi," dedi. Üvey babamın beni tutan kolu gevşerken fırsattan istifade elini itip Ragıp amcaya doğru koştum. Ardımda kalan silahın tetiğine basıldığını duysam da ateşlenen silah Sezgin Bey'inki oldu. İçeri giren adamlar Sezgin Bey'in adamlarıydı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki neredeyse takip edemedim. Ben Ragıp amcanın ardına saklanırken, Ragıp amca bana siper olmak istercesine kollarıyla beni sakladı. Annem kocasının ismini sayıklarken, Sezgin Bey'in onu silahı tutan elinden vurduğunu fark ettim. Üvey babamın sesine o kadar kendimi kapatmıştım ki acı içinde yerde kıvrıldığını ve bağıra çağıra küfür ettiğini ancak anlıyordum. Her şey birden ağır çekime dönmüştü sanki; yer ayağımın altından kayıyor, tüm sesler birbirine karışıyordu.

Az önce başıma silah dayanmıştı ve şimdi üvey babam vurulmuş yerde yatıyordu.

Ragıp amca kolunu omzuma koyup beni salondan çıkarırken, Sezgin Bey ve adamları hemen arkamızdan geliyorlardı. Annemle vedalaşamamıştım, bir kez daha...

Midemin bulantısını çok net bir şekilde hissediyordum. Bahçeye çıkıp bizi bekleyen arabaya doğru yürümeye başladığımızda temiz havanın biraz da olsa iyi geldiğini fark ettim.

"Seni kahpe!" diyen bir ses duydum, üvey babamın sesini. Ardımda kalan sese doğru döndüğümde elinden kanlar damlarken silahını bana doğrultmuştu. Hiçbirimiz böyle bir hamle beklemiyorduk. Onu hiçbir şeyin ve hiç kimsenin durduramayacağını, biraz sonra öleceğimi düşünürken her şey yine ani bir şekilde gelişti. Silah ateşlendi, annem namlunun önüne geçti ve kurşun bana değil ona isabet etti. Bir rüyanın içinde hapsolmuş gibi hiçbir şeye müdahale edemeden sadece izleyebiliyordum.

"Anne!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Anneme doğru koşmaya yeltenmişim ki Ragıp amca beni kolumdan tutup zorla arabaya bindirdi. Herkes apar topar arabaya binerken ben gücüm yettiği kadar anneme

sesleniyordum. Arabanın camına vuruyor, çoktan kilitlenen arabanın kapısını açmaya çalışıyordum. Hareket etmeye başladığımızda ağlamamı daha da şiddetlendi. Acıdan ne yapacağımı bilemiyordum. Ragıp amca, "Bırak saçlarını," diyene kadar saçlarımı yolduğumun farkında bile değildim.

Annem kanlar içinde yerde yatıyordu. "Öldü!" diye haykırıyordum cama vurarak. Annem gitgide görüş hizamdan çıkarken gördüğüm son şey, üvey babamın şoku atlatıp anneme yardım etmeye çalışmasıydı, sonrası benim için karanlıktı.

Üç yıl önce

Birçok insan yüzüne vuran güneş ışıklarıyla uyanırken ben cama vuran yağmur damlalarıyla uyandım. Karadeniz buydu işte; gökte bulutlar ve yere düşen yağmur damlaları, uzun ve sık ağaçları... Karadeniz yeşildi, maviydi, kahverengiydi ve hatta griydi. Karadeniz tüm renklerin en güzel görüldüğü yerdi, tıpkı bir tablo gibi.

Hilal'i uyandırmamaya özen gösterirken, eski usulle yani avucumun içiy-le ateşini ölçüp, usulca odadan çıktım. Henüz kimse uyanmamıştı. Nurten teyze ve Hilal hasta olduğu için uyanmadığını biliyordum ancak Hakan neden uyanmamıştı? Annesi ve kız kardeşi hastayken onun bu kadar uyuması normal değildi.

Nurten teyzenin ve Hilal'in uyuduğundan emin olduktan sonra parmak uçlarımda merdivenleri tırmanmaya başladım. Aklımda dün bahçede yaptığımız konuşma dolanırken istemsizce gülümsedim. Bana başlı başına bir şeylerin anlamı olduğumu söylemişti. Sesi, söyledikleri aklıma geldikçe gülümsemeden edemiyordum. Âşık olunca aptal aptal sırtlamak ve ayaklarının yerden kesilmesi deyimi gerçektir. Kendimi bulutların üzerinde gibi hissediyordum. Eskiden ağlamaktan uyuyamayan ben, dün gece resmen mutluluktan uyuyamamıştım.

Merdivenler bittiğinde kalbimin atışı hızlandı. Aramızda bir kapı kadar mesafe olduğunu bilmek çok heyecan vericiydi. Derin bir nefes alıp, tokamdan fırlayan birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak kapıyı çalmadan içeri girdim.

Yatakta uyuyan Hakan'ı görmeyi beklerken çoktan toplanmış yatakla karşılaşmak beni şaşırttı.

Tam kapıdan çıkmak için hareketlenmişim ki belimde hissettiğim elle olduğum yerde kaldım. İlk başta irkilsem de genzime dolan çam kokusuyla anında rahatladım. Kokusu bile Karadeniz gibiydi.

Kollarını belime sarıp, “Narin,” dedi. Nefesini kulağımda ve boynumda hissettiğimde vücudum resmen pelteleşti “Günaydın sevgilim,” dedi yumuşak bir sesle. Benimle konuştuğu ses tonunu seviyordum, bu ses tonu yalnızca bana özeldi.

Sırtımı vücuduna iyice yaslayıp, “Günaydın, ben seni uyuyorsun sanıyordum,” dedim heyecanla. Neden heyecanlandığıma dair bir fikrim yoktu ancak nabzımı adeta tüm bedenimde hissediyordum.

Kolları arasında hafifçe kıpırdanıp yüzünü görecektir şekilde sol tarafıma döndüm. “Saat altıydı ben uyandığımda. Kalktım, yürüyüş yapıp duş aldım,” dedi boynuma bir öpücük kondurarak.

Kıkırdamama engel olamadım; boynumdan, bileğimden ve ayaklarımdan çok huylanırdım.

“Gıdıklanıyor musun sen?” diye sordu şaşkınlıkla. Emin olmak istercesine usulca tekrar öptü boynumu. Kıkırdamam istemsizce kahkahaya dönüşünce avuç içimi dudaklarıma bastırdım.

Gözlerimi kaçırarak, “Biraz huylanıyorum diyelim,” dedim. Yalandı, bayağı gıdıklanıyordum, hâlâ içimden gülmek geliyordu.

“Hımm,” dedi muzip bir sesle. Parmak uçları belimde hafifçe gezindi. “Buradan gıdıklanmıyorsun yani?” dedi soru sorar gibi.

“Yok, vücudumda belli bölgeler var, oralardan gıdıklanıyorum.”

Hakan küçük bir kahkaha atıp beni kendine daha çok bastırdı. “Bı bölgeleri bana söylemek ister misin?” diye sordu tehlikeli sayılabilecek bir ses tonuyla.

Vücudumdaki kan kaynamaya mı başlamıştı?

Ben birazdan buharlaşacak olabilir miydim?

Yağan yağmur kendisini iyice belli etmeye başlamıştı, havanın serin olduğuna emindim ancak ben kor gibi yanıyordum sanki.

Nefes alış verişim sıklaştıkça o beni iyice yakmak ister gibi, “Ya da söyleme, ben kendim keşfedeyim,” dedi.

Yutkundum. “Ne... Neyi keşfedeceksin?” diye sordum kekeleyerek.

“Keşfettiğimde görürsün,” diyerek kulağımın hemen altına küçük bir öpücük kondurdu. Ellerimin, dizlerimin titrediğini hissediyor muydu?

Sıcaklığı benden uzaklaştığında üşüdüğümü hissettim. Elini belimden çekip karşıma geçti. “Kahvaltı hazırlayalım mı?” diye sordu.

Çatık kaşlarımın arasından ona bakarken ne dediğini tam olarak idrak edemedim. Bende bıraktığı sıcaklık kaybolurken o sıcaklığa ne kadar muhtaç olduğumu hissettim.

“Narin?” dedi soru soru sorar gibi.

“Hakan?” diye yanıtladım onu, *ne var* der gibi.

Bu defa onun da kaşları çatılmıştı. “Ne oluyor?” diye sordu göz kırparak.

Omuz silkip, “Acıkmadım,” dedim. Aslında acıkmıştım ama ona biraz daha sarılmayı, yemek yemeye tercih ederdim.

Öyle mi der gibi kaşlarını kaldırdığında şaşırdığını anladım. Ben de *aynen öyle* der gibi başımı sallayarak onu onayladım.

“Yemek mi, ben mi?” diye sordum kollarımı birbirine bağlayarak.

Yukarı kalkan kaşları bu defa çatılmıştı. Galiba benim yüzümden ne tepki vereceğini, ne diyeceğini şaşıırıyordu. Haklı olabilirdi, hâlâ ne istediğimi net bir şekilde ifade edebilen birisi değildim. İnsan ömrü boyunca susturulup, kendisine verilen her şeyi lütuf gibi gören bir ailede büyüyünce itiraz etme hakkının olmadığını düşünüyordu.

“Narin, ben akıl okuyamam. Tavrının sebebini bana açıklamak zorundasın.”

“Hemen aşağı inmek zorunda mıyız?”

Birkaç saniye gözlerimin içine dikkatli bir şekilde baktı. Bakışları biraz olsun yumuşamadı, galiba onu sinirlendirmiştim. O bakışlarını benden çekmezken, ben de aynı dikkatle ona bakıyordum.

Hakan ayağıyla kapıyı kapatıp, arkasını dönmeden elini anahtara uzatarak kapıyı kilitleti.

Hiçbir tepki vermeden hareketlerini izliyordum. Heykel gibi bir vüdu vardı, ne muazzam bir güzellikteydi. Onun yanındayken kendimi başka bir dünyadaymış gibi hissediyordum. Tüm acılarımdan ve sevilmeyişimden uzak, o dünyada çok sevilen biriymişim gibi geliyordu. Dünyada cenneti yaşamak dedikleri âşık olmak mıydı?

Hakan birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini belime koyup beni hafifçe kendine çekti. Kulağıma doğru eğilip, “Birbirimize karşı açık olmazsak birbirimizi tam anlayamayız ve birbirimizi anlayamazsak Narin, hiçbir sorunumuzu halledemeyiz,” dedi içimi kıpır kıpır eden bir sesle.

Başımı omzuna yaslayıp kollarımı beline doladım. “Bazen çok cesurum, kendim bile bu cesarete şaşıyorum hatta...” dedim içimdekileri ona dökmek istercesine. Kısa bir ara verince kalp ritimleri kulağıma daha net gelmeye başladı, tıpkı bir ninni gibiydi.

Sessizliğim uzayınca, “Devam etmeyecek misin?” diye sordu parmaklarını saçlarımda dolaştırarak.

“Kalbin uykumu getirdi,” dedim esneyerek. Halbuki uykumu çok iyi almıştım ve buraya çıkarken hiç uyumak gibi bir niyetim yoktu.

Hafifçe güldüğünde göğsü yukarı kalkıp indi. Kalbinin ritmine ekstra bir ritim katılmış gibi oldu, ben de istemsizce gülümsedim.

Beni kucağına alıp yatağa yatırdığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Sesim içime kaçmış gibi basit bir tepki bile veremedim. Göğün bir parçasıymış gibi duran gözleri, kahvelerimin tam hizasındaydı. Elleri başımın iki yanında sabitlenirken tek bacağı yatağın üzerinde, diğer bacağı yerdeydi.

Zorlukla yutkundum. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum, birazcık yaklaşısam dudaklarımızın kavuşacağını düşündüm. Bunu düşünmek bile vücudumdaki tüm kanın yüzüme toplanmasına neden oldu. Bazen bedeni mi kontrol eden bir kumandaya sahip olduğunu düşünüyordum.

Bakışları gözlerimde bir şey bulmak ister gibi araştırmacıydı. Yüzü son derece ciddiye, hatta görmeye alışkın olduğum çatık kaşlarıyla bakıyordu bana. Kendi içinde bir şeyleri analiz ediyor gibiydi.

“Neden öyle bakıyorsun bana?” diye sordum fısıltıyla. Sanki yüksek sesle konuşsam dikkati dağılacaktı, öyle hissettiriyordu.

Bakışları az önce konuşan dudaklarıma kaydı, orada biraz oyalandıktan sonra tekrar gözlerime tırmandı. “Bu nasıl olabilir?” diye sordu bir büyüünün tesirindeymiş de öyle konuşuyormuşçasına.

“Ne, nasıl olabilir?” diye sordum aynı ses tonuyla.

Gözlerime bakıyordu ama kalbimi görüyordu sanki, gözler gerçekten de kalbin aynasıydı. “Aklım fikrim sende, senin gelişinde, seni ne zaman göreceğimde, seni nasıl göreceğimde, beni görür görmez ne diyeceğimde...”

“Nazım Hikmet.”

Beni onaylarcasına başını sallayarak, “Evet,” dedi boğuk bir sesle.

“Senin bana nasip olman, şahsi hayatımın en değer biçilemez talihidir,” dedim yine Nazım Hikmet’ten bir alıntı yaparak. Kalbim gümbür gümbür atarken bu dünyaya sığmadığımı fark ettim. Kalbim büyümüş, büyümüş ve sonunda kocaman bir dünya olmuştu.

“Sen benim hiç varmak istemediğim kıyımsın, Narin. Oysa ben dalgalı suların insanıyım,” dedi düşünceli bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Bundan ne çıkarmalıyım yani?” diye sordum endişeyle. Biz olmamalıyız, biz birbirimize göre değiliz mi demek istemişti? Eğer kastettiği buysa kalbini sökseydi daha iyiydi.

“Ben işinden başka hiçbir şey düşünmeyen ve şehit olmaktan başka bir arzusu olmayan biri idim. Sen geldin ve ben senin için yaşamak ister oldum. Ben o kıyıya çıkmamalıydım ama çıktım, şimdi dalgalı denize nasıl geri döneceğim?” diye sordu çaresizce.

Dudaklarım aralandı fakat konuşamadım. İnsanın seilmekten gözleri dolar mıydı? Benim dolmuştu. Bir insanın istisnası ve çıktığı yolu olmak ne muhteşem bir histi. Kimsenin önceliği değilken tesadüfen tanıştığım bir adam için yaşama sebebi olmuşum.

Aşk böyle bir şeydi işte; zamansız ve mekânsız. Belki beni bir fotoğraf karesinde görmeseydi bu kadar hızlı ilerlemeyecek ve duyguları bu kadar yoğunlaşmayacaktı ancak kader beni önce bir fotoğraf karesinin içinde göstermişti Hakan’a.

“Sen dalgalı denizle mücadele ederken ben seni kıyıda bekleyeceğim. Dönecek bir yerin ve dönmek için sebebin olması için,” dedim yemin eder gibi. “Seni dalgalı denizlerden, fırtınalardan alamam ancak varabileceğin kıyın olurum.”

“Ah Narin, narin sevgilim,” dedi acı çeker gibi. Kendimi daha fazla tutamayıp dudaklarımı onunkilerle buluşturdum. Bana büyük bir şehvetle karşılık verirken bizim için zor ama imkânsız olmayan bir hikâyenin yazıldığını anlamıştım. O hırçın denize aitti ve ben onun daimi istikameti olan kıyısıydım.

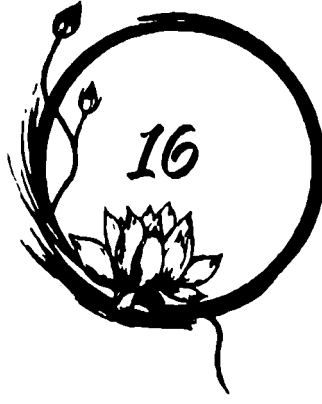
Günümlüz

O gün Hakan’la ikinci kez öpüşmüştük. Bundan daha önemlisi Hakan bana, beni sevdiğini söylemeden sevdiğini anlatmıştı. Sadece iki kelimeden oluşan o cümleyi kursaydı kalbimde bu kadar büyük bir yer etmezdi. Birden onun kıyısı oluvermişim. Daima sığınacağı ve gitmek için yaşamak zorunda olduğu kıyısıydım. Hakan hep öleceğini bilir gibi konuşmuştu benimle, bir gün kıyıya varamayacağını ancak bir kıyısının olduğunu bilmiyemi ister gibi. Bugün buradaydım ve artık bir kıyı değildim. Onu yutan dalgalar beni de yok etmişti.

Ragıp amca, Eren'den annemin durumunu öğrenip içimi rahatlatmıştı. Annem iyiydi ama ben nasıl iyi olacaktım? O görüntüyü nasıl hafızamdan silecektim? Ragıp amcaya resmen yalvar yakar annemi de yanıma göndermesini istemiştim. O adamla kalmasına gönlüm razı olmazdı. Kardeşim ve annem yanıma gelmeliydi, annem kızına silah doğrultan ve dahası kendisini vuran bir adamla kalacak kadar vicdansız değildi. Ragıp amca annemle bu konu hakkında konuşacağını ancak İstanbul'a indiğimde kendisi dışında kimseyle iletişim kurmamam gerektiğini söylemişti. Bana yeni, güvenli bir hat vererek eski hattımı kırıp atmıştı.

Benim için resmen bir devir kapanıyordu. Hakan olmadan nasıl yeni bir sayfa açacaktım, kalbimdeki kırıklarla nasıl devam edecektim, bilmiyordum. Tek bildiğim yeni hayatımın ilk günü başlamak üzereydi.

“Narin Hanım inişe geçiyoruz, kemerlerinizi bağlayın!”

Geçmiş

İnsanın korktuğu mu başına geliyordu, yoksa başına gelecekleri hissettiği için mi korkuyordu? Bende bu sorunun cevabı yoktu. Hakan sabah yüzüme bile bakmadan evden çıkmış, aramalarımı ve mesajlarımı cevap vermemişti.

Dünkü yakınlaşmamızdan sonra aramızda herhangi bir soğukluk olmamıştı. Şu an bu tavrı nedendi çözemiyordum. Hakan'ın nereye gittiği meçhulken Nurten teyze komşusuna kışlık hazırlamaya gitmişti. Biz de Hilal'le film gecesi yapmaya karar vermiştik. Gözucuyla, çekirdek çitleyerek heyecanla film izleyen arkadaşşıma baktım.

Hakan benim aramalarımı açmıyordu ama belki onunkini açardı, yani inşallah açardı. "Hakan'ı arar mısın?" dedim damdan düşer gibi.

Hilal ağzında çekirdekle kalakalırken şaşkın gözlerini gözlerimden çekemedi. Biraz kendini toplayınca, "Abimi neden arıyorum?" diye sord'u. Bende en az onun kadar şaşkındım, böyle damdan düşercesine konuya girmek istememiştim ama o kadar sıkışmış hissediyordum ki kendimi, bir an önce olsun bitsin istiyordum. Başına bir şey mi gelmişti, benden mi sıkılmıştı, telefonunu bir yerde mi unutmuştu? Hangi ihtimali düşünmem gerektiğine bir türlü karar veremiyordum, seçenekleri yok etmem gerekiyordu.

Dakikam bitmiş Eren'i arayacağım gibi bir bahane bularak telefonunu kendim alabilir ve Hakan'ın Hilal'in aramasına cevap verip vermeyeceğine bakabilirdim ancak bu tabii ki o an aklıma gelmemişti. Toparlamak umuduyla, "Canım karamelli çikolata çekti, gelirken alır mı diyecektim," dedim mırıltıyla.

"Ay, ben de bir an kavgasız ortamdan sıkıldın abimi arayıp kavga edecek sin sandım," dedi kahkaha atarak.

Gülümsemeye çalıştım ancak aşırı gergin olduğum için yapmacık durduğuna neredeyse emindim. Belli etmemeye çalışmak benim için oldukça

zordu. Ecel terleri dökmek bu muydu? Ben bir an önce telefonu bana vermesini ve filmine dönmesini beklerken Hilal, "Arayayım Ayhan abinin چراغını getirsin ne istiyorsan, şimdi abim *bir çikolata için beni mi aradınız* der uğraşamam," diye yanıtladı beni.

Sesli bir nefes verip pes etmeden önce son kez şansımı denemek istedim. "Benim dakikam bitti de senden arasam olur mu?" diye sordum masum bir tavırla. Resmen Hakan yüzünden hiç yapmadığım bir şeyi yapıp en yakın arkadaşşıma, kardeşime yalan söylüyordum.

"Tabii canını al," dedi yanında duran telefonu uzatarak. Şifresini sorma gereği bile duymadım çünkü yıllardır aynıydı.

Ayağa kalkarken, "Ben içeride arayayım, filmini bölmeyeyim," dedim. Hilal'in cevap vermesini bile beklemeden aceleyle salondan çıktım.

Titreyen ellerimle şifreyi girip *abim* yazısının üzerine bastım, derin bir nefes alarak son bir cesaretle arama tuşuna bastım.

İkinci çalışta Hakan'ın sesi duyuldu. Onun sesini duymak daha önce hiç böyle kötü hissettirmemişti. Boğazım düğüm düğüm oldu, ağlamamak için gözlerimi tavana diktim. Hakan, "Kızım konuşsana!" dedi karşısında ben olduğumu bilmeden.

"Benimle konuşmak, görüşmek istemediğini söyleseydin ben giderdim..." dedim. Sesimin titremesine Allah kahretsin ki engel olamamıştım.

"Narin..." dedi sesli bir soluk verip. Herhangi bir şey demedim, onun da demesine fırsat vermedim. Telefonu yüzüne kapatırken gözümünden bir damla yaş düştü. Ne sanmıştım ki? Birinin beni gerçekten seveceğini mi? *Bu kadar saf olamazsın, Narin*, dedi içimdeki aşağılayıcı ses. Ona hak verdim.

Bu defa elimdeki değil cebimdeki kendi telefonum titredi, arayan Hakan'dı ama açmadım. Hilal'in telefonundan arama geçmişini silip kendi telefonumu kapattım. Bahanesini duymak istemiyordum.

Hızlı adımlarla salona ilerledim, yatağıma yatıp ağlayarak uyumak istiyordum. Hilal'e telefonunu uzatırken, "Ulaşamadım kuzu, hem vazgeçtim ben biraz dinleneceğim başım ağrıdı," dedim sesimin titrememesine özen göstererek. Hilal izlediği filme o kadar dalmıştı ki neredeyse yüzüme bile bakmadan, "Tamam kuzu tamam, dinlen sen," dedi çekirdek çitlemeye devam ederken.

Salondan çıktığım gibi gözyaşlarım akmaya başladı. *Seni annen bile sevmemiş, o neden sevsin ki?* diye fısıldadı zihnimdeki o acımasız ses. Ve bununla da kalmadı. *Seni baban bile terk etmiş o neden etmesin ki?* diye devam etti sözlerine. İnsanın zihninde dolaşan o içses bile kendisine bu kadar düşman

olunca yalnız kalmaya mahkûm oluyordu. Her şeyin çaresini bulabilirdim ama beni bana düşman eden yaşamışlıklarına çarem yoktu.

Odaya nasıl geldim, kapıyı nasıl kapattım bilmiyordum. Yatağa uzanır uzanmaz hıçkırıklarımı serbest bıraktım. “Üzülme geçecek!” dedim zihnimde dolaşan acımasız sese inat, düştüğünde kendini teselli eden Narin’e sarıldım. Hep geçmişti, yine geçecekti.

Korkunç bir baş ağrısıyla gözlerimi açtığımda hâlâ sabah olmadığını fark ettim. Telefonum kapalı olduğu için saate bakamamıştım. O kadar içimden gelmiyordu ki telefonu açmak, yine de açtım. Hakan’ın araması dışında tek bir mesaj vardı. “Geldiğimde konuşalım.” Soğuk ve hissiz tek bir mesaj. Derin bir nefes alıp tekrar ağlamamak için kendimi sıktım. Uyumadan önce o kadar çok ağlamıştım ki gözlerimin şişliğini hissedebiliyordum, başım kadar gözlerim de ağrıyordu. Tekrar ağlamaya halim bile yoktu.

Yazmamak, hiç cevap vermeden bu konuyu burada bitirmek istedim ama olmadı. Parmaklarım, “Geldin mi?” yazdığı anda hemen çevrimiçi oldu.

Hakan: Bahçeye gel.

Onun duygusuzluğu karşısında öfkeden dişlerimi sıkıştığımı fark ettim. Elimdeki telefonu bırakıp apar topar odadan çıktım. Öyle öfkeliydim ki attığım her adımda yer sallanıyor gibi hissediyordum. Sanki öfke duygusu vücut bulmuştu da o ben olmuştum.

Bahçeye çıktığımda masada sigara içiyordu. Göz göze geldiğimizde gözlerimden alev çıkıyormuş gibi hissettim. O ise yazdıkları kadar duygusuz bakıyordu bana. Daha önce bana öfkeyle bakan gözler görmüştüm, nefretle hatta aşağılayarak bakan gözler... Hiçbiri canımı böylesine yakmamıştı. Aramızda kalan boşluğu hızlı adımlarla tamamlayarak yanına ulaştım. Narin, duygularını dönüştürmeyi öğrenmişti; kendi yaralarını kendi sararken, gözyaşlarını kendisi silerken... Güçsüzlüğünü güce, acısını kabullenişe, öfkesini sabırlı olmaya bırakarak öğrenmişti.

Hüznümü öfkeme bırakıp, “Sen ne zannediyorsun kendini?” diye sordum çenemi kaldırarak. Nurten teyze ve Hilal uyanmasını diye bağırıyordum ama içimden avaz avaz bağırmak geçiyordu.

“Sakin ol önce, geç otur,” dedi hissiz bir tonla. Beni göndermek istemeyen, beni değerli olduğuma inandırmaya çalışan, bana ilk görüşte âşık olan adam bu muydu? Öfkemi taze tutmak istesem de hüznün adeta beni ele geçirmek üzereydi, direnmeliydim. Hep alışkın olduğum o duygunun beni bir kere daha ele geçirmesine izin veremezdim ama ben duygusuzlukla savaşmayı

bilmiyordum ki. Ben üvey babamın aşağılamasını, annemin nefretini, insanların acımasını tanıyordum. Hayat bana bunlarla başa çıkmayı öğretmişti ancak duygusuz bakan gözlerle ve hiçbir his barındırmayan sözlerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Sandalyeyi çekip karşısına oturduğumda gözlerimin içine baktı, kaşları çatılırken dudakları birbirinden ayrıldı. Şaşırmak bile olsa duygu barındıran bir hareket görmek bana iyi hissettirmişti, demek ki o kadar da hissiz değildi.

“Ah, Narin!” dedi sesli bir soluk vererek. Gözlerini benden çektiğinde tepkisini anlayamadım, ondan beklediğim tepki bu olmadığı için şaşkınlığının sebebini de anlayamıyordum.

Dudaklarımı ıslatıp, “Neden bu kadar şaşırdığını anlayamıyorum. Ben net bir insanım ve senin de aynı netlikte olduğunu bilerek seninle bir yola çıktım. Bulmaca çözmeye çalışmayacağım, bana neden duygusuz davrandığını ve şu an neden şaşırdığını açıklamak zorundasın!” dedim ara vermeden. Konuşurken o kadar nefessiz kalmıştım ki göğüslerimi şişirecek kadar derin bir nefes aldım.

Kısa bir an körük gibi yükselip sönen göğüslerime kaydıysa da bakışları, tekrar gözlerimin içine baktı.

“Sen benim korktuğum her şeyi başıma getirdin, Narin,” *Böyle bir şey nasıl olabilir*, der gibi bakıyordu gözlerimin içine. Mahcup, şaşkın ve çaresiz. “Âşık olmaktan korktum; âşık oldum, birinin gözyaşlarının sebebi olmaktan korktum; sebebin oldum. Bir tek korkum kaldı o da başıma gelmesin diye senden uzak kalmaya çalıştım ama beceremedim,” dedi öfkeyle. Öfkesi de derdi de kendisiyleydi anlamıştım. Tıpkı benim gibi o da kendine düşmendi. Hakan’ın içinde bu kadar fırtınalar koptuğunu bilemezdim. Onun da korkularının olabileceğini, kâbus görebileceğini bilemezdim. Bu bilinmezlik benim suçum değildi, korkusuz bakan gözlerinin suçuydu.

Bakışlarımı kaçırdım. “Bunları bana daha önce de söyledin ama ben hallettiğimizi sanmıştım, özellikle de dünden sonra. Bu hep böyle olacak galiba, sen sürekli korkup kaçacaksın,” dedim hayal kırıklığıyla. Konuşma benim için bitmişti, oturduğum yerden kalkıp eve yönelmişken ben daha ne olduğunu anlamadan Hakan ile hemen solumda kalan ağacın arasında kaldım.

“Kaçtığım yok, söz ağzımdan bir kere çıkar benim,” dedi öfkeyle. Geceleri bile masmavi gökyüzüne bakıyormuş hissi veren gözlerine baktım. Bu defa gözlerinde kaybolmak için değil, kendimi ve onu bulmak için baktım. İkimiz de o kadar öfkeliydik ki gökyüzünde beliren şimşeklerin ikimiz yüzünden olduğunu düşündüm bir an. Gök gürültüsünden sonra kendini belli etmeye başlayan yağmur taneleri bizi ıslatırken ikimiz de birbirimize

düşmanmışız gibi bakıyorduk. “Ben hislerinden korkup kaçan bir adam değilim. Benim korkum sensin, Narin. Sorumluluklarım ve yüklerim arttıkça sana gelememekten korkuyorum. Sana her şeyin en iyisini vermek istiyorum, bazen akşamları eve gelen bir adamı hak ettiğini düşünüyorum ama sonra o adamı öldürüyorum. Seni paylaşamıyorum Narin, benden iyisini hak ettiğini biliyorum ama seni başkasına bırakamam. Bencil bir adam olmak istemiyorum ama bencil bir adam olmaktan başka bir yol bırakmadın bana,” dedi çaresizce.

“Bu mu ya sorun?!” diye bağırdım. Bağırdığım anda bir kez daha gök gürledi. Sesimin yüksekliğine kaşları çatılsa da üzerinde durmadım. “Ben senin için her şeyi göze aldım, en büyük korkum olan ölüm acısını bile göze aldım. Sen bir gün dönemesen bile ben hep gelecekmişsin gibi beklerim seni. Belki de hiç gerçekleşmeyecek bir ihtimal için ayrılalım mı? Benim çekeceğim acıya kafa yorma. Acı benim, sevdâ benim, sana ne bundan!” diye devam ettim sesimin oktavını düşürmeden.

“Ben ayrılalım mı dedim?” diye bağırdı elini göğsüne vurarak. “Benim aklım, fikrim, zikrim sen oldun. Korkuyorum anladın mı? Hayatımda ilk defa bu kadar korkuyorum. Benim başımın üzerinden kurşunlar geçti, yanımda bombalar patladı bu kadar korkmadım. Ben korkusuz olmaya alıştım Narin, ben korkuyu anlayamıyorum!” dedi avazı çıktığı kadar bağırarak.

İkimiz de sıırsıklam olmuştuk. “Ne olsun istiyorsun? Zaman mı istiyorsun benden, al senin olsun tüm zamanlar. Korkusuzca, cesaretinle yaşa sen tamam mı?” dedim ürkütücü bir sakinlikle, *benden bu kadar* demekti bu.

Bir kere daha ona sırtımı dönmüştüm ki beni kolumdan tutarak kendine çekti, dudakları büyük bir açlıkla dudaklarıma tutunduğunda ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Tam şu anda böyle bir anın içindeyken asla aklımda olmayan bir şeyi yapıyorduk; öpüşüyorduk.

Öyle bir öpüyordu ki beni ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Bana anlatıyordu, benimle savaşıyordu, bana küsüyor ve tekrar barışıyordu.

Dudaklarımızın sıcaklığı ve ıslaklığı birbirine karışırken birden fazla duyguyu aynı anda hissediyordum. Onu arzuluyor, öfkeleniyor ve en sonunda yeniliyordum. Altdudağımı dudaklarının arasına aldığı anda istemsizce inledim. Biz sıırsıklamdık ama bedenlerimiz alev alevdi. Bir eli ensemden beni kendine daha fazla çekerken diğer eli usul usul belimi okşuyordu.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyordum ancak dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ikimiz de nefes nefeseydik. Alnını alnıma yaslayıp soluklanmaya çalışırken, “Seni zamana bırakamayacak kadar seviyorum. Hayatımda ilk kez özür dileyeceğim. Her adımını düşünerek atan, hata yapmayan ben

sende bocaladım. Özür dilerim, Narin,” dedi. Biraz geri çekilip omzumun açıkta kalan kısmına küçük bir öpücük kondurdu.

Tam onu affettiğimi söyleyecekken Hilal’in sesi bahçede yankılandı. “Abi, Narin...”

6 Haziran 2026
İstanbul

Hakan, Hilal ve benim olduğum fotoğrafa bakarken Hilal’in, abisiyle olan ilişkiyi öğrendiği o güne gittim. Bizi öpüşürken yakaladığı o anı asla unutamıyordum. Öyle bir utancı hiçbir zaman yaşamamıştım.

“Daldın yine,” dedi Ezgi bilgisayarına bir şeyler yazarken. Ezgi benim gibi yazılım mühendisiydi, buradaki en yakın arkadaşım olmuştu. Müzik dinlemeden asla çalışamazdı. Açtığı bazı şarkılar yüzünden işime odaklanamazdım ama yine de onunla çalışmayı çok seviyordum.

“Açtığın şarkı yüzünden,” diye yanıtladım onu.

*Senin ellerindeyim
Düşlerindeyim, gülüşlerindeyim
Kaybolan soluk gidişlerin
Canım sevgilim artık ölmeyelim
Boşluğun dibinde yalnızım
Biraz kararsızım
Kendinden utanır mısın?
Sonum belki en başımdır
Yollar karışmıştır
Ben olmadan kaçamaz mısın?
Düşerdim yamaçlarından
Sapsarı saçlarından, avuçlarından
Yine de kalkar severdim, gülüşün özeldi
Beni kendinden kurtar**

Şehit oluşunun ardından tam dört sene geçmişti ancak acım hiç hafiflememişti. Her yerde, her şeyde onu arıyordum. Ultrasona onsuz gittiğimde, onsuz doğum yaptığımda ve hatta nefes aldığım her dakika onu özliyordum. Aldığım nefesi ona hediye etmek, ömrümden vermek istiyordum.

* Perdenin Ardındakiler – Beni Kendinden Kurtar.

“Aa! Bugün 6 Haziran çok özür dilerim, Narin,” dedi Ezgi panikle şarkıyı kapatmaya çalışırken.

“Bugünün diğer günlerden bir farkı yok, Ezgi. Ölüm yıldönümü diye bir şey yok. Bugün de yarın da gelecek ay da acım hep aynı olacak,” dedim buruk bir tebessümle.

“Canım arkadaşım benim,” dedi gururlu gözlerle bana bakarak. Her fırsatta ne kadar güçlü olduğumu söyler, nasıl dayandığımı sorardı bana. *Başa gelen çekilir*, diyemediğim için ve aslında dayanamadığımı söyleyemediğim için konuyu hemen kapatırdım. Yine böyle bir konuşma geçeceğini düşünürken, “Ödül töreniyle nasıl aynı güne denk geldi ama...” dedi *hay Allah* der gibi.

Ben o günün, bugün olduğunu tamamen unutmuştum.

“Ezgi sana kötü bir haberim var,” dedim şaşkın gözlerle ona bakarak.

“Şirketin kutlamasını unuttun?” dedi soru sorar gibi.

Onu onaylarcasına başımı salladım. “Yani kutlama tarihine çok dikkat etmemiştim, bugün de... Yani böyle bir tarihte, böyle bir kutlamaya katılmam doğru olmaz. Ben gelmeyeyim en iyisi,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

“Saçmalama Narin!” dedi yerinden kalkarak. Hızlı adımlarla karşımdaki sandalyeye oturdu. “Bu kutlama aslında senin şerefine yapılıyor, farkında değil misin? Sen geldin ve şirketin cirosunu ikiye katladın. İnanılmaz zekice projeler geliştirdin.”

“Evet ama...” diye araya girmeye çalışsam da, “Aması yok, Narin. Hakan görse seninle gurur duyardı, bu ödülü onun için de alacaksın. Sen şehit eşisin, hepimizden daha güçlüsün ve bu gücüne başarı kattın. Sen bir mucizesin, Narin. Artık yası bırak, dört yıl oldu,” dedi soluk almadan.

Dört yıl, Dört koca yıl...

Eşimi kaybettim, dayak yedim, ölümle burun buruna geldim, anne oldum, başarılı bir yazılım mühendisi oldum... Birçok şey oldum ama benim aklım hâlâ eş olamamakta kaldı. Bugün Hakan burada olsaydı ve ben ödül alırken gururlu gözlerle baksaydı bana. Ödülümü ona hediye etseydim, onca kalabalık içinde güneşli bir gökyüzü gibi baksaydı gözlerime. Birden herkes silinir giderdi ve ben sadece Hakan varmış gibi konuşurdum kürsüde. Gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

“Hayat bana çok acımasız davrandı, Ezgi hem de çok... İyi şeyler de yaşadım, bunu inkâr ederek nankör olmayacağım ama içim hep buruk, her şey yarım bende. İyi olan şeylerde de kötü olan şeylerde de hep Hakan’ı

arıyorum, keşke o da burada olsa diyorum ve bunu dedikten sonra birden hiçbir şeyin önemi kalmıyor,” dedim titreyen sesimle.

Ezgi’ye bakmıyordum ancak onun da bana bakmadığını biliyordum. Tesellisi olmayan derde düşen insanların gözünün içine bakmak zordu, biliyordum. İnsanda, karşı taraf bu acıyı yaşadığı için hiç de alakası olmayan bir duygu belirirdi; mahcubiyet ve şükür. Bu acıyı anlayamadığı ve merhem olamadığı için mahcup hissediyorlardı ve aynı zamanda bu kadar büyük bir acı yaşamadıkları için şükrediyorlardı.

Geçen bunca zaman bana fark etmemem gereken bazı duyguları tanıtmıştı. Derin bir nefes alıp ağlama hissini bastırmaya çalıştım.

“Akşam için elbise bakmaya gidelim mi?” diye sordum fısıltıdan hallice bir sesle.

Ezgi’nin yüzünde önce buruk bir gülümseme belirdi fakat sonra gülüşü büyüdü. Elimi tutup, “Seninle gurur duyuyorum, Hakan da seninle gurur duyuyor,” dedi destekleyici bir sesle.

Benimle ne kadar gurur duyduğunu Hakan söylesin isterdim ancak kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu bilen o his beni ayakta tutuyordu. Bugün bu ödülü onun için alacaktım, o burada olsun olmasın ben kürsüye giden o yolda ona gidiyormuş gibi yürüyecek ve o konuşmayı o dinliyormuş gibi yapacaktım.

Narin’dim ben, şehit eşi Narin...

Bazı intikamlar kılıç kınından çıktığında alınır, bazı intikamlar kalemle, bazı intikamlar da dimdik bir duruşla alınır. Ben intikamımı çok çalışarak, dimdik ayakta durarak alıyordum. Düşmana kurşun sıkamazdım belki ama şehit eşine layık bir hayat yaşayarak intikamımı alabilirdim.

Aynadaki yansıma baktığımda gözlerimde gördüğüm güç beni mutlu etti. Ne yollar aşmış ne acılar çekmiş de gelmişim buralara. Önce kendimi kaybetmiş sonra da bulmuştum.

“Hadi ama daha giymedin mi? Öleceğin şimdi meraktan,” dedi Ezgi. Kabinin dışında beni heyecanla beklediğine emindim.

Saçlarımı sağ tarafa doğru alarak kendime son bir kez baktım. Kırmızı, straplez, göğüs kısmı hareketli, uzun bir elbise seçmişti Ezgi bana. Bugün özellikle kırmızı giymek istemiştim. Tutkunun, cesaretin rengiydi kırmızı, ben bugün kırmızıydim.

Perdeyi aralayarak beni heyecanla bekleyen arkadaşımın karşısına çıktım. Beni elimden tutup etrafımda çevirdikten sonra ıslık çalarak, "Bu ne güzellik böyle inanamıyorum," dedi şaşkınlıkla.

"Ben de çok beğendim," dedim heyecanla. Onun beğenmesi de içimi rahatlatmıştı, abartılı ya da güzel durmamış deseydi aklımda hep bir soru işareti kalabilirdi.

"Sen de bunu mu alacaksın?" diye sordum az önce denediği ve bal rengi gözlerini ortaya çıkaran haki elbiseyi işaret ederek. Koluna astığı elbiseye bakarak heyecanla, "Ay, evet, çok güzel değil mi?" diye sordu. Elbise güzeldi ancak onu taşıyan daha güzeldi. Ezgi bal rengi gözlere sahip, koyu kumral, orta boylu bir kızdı. Çıkık elmacıkkemikleri ve düzgün burnuyla göz alıcı bir güzelliğe sahipti. İzmirli olmanın hakkını veriyordu.

"Elbise güzel ama sen giyince daha bir güzel oluyor," dedim.

Koluma girerek, "Desene bugün tüm gözler ikimizin üzerinde olacak," dedi. Kasaya doğru ilerlerken, "Sezgin beğenir mi acaba beni?" diye sordu heyecanla. Sorduğu soruyla yüzümdeki gülümseme anında silindi. Sezgin'in ona karşı bir duygusu olmadığını biliyordum ve maalesef ki zaman içinde bana karşı gelişen hislerini de.

Onu gereksiz yere umutlandırmak istemiyordum ama kalbini kırmak da isteyeceğim son şeydi. Sezgin'in bana karşı duygularının olduğunu ona hiç söylememiştim, daha doğrusu söyleyememişim. Sezgin'in benim ve çocuklarımdan üzerinde emeği çok fazlaydı ancak ben onu iyi bir dost olarak görmekten öteye gitmemiştim. Hakan'dan sonra birini sevmem ihtimal dahilinde bile değildi.

Özellikle sakladığım bir durum değildi ama bunu dillendirerek yayılmasını, saçma sapan yakıştırmaların yapılmasını istemiyordum. Aramızın eskisi kadar iyi olmadığını herkes farkındaydı ancak bunun özel bir sebebe bağlı olduğunu kimse bilmiyordu.

"Çok güzel bir kadınsın, neden seni görmeyen birine kendini göstermeye çalışıyorsun ki?" diye sordum anlamaz gözlerle bakarak.

Omzunu silkti. "Çok seviyorum ama ne yapayım, çok beyefendi, nazik ve güçlü birisi. Ayrıca korumacı, insan onun yanında kendini güvende hissediyor..." dedi hülyalı hülyalı. "Sana benimle ilgili bir şey demiyor mu hiç?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "Hiç böyle bir konuşma geçmedi aramızda," dedim umutsuzca.

Yüzü kısa bir an düşse de birden heyecanla, "Sen benden bahsetsen?" dedi soru sorar gibi. "Biliyorum eskisi gibi samimi değilsiniz. Çocukların başka bir adama alışmasını istemediğin için aranızda mesafe koydun ama sonuçta

yine de çok yakınsınız. Belki beni söylesen, aklına soksan..." dedi ama sözlerini tamamlamadan, "Böyle bir şeye karışmam, lütfen benden böyle bir şey isteme," dedim. Gönül işlerine karışmayı hiç sevmezdim, kendi gönlüm epey karışıkken başka bir hikâyeye uğraşmak istemezdim.

"Haklısın da... Ne bileyim bir an olabilir sandım," dedi.

Gözücüyla Ezgi'ye baktığımda yüzünün düştüğünü fark ettim. Masum olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla, "Kırılmadın değil mi bana?" diye sordum.

Ezgi bakışlarını hızla bana çevirip, "Hayır, tabii ki de kırılmadım, çok haklısın," dedi gülümseyerek. Kaşlarını kaldırarak *öyle mi* der gibi baktım.

"Evet, doğru söylüyorum," dedi. Kasaya geldiğimiz için çok uzatamamıştım ama gözlerinde gördüğüm samimiyet ve sahici gülümsemesiyle bana kırılmadığını anladım.

Ödemelerimizi yaptıktan sonra, "Ben evde hazırlanacağım, hem çocukları da görmüş olurum. Bugün banyo günü ve ortalığın savaş alanına döndüğüne eminim," dedim gülerek. "Sen de gelmek ister misin? Birlikte hazırlanırız."

"Olur, başka bir planım da yok zaten. Sezgin'e tekrar ofise geçmeyeceğimizi haber vermiştin, değil mi?"

Ezgi'yi onaylarcasına başımı salladım. "Evet evet, sorun yok, merak etme," dedim göz kırparak.

Ezgi ellerini birbirine vurarak, "Ay, o zaman gidelim ve o savaş alanını görelim. Sinem kim bilir ne haldedir şimdi?" dedi iştahla. Resmen heyecanlanmıştı, onun bu haline gülümsemeden edemedim. Sinem çocukların bakıcısıydı, henüz çocuk gelişimi öğrencisiydi ve Sezgin'in önerisiyle işe başlamıştı ancak çocuklar yüzünden işinden, bölümünden soğuması an meselesiydi.

AVM'den çıktığımızda bulduğumuz ilk boş taksiye bindik. Yol akıp giderken benim de zihnimden tüm dört yılım geçiyordu. Şehir mi daha gürültülüydü, yoksa zihnim mi karar veremiyordum. Trabzon'dan ayrılırken annem vurulmuştu, üvey babamla düşmandık, kardeşimle ise vedalaşamamıştık. Hem kendi canım hem de çocuklarımdan canı tehlikede idi. Neyse ki annem kocasını dizginleyebilmiş ve bu saçma sapan olaylara son vermişti.

Annem, kocasının bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Beni vurmaya yeltenmesi ve yanlışlıkla annemi vurması sanıyorum ki annemin dönüm noktası olmuştu.

Ben öylesine birinden hamile kalmamıştım, kocamdan hamile kalmıştım ancak üvey babam bu böyle değilmiş gibi canımıza kastetmişti. Eren ve annemle konuşup görüşüyordum, Trabzon'a da gidip gelmiştim ancak annem

bizi hiç bir araya getirmedi. Annemin isteği üzerine üvey babamdan şikâyetçi olmadım, hem onu daha da hırslandırmak istemedim. Onun cezasını Allah'a bırakmıştım.

Dört yıl önce bugün Hakan'ın şehit haberini almıştık. Bugüne ödül töreni değil de daha çok sessiz sakin bir gece yakışırdı. Belki biraz ağlamak ve dördüncü günlüğümü doldurmak. Hakan'ın defteri biteli çok olmuştu ancak ben ona yazmayı hâlâ bırakamamıştım, yeni günlükler almış ve onunla konuşmaya devam etmiştim. Bazen ağlayarak anlatmıştım ona günümü, bazen gülerек. Sanki ben o defteri bıraktığımda Hakan alıp okuyordu. Gözyaşlarımın düştüğü yerleri görüp o da ağlıyordu, heyecanla yazdığım yerlerde o da gülüyor ve neşeme de hüznüm kadar eşlik ediyordu. Eğer şehit olmasaydı akşamları bir koltukta birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatırdık. Üstelik kötü şeyler olsa bile o yanımdayken ağlamazdım çünkü bana söz vermişti, sadece mutluluktan ağlayacaktım.

Çocukların henüz bir haftalık olduğu günün gecesi Hakan'ı rüyamda görmüştüm. Onu rüyamda gördüğüm geceler uyku haram oluyordu bana. Yine böyle bir gece çocukların beşiğinin başına gitmiştim, ikisi de huzurla uyuyorlardı ancak ben huzursuzdum. Beşiğin yanına çöküp çocuklarımın yetimliğine ağladım, yine sesim çıkmasın diye ellerini dudaklarıma bastıra bastıra ağladım. Babamla anılarım çok azdı ancak yine de vardı ve ben bu yaşıma kadar o kısacık, belli belirsiz anılara tutunmuştum. Peki onlar? Bir tane bile anıları yoktu ya da bir kare fotoğrafları.

O günü ve hissettiklerimi yazarken yine ağlamıştım ancak Hakan'a söylemişim gibi hissedince oldukça rahatlamıştım. O yokken bile vardı bende ve hiç tükenmiyordu.

Umut babasının görünmez bir süper kahraman olduğunu düşünüyordu, onun bizi gördüğünü ancak bizim onu göremediğimizi. Neşe ise onun başka bir evrende olduğunu ve dünyayı koruduğunu, buraya gelişinin mümkün olmadığını düşünüyordu. Umut, Neşe'ye göre daha olumlu düşünüyordu. Gerçekten de adı gibi umutluydu. Bir gün babasının görünür olacağını anlatıyordu, Umut. Neşe ise olduğu yerden dünyamıza geçişin mümkün olmadığını söylüyordu. İkisi farklı fikirlerde olsa da ortak olarak düşündükleri konu babalarının bir kahraman olduğu, onları ve ülkesini hatta dünyayı koruduğuydu.

Hilal'le dilimiz döndüğünce şehit kavramını anlatmaya çalışmıştık. "Babam nerede anne?" sorusuyla karşılaşmamak için onlara doğumlarından beri babalarını ve nasıl bir kahraman olduğunu anlatıyordum. Onların henüz beni anlamadığı zamanlarda bile Hakan'ı anlatıyor, fotoğraflarını gösteriyordum. Sanki böyle yaparsam ona hiç yabancı kalmazlar gibi geliyordu bana.

Şimdilik babalarını kendi kurdukları dünyadaki gibi bir kahraman olarak bilmelerinde sakınca yoktu, nasılsa büyüdüklerinde babalarının tüm bu düşüncelerinden daha büyük bir kahraman olduğunu anlayacaklardı. Bunu anlamak demek, ölümü ve aynı zamanda ölümsüzlüğü de anlamak demekti. Belki ilk başta acı çekeceklerdi ancak bir kere daha gurur duyacaklardı babalarıyla.

Taksi durduğunda ben de tüm düşüncelerimden sıyrıldım. Taksi ücretini ödeyerek taksiden indiğimizde Ezgi'ye, "Hazır mısın?" diye sordum abartılı bir ifadeyle.

Ezgi küçük bir kahkaha atarak, "Hem hazırım hem de heyecanlı," diye yanıtladı beni. Sitenin bahçesinden geçerek apartmana ulaştık, asansöre bindiğimizde çocukları göreceğim için heyecanlı olduğumu fark ettim. Belki onları her gün görüyordum ancak ne zaman eve dönecek olsam içimi tatlı bir heyecan kaplıyordu. Tüm gün onlara kavuşma umuduyla yaşıyordum sanki.

Asansörden indiğimizde ben önde, Ezgi arkada evin kapısına doğru yürümeye başladık. İçeriden gelen bağırış sesleriyle Sinem'in banyo yaptırmak konusunda henüz başarılı olamadığını anladım. Yüzümde oluşan kocaman gülümsemeyle Ezgi'ye döndüm. "Hadi aç," dedi heyecanla. Ağır hareketlerle kapıyı araladığımda hemen içeri girmedim çünkü kafama banyo ördeği yeme ihtimalim çok yüksekti.

Sinem'in, "Umut hemen buraya gel! Pis çocuklar gibi mi kokmak istiyorsun!" diye bağırışına şahit oldum. Muhtemelen yine bir yere saklanarak Sinem'e pusu kurmuşlardı. "Neşe sen gel bari..." dedi Sinem bıkkınlıkla. Neşe, Umut'a göre daha sakın olsa da banyo konusunda Umut'a uyuyordu.

Tam *biz geidik* diye seslenecektim ki sağlı sollu oyuncak oklar fırlamaya başladı salonun ortasında, resmen Sinem'e pusu kurmuşlardı. Sinem iki ateş arasında kalırken salona girdim. "Çocuklar, savaş sona erdi. Gelin bakalım buraya!" dedim Sinem'e göz kırparak. Önce oklar kesildi, sonra ikisi de saklandığı yerden çıkarak, "Anne!" nidaları eşliğinde bana doğru koştular. Sinem minnetle bana bakarken, "Tam zamanında geldim galiba," dedim gülümseyerek. İkisi de Kızılderili kostümlerini giymiş, yüzlerine siyah çizgiler çekmişlerdi. Bu halde bana doğru koşmaları beni gülümsetmişti.

Ezgi, Sinem'e fırsat vermeden, "Valla bence de tam zamanıydı, çok eğlendim," dedi kahkaha atarak. Sinem, Ezgi'ye gözlerini devirdi. "Çok eğlendiysen bir banyo gününü beraber geçirir isterseniz?" dedi soru sorar gibi.

Ezgi gülümsemesini bastırarak boğazını temizledi. "İzlemesi daha eğlenceli, sağ ol o yüzden," dedi. Ezgi ve Sinem zaman içinde yakın arkadaş olmuşlardı, o yüzden birbirlerinden çekinceleri yoktu.

Umut sol, Neşe sağ bacağıma sarılırken ben de onlarla aynı boyda olabilmek için eğildim. Bu defa boynuma sıkıca sarıldılar. Umut, “Erken geldin anne,” derken Neşe, “Neden erken geldin anne?” diye sordu.

İkisine de sarılarak, “Hazırlanmak için erken geldim ama önce çocuklarımı yıkayacağım,” dedim bir Umut’a bir Neşe’ye bakarak.

İkisinden de itiraz sesleri yükseldi. “İtiraz istemiyorum minik Kızılderililer,” diyerek ellerinden tuttum. Sinem’e *ben hallederim* dercesine göz kırptığımda bana minnetle baktı.

Sinem ve Ezgi’yi ardımda bırakıp, sağımda Neşe solumda Umut’la banyoya yöneldim. Sanki ilk defa banyo yapacakmış gibi gergin olan minik Kızılderililere, “Ben suyun sıcaklığını ölçtüm sizin için, harika bir sıcaklıkta,” dedim neşeyle. Tabii ki ölçmemiştim ama Sinem hep suyu biraz sıcak hazırlardı, onları yakalayana kadar da su ideal sıcaklığına kavuşurdu.

“Anne neden banyo yapmak zorundayız ki?” diye sordu Umut merakla.

Düşünür gibi yaparak, “Hımm,” diye mırıldandım. Bir süre bekledikten sonra, “Çünkü banyo yapmazsak pisleniriz ve kötü kokarız. Eğer biraz daha banyo yapmazsak hastalanırız,” dedim üzgün bir tavırla.

“Peki neden pisleniriz anne?” dedi Neşe heyecanla. Onun bu heyecanına gülümsemeden edemedim. İnsanlar gerçekten adının anlamını taşıyordu galiba, en azından benim dışımda. Onlara verdiğim isimlerle bir kez daha gurur duydum. Umut adı gibi umut dolu bir çocuktü, hatta bazen o kadar umutlu olabiliyordu ki her şeyden sıyrılabilceğini düşünüyordu, buna banyo da dahildi.

Neşe her zaman neşeli ve heyecanlıydı. Umut ile birlikte yeni şeyler keşfetmeye bayılıyorlardı. Umut daha deli doluyken, Neşe daha ağırbaşlı bir çocuktü. Umut’un bir sınırı yoktu, Neşe ise sınırlarını bilirdi. İkisinin en büyük ortak noktası da öğrenmeye olan açlıklarıydı. Yeni bir şeyler öğrenmeyi çok seviyorlardı, kreşteki öğretmenleri öğrenme açlıkları ve çabuk kavramaları nedeniyle zekâ testi yapılması gerektiğini düşünüyordu. Randevumuz alınmıştı ve önümüzdeki hafta üstün zekâlı olup olmadıkları anlaşılacaktı.

“İçimden bir ses, minik Kızılderililerin aslında cevabını bildiği soruları bana sorarak beni yıldırmaya çalıştığını söylüyor,” dedim bir Neşe’ye bir Umut’a bakarak.

İkisi de avucunu dudaklarına bastırarak kıkırdamaya başlayınca tahminimde yanılmadığımı anladım.

Banyo kapısına geldiğimizde Umut, “Anne banyodayken bize babamla ilgili anılarından birini anlatır mısın?” diye sordu hevesle. Neşe yerinde zıplayarak, “Evet anne, lütfen lütfen,” dedi heyecanla.

Buruk bir gülümsemeyle başımı salladım. Babalarını anlattığımız kadarıyla biliyorlardı ve ben onlara mümkün olduğunca çok Hakan'dan bahsediyordum. Belki de en çok babalarını dinlerken sessiz ve odaklı kalabiliyorlardı. Öyle dikkatle ve hevesle dinliyorlardı ki Hakan ile olan anılarım bittiğinde, anlattığım anıları tekrar tekrar dinlemek için bu kadar hevesli olurlar mıydı diye düşünmeden edemiyordum.

“Anlatırım tabii ki,” dedim hevesli çıkmasına özen gösterdiğim sesimle.

İkisi birden yerinde zıplayıp, “Yaşasın!” diye bağırıldılar.

Ben onlar kadar sevinçli değildim, gerçek olmayan bir masalı dinler gibi babalarını dinlemeleri zoruma gidiyordu, yine de gülümsememi bozmadım.

İkisi de küvete girdiğinde oyuncaklarla ve köpüklerle oynamaya başladılar. Hemen yanlarına çöküp, “Babanızla çok uzun bir süre görüşememiştik,” diye söze başladım.

Umut, “Çünkü babam görevdeydi ve ülkemizi koruyordu, değil mi?” diye sordu parlayan gözleriyle bana bakarak. Onu onaylarcasına başımı salladım. “Evet, aynen öyle.”

“Babanız bana sürpriz yapmak için İstanbul’a geleceğini söylememişti.”

Bir yandan onları yıkıyor bir yandan da o günü anlatıyordum. İkisinin heyecanı ve merakı gözlerinden okunuyordu. Keşke en az benim kadar anıları olsaydı Hakan’la. Eminim ki Hakan ikisini de çok sever, bağrına basardı.

“İki gün babanıza ulaşamadım, yurdun yakınındaki parka gidip salıncağa oturdum. Ağlamak üzereydim, o kadar çok özlemiştim,” dedim. Sesim titremeye başlayınca sustum. İkisi de kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Gözlerimin dolduğunu saklamak için ikisiyle de göz göze gelmemeye çalışıyordum. O zaman bile özleminden ağlayacak olan Narin, bugün dört yıldır Hakan’ı görmüyordu. Sesini duymuyordu, sarılamıyordu ama yaşıyordu. Yaşamak zorunda olmanın ağırlığıyla yaşıyordu hem de.

Boğazımı temizleyerek derin bir nefes aldım. Anne olmak demek böyle bir şeydi işte. Çocukların için her zaman ayakta durmak zorundaydın. Gözlerin mi doldu, gözlerini sakla. Sesin mi titredi, sessiz kal. Mutsuz musun, rol yap. Babam verdiği isme inat hiç narin olamadığını görse ne düşünürdü acaba?

Yüzüme kondurduğum sahte ama kocaman gülümsememle çocuklara baktım. Ben gülünce aynı şekilde tepki verdiler. Onlar gülsün diye ben tüm dünyanın yükünü alabilirdim omuzlarıma. Hiç şikâyet etmediğimi söyleyemezdim ama pişman olmadığım da bir gerçektir. İyi ki anneydim.

“Ben salıncakta sallanmadan öylece otururken arkadan bir el bana pamuk şekeri uzattı. Babanızın ellerini hemen tanıdım.” Onlara bu anıyı anlatırken

kendim de o güne gittim. Hakan'ın ellerinden başlayarak yüzüne doğru tırmanan bakışlarımı, gökyüzü gibi bakan gözleriyle karşılaşmam. Umut dolmuştu içim, güneş doğmuştu da yaz gelmişti sanki onu görünce.

"Ay!" dedi Neşe ellerini birbirine vurarak. "Çok romantik." Kaşlarımı çatarak şaşkın bakışlarımı Neşe'ye çevirdim. "Sen nereden biliyorsun bakalım romantik kelimesini?" dedim minik çenesini baş ve işaretparmaklarımın arasına alarak.

"Sinem abla hep romantik diziler izliyor, dizilerdeki ve filmlerdeki gibi bir aşk yaşamak için şey yapıyormuş... mani... hımm... manidest," dedi. Kendimi tutamayarak banyoda yankılanacak kadar büyük bir kahkaha attım.

"*Manifest* mi?" diye sordum. Kahkahamı tutmaya çalışıyordum ama pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Neşe kaşlarını çatarak, "Ben de aynı şeyi söyledim anne, neden gülüyorsun?" dedi tripli tripli. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi bastırmaya çalıştım.

Umut anlamaz gözlerle bize bakarken, "Evet, anneciğim. Haklısın affedersin," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. Birçok sözcüğü yanlış telaffuz ediyorlardı ancak bu çok hoşuma gitmişti. Manifest demeye çalışırkenki çabası ve en sonunda farklı şekilde telaffuz etmesi çok tatlıydı. Çocuklar mucizevi bir şeydi, az kalsın hüngür hüngür ağlayacağım anıyı eğlenceli bir hale getirmişlerdi.

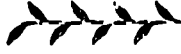
Çocukları durulayıp bornozlarını giydirdim. Bir yandan onlarla ilgileniyor, bir yandan da zihnimin bir köşesinde o günü canlandırıyordum. Salıncaktan nasıl kalkmıştım, Hakan'ın boynuna nasıl atlamıştım bilmiyordum. Kendimi tutamayarak ağladığımda, "Sadece mutluluktan ağlamak serbest demedim mi ben sana?" demişti boynuma öpücüklerini sıralarken. Derin derin aldığı soluklardan kokumu içine çektiğini anlıyordum. Bense ağlamaktan ve sıkı sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamamıştım.

O gün beni salıncakta sallamıştı. Babam öldükten sonra bir ilki daha gerçekleştirmiştik birlikte.

Anın güzelliğiyle o kadar çok kahkaha atıyordum ki ömrüm boyunca o kadar gülmemiştim. Hayatımın en güzel günlerinden birini o gün o parkta yaşamıştım. Bana pamuk şekeri almış, benimle çocuklaşmış ve benim yaralı taraflarıma merhem olmuştu.

Hem ilacım hem de sancımdı benim. Bana en büyük mutluluğu ve en büyük acıyı o tattırmıştı. Onu ömür boyu sevecek ve acısını her daim yüreğimde sır gibi saklayacaktım çünkü bazı acılar ömür boyu çekilmeye değerdi.

* Gerçekleşmesini istediğiniz bir olayı düşünce gücüyle kendinize çekerek olacağına inanmak.

Ezgi, “Ruju biraz şuraya da sürdük mü tamamdır,” dedi ruju dudağıma dağıtırken. O kadar dikkatliydi ki sanki dünyanın en önemli işini yapıyordu.

“Of, çok güzel oldun, Narin. Dudaklarının güzelliği, senin güzelliğin şaka mı?” dedi abartılı bir ifadeyle.

“Gerçekten çok güzel oldun,” dedi Sinem de hayranlıkla. Sinem’le çalışan patron ilişkimiz yoktu, daha çok arkadaş gibiydik. Böyle olmasını özellikle ben istemiştim, ilk başlarda buna pek alışamasa da zamanla sizli bizli konuşmayı ve hanım kelimesini bırakmıştı.

“Teşekkür ederim kızlar, o sizin güzel bakışlarınız,” diye yanıtladım iltifatlarını. İkisi de gerçekten çok güzel kadınlardı.

Sinem orta boylu, esmer, badem gözlü bir kızdı. Girdiği her ortamda dikkat çekerdı ancak o bundan pek hoşlanmaz, bu yüzden mümkün olduğunca az makyaj yapar ve spor giyinirdi.

“Beni hazırlayacaksın diye kendin hazırlanamadın,” dedim Ezgi’ye mahcup bakışlarımı çevirerek.

“Ben kendimi daha çabuk hazırlarım ama önce aynada kendine vereceğin tepkiyi görmek istiyorum.” Aynaya sırtım dönük kalmıştı ve elbiseyi deneme kabini dışında üzerimde görememiştim. Ayakkabılarım, makyajım ve çantamla nasıl göründüğümü merak ediyordum. Heyecanlandığımı hissettim. Uzun zaman sonra, daha doğrusu Hakan şehit olduktan sonra ilk defa bir davete gidiyordum. Her ne kadar ölüm yıldönümünde böyle bir davete gitmek istemesem de onun güçlü karısı olarak ve yine onun için ödülümü almaya gidecektim. Attığım her adım, kazandığım her zafer onun içindi. *Ben, onun içindim.*

Sinem sol elimden, Ezgi sağ elimden tutup beni kaldırdılar. Boy aynasına ilerlerken topuklu ayakkabılarımın beni rahatsız etmeyecek topuk boyunda olmasına şükrettim.

Aynanın karşısına geçtiğimde gördüğüm Narin’i tanıyamadım, gözleri benim gibi bakıyordu ama jilet gibi keskin *eyelinerin* çevrelediği gözler sanki benim değildi. Kalp şeklindeki hafif kırmızı, dolgun dudaklarım yerindeydi ama bir farkla, artık daha kırmızıları.

“Kızlar siz harikalar yarattınız, farkında mısınız?” dedim şaşkınlıkla. “Kendimi yolda görsem tanımayacağım.”

Ezgi kahkaha atarken Sinem küçük bir tebessüm etti. “Zaten çok güzeldin, daha da güzel oldun,” dedi Ezgi aynadaki yansımama bakarak. Üçümüz de aynadaki yansımama bakıyorduk.

Bir an için Hakan sanki o salonda beni bekliyormuş gibi hissettim, sanki gerçekten gözlerinin içine bakarak ödülümü alabilecekmışim gibi. Beni böyle gördüğünde vereceği tepkiyi, gözlerinde göreceğim hayranlık içeren tutkulu ve gururlu bakışları hayal ettim. *İşte benim karım*, der gibi bakardı bana. Gözlerimin kızarmaya başlamasından ağlayacağımı anlayarak bakışlarımı aynadan çektim.

“Benim yukarıda küçük bir işim var ama sen burada hazırlanabilirsin, Ezgi. Sinem senden rica etsem çocuklara bakar mısın hâlâ uyuyorlar mı?” diyerek ikisiyle de göz göze gelmeden odadan çıktım.

Burası iki katlı bir evdi. Beş artı birdi; yukarıda sadece bir oda, kiler ve banyo vardı. Üst kattaki odayı çalışma odam yapmıştım. Günlüğüm de o odadaydı.

Merdivenleri hızlı adımlarla çıktım. Bir an önce defteri, kalemi elime alıp Hakan’a yazmak istiyordum.

Odaya nihayet ulaştığımda kapının kilidini açarak içeri girdim. Çocuklar bu odaya girmemesi gerektiğini biliyordu, Sinem zaten girmezdi ancak ben yine de kilitliyordum. Bu oda benim sırrım gibiydi.

Her defasında bu odada Hakan ile buluşacakmış gibi heyecanla gelirdim, sanki bu odada beni bekliyordu. Biz onunla kavuşmanın yolunu bulmuştuk, satırlarda buluşuyorduk.

Ben kalemdim, o kelam. Ben mısrasıydım şiirin, o şiirin ta kendisi...

Masa, kapının tam karşısında pencerenin önünde duruyordu. Masanın sağında ve solunda pencere vardı, odanın daha iyi aydınlatılması için böyle bir tasarım yapılmış olmalıydı. Sağ tarafta pencerenin hemen bitiminde üçlü beyaz koltuk vardı, yoğun bir çalışma temposu içerisindeysem eğer biraz dinlenmek için bu koltuğu kullanırdım. Odanın sol tarafında ise yine pencerenin bitiminde kitaplığım başlıyor, kapıya kadar devam ediyordu. Dikdörtgen şeklinde bir oda olmasından kaynaklı her şey sıralıydı.

Halı ve perdelerin fon kısmı da kırmızıydı. Oda çok fazla güneş aldığı için böyle bir perde tercih etmişim.

Kapıyı kapatıp masama ilerledim. Defteri masamın üzerinde görmeyi beklemiyordum çünkü her defasında defteri masanın çekmesine koyardım, son gelişimde de çekmeceye koyduğuma neredeyse emindim. Odanın anahtarı benden başka kimsede olmadığı için muhtemelen yanlış hatırlıyordum.

Sandalyeye oturduğumda heyecanım daha da arttı, derin bir nefes alıp defterin kapağını açtım.

Sevgilim, canım, can yoldaşım...

*Ruhumun en derin sızısı, dünyada doyamadığım sevgilim.
Bugün sen gideli tam dört yıl oldu. Ne acım azaldı
ne de seni bir an olsun unutabildim. Bir gün
sana kavuşabilmek umuduyla hayatımı eskitiyorum.
Tam olarak yaptığım bu, yaşamak değil
ömrü eksiltmek ve eskitmek. Ben hâlâ senin gücünden güç
alıyorum ve hâlâ sana tutunuyorum. Tek bir amacım var;
sana, ülkesi için şehit olmuş bir askere layık eş olmak ve yine
ona layık çocuklar yetiştirmek.*

*Hayattaki tüm duygular anlıktır aslında ancak biz
her hatırladığımızda bir kere daha acı çekiyor ve o
acının eskimesine izin vermiyoruz. İtiraf etmesi zor fakat
beni ayakta tutan senin acın, mutlu olur da seni unutturum
diye ödüm kopuyor. Her canım yandığında seni bir kere daha
özlüyor ve anıyorum.*

*Biliyorum, bana sesini duyurabilsen bunun ne kadar yanlış
olduğunu, hayatta olduğum süre boyunca bunun tadını
çıkarmam gerektiğini söyledin. Sen ölmüşken ve ben
yaşıyorken mutlu olmak
ne mümkün?*

*Seni kaybettiğim günde ödül alacağım. Mutlu muyum,
heyecanlı mıyım, yoksa gururlu muyum bilmiyorum ama
eğer mutluyum
şimdi senin huzurunda bu duygudan vazgeçiyorum. Heyecanlı
ve gururluysam sana layık olabileceğim düşüncesindendir.*

*Keşke bugün yanımda olabilseydin ve bana gururla,
aşkla bakabilseydin. Sen orada beni izliyormuşsun gibi
alacağım
bu ödülü çünkü bil ki senin için bütün zaferlerim...*

Seni seviyorum, ilk günkü gibi ve daima...

Hayatınızda hep olacağını düşündüğünüz bir insanı kaybettiğinizde artık yarımısınız. Ne yaparsanız yapın tamamlanamayacaksınız. Ben Narin, Narin Derin Kurt... Yarım, eksik ve parımparçayım. İçimde dolduramadığım bir boşluk ve asla kurtulamadığım hiçlik duygusuyla tam dört yıldır yaşıyorum. Yerini ne zaman bir şeylerle doldurmaya çalışsam, yokluğunun yarattığı boşluk daha da büyüdü içimde ve ben anladım ki bazı boşluklar doldurulmamak için vardır. En derin boşluğum, Hakan'ım, hayatımın ve gönlümün derin kuyusu... Düşmekten ve yenilmekten bıkmadığım acım. Bugün dört yıl daha yaşlandım ama sen hep genç kalacaksın. Senin gençliğine, senin gökyüzünden gözlerine, senin güneşten saçlarına hiç dokunmadı hayat, hiç beyazlamadı saçların ve gökyüzü gibi bakan gözlerinin çevresi hiç kırışmadı. Sen yaşlanamadan ölensin şehidim, ben yaşayamadan ölen olacağım. Bütün hayatım senin şerefine, yaşlanmamana ve yaşayamamana. Bütün ömrüm senin için, gökyüzüm, yeryüzüm ve mahşerim... Alamadığın her soluk, yaşlanamadığın her yaşın için dünyada kalan parçanım. Bütün acılarımı bir vatan sağ olsuna sığdırdım. Alacağım ödülüm bütün şehitlerimize ve ardında bıraktıkları vatan sağ olsun diyenlere. İlk değilsin, son da olmadın, Hakan. Binlerce Hakan, binlerce Narin var ve bir kere daha vatan sağ olsun.

Bunları ona yazamamıştım, bazen kalp konuşur dil ve kalem susardı...

Şirket içi ödül töreninin yapılacağı yere geldiğimizde büyük bir salon karşılaşmıştı bizi. Neredeyse şirketin tamamı buradaydı. Böyle bir ödül töreninin gelenek haline gelmesi çalışanlar için motivasyon kaynağıydı, yaptığımız işlerin takdir görmesi ve bilinmesi çok özeldi. Birçok çalışanın sahip olmadığı haklara sahip olduğumuz gibi, bir de böyle bir tören gecemiz vardı. Bu vesileyle yılda bir toplanıyorduk.

Bu geceki ödül törenimiz bir otelin salonlarından birinde olacaktı. Bu otel İstanbul'un en lüks ve gözde otellerinden biriydi. Ezgi ile birlikte salona göz atıp tören başlamadan önce bir şeyler içebilmek için otelin lobisine çıktık.

"Nalan değil mi o? Yanındaki sevgilisi mi acaba?" dedi Ezgi ardımda kalan bir noktaya bakarak.

Ezgi'nin bakmış olduğu yere dönüp çifte kısaca göz gezdirdikten sonra, "Galiba o, Instagram'da paylaştığı fotoğraflardaki adama benziyor," dedim. Nalan insan kaynaklarında çalışan, ufak tefek, siyah saçlı, beyaz tenli, sevimli bir kadındı. Mor mini elbisesi de ona çok yakışmıştı.

“Değil mi? Yakışmışlar ama beğendim,” dedi değerlendirme yapan jüri üyesi gibi. Onun bu haline gülümsemeden edemedim. “O kadar dikkatli bakma, fark edip yanlış anlayacaklar,” diye yanıtladım onu.

Dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe bana doğru eğildi. Ortalığı kolaçan edip, “Ben ne zaman böyle kol kola gezeceğim Sezgin’le ya, ne zaman fark edecek beni?” dedi fısıltıyla.

Bu defa muzip bir sesle değil de ciddi ciddi sormuştu. “Umarım fark eder,” demekle yetindim çünkü bu konuda ona yardımcı olabilecek kişi ben değildim ve ne yazık ki kendimi hiçbir suçum olmamasına rağmen suçlu hissediyordum.

Ezgi arkasına yaslanıp rahat bir duruşa geçtiğinde kadehinden bir yudum alıp, “Nerede kaldı acaba, henüz gelmedi de. Sana haber verdi mi?” diye sordu. Başımı *hayır* anlamında sallayıp, “Haberim yok maalesef,” dedim. O da *anladım* der gibi başını salladı ve içkisini yudumlamaya devam etti.

Aramızdaki konuşma sonlanınca ben de Sinem’in bana gönderdiği videoları izlemeye başladım. Umut ve Neşe kim daha çok kelime anlamı biliyor yarışması yapıyordu; Sinem onlara sözlükten kelime seçiyor ve anlamını soruyordu, bilen kişi kelimenin zorluk derecesine göre puan alıyordu. Onların o hırslı ve konsantre hallerini izlemeyi çok seviyordum. Çocuklar olmasaydı hayatın bir köşesinden tutabilir miydim hiç bilmiyordum.

Ezgi heyecanla, “Ay! Geldi,” dediğinde telefonu bırakıp kapıya doğru baktım. Sadece Sezgin’in gelişi onu bu kadar heyecanlandırabilirdi. Ezgi üstüne başına çekidüzen verirken ona gülümsemeden edemedim. Dışarıdan çok tatlı görünüyordu, keşke Sezgin de onu fark etseydi.

Sezgin lobide bizim şirketten olan birkaç kişiyle selamlaşıp yanımıza geldi. Ezgi heyecanla ayağa kalkarken, “Hoş geldiniz, Sezgin Bey,” dedi hülyalı hülyalı. Sezgin hafifçe gülümseyerek, “Hoş buldum, Ezgi,” diyerek bakışlarını bana çevirdi. Ezgi gibi heyecanlı olmasam da ben de ayağa kalkarak, “Hoş geldin,” dedim nazikçe gülümseyerek. “Hoş buldum, çok güzel görünüyorsun,” dedi. Hayranlığı bakışlarından ve ses tonundan belliydi ancak ben ağırlığımı hiç bozmadan, “Teşekkür ediyorum, sen de çok şıksın. Ama bence hepimizden şık birisi varsa o da Ezgi’dir,” dedim arkadaşına doğru dönerek. Ezgi bana minnettar gibi bakıyordu ancak Sezgin’in ona öylesine bakması ve beğendiğini ifade eden tek bir cümle bile kurmaması onu üzmüştü. Karşılıksız aşk gerçekten zor olmalıydı. Hakan’ı karşılıksız sevdiğimi, onun bana kayıtsız kaldığını düşünmek bile istemiyordum. Sezgin ya Ezgi’yi artık fark etmeliydi ya da Ezgi onun değerini bilecek biriyle olmalıydı.

Her ne kadar sözlerimle dikkatleri Ezgi'nin üzerine çekmeye çalışsam da Sezgin, Ezgi'ye küçük bir bakış atıp gülümsedi ve bakışlarını tekrar bana çevirerek, "İçeri geçelim mi?" diye sordu. Ezgi'nin moralinin daha da bozulduğunu fark ettim. "Siz Ezgi'yle geçin, ben Sinem'le konuşup geliyorum," dedim. Belki kısa bir an için bile olsa Sezgin'le konuşmak ona iyi gelirdi.

Sezgin başını hafifçe öne eğip, "Peki, çocuklara selam söyle," dedi tebessüm ederek.

"Olur, söylerim," diyerek onu yanıtladıktan sonra Ezgi'nin önden gidebilmesi için eliyle yolu gösterdi. Ezgi, Sezgin Bey'e gülümseyerek bana döndü. "İçeride görüşürüz," dedi.

"Görüşürüz," dedim göz kırparak. Enerjisinin fazlasıyla düştüğünü biliyordum, keşke onun için yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.

Çocuklarla görüntülü konuştuktan sonra salona doğru ilerledim. Herkes yerini almış, yöneticilerimiz sırayla konuşma yapmaya başlamışlardı. Artan müşterilerden ve cirodan bahsediyorlardı. Bense bir an önce eve gitmek ve yorganın altına girerek ağlamak istiyordum. Dört yıl boyunca yaptığım gibi. Törenden sonra aşağı kattaki balo salonunda eğlence düzenleneceği için bu isteğimden şu an için çok uzaktım.

Ben insanlardan müsaade isteyerek Ezgi'nin yanına geçmeye çalışırken konuşma yapması için Sezgin sahneye davet edildi. O ayağa kalkınca göz göze geldik. Kısa bir an duraklasa da gülümseyerek sahneye doğru devam etti. Sahneye çıkana kadar da alkışların ardı arkası kesilmedi. Ezgi'nin yüzü sirke satıyor olsa da gözlerinde sevdiği adama duyduğu gurur ve aşk vardı.

Sezgin alkışlar kesilmeye başlayınca kendinden emin bir duruşla ve güler yüzüyle konuşmasına başladı. Gerçekten çok mütevazı ve güler yüzlü bir adamdı. Birçok kadının hayal ettiği özelliklere sahipti, keşke o da onu sevebilecek birisiyle olabilseydi. Benim ve çocuklarım için yaptığı şeyler paha biçilemezdi ancak onu bir dosttan öte görmem mümkün değildi.

Sezgin de diğer yöneticiler gibi konuşmasını yaptıktan sonra herkese teşekkür ederek sahneden indi. Aslında patron olduğu için herkesten önce konuşması gerekirdi ancak o önceliği her zaman yöneticilere tanırdı. Sezgin bize göz kırıp yerine oturduğunda hafifçe öne doğru eğilip, "İkinci patronu bugün de göremeyeceğiz galiba," dedim muzip bir tavırla. Yahudi bir işadamı olduğunu bildiğimiz bir patronumuz daha vardı ancak Sezgin dışında adını sanını bilen yoktu.

Sezgin boğazını temizledi, yüzünü tam olarak bana doğru dönmese de hafifçe başını bize doğru eğerek, “Kendisi görünür olmayı pek sevmiyor biliyorsun,” dedi. Ne zaman bu adamın adı geçse geriliyordu, ortağından korkuyor olabilir miydi?

“Patron sakat falan mı ya da yüzünde kocaman bir yanık izi mi var?” diye sordu Ezgi merakla. Ben hiç bu açıdan düşünmemiştim. “Neye benziyor bu adam? Esmer mi, sarışın mı, uzun mu, kısa mı, yakışıklı mı, çirkin mi? Zihnimde bile canlandıramıyorum,” diye söylendim.

Sezgin, “Kızlar...” dedi kelimeyi uzatarak vurgulu bir şekilde. Nazikti ama ses tonundaki uyarıyı anlamıştık.

Ezgi ile birbirimize bakıp gülüştük. “Peki peki,” dedim sandalyeme yaslanarak.

Biz kendi aramızda konuşurken personel ödülleri de verilmeye başlanmıştı. Sıranın bana ne zaman geleceğini bilmiyordum ama heyecanlandığımı inkâr edemezdim. *Bugün hüznün dışında hiçbir duyguyu hissedemezsin*, diyen içsesime karşı durmak çok zordu. Bu ses vicdanımın sesiydi ve bana acı çek-tiriyordu. Bir insanın vicdanı ancak ona hak verdiği zaman gürültülü oluyordu işte. Herkeste vicdan var mıydı? Vicdansız kimdi? Hiç vicdan sahibi olmayan mı, yoksa vicdanını susturabilen miydi?

Vicdansız olduğumu kabul edemiyordum, tıpkı heyecanlı olduğumu kabul edemediğim gibi.

Vicdanım ve heyecanım arasında gidip gelirken kürsüden adım duyuldu.

Narin Derin Kurt

Salondan alkış sesleri yükselirken kalbimin atışı hızlandı. Ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı Ezgi’ye çevirdim. Ezgi alkışına kısa bir ara verip sahneyi işaret etti. “Hakan için...” dedi kocaman gülümsemesiyle.

Hakan için...

Adını duyar duymaz bütün sesler silikleşti, alkışlar sustu, zihnim dinginleşti... Vatan sağ olsun diyerek şehitlik mertebesi için ölümsüzlüğe yol-ladığım sevdam, ay yıldız için kalbime attığım kurşunum, benim vatanım, benim memleketim, yerim, yurdum...

Ayağa kalktım ve salona baktım, alkışlar hâlâ devam ederken sahneye doğru yürüdüm. Sahi kaç adım vardı oturduğum sandalyeyle kürsü arasında? Kaç basamakla çıkılıyordu sahneye?

Oturduğum yerden sahneye çıkmak bir dakika bile değildi ancak ben bu sahneye çıkabilmek için dört yılımı vermiştim. Kendi ayakları üzerinde duran

bir kadın olabilmek için sayamayacağı kadar çok adım atmıştım. Ölümle-
den ölüm beğenmiş, hem ölmek hem de yaşamak için Yaradan'a yalvarmıştım.

Sahi ben bu kürsüye gelebilmek için kaç adım atmıştım?

Neydi en büyük başarıım? Hayata tutunmak mı, yoksa mesleğinde iyi
olmak mı?

Kaç adımdır Trabzon ile kürsü arası? Babasını ve eşini kaybetmiş, anne-
sini yıllar sonra kazanmış bu kadın hangi yolları yürümüştür, kaç sapaktan
geçmiştir başarılı olabilmek için?

Sahi ölüm ile yaşam arası kaç nefestir?

Kürsünün başına geçtiğimde alkışlar yavaş yavaş susmaya başlamıştı. Gü-
lümsemek istedim ama olmadı çünkü Hakan'ı sandalyelerin birinde bana gu-
rurla bakarken hayal edemedim. Sanki geleceğinden çok eminmişim de gel-
memiş gibi bir hayal kırıklığı vardı üzerimde. Ben hiç böyle hayal etmemiştim.

Sesli bir şekilde verdiğim nefesim salonda yankılandı. "Herkes iyi akşam-
lar, iyi eğlenceler," diye başladım sözlerime, artık benim sesimden başka ses
yoktu salonda.

Kalabalığa kısaca göz attım. "Buraya gelirken ne konuşacağımı hiç düşün-
medim, nereden başlamam gerektiğini de." Sustum, ne söyleyeceğimi bilme-
diğimden değil söyleyeceklerimin ağırlığından sustum. Verdiğim kısa esten
sonra, "Bugün eşimin şehit oluşunun dördüncü yıldönümü..." diye devam et-
tim sözlerime. Sesim titremişti, dizlerim titremişti, gözlerim bana ihanet etmek
üzereydi ancak ağlayamazdım çünkü burada olmanın hakkını verecektim.

Hakan için...

"Bana benim gölgem yok, ayak izim yok, ismim yok demişti," dedim yut-
kunarak. Ağladım ağlayacaktım ama susmadım, "Ben de olsun, adını dilim
zikretmese de kalbim senin adınla çarpar, olmasın ayak izin ben kokundan an-
larım geçtiğin yolları... Varsın olmasın gölgen, benim gölgem ikimize de yeter
demiştin ona..." diye devam ettim sözlerime. Ara ara sesim titremeye devam
ediyordu ama konuşmaya devam edebilecek güçteydim çünkü gücümü aldı-
ğım adam ölüyken bile beni ayakta tutabilecek kadar güçlüydü.

Derin bir nefes alıp sesli bir soluk daha bıraktım. "Onun gölgesi yoktu
ancak benim şimdi bir izim var. Bugün burada bu şirkete bir iz bırakıyorum.
Ben onun gölgesiyim, iziyim... Bu ödüle beni layık gören tüm yöneticilerime
ve çalışma arkadaşlarıma teşekkür ederim, sizin sayenizde bugün ona verdi-
ğim sözleri tutabiliyorum," dedim ağlamaya başlamadan hemen önce. Salon-
da alkış kıyamet koptu, birçoğu benim gibi kendini tutamamış ağlıyordu.

Gözleri dolu dolu ya da gururla bakıyorlardı bana. Bir kere daha Hakan'a layık olmanın gururunu yaşıyordum.

Hayatımda yaptığım en zor konuşmalardan biriydi ama başarmıştım, bir kere daha kendime teşekkür ettim.

Alkışlar devam ederken ödülümü almak için insan kaynakları departmanından Elif Hanım'a doğru yöneldim, gülümseyerek yanıma yaklaşmaya başladı. Aramızda birkaç adımlık mesafe kalmıştı ki silah sesi duyuldu. Ben daha ne olduğunu anlamadan Elif Hanım yere yığıldı, şakağından vurulmuştu.

Silah sesleri ve yükselen çığlıklarla olduğum yerde kalakaldım. Herkes bir yana kaçışmaya çalışırken Sezgin bana doğru koşmaya başladı. Bense olduğum yere çivilenmiş gibi hareket edemiyordum. Sahnede kimse kalmamıştı ve ben hareket edemediğim için açık hedeftim. Sesler uğultuluydu, kalabalık gitgide artıyordu. Sezgin artık görüş alanımda değildi, Ezgi'yi de göremiyordum. Ateş açan maskeli adamlara karşı Sezgin ve bazı yöneticilerin korumaları karşı ateş açmıştı.

Eli silahlı adamların ne işi vardı burada? Vurulanlar, bağırانlar, kapıdan çıkamayacağını anlayıp sahneye çıkıp sahne arkasından çıkmaya çalışanlar... Ortalık tam anlamıyla karışmıştı ve ben hiçbir şey yapamıyordum. İş arkadaşlarım gözlerimin önünde vuruluyordu. Bu bir rüya mıydı? Hiçbir şeyi kavrayamıyordum.

Bana ölümü anlat, Hakan...

Üşüdüün mü ölürken?

Ölümü bu kadar merak ettiğim için mi ölümün kıyısına kadar geliyordum sürekli? Ölmek dert değildi bana ama sürekli ölümden dönmek ne demektir? Bir insan ya ölür ya yaşardı, bu kadar çok ölümden dönmek de neyin nesiydi?

Çığlıklar, silah sesleri, yanımdan geçen kurşunlar, rastgele etrafa ateş açan bir grup insan ve kurban olan bizler...

Ben olayın gerçekliğini idrak edemedim cam tavanı kırıp iplerle salona inen siyah maskeli adamlarla birlikte çatışma daha da büyüdü. Helikopter sesini duyabiliyor hatta görebiliyordum. Ateş açan kişilere karşı ateş açmışlardı, diğerlerine nazaran daha donanımlı gelmişlerdi.

İnsanlar birbirinin üzerine basıp kaçmaya çalışıyorlardı, kaç kişi bana çarpa çarpa sağa sola koşturdu sayamadım. Kendine güvenli bir siper bulan saklandı, bense yaşadığım şoku atlattığımda dizlerimin üzerine çöküp ellerimle başımı korumaya alabildim. Bunu yapabilmek bile benim için büyük bir başarıydı çünkü olduğum yerde kalakalmıştım.

Ezgi'nin adımı söyleyen kısık sesini duyduğumda hafifçe başımı kaldırdım. Ezgi vurulmuş, sahneye çıkan merdivenlerde yatıyordu. Bütün vücudum boşaldı onu öyle görünce. Ne yaptığımın çok da bilincinde olmadan ayağa kalkarak ona doğru koşmaya başladım. Bir yandan ağlayarak ona bağırıyor, bir yandan ölmemesi için dua ediyordum. Göğsü tamamen kanlar içindeydi, tek temennim kalbinden vurulmamış olmasıydı.

Ezgi'ye ulaşmama çok kısa bir mesafe kalmıştı ki sol yanımda, göğsümle kolum arasında kalan bir noktada ince bir sızı hissettim. Elim rahatsızlık hissiyle sızıyı hissettiğim yere değdiğinde kana bulandı. Vurulmuş muydum?

Bedenimden oluk oluk kan akarken gözlerim kararmaya başladı, sesler uzaklaşıyordu. Direnmeye çalışıyordum ancak gücüm tükenmişti, kendimi artık taşıyamıyordum.

Dizlerimin üzerine düşeceğim anda arkamdan bir el uzandı bana. Ellerini belime sarıp karşıma geçti, beni sıkıca göğsüne çekip düşmemi engelledi. Kar maskeli adam elinin sert kısmıyla yüzüme gelen saçlarımı çekerek adımı seslendi. Maskeli adam adımı nereden biliyordu?

Sesi çok endişeli ve sanki çok uzakmışız gibi geliyordu. Birkaç kere daha adımı söylediğinde sesinin çok tanıdık olduğunu fark ettim. Ölüirken belki de tüm sesler birine ya da birbirine benziyordu. "Hakan..." dedim sesin sahibine, sesi onunki gibiydi. Kalan gücümü de toplayıp maskeden görebildiğim tek yer olan gözlerine baktım. Gözleri de ona çok benziyordu, gökyüzü mavisi...

Gülümsedim, ölüyordum ve Hakan beni almaya gelmişti. Ben Hakan'ı öyle çok sevmiştim ki ölümün cismi bile Hakan'ı doğurmuştu bana. Azrail en güzel haline bürünmüştü karşımda.

Bir kere daha, "Hakan," dedim. "Ölüm soğukmuş."

Ölüirken üşüyüp üşümediğini çok sormuştum ardından, şimdi biliyordum. Ölüm gerçekten kar gibi yağıyordu üzerine insanın. Dilim damağım birbirine yapışmıştı ve çok üşüyordum.

"Narin, gözlerini açık tutmaya çalış, sakın uyuma," dedi Hakan'ın sesi. Bu çok zordu, çok halsizdim ve bir an önce Hakan'a gitmek istiyordum.

"Ben zaten buradayım," dedi beni sarsarak. Ölmüş müydüm yani?

"Hayır ölmedin, ben yaşıyorum," dedi bağırarak. "Şimdi değil, bugün değil, artık değil," diye bağırıyordu.

Ben konuşuyor muydum, yoksa o aklımdan geçenleri mi duyuyordu?

"Seni duyuyorum, Narin. Konuşmaya devam et benimle, tamam mı? Uyuma sakın!"

Gözlerimi bir kere daha açmayı başardığımda Hakan'ın gözleri bana bakıyordu. Maskeyi çıkarmak istedim ama kolumu hareket ettiremedim. Her yer dönüyordu, hiçbir şey net değildi.

Hakan'ın sesi birçok isim sayıyor ve emirler yağıdırıyordu. Benimle birlikte yere çökmüş, bana siper oluyordu.

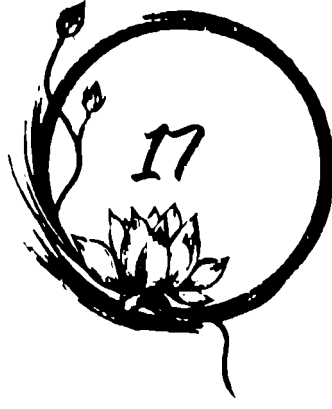
Sesler gitgide uzaklaşırken karanlığın beni çağırıldığını hissedebiliyordum.

“Narin, benimle kal!” diye bağırdı salonu inletircesine. Onu duyuyordum ama tepki veremiyordum. Karanlık beni çağırıyordu, şimdi uyuyacak ve cennette Hakan'ın yanında uyanacaktım.

Vuslat vakti... diye fısıldadı zihnimdeki ses.

Sesler gitgide uzaklaşırken duyduğum son ses endişeli bir şekilde bağırın, Hakan'ın sesine benzeyen o ses oldu.

“HALİT, NARİN ÖLÜYOR!”

Öldüğümüzde layık olduğumuz yere gitmeden önce bekleyeceğimiz yer miydi araf? Cennetin nimetlerine mi layıktık, yoksa cehennemın ateşine mi? Ne kadar çok benziyordu araf dünyaya; ikisi de arada kalmışlık, ikisi de belirsizlik.

Kirpiklerim birbirine yapışmış, açılmamak için benimle mücadele etse de onları açabilmek için mücadele ediyordum. Gözlerimi bile açamayacak kadar güçsüz müydüm?

“Sinem abla, annem bu kez uyanıyor galiba,” dedi Umut heyecanla.

Yanıma yaklaşan adım seslerini duyduğumda Sinem, “Narin, beni duyabiliyor musun?” diye sordu hevesle. *Evet* diyemedim. Biraz bekledikten sonra elimi tutup, “Beni duyabiliyorsan elimi sıkmaya çalış,” dedi. Ben gözlerimi açamıyor, konuşamıyordum, nasıl elini sıkabilirdim ki? Bir gayretle dedim. Başarısız olduğumu düşünürken Sinem, “Çok şükür, Narin,” dedi.

“İlaçlar biraz ağır, o yüzden uyuyorsun sürekli ama ilacın dozunu azalttılar, kendine geleceksin yavaş yavaş,” dedi. Sonlara doğru sesi uzaktan gelmeye başlamış ve en sonunda kesilmişti.

Geçmiş

Hakan hipnotize olmuş gibi gözlerini benden alamazken, “Çok güzel olmuşsun,” dedi.

Bana yere kadar uzanan, beyaz, saten bir elbise almış ve akşam saat yedide hazır olmam gerektiğini söylemişti. Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama o da çok şıktı. Beyaz gömleği, siyah takımı ve siyah kravatıyla çok yakışıklı olmuştu. Üniforması bir yana böyle kıyafetlerin içinde de nefes kesici görünüyordu.

“Sürprizin ne, çok merak ediyorum,” dedim heyecanla.

İnsanların nadiren ama benim sıklıkla gördüğüm gülümsemesi genişlerken, “Birkaç saate öğrenmiş olacaksın,” dedi bir kere daha beni baştan aşağı süzerek.

Yüzüme gelen saç tutamlarını düzeltirken, “Öyle bakmasana bana,” dedim utanarak. Küçük bir tokayla saçlarımı arkadan yarım tutturmuş, tamamen toplamamıştım.

“Nasıl bakıyormuşum?” dedi göz kırparak.

“Şey gibi...”

Sevişmek istiyormuş gibi...

Gözlerimi kaçırarak boğazımı temizledim. “Neyse... Ne zaman çıkıyoruz?” dedim elbisemi düzeltiyormuş gibi yaparak. Sırf göz göze gelmemek için elbisemle uğraşıyordum. İnsan kendi düşüncesinden utanır mıydı, utanmıştım işte.

“Çok güzelsin, Narin... Narinsin, masumsun,” dedi ellerini belime dolayarak. Dudakları boynuma değdiğinde kalbim deli gibi atmaya başladı. “Çekicisin,” diye ekledi ve bir öpücük daha kondurdu boynuma. Topuklu ayakkabımın izin verdiği ölçüde parmak uçlarımda yükseldim, o beni öptükçe daha fazlasını istiyordum.

“Güzelsin,” bir öpücük daha...

“En önemlisi benimsin. Benim kadınımsın,” dedi fısıltıyla.

Kendimden geçmiş bir haldeyken bedeni benden uzaklaşınca üşüdüğümü hissettim. Beni düşünemez duruma getirip benden uzaklaşmıştı resmen.

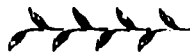
Karşıma geçtiğinde maviliklerine *neden bıraktın* der gibi baktım.

“Biraz daha çıkmazsak geç kalacağız,” dedi muzip bir gülümsemeyle. Kendimi tutamayarak dudaklarına sert bir öpücük kondurup geri çekildim.

“Yapmazsam içimde kalırdı ve tüm gece bunu düşünürdüm,” dedim. Hakan şaşırda da şaşkınlığını atlattıktan sonra iki elini yanaklarıma koyup dudaklarıma kapandı. Benden daha şehvetli bir şekilde öperken ben de aynı şekilde ona karşılık vermeye başladım.

Geri çekildiğinde ikimiz de soluklarımızı düzenlemeye çalışıyorduk.

“Ben de bunu yapmasaydım içimde kalırdı.”

Arabayla bir otelin önünde durduğumuzda, “Burada mı sürpriz, burada ne sürpriz olabilir ki? Nasıl bir sürpriz, hadi anlat,” dedim tek solukta.

Heyecanım karşısında gülümserken, “Anlatmak aynı etkiyi yaratmaya bilir, görmeni daha çok isterim,” dedi gözlerimin içine bakarak. Gözlerime

öyle bir bakıyordu ki tam olarak hangi duyguyla baktığını anlayamıyordum. Sanki benden bir şey istiyordu. *Acaba soru sormamamı istiyor olabilir mi*, diyen içsesime hak verirken, “Tamam, hadi görelim o zaman,” diyerek kapı kulpuna uzandım. Hakan çevik bir hareketle elimi tutup avuçlarının arasına aldı.

“Gözlerini bağlamama izin verir misin?”

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken, “Olmaz!” dedim. Elim avucunun içinden çekerek kollarımı birbirine bağladım.

Hakan küçük bir kahkaha atıp, “Küçük bir çocuk gibisin şu an, niye olmazmış anlat bakalım,” dedi. Karşısında gerçekten beş yaşında bir çocuk varmış gibi anlayışlı konuşuyordu benimle. Gerçekten Hakan’ın yanında yaşımı unutuyordum, içimde kırgın ve kimsesiz bir kız çocuğu vardı, sevildiğini anlayınca böyle ortaya çıkıyordu işte.

“Göz makyajım bozulur,” dedim bakışlarımı sağımda kalan cama doğru çevirerek.

Hakan’ın yüzünü çok net olmasa da camdaki yansımadan görebiliyordum. Yüzünde oluşan muzip gülümsemeyle “Hımm... Bu büyük bir sorun,” dedi.

Anlaşılan o da benimle eğleniyordu. Hakan normalde naz niyaz çekecek biri değildi, evet çok sabırlı bir insandı ancak böyle şeylere sabır göstermeyeceğini biliyordum, bana özeldi bu tavrı. Hilal’i ne kadar sevdiğini biliyordum ancak onun bile nazını çekmiyordu.

“Evet, büyük bir sorun, o yüzden hemen gitmeliyiz ve ben hemen görme-liyim. Meraktan çatlasam şurada hoş mu?” dedim bakışlarımı ona çevirerek.

Diliyle dudaklarını ıslattığında bakışlarım kısa bir an için dudaklarına kaydı ancak orada çok fazla oyalanmadan gözlerine tırmandı. “Göz makyajının bozulmayacağına söz versem kabul eder misin peki?” diye sordu nazik bir tonda.

“Üç aylık ömrüm mü kaldı, doğru söyle,” dedim panikle.

Hakan şoka girmiş gibi, “Ne... Ne alaka şimdi?” dedi şaşkınlıkla.

“Bana çok nazik davranıyorsun!?” dedim. *Hayırdır* der gibi bir ses tonuyla söylemiştim. İnsan nazik tavır karşısında hesap sormamalıydı ama nedense bugün şımarasım vardı. Bugün sanki çok özel ve önemli bir gündü de buna hakkım vardı. Bana böyle hissettiren bir adama ömür boyu borçluydum. Hiç şımarmamış bir kız çocuğuna şımarma hakkı vermişti. Bir kere daha doğru bir adamla olduğum için kendimle gurur duydum.

Hakan'ın kaşları şaşkınlıkla havalandırken, "Normalde kaba mı davranıyordum?" diye sordu. Şaşkınlığı sesine de yansımıştı.

"Hayır," dedim *ne münasebet* der gibi.

"Ee o zaman?" diye sordu anlamaz gözlerle bakarak. Galiba ambale etmiştim onu yanlışlıkla.

"Tamam tamam, bağla hadi," dedim muzip tavrıma geri dönerek.

Hakan siyah göz bandını nazikçe gözlerime bağlarken heyecanım daha da arttı.

"Ben arabadan inip seni çıkaracağım. Bekle, sakın kendin inmeye kalkma," dedi ve yanağıma öpücük kondurup arabadan indi.

Kısa bir bekleyişten sonra oturduğum kısmın kapısı açıldı. Hakan ellerimi tutarken, "Yavaşça kalk, başına dikkat et," dedi beni ayağa kaldırarak.

Nihayet arabadan çıktığımızda, Hakan arabanın kapısını kapatarak kapıları kilitledi. İçimde bir his vardı, sanki yolculuğumuz bitmiş değildi de yeni başlıyordu.

Hakan bir elimi tutarken, boşta kalan eliyle de belimden tutup beni yönlendiriyordu.

"Kapıdan giriyoruz şimdi, asansöre bineceğiz," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne zaman açacağım gözümü? Kaçınıcı kata çıkacağız?" gibi soruları arka arkaya sıralayınca Hakan küçük bir kahkaha atarak, "Terasa çıkacağız sevgilim," dedi.

Normal insanlar için kısa ancak benim için uzun bir bekleyişten sonra Hakan nihayet, "İniyoruz sevgilim," dedi. Nabzım hızlanmış, ellerim terlemeye başlamıştı. Sürprizleri seviyor muydum, sevmiyor muydum emin olamamıştım. Bildiğim tek şey, kalbimin yerinden çıkacak gibi atması ve titreyen dizlerimdi.

Asansörden indiğimizde ben ne olduğunu anlamadan Hakan gözlerimdeki bağı çözdü. Ben etrafıma bakmaya çalışırken arkamı dönmeme izin vermeden ellerimi tuttu. "Seni çok seviyorum, Narin. Bütün dünyaya saçsam bu sevgiyi bitmez, öyle bir sevmek..." dedi gözlerimin içine bakarak. Hakan çok romantik bir adam değildi ancak samimiydi ve beni nelerin mutlu edeceğini çok iyi bilirdi.

Sözleri kalbimin kanat takıp uçmasına yetmişti. "Biliyorum, ben de seni aynı aşkla seviyorum," dedim aynı samimiyetle. Hakan'ın eli titremezdi, sesi titremezdi ama şu an ikimizin de elleri titriyordu, sesimiz titriyordu. Çok sevmek vücudun bile ezberini bozabiliyordu.

“Sensiz kalmak istemiyorum, Narin hatta sana geç kalmış hissediyorum kendimi. Bundan sonraki tek bir saniyem sensiz geçmesin istiyorum.”

Yutkundum, yani bu...

“Benimle evlenir misin, Narin? Benim yol arkadaşım olur musun?” dedi önümde diz çökerek. Düşmanının bile karşısında diz çökmeyeceğini bildiğim adam, benim karşımda diz çökmüştü. Gözlerimin içine sanki çaresizmiş gibi bakıyordu, aşk en güçlü insanı bile muhtaç hale mi getiriyordu?

Gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Mutluluktan ağlamak, duyguların en güzeliydi ve ben bu duygu için değil gözyaşlarımı, gözlerimi bile feda edebilirdim.

Onu kaldırmak yerine ben de dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerine bakmaktan uzattığı yüzüğü bile yeni fark ediyordum. “Senin yolun da olurum, yol arkadaşın da olurum. Kanadın kırılırsa kanadın olurum... Sana cevabım hep evet, sen benim çıkmaz sokağımsın, yolu hep sana çıkan bir insan seni nasıl reddedebilir ki?” dedim. Bir yandan ağlıyor bir yandan gülümsüyordum. Onun da gözünden bir damla yaş aktı. Yüzümü avuçlarının arasına alarak şehvetli, küçük bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Gözyaşı yanaklarıma değdi ve benim yaşlarımla karıştı, tıpkı benim ona karıştığım gibi.

Birlikte ayağa kalktık, tek taş yüzüğü parmağıma geçirip beni kollarının arasına aldı. “İyi ki geldin hayatıma ve iyi ki hep kalacaksın.”

“Birlikte uzun bir ömrümüz olsun,” dedim göğsüne iyice sokularak.

Bir süre böyle kaldıktan sonra, “İkinci sürprize hazır mısınız?” diye sordu.

“Nasıl yani, bir sürpriz daha mı var?” diye sordum. Başımı göğsünden kaldırıp şaşkınlıkla gözlerinin içine baktım.

“Terasın olduğu kata geldik ve terasa çıkmadık?” dedi soru sorar gibi.

Ben bu detayı tamamen atlamıştım. Asansörün durduğu yer koridora açılmıştı, benim bakış açımda Hakan ve onun hemen arkasında duvar vardı.

“Teras hemen arkada mı kalıyor?” diye sordum şüpheyle. Etrafı incelemek istediğimde bunun için izin vermemiş olabilirdi.

“Evet, madem karım olmayı kabul ettin, bunun hemen olması için hiçbir engel yok,” dedi gülümseyerek.

Soru sormama fırsat vermeden, elimden tutup beni ardımda kalan terasa doğru yönlendirdi. Filmleri cam olduğu için terasta ne olduğunu göremiyordum. Birkaç adım sonra terasın kapısının önündeydik. Ben terasta ne olduğunu merak ederken otomatik kapı açılır açılmaz alluş kıyamet koptu. Buradaki insanların hiçbirini tanıımıyordum ancak sanıyordum ki onlar

Hakan'ı ve beni tanıyordu ve yine sanıyordum ki az önceki evlilik teklifini bizzat izlemişlerdi.

Balonlarla ve çiçeklerle donatılmıştı teras, çok büyük bir kalabalık yoktu ancak tanımadığım bu insanların Hakan'ın hayatında önemli bir yere sahip oldukları belliydi.

İlk yanımıza gelen, "Hayırlı olsun yenge," diyen diğerlerine göre daha genç olan bir adamdı. Hakan'dan biraz daha kısa, vücudu yapılı, siyah saçlı, yanık tenli birisiydi ancak tahminime göre normalde beyaz tenliydi. Muhtemelen sürekli görevde olmaktan esmerleşmişti.

O kadar heyecanlı ve şaşkındım ki hiçbir şey diyemedim ancak teşekkürünü başımı hafifçe öne eğerek kabul ettim. İnşallah benim için soğuk birisi diye düşünmezlerdi.

Hakan, "Bu Emre, benim silah arkadaşlarımdan biridir, en küçüğümüz," dedi omzuna hafifçe vurarak.

Emre biraz utansa da, "Hayırlı olsun komutanım," dedi samimi bir şekilde. Hakan belli ki Emre'den daha üst rütbedeydi ancak ona silah arkadaşım demişti, nedense bu dikkatimi daha çok çekti.

Hakan başını hafifçe öne eğerek, "Eyvallah," dedi aynı samimiyetle. Aralarında ast üst ilişkisinden çok abi kardeş ilişkisi varmış gibi hissettim.

"Hayırlı olsun komutanım, hayırlı olsun yenge," diyen Hakan'dan daha kısa ancak Emre'den biraz daha uzun biriydi. Emre'ye göre biraz daha mesafeli bir duruşu vardı.

Hakan aynı şekilde, "Eyvallah," derken bakışlarını bana çevirerek, "Asreğmen Halit," dedi.

Ben, "Memnun oldum," derken o, "Şeref duyduk," demişti yüzünde mimik oynamadan. Anlaşılan bu adam da Hakan gibi pek gülmüyordu. Halit esmer, kara kaşlı, kara gözlü, yakışıklı bir adamdı. Hilal abisinin yakışıklı bir ekibi olduğundan haberdar mıydı acaba?

Hilal...

O neden burada değildi sahi? Abisinin bana evlenme teklifi ettiğini biliyor muydu?

Adının Halil ve aynı zamanda Halit'in kardeşi olduğunu öğrendiğim biriyle, ardından da Orhun diye başka biriyle daha tanışmıştım ancak aklım Hilal'deyken onlara pek konsantre olamıyordum.

Tanışma faslı bittiğinde herkes kendi arasında konuşmaya daldı. Hakan'ın arkadaşlarıyla tanıştığıma gerçekten memnun olmuştum. Hakan

onlardan bahsederken, “Onlar için can alır, can veririm,” demişti. Hakan’ın bu kadar sevdiği insanları tanımak hoşuma gitmişti. Hepsini birbirinden iyi insanlardı, gözlerinde ise parlayan bir ışık vardı; cesaret. Hakan yaptıkları işlerden, görevlerinden pek bahsetmezdi ancak onların ne kadar gözü kara olduklarını anlatmıştı, onlarla gurur duyuyordu.

Kendimi biraz daha toparladığımda az önce odaklanamadığım Halil ve Orhun’a odaklandım. Halil, Halit’ten daha sıcak ve heyecanlı biriydi, Emre ile de arasında pek yaş farkı yoktu.

“Nerelisiniz?” diye sordum ortaya. Ne konuşacağımı bilemiyordum o yüzden memleketten girmenin iyi olabileceğini düşünmüştüm.

Orhun hemen öne atılarak, “Yiğidin harman olduğu yer,” dedi gururla.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken Hakan, “Sivaslıyım demek istedi,” dedi gülümseyerek.

“Haa...” dedim şaşkın şaşkın. Yiğidin harman olduğu yer Sivas mıymış? “Ben bilmiyordum,” dedim mahcup mahcup. Orhun’un yüz ifadesine bakılırsa bu onun için önemliydi, bu yüzden kendimi mahcup hissetmişim.

“Önemli değil yenge, senin canın sağ olsun,” dedi. Ciddi ciddi bilmediğime bozulmuştu.

“Yenge kusura bakma, çok hassas kendisi bu konuda. Hatta bir lafı var kendisinin, Sivaslı olmasaymış malamat olurmuş,” dedi Emre dalga geçerek.

“Tabii oğlum, ya malamat olurum ya da mahcup olurum,” dedi *iyi ki Sivaslıyım* dercesine.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, gözucuyla Hakan’a baktığımda o da eğleniyor gibi görünüyordu.

“Sen nerelisin?” diye sordum Emre’ye. Gülen yüzü anlamadığım bir şekilde bozuldu.

“İstanbul,” dedi gözlerini kaçırarak. Ne olduğunu anlamadığım için Hakan’a baktım. Hakan *sonra anlatırım* der gibi göz kırptı, bu konuyu fazla uzatmamı istemediği belliydi.

“Biz de İzmirliyiz,” dedi Halil abisi Halit’i işaret ederek. Halit sigarasının dumanını üfleyerek başını kardeşini onaylar gibi salladı.

Anladığım kadarıyla Halit konuşmayı pek sevmiyordu. Nedense onun bu özelliğini Hakan’a benzetmişim.

“Çok güzel zeybek oynarlar,” dedi Hakan övgüyle.

* Sivaslıların beter olmak, rezil olmak anlamında kullandığı kelime.

“Komutanımın da bizden geri kalır bir yanı yok ha!” dedi Halil abartılı bir ifadeyle.

“Aa!” dedim şaşkınlıkla. “Nasıl yani, benim neden haberim yok?” diye sordum. Hakan’ın geniş kollarını açıp zeybek oynadığını düşündüğümde kalp atışlarımın hızlandığını fark ettim, bu düşünce beni gerçekten çok heyecanlandırmıştı.

Belimden tutup hafifçe kendine çekti. “Konusu geçmemiştir sevgilim,” dedi.

“En kısa zamanda izlemek istiyorum ama,” dedim muzip bir tavırla.

Hakan hafifçe gülümseyerek, “Sen ne zaman istersen,” dedi içten bir ifadeyle.

Hakan ile ilişkimiz ilerledikçe şunu fark etmiştim ki ondan ne istesem yapacak gibiydi. Öyle bir bakıyordu ki gözlerime *benden bir şey iste, iste ve ben de yapayım* der gibi.

Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri olabilirdi, kalbim çiçek bahçesi gibi desem asla abartmış olmazdım. Bütün renkler sanki daha canlıydı, Hakan bana bir kere daha *hayat yaşamaya değer* dedirtmişti.

Hakan ve arkadaşlarıyla birçok konudan konuşmuş, bazen çalan müziğe eşlik etmiş ve ikramlardan tatmıştık. Aralarındaki bağın kuvvetli olduğunu onları hiç tanımayan ama dışarıdan gören biri bile anlardı. Birbirlerinin dostu, sırdaşı, kardeşi olmuşlardı. Birbirlerine canlarını emanet eden insanlar için bu bağ önemli olmalıydı.

Benim tek dostum Hilal burada değildi ve bu benim için büyük bir eksiklikti.

Daha fazla dayanamadım ve müsaade isteyerek Hakan’ı bir köşeye çekip mavi gözlerine baktım. Gözlerinde görmeye pek alışkın olmadığım dingin bir ifade vardı, huzurluydu. Bunu bozmak istemediğim için sakın bir tonda, “Hilal’in haberi var mı?” diye sordum.

Hakan gözlerini kaçırarak kısa bir an boşluğa baksa da bakışlarını tekrar bana çevirip, “Böyle bir günde en yakın arkadaşının yanında olmasını isteyeceğini biliyorum,” dedi. Sadece onun değil, Eren’in de olmasını isterdim. İkimizin de kardeşleri böyle bir günde yanımızda olmayı hak ederdi, hatta Nurten teyze ve Ragıp amca da olmalıydı.

“Ben görevden gelene kadar söylemeni istemiyorum, Narin. Geldiğimde birlikte söyleriz,” dedi hafifçe gülümseyerek. Göreve gitmesi alışkın olduğum bir şeydi ancak sesinde saklayamadığı bir tereddüt vardı. Yutkunarak, “Zor bir görev mi?” diye sordum. Gözlerimin içine uzunca bakarak,

“Endişeleneceğin bir şey değil. Senden istediğim anın tadını çıkarmın, Narin sonuçta bu bir düğün değil. Düğünde istediğin herkes yanımızda olacak,” dedi söz verir gibi.

Soruma net bir cevap veremese de görevin zor olduğunu anlamıştım. Endişelenme demişti ancak endişelenmeden nasıl yapacaktım bilmiyordum. Değil aklım, kalbim ve ruhum da onda kalıyordu.

Moralimin bozulduğunu belli etmemek adına gülümseyerek, “Sen öyle diyorsan...” dedim.

Hakan gülümsememe aynı şekilde karşılık verip konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki Emre, “Nikâh memuru geldi komutanım,” diye seslendi.

“Nikâh memuru mu?” diye sordum şaşkınlıkla.

İkinci sürpriz...

Ben ikinci sürprizin arkadaşlarıyla tanışmak olduğunu zannederken nikâh memuru bana gerçekten büyük bir sürpriz olmuştu.

“Evlilik teklifimi kabul ettiğine göre bugün evlenebiliriz diye düşündüm. Anlarsın sandım ama heyecandan anlamadın,” dedi Hakan gözlerimin içine bakarken. Maviliklerine bakarken *bu adam benim kocam mı olacak* diye geçirdim içimden, bir ömür boyu gece karanlığında bile gökyüzünü seyredebilecektim.

Hakan benim cevap veremememi olumsuz bir yanıt almış gibi değerlendirmiş olacak ki, “Tabii bugün olmaz, herkesin yanımızda olduğu bir gün olsun dersen anlarım,” dedi. Sesindeki buruk tonu anlamıştım ama buna rağmen kararımı etkilememek için gülümsüyordu.

Kararlılıkla gözlerinin içine baktım. “Sen bana bir ömür boyu gökyüzüne bakma şansını tanımışsın, bugün değilse ne zaman? Tabii ki de hemen şimdi evlenirim seninle,” dedim net bir şekilde. Ondan da kendimden de emindim. Bizden daha emin olduğum bir şey varsa o da sevdamızdı, doğru ilişkide doğru zaman diye bir kavram olamazdı; doğru ilişkilerde her daim vakit şimdiyi işaret ederdi.

Hakan’ın yüzündeki gülümseme göz kenarlarını kırtırtıracak kadar büyük ve içtendi. O gülümsediğinde güneş bir kere daha benim için doğmuş demekti. Elini tutmam için bana uzattı. El ele nikâh memurunun yanma ilerlerken Hakan’ın timinden alkışlar ve ıslık sesleri yükseliyordu. Dizlerimin titremesini, ellerimin terlemesini ve kalbimin ritmini kontrol edemiyordum. *Evlениyorum* diye bağırarak tüm İstanbul’u gezebilirdim.

İkimiz de kocaman gülümsemelerle nikâh memurunun karşısına çıktık. Nikâh memuruyla tokalaştıktan sonra Hakan, “Kabul edersen nikâh şahidinin

Emre ve Halil olacak,” dedi elini ensesine atarak. Bana kalsa şahitlerim Hilal ve Eren olurdu, Hakan da bunu tahmin etmiş olacak ki bu soruyu sorarken oldukça gergindi.

Bakışlarımı Emre ve Halil’e çevirdim, ikisi de nefesini tutmuş vereceğim cevabı bekliyordu. “Onlar da kabul ederse neden olmasın?” dedim rahat bir ifadeyle. Hakan’ın rahatlamasını istiyordum, her ne kadar bir yanımda buruk olsa da ben mutluydum. O bana cennete gitmeyi reklif etse hiç tereddüt etmeden giderdim, Hakan bir yana dünya bir yanaydı benim için.

Emre ve Halil rahat bir nefes verirken birbirlerine bakıp gülümsediler. Bakışlarımı tekrar Hakan’a çevirdiğimde onun da rahatladığını anladım.

Benim şahidim Emre ve Halil olurken, Hakan’ın şahidi Orhun ve Halit’ti.

Nikâh memuru klasik konuşmasını yaptıktan sonra mikrofonu bana uzatarak, “Gelin hanım adınız, soyadınız,” dedi babacan tavrıyla.

Sahnede şarkı söyleyecekmişçesine heyecanlanmıştım. Mikrofona doğru hafifçe eğilerek, “Narin Derin,” dedim. Heyecandan sesim titriyordu, hatta o kadar heyecanlanmıştım ki adımları unutmadığıma şükrediyordum. Kısa bir alkıştan sonra, “Anne ve baba adınız,” dedi. Annem ve babam... Yüzümdeki gülümseme engelleyemediğim bir şekilde soldu. Dudaklarım konuşmak için birkaç defa aralansa da başarılı olamadım. Babam benim kanayan yaram, annem ise kimsesizliğimdi. Başka bir hayat senaryosunda şu an yanımda bana gülümseyerek bakıyor olabilirlerdi.

Hakan’ın elimdeki baskısıyla ana geri döndüm. Elimi sımsıkı tutarken *ben senin her şeyinim*, der gibi bakıyordu. Doğruydum, o benim her şeyimdi.

Derin bir nefes alarak gülümsemeye çalıştım. “Annem Münevver, babam Rasim,” dedim. Böyle bir günde hiçbir şeyin keyfimi kaçırmamasına izin veremezdim.

Bizimkilerin alkışından sonra mikrofon Hakan’a uzatıldı. “Damat bey sizin de adınızı, soyadınızı, anne ve baba adınızı alalım,” dedi nikâh memuru. Hakan ceketinin önünü tutarak hafifçe mikrofona doğru eğildi. “Hakan Kurt, annem Nurten, babam Ekrem,” dedi kendine has tok sesiyle. Az önceki alkıştan çok daha yüksek çıkınıştı alkış sesi, komutanlarına kıyak geçmişlerdi ancak bu haksızlığı bu seferlik görmezden gelebilirdim.

Nikâh şahitlerinin de adı soyadı alındıktan sonra nikâh memuru, “Evet, nikâh akdine geçebiliriz,” dedi. Heyecanım daha da artarken, “Sayın Narin Derin, Hakan Kurt Bey’i iyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta eş olarak kabul ediyor musunuz?” diye sordu coşkulu bir sesle.

Derin bir soluk alıp, "EVEETT!" diye bağırdım yüksek sesle. Bütün vücudumun titrediğini hissedebiliyordum. Hakan'ın gözlerinin içine baktım, uçsuz bucaksız mavilikleri parlarken adeta bana gülümsüyorlardı.

Cevaplama sırası Hakan'a geldiğinde kısa bir an nikâh memuruna bakıp tekrar bakışlarını bana çevirdi. "Siz sayın Hakan Kurt, Narin Derin Hanım'ı iyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"İyi günde, kötü günde, hastalıkta, sağlıkta ve ömrümün geri kalanında. Evet, kabul ediyorum," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Bu sadece bir kabulleniş değildi, bu bir yemindi, bu bir sözdü... Ömürlük bir söz.

Bakışmamızı bölen, "Sayın şahitler siz de şahitlik ediyor musunuz?" diye soran nikâh memuru oldu.

Şahitlerimiz asker olduklarını belli edercesine hep bir ağızdan yüksek sesle, "Evet, ediyoruz," diye yanıtladılar.

Nikâh memuru herkesin onayını aldıktan sonra bize dönerek, "Şahitlerimizden de onayı aldığımıza göre belediye başkanının bana verdiği yetkiyle sizleri karı koca ilan ediyorum. Hayırlı, uğurlu bir evliliğiniz olsun," dedi içten bir şekilde. Evlilik cüzdanını bana uzatırken az öncekilerden daha yüksek bir alkış koptu.

Nikâh memurunun sözlerinden sonra Hakan başımı avuçlarının arasına alarak alnımdan öptü. "Hayatıma bir kere daha hoş geldin narin sevgilim, soyadımı kabul ettin, beni kabul ettin ve beni dünyanın en mutlu insanı yaptın... İyi ki geldin," dedi erkeksi tok sesiyle.

Yüzümdeki kocaman gülümseme ve içimde dinmeyen heyecanımla, "Asıl sen iyi ki geldin, sen geldin ve benim hayatıma güneş doğdu, yaz geldi," dedim itiraf edercesine.

Nikâh memuru bizi tebrik ettikten sonra terastan ayrıldı.

Hakan beni kollarının arasına aldığı anda ağlamamak için kendimi zor tuttum. Emre ise bizim poz vermemizi beklemeden arka arkaya fotoğraflarımızı çekiyordu. Hakan'la bunu fark ettiğimizde poz vermeye başlamıştık. Emre bu şekilde de birkaç fotoğrafımızı çektikten sonra fotoğraflarımıza bakabilmemiz için telefonu bize uzattı. Benim en beğendiğim, Hakan'ın beni göğsüne çektiği ve evlilik cüzdanımızın aramızda olduğu fotoğraftı.

Artık karı kocaydık...

İkimiz de yemin edercesine söz vermiştik. Ömrümü, ömrüne katarak sevecektim. Ömrüm, kalbim, aklım artık ona emanetti.

Hep birlikte ve hepsiyle sırayla fotoğraf çekildikten sonra Emre, “Komutanım bir dans müziği çalmayalım mı?” dedi muzip sesiyle. Hakan’ın bakışları beni bulduğunda benden bir onay beklediğini anladım. Başımı onu onaylarcasına salladım.

Emre, “Valla komutanım ben sizin için çok uygun bir dans müziği buldum,” dedi heyecanla. Hoparlöre onun telefonunun bağlı olduğunu yeni fark ediyordum. Telefonda birkaç işlem yaptıktan sonra arka fonda çalan klasik müzik değişmiş, *hayat arkadaşım, seçtiğim hayatım* sözleriyle başlayan Özcan Deniz’in şarkısı çalmaya başlamıştı.

Hakan elini bana uzatırken, “Bu dansı bana lütfeder misin... sevgili eşim,” dedi boğuk bir sesle. Sanki bana böyle seslenmeyi bekliyordu yıllardır. Şarkıdan mı bilmiyordum ama gözlerim dolmuştu, bu adam beni ikinci defa mutluluktan ağlatıyordu. O bana bu hayatta mutluluktan da ağlanabileceğimi göstermişti, o bana bu hayatta mutluluğun olduğunu hissettirmişti. Hakan birçok konuda benim ilkimdi ve benim Allah’tan en büyük dileğim sonsuzum olmasıydı. Allah bize çok uzun bir ömür biçmeliydi çünkü ben ne kadar yaşarsam yaşayayım ona doymam mümkün değildi.

“Tabii ki kocam,” dedim uzattığı elini tutarak.

Bugünüm, yarınım

Gözümün bebeği tek aşkım

Ve senden sonrasını

Ne de öncesine

İtibar etmem sensiz geçen günlere

Kadınım, hayat arkadaşım

Karıcığım, canım, can yoldaşım

El ele, göz göze ilk dansımızı ediyorduk. Göğsüm göğsünde, ellerim avuç içlerindeydi. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yanında küçücüküm. O sadece benimle değil dizi kanadığında kendini teselli eden Narin’le de dans ediyordu, onu da seviyordu, onu da büyütüyordu. Kalbi kırık büyüyen bir kadının en büyük şansydı kalbi büyük bir adama denk gelmek. Kocaman kalbinde, kocaman bir yerim vardı.

“Seni çok seviyorum,” dediğimde belimdeki tutuşu daha da sıkılaştı, mümkünmüş gibi beni daha çok kendine çekti.

“Ben de seni çok seviyorum, Narin... Narin Sevgilim,” dedi gözlerimin içine bakarak. Başımı göğsüne yasladım ve o şekilde dans etmeye devam ettik.

*Su olsan taşa değsen olur safir
Yol olsan yürünsen cennete gidilir
Tam olur her şey yanımdaysan eğer
Yok olur gidersen eksilir tükenir
Bir erkeğin en zayıf tarafı aşk
Ben âşık oldum canım senin elinden
Belki sana belli edemiyorum aşkımı
Anla sadece bir erkeğim böyle işte*

Şarkının bu kısmına geldiğimizde gülmeden edemedim. Başımın üzerine küçük bir öpücük kondurup, “Neden güldün?” diye sordu. Daha sıkı sarılarak, “Şarkı tam da seni anlatmıyor mu?” diye sordum dudaklarımı ısırarak.

Göğsünün hareketlenmesinden onun da güldüğünü anladım. Göğsü o kadar rahattı ki başımı kaldırıp da yüzüne bakamadım. Göğsü benim evimdi, atan kalbi en güzel sestti. Huzurluydum, hayatımda bu duyguyu o kadar nadir hissetmişim ki hepsi de Hakan sayesindeydi. Sanki bunca yıl göçebeydim de evimi, yurdumu bulmuştum.

“Evet, bunu birkaç defa dinlerken denk gelmişti Emre, muhtemelen o yüzden seçti bu şarkıyı,” diye yanıtladı beni. İşte şimdi bu dikkatimi çekmişti. “Sen türkü ve arabesk dışında şarkı dinliyor musun ki?” diye sordum şaşkınlıkla.

Dudakları hafifçe kıvrılırken gözlerimin içine uzun uzun baktı. “Seni hatırlatan tüm şarkıları dinlerim, Narin,” dedi net bir sesle. Gözlerimin içine öyle bir bakmıştı ki bunu söylerken dizlerimin bağı çözülmüştü.

*Su olsan taşa değsen olur safir
Yol olsan yürünsen cennete gidilir*

Şarkı akıp giderken, “Hayatım boyunca hep eksik hissettim ben, hep bir şeyler aradım beni tamamlayacak, meğer aradığım senmişsin. Sanki ruhumun bir yarısı sendeymiş gibi, aynı ruh iki ayrı bedende yaratılmış gibi,” dedim gözümünden bir damla yaş düşerken.

*Tam olur her şey yanımdaysan eğer
Yok olur gidersen eksilir tükenir*

Hakan yutkundu ve sağ gözümünden öptü, gözlerimi teselli etmek istercesine. Mutluluktan ağlamam serbestti, mutluluktan ağladığımı biliyordu. “Sen bana kalbi olan, etten kemikten bir insan olduğumu hatırlattın. Aynı

zamanda etten kemikten bir insanın savaşmadan, silah tutmadan, sadece se-
verek de kahraman olabileceğini öğrettin,” dedi minnetini dile getirircesine.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ben gülümsüyordum.

“Sen bana benim bir kalbim olduğunu öğrettin,” diye devam etti söz-
lerine.

Şarkı bitti ama bir süre daha öyle kaldık, sanki sadece ikimizin duyabile-
ceği bir şarkıda birlikte dans ediyorduk.

Kısa bir süre sonra artık birbirimizden ayrılmamız gerektiğini fark ederek
şahitlerimizin yanına gittik.

“Komutanım kusura bakmayın, size eşlik edemedik. Orhun’a dans et-
meyi teklif ettim ama malamat mı olalım diyerek kabul etmedi beni,” dedi
Emre. Kendimi tutamayarak kocaman bir kahkaha attım.

Orhun, Emre’nin kafasına vurarak, “Zevzek malamat,” dedi Sivas
şivesiyle.

Emre kafasını tutup, “En yakın zamanda kendime helal süt emmiş bir kız
bulacağım, olmuyor böyle,” dedi ciddi ciddi.

Aralarındaki konuşmaları otuz iki dış sırtarak dinliyordum.

Halit, Hakan’ın omzuna vurarak, “E bir horon oynamaz mısınız?” dedi
ciddi bir ifadeyle. Bu adamın gülme gibi bir özelliğimiz olduğundan haberi
yok muydu acaba?

“Bana uyar,” dedi Hakan. Sesi keyifli geliyordu. “Sen de horona katılacak
mısın?” diye sordu Halit’e muzip bir tavırla.

Halit dilini damağına vurup, “Cık,” dedi. “Benim dansla, oynamayla
işim olmaz.” Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalkarken Hakan’a baktım, Halit’le
bilerek uğraşıyordu. Birbirlerinin ne tepki vereceklerini o kadar iyi biliyorlar-
dı ki aralarındaki bağa bir kere daha hayret ettim.

Bense tuhaf bir noktaya takılmıştım. “Evlendiğinizde dans etmeyecek
misiniz?” diye sordum şaşkınlıkla.

Hepimizin gözü Halit’in üzerindeyken o dönüp bakmadı bile. “Seninle
konuşuyor lan yengen,” dedi Hakan, Halit’e.

Halit olduğu yerde dikleşerek, “Kusura kalma yenge, evlilik ve dans de-
yince... Ben pek üzerime alınamadım,” dedi ifadesini bozmadan. Ben tam
önemli değil demek için hazırlanıyordum ki Orhun lafa atılarak, “Ulan ma-
lamat ettin bizi yengeye,” dedi.

Ben gülmemek için dudaklarımı birbirine basurırken Halit, Orhun’a ters
bir bakış atıp, “Senin sınav zamanın gelmiş bakıyorum da,” dedi.

Orhun üzerine soğuk su dökülmüş gibi irkilirken, “Komutanım serbest zamanda değil miyiz?” dedi panikle Hakan’a bakarak.

Hakan *ben sizinle ne yapacağım* der gibi başını iki yana salladı.

Emre, “Ee, horon?” diye sorarken ben, “Bana uyar ama sadece Hakan ve ben mi oynayacağız?” diye sordum masum masum. Konu o kadar hızlı değişiyordu ki takip etmekte zorlanıyordum.

Emre *teessüf ederim* der gibi bakıp, “Biz ne güne duruyoruz yenge?” dedi Orhun ile Halil’i göstererek.

Onay ister gibi bakışlarımı Hakan’a çevirdim.

Hakan ise, “Aç bakalım bizim havaları,” dedi bakışlarını Emre’ye çevirerek.

Hoparlörden yükselen *Karadeniz kızları, yaylanın çiçekleri, çalayım kemençeyi, horon etsin gençleri* şarkısıyla birlikte Hakan’la birbirimize bakıp gü-lümsedik. Bu şarkıyı duyup da kanı kaynamayan bir Karadenizli bulamazdık.

Ben en başta oynamaya başlarken hemen yanımda Hakan ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvrımış bir halde oynuyordu. Onun yanında Emre, onun yanında da Halil ve Orhun vardı. Hepsi doğuştan Karadenizliymiş gibi oynuyordu. “Sen mi öğrettin?” diye sordum Hakan’a şaşkınlıkla.

“Tabii ki de ben öğrettim,” dedi gururla.

“Ama çok iyiler,” dedim şaşkınlığımı sürdürerek.

Hakan göz kırparak, “Oynayamayana yüz sınav ceza verdim,” dedi.

Ona inanamaz gözlerle bakarken, o timine horon öğretmiş olmanın gururuyla oynuyordu. Ceketini çıkardığı için tüm vücut hatları gözlerimin önündeydi. Kollarını indirip kaldırmasıyla hem kollarındaki hem de göğsündeki kasları iyice ortaya çıkıyordu. Bir insan horon oynarken nasıl bu kadar çekici olabilirdi ki?

Birkaç farklı şarkıda horon oynadıktan sonra artık dağılma vakti gelmişti. Unutamayacağım bir anı daha eklemiştim ömrümün günlüklerine.

Otelin önünde indiğimizde Hakan’ın timi bizi tekrar tebrik etmiş ve mutluluk dileklerini sunmuşlardı. Hepsini ayrı ayrı çok sevmiştim. İlk müsait olduğum zamanda ise malamat ne demekti, anlamına bakacaktım.

Konuklarımızı yolcu ettiğimizde Hakan'ın bizim için ayarladığı otel odasına geçtik. Odaya girer girmez topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kendimi yatağa attım. Ayaklarımın altı zonkluyordu.

Hakan yatakta uzanan bedenime dikkatlice baktı. Bir şey düşündüğü belliydi ancak ne düşündüğünü sormadım çünkü bakışları hiç de masum değildi. Bana bir sıcak basmıştı, ne yapacağımı bilemeyerek bakışlarımı kaçırıp oturur pozisyona geçtim.

“Narin Derin Kurt...” dedi kravatını çözerken. “Soyadım, adınla birleşince şiir gibi oldu.”

“Öyle mi dersiniz şairim?” dedim yatakta otururken.

Dişleri görünecek kadar gülümsediğinde onu en çok gülümseten kişi olduğum için bir kez daha mutlu oldum.

Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. “Demek seni yazan, yani var eden benim,” dedi gömleğinin düğmelerini çözerken.

Yutkundum, dikkatim dağılmıştı. “Hemen bugün mü...” dedim tereddütle. Düzgün bir cümle kuramamıştım heyecandan, kaşları soru sorar gibi havalandığında, “Şey mi yapacağız?” dedim şaşkınlıkla.

“Ney?”

“Şey işte...”

Pantolonunun içinde olan gömleğini çıkarıp düğmelerini çözmeye devam etti. “Yapacak mıyız?” diye sordum tekrar. Ne diyeceğimi bilemiyordum, resmen ateş basmıştı. Kaslı ve biçimli vücudu bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Hemen mi?” dedi. Altdudağını dişlerinin arasına alarak başını iki yana salladı. “Hemen sözcüğünü kabul etmiyorum, bence hiç de hemen değil,” dedi baştan çıkarıcı bir sesle.

Heyecandan dudaklarımı ısıırıyordum. Bakışları dudaklarıma kaydı ve gömleğinin düğmelerini çözen elleri durdu.

Birkaç saniye öylece dudaklarıma baktı. “Kesinlikle hemen,” dedi. Son kalan düğmeleri çıkarma gereksinimi duymadan gömleğin düğmelerini koparak çıkardı.

Aramızda olan birkaç adımı kapatıp büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı. İçimde bir yerlerde utanma duygusu aradım ama yoktu. Artık kocam olduğu için mi bu kadar rahattım, yoksa uzun zamandır onu zaten istiyor olduğum için mi bilmiyordum ama bugün tam anlamıyla onun karısı olacağımı çok iyi biliyordum.

Günümüz

Gözlerimi usul usul açtığımda hiç tanımadığım bir odada olduğumu fark ettim. Panikle yerimden doğrulmaya çalışsam da koluma saplanan keskin ağrı yüzünden inleyerek kendimi bıraktım. Bakışlarım sargılı koluma değdiğinde yaşadığım her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Vurulan insanlar, mahşer yeri gibi birbirini ezerek kaçmaya çalışanlar, üzerimize ateş açan maskeli adamlar ve onlara karşılık veren başka maskeli adamlar... Ezgi ve Hakan...

İnsanlar son anlarında en sevdiği insanı görürmüş derlerdi, ölmemiştim ama en sevdiğim insanı görmüştüm. Gerçek olamayacak kadar güzeldi onun kollarında ölmek ancak bu aklımın bana oynadığı bir oyundu. Muhtemelen kan kaybettiğim için halüsinasyon görmüştüm. Peki ya Ezgi? Ezgi nasıldı? Onun kanlı bedeni gözümün önüne geldiğinde ağlamaya başladım. Ben neredeydim, çocuklar neredeydi, Ezgi nasıldı? Bilincim açıldıkça panik dalgası tüm bedenimi sarmaya başladı. Koluma dikkat ederek yataktan kalkmaya çalışırken oturur pozisyona gelebildim. Hemen akabinde Sinem'in endişeli sesi doldurdu odayı. "Narin dur kalkma, ne yapıyorsun?"

"Ezgi..." diyebildim hıçkırıklarımın arasında.

Sinem hızlı adımlarla yanıma gelip, "Ezgi iyi Narin, lütfen sakin ol," dedi dizlerinin üzerine çökerek. Ben deli gibi ağlarken Sinem saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Mahşer alanı gibiydi, Sinem. Tanıdığım insanlar kanlar içinde yerde yatıyordu. Neden bize saldırdılar, ne oldu ben anlamadım," dedim ağlaya ağlaya.

Sinem, "Sakinleş biraz, sana ne olduğunu anlatırlar ama sen sakin ol. Çok kayıp var ama Ezgi, Sezgin Bey ve yakın olduğun kişiler iyi," dedi beni rahatlatmak istercesine. Ezgi ve Sezgin'in iyi olmasına sevinememiştım çünkü çok kayıp vermiştik.

"Neredeler, onları görmek istiyorum. Yanlarına götür beni, hem neresi burası?" diye sıraladım tüm sorularımı. Kendimi bir türlü sakinleştiremiyordum.

Sinem cevap vermeden Neşe ve Umut girdiler içeriye. İkisi bir ağızdan, "Anne!" diyerek bana doğru koştu, onları görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. Tek kolum el verdiği kadar sarıldım onlara.

Beni ağlarken görmelerini istemezdim, biraz olsun kendimi toparladıktan sonra, "İyi misiniz çocuklar?" diye sordum yanaklarını okşayarak.

“Biz iyiyiz anne, sen iyi misin?” diye soran Neşe oldu. Ben tam ona cevap vermek için hazırlanırken Umut, “Anne biliyor musun, babam geldi. Hani o süper kahramandı ya, görünmezdi ya, artık görünüyor bize,” dedi heyecanla.

Ben şok olmuş bir şekilde Umut’a bakarken Neşe, “Evet anne, seni de babam kurtarmış. Kötü adamları dövmüş,” dedi Umut’un heyecanına benzer bir heyecanla.

Bakışlarım şaşkınlıkla Sinem’e döndüğünde gözlerini kaçırarak, “Ben çocukları parka götürüyüm,” dedi. Neşe ve Umut’un elinden tutarak.

“Nerede?” diye sordum Sinem kapıdan çıkmak üzereyken.

Sinem bakışlarını bana değdirmeden, “Aşağıda,” diyerek aceleyle odadan çıktı.

Herkes çıktıktan sonra onunla evde yalnız kaldığımızı anlamıştım. Nefes sesi sanki üst kata kadar geliyordu. Onun nasıl nefes aldığım bile unutmamıştım, bu ses onun göğsünde uyuyakaldığım günlerden zihnimde yer etmişti.

Aklım bu olayı kabul etmiyor olacak ki suspustu, doğru düzgün düşünemiyordum. Kalbimse oldukça gürültülüydü, hani derler ya gümbür gümbür diye, işte aynen öyleydi. Yorganı üzerimden atıp ağır adımlarla odadan çıktım. Merdivenleri inerken aklım ilk defa benimle konuştu ve *bu bir rüya*, diye fısıldadı. “Bu bir rüya,” diye taklit ettim onu. Onunla karşılaştığımız ilk anı tekrar tekrar oynattım zihnimde. Bir çift mavi göz kafamın içinde dolanıp duruyordu.

Rüyalar aklın başka bir boyutuydu...

Paralel evren...

Ve başka teoriler...

Bir sürü teori geçirdim aklımdan çünkü bu olay gerçek olamazdı. Şehit olduğunu bildiğin bir adamı karşında göremezdin. Ölüler dönemezdi, ölümler başka âlemlerdi. Hatta bir şarkı vardı, Yahya Kemal Beyatlı’nın Sessiz Gemi şiirinden bestelenen. *Birçok giden memnun ki yerinden, çok seneler geçti dönen yok seferinden*, diye sözleri vardı. Tek taraflı bir gidiş değil miydi ölüm?

Ya sen gel, ya ben geleyim...

Duam kabul mü olmuştu? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Aklım almıyordu ve ben delirmek üzereydim. Ev o kadar sessizdi ki kalbimin sesini hatta damarlarımda dolaşan kanın sesini duyabiliyordum.

Son merdiven basamağını da indiğimde kalbim daha çok atmaya, kulaklarım uğuldamaya başladı. Salonun ışıkları kapalıydı ancak ay ışığı odayı epey aydınlatmıştı. Sol tarafa döndüğümde onu gördüm.

Karşımdaydı.

Sırtı bana dönük, camdan bahçeyi izliyordu.

Gözlerim adeta gördüklerini reddediyordu. “Bu bir rüya, bu bir rüya...” diye fısıldadım gözlerimi kapatarak. Hakan yokken onun geldiğini gördüğüm rüyalardan birindeydim. Ölümünü anlayamamıştım, yaşamasını da anlayamıyordum. Bu yüzden bu bir rüyaydı ve ben bir kere daha bir rüyayı gerçek sanıp acı çekmeyecektim. Uyandığımda içimin nasıl yandığını bir ben bir Allah biliyordu.

Rüyalar gerçek değildir... Rüyalar gerçek değildir...

“Narin...” dedi Hakan’ın sesi.

Gözlerimi açıp gözlerine bakmak için deliriyordum ama bu dürtüme inat, “Rüyalar gerçek değildir,” dedim daha yüksek sesle.

Adımlarının gittikçe yaklaştığını duyuyordum. Gözlerimi daha sıkı yumdum, birazdan uyanacaktım ve eğer gözlerini görürsem uyandığımda daha çok acı çekecektim. “Bu... bir... rüya...”

Tam karşımda durduğunu nefes alış verişinden, vücudundan yayılan sıcaklığından anlıyordum. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladığımda daha fazla dayanamayarak gözlerimi açtım ve göz göze geldik. Gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmaya başlamıştı. İyi ama ölümler yaşanmazdı ki. Gözleri eskisinden daha yorgun bakıyordu, hem hâlâ gençti hem de eskisinden daha yaşlı. Rüyalarımda böyle değildi, onu en son gördüğüm haliyle görürdüm hep.

Yüzünün her bir noktasına dikkatlice baktım. Ellerim benden izin almadan, yüzünü avuçlarımdan arasına alarak parmaklarımı yüzünde gezdirdi. Donmuş gibiydim, tepki veremiyordum. O ise ağlıyordu.

Hakan Kurt ağlıyordu. Bu kesinlikle bir rüyaydı çünkü benim kocam asla ağlamazdı.

Sağ başparmağım dudaklarının üzerinde dolaşırken, “Sen öldün...” dedim sessizce. Bunu söylemek benim için azaptı. Ona mı söylüyordum, kendime mi hatırlatıyordum bilmiyordum.

Hakan başını iki yana sallayarak söylediklerimi inkâr etti. “Ölmedim Narin, yaşıyordum...” dedi yüzündeki ellerimi tutarak. Avuç içimden öptüğünde gözyaşları avuçlarıma bulaştı.

Ölüler ağlayabilir miydi?

Ellerimi avuçlarının arasından çektim ve onu inkâr edercesine başımı sağa sola salladım. “Sen öldün,” dedim daha net bir sesle.

O da beni inkâr etti ama cümle kuramadı.

“Sen öldün ve ben çok acı çektim. Sen bir kere öldün, ben bin kere öldüm,” dedim hıçkırıklarımın arasında. “Ben hem ölmek istedim hem de yaşamak... En sonunda ne öldüm ne de yaşayabildim, sen öldün ve ben arafta kaldım,” dedim zorlukla. Hıçkırıklarım hayal kırıklığım kadar güçlüydü, bu yüzden konuşmak benim için oldukça zordu.

Dört yıldır tüm hissettiklerimi bir çırpıda anlatmaya çalıştım. “Sen yaşıyordun ve ben seni öldü bileyim mi istedin? Sen benim ne halde olduğumu bildin ve dönmedin mi?” diye sordum çaresizce.

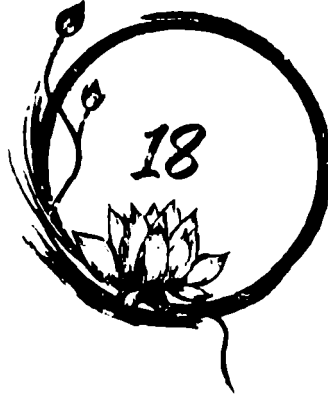
Aramızda kalan ufak boşluğu kapatmak istercesine adım attı ancak ben aramızdaki mesafeyi kapatmasına izin vermeyerek geriye doğru adımladım. Bana yaklaşmasını istemediğimi anlamış olacak ki adımları durdu. Yutkunarak, “Mecburum Narin...” dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Mahcup değildi, beni diri diri mezara gömmüştü ve mahcup değildi. “Görevim için mecburdum,” diye devam etti sözlerine. Benim onu anlamamı istiyordu, benim onu anlamam nasıl mümkündü?

Bu bir rüya değildi, bu kâbustan bile beter bir gerçektir.

Hakan Kurt karşımdaydı ve ölmemişti.

Beni öldürmüştü ama kendisi yaşıyordu...

Gözlerim gördüğü her şeyi reddetti, aklım yaşadığı her şeyi inkâr etti ve ben Hakan'ı görmezden gelerek merdivenlere yöneldim. "Benim kocam şehit oldu," diye söylendim kendi kendime çünkü tek gerçek buydu. Benim kocam şehit olmuştu ve bizim dünyalarımız ayrılmıştı, sonsuza dek.

Hakan bu düşüncemi reddeder gibi, "Narin," diye seslendi titreyen sesiyle.

Adımlarım bıçak gibi kesildi, ne kadar olmuştu onun sesinden adımı duymayalı? Ağlamam şiddetlenirken koşarak boynuna atlamak istedim. O yaşıyordu, buradaydı. Aklımı kaçırmak üzereydim. Merdiven tırabzanlarına tutundum çünkü tutunmasam düşecektim, bedenim yaprak gibi titriyordu.

Sırtım ona dönüktü. Yüzümü dönmeye, gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. "Neredeydin?" diye sordum ağlaya ağlaya. "Ben üvey babamdan dayak yerken... çocuklarımla sınanırken... ölümden dönerken, sen neredeydin?" dedim. Daha fazla dayanamayarak merdivenlere oturdum. Deli gibi titriyordum, ağlamam gitgide şiddetleniyordu ve ben ne kendimi ne de göz yaşlarımı kontrol edebiliyordum. Duam kabul olmuştu, öyleyse canım neden bu kadar yanıyordu?

Hakan hızlı adımlarla yanıma gelirken, "Yaklaşma bana!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Koca bedeni kurşun yemiş gibi olduğu yerle kalakaldı.

Mavilikleri adeta acıyla kararmıştı. "İzin ver Narin, izin ver kokunu içime çekeyim. Senin kadar ben de acı çektim, yemin ederim," dedi titreyen sesiyle. Hakan'ın sesi titremezdi, adımları tereddüt etmezdi. Hakan bedenen ölmese bile ruhen ölmüştü.

"Sen benim kocam değilsin," dedim dişlerimi sıkı sıkı. Benim kadar acı çekmesi mümkün değildi. "Sen beni hiç sevmemişsin, yemin ederim hiç sevmemişsin!" dedim bağırarak.

Hakan daha fazla dayanamamış olacak ki onu istemeyişime aldırmadan hızla merdivenleri çıktı. Yanıma geldiğinde oturup beni göğsüne çekerken, onu irecek gücü kendimde bulamadım. Kokusu genzime dolarken, sıcaklığı bedenimi sararken ne mümkündü ondan ayrılabilmek?

Ağlamam daha da şiddetlendi. “Neredeydin?” dedim deli gibi göğsüne vurarak. Beni bıraksın istiyordum, madem bu zamana kadar bensiz kalabilmişti yine kalsın istiyordum. Ben bırakamıyordum ama o bıraksın istiyordum.

Ben göğsüne vurdukça Hakan beni daha çok kendine çekti, saçlarımdan öperken derin soluklar alıyordu. “Koklama beni, öpme beni,” dedim hıçkırıklarımın arasından. Ben göğsüne vurdukça o rahatlıyordu sanki. Kalbinin sesini duyabiliyordum, kalbi atıyordu, Hakan gerçekten yaşıyordu.

“Her şeyi anlatacağım, Narin,” dedi ardı ardına öpücüklerini kondururken. O böyle dedikçe ben daha çok sinirleniyordum. Anlatduğunda benim yaşadığım acılar yok olacak mıydı? Ben onu affedersem kendimi nasıl affedecektim?

“Ben az kalsın ölüyordum, öyle dövdü beni. Ormanda kaldım, annem vuruldu, memleketimden kaçtım. Sen yoktun!” dedim nefes bile almadan. Hakan’ın saçlarımda dolaşan eli bir süre dursa da beni daha çok kendine çekip başımın üzerine öpücük kondurdu. “Geçti,” dedi.

Geçmedi, geçmeyecek diyemedim.

Ağlamaktan gücüm öyle bir tükenmişti ki ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum. Ben ağladım, o sarıldı ve hiçbir yaram iyileşmedi. Oysa o benim güneşimdi, hayatıma doğduğunda tüm yaralarım iyileşmişti. Şimdiyse hayatımın en büyük yarasını açmıştı. İyileşmesi mümkün değildi.

Ne kadar süre ağladığımı, kollarında ruhsuz bir şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Gözyaşlarım güçlkle de olsa kesildiğinde ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissediyordum. Biraz olsun gücümü toplayabildiğimde başımı göğsünden kaldırdım. Derin bir nefes alarak, “Anlatacağın hiçbir şeyle ilgilenmiyorum,” dedim buz gibi bir ifadeyle. Yüzüne bakmıyordum ama yutkundüğünü duydum.

Gözlerine baksam konuşamazdım.

Hakan’ı dinlersem anlamak zorunda kalırdım ve anlarsam onu affederdim, onu affetmem demek kendime haksızlık yapmam demektir. İnsan ne yaşadığını en iyi kendisi bilirdi. Ben canımla sınanırken, ağlaya ağlaya ölmek isterken onun nedenleri benim için geçerli olmamalıydı. “Hayatım kaldığı yerden devam edecek, benim kocam öldü. Resmiyette de böyle. Ben bekâr

bir anneyim, geldin ve her şey bitti sanma sakın. Benim de çocuklarımla da hayatında hiçbir değişiklik olmayacak,” dedim keskin ve net bir şekilde.

Hayatımı canım pahasına kurmuştum ve yıkmaya hiç niyetim yoktu.

Sustum ve nefes seslerimizden başka hiçbir sesin olmadığı salonda onun nefes alış verişini dinledim. Yaşıyordu ve hemen yanımda oturuyordu. Gerçekten bu bir rüya değil miydi?

Tekrar ağlamak istemediğim için tırabzanlara tutunarak ayağa kalktım, o kalkmadı. Yüzüne bakamadım, bakarsam onu ardımda bırakıp gidemezdim.

Sırtımı dönüp merdivenlerden çıkmaya devam ediyordum ki, “Şimdi beni dinlemezsen kendin yaşayarak, görerek beni anlamak zorunda kalacaksın. Bunu kaldırabilecek misin?” dedi ruhsuz bir sesle. Ona doğru döndüm ancak o bana bakmıyordu.

Sanki onu duymamışım gibi, “Şimdi Sinem’i arayacağım ve çocuklarımı alıp gideceğim buradan,” dedim. Öfke beni tekrar ele geçirirken onun bana meydan okuması beni daha da öfkeliyordu. O yokken neleri kaldırmıştım, tabii o bunların hiçbirini bilmiyordu.

Hakan ayağa kalkarak kendinden emin bir ifadeyle cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı. “Al, benden ara istersen,” dedi soğuk bir tavırla. Az önceki omuzları düşmüş Hakan’dan eser yoktu, bakışlarımız adeta birbirine meydan okuyordu. Ben ona öfkeyle bakarken o tüm duygularını kapatmış bir şekilde ifadesiz bakıyordu. Aklında bir şey vardı ancak ben bunu kestirecek durumda değildim.

Sırf merakımdan aramızdaki birkaç basamağı kapatarak telefonu elinden aldım. Ekranında nikâhımızda çekildiğimiz fotoğrafımız vardı ancak sulu boya gibi bir efekt uygulanmıştı, gerçek halini bilmeyen fotoğraftakilerin biz olduğumuzu anlamazdı. Ekranda fotoğrafımızı görmeyi beklemediğim için birkaç saniye öylece bakakaldım. Eskiden tuşlu telefon kullanıyordu ancak şimdi son model, pahalı bir telefonu vardı.

Telefondan gördüğüm tarihe göre iki gündür bilinçsizdim. “Sinem’in numarası sende neden var?” diye sordum rehber girerken. Cevap vermedi, onu biraz tanıyorsam cevabı kendim bulayım istiyordu. Arama yerine Sinem yazdım ancak çıkmadı. “Çıkmıyor ismi, sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordum gözlerine bakarak.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı ve ifadesiz tavrını bozmadan, “Demet diye ara istersen,” dedi ellerini cebine koyarak. Sinem neden Demet diye kayıtlı olacaktı ki? İş iyice tuhaflaşmıştı. Anlamanın tek bir yolu vardı, arama yerine “Demet” yazdığımda çıkan numara gerçekten onundu. Aklıma bir

ihtimal gelmişti ama o ihtimali reddederek ellerim titreye titreye arama tuşuna bastım. Kısa bir süre sonra telefon yanıtladı. “Efendim patron?” diyen ses Sinem’e aitti.

Patron?

Sinem?

Demet?

Sesli bir şekilde yutkundum, aynı anda birden fazla duygu hissediyordum. Korku, endişe, panik ve en önemlisi hayal kırıklığı. “Gerçek adın bu mu? Demet mi?” diye sordum titreyen sesimle. Sinem ya da Demet her kimse benim sesimi duymayı beklemiyor olacak ki bir süre yanıt gelmedi.

“Narin ben...” diye söze başladığında devam etmesine izin vermeden, “Çocuklarımı getir hemen,” dedim. Kapatma tuşuna basacaktım ki Hakan, “Çocukları iki saat sonra getir, Demet,” dedi bana inat.

Sahte Sinem, “Emredersiniz,” dediğinde Hakan telefonu elimden alarak kapattı.

Göz göze geldiğimizde ben ona öfkeli bakıyordum o ise ifadesiz. “Şunu bilmeni istiyorum ki, Narin, ben istemeden bu evden çıkamazsın. Madem beni dinlemek istemedin, o halde her şeyi yaşayarak öğreneceksin!” dedi bir komutan edasıyla.

Bir savaş başlamıştı ve biz Hakan ile ilk defa aynı safta değildik. Bana açıkça meydan okuyordu ve benim bir savaşı daha kaybetmeye tahammülüm yoktu.

Olduğum yerde dikleşerek, “Hodri meydan,” dedim korkusuzca.

Hakan usul usul başını aşağı yukarı sallayarak, “Hayhay,” dedi kendinden emin ifadesiyle.

Ve böylece kılıç kınından çıkmış ve savaş başlamış oldu.

Kazansam da kaybedecektim bunu biliyordum ancak savaşmadan ona teslim olmam ihtimal dahilinde bile değildi.

Sinem ya da Demet adı her neyse gerçekten de çocukları getirmemişti. Bir saat dolmuş, geriye bir saat kalmıştı.

Çocukların babalarıyla ilk karşılaşmalarını çok merak ediyordum. Benim aklım almıyordu ama biliyordum ki onlar bu durumu kolayca kabullenmişlerdi. Hiçbir zaman hayal dünyalarını bozmamış ve babalarını gerçek hayattaki bir kahramandan öte süper güçleri olan bir kahraman gibi görmelerine karşı çıkmamıştım. Yaşları ilerledikçe bir noktada bazı şeyleri anlayacaklarını

ve kabulleneceklerini tahmin ediyordum ancak evdeki hesap çarşıya uymamıştı, babaları gerçekten süper kahraman gibi geri dönmüştü.

Gerçekten ölmüş olsaydı daha mı iyiydi, dedi içsesim öfkeyle. Gerçek savaşım Hakan'la olan değil, kendimle olandı. Bir yanımda onunla deli gibi vakit geçirmek isterken, diğer yanımda arkasına bakmadan gitmek istiyordum. İçimde koca bir savaş vardı ve ben her şekilde mağlup olacaktım gibi hissediyordum. O kadar uzağımda kalmıştı ve şu an o kadar yakınımdaydı ki ben bu iki zıtlık arasında kayboluyordum.

Yaşadığım her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti, o gerçekten ölmemişti ama ben ölümle defalarca kez burun buruna gelmiştim. *Belki de o bunların hiçbirini bilmiyordu, Narin?* İçsesim şüphesiz ki kalbimden geliyordu, yoksa benim içsesim olduğu halde Hakan'ı savunuyor olmazdı.

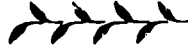
Benim kendimle olan savaşım, öfkem kolay bitecek gibi değildi ancak ben bir anneydim ve sadece kendi hislerimle hareket edemezdim. Çocuklarım için babalarıyla ortak bir karar vermemiz ve bir yol çizmemiz gerekiyordu. Çocukların bir düzeni vardı, bizim bir evimiz vardı, o istediği yerde kalabilirdi ancak biz evimize dönecektik. Kolum iyileşir iyileşmez işe dönmem gerekirdi ancak gidecek bir işim kalmış mıydı? Kim, neden saldırı düzenlemiş olabilirdi bilmiyordum. İşyerinde güvende olacak mıydık, bunu da bilmiyordum. Zorluklarla yoluna soktuğum hayatım ellerimden kayıp gitmek üzereydi sanki.

Nefes alamadığımı hissediyordum. Odada dört dönmeyi bırakıp camı açtım. Birkaç derin nefes çekerek kendimi rahatlatmaya çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Dizlerimin üzerine çöktüğümde boğazımdan bir hıçkırık koptu. Hayatımın ne kadarının yalan, ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyordum. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Hakan neredeydi, bizden haberi var mıydı bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Gözlerim bulanıklaştığında nefes alamadığımı hissettim. Kapı açıldı, içeri biri girdi ama ben sadece dizlerine kadar olan kısmı görebiliyordum. Sesler uğultu gibi geliyordu. Bir el başımı yukarı doğru kaldırdı, net olarak göremesem de bu kişinin Hakan olduğunu seçebiliyordum. Ağlamam şiddetlendi.

Hakan beni yatağa yatırdığında görüş alanımdan çıktı, o gittikten sonra daha da nefes alamadığımı hissettim.

Beni bir kere daha bırakamazdı.

Hakan bir şeyler söyleyerek tekrar odaya girdi ancak ben uğultular ve bulanık bir görüntü dışında daha fazlasına hâkim değildim. Kolumda küçük bir sızı hissettikten kısa bir süre sonra karanlığa teslim oldum.

“Baba, annem uyandığında çok sevinecek değil mi?” Konuşmalar kulağıma çalındığında bilincim yerine gelmeye başlamıştı. Yatakta değildim, kanepede de değildim, daha çok havada kalmışım gibi bir his vardı. Sıcak ve güvenli bir yerde olduğumu hissedebiliyordum ancak tam olarak algılayamıyorum. Sıcaklığa mümkünmüş gibi daha da sokuldum.

Hakan ağzının içinde *ona ne şüphe* derken Neşe’ye, “Evet prensesim, çok sevinecek,” dedi. Başka bir rüyanın içindeydim, uyanacaktım ve Hakan gidecekti, bir kez daha...

“Baba bize kahramanlık hikâyelerini anlatır mısın?” dedi Umut. Sesinde gizleyemediği bir heyecan vardı.

Hakan kısa bir an sessiz kalsa da, “Anlatırım aslanım, anlatırım tabii,” dedi. Başka bir hayatta Hakan, çocuklar ve benim olduğum bir ihtimali çokça kez düşünüp her defasında da gerçekleşmeyecekleri için ağlamıştım. Ne hayallerim gerçek olacaktı ne de rüyalarım çıkacaktı.

“Rüya görmek istemiyorum,” diye mırıldandım. Gözümlü açmak ve karanlıkla karşılaşmak istemiyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından Neşe kısıp bir sesle, “Annem rüya mı görüyor baba?” diye sordu.

Hakan, “Rüyada olduğunu sanıyor,” dedi onun duyamayacağı bir sesle.

Kendimle uzun sayılabilecek bir süre cebelleştikten sonra gözlerimi nihayet açabildim. Hissettiklerimde yanılmamıştım, Hakan’ın kucagındaydım. Göz göze geldiğimizde çılgılık atarak kucagından inmeye çalışsam da beni sıkı sıkı tuttu. “Dur, Narin. Ne yapıyorsun? Düşeceksin!” dedi panikle.

Önceden rüya gördüğüme inanmaz, gerçek olmasını dilerdim. Şimdi ise gerçek olduğunu kabul edemiyor ve bir rüyanın içinde hapsolmuşum gibi hissediyordum, aklımı kaçırmak üzereydim.

“Ben neden senin kucagındayım?” diye sordum dişimi sıkarak. Çocukların duymasını istemediğim için öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum ancak bu kadar sakin konuşabiliyordum. Kendimi o kadar yorgun ve halsiz hissediyordum ki sanki aylardır uyuyordum.

Hakan hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktıktan sonra imalı bir şekilde gülümseyerek, “Anne ve babalar aynı yatakta yatıyormuş, bizim de birlikte uyumamız gerekiyormuş, değil mi çocuklar?” dedi. Gözucuyla da çocuklara bakıyordu.

Neşe ve Umut neşeli bir sesle, “Evet, biz de sizinle uyuyacağız!” dediler. Hakan çocuklara ne açıklama yapmıştı, birbirlerini nasıl hemen benimseyebilmişlerdi? Hakan’ı dinleyeceğim tek konu bu olacaktı. Hakan yürümeye devam ederken, “İndir beni kendim yürürüm,” dedim. Tekrar kucağından inmek için hamle yapmıştım ki Hakan beni tekrar sıkıca tutarak, “Babalar uyuyan anneleri yatağa kadar taşır, değil mi çocuklar?” dedi arkamızda kalan çocuklara seslenerek.

Görebildiğim kadarıyla çocuklara baktım, ikisi de birbirine bakarak dudak büktü. Hakan’a dönüp tek kaşımı kaldırarak, “Çocuklar bu konuda pek bilgi sahibi değiller galiba, tembihlemeyi unutmuşsun,” dedim imalı bir şekilde. Hakan’ın dudağı hafifçe sağa doğru kıvrıldı. “Değil mi dedim çocuklar?” dedi tekrar.

“E-evet babacığım,” dedi Neşe tereddütle. Umut ise, “Biz daha önce uyuyan anneyi yatağa taşıyan baba görmedik ki,” dedi masum bir şekilde. O bunu öylesine söylemişti ancak benim kalbim tekledi. Anne ve babaların aynı yatakta uyuduğunu muhtemelen okuldaki çocuklardan öğrenmişlerdi. Belki de anne, baba ve çocuk olan çekirdek aile hakkında bilgileri bundan ibaretti.

Öfkeli gözlerle Hakan’a baktığımda, “İndir beni!” dedim uyarıcı bir sesle. Hakan bu defa beni ikiletmeden kucağından indirdi. Hakan’ın yüzü düşmüş, elini kolunu nereye koyacağını bilememişti. Çocukların aileyi bilmeme sebebi kendisiyken bu mahcupluğu hissetmesi normaldi. Peki neden ben onun üzülmesine üzülmüştüm, beni kısa bir an kuşatan öfkem onu böyle görünce neden üzüntüye dönüşmüştü?

Derin bir nefes alıp yüzümdeki sahte gülümsemeyle çocuklara döndüm. “Gelin bakalım minik Kızılderililer, ben odanın yolunu bilmiyorum gösterin bana. Babanızı da daha fazla yormamış olurum,” dedim. Kendimi inanılmaz halsiz hissediyordum, Hakan’ın bana sakinleştirici yaptığını tahmin ediyordum ama şu an teyit edemezdim.

Çocuklar koşar adımlarla yanımıza geldiler. Umut benim elimi tutarken, Neşe bir eliyle Umut’un elini bir eliyle de babasının elini tutmuştu. Ben, Umut, Neşe ve Hakan sıralı bir şekilde koridorda ilerlemeye başladık. Eve hiç dikkatli bir şekilde bakmamıştım. Burası evin ikinci katıydı ve epey uzun bir koridoru vardı. Benim kaldığım oda dışında iki odayı geride bırakmıştık. Duvarlar kırmızı renkliydi ve tablolarla bezeliydi.

Benim kaldığım odanın tam karşı tarafına geldik. İki oda arasında merdiven boşluğu vardı, bu yüzden bu odaya gelebilmek için tüm koridoru yürümek zorunda kalıyordun.

Koridor boyunca Hakan'ın kaçamak bakışlarını üzerimde hissettiysem de o yokmuş gibi davranmak bana iyi geliyordu. Hiç beklemediğim bir anda yokluğuyla karşılaşmış, yine hiç beklemediğim bir anda varlığıyla yüzleşmiştim. Durumun gerçekliğini hâlâ sorguluyordum.

Hakan odanın kapısını açıp girmemiz için geri çekildiğinde, çocuklar heyecanla odaya girdiler. Şu an deli gibi merak ettiğim tek şey çocukların Hakan'la ilk karşılaşmalarıydı.

“Gelmeyecek misin?” diye sordu Hakan merakla. Sesindeki tınıdan *ne olur gel* demek istediğini anlıyordum. Gözlerinin içine baktım, gerçekten karşımda kanlı canlı duruyordu. Aramızda hiçbir engel yoktu; gururum dışında.

Koşup boynuna sarılmak, öpmek, kokusunu içime çekmek istiyordum. Ona olan hasretim böyle bile dinmezdi ama yine de bu anı yaşamayı isterdim. Acaba benden, bizden haberdar mıydı? Hayatımın ne kadarını biliyordu? Öyle çok soru vardı ki sormak istediğim... Soramıyordum. Biliyordum ki onu dinlersem onun bakış açısından bakacaktım ve hemen olmasa bile zamanla onu affedecektim.

Onu affetmem demek kendi yaşadıklarımı, kendi haklılığımı rafa kaldırmak demektir. Bu defa kendi tarafımı tutmalıydım çünkü ben sadece kendi canımla değil, evlatlarımla canıyla da sınanmıştım.

Hakan'ı duymazdan gelip yanından geçerek içeri girdim. Kapının hemen karşısında pencereler vardı. Sol tarafta kalan duvarda banyo olabileceğini düşündüğüm bir kapı, sağ tarafa döndüğümde ise kocaman bir yatak ve yatağın sağ tarafında kalan başka bir kapı daha vardı.

Çocuklar hemen yatağın içine girmiş, bizim gelmemizi bekliyorlardı. Burada, bu yatakta uyumak istemiyordum. Hakan'a olabildiğince yakın ama aynı zamanda olabildiğince uzak olmak istiyordum. Bu ikilem beni uzun bir süre daha yoracaktı biliyordum.

Her zamanki anne Narin maskemi takıp, gülümseyerek çocukların yanına yaklaştım. Kısaca onlara baktıktan sonra derin bir nefes alarak, “Çocuklar ben sizinle burada yatamam,” dedim sevimli olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle.

Umut, “Neden anne?” diye atılırken Neşe, “Ama biz bu anın hayalini çok kurduk,” dedi buruk bir şekilde.

Onları reddetmek benim için oldukça zordu. “Biliyorsunuz ki kolum hâlâ sargılı ve dikkatli olmam gerekiyor, dolayısıyla bu yatak benim için biraz sorun olabilir. Ama siz babanızla uyuyabilirsiniz,” dedim hemen yanımda duran Hakan’la göz teması kurmadan. Söylediklerim çocuklar için ne kadar geçerliydi bilmiyordum ama bundan başka bir bahane bulamamıştım.

Hakan sesli bir soluk verirken Umut, “En azından babamın anlatacağı masalı dinleyip, biz uyuduktan sonra gitsen olmaz mı anne?” dedi dudaklarını büzerek. Neşe de, “Evet anne, biz en azından sizinle uyumuş olacağız,” diyerek Umut’u destekledi.

Bir kolum sargıda olduğu için kendimi cimcikleyemiyordum ama bir an önce gördüğüm bu rüyadan kurtulursam ruh sağlığım için iyi olacaktı.

“Narin,” dedi Hakan ama dönüp bakmadım. Onu görmezden gelmek, onu duymamak akıl sağlığımı korumam için gerekliydi, delirmeme az kalmıştı.

Hakan yaşıyor...

İçimden bin kere söylesem de zihnim inanmamakta kararlıydı.

Adımı seslendikten sonra kısa bir an bekledi ancak benden bir cevap almayınca, “Bunu senden istemeye hakkım yok ama lütfen,” dedi çaresiz bir şekilde.

Hakan Kurt çaresiz miydi? *Sen de çok çaresiz kaldın, Narin.*

Onun çaresiz olması, onun mutsuz olması, onun pişman olması benim içimi soğutmuyordu. İçimde bir ateş yakmıştı, cayır cayır yanarken rahatlamam çok zordu ancak Hakan onu reddedemeyeceğim bir şey söyleyerek elimi kolumu bağladı.

“Çocuklar için senin yardımına ihtiyacım var,” dedi bu defa çocukların duyamayacağı bir sesle.

Çocuklar için.

Sesli bir soluk verirken çaresizce yatağa doğru ilerledim. Ben ne kadar onu duymak istemesem de o konuştuğunda aklım hemen söylediklerine gidiyordu. Sesini bile özlemiştim. Hayatımda çok defa çaresiz kalmıştım ama çaresizliğimin çaresi hemen yanı başımdayken bunu reddetmek oldukça zordu. Zihnim ve kalbim müthiş bir sessizlik içindeydi. Hakan’ın muhtemelen vermiş olduğu sakinleştirici sayesinde mi sakindim, yoksa deliriyordum da onun arifesinde miydim bilmiyordum.

Ben bir uçtan Hakan bir uçtan yatağa girdiğimizde Umut benim yanımda, Neşe de Hakan’ın yanında kaldı. Bu tablonun zihnimde kaç kere

canlandığını, asla yaşayamayacağımızı düşünerek kaç kere ağladığımı bir ben bir Allah biliyordu. Ettiğim dualar kabul olmuştu ama içimdeki yangın sönmemişti çünkü bu, kalbime sığmayan tuhaf bir gerçektir. Ruhum bir şeyler hissediyordu ama ben onu anlayamayacak kadar şoktaydım.

“Anne, babam bize masal anlatacak,” dedi Neşe adına yakışır bir duyguyla. Hepimiz yatak başlığına yaslanmış bir şekilde uzanıyorduk.

Kaşlarımı *öyle mi* der gibi kaldırıp gözucuyla babasına baktım. “Anlatır kızım, öyle bir anlatır ki ayakta uyursun,” dedim sadece Hakan’ın anlayacağı bir imayla.

Hakan’ın, Neşe’ye bakan gülen yüzü soldu ama bakışlarını bana çeviremedi. İlk karşılaşmamızda göremediğim mahcubiyet yavaş yavaş bakışlarına yerleşiyordu. Her ne kadar bir yanımda Hakan’ı uzun bir süre görmezden gelmek istese de anne olan yanımda ağır basıyordu, çocuklarla ilgili onunla mutlaka konuşmalıydım.

“Ardar ayakta uyur, biz nasıl ayakta uyuyalım?” dedi Neşe şaşkınlıkla. Kendisi üzerinden babasına laf soktuğumu anlayamayacak kadar küçük olduğu için kafası karışmıştı. Derin bir nefes alarak kendimi toparladım, çocukların bu dönemde kafasının karışmasını istemiyordum. Zaten tuhaf olan bu durumu akıllarına yatmayacak sözlerle perçinlemek istemiyordum. “Güzelliğim benim, şaka yaptım, tabii ki de sen ayakta uyuyamazsın,” dedim açıklayıcı olmaya çalışarak.

“Belki babam ayakta uyuyordur anne çünkü o bir süper kahraman,” dedi Umut abartılı bir heyecanla. Gözucuyla Hakan’a baktığımda dikkatle bizi izlediğini fark ettim. Ne konuştuğumuza, birbirimize olan yaklaşımlarımıza bakıyordu muhtemelen.

Çocukları olduğunu ne zaman öğrenmişti acaba ya da öğrenmiş miydi? Öğrendiyse doğum yaptığımı duyduğunda ne hissetmişti? Bizim ona hasret kaldığımız kadar o da bize hasret miydi?

Sinem diye bildiğim kadın ne zamandır ona çalışıyordu, bizden haber vermesi için Hakan mı Sinem’i Sezgin’in yanına sokmuştu? Eğer böyle bir durum varsa Sezgin ve Hakan arasında da bir bağlantı var demekti. Eğer böyle bir ağın içindeysem yaşadığım her şey benim için yazılmış bir senaryodan ibaretti. Kader sandığım şeyler aslında benim için yazılmış bir rol müydü? Göğsüme baskı yapan ağırlığı görmezden gelemedim ama bir sinir krizi daha geçirecek halim yoktu, üstelik çocukların böyle bir manzaraya maruz kalması isteyeceğim son şeydi.

Merak ettiğim o kadar çok şey vardı ki gitgide bütün sorular beynime hücum etmeye başladı. Bu soruları ona dolaysız soracak cesaretim yoktu. “Sor bakalım babana süper güçleri nelermiş?” dedim Umut’a göz kırparak.

Umut’un gözlerinde yanıp sönen ışıkları gördüğüme yemin edebilirdim, heyecanla yataktan doğrulup, “Baba özel güçlerin neler? Mesela parmaklarından ağ fırlatabilir misin?” diye sordu.

Hakan gülümsedi ancak bu gülümsemenin buruk olduğunu çocuklar bilmese de ben biliyordum.

Neşe, Umut’un heyecanına benzer bir heyecanla, “Belki de görünmez olup gözünden lazer atıyorsundur ya da siyah bir pelerin ve maskeyle kötü adamlarla savaşıyorsundur,” dedi

Hakan yutkundu, gülümsemek istemiyordu ama çocukları üzmemek istemediği için kendini buna zorluyordu. Bir şey düşünüyordu ancak ne düşündüğünü anlamıyordum. Hepimiz onun bir cevap vermesini bekliyorduk.

Derin bir nefes alarak, “Bazı kahramanların özel güçleri yoktur çocuklar,” dedi duraklayarak sözlerini ölçmeye çalışıyor gibiydi. “Maske takmaz, pelerini olmaz ya da aklınıza ne gelirse. Bana kalırsa ben kahraman değilim, gerçekten kahraman olanlar var ama ben değilim. Kahraman olanlar gerçekten görünmez olanlardır,” dedi. Gözlerimin dolmasını engelleyemedim, gerçekten şehit olan askerlerden bahsetmişti. Çocuklar bunu anlamamıştı ama ben anlamıştım. Hakan onlara kendisiyle ilgili masal sayılabilecek bir şeyler anlatabilirdi ama yapmamıştı çünkü o kendince şehit olan silah arkadaşlarının hakkına girmek istemiyordu.

“Hayır baba, kahramansın çünkü biz seni görmedik hiç. Annem *babanız burada* dedi ama biz göremedik,” dedi Umut.

Hakan’ın dudakları konuşmak için aralansa da araya girerek, “Babanız mütevazı olmaya çalışıyor çocuklar,” dedim neşeli çıkmasına özen gösterdiğim sesimle.

Neşe ve Umut’un ısıltılı bakışları bana dönerken Hakan’ın gözlerinde birçok soru işareti vardı.

“Bu ülkeye hizmet eden ve bu hizmeti hakkıyla yerine getiren her askeri-miz bir kahramandır. Onların adı yoktur, gölgesi yoktur, sesi yoktur... Hatta ayak izi bile yoktur,” dedim Hakan’ın gözlerinin içine bakarak. Bir zamanlar böyle söylemişti bana. Kocam olan Hakan bir yana, asker Hakan bir yanaydı. O gerçekten bir kahramandı, belki benim kahramanım olamamıştı ama ülkesi için bir kahramandı, hakkını yiyemezdin.

Hakan'ın gözlerinde bir umut kırıntısı belirdi, onu bu karınışık durumdan kurtardığım için teşekkür eder gibi bakıyordu bana. Eğer araya girmeseydim Hakan çocukların inandığı tüm hayalleri yıkacaktı ve bu yıkım şu an toparlanacak gibi değildi. Hakan çocukların bir yalana inanmasını istemeyecekti biliyordum, hele ki böyle gerçekçi olmayan duygu ve düşüncelere karşı tavrı netti. Bunu onun için değil çocuklar için yapmıştım ama ne yalan söyleyeyim, Hakan'ın eğilip bükülen haline de hiç alışkın değildim. Çocuklara nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu ve ben istemsizce yardımına hazır bir şekilde bekliyordum.

O bana kıymıştı ama ben ona kıyamıyordum.

“Mümanazi ne demek anne?” dedi Neşe merakla. Gülmemek için dudaklarımı bastırırken Hakan'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

“Mümanazi değil anneciğim, mütevazı. Yani gösteriş yapmamak için kendini övmemek diyebiliriz, bu senin için açıklayıcı oldu mu?” diye sordum içten bir şekilde. Bana bir kelimeyi sorduklarında onların anlayacağı şekilde açıklamaya çalışıyor ve anladıklarından emin olana kadar anlatıyordum.

Neşe başını aşağı yukarı sallayarak “Evet anne anladım, babam özel güçleriyle hava atmamak için kendini kahraman gibi göstermiyor,” dedi bilmiş bir tavırla. Hakan hafifçe gülümseyerek Neşe'nin başının üzerine bir öpücük kondurduğunda, öylece onlara bakakaldım. Kız çocukları için babanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Bu, Neşe için öyle bir andı ki ne kadar basit gibi görünürse görünsün kalbini sıcacık edecekti. Babasının gözünün içine aşkla bakarken bunu anlamak hiç de zor değildi.

Babasıyla anısı olan kızlar çok şanslıydı. Ben babamla olan küçücük anılara bir ömür tutunacaktım. Neşe'nin babasıyla hiç anısı olmadığına üzülürken şimdi küçük ama anlamlı bir anı eklenmişti zihnine. Hakan geldi diye sevinecek miydim, yoksa onları bu anlardan mahrum ettiği için öfkelenecek miydim bilmiyordum. İnsanın hisleri önce bilinçten geçiyormuş, sonrasında hisse dönüşüyormuş belli ki. Ben ne hissedeceğimi bilmediğim için hiçbir şey hissedemiyordum.

Bu konuya olan dikkatimi dağıtan Umut'un heyecanlı bir şekilde araya girmesi oldu. “Zaten her yerde kahraman olduğunu söyleme baba, biz de söylemeyeceğiz. Kötü adamlar seni kolayca bulabilir, özel güçlerinden ve kahraman olduğundan bizden başkasına bahsetme,” dedi öğüt verir gibi.

Hakan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, Umut'un öyle bir hali vardı ki sanki bu konuda özel bir eğitim almıştı. Umut bir cevap bekler gibi babasına bakarken Hakan bir şeyler düşünüyor gibi dalgın bir şekilde oğluna bakıyordu.

Bu konuda ne düşündüğünü eskiden olsa çok net bir şekilde anlardım ancak şu an birçok şey düşünüyor olabilirdi. Umur'un ne kadar zeki olduğunu, ne kadar büyüdüğünü ya da hiç alakası olmayan bir şeyi düşünüyor olabilirdi. Zaman çok acımasızdı, bizim aramıza sızmış ve bizi ayırmıştı.

Fiziksel uzaklık çok ama çok zordu ancak ruhsal uzaklığın anlamsız bir ağırlığı vardı. Ruhumuz birbirine uzaktı, sanki başka bir dünyada bambaşka zamanlardaydık. Ruhu bana yaklaşmak istiyordu fakat ben ruhumu teslim edemiyordum, bu kadar mantıklı düşünebildiğim için bile şaşkındım. Durumun gerçekliğini kavramak benim için çok zordu, hâlâ kendimi rüyada gibi hissediyordum. Tek korkum hiç olmayacak bir zamanda, çocukların önünde patlamaktı. Bu sakin halim beni korkutuyordu.

Hakan, "Olur," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Söylemem kimseye," dedi burukça gülümseyerek. Kısacık sürede her ne düşündüyse yine kendini düşürmüştü. Aklında bir şeyler vardı ama ne olduğunu kendim bu haldyken anlayamazdım. Hakan'da bir şey vardı, maviliklerinin ışıltısı sönmüş de gözleri hep parçalı bulutluymuş gibi bakıyordu. Ne zaman ona baksam güneşli bir Karadeniz görürdüm ancak şu an hep sisli ve pusluydu gözleri.

Güneşim sönmüştü, Karadeniz kurumuştı ve benim kıyametim kopmuştu.

Onu daha fazla bu şekilde görmek istemediğim için bakışlarımı ondan çektim. Ben onu daima omuzları dik, kendinden emin ve güçlü görmeye alışkındım.

Kısa bir sessizliğin ardından Neşe, "Anne, babam sana bir şey söylemek istiyor galiba," dediğinde Hakan'a döndüm. Dikkatli bir şekilde bana bakıyordu ancak bu dikkatinin arkasında başka bir duygu daha vardı; özlem. Bu duyguyu gözlerinde ne zaman görsem tanırdım. Her şey değişmişti ama bu bakışı değişmemişti. Bir süre ne o ne de ben gözlerimizi birbirimizden çekebildik. İkimiz de aynı anda yutkunduk, belki de ruhumuzun birbirine yaklaştığı bir andaydık. Bu yakınlaşmayı daha fazla istemediğim için gözlerimi kaçırdım. "Masal anlatacaktın," dedim odanın içinde rastgele bir noktaya bakarak. Kalbimin atışı neden hızlanmıştı bu kadar? Peki ya ellerimin titremesi nedendi? Ne zaman gözleri gözlerime değse kendimden geçiyordum ve bu, yıllar sonra bile hiç değişmemişti.

Bakışları değişmişti, ruhu ve bedeni de. Ancak ilk karşılaşmamızdan bugüne kadar bende bıraktığı hisler hiç değişmemişti.

Umut sevinçle ellerini birbirine vurarak, "Evet baba, masal!" dedi. "Savaşlı bir şey olsun, tamam mı?" diye de devam etti babasına taleplerini sıralamaya.

Neşe'nin tepkisini görmek için bakışlarımı ona çevirdiğimde hiç de şaşırmadığım bir manzarayla karşılaştım. Neşe yüzünü buruşturmuş bir ifadeyle kardeşine bakıyordu. "Hayır baba, içinde aşk olsun," dedi Neşe yalvarır gibi.

Hakan dehşete düşmüştü. "Ne aşkı be?" dedi öfkeyle. Kendimi tutamamaya kahkaha attım. Gözlerimi kaçırarak kendimi tutmaya çalıştım ama bu an bana komik ve eğlenceli gelmişti, kızını kıskanan bir baba vardı karşımda.

Kısa süren kahkahamın ardından odanın sessizleştiğini fark edip bakışlarımı Hakan'a çevirdim. Gözlerinin içi parlıyordu sanki, göz göze geldiğimizde yutkundu.

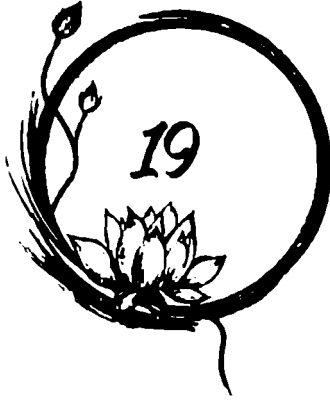
Neden yutkunduğunu ve dahası bana neden kilitlenip kaldığını biliyordum, o da benim kahkahama hasretti.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı ondan çektiğimde, "Ama baba," dedi Neşe masum bir sesle. "Ben annem ve senin gibi büyük bir aşk yaşamak istiyorum, içinde ayrılık olmadan. Yani özel güçleri olan bir kahraman olmasın, biz hep birlikte olalım. O da bana pamuk şekeri alsın, senin anneme aldığın gibi," dedi.

Neşe tüm bunları çocuksu masumluğuyla söylemişti ancak benim nefesim kesilmişti. Bu bugün yaşadığım ikinci duyguydu. Gelecekteki eşini kaybetmekten korkmasına mı, yoksa babası ve benim gibi olmayı istemesine mi üzülüyordum bilmiyordum ancak onlara bizimle ilgili anlattığım her detay örümcek ağı gibi zihinlerini sarmıştı. Hakan ile bakışlarımız bir kere daha kesiştiğinde, "Bizim gibi bir aşk bulmanız zor ama dilerim ki annenizi sevdiğim kadar sizi seven birisi çıkar karşınıza," dedi gözlerimin içine bakarak.

Hakan'ın ölüm haberini almadan önceki Narin zevkten dört köşe olurken, kocasının şehit olduğu haberini alan ve aslında ölmemiş kocasını yaşadığı o kadar acıdan sonra karşısında gören Narin bu sözlerin altında ezilmişti. *Âmin* diyememiştim çünkü Hakan'ın bahsettiği kadar beni sevdiğini sanmıyordum ve buna inanmam artık imkânsız yakın bir ihtimaldi.

Hakan'dan gözlerimi çekmeden, "Allah kimsevi yarım kalacağını bildiği bir sevdanın peşine düşürmesin," dedim bana yıllar önce söylediği sözleri hatırlatarak. Gülümsemi ama bu gülümseme öyle sıcak bir gülümseme değildi. "Ölüm var, Narin, gerçek ölüm var. Her sevda yarım kalacak," dedi *biz ölmeden yarım kalıyalım* der gibi.

Ölüm; bir zamanlar en fazla sorguladığım, anlamakta güçlük çektiğim ve kabullenemediğim gerçektir.

Sesli bir soluk verdim, ölümü hatırlamak ve Hakan'la ölümü konuşmak istemediğim için, "Ben biraz uyusam iyi olur, sen çocuklara masal anlat," dedim sırtımı onlara dönerek. "Mümkünse içinde ölüm olmayan," diye ekledim sessizce.

Duydu mu bilinmez ama kısa bir sessizliğin ardından, "Bir varmış bir yokmuş..." diye başladı masalını anlatmaya. Hakan'ın hemen ardında, yatağın diğer ucunda yattığı gerçeğini kabullenmem zordu ama oradaydı ve bize masal anlatıyordu. Tok ve kalın sesini hafifçe kısıtığında insanın uykusunu getiriyordu. Onun sesinden bir şeyler dinlemeyi özlemiştim. O yokken fotoğrafları vardı ama sesi yoktu. Sesine ve kokusuna ne kadar hasret kaldığımı bir ben bir Allah biliyordu.

"Dünyalar güzeli bir prenses varmış, o kadar güzel ve o kadar narinmiş ki onun bu güzelliği tüm diyarlara yayılmış," dediğinde *narin* kısmını özellikle bastıra bastıra söylemişti. Dikkatimi iyice cezbederken dinlemeye devam ettim.

"Uzun, kıvrıkcık saçları varmış... Kahveden gözleri ve beyaz teniyle insanların ona baktıkça bakası gelirmiş," dedi kısa bir ara vererek. Benden bahsetme ihtimali var mıydı?

"Bu prenses küçükken bir gün kral babası aniden ölmüş. O gün bu prensesin dönüm noktası olmuş çünkü narin prensesin annesi başka bir adamla evlenmiş ve krallığın başına bu adam geçmiş," diye masalına devam ettiğinde benden bahsettiğine emin oldum. Gözlerim bir kere daha benden habersiz dolup taşarken, boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Ben tacı olan bir prenses değildim, değil tahtım bahtım bile yoktu.

Hakan tam devam edecekken, "Ama baba burada süper kahraman yok ki," dedi Umut üzgün bir sesle. Onun bu masum ses tonuna gülümsemeden

edemedim. *Bahtın var, Narin, onlar da çocukların* diye düzeltti beni içsesim. Doğruydı, onlar benim karayazımın en aydınlık kısmıydı.

“Umut her masalda, çizgi filmde ya da filmde süper kahraman olmaz ki!” dedi Neşe uyarıcı bir sesle, daha sonra babasını muhatap alarak, “Baba sonra ne olmuş peki? Üvey babası prensesi kuleye hapsetmiş ve yakışıklı prens gelip prensesi kurtarmış mı?” diye sordu heyecanla. *Ya ne prens ama...*

“Her masalda aşk olacak diye bir şey yok!” dedi Umut, Neşe’yi taklit ederek. Onları görmesem bile şu an Neşe’nin, Umut’a göz devirdiğini ve Hakan’ın şaşkınlıkla çocuklara baktığını biliyordum. Onları nasıl idare edeceğini henüz bilmiyordu ama bu şekilde çocuklarla baş başa vakit geçirecek zamanla öğrenecekti. Şu an mesela durumu nasıl idare edecekti merakla bekliyordum. *Çocuklar babalarına alıştığında senin yanında kalmak istemezlerse?* Birden zihnime doluşan bu soruya verecek cevabım yoktu. İkimiz arasında seçim yapmalarına gerek olmadan bu sorunu çözmeliydim, bir tek bu konuda Hakan ile aynı tarafta olabilirdik.

Hakan boğazını temizleyerek, “Bu masal bittiğinde hiçbir şikâyetiniz olmayacak, sizden biraz sabırlı olmanızı istiyorum sadece,” dedi yumuşak ama bir o kadar da otoriter bir sesle. Ortamı kontrol altına alabilmek konusunda iyi bir başlangıç yapmıştı. Hakan bir şeylere adapte olma konusunda hep çok başarılıydı, sıradan bir işi yaparken bile son derece konsantre olur, çabuk kavrar ve şartlara ya da konuya hemen uyum sağlardı.

İkisi de Hakan’ı, “Peki baba,” diye onayladı. Onlardan *baba* sözcüğünü duymak alışkın olduğum bir şey değildi, bu yüzden bir süre garipseyecektim. *Hiçbir zaman baba diyemeyecekler diye üzülürken şimdi babalarından masal dinliyorlar, Narin.*

Çocuklarım için mutluydum, babaları Hakan olduğu için de babalarına kavuştukları için de. Ben bu durumu bir süre daha kavrayamayacağımı biliyordum, gerçek anlamda zihnimin bulanmasından ve aklımı kaçırmaktan korkuyordum. Hakan gittikten sonra o kadar çok rüyamda görüp, o kadar çok gerçek sanmışım ki o zamanlar gördüğüm rüyalar şu an bu duruma adapte olmamı zorlaştırıyordu. Bir yanım şükürsüz olduğumu ve kocamın yaşadığı gerçeğinin tadını çıkarmam gerektiğini söylerken, bir yanım çektiğin acıları ve yapayalnız verdiğin mücadeleyi unutma diyordu.

Normalde insanlar kocalarına bir sürprizle hamile olduklarını açıklarken ben mezarında ağlayarak açıklamıştım. Ben açıklamıştım açıklamasına da ona haber nasıl gitmişti? Kim, nasıl ve ne söylemişti? Ya da birkaç gün öncesine kadar çocuklarından haberi var mıydı? Evlendiğimiz gün bana bir göreve gideceğini söylemişti, o görev bu görev miydi? Hakan kendisini ölü

göstererek benim büyük bir acı içinde kalacağımı biliyor muydu? Yanan gözlerimi sıkıca yumdum, Hakan vatanına tam anlamıyla âşık bir askerdi ama bana da âşıktı. İki aşk bir kalbe ağır gelmişti ve Hakan vatanını mı seçmişti? Peki ailesine sahip çıkamayan vatanına nasıl sahip çıkacaktı? Düşüncelerimin hiçbirisi Hakan'a uymuyordu, bir şey vardı ve ben Hakan'ı dinlesem bile bana tam olarak her şeyi anlatacağına inanmıyordum. Şu an Hakan'ı dinleyecek psikolojide değildim çünkü duyacaklarımdan korkuyordum. Sadece tek bir gerçek varsa ve Hakan bizi ardında bırakmayı tercih ettiyse...

Kısa bir anlığına da olsa zihnimi susturup ana odaklandım çünkü işin içinden çıkamıyordum.

Çocuklar Hakan konuştuğunda hipnotize olmuş gibi onu dinliyorlardı. Hakan'da bir şey vardı, asker olduğu için mi bilinmez ama hemen insanların tesiri altına alabiliyordu. Bu özelliğini onu daha ilk tanıdığım zaman anlamıştım.

Hakan çocuklardan onayı alınca masalına devam etti. "Kral ve kraliçenin bir çocuğu daha olmuştu, prenses bu aile tablosunda kendini hiç oraya aitmiş gibi görmüyordu ama o kadar güçlü bir prensesti ki kendi kendine yetebiliyordu."

Bu masal değildi, bu benim gerçeğimdi; yazgı veya kader.

Benim gerçeklerimden haberi var mıydı acaba? Nasıl devam edecekti bu hikâye? Prenses büyümüş, âşık olmuş ve eşi kendini ölü gösterip birden dirilmiş diye mi? Müdahale etmemek için kendimi o kadar zor tutuyordum ki dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

"Günler bu şekilde devam ederken prenses büyümüş, büyümüş ve çok güzel bir genç kız olmuş."

"Baba prensesin adı neymiş?" diye babasını böldü Neşe.

Hakan bu soruyu beklemiyor olacak ki kısa bir süre sessiz kaldı ancak daha sonra, "Bilmem. Birlikte koyalım mı adını?" diye sordu. Yüzünü görmesem bile *bilmem* derken dudaklarını kıvrıdığına emindim.

"Tamam o zaman şey olsun, Elsa," dedi Neşe adı gibi bir ses tonuyla. En sevdiği çizgi filmlerden biriydi bu. Dudaklarım yana doğru kıvrılırken babasından gelecek tepkiyi bekledim.

"Elsa var ya zaten ayrıca onun saçları kahverengi değil," dedi Umur bıkkın bir ifadeyle. Anlaşılan o bu masaldan pek mutlu değildi.

"O zaman şey olsun..." dedi Neşe düşünmek için ara vererek. Oluşan uzun süreli sessizlikten aklına isim gelmediğini anlamıştım.

Hakan, "Aklına bir isim gelmedi galiba," dedi. Ses tonundan gülümsediğini anlamıştım.

"Yok babacığım ya gelmedi," dedi Neşe üzgün bir ifadeyle.

"Peki o zaman şöyle yapalım, saydığım özelliklere göre çevrenizde bu prensese benzeyen birisi varsa onun adını verelim," dedi Hakan parlak bir fikirmiş gibi. Konuşmanın nereye gideceğini anlamıştım ve buna fırsat vermeden, "Prensesin adının Narin olmadığına çok eminim," dedim.

"Hımm... Sen de dinliyorsun yani masalı," dedi Hakan suçüstü yakalamış gibi muzip bir sesle, oysa adı gibi emindi onları dinlediğime.

Dilimi damağıma vurup, "Daha çok, maruz kalıyorum diyebiliriz," diye yanıtladım onu.

"Prensese sen isim versen anne, biz bulamadık," dedi Neşe üzgün bir sesle. Yüzümü onlara dönüp yanaklarını sıkmak istedim ama yapamadım, bunun yerine sesli bir soluk verip, "Bu kadar üzücü başlayan bir hikâyeye kimsenin adını vermek istemem," diye mırıldandım.

Neşe anlamamış olacak ki, "Anne ne dedin anlamadık," dedi.

Boğazımı temizleyerek, "Gelin biz prensese prenses diyelim, ismini kimsene söylememiş ve dolayısıyla biz de adını bilmiyor olalım?" dedim soru sorar gibi.

"Tamam," dedi Neşe.

"Bence de tamam, zaten savaş yok," diye uyum sağladı Umut.

"Peki öyle olsun," dedi Hakan *eyvallah* der gibi. Bana kırılmış mıydı? Tepkisine sesli bir soluk vermekle yetindim, asla karşılıklı diyaloglara girmek istemiyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından Hakan, "Bu narin ama güçlü prenses büyüyüp çok güzel bir genç kız olduktan sonra ülkesinin komutanlarından birine âşık olmuş," dedi. Gözlerimi sıkıca yumdum. Başka bir hayatta, başka ihtimallerde nasıl olabilirdik diye düşünmeden edemedim. Az öncekinden daha dikkatli dinlemeye başladım, onun aklındaki başka ihtimali merak etmiştim.

"Komutan düşmanlarla savaşıyor mu baba?" diye sordu Umut her zamanki heyecanıyla.

Hakan kısa bir an sustuktan sonra, "Evet, ülkesine musallat olmuş canavarlar var, onlarla savaşıyor," dedi. Sesinin rengine gurur vardı ama ben en çok savaşıyor derkenki yorgunluğu hissetmişim.

Umut, "Onları yeniyor mu peki?" diye sorarken Neşe, "E ama prensesle olan aşklarına ne oldu?" diye sordu. Bense "Komutan çok mu yorgunmuş?" diye sordum.

Hakan sadece beni yanıtlayarak, “Çok...” diye cevap verdi.

“Peki prensesin yorgunluğundan haberi var mıymış?”

“Yokmuş çünkü birbirlerini görmeleri yasakmış.”

“Koskoca komutan bir yolunu bulamamış mı?”

“O kadar da kocaman değilmiş demek ki.”

Hakan’ın gerçekten hiçbir şeyden haberi olmayabilir miydi?

Sustum, bir şeyler söylememi beklediğini biliyordum ama söylemedim. Ona soramayacağım şeyleri masal yoluyla öğrendim, belki dahasını sorsam cevaplardı ancak korkum bunun önüne geçti.

Hakan masalına devam etti. Bu masalın sonunu merak etsem de gözle-
rimle verdiğim savaşı daha fazla sürdüremedim.

Uykuya dalmadan önce zihnim *başka masala gerek yok senin masalın za-
ten bitti, Narin*, diye fısıldadı.

Hastanenin rahatsız koltuğuna otururken bu anı daha önce yaşamış gibi hissediyordum. Birçok çift bebeklerinin cinsiyetini öğrenmek için bekliyor-
du, bir tek ben yalnızdım. Belki yalnız gelen anne adayları da oluyordu ama
bugün böyle denk gelmişti. Olamaz mıydı, olabilirdi.

“Sence ne olacak cinsiyeti?” diye sordu yanımdaki kadın kocasına. Sesin-
deki heyecanı fark etmemek imkânsızdı.

“Bir tahminim yok ama hangi cinsiyette olacağı çok da önemli değil, sağ-
lıkla gelsin ben her türlü bağıma basarım onu,” dedi adam içten bir şekilde.
Mutluluklarına gülümsemeden edemedim.

Hemen karşımda oturan başka çifte takıldı gözlerim. Adam oturuyor, kal-
kıyor bir türlü yerinde duramıyordu. Karısı ise onu gülümseyerek izliyordu.

Hakan şu an burada olsaydı nasıl davranırdı o kadar iyi biliyordum ki.
İçi kıpır kıpır olurdu ancak bunu belli etmez, dimdik otururdu yanımda.
Karşımdaki adam gibi göstermezdi heyecanını mesela. Ellerimi tutar hiç bı-
rakmazdı, yanımda oturan anne adayı gibi sürekli ona sorular sorardım o
da beni dikkatle dinler kısa ve net cevaplar verirdi ama o tok sesi yumuşa-
cık çıkar, gözlerinin içi gülerdi. Şimdi burada olsaydı şımarabildiğim kadar
şımarırdım.

Bu anı bir kere daha yaşamıştım emindim.

Narin Derin Kurt diye adımı seslendi hemşire. Tek başıma olmanın ver-
diği mahcuplukla odaya doğru ilerlemeye başladım. Odaya girdiğimde dok-
torun yönlendirmesiyle sedyeye uzanıp söylenenleri yaptım. Hakan olsaydı

tam bu anda elimi tutar ve gözlerini ekrandan ayırmadan dikkatle bebeklerimize bakardı. Yanaklarımdan süzülen yaşları silmeden doktorun neşeyle sorduğu sorulara ruhsuz cevaplar verdim. Doktor da tavrımdan sıkılmış olacak ki soru sormayı kesti, soğuk jeli karnımın üzerine döküp ultrason cihazını dolandırmaya başladı.

“Bebekleriniz gayet sağlıklı,” dedi.

Biri erkek ama diğeri göstermedi henüz, dedim içimden. Bu anı daha önce yaşadığım için biliyordum.

“Biri erkek ama diğeri göstermedi henüz,” dedi.

Hah! İşte burada. Biri kız biri erkek, diye mırıldandım.

“Hah! İşte burada. Biri kız biri erkek,” dedi.

Kendimi tutamayarak ağlamaya başladım, bu anı daha önce yaşadığımda hıçkırarak ağlamıyordum ki.

“Narin,” dedi uzaklardan gelen bir ses, Hakan’ın sesi.

Daha çok ağlamaya başladım. Birden tüm görüntüler karardı; doktor, sedye kayboldu ve ben sıçrayarak uyandım. Hakan beni sımsıkı sarmıştı ve ben onun göğsünde yatıyordum. Ağlamam şiddetlenirken ona gücüm yettiğince sarıldım. “Buradasın,” dedim ağlaya ağlaya.

“Buradayım,” dedi Hakan boğuk bir sesle. “Bebeklerimizin cinsiyetini öğrendim,” dedim hıçkırıklarımın arasında. “Ama sen yoktun, neden gelmedin?”

Yutkundum. “Bilmiyordum,” dedi.

“Sen rüya mısın, gerçek misin?” diye sordum ağlamaya devam ederken.

Titreyen sesiyle, “Galiba gerçeğim,” dedi.

Gözlerim kapanırken, “İyi ki gerçeksin,” diye mırıldandım.

“Anne, baba hadi uyanın biz çok sıkıldık,” dedi Umut’un uzaktan gelen sesi.

Yattığım yer o kadar rahat ve sıcaktı ki uyanmakta zorluk çekiyordum. “Tamam anneciğim, kalkıyorum şimdi,” diye mırıldandım.

Sargılı kolumun üzerinde hissettiğim parmaklar tekrar uyumam için adeta aklımı çeliyordu. Uzun zamandır böyle güzel ve huzurlu bir uyku çekmemiştim.

Sargılı kol?

Parmaklar?

Uyku?

Yüzüme soğuk su fırlatılmış gibi irkilerek yerimden doğrulduğumda az önce yattığım o yerin yatak değil de Hakan'ın göğsü olduğunu anladım.

Hakan uyku sersemi bir şekilde bana bakarken sağlam kolumla göğsüne vurdum. "Neden benimle uyudun?" diye sordum öfkeyle. Masal bittiğinde ve çocuklar uyuyakaldığında başka bir odaya geçmem gerekiyordu, Hakan'ın göğsünde uyumam değil. Hadi ben uyuyakalmıştım, o neden kalkıp gitmemişti?

Hakan dünyanın en ilginç şeyini söylemişim gibi baktı. "Karım değil misin? Tabii ki birlikte uyuyacağız," dedi gayet ciddi bir ifadeyle.

Ben şaşkınlıkla Hakan'a bakarken, "Ayrıca bana sokulan sendin, neden suçlu ben oluyorum?" diye sordu normal bir tonda.

Şaşkınlığım katlanarak arttı. "Ha suçlu benim yani?" dedim sargısız kolumla kendimi işaret ederek.

Dilini damağına vurup, "Yok, sen de suçlu değilsin, kocanla uyuyorsun sonuçta," dedi kolunu başının arkasına atarak. Söylediklerinde gayet ciddiydi, halimizde hiçbir sıkıntı yokmuş gibi bu durumu garipsemerni tuhaf buluyordu. Bu kadarı da fazlaydı, tam dudaklarım öfkemi kusmak için açılmıştı ki, "Annemle babam kavga mı ediyor sence?" diye sordu Umut merakla.

Öfkeyle açılan dudaklarım hiçbir şey söyleyemeden kapandı. Sesli bir soluk verirken Hakan'a *seninle sonra görüşeceğiz* bakışı atarak yönümü çocuklara çevirdim.

"Tabii ki kavga etmiyoruz. Acıktınız mı bakalım?" diye sordum sahte bir gülümsemeyle. Çocuklar yüzünden içimdeki öfkeyi, yaşadığım şoku içimden atamıyordum. Kalbim sinirle çarparken ellerimin titremesini hissetmek için yumruklarımı sıktım.

İkisi de beni onaylamak için başını aşağı yukarı salladı. Gözlerinin mi dolmuştu benim?

Gözlerimi tavana dikerek yaşlarımın akmaması için birkaç saniye bekledim.

Ardımda kalan hareketlenmeyle Hakan'ın yerinden doğrulduğunu anlayabiliyordum. "Narin iyi misin?" diye sordu endişeli bir tavırla. Değildim, hiç iyi değildim. Rüyalarım, kâbuslarım ve gerçeklerim birbirine karışmıştı.

Sorusunu cevapsız bırakarak, "Ben çocuklara kahvaltı hazırlarken onlarla ilgilenir misin?" diye sordum. Sesim hafiften titremişti ama toparladım.

Hakan bana cevap vermediği için başımı ona doğru çevirdim. Gözleri önce gözlerime değdi, sonra burnuma, dudaklarıma ve en sonunda saçlarıma. Bir süre orada oyalandıktan sonra son durağı yine gözlerim oldu. Yüzümün önüne gelen saçlarımı kulağımın arkasına atmak için dokunduğunda gözlerim istemsizce kapandı. Dokunuşlarına, bakışlarına o kadar hasrettim ki kalbim gururuma, gururum kalbime isyan ediyordu.

Başparmağı hafifçe yanağımda gezinmeye başladığında gözümünden birkaç damla yaş düştü. Parmak uçları usulca gözyaşlarımı silerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu ne kadar sürdü bilmiyordum ama bir an seneler öncesindeymişim gibi hissettim. Henüz şehit olmamışken ve ben acıdan yanmamışken.

Neşe'nin, "Anne acıktık dedik ya," demesiyle ana geri döndüm.

Gözlerimi açtığımda gökyüzü gibi bakan maviliklerine daldım, Karadeniz'ime. Ne ben eski Narin'dim ne de yüzümde gezinen parmakların sahibi eskisi gibiydi. Aramıza ölümün soğukluğu ve yılların biriken acısı girmişti. İkimiz de ölmemiştik belki ama birçok parçamızı istemeden de olsa gömmüştük, ben neşemi ve umudumu gömmüştüm. Bende ölen parçalar çocuklarımda yaşasın diye isimlerini Neşe ve Umut olarak seçmiştim. Onlarda yaşatmıştım ama kendimde öldürmüştüm bu duyguları. İnsandan umudunu ve neşesini çıkarırsan yaşayan ölüden farksız kalırdı. Benim ölen parçalarım beni yaşarken ölüme terk etmişti.

Hakan öldüğünde kaybolan duygularım o geri geldiğinde dirilmemişti.

Yüzümde gezinen parmaklarını avucumun içine alıp yatağa bıraktım. Yeniden gözlerinin içine baktığımda, içlerindeki özlem duygusunu hemen yakaladım. Bakışlarından bu kadar belli etmesinden mi, yoksa onda bu duyguyu görmeyi beklemediğimden mi bilmiyordum ancak afallamıştım. Öfkem uçup gitmek isterken ben sıkı sıkıya ona turundum. "Parmak uçların bile bana değmesin!" dedim çocukların duymayacağı kadar alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlıca yataktan kalkıp odadan çıktım. Gözyaşlarım onun yüzünden akarken beni teselli etmesine tahammül edemiyordum. *Belki de onu dinlemelisin, Narin.*

İçsesimi duymazlıktan gelerek merdivenlere yöneldim. Duyacaklarımdan korkmak bir yana duyduklararımdan sonra ne hissedeceğimi bilmiyordum. Hem bence dinlemesem bile olurdu çünkü netice değişmeyecek, benim çektiğim acılar geçmeyecekti. *Peki ya o da acı çektiyse?*

Bir süre daha içsesimi susturmaya karar vererek hızlı adımlarla aşağı indim, mutfağın yerini bilmiyordum ancak araya araya bulabilirdim.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde şu an asla görmek istemediğim o yüzle karşılaştım, Sinem görünümlü Demet'le. Öfke tüm bedenimi ele geçirirken adımın seslenmesi, yüzüzce karşıma çıkmış olması beni iyice çileden çıkardı.

"Narin."

Kalan birkaç basamağı hışımla inip hiçbir şey demeden suratına bir tokat patlattım. Öyle sert vurmuştum ki tokat sesi salonda yankılanmış, ayrıca avuç içim de sızlamıştı. Öfkem benliğimi ele geçirdiğinde onun haricindeki tüm duygularım kapanmıştı.

Hesaplaşma vaktiydi.

Onu omuzlarından itip, "Ben seni kız kardeşim bildim! Ben senin omuzunda ağladım!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. Niyeti ne olursa olsun benim acımı görmüş ve bana hiçbir şey söylememişti. Sahte bir isimle yıllarca yanımda yaşamıştı.

"Narin dinle beni," dedi yalvarır bir tonda. Ben omuzlarından itmeye, hırpalamaya devam ederken benden oldukça iri bir beden beni tutup havaya kaldırdı. "Narin sakın ol!" dedi uyarıcı bir şekilde. Gelenin Hakan olduğunu anlamam bile geç olmuştu, öyle öfkeliydim ki gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Hakan madem araya girip öfkemin hedefine yerleşmek istiyordu o halde payına düşeni alabilirdi.

Göğsüne var gücümle vurarak, "Sen kendini öldü gösterip yanıma adamlarını mı gönderdin, ben ağlayıp sızlarken ne yaptın peki? Dalga mı geçtin benimle, oturup dinleyip ne yaptın duyduklarınla?" diye bağırdım boğazım patlarcasına. Sinem'i işaret edip, "Ben kaç kere gücüm bitti diye ağladım bu kızın omzunda... Yok, yok benim aklım almıyor. Ben anlayamıyorum, bu nasıl mümkün olabilir ya delireceğim!" diye bağırdım ağlamadan hemen önce.

Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlarken bana endişeyle bakıyordu. Dün gördüğüm kendinden emin o adam gitmiş, yerine mahcubiyetle bakan biri gelmişti.

"Narin," dedi boğuk bir sesle. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

Elimle ikisini işaret ederek, "İkinizi de görmek istemiyorum," dedim. "Hemen şimdi çocuklarımı alıp buradan gideceğim."

Sırtımı onlara dönüp gidecekken Hakan bileğimden tuttu. "Hiçbir yere gidemezsin!"

Bileğimi bırakması için çeksem de başarılı olamadım. "Öyle bir giderim ki!" dedim dişlerimi sıkarak. Hakan ise hiç beni duymamış gibi, "Dalga

geçmek ne demek, Narin? Sen beni hiç tanımamışsın gibi bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedi öfkeyle karışık bir üzüntüyle.

Dalga geçer gibi güldüm. “Tanıyamamışım.” Hakan yumruk yemiş gibi irkilirken, “Ben seni tanıyamamış olmanın acısını çekiyorum, hiç sevilmemiş olmanın. Sen beni gözden çıkardın, sen beni mahvettin!” dedim tükürür gibi.

Kolumu bırakırken, “Sevilmemiş mi?” diye yükseldi Hakan. “Ben mi sevmemişim seni? Ben seni deli gibi sevdim, köpek gibi... Sadece sen acı çekmedin, Narin. Ben de çektim,” dedi elini göğsüne vurarak. “Sen benim mesleğimi de zorluklarını da çok iyi biliyordun. Ben senden de çocuklarımdan da ayrı kalmak zorunda bırakıldım. Sen yandın da ben kül olmadım mı?” diye sordu isyan edercesine. “Sizi koruyup gözetmesi için Demet’i gönderdim, o size bu kadar yakınken ben sizden uzak olmanın acısını deli gibi çektim.”

“Çekmeseydin, Hakan! Biz bu durumdaysak sebebi kim? Acı mı yarıştıracamız? Hadi yarıştıralım o zaman, başlayayım mı ben, koyalım mı kefele-re?” diye bağırdım.

Hakan, “Acı yarıştırmak niyetinde değilim, Narin,” diyerek araya girdi. Az öncekine nazaran daha sakindi. “Ben senin acını da öfkeni de kırgınlığını da anlıyorum. Hepsine de bir ömür susarım, sen o kefelere dilediğince boşalt doldur ama bana seni sevmediğimi söyleme, buna dayanamam. *Ben acı çekerken dalga mı geçiyordun* imasını kaldıramam.”

“Kaldırırsın, Hakan,” dedim sakın bir öfkeyle. “Ben çok şey kaldırdım yokluğunda, sen de kaldırırsın.”

Onları ardımda bırakıp merdivenlere yöneldiğimde Hakan, “Senden uzaktayken en azından umudum vardı, Narin. Şimdi sen o umudu da elimden almaya çalışıyorsun. Senden gelecek tek bir kırıntıyla tüm dünyanın yükünü kaldırırım da beni sevdamdan vurursan altından bile kalkamam,” dedi

Adımlarım sekteye uğrarken yutkunmadan edemedim, sırtımı ona dönüp gitmek hep zordu benim için. Haklıydı, o benimle olmaktan korkarken onu bu ilişkinin yürüyebileceğine inandıran ve her şeyi göğüsleyeceğimi söyleyen bendim. O sevda yükünün altında kalmıştı, bense kendime olan inancımın.

Merdivenleri hızla çıkıp dün birlikte kaldığımız odaya girdim. Çocukları yere döktükleri oyuncaklarla oynarlarken gördüğümde aşağıda kopan kıyameti duymadıklarına emin oldum. İkisinin de elinden tutup kaldırırken kısa bir şaşkınlık yaşasalar da, “Gidiyoruz,” dediğimde bana ayak uydurdular.

Her zamanki yumuşak ses tonum olmadığı için garipsediklerini anlayabiliyordum ancak yüzlerine bakmadım, yüzlerine bakarsam yumuşardı ve şu an yumuşamamam gerekiyordu. Hızlıca bu evden çıkıp kendi evimize dönecek ve hayatımıza kaldığımız yerden devam edecektik. Bakıcıları Sinem ya da Demet her kimse o olmazdı da başkaları olurdu. Bir şekilde o düzen tekrar sağlanacaktı.

Hızlı adımlarla merdivenleri inerken, “Anne yavaşlar mısın lütfen,” dedi Neşe endişeli bir sesle. “Evet anne, bacaklarım ağrıdı,” diye ekledi Umut. Onları bu mevzuya karıştırmamak, duygularımı onlara yansıtmamak için çok çaba sarf etmiştim ama sonunda olan olmuştu işte.

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde Hakan’la konuşan Sinem’i es geçip kapıya yöneldim.

Hakan, “Nereye Narin?” diye sorarak peşimden gelse de duymazlıktan geldim.

Hızlı adımlarla kapıya ulaştığımızda, “Anne nereye gidiyoruz?” diye sordu Umut garip bir tınıyla.

“Evimize,” diye cevapladım onu. Bir an önce evden çıkmak için o kadar seri hareket ediyordum ki çocuklar adımlarıma yetişmekte güçlük çekiyordu.

“Babam da geliyor mu anne?” diye sordu Neşe.

“Hayır,” dedim keskin ve net bir şekilde.

İkisinin de adımları dururken hafifçe çekiştirmeme rağmen hareket etmediler. Kollarını acıtmamak adına adımlarımı kestim.

Hakan ve Sinem yanımıza yaklaşıırken, “Neden yürümüyorsunuz?” diye sordum sertçe.

Umut ile Neşe şaşırda da gözlerinde en net gördüğüm duydu korkuydu. Onlara hiçbir zaman sert davranmamış, korkmalarına izin vermemiştim. Benim çocuklarım karanlıktan bile korkmazdı ama ben onları korkutmuşum. Çocuklarımın gözünde karanlıktan daha korkunçtum.

Neşe ve Umut koşarak babalarının yanına gittiğinde, usulca yüzümü onlara döndüm. İkisi de babasına sokulmuş, gitmemek için babalarının ardına sığınmışlardı.

Yükündüm, çocuklarım ilk defa karşımdaydı. Yanımda değil, arkamda değil, karnımda değil... karşımda.

“Biz gelmek istemiyoruz, babamızla kalmak istiyoruz,” dedi Umut. Korktuğum her şeyi kendime çekmiştim, bu da benim lanetimdi.

Ben onların anneleri idim, ben korkmaları gereken son insandım. Yoksa ben de anneme mi benzemeye başlamıştım? Doğru anneliği görmediğim için bir yerden sonra bende mi yanlışla bulanmıştım?

Gözümünden yaşlar akarken bakışlarımı Hakan'a çevirdim, endişeli gözlerle bana bakarken yanıma gelmek için hareketlendiğinde, "Sinem," dedim. Bakışlarımı Hakan'dan çekmeden sesli bir soluk verip, "Demet," diye düzelttim. "Çocukları odaya çıkarır mısınız?" Denize düşen yılanı sarılır derlerdi de inanmazdım.

"Tabii," dedi Demet hevesle. Az önce ona tokat atan ben değilmişim gibi ondan bir şey istememe minnet duymuştu. Adının Demet olduğunu yeni öğrendiğim Sinem'i gerçekten sevmiştim. Bana yoldaş, kız kardeş olmuştu ancak onun işi zaten buydu. Beni ve çocuklarımı gözetmek...

Demet ve çocuklar yukarı çıkarken Hakan hemen karşımda durdu. Çatık kaşlarının altından endişeyle bakan maviliklerini gözlerime dikti. Az önce Demet'e attığım tokadın daha şiddetlisini attım ona. Baş hafifçe sağa savruldu, yüzünde ne bir şaşırma ne de bir öfke belirtisi vardı. "Sen beni çocuklarımla karşı karşıya getirdin!" dedim tehlikeli bir sakinlikle. "Her şey için affetsem bile bunun için affetmem seni!" dedim tükürür gibi.

Bakışlarını tekrar bana çevirerek, "Hiçbir yere gitmeyeceksin, Narin!" dedi. Benim söylediklerimi duymuyormuş, attığım tokadı hissetmiyormuş gibi sadece gitmek istememe odaklanmıştı. Sanki tek sorunumuz buydu, benim gitmem.

Hakan'a bir kez daha sırtını dönüp kapıyı açtım. Evin bahçesi de ev kadar büyüktü, nerede olduğumu bilmiyordum ama ıssız bir yerde olduğumuz etrafımızda ev olmamasından belliydi. Eve nasıl döneceğimi bilmiyordum fakat yolumu çok defa kaybetmiş, evimi bulamasam bile kendime yeni bir ev inşa etmiştim. Üstelik yürüdüğüm yollarda ölüm varken ve yolun sonu kendi cenazeme çıkıyorken yürümüşüm o yolu.

Hakan bir şeyler söyleyerek peşimden geliyordu ama öyle bir kapatmıştım ki kendimi onu asla duymuyordum. Bileğimden tutup beni kendine çekti, göğsüm göğsüne değerken gözlerimiz de buluştu. Gözlerinde öfke vardı, içimden bir ses öfkenin hedefinin ben olmadığını söylüyordu.

Gökyüzü gibi bakan gözlerine kış gelmişti de buz tutmuşlardı sanki. Nefeslerimiz birbirine karışırken bana göre uzun sayılabilecek bir süre birbirimize baktık. Bir zamanlar Karadeniz'i gördüğüm gözleri beni boğmuş ve o derin sularına gömmüştü. Güneşin de bir ömrü vardı, değil mi? Bir gün o da sönecekti, sönmüştü. Bana hâlâ aşkla bakan gözlerinden nefret ettim, hâlâ onun için çarpan kalbimden nefret ettim.

“Gitmeyeceksin dedim!” dedi derin soluklar alırken.

Dudaklarımı birbirine bastırıp öfkeyle, “Madem seni öldü bileyim istedin, sen de kendini ölü bileceksin ve karşıma çıkmayacaksın!” dedim.

Bakışlarına kırgınlık yerleşirken az önce attığım tokattan daha büyük bir etki bıraktığımı anladım.

Başını aşağı yukarı sallarken neyi kabullendiğini anlamaya çalıştım. “O zaman beni öldür öyle git,” dedi kendinden emin bir tavırla.

En az onun kadar kendimden emin bir şekilde cevap verdim. “Sen zaten ölüsün.”

Öyle mi der gibi kaşlarını kaldırırken bileğimi bıraktı. Yüzündeki soğuk ifadeden gözünü kararttığını anlamıştım fakat ne yapacağını anlamamıştım. Ta ki belindeki silahı çıkarıp ben ne olduğunu anlamadan silahı elime tutuşturana kadar.

Avuçlarımın içinde silah vardı, onun avuçlarının içinde de silah tutan ellerim. Hakan emniyeti kapatırken, “Ne yapıyorsun?” dedim endişeyle gözlerinin içine bakarak.

Yüzünde mimik oynamadan, “Madem beni öldü kabul edeceksin, madem bana sırtını dönüp gideceksin o zaman beni öldüreceksin, Narin,” dedi. Ölümü kabullendiğini ve hiç şakasının olmadığını gözlerinden anlıyordum.

Silahla arasındaki mesafeyi tamamen kapatırken silahın namlusu tam göğsünün üzerindeydi, ellerimi öyle sıkı tutuyordu ki ne silahı bırakabiliyordum ne de göğsünden çekebiliyordum. Ellerim, bacaklarım deli gibi titriyordu. “Ben sana kavuşmak için her gece dua ettim, Narin. Sen beni öldü bildin ya haklıydın beni öyle bilmekte, sensiz ölüden farksızdım...”

“Hakan saçmalama,” dedim korkuyla.

O ise gözlerinde gram korku olmadan baktı gözlerimin içine, ölmek için yalvarıyor gibiydi. “Kavuşamayacaksak ve senin nezdinde öldüysem... bu silah bugün benim ecelim olacak ve sen beni hiç görmemişsin gibi ölü bilmeye devam edeceksin.” Ne yapmam gerektiğini söyler gibi talimatlar veriyordu. Bir insan ölümü dilerken sesi bu kadar sakın kalabilir miydi? Peki ya gözleri ölümü arzular gibi bakabilir miydi? *Ölüm gelecekse senden gelsin* der gibi bakıyordu. Şimdi ateşleşem şu silahı ve o an ölse gözü arkada kalmayacaktı.

Zihnimi okuyormuşçasına, “Senden gelen her şey başım gözüm üstüne, çek vur bitsin... Yaşadığını kabul etmediğin Hakan ölü kalmaya devam etsin,” dedi.

Geçmiş

Son senemizde yurttan ayrılıp Hilal’le birlikte eve çıkmıştık. Hakan, İstanbul’a geldiğinde bizde kalabiliyordu ve bu sayede Hilal de ben de Hakan’la birlikte daha çok vakit geçirebiliyorduk. Hilal ilk başlarda ilişkimizi yadırgasa da sonradan alışmıştı. Hatta bana, “Abime ne yaptın, Narin? Büyülenmiş gibi,” demişti şaşkınlıkla. Abisini çok iyi tanıyan birisi olarak onu değiştirdiğimi, daha mutlu bir adam yaptığımı söylüyordu. Ona göre hayattan hiçbir beklentisi olmayan o adam gitmiş, yerine hayat dolu ve yaşam hevesi olan birisi gelmişti. Hakan’ın bana gösterdiğinden de âşık olduğunu iddia etmişti.

Ayrıca abisini yabancı birine kaptırmadığı için mutluydu ama bazen kıskanmadan da duramıyordu.

Hilal bugün arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıkmıştı, bence bizi yalnız bırakmak içindi ama galiba beni utandırmamak için böyle söylememişti.

Hakan’la birlikte az önce yemek yemiştik. En sevdiği yemek olan güveçten yapmıştım ona, tatlı olarak da tabii ki fırın sütlaç. Ben ortalığı toplarken o da bize film seçiyordu, herhangi bir tür belirtmemiştim o yüzden ne seçeceğini çok merak ediyordum.

Bulaşıkları halledip sarı bezi katlayarak yerine bıraktım. Mutfaktan çıkıp Hakan’ın yanına geçtiğimde pür dikkat filmleri incelediğini fark ettim. Çok basit işleri bile ciddiye alıp inceliklerle yapması çok hoşuma gidiyordu, tam bir iş bitiriciydi. Bu kadar mükemmel bir adama sahip olduğum için bazen kendimi çok şanslı hissediyordum, özgüvensiz bir kadın değildim ama Hakan’ın bana nasıl âşık olduğunu da bir o kadar merak ediyordum. En çok hangi özelliğimden etkilenmişti mesela?

“Sevgilim,” dedim küçük adımlarla yanına yaklaşarak.

Gözlerini televizyon ekranından çekmeden, “Efendim hatunum?” dedi yumuşacık bir sesle.

“Seçemedin galiba henüz,” derken koltuğun boşta kalan kısmına bıraktım kendimi.

Ekrandan gözlerini çekerek bakışlarını bana çevirdi. “Hangisini seversin, emin olamadım. Titanik mi izlesek?” diye sordu ciddi ciddi.

Gülümsememe engel olamadım. “Neden Titanik?” diye sordum merakla.

Omuz silkerek dudaklarını *bilmem* der gibi büzdü. “Kadınlar genelde romantik filmlerden hoşlanmaz mı?” diye sordu masum masum.

Tek kaşımı kaldırarak, “Kadınlar?” dedim soru sorar gibi. Kaç kadın tanımıştı da beni bu genellemenin içine sokuyordu acaba?

Ne var bunda der gibi başını hafifçe sağa doğru eğdi.

“Çok kadın tanıdın galiba, beni başka kadınlarla aynı genellemeye almandan hoşlanmadım,” dedim kollarımı birbirine dolayarak.

Gülümser gibi bir ses çıkarıp, “Narin sevgilim, seni bir genelleme içine almadım. Öyle genel bir kanı vardır yani ondan diyorum, yoksa genelleme yapacak kadar kadın tanımadım,” dedi. Yüzüm trip attığım için ona dönük değildi ama güldüğünü ses tonundan anladım.

“Kaç sevgilin oldu benden önce?” diye sordum merakla. Sorar sormaz da pişman oldum. Kalbimin atışı birden yükselmis, kusatçılık bedenimi adeta ele geçirmişti.

Hakan kaşlarını çatarak, “Doğru düzgün bir ilişkim olmadı, Narin ama geçmişimi sana anlatacak değilim. Senden önce olmuş bitmiş şeyler. Ben sana geçmişini sormam, bilmek istemem. Sen de sorma bence,” dedi ciddi bir ifadeyle. Bakışlarını tekrar televizyona çevirdi.

“Haklısın zaten bilmek istemem, senden önce benim de doğru düzgün bir ilişkim olmadı.” Eklemek konusunda kararsız kalsam da bana hiçbir zaman bunu sormasa da ben söylemek istemiştim. “Yani kimseyle yakınlaşmadım,” diye mırıldandım. Bakışlarını bana çevirmedi ama yüzünde oluşan küçük tebessümü yakaladım.

Konuşmamızdan kısa bir an sonra gök gürültüsünün sesi salonu doldurdu. “Yağmur yağıyor,” dedim heyecanla.

Hakan tek kaşını kaldırıp, “Barajlar dolacak diye seviniyorsun galiba,” dedi gülümseyerek. Hakan’ın gülümsemesine hâlâ alışamamıştım. Ne zaman gülse alık alık yüzüne bakıyor, gülüşüne dalıp gidiyordum.

“Hayatına ben girmeden önce neden gülümsemi sakındın bu kadar?” diye sordum birdenbire. Gülmek ona o kadar çok yakışıyordu ki o hep gülmeliydi.

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. “Senden önce beni gülümsetebilen pek bir şey yoktu.”

Gülümsemem büyürken, “Seni güldürebildiğim için kendimi havalı buluyorum,” dedim muzip bir tavırla. Küçük bir kahkaha attığında yanağında oluşan minik çukurdan öptüm. Maviliklerinden geçen o duygu yoğunluğunu yakalamıştım.

Dışarıda tekrar şimşek çakınca bakışlarımı gözlerinden çekip pencereye baktım. Aceleyle ayağa kalkıp Hakan’ı da çekiştirmeye başladım.

“Hadi çok güzel yağıyor,” dedim aynı heyecanla.

Kaşlarını kaldırarak, “Gerçekten ıslanacak mıyız?” diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı onu onaylarcasına sallayıp, “Evet, çok romantik değil mi?” diye sordum hevesle.

“Hayır?” dedi *neresi romantik* der gibi.

“Romantik romantik,” dedim çekiştirerek. Sanki kalkmak istemese kaldıracakmışım gibi çekiştiriyordum.

“Bir de kadınlar romantik film sever dediğimde tavır yapıyordun,” dedi ayağa kalkarken.

Elinden tutup sırtımı ona döndüm, ben önde o arkada kapıya doğru yürüyorduk. “Hayır, tavır yapmadım,” dedim omuz silkerek.

Hakan dilini damağına vurup beni kınar gibi bir ses çıkardı ama bir şey söylemedi. Bense kıkırdayarak onu çekiştirmeye devam ediyordum. Bir yere yetişecekmişiz gibi hızlı hareket ederek anahtarı alıp evden ayrıldık.

Binanın arkasında kalan ve çıkışı ana kapıdan farklı olan küçük bahçeye çıktık. Dört binanın arasında kalmış, minik yeşil bir alandı. Kollarımı açarak yüzümü gökyüzüne kaldırdım, yağmur beni ıslatırken kahkahalarla gülüyordum.

Hakan bahçeye çıkmadı. Kollarını birbirine dolamış bir vaziyette duvara yaslanarak beni izliyordu. Bakışlarımı gökyüzünden çekip ona çevirdim. “Ne o teğmen ıslanmaktan ını korkuyorsun yoksa?” dedim muzip bir tavırla.

Hakan kaşlarını kaldırarak, “Ben Allah’tan başka hiçbir şeyden korkmanı!” dedi. Bunu söylerken gülümsüyordu. Ben de *öyle mi* der gibi kaşlarımı kaldırıp, “Gelsene o zaman birlikte ıslanalım,” dedim. Hakan yaslandığı yerden doğrulup yanıma yaklaştı. Benim üzerimde hırka vardı ama onun üzerinde beyaz tişörtten başka bir şey yoktu ve ıslandıkça tişört tüm hatlarını belli etmeye başlamıştı. Nefes kesici görünüyordu.

Hemen karşımda durduğunda istemsizce yutkundum. İkimiz de sıırsıklam olmuştuk. Islanan saçları yüzünden inen yağmur damlaları ve gitgide yok olan beyaz tişörtüyle Yunan tanrısı gibi görünüyordu.

“Neden durgunlaştın,” dedi kaşlarını çatarak. Birkaç saniye yüzüne bir şeyler arar gibi bakıp daha sonra, “Beni öpsene,” dedim şak diye.

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

Onun şaşkınlığının geçmesini bekleyemeden parmak uçlarımda yükselip tişörtünün yakasından tuttum ve kendime çektim. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde ıslakken bile hâlâ sıcak olduğunu hissettim. Belimde duran elleri beni kendine daha çok çekerken öpüşü derinleşti.

Yağmur tüm şiddetiyle yağarken biz öpüşüyorduk.

Uzunca sayılabilecek bir sürenin ardından ikimiz de soluk soluğa geri çekildiğimizde, o şaşkındı ben ise gülümsüyordum.

“Tıpkı filmlerdeki gibi değil mi?” dediğimde o da şaşkınlığını üzerinden atıp gülümsedi.

“Sen benim aklımı alacaksın da bir gün bakalım,” dedi *hayırlısı* der gibi. Kahkaha atarak boynuna atladım, ayaklarım yerden kesilirken beni anında tutup kollarını bedenime sardı.

“Burada hava daha güzelmış,” dedim kıkırdayarak. Burunlarımız birbirine değiyor, soğuk havaya inat nefeslerimiz birbirini ısıtıyordu.

“Hasta olacaksın,” dedi şefkatli bir tonda.

Omuz silkip “O zaman bakarsın bana,” dedim umursamaz bir tavırla.

Gülümsedi. “Bir ömür bakarım ama bu kadar yeter küçük hanım, artık eve geçiyoruz.”

Beni kucağından indirmeden apartmana doğru adımlamaya başladığında itiraz etmedim.

Boynuna daha sıkı sarılıp, “Her yağmurda birlikte ıslanacağız, söz mü?” diye sordum.

“Bu bir anlaşma mı?” diye sordu o da gülerek.

Başımı *evet* anlamında sallayarak yanıtladım onu. “Evet, bu bir anlaşma.”

“Peki o halde, söz,” dedi. Hakan için sevimli sayılacak bir ses tonuyla söylemişti bunu.

“Ama bir daha beyaz tişört giyme!” dedim gayet ciddi bir tavırla. Bundan sonra beyaz tişört yasaktı ona.

Kısa bir an adımları duraksasa da adımlamaya devam ederek, “O nedenmiş?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Bu da sözleşmenin bir parçası.”

“Sözleşmenin bütün maddelerini sen belirledin,” dedi merdivenleri çıkmaya başlarken. “Ben de bir şeyler ekleyeceğim.”

“Tamam, eve geçince daha kuru bir halde şartları konuşuruz komutanım,” dedim nazlı bir edayla.

“Narin,” dedi adımı uzatarak.

“Efendim komutanım,” dedim hiç gecikmeden.

Sesli bir soluk verirken nefesi kulağıma çarptı, içim titremişti. “Komutanım deme bana,” dedi boğuk bir sesle. Belli etmese de *komutanım* demem hoşuna gidiyordu. Hatta galiba tahrik edici buluyordu. Ben de bunun keyfini sürmek istercesine, “Olur *komutanım* demem, komutanım,” dedim.

Günümüz

“Tamam!” diye bağırdım. “Tamam, gitmiyorum.” Gitmiyorum der demez ellerini elimden çekti ve silah avuçlarımin arasından yere düştü. Bakışlarımı düşen silahtan çekip Hakan’a çevirdim.

“Gitmedim diye pişman olacaksın, seni çekip vurmam dedim diye pişman olacaksın,” dedim üzerine basa basa. Silahlardan nefret ediyordum ama onlardan korkmuyordum, bizim oralarda hemen hemen herkesin silahı vardı. Korkum, o silahın ateşlenerek benim yanlışlıkla Hakan’ı vurmamdı. Hakan o kadar korkusuz ve istekli duruyordu ki blöf yapmadığına emindim.

Gülümsemi, keyiften uzak bir gülümsemeydi bu ama gitmediğim için rahatladığını anlıyordum. “Sen burada kal da varsın ben pişman olayım. Teklifim hep geçerli, istediğin an çekip vur beni,” dedi. Bizim Hakan’la en anlaşır halimiz bile zıttı. İkimiz de inatçıydık, ikimizin de gözü karaydı. Biz Karadeniz’dik, dalgaları gibi hırçındı kalbimizin atışı. En ufak bir kıvılcıma bakardı ateş olmanızı. Biz çok zıttık ama aynı zamanda çok da aynıydık, zıt olan taraflarımız birbirini tamamlarken aynı olan yanlarımızın anlaşması daha zordu.

Anlayamadığım şeyse gitmeyeyim diye onu öldürmemi isteyen adamla beni bir başıma bırakan adam nasıl aynı kişi olabilirdi? Gerçekten onu dinlemediğim için hata mı yapıyordum? Bir şeyleri kendi kendime öğreniyor olmam benim için daha mı kötüydü?

Hakan’ın yanından geçip giderken bu defa beni durdurma girişiminde bulunmadı, peşimden gelmedi. Kapıyı kapatmadan merdivenleri çıkıp, çocukların seslerinin geldiği odaya doğru yürüdüm. Bu sabah uyandığım odadaydılar. Aralık duran kapıdan içeri baktığımda Demet ve çocuklar yere oturmuş, sabah döktükleri oyuncaklarla oynuyorlardı.

Bu kafayla onların yanına gidemezdim, onları bugün yeterince korkutup üzmüştüm. Hakan ile benim aramda bir seçim yapmayacaklarına dair kendime söz vermiştim ama kendimi daha fazla tutamamıştım. Şimdi böyle sakın oynadıklarına göre Demet onların anlayacağı şekilde bir açıklama yapmış olmalıydı, kendi açımdan Demet'e zerre güvenmiyordum ama çocuklar konusunda gözüm kapalı güvenirdim.

Onları birlikte bırakıp daha önce uyuduğum odaya geçtim. Kendimi yatağın üzerine bırakıp bakışlarımı boş tavana diktim. Kalbim de zihnim de öyle gürültülüydü ki hangi düşüncenin ucundan tutacağımı bilemedim. Kalbim deli gibi atarken ellerim titriyordu. Hakan'ın göğsünde duran namlu tekrar tekrar gözümün önüne geliyordu. En başta ölümü ona yakıştıramayan ve sahte ölümün acısını çeken bana nasıl olurdu da beni vur diyebilirdi? Hakan'da bir şeyler vardı, ben mantıklı düşünemiyordum ama o da mantıklı değildi. Bir türlü sakinleşemiyordum, evime gitmek istiyordum ve bu benim en doğal hakkımdı. Telefonum bile yoktu, nerede olduğunu Allah bilirdi. Arkadaşım vurulmuştu ve ondan da haberdar değildim, kendi derdime düşüp onu unutmuştum. Tek tesellim kötü bir şey olması durumunda bana haber verilecek olmasıydı ve tek temennim o kötü haberi almamaktı.

Biraz uyumak istiyordum. Bugün yaşadıklarım benim için yeterince zordu, aynı daha önceki günlerim gibi... Uyuyunca geçmiyordu, bunu yıllar içinde tecrübe etmiştim ama yine de uykuya sığınacaktım.

Uyanalı yarım saat olmuştu ama ben bir türlü yerimden kalkamıyordum. Uyanmak istemediğim günler çok olmuştu, bu da o günlerden biriydi. Yataкта biraz oyalandıktan sonra en sonunda doğrulup oturur pozisyona geçtim. Kolum sargılı olduğu için duşa giremiyordum ama en azından saçlarımı yıkayıp temiz kıyafetler giyebilirdim. Güç toplanmaya ihtiyacım vardı, kişisel bakım yapmak biraz olsun beni toparlardı.

Kendi eşyalarımızı almamız gerekiyordu ama Hakan'la karşı karşıya geldiğimizde sakın kalamadığımız ve eve geçemediğimiz için bu isteğimi de rafa kaldırdım. Giyebileceğim bir şeyler bulmak umuduyla odadaki dolabı açtım, dolapta çocukların giyebileceği kıyafetler vardı ama kendime göre bir şey göremedim. Biraz daha kurcaladım ama yoktu.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim. Odadan çıkıp Demet'i az önce gördüğüm odaya geçtim. Bu koridor bu kadar uzun olmak zorunda mıydı?

Aralık duran kapıyı sonuna kadar açtım, çocukların ve Demet'in bakışları bana dönerken ben çocuklara bakmadım, bakamadım.

Bakışlarımı Demet'ten çekmeden, "Bir dakika bakar mısın?" dedim buz gibi bir sesle. Bir insanı bir kere sevdiğiniz zaman, ondan nefret etmek için çok fazla sebebiniz olsa bile aklınız konforlu alanında kalmak için o sebepleri görmezden gelerek bahane üretiyordu. Nefret çok güçlü bir duyguydu. Belki de ondan nefret etmemeliydim, sonuçta ne canıma kastetmişti ne de bir kötülüğü dokunmuştu bana. Beni üzen kısmı; ben Hakan'ı özlerken, acı çekerken, onun yaşadığını bilmesi ve bilmeyormuş gibi beni teselli etmeye çalışmasıydı. Ona kırılabilirdim, kızabilirdim ama nefret etmek şu an için fazla bir duyguydu.

Demet anında ayağa kalkarak, "Tabii ki," dedi.

Ona sırtımı dönüp odanın kapısından birkaç adım uzaklaştım.

Yanıma geldiğinde ürkek bakışlarını bana çevirdi, bense soğuk ifademi bozmadan, "Temiz kıyafetlere ve telefona ihtiyacım var, o gün başına bir şey geldi sanırım," dedim.

Demet utangaç bir ifadeyle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Eşyalarına ulaştık aslında, içerideki dolapta çantanın içindeler. Hakan abi giyebileceğin kıyafetleri de temin etti. Onlar da içerideki dolapta," dedi çocukların olduğu odayı işaret ederek.

"Bu oda Hakan'ın odası mı?" diye sordum.

Sorum karşısında anlamadığım bir şekilde gerildi. "Aslında ikinizin odası," diye karşılık verdi. Sinir bozucu bir kahkaha attım, bunlar şebeke oluşturup benimle dalga falan mı geçiyordu? "Bizim odamız öyle mi?" dedim alayla.

"Narin," dedi mahcup bir şekilde. "Bize kızgın olduğunu biliyorum ama yemin ederim her şey sen ve çocuklar içindi. Ben seni gerçekten sevdim, Narin. Sen benim için görevden fazlasıydın ve ben seni de çocukları da canım pahasına korurdum, görev olduğunuz için değil sevdiğim için... Hakan abi de..."

Konu Hakan'a geldiğinde sözünü keserek araya girdim. "Bana benim kocamı anlatma sakın ve sakın onu bana karşı korumaya kalkma. Aranızdaki bağı, kardeşliği, dostluğu, ast üst ilişkisini bilmem ama bizim meselemize kimse karışamaz. Seninle olan olaya gelince de beni görev gibi görüp görmemen, beni sevip sevmemen umurumda bile değil. Ben sizinle olan defteri kapattım," dedim. Kapatmamıştım, ona kızgındım ama aynı zamanda onu seviyordum. Görevi dışında bizimle bir bağ kurması biraz da olsa içime su serpiyordu ancak ona bunu asla söylemeyecektim. Eskisi gibi olamazdım ama en azından geçmişte yaşanan şeyler için aramızda bağ olduğunu bilmek bana iyi gelmişti.

Çocukların olduğu odaya girip dolaba doğru ilerledim. Hakan'ın bize oda yapmasına mı yanayım, dört yıl sonra karşıma çıkıp hiçbir şey olmamış gibi ilerlememi istemesine mi... bilmiyordum. Ne sanıyordu ki? Dört yıl sonra karşıma çıkacaktı ve ben boynuna atlayıp hiçbir şeyi sorgulamadan onu af mı edecektim?

Dolaba şöyle bir baktım. Gözüme çarpan siyah tayt ve tişörtü alıp dolabı kapattım. Tam arkamı dönmüştüm ki çocukların bana bakan gözleriyle karşılaştım.

"Anne küs müyüz?" diye sordu Umut.

"Babamı seviyoruz diye kızdın mı anne?" diye ekledi Neşe.

Aldığım nefesi sesli bir şekilde verirken, dizlerimin üzerine çöküp sarılmaları için kollarımı açtım. Anneler çocuklarına küsebilir miydi? Annelerin böyle bir hakkı vardı mıydı? Bilmiyordum. Kırgındım ama onların bir suçu yoktu, onlar daha çok küçüklerdi ve kahraman gibi gördükleri babaları yıllar sonra karşılarına çıkmıştı. Babalarına doymaları mümkün değildi. Şu an anlıyordum ki onlar bizim aramızda bir seçim yapmamıştı, onlar seçim ne demek onu bile bilmiyorlardı. Birisi sağ yanağıma, birisi sol yanağıma kocaman öpücük kondurdu. Annelerin küsmeye hakkı var mıydı, bilmiyordum ama annelerin küs kalamayacaklarını anlayabiliyordum.

"Anne siz babamla küs müsünüz?" diye sordu Neşe çekingen bir tavırla.

Kaşlarım istemsizce çatılırken gözlerimi boşluğa çevirdim. Kendimi toparlayarak tekrar çocuklara döndüğümde yüzümde hafif bir gülümseme vardı. "Anne ve babaların arasında bazen sorunlar olabilir," diyerek söze başladım, bunu bilmeleri gerekiyordu. Bu basit bilgiyi kendilerinin yaşayarak göreceği fırsatları olmamıştı. Bazı şeyleri kendileri gözlemleyerek öğrenecekken, bazı şeyleri de bizden duyarak öğreneceklerdi çünkü öyle bir hayatımız vardı ki yarın ne olacağı belli değildi. Her şeyi gözlemleyerek kendi tecrübeleriyle öğrenecek vakitleri veya durumları olmayabilirdi. "Sizden isteğim bu konuyla ilgili bir endişenizin olmaması, bizim aramızda olan hiçbir şey sizi etkilemez çünkü ben ne olursa olsun annenizim, o da babanız. İkimizin arasında ne olursa olsun sizi çok seviyoruz," dedim.

Babalarına küs olduğumu düşünmeleri ile babalarıyla yaşadığımız sordundan dolayı onlara da küstüğümü düşünmeleri birbirine bağlantılıydı. Bu süreci nasıl atlatacaktık bilmiyordum ama iyi ki çocuklar vardı. Onların varlığının aklımın bir köşesinde olması beni delirmekten kurtarıyordu, beni dizginliyor ve mantıklı yaklaşmamı sağlıyordu. Her ne kadar kendimi kaybetmiş olsam da çocuklar olmasa daha fazlasını yaşayacağımı biliyordum.

Saçlarımı yıkayıp temiz kıyafetler giydikten sonra mutfağa geçtim, normal şartlarda bu evle ilgilenen birileri var mıydı bilmiyordum ama şu an Demet ve çocuklar dışında evde kimse yoktu. Hakan'ı bahçede bıraktıktan sonra onu bir daha görmemiştim. Ben gitmeyeyim diye kendisi gitmiş olabilirdi.

Evde durmaya o kadar alışkın değildim ki yapacak bir şey bulamamaktan kendimi mutfağa attım. Mutfakla ilgilenirsem kafam dağılır diye düşünüyordum, kolumdaki sargıdan dolayı çok fazla şey yapamayacak olsam da *ne yapabilirsem kârdır* diye düşünerek yemek yapmaya başladım. Çocuklar patlıcanı bir tek karnıyarık olduğunda yiyorlardı, malzemeleri hazırlayıp yemek yapmaya başladım. Deli gibi sütlaç yapmak istiyordum ama aynı zamanda yapmamak için de kendimle savaşıyordum. Hakan sütlacımı özlemiş miydi acaba?

Çok sevdiğiniz birinden uzağa savrulduğunuzda başkalarına saçma gelecek en ufak ayrıntıyı bile merak ediyordunuz. Hakan ile ilgili aklımda o kadar çok soru işareti vardı ve o kadar küçük detayları bile merak ediyordum ki zihnim sürekli onunla ilgili bir şeyler arıyordu. Dört yıl... Kısacık ömürden kocaman bir zaman dilimi.

Sen benim mesleğimi de zorluklarını da çok iyi biliyordun. Ben senden de çocuklarımdan da ayrı kalmak zorunda bırakıldım. Sen yandın da ben kül olmadım mı?

Hakan'ın sözleri kulaklarımda tekrar tekrar çınlarken onun nasıl bir şeyin içinde olduğunu anlamaya çalışıyordum. Duyacaklarımdan ödüm kopuyordu ama sorgulamaktan da geri alamıyordum kendimi. O kadar çok şeyi tek başıma sırtlanmak zorunda kalmıştım ki yaşadığım, işittiğim şeylere dönüp bakınca bunları kaldırabildiğim için kendime hayret ediyordum. Eski gücümü kendimde bulamadığım için duyacaklarım beni korkutuyordu. Biliyordum ki yaşayanın acısıyla başa çıkmak, ölenin acısıyla başka çıkmaktan daha zordu.

Ayrı kalmak zorunda bırakılmak ne demekti mesela? Kendini ölü göstermek bir emirle olabilecek bir şey miydi, bu kadar büyük bir görev için Hakan'ın rızasına ihtiyaç yok muydu?

Hakan *bu benim mesleğim ve ne gerekiyorsa onu yaparım* diyerek kabul mu etmişti? Diyelim ki etmişti, ederken ne düşünmüştü? *Birkaç yıl ortadan kaybolurum ve geri dönüp Narin'e durumu açıklar, bu benim görevimdi, mecburdum der kendimi affettiririm*, diye mi düşünmüştü? Geri döndüğüne göre görevi bitmiş miydi? Bu teoride de bir şeyler yerine oturmuyordu çünkü Hakan asla böyle düşünecek birisi değildi. Hakan geride kimseyi bırakmazdı.

Ya görev için bıraktıysa? Peki ya bunların hiçbirisi böyle olmadıysa ve Hakan görevi kabul etmek zorunda kaldıysa?

Hakan kül oldum diyorsa kül olmuştu, o yaşadığı hiçbir şeyi abartan birisi olmamıştı hatta yaşadığı büyük şeylere bile *bu ne ki* diyen birisiydi. Geçen dört yıllık zamanda da değiştiğini düşünmüyordum. Hakan'ın rızası yoksa eğer bu görev ona nasıl verilmişti? Hakan'ın haberi olmadan onu şehit olmuş gibi gösterip daha sonrasında karşısına çıkarak, "Biz seni şehit oldu gösterdik, sen artık ölüsün ve ajan olarak şu görevi yapacaksın!" mı denilmişti? Saçmaydı, olmuyordu. Bir yerde bir boşluk vardı ve ben o kısmı çözemiyordum.

Nefesimin daralmaya başlamasıyla kendimi toparlayabilmek için camı açtım.

"Anda kal, Narin, patlıcanlara odaklan. Bak bunları alacalı alacalı kesiyoruz. Birazdan bunları yağda kızartacağız..." diye söylendim kendi kendime.

"Yardıma ihtiyaç var mı?" diyen Demet'in sesiyle boş bulunup irkilsem de belli etmedim.

"Hayır, yok," dedim soğuk bir ifadeyle.

Çekingen bir şekilde, "İyi misin diye sorsam kızarmısın?" dedi.

"Kızarım," diye yanıtladım yüzümü ona dönmeden.

Kısa bir sessizlik oluştu aramızda, yüzünü görmesem de arkamda kalan varlığını hissedebiliyordum. Bir şey söyleyecek ama söyleyemiyor gibiydi. O yokmuş gibi işimi yapmaya devam ederken, "Narin benim üzerime vazife değil ama hazır olduğunda onu dinlemelisin," diyerek ağzındaki baklayı çıkardı.

Öfkeli bir nefes verdim. "Bu bizim meselemiz karışma demiştin." *Karışma* kelimesinin neresini anlamıyordu ki?

"Evet, demiştin ama ben yine de haddim olmayarak söylemek istedim. Senin yanına beni yerleştirdiğini söyledi ama beni yerleştiren o değil teşkilattı. Hakan abinin böyle bir durumu yoktu. Sizden haberdar değildi, hatta sizi bırak dış dünyadan bile haberdar değildi." Söyledikleri dikkatimi çekmişti ama birinin Hakan'ı bana karşı koruması sinirimi bozuyordu.

"Senin gerçek mesleğin avukatlık mı?"

Şaşıarak, "Hayır," diye cevapladı sorumu.

"O zaman neden kocamın avukatlığını yapıyorsun?" diye çıktım.

Cevap vermedi, benimle sağlıklı bir iletişim kuramayacağını düşünmüş olacak ki uzaklaşan adım seslerinden mutfaktan çıkacağını fark ettim.

“Bir çeşit eğitim mi?” diye sordum birdenbire. Bu soruyu sormayı planlamıyordum, hiç hesapta yokken ve üzerinde hiç düşünmemişken dudaklarımdan dökülüverdi.

Adımları dururken yönünü bana doğru çevirdiğini hissettim fakat yine de arkamı dönmedim, böyle konuşmak benim için daha kolaydı.

“Evet, çok ağır bir eğitim,” dedi düşük bir ses tonuyla. Bu eğitimin ağırlığını çok iyi biliyor gibiydi. Yutkundum. *Çok ağır* kısmını deli gibi öğrenmek istiyordum ama soramadım. Onun yerine, “Yine de beni, annesini, kız kardeşini ve çocuklarını sorabilirdi,” dedim.

Sesli bir soluk vererek, “Ne sanıyorsun, Narin? Amerikan filmlerindeki gibi gizli bir bölgede havalı silahlarla eğitim gördüğünü ve dev bir ekrandan sizi izlediğini falan mı?” diye sordu sitemle. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken, “Bu ne demek şimdi?” diye sordum.

“Etrafında soracağı kimse yoktu...” dedi yutkunarak. “Sana bunlardan fazla bir şey anlatamam, Narin ama Hakan abiyle mutlaka konuşmalısın.”

Elimdekileri bırakıp tezgâhtan güç almak istercesine ona tutundum. Söyleyip söylememek arasında gidip gelsem de, “Ben aslında düşündüm bu konuyu bayağı ama bir boşluk var, orayı dolduramadım,” dedim daha fazla kendimi tutamayarak. Aklımdan geçenleri biriyle paylaşmam gerekiyordu, tek başına sırtlayamıyordum. Bu kısacık cümleyi kurmak bile bana iyi gelmişti.

“O boşluğu bilmesem de tahmin edebiliyorum, Narin. İşte asıl mesele o dolduramadığın boşluk. Affetmek zorunda değilsin, hatta dinlemek ve anlamak zorunda da değilsin ama Narin, dinlemezsene o boşluk içinde büyüyecek ve sana zarar verecek. Affetme ya da anlama ama bana kalırsa dinle,” dedi bir dost edasıyla.

Kendimi toparlayabilmek adına bir müddet sustum. Derin bir nefes alarak, “Duyacaklarımdan korkuyorum,” dedim isyan edercesine. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım, ağlamak istemiyordum. Kendimi âciz, güçsüz göstermek istemiyordum ama içimde hüngür hüngür ağlayan bir kadın vardı. Neden ağladığını bile bilmiyordu ama içinde bir ağırlık vardı, yüreğini sıkan bir ağırlık.

“Korkmakta haklısın,” dedi anlayışlı bir sesle. “Ama kendini bir şekilde hazırlamalısın. Sen Hakan abi için de benim için de çok önemlisin. Dahası...” dedi ama ne diyecekse sözlerini tamamlamadan sustu.

Merakla, “Dahası?” diye sordum.

“Zamanı gelince öğrenirsin,” diye cevapladı.

Çocuklarla birlikte yemeğimizi yedikten sonra hep birlikte çizgi film izledik. Demet'le mutfakta yaptığımız konuşmanın ardından hiçbir şekilde tekrar bahsini açmadı ve bana alan tanıyarak mecbur olmadıkça benimle konuşmadı. Herkes odasına çekilmişti ama beni uyku tutmuyordu. Hakan henüz gelmemişti, onunla aynı ortamda bulunmak istemezken şu an gelip gelmeyeceğini, nerede olduğunu merak ediyordum.

Sıkıntıdan salonda bulunan kitaplıktan seçtiğim Gece Yarısı Kütüphanesi'ni okumaya başladım. O kadar ilgimi çekmişti ki bir türlü elimden bırakamıyordum, bana çok iyi gelmişti. Hakan'ın şehit haberini aldıktan sonraki süreçte hep hayattaki başka ihtimalleri düşünmüştüm. Ölmeseydi nasıl olurdu? Şu an nasıl davranır, ne söylerdi diye çok kafa yormuştum. Şimdi de aslında bambaşka bir ihtimalin içindeydik, öldüğünü sandığım kocam yaşıyordu.

Hayatta kontrol edebildiğimiz ve edemediğimiz olaylar bütünü kaderimizi oluşturunuyordu. Mesela trafikte benim sürmediğim ama içinde olduğum otobüs kaza yaparsa bu benim değiştirebileceğim bir şey olmazdı ama evden erken çıkıp bir önceki otobüse binmek benim elimdeydi. Ancak bindiğim otobüsün kaza yapacağını bilemez ve önlem alamazdım. Hayatın belli başlı noktaları vardı; değiştirilemez ve müdahale edilemezdi. Bunlar belli ki olması gereken şeylerdi ve bir şekilde yaşıyorduk.

Hakan ölseydi de bu benim kontrol edebileceğim bir şey olmazdı, şu an yaşıyor olması da benim sağladığım bir şey değildi ama bundan sonra aramızda olacak pek çok şey bizim elimizdeydi. Bugün geldiğimiz noktada tüm öfkemi dökmüş, daha sakinleşmiş hissediyordum. Olayın şaşkınlığı ve öfkesini attıktan sonra hissettiğim en yoğun duygu özlemimdi.

Cama vuran yağmur damlalarıyla ana geri döndüm, yağmur çok güzel yağıyordu. Kitabı kenara bırakarak bahçeye çıktım. Başımı gökyüzüne kaldırıp yağmurun beni ıslatmasına izin verdim. Yağmur damlalarını misafir edercesine kollarımı iki yana açıp gözlerimi kapattım.

"Ne o teğmen ıslanmaktan mı korkuyorsun?"

"Her yağmurda birlikte ıslanacağız, söz mü?"

"Yağmurlar bir kez daha yağıyordu ancak biz yine beraber ıslanmıyorduk."

Onunla birlikte ıslandığımız yağmuru ve mezarında tek başıma ıslandığım yağmuru hatırladım, gözümünden bir damla yaş düşerek yağmur damlalarına karıştı. Yağmuru en çok da bu yüzden seviyordum, gözyaşlarımı gizliyordu.

Hakan'ı çok özlemiştim. O yokken zihnimden hiç çıkmayan anılarımız bugünlerde beni daha çok yokluyordu, giderek durumun gerçekliğini kavırıyor ve kabulleniyordum; Hakan yaşıyordu.

Onunla birlikte uyumuştuk, kavgaya etmiştik ve çocuklarımıza masal anlatmıştı. Dört yıl aradan sonra onunla yeniden anılarımız olmuştu. Bu mucize miydi, yoksa koca bir yalanın aydınlandığı şafak vakti miydi? Peki gün tam anlamıyla doğduğu zaman neleri öğrenecektim?

Onu affetmem şart mıydı? Affetmeden sevmeye devam edemez miydim?

Yağmur yağarken edilen dualar kabul olur derlerdi. Benim de bir duam vardı; Hakan'ı affedebilmenin bir yolunu bulmak. Onu seviyordum, bu yağmur damlaları kadar çok ve şu anki halim gibi sırlıslıkla...

Ben duamı ederken yağmur birden kesildi, sesini duyabiliyordum ancak ıslanmıyordum. Islanmama engel olan kişiyi biliyordum, ensemde hissettiğim nefesi nabzımın artmasına ve nefesimin kesilmesine sebep oluyordu.

“Ne o teğmen, yoksa ıslanmaktan korkuyor musun?”

Ben Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmam, Narin.

“Bir daha sensiz kalmaktan korktuğum kadar değil,” dedi.

Kendimi zihnindeki cümleye öyle hazırlamıştım ki söyledikleriyle kalakaldım.

Kollarımı iki yana indirip şemsiyeyi tutan ellerin sahibine döndüm. Göz göze geldiğimizde yutkundum. Sanki o da beni görmeye alışmaya çalışıyordu, gözlerime hem tanıdık hem de bir o kadar yabancı bir ifadeyle bakıyordu ancak bunlar bir yana, gözlerinde yanan özlem ateşini görmemek mümkün değildi. O bana böyle baktıkça ona öfkeli kalmam zorlaşıyordu. Ben gururum ve öfkemin ardında mutluydum ancak hasret öyle bir duyguydu ki geri kalan tüm duyguları yakıp kül ediyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp az önceki cümlesini duymamışım gibi, “O günü hatırladın mı?” diye sordum.

Gözlerimde olan bakışları önce dudaklarıma sonra tekrar gözlerime değdi. Yutkunma sırası bendeydi.

“Hiç unutmadım,” diye yanıtladı beni beklemediğim bir şekilde.

Bir adım atarak ona yaklaştığımda derin bir nefes çekti içine. Şemsiyeyi tutan elinin üzerine elimi koyduğumda yutkundum. “O halde sözünü tut teğmen,” dedim ve şemsiyeyi elinden alarak kapattım. Şemsiyeyi gelişigüzel yere bıraktıktan sonra çoktan çamurlaşmış yere uzandım.

Onu davet etmedim ama yanıma uzanmasını deli gibi istiyordum, ayrıca gelip gelmeyeceğini de merak ediyordum. Bakışlarının bende olduğunu biliyordum ama ben gökyüzünden inen yağmur damlalarını izliyordum.

Yanıma gelmeyeceğinden emin olduğum vakit yanıma uzandı. Kollarımız birbirine değiyordu ama o kadardı, oysa ben göğsüne yatmayı ne kadar da özlemiştim.

Yağmur yavaş yavaş dinmeye başlamıştı ama hâlâ ıslanıyorduk. Gökyüzü kapalıydı, tıpkı onun mezarı diye bildiğim mezara giderken olduğu gibi.

Bir süre hiç konuşmadık, ilginçtir ki sessizliğin bile bir gürültüsü vardı. Dil susup, zihin konuşmaya başladığında anlıyordun bunu. Hakan'a dönüp bakamadım ama onun beni izlediğini biliyordum. Tam o sırada Hakan hiç beklemediğim bir şey yaparak göğsüme başını koydu. Kollarını belime sardığında nefesimi tuttum. *O da senin göğsünde yatmayı özlemiş, Narin.*

Hakan titreyen sesiyle, "Özür dilerim, Narin..." dediğinde tuttuğum nefesi sesli bir şekilde serbest bıraktım. Asıl beni şaşırtan şeyse kulaklarıma ulaşan hıçkırık sesi oldu. Hakan hıçkırık hıçkırık ağlıyordu. Şaşkınlık ve korkuyla ne yapacağımı bilemedim, yerimden doğrulup yüzüne bakmak istedim ama o kadar sıkı sarılmıştı ki hareket edemiyordum.

Yapabildiğim tek şey saçlarına dokunmak oldu. Parmaklarım ıslak saçlarında dolaştıkça ağlaması daha da şiddetleniyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki ritimlerinin sesini duyabiliyordum. Onu böyle görmeyi istemiyordum, o ne olursa olsun karşımda dimdik durabilen haliyle var olmalıydı. Gözlerim yanmaya başladığında ağladığımı ancak fark edebildim, onun ağlamasına öyle odaklanmıştım ki kendi gözyaşlarımdan habersiz kalmıştım.

Başımı biraz daha ona doğru eğdiğimde içki kokusunu duymaya başladım. Hakan'ı hiç sarhoş görmemiştım, o her zaman limitlerini bilen biriydi. Hiçbir şey söylemeden hıçkırarak ağlamaya devam etti.

"Ne oldu?" diye sorabildim sadece. Sesim istemsizce titremişti, Hakan'ı bu kadar çok ne ağlatabilirdi ki? Benim karşımda bile dimdik dururken şimdi hüngür hüngür ağlıyordu.

Hakan hırsla yumruklarını yere vurmaya başladı, delirmiş gibiydi. "Daha ne olsun, Narin? Daha ne olabilir!" diye sordu ağlaya ağlaya. Tünü gücü tükenmiş gibiydi, sanki bu ana kadar zor dayanmıştı.

Gözyaşları göğsümü ıslatacak kadar çoktu, Hakan böyle ağlamazdı. Hakan kendini zayıf gösterecek hiçbir şey yapmazdı. Yüzünü görmek istiyordum ama olduğumuz pozisyonda bu çok zordu, yüzünü görmemem için özellikle saklıyordu kendini.

Hırsla, “Ne demek lan benim hamile karımı öldüresiye dövmek,” dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. “Evveliyatını siktiğimin çocuğu! Benim karım lan, benim!” diye bağırdı boğazını patlatırcasına.

Yutkundum. Hakan bunları yeni mi öğrenmişti?

“Özür dilerim, Narin,” dedi tekrar ve tekrar. Ne kadar özür dilediğini sayamamıştım.

Hakan ağladıkça ben de ağlıyordum, onun gibi bağıra çağıra değil-di ama yanaklarımı ıslatacak kadar çoktu. “Bilmiyor muydun?” diye sordum zorlukla, sesimin titremesine engel olamadım. Hakan keyiften çok uzak acı bir kahkaha attı. “Bilsem ortalığın amına koymaz mıydım, Narin? Bilsem beni hangi güç tutabilirdi?” dedi öfkeyle. “Hamile halinle tek başına ormanda kalman ne demek? Lan orospu çocuğu, yemin ederim ölümün benim elimden olacak!” dedi üvey babamı kastederek. *Bilmiyormuş Narin, senin ne halde olduğunu bilmiyormuş.*

“Benim karım lan o, sen nasıl el uzatabilirsin, amına koyduğumun yavşığı!” dedi hırsla. Hakan’ın bugünden sonra öfkesinin dineceğini sanmıyordum. Benden neden haberi yoktu, bilmiyordum ama bir şekilde görevi tehlikeye girmesin diye ona söylenmemiş olabilirdi ya da farklı anlatılmış olabilirdi. Tahmin yürütmek benim için epey zordu.

Saçmaydı belki ama kalbim yumuşamıştı. *Bilmiyormuş, bilseymiş dayanamaz gelirmiş.*

“Özür dilerim, Narin. Ben dilerim ama sen beni affetme... Ulan ben karımı koruyamamışım, koskoca vatani nasıl koruyayım?” dedi ağlaması şiddetlenirken.

“Öyle söyleme!” dedim hıçkırarak. “Bilmiyormuşsun, bilmemen seni masum yapar!”

Hakan hızla başını göğsümden kaldırıp kollarını başımın iki yanına sabitledi. “Sen ağlama, Narin. Sen bundan sonra ağlamayacaksın! Ağlaması gereken benim!” dedi kendisine lanet eder gibi.

“Bu hikâyede tek bir masum var, o da sen ve çocuklar... Özür dilerim, Narin aına sen affetme,” dedi başparmağıyla gözyaşlarını silerken. Dokunuşuyla gözlerim istemsizce kapandı.

“Seni affetmeden sevmenin bir yolunu bulacağım.”

Hakan kısa bir an gözlerime baktıktan sonra bakışlarını kaçırarak, “Çok ıslandın, hasta olacaksın,” dedi pürüzlü sesiyle.

Omuz silkerek, “Sen yokken birçok kez hasta oldum, hastalıkla tek başına mücadele etmeyi öğrendim,” dedim. Niyetim laf sokmak değildi ama biraz öyle olmuştu. Çok hasta olsam bile kendimi hiç bırakmamış, yatak döşek yatmamıştım. Hasta olduğumda elbette ki çevremde benimle ilgilenecek insanlar olmuştu ancak ben kimsenin varlığına güvenmemiş ve direnmeyi elden bırakmamıştım.

Bakışlarını bana değdirmeden ayağa kalktı. “Artık buradayım, hastalıkla tek başına mücadele etmene gerek yok, verdiğim sözü tutabilirim,” dedi benim de ayağa kalkmam için elini uzatarak. Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki sanki verdiği sözü tutabilmek için her şeyi feda edebilirdi. Zamanında tutulmayan sözler yüzünden buna inanmam zordu. Artık birçok şeyin Hakan’ın elinde olmadığını biliyordum, kızmıyordum da bunun için ancak bana söz vermemesi gerektiğini öğrenmeliydi.

Uzattığı eli tutup ayağa kalktım, inatla yüzüne baktım ama o bakışlarını bana çevirmedi. “Sen iyisi mi bana söz verme,” dedim normal bir tonda. “Sonra umutlanırım, kendi başımın çaresine bakmaktan vazgeçer ve sana yaslanırım,” diye devam ettim sözlerime.

“Bana yaslanırsan seni tutarım,” dedi aynı emin tavırla. Bunu söylerken gözlerimin içine baksa da bu bakış kısa sürdü.

Sesli bir soluk verdim. “Sen yine de bana söz verme, beni tutacak birinin olduğuna inandırma. Bir kere daha buna güvenip düşmem ben.” Bana söz vermemesi gerektiğini, bazen bu sözleri tutmanın mümkün olmadığını ben anlamıştım, o neden bunu anlamıyordu?

Derin bir nefes alarak elimi bırakmadan içeriye doğru adımlamaya başladı. “Bu defa ya sana verdiğim sözleri tutacağım ya da...” dedi yutkunarak.

“Ya da?” dedim sorar gibi.

Cevap vermedi, ben de üstelemedim.

Merdivenleri birlikte çıkmaya başladık, basamaklar yan yana çıkabileceğimiz genişlikteydi. Kaçamak bakışlarım hep onun üzerindeydi ama o bir kere bile yüziime bakmadı, sanki itinaıyla gözlerini benden kaçırıyor gibiydi. Düşünceliydi, çok düşünceliydi. Ben onu başı yukarıda dimdik yürürken görmeye alışkındım ancak şimdi omuzları düşmüş, başı öne eğilmişti.

Acı ve ızdırap kardeş duygulardı, bunları bedeninde taşıyan herkesin başı önünde ve omuzları düşük olurdu. Onu böyle görmeye ne kadar dayanabildim bilmiyordum. Onu sarıp sarmalamak isteyen yanımla onu affedemeyen yanımla büyük bir savaş halindeydi. *En azından bugün onu özleyen yanını dinle, Narin.* İçimden gelen bu ses kalbimin sesiydi. Kalbim onu deli gibi isterken aklım buna şiddetle karşı çıkıyordu. İnsanın aklı ve kalbi birbirine zıt düşebilir miydi, düşüyordu işte. Kalbim kanıyor, aklım öfkeleniyordu ama ikisi de kendinden taviz vermiyordu.

Keşke dedi içimdeki o ses, keşke benimle inatlaşsa, benimle tartışsa ama böyle durmasa. O böyle oldukça öfkem gitgide eriyordu ve onun için de endişelenmek zorunda kalıyordum. Kendini bana affettirmeye çalışması ve haklı sebepleri olduğu için mecbur olduğunu söylemesi gerekiyordu. O bana beni affetme demiş, mecburiyetlerini önemsemeden kendi haklılığından vazgeçmişti. Belki de onu affetmeyeyim diye benden uzak duracak, hatta gözlerimin içine bakmayacaktı. Onun nezdinde kendisi affedilmemeliydi, ikimiz aynı saftaydık artık. Onunla savaşmayınca ona gardımı almamı gerektirecek bir şey kalmıyordu ve ben haklılığımı unutuyordum, o benim tarafımı tutunca ben onun tarafını tutmak ve onu yalnız bırakmamak istiyordum.

Kalbim bir kere daha sızladı, benim ölümle burun buruna gelmiş olmam Hakan için affedilir bir şey değildi. O her şeyden, herkesten önce kendini affetmeyecekti. Herkesten çok kendine acımasız olacaktı. Kendini affetmeyen insanlar vicdanın dilinden kurtulamazlardı.

Hakan belki kendini teselli edecek cümleler kurabilirdi vicdanına ancak bana olan sevgisi bunun önüne geçecekti. Vicdanı her konuştuğunda Hakan zihninin kendisini korumak için kuracağı “ama” ile başlayan her cümleyi reddedecekti. Hakan sadece etrafına değil kendisine de acımasız olan biriydi, kendisini hiçbir zaman affetmeyecekti fakat ben istiyordum ki o kendini korusun, kendi tarafını tutsun çünkü ben onun tarafını tutamayacaktım. Sevgimin azlığından değil, kalbimin kırıklığından.

Hakan merdivenleri çıkıyordu ama sanki beden onun, ruh onun değildi. Onun şehit olduğu haberini aldığım zamanlar ben de böyleydim. Bedenim vardı ama ruhumu hissetmiyordu, bunun nasıl bir acı olduğunu en iyi ben bilirdim. Sevdiğin birine bir zarar geldiğini bilmek insanın ruhunu kaybetmesine sebep oluyordu. Yaşayan ölümler işte böyle ortaya çıkıyordu; ruh bedende ama bedenle bağlantısını tamamen kaybetmiş.

Haklı olmak mı, mutlu olmak mı, Narin?

Haklı olmak insanı her zaman mutlu eden bir şey değildi, belki de benim bu ikisi arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya haklılığımı seçip mutsuz olacaktım ya da mutluluğumu seçip haklılığımı bir kenara bırakacaktım. Bir tarafı seçmek için henüz hazır değildim ama o seçim zamanının yaklaştığını da biliyordum.

Merdivenleri bitirdiğimizde Hakan hafifçe sendeler gibi oldu ama tuttum. Tahmin ettiğimden daha sarhoştı. Göz göze geldiğimizde, “İlk defa adımlarım sendeliyor, Narin,” dedi kısık bir sesle. “İlk defa...” diye tekrar etti, kendine hayret eder gibiydi.

Benimle karşılaşmadan önce neler düşünüyordu, benden ne bekliyordu ya da nasıl bir hayatım olduğunu sanıyordu bilmiyordum ama öğrendiği her şey keskin bir bıçak gibi kalbine saplanmıştı. Gideceği yolu bilmiyordu, ilk defa kendinden emin değildi. Adımları işte tam da bu yüzden birbirine karışmıştı.

Elimi avuçlarından çekip kolunu tuttum. İki elimle tuttuğum için sargıda olan kolum az da olsa sızlamıştı ancak belli etmedim.

Hakan'ın alkol kokan nefesini yüzümde hissediyordum, bakışları çok kısa bir an yüzümde dolandı fakat hemen kaçırdı gözlerini. Tekrar adımlamaya başlamıştı ki, “Neden gözlerime bakmıyorsun?” diye sordum göz hizasına girebilmek için başımı hafifçe sağa eğerek.

Adımları duraksarken gözücüyle bana baktı ancak yine tam bir göz teması kurmadan, “Gözlerine bakacak yüzüm mü var, Narin?” dedi mahcubiyetle.

O, bu kadar mahcupken ben nasıl öfkeli kalmaya devam edecektim?

“Duş almak ister misin?” diye sordum nazik bir tınıyla. Çok kötü görünüyordu ve ben bir önce ayılmasını istiyordum. Sarhoşluğu geçtiğinde mahcubiyetini maskeleyebilecekti ve ben bu sayede öfkeme daha sıkı sarılabilecektim.

Başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. “Ama sen önce kuru bir şeyler giy de sana pansuman yapalım, sargın oldukça ıslak,” dedi bakışlarını

sargıma çevirerek. Haklıydı, belki de uzun zamandır hissetmediğim sızı ıslaklık yüzünden kendini belli ediyordu.

Başımı onu onaylarcasına sallayarak, "Pansuman yapabilecek kadar iyi misin?" diye sordum.

Mahsun bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "Yapabilirim, sen odana geç ben malzemeleri alıp geleceğim."

Hakan banyoya yönelirken ben de odama doğru yürümeye başladım. O gelmeden üzerimi değiştirip kuru ve temiz kıyafetler giymek istiyordum. Islaklık bir yana üzerimdeki çamur beni daha çok rahatsız etmişti. Saçlarımı yeni yıkamıştım ama onların da tekrar yıkanması gerekecekti.

Ne düşüneceğimi bilmediğim dakikalarda hiçbir şey düşünmemeyi tercih ettim. Bazen kısa bir an, en azından kısa bir nefes süresi kadar zaman vermesi gerekiyordu insanın kendine. Aksi halde aklı ve kalbi arasındaki o araf kalkıp ikisini de birbirine karıştırıyor, insanı hem aklından hem de kalbinden ediyordu. Kendimi dinlemek, hislerimi doğru bir yere oturtabilmek için zamana ihtiyacım vardı. O kadar çok savaşmış, o kadar çok yıpranmıştım ki birine daha dermanım yokken asıl şimdi en çok savaşmam gereken zamanmış gibi hissediyordum.

Güçsüzken girilen savaşların mağlubiyetle sonlanması kaçınılmazken Hakan'ı kaybetmek mi mağlubiyetti, yoksa onunla olmak mı, işte bu sorunun cevabı bende yoktu. Belki de cevabı dillendirebilecek kadar güçlü değildim. Onu da bilmiyordum. Gururum, kırgınlığım, sancım kalbimin sesini öylesine bastırıyordu ki ne lal olmayı kabullenebiliyordum ne de avaz avaz bağırabiliyordum. Sallanıyor ve düşmemek için çaba veriyordum. Bu sefer durdum. O dinginlikte sadece izlemek istedim. İzlemek, gözlemlemek, kendi içimde kendime bir yol bulmak istedim.

Dolabın kapağını açtıktan sonra temiz çamaşırlardan çıkardım kendime. Yatağın üzerine doğru attıktan sonra üzerimdekini tek hamleyle çıkardım ve yere attım. Buz gibiydim, üşüyordum. Saçlarımın ıslaklığı üzerimden savrulan parçayla tenimi dövercesine sırtıma döküldü. O sırada kolumdaki ağrı kısa bir an beni duraksattı, yüzümü acıdan buruşturdum. Gözlerimi kapadım ve ağrının dağılmasını bekledim. Altımda pantolon, üzerimde de sadece sutyenimle kalmıştım. O bile sıırıslık olmuşt, suyu çekmesiyle iyice daralınca göğüslerime hem yapışmış hem de acıtacak boyuta getirmişti. Çamurun izleri tenimde lekeler oluştururken temizlenmek için can atıyordum. Tam sutyenimi de çıkarmak için kolumu arkaya atmak istemişim ki

kolumun sızısı buna engel oldu. Ellerim arkamda öylece kalmışken bir, “Ah,” sesi çıktı dudaklarımın arasından ve ellerim hızlıca yana düştü.

Kolumu ikinci kez zorlayınca acısı daha baskın bir hal almıştı ki bu sefer sırtımda başka bir şey hissettim. Kopçam birkaç saniye içinde gevşedi ve gözlerim yuvalarından çıkarcasına açıldı. Sutyenim bollaştığı o an, önden destek olarak arkamı döndüğümde Hakan’ın yangından bir parçayı andıran gözleriyle karşılaştım. “Sen... Senin...” Cümlelerim şaşkınlığın getirisi bir titreklilikle başladığında bir adım gerilemişim ki, “Yardım etmek istedim,” dedi Hakan.

Bakışlarında gördüğüm şey, bir yangının gitgide gözbebeklerindeki yansımamda büyüdüğüydü. Öyle bir yutkunduydu ki gözlerime baktığında ateşi bana sıçradı. Ona baktığımda, eski zamanlara ait o tanıdık arzusunun beni hâlâ etkisi altına alması karşısında darmaduman oldum.

“Ge... Gerek yok,” dedim ama sesimin cılızlığı beni bile ikna eder seviyede değildi. O da bunu ciddiye almamış olacak ki bana doğru adımladı ve çıplak tenimden çekemediği bakışlarıyla yaralı olmayan kolumdan tuttu. Onun dokunuşları altında, onun gözlerinin en içine bakarak sanki tüm uzuvlarımın hissini kaybetmişim gibi adımladım. Beni yatağa doğru oturttuğunda onun çekemediği bakışları tenimde dolanıyordu, benimkiler ise onun gözlerinde. Çekmek için de bir çabaya girmiyordu. Sanki her bir anı değerlendirmek istermişçesine derince yutkunuyor, sıcak soluklarını tenime özgürce bırakıyordu.

Elim sutyenimde yatağa doğru oturduğumda parmakları yaralı olan kolumu usulca kendine doğru çekti. İri parmakları kendisinin aksine yumuşak bir şekilde dokunmaya özen gösteriyordu. Parmakları okşarcasına kolumda dolanırken eski sargıyı usulca ve aheste aheste çözdü. Tentürdiyotlu pamuğu yarama doğru sürerken, “Acı-” dedi ama bakışları gözlerimle kesişmek istediği o anda, sutyenimin bollaşan ve açıkta kalan kısımlarına takıldı.

“Senin uğruna verdiğim mücadelenin yanında nefsimde de oynaman ızdırap değil mi?” Bakışları usulca gözlerime çıktığında ne diyeceğimi bilemedim. Açıkça içinde bulunduğu müşkül durumdan bahsederken ne diyebilirdim, bilemedim.

Bir yanım daha çok örtünme içgüdüsendeyken, diğer yanım onu biraz daha zorlamak istedi. Yukarı doğru çekmek istediğimde göğüslerimin alttan raşan görüntüsü Hakan’ın sınırlarını zorladı. Bir eli iki şakağını aynı anda ovalamak için gittiğinde, kendine aman dilenircesine derin bir soluk aldı.

“Ah!” dedim o an canımı acıtmış gibi. Tek amacım onun zorlandığını görmektir. Dokunamamasının, içinin gitmesinin verdiği o haz içimi doldurup taşıırken gözlerini nasıl hızlı açtığını ben bile anlamadım.

“Acıdı mı?”

Sesinin nahifliğine karşı, “Sence?” dedim aksi bir sesle. “Yapamayacaksın bırak. Yeteri kadar acıtmadın mı canımı zaten?” Az önce bahçede birbirine sarılmış ağlayanlar biz değildik sanki. Ateş ile barut olayı bu muydu? Çekim arttıkça öfke de mi artıyordu?

Soktuğum o lafın farkında mıydı sarhoşluğun etkisiyle bilemedim. “Gözlerin kapalı pansuman yapamazsın,” dedim inatla, damarına basar gibi.

“Şartlarımı zorluyor,” dedi o da laf sokarcasına. “Ben de bu pansumanı farklı şartlar altında, farklı bir ilgiyle yapmak isterdim.”

“Şartlar...” dedim imalı bir gülümsemeyle, “Beni de zorlamıştı ama ben dayanmıştım. Sen de dayanırsın.” Resmen kendimi tutamıyordum, az önce gardını indirmekten bahseden Narin neredeydi?

Gözlerimde durmakta zorlanan bakışları, “Narin... Narin... Narin...” dedi ve pansumanına devam etti. “Adı Narin, kendi zalim. Benim de bu dünyadaki sınavım senmişsin.” Ben bir şey demeyince gözlerimin içine bakarak, “Allah da bana geçmeyi nasip etsin,” dedi. Yine bir şey demeyince duasına kendisi, “Âmin,” dedi.

Yüzümde belirmeye başlayan gülümsemeyi gizlemek için verdiğim çabanın aynısını Hakan da göğüslerimden uzak durmak için yaptı. Sargıyı koluma sararken kayan bakışları, göğüslerim ve sargı arasında mekik dokudu. Bandı taktıktan sonra ayağa kalktığı anda öyle hızlı arkasını döndü ki benden bir şeyler gizliyormuş gibiydi.

“Tamam, bitti,” dedi yüzüme bakmadan kapıya doğru ilerlerken. Bu haline anlam veremediğimden kaşlarımı çatarak hiç yapmayacağım bir şey yaptım ve merakıma yenik düşerek, “Nereye?” diye sordum hızlı oluşuna karşı.

Kapının eşiğinde durdu, omzunun üzerinden bakarak, “Duşa,” dedi üzerine basa basa. “Soğuk bir duşa ihtiyacım var, müsaaden varsa.”

Sesinin tonundaki ima ve benden gizlemeye çalıştığı o hali yüzüme kan oturmuş gibi beni kızartırken, dudaklarımı ısırıp başımı başka bir yöne çevirdim. Hakan odadan çıktı ama o yangının etkileri ikimizin de üzerinde kaldı.

Bu yüzüme bakamama olayı canımı sıkmaya başlamıştı, yüzüme bakacaktı ve eğer beni tekrar istiyorsa benim için savaşacaktı. Ben de mümkün olduğunca şartlarını zorlayacak ve ona hiç de yardımcı olmayacaktım.

Yüzüme vuran güneş ışıklarıyla gözlerimi araladım. Kısa bir an nerede olduğumun idrakini yaşadıktan sonra yerimden doğrulup yarak başlığına yaslandım.

Hakan ile karşılaştıktan sonra uyandığım her yeni günde durumun gerçekliğini bir kere daha sorguluyordum. Belli bir zaman sonra bu durum değişecekti belki ama ben alışana kadar epey bir zaman geçeceğe benziyordu.

Uyanır uyanmaz zihnimin bana hatırlattığı gerçeği bir kere daha kabullendim, Hakan ölmemişti.

Bazı sabahlara farklı bir hisle uyanıyordunuz çünkü bir önceki gün yaşadığınız şeyler artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını size gösteriyordu. Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde uyandığınız ilk gün, taşındığınız yeni evinizde uyandığınız ilk sabah, istediğiniz işe girdiğiniz ve işe başlayacağınız ilk gün... İyi veya kötü yeni başlangıçların ertesi sabahı zihninizde bir telaş olurdu, yeni başlangıçlarda zihnim bana hep şu iki soruyu sorardı: “Şimdi ne olacak?” ve “İstediğin oldu, peki ya şimdi ne yapacaksın?”

Öldüğünü sandığınız birinin aslında ölmediğini öğrenmek de bu sabahlardan biriydi. Ölümü zorla kabullenen aklım, aynı şeyi Hakan yaşadığı için de yapıyordu. Zihnimin ne kadar güçlü olduğunu aklımı kaçırmadığım için anlayabiliyordum. Zihin her şeyi bilmek ve kendini garantiye almak isterdi. Hiçbir şey bilmediğim için zihnim bana sürekli *ne olacak*, diye soruyordu. Zihnim öğrenmek için çırpınıırken kalbim kırılmaktan deli gibi korkuyordu.

Dün gecedен sonra Hakan’la ne kadar bahçede kaldığımızı bilmiyordum ama onun ağlaması, ölümü kadar beni etkilemişti. Ondan saklanan bu bilgileri dün kimden öğrenmişti, ona ne söylenmişti bilmiyordum ama Hakan’ın bir şeyleri hazmetmesi de en az benim kadar zor olacaktı. Bunu dün verdiği tepkiden, sarhoşluğundan ve öfkesinden anlayabiliyordum. Hakan’ı öfkeden ağlatan olaylar zincirinin baş faktörü olan üvey babam için çoktan bir plan yaptığını tahmin ediyordum. Planını bilmesem de bir şey yapmadan durmayacağı kesindi. Bense artık pisliğini bize bulaştırmayan üvey babamı tekrar bize musallat etmesini istemiyordum. Ne yapıp ne edip Hakan’ın kafasındaki şeyleri öğrenmem gerekiyordu.

Hakan’ın görevi öldü gösterilecek kadar büyükse eğer görevinin bittiğini ve bu yüzden döndüğünü sanmıyordum. Onun yaşadığını bilmem, benim veya Hakan’ın tehlikede olması anlamına geliyor muydu, bilmiyordum. Hakan’ın bağlı olduğu topluluk her neyse benim onun yaşadığını öğrenmemi görevi tehlikeye atmak olarak görebilirdi. Belki de tam anlamıyla Hakan’ı

dinleyecek cesareti bulana kadar bazı şeyleri öğrenmem gerekiyordu. Benim, Hakan'ın ve çocuklarımla güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

Tüm bunları düşünerek yataktan kalkmaya hazırlanıyordum ki komodinin üzerinde duran telefon dikkatimi çekti, bu benim telefonumdu.

Telefonu heyecanla elime aldım ancak kapalıydı. Muhtemelen şarjı yoktu, yine de şansımı denemek için telefonun açma tuşuna bastım. Açıldığında bugün şanslı günümde olduğumu düşündüm çünkü telefon şarj edilmişti. Açılır açılmaz da bir sürü bildirim düştü ancak hiçbirine bakmadan Ezgi'yi aradım. Fakat telefona cevap veren arkadaşım değildi. Kısa bir an sesi tanıyamasam da daha sonra Sezgin olduğunu anladım.

“Sezgin?” dedim sorar gibi.

O da benim sesimi yeni tanımış olacak ki, “Narin, kusura bakma tanımadım sesini. Seni pıtırıcık olarak kaydetmiş,” dedi. Sesinden gülümsediğini anlamıştım.

Güldüğünü anlayınca biraz da olsa rahatladım. “Sesin güzel geliyor, iyi misin?” diye sordum merakla.

Sesli bir soluk verip, “Merak etme, iyiyim,” dedi sakince.

“Ezgi nasıl peki? O neden açmadı telefonu?” diye sordum endişeyle. Eğer iyi olsaydı telefonu kendisi açabilirdi. Kalbini korkuyla atmaya başlamıştı ki Sezgin, “İyi, yani en azından hayati tehlikeyi atlattı. Tamamen toparlanması uzun sürecek. Uyuyor şimdi,” dedi buruk bir sesle.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım, hayati tehlikesinin olmadığına sevinmiştim. Onu en son gördüğümde yerde kanlar içinde yatıyordu, keşke bu görüntüyü zihnimden silmenin bir yolu olsaydı. “Sen nasılsın, vuruldun mu sen de? Neler oldu Sezgin, neden saldırıya uğradık?” diye sordum ardı ardına. O anlar bir bir gözümün önüne gelirken nabzımın atışı bile değişti, unutmak istediğim anlardan biri de o gündü.

“Ufak sıyrıklar var ama ben iyiyim, Sinem ile konuştuk...” Kısa bir es vererek konuşmasına devam etti. “Bir akrabadaymışsın.” Benden haberdar olduğu için ulaşmaya çalışmamıştı demek ki.

“Evet,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Sonra da merak ettiğim bir diğer soruyu sordum. “Bizi savunmak için gelenler kimdi, biliyor musun?”

Sezgin'in Hakan'ı bildiğini sanmıyordum yoksa Sinem'in, Sinem değil Demet olduğunu ve bir akrabam diye bahsi geçen kişinin Hakan yani kocam olduğunu bilirdi.

“İstihbarat, son anda bununla ilgili ihbar almışlar,” dedi düşük bir tınıyla. Hakan’ın istihbarat için çalışmaya başlaması bana sürpriz olmamıştı, aksine tahmin ettiğim bir durum kanıtlanmış olmuştur.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, “Peki neden olmuş saldırı, bununla ilgili bir bilgi var mı?” diye yeni bir soru sordum. Hakan’ın istihbarat servisi için çalışması ve benim çalıştığım şirketin ödül törenine saldırı olması kesinlikle tesadüf olamazdı. Aklıma gelen bu düşünce beni daha da korkutmuştu. *Belki de bir tesadüftür, Narin kendi kendini korkutma.*

“Sezgin?” dedim ondan bir ses gelmeyince. O ise, “Bunları telefonda konuşmalım, yanına geldiğimde konuşuruz olur mu?” diye sordu.

“Tabii olur ama seni buraya davet etmem için yanında kaldığım akrabamdan izin almam gerekiyor,” dedim utana sıkıla. Onun birden gelmesi ve Hakan’ı karşısında görmesi pek iyi olmazdı. Hakan’ın kimliğinin hâlâ gizli olup olmadığını bilmiyordum. Sezgin, Hakan’ı bire bir tanımıyor olsa da fotoğraflardan biliyordu. Şehit olduğunu sandığı birini pat diye karşısında görmesi iyi olmazdı. Hakan’ın, Sezgin’i tanıyıp tanımadığını bilmiyordum. Ona da Sezgin’le görüşmeden önce Sezgin’in kim olduğunu anlatmam gerekiyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Tabii olur, sorun değil. Müsait olduğunda haber verirsin,” dedi içten bir sesle.

Beni görebilecekmiş gibi başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Sonra beni göremediğini idrak edip, “Olur tabii haberleşiriz, Ezgi’ye selam söyle uyanınca,” dedim.

“Söylerim, bir şeye ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin.”

“Teşekkür ederim, görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp yanıma alarak odadan çıktım. Kahvaltıyı hazırlayıp çocukları uyandıracaktım, düzenimiz bu kadar bozulmuşken yemek ve uyku saatlerinin daha fazla bozulmasını istemiyordum. Ses çıkarmamaya özen göstererek Hakan ve çocukların uyuduğu odaya yöneldim. Kapının önüne geldiğimde kapıyı açıp açmamakta kararsız kaldım. Çocukların uykusu derin olsa da Hakan’ın uykusunun oldukça hafif olduğunu biliyordum. Dünkü halini göz önünde bulundurunca uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Dün ikimiz için de tuhaf bir gün olmuştu; önce ağlayıp birbirimizde durulmuş, sonra birden alevlenmiştik. İkimizin de duyguları gelgitliydi resmen, her zamanki gibi.

Odanın kapısını açmaktan vazgeçerek, merdivenden inip mutfığa geçtim. Dün biraz da olsa birçok şeyin yerini öğrenmişim. Çocuklara yumurta haşlayıp bizim için de menemen yapmayı düşündüm.

İşime başlamadan önce radyoyu açtım, hemen ardından çay suyunu koyup dolaptan yumurta, domates ve biber çıkardım. Çocuklar için haşlayacağım yumurtaları, yumurta haşlama makinesine koyup menemen için domatesleri doğramaya başladım.

Biraz da nostalji dedi radyodaki o ses ve Nil Karaibrahimgil'den Seviyorum Sevmiyorum çalmaya başladı.

Seviyorum sevmiyorum

Kaç yaprak var bilmiyorum

Ben seni kopardım attım

Kendimi toparlıyorum

Ben de şarkıya eşlik etmeye başladım.

Var mı şimdi başka biri?

Onu bana benzettin mi?

Ne yaparsan o ben olmaz

Parçaları sana uymaz

Ezgi'nin iyi olduğunu öğrenmek bana iyi gelmişti. Kendime her bir düşünceden uzak, kısa bir zaman tanımak istiyordum. Bu şarkı da sanki tam o an benim karşıma çıkmıştı.

Kendimi bunun için mi yorucam ben?

Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?

Kendimi bunun için mi yorucam ben?

Kalbimi bunun için mi kırıcam ben?

Bıçağın sapı birden mikrofonum oluvermişti. Kalçalarımı sağa sola hareket ettirdim. "Yok ki senin bir yedeğin, kötü kedi Şerafettin, söyle nasıl kıydın bana? Hem canındım hem ciğerin. Kendimi bulamıyorum, geri alamıyorum. Ben her gece rüyalarda, hep sana hak veriyorum..." diyerek şarkıya eşlik etmeye devam ettim.

Kendi etrafımda kaçarımı sallayarak dönmüştüm ki Hakan'la göz göze gelince dansım da şarkım da yarım kaldı. "Se... Sen... Ne zaman?" diyebildim sadece, resmen şaşkınlıktan düzgün cümle kuramamıştım. Hakan kapı pervazına yaslanmış, kolları birbirine dolanmış bir şekilde beni izliyordu.

Kollarını bu şekilde bağladığı için mi, yoksa beyaz giydiği için mi bilinmez kol ve göğüs kasları oldukça belirgin bir hal almıştı.

Hakan beni baştan aşağı süzdü ve en sonunda gözlerimde durdu. Bu defa gözlerini kaçırın ben oldum, yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Beyaz tişört ve gri eşofman altı nasıl bir kombindi? Bence kesinlikle yasaklanmalıydı, ayrıca dün gözlerimin içine bakamayan adam öyle cüretkâr bir şekilde beni süzmemeliydi.

“Şarkının başından beri buradayım sayılır,” dedi yerinden doğrularak, yüzünde oluşan küçük gülümsemeyi gizlemeye çalışsa da fark ettim.

Bana doğru adımlayıp, “Bıçak keskin, mikrofon olmak için fazla tehlikeli,” dedi göz kırparak.

Sırtımı aceleyle ona dönerek domatesleri kesmeye başladım ama dikkatim o kadar dağılmıştı ki domatesleri saçma sapan kesiyordum.

Benim üzerimde kısa, siyah bir tişört ve aynı renk tayt vardı. Oynarken bütün kıvrımlarımı belli edecek harika bir kıyafet seçimine sahiptim.

Hakan başımın üzerinde kalan dolaba uzandığında resmen beni de kolları arasına hapsetti. “Hakan,” dedim isyanla karışık bir sesle. Az önce olanlar yetmezmiş gibi bir de bu kadar yakınlaşmıştık, resmen bilerek yapıyordu. Benim ayarlarımla oynamak hoşuna gidiyordu.

“Efendim?” dedi sahte bir masumiyetle. Mutfak bu kadar sıcak mıydı, beni bayağı ateş basıyordu da. Güya ben onun sınırlarını zorlayacaktım, şimdiden o benim sınırlarımı zorluyordu.

Sesli bir soluk vererek, “İsteseydin ben verirdim, kişisel alanımı ihlal ediyorsun,” dedim panikle.

Hakan’ın fincana uzanmış eli yukarıda kalırken başını bana doğru çevirdi. Onun bu hamlesiyle aramızda o kadar az bir mesafe kalmıştı ki ikimiz de aynı anda yutkunduk. Nefesi dudaklarıma çarpacak kadar yakındık, iki gündür öyle hallerde kalıyorduk ki bu bizim sınırlarımızı zorluyordu.

Gözleri beni tekrar süzdü, bakışları gözlerime tırmandığında dudakları açıldı ancak cümle kurmadan tekrar kapandı. Her ne diyecekse vazgeçti, fincanı alıp geri çekildi. Bense istemsizce sesli bir soluk verdim.

Domatesleri tekrar doğramaya başladığımda, Hakan’ın filtre kahve makinesine ilerlediğini görünce kaşlarımı çattım. “Artık sabahları kahve mi içiyorsun?” diye sordum. O ince belli bardaktan çay içmeyi severdi, kahve ve fincan çok da onun tercih ettiği şeyler değildi.

“Ee, hatun yok mu bir demli çayın, bu nasıl misafirperverlik?” dedi kol-tuğa iyice yayılıp sağ ayağını sol bacağına üzerine atarak.

Dilimi damağıma vurdu. “Çay tiryakisi misin sen?” dedim kollarımı birbirine dolayarak.

Bulduğu her yerde, her fırsatta çay içmeden edemiyordu. Demli ve ince belli bardak şartı da vardı. Fincanla çay içenlere savaş ilan edecek kadar nefret ediyordu fincan çaydan.

Sebebini sorduğumdaysa *kadının ve bardağın ince bellisi makbuldür*, diyordu. Bende de en çok ince belli oluşumu seviyormuş. Hatta demesine göre ilk karşılaşmamızda beni tuttuğunda fark etmiş belimin inceliğini, orada tutulmuş bana.

“Tiryakiyim tabii, bir sana bir de çaya,” dedi kısıp bir tınıda. Kollarımın bağı çözüldü, ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. “Şöyle ince belli bardaktan, ince bellimle sıcacık bir çay içsek güzel olmaz mı?” dedi göz kırparak. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı.

Bu lafları ayaktayken duymasaydım da zor bela ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmasaydım. Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı boşluğa çevirdim.

Bir sözü, bir bakışı yetiyordu kalbimin hızının değişmesine, ayaklarımın bağının çözülmesine.

Bakışlarımı tekrar Hakan’a çevirip, “Olur tabii, içelim bakalım,” dedim içten bir gülümsemeyle. O böyle konuşunca nasıl reddebilirdim ki? Sesimin mest olmuş gibi çıkmasını engelleyememiştim.

Hakan’a sırtımı dönüp, salondan çıkmaya hazırlanırken seslendi arkamdan. “Açık olsun bu sefer, karşımda sen olacaksın malum,” dedi. Adım atmaya bıraktım, söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum. “Cemal Süreya’ya ayıp olmasın,” diye devam etti sözlerine, çayın ardından beni görmek istercesine.*

O an anladım ki kalbin dudakları yoktu fakat güzel sözü hissedince o da gülümserdi.

Günümüz

Kısa bir an o güne gidip geri döndüm, bazı alışkanlıklar değişebilirdi ama işte o alışkanlık değişti diye anılar değişmiyordu. Hatırladığımı Hakan ile şu anki Hakan belki de çok farklı iki insandı, biz her ne kadar istemesek de zaman insanı değiştirebiliyordu. *Lütfen değişmemiş olsun, Narin.*

* Cemal Süreya’nın, “Açık çay iç:di hep, demli olunca bardağın diğer tarafından beni göremezmiş, öyle derdi,” sözüne gönderme yapılmıştır.

Başını iki yana sallayarak, “Hayır, vücudum alkole alışkın olmadığı için henüz ayılamadım,” dedi kahveyi demlemeye başlarken. Domatesleri doğradığım sırada bir yandan da gözucuyla ona bakıyordum. Dalgın gibi görünüyordu, öylece makineye bakıyordu. Ne düşündüğünü bilseydim keşke, bir dilek hakkım olsaydı Hakan’ın zihnini okumayı seçerdim.

“Dünü hatırlıyor musun peki?” diye sordum. Öylesine soruyormuş gibi kayıtsızdı sesim ancak aşırı merak ediyordum.

Bakışlarını bana çevirdiğinde, kayıtsız görünebilmek için bakışlarımı ona değdirmeden domateslerle ilgilenmeye devam ettim. *Adam beden dili okuyordu Narin, unuttuysan hatırlatayım.* Unutmamıştım ama ben de rol yapma konusunda bayağı yol kat etmiştim. *İyiyim* derken kendimi inandırabilmek için ya da çocuklara sorun olmadığını gösterebilmek için epey inandırıcı rol yapmaya başlamıştım.

“Her bir anını,” dediğinde vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma doluştuğunu hissettim. Bahçede birlikte ağlamamız ve sonrasındaki pansuman olayı bizi epey yakınlaştırmıştı. Dört yıl sonra bu kadar yakınlaşmamız bana çok tuhaf hissettirmişti. Bir yanımda bu durumdan memnunken, diğer yanımda bu kadar yakınlaşmamamız gerektiğini söylüyordu.

Boğazımı temizleyerek domatesi ve bıçağı bıraktım, ellerimi yıkayıp bakışlarımı Hakan’a çevirdim. “Konuşmamız gerekiyor,” dedim ciddiyetle. Başını beni onaylarcasına sallayıp pişen kahveyi fincanına doldurdu. “Sen de içer misin?” diye sordu gergin bir şekilde. İkimiz de gerilmiştik bir anda çünkü konuşacağımız konu hayatımızı altüst eden sırlarla ilgiliydi. O soracaklarımdan korkuyordu, bense duyacaklarımdan.

“Olur,” diyerek başımın hemen üzerinde kalan, Hakan’ın az önce fincan aldığı dolaptan bir tane de kendime çıkarıp ona uzattım. Ben masaya otururken, o da kahvemi fincana koyup önüme bıraktı. Masanın bir köşesine ben, diğerinde o oturuyordu. Masa sanki yanında küçücük kalmıştı. Heybetli bedeni kocaman mutfağı bir anda gözümde minyatür bir mutfağa çevirmişti.

Radyoda nostalji kuşağı devam ediyor ve Emre Altuğ’dan Gidecek Yerim Mi Var şarkısı çalıyordu. Onun bakışları fincanındayken ben ona bakıyordum. Kısa bir an radyoda çalan şarkının sözlerine kulak verdim; *gidecek yerim mi var, diyecek sözüm mü var, bunu eller anlamaz sana ihtiyacın var*, diyordu şarkı sözleri. Hakan kaşlarını çatarak radyoya doğru baktığında, onun da şarkıyı dinlediğini anladım.

Bakışları tekrar beni bulduğunda, “Benden sana gelsin,” dedi. Ondan böyle bir şey beklemediğim için ne diyeceğimi bilemeyerek başımı hafifçe öne eğdim, yani kendimce şarkı bana gelsin demek istemiştım. Bakışları

tekrar fincanına döndüğünde yerimden hafifçe doğrulup masaya eğildim. Söze gireceğimi anlayan Hakan başını kaldırarak bana baktı. Göz göze geldiğimizde dikkatle soracağım soruları beklediğini fark ettim. Oldukça konsantre olmuştu, benim kadar bu konuyu önemsemesi bana iyi hissettirmişti. “Biliyorsun, bizim nikâhımız aceleyle oldu,” dedim. Soracağım soru o kadar basitti ki buna bile bu kadar geriliyorsa sormaya cesaret edemediğim ama eninde sonunda öğrenmek zorunda kalacağım konularda nasıl bir tavır takınacaktım?

Sesli bir soluk verip, “Benimle evlenirken öldü gösterileceğini biliyor muydun? Bu görevden haberin var mıydı?” dedim hızlıca çünkü saniyeler uzadıkça geriliyordum.

Başını iki yana salladı. “Yoktu, benim böyle bir görevim olacağından hiçbir zaman haberim olmadı,” dedi bakışlarını boşluğa çevirerek. Söyleyeceği şeyleri düşündüğü belliydi, ardı ardına soru sormaktansa ona zaman tanıdım.

Kısa bir sessizliğin ardından bakışları tekrar beni buldu. Sandalyede daha rahat bir pozisyona geçerek, “Narin bana istediğin soruyu sorabilirsin ama ben sana her şeyi tek bir oturuşta anlatamam,” dedi içtenlikle. “Görevim devam ediyor, sana bir şeyleri kademe kademe anlatabilirim. Sadece şunu bilmeni istiyorum ki nikâh esnasında sana bahsettiğim görev her zamanki görevlerimden biriydi, üvey babanın tepkisini kestiremediğim için ben yokken evlendiğimizi gizlemeni istedim. Dönebilseydim eğer açıklayacaktık ve ben seni her şeye rağmen aileden istemeye gelecektim, sen o evden telli duvaklı çıkacaktın...” dedi başını öne eğerek. Bunu yapmayı ne kadar istediğini ve yapamamanın onda bıraktığı yükü yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Benim kadar onun da *keşkeleri* vardı.

Eğer beni üvey babamdan isteseydi, o adam zaten benden kurtulmak için seve seve verirdi beni ancak ben üvey babamdan ya da annemden değil Ragıp amcadan beni istemesini dilerdim. Şu anki evden değil de babam ölmeden önce yaşadığımız evden telli duvaklı gelin çıkmak isterdim. Bunlar ne yazık ki geride kalmıştı, evdeki hesap çarşıya uymamış ve ben değil gelin olmak, evlendiğimi bile anlayamadan bir başıma karnımda bebeklerimle kalakalmıştım.

Aramızda oluşan sessizliği tekrar Hakan böldü. “Ben ölmüş olacağım, o sırada da Narin’le evleneyim, üstelik hamile kalsın diye bir plan yapmam oldukça bencilce olurdu... Eğer bir gün böyle bir göreve mecbur kalacağımı bilseydim değil seninle evlenmek seninle bir yola bile girmezdim, Narin çünkü benim en korktuğum şeyin ardımda birini bırakmak olduğunu en iyi sen biliyordun,” dedi bakışlarını bana çevirerek. “Ama isterdim biliyor musun?”

dediğinde kaşlarım çatıldı, neyi istediğini anlamamıştım. “Kemençeli, davullu, zurnalı bir gelin alma törenimiz olsun. Sen beyazlar içinde bana gel. Bir evimiz, yatağımız olsun. Sonra çocuklarımızın doğumunda yanında olayım, elini tutayım,” dedi gitgide kısılan bir ses tonuyla. Sesinin titremesinden, bunun sadece hayal olarak kalmasının onun canını ne kadar yaktığını anladım.

Hakan’la birlikte biriktireceğimiz anılar bir yana, çocuklarıyla biriktireceği anılar da elinden alınmıştı. Onların doğduğu, yürüdüğü, konuştuğu anlar Hakan’da yoktu. Bu, bir baba için ne kötü bir durumdu.

Ona biraz daha zaman tanıyıp, “Peki bizden ne zaman haberin oldu?” diye sordum.

“Çocuklar bir yaşına geldiğinde baba olduğumu öğrendim,” dedi buruk bir gülümsemeyle. Düşüğü duruma içinden sövdüğüne neredeyse emindim.

“Neden böyle bir şeyi senden saklamışlar ki?” diye sordum şaşkınlıkla.

Kaşlarını alayla yukarı kaldırıp, “Çocukların ölmeyeceğinden emin olmak istemişler,” dedi öfkeyle. Bu korkunç bir şeydi, çocukları ölseydi Hakan baba olduğundan haberdar bile olmayacaktı.

Belli ki Hakan’dan bunları saklayanlar benim ne gibi zorluklardan geçtiğimi biliyorlardı. Çocuklar doğduğunda herhangi bir sağlık sorunları yoktu, muhtemelen üvey babamın onlara zarar vereceğini düşünüyorlardı. Zarar vermeyeceğinden emin olduklarında Hakan’a söylemişlerdi. Bunu sesli dile getirip Hakan’ı daha fazla öfkelenlendirmek istemedim. Onun yerine, “Ama Demet çocukların neredeyse doğumundan beri benimle. Sen onu, senin gönderdiğini söylemiştin,” dedim. Doğrusunu Demet’ten öğrenmiştim ama Hakan’ın aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum.

“Demet’i yanına ben yerleştirmedim ama sonra benim için çalışmaya başladı, teşkilattan önce bana söyledi her şeyi. Teşkilatla birçok kez ters düştük. Onlar bize kişi olarak bakmaz, Narin. Biz onlar için askeriz, piyon gibi. Bizim acımız, ailemiz, isteklerimiz önemsizdir. Görev her şeyden üstündür.” Hakan teşkilata bağlıken bir yandan da kendini ve bizi onlardan korumaya çalıştığını anlatmaya çalışıyordu, bunu açıkça dile getirmemişti ama ben anlamıştım. Teşkilat için biz hiç kimseydik ve yoluna istemeden de olsa çıkmamız halinde bizi ortadan kaldırabilirdi. “Bu çok acımasızca,” dedim kendimi tutamayarak.

Başını aşağı yukarı sallayarak, “Acımasız olmak zorunda ancak bu şekilde ayakta kalabilir teşkilat,” diye yanıtladı beni. Belki de haklıydı, taviz tavizi doğuracak ve disiplin ortadan kalkacaksa teşkilat en başından buna engel olmak için her türlü tavizden kaçınacaktı. Peki ama Demet’in Hakan’ın safına geçmesi, benim Hakan’ı öğrenmem bir taviz değil miydi?

Elimi başıma götürerek şakaklarımı ovaladım. Bu durum başımı ağrıtmıştı. Korktuğum kadar vardı, üstelik nerede olduğunu ve bizden haber almayacak kadar nasıl bir durumun içinde olduğunu sormamıştım bile.

“Görevin bitmediyse senin yaşadığını bilmem, benim hayatımı tehlikeye sokar mı?” diye sordum aklımdan geçen o düşünceyi dillendirerek.

“O baskından geç haberimiz oldu,” dedi masada bir noktaya odaklanarak, sanki o anları tekrar yaşıyor gibi durgunlaşmıştı. “Polis yetişebilecek gibi değildi, beni henüz öğrenmemen gerekiyordu aslında ama ne olursa olsun seni öyle bir ortamda bırakamazdım, senin yaşamın teşkilat için önemli. Beni aralarında görmek istiyorlarsa seni korumak zorundalar... çünkü Narin, sana ya da çocuklara bir şey olursa hiçbir şey umurumda olmaz.”

Tehlikedesin ya da değilsin dememişti ama ben anlamıştım. Bana bir şey olursa Hakan’ı görevde tutamazlardı, bu yüzden de Hakan’ın müdahale etmesine izin vermişlerdi.

“Artık asker değilsin, değil mi?” diye sordum.

“Rütbem, kimliğim, adım yok,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Bu defa gerçekten yok, Narin. Her şeyi aldılar benden, seni bile.”

Ağzımızdan çıkan her bir kelimeye dikkat etmemiz gerektiğini söylemişti, Hilal. Ona göre kurduğumuz her cümle evreni gezer ve bize dönermiş. Hakan *adım yok* derken bunu kastetmemişi ama artık gerçekten adı yoktu. O tüm dünyaca ölü kabul ediliyordu. Gölgesi, izi, adı ve rütbesi yoktu.

Boğazımın kuruduğunu hissederek soğumaya yüz tutmuş kahvemden bir yudum aldım. “Yaşadığını benden başka bilen ya da daha açık olmak gerekirse etrafımda Demet’ten başka adamın var mı?”

“Hayır, bilen yok. Kimseye söylememen gerekiyor, Narin,” dedi rica eder gibi.

Tam çocuklar seni nasıl öğrendi diye soracaktım ki masanın üzerinde duran telefon varlığını hissettirmeye çalışarak çalmaya başlayınca bakışlarım ekrana kaydı. Arayan Hilal’di, üstelik görüntülü arıyordu.

“Açmayacak mısın?” diye sordu Hakan. Başımı iki yana salladım. “Açmam, Hilal arıyor.”

Hakan’ın bakışları telefona değdi, oturduğu yerden ekranı ne kadar görüyordu bilmiyordum ama öylece kalakaldı. Kardeşi telefonun öteki ucundaydı, şimdi yanıtlasam sesi mutfakı dolduracaktı. Hakan derin bir soluk çekti ciğerlerine ardından, “Sesini duymak istiyorum,” dedi bakışlarını bana çevirerek. Bana yalvaran gözlerle bakarken bu isteğini çevirmem oldukça zordu.

Titreyen ellerimle telefonu aldım ve içime derin bir nefes çekerek aramayı yanıtladım. “Narin,” dedi Hilal endişeyle. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Onu böyle görünce korkuyla, “Hilal iyi misin?” diye sordum. Hakan tam ayağa kalkmıştı ki Hilal, “Saldırıya uğramışsın, yeni öğrendim iyi misin?” diye sordu ağlamaya başlayarak. Beni aramadan önce de ağladığı gözlerinden belliydi.

Hakan destek almak ister gibi avuçlarını masaya koyarak gözlerini kapattı. İkimiz de çok korkmuştuk, Hilal biraz daha ne olduğunu söylemeseydi Hakan yanıma gelip kendisi konuşurdu emindim.

“İyiym ben, ufak bir sıyrık sadece,” dedim telefonu kısaca koluma tutarak. Hakan tekrar yerine oturdu ancak stresten bacağına sallıyor, dudaklarını ısırıyordu. Belki de kardeşine ilk defa bu kadar yakındı.

“Neden saldırmışlar ki ne oldu?”

“Bilmiyoruz,” diye yanıtladım onu. “Nurten anneye söylemedin değil mi?”

Başını iki yana sallayarak, “Hayır, söylemedim. Kalpten mi gitsin kadın?” dedi yüzündeki yaşları silerek. “Çocuklar nasıl?”

Onu rahatlatmak için hafifçe gülümsedim. “Çocuklar çok iyi, bir sorun yok.”

Buruk da olsa gülümsememe karşılık verdi. “Biliyor musun, Narin bugün abimin mezarına gittim,” dediğinde buz kestim. Bakışlarım Hakan’a değdiğinde gözlerini yumdu.

Mezar boş, abin karşımda oturuyor, diyemedim.

“Abimi çok özledim, Narin,” diyerek tekrar ağlamaya başladığında vicdanım sızladı. Demet’e kızdığım şeyi şimdi kendim yapıyordum, karşımda abisi için ağlıyordu ve ben onu teselli edemiyordum.

“O yaşasaydı her şey daha kolay olurdu, o seni korurdu,” dedi hüngür hüngür ağlamaya devam ederken. “Sınavın hiç bitmiyor.” *Asıl sınavım yeni başladı, diyemedim. O çok güçlü ama onun da gücünün yetmediği yerler olurdu, diyemedim.* Şu an ne desem ikiye bölünmüş olacaktı bu yüzden sustum. Bakışlarımı Hakan’a çevirdiğimde pür dikkat telefona baktığını gördüm. Bakışlarımı tekrar Hilal’e çevirecektim ki asla yapmamam gereken bir şeyi yaptım, titreyen ellerim telefonu daha fazla tutamadı ve telefon masaya düştü.

Mutfığı Hilal’in, “Abim-” diyen sesi doldurdu.

Aceleyle telefonu tekrar elime alırken, Hilal'in ekrana bakmadığını görerek rahatladım.

"Abim keşke burada olsaydı," diye tamamladı sözünü.

Ne zaman ayağımız takılsa ilk sığındığımız limandı, Hakan. O yokken hep *o olsaydı* ile başlayan cümleler kurmuş, tuttuğumuz yası kat kat artırmıştık.

Hepimizin yalnızlığı kendineydi, her ne kadar birbirimize tutunmaya çalışsak da bulduğumuz ilk fırsatta gözümüz o boşluğa kayıyor ve kalbimiz acıyla sızlıyordu. Sevdiğini baktığı yerde göremeyince insan geriye kalan herkese kör oluyordu. En sevdiğin gittiğinde dünyada kalan diğer insanlar da siliniyordu ve sen yapayalnız kalıyordun. Bunu tecrübeyle sabitlemiştik.

Hakan, üç kadının da en büyük dayanağıydı. Nurten anne kocasını kaybetmiş oğluna tutunmuştu, Hilal babasını kaybetmiş abisine tutunmuştu, ben kendimi kaybetmiş Hakan'a tutunmuştum. Babamdan sonra bir tek onun yanında Narin olabilmişim ben. Bir tek onun yanında güçlü olmama gerek kalmamıştı, bir tek onun yanında çocuk yanıma ortaya çıkmıştı.

Bazı şeyler affedilebilir ama telafi edilemezdi. Geçen zaman geçmişti, çekilen acı hissedilmişti, kırılan kalp dağılmıştı.

Bakışlarımı usulca Hakan'a çevirdim. Gözlerini kapatmış, dudaklarını ısırıyordu. *Abin burada* diyemedim. *Tam karşımda, yaşıyor! Beni o kurtardı,* diyemedim. Hilal ya da Nurten anne bilse ne tepki verirdi Hakan'ın yaşadığına, merak ediyordum.

Hilal bir kere daha yetim kalmasına rağmen affeder miydi abisini? Peki ya Nurten anne kocasından sonra bir kere daha şehit vermiş olmanın acısını sineye çekebilir miydi?

"Hilal," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Hakan burada."

Hakan'ın gözü şokla açılırken *ne yapıyorsun* dercesine başını sağa doğru eğdi. Bakışlarımı Hakan'dan çekmeden, "O burada," dedim tekrar elimi göğsüme koyarak. "Kalbimizde." Bunu Hilal'e söylüyordum belki ama bu vesileyle Hakan'ın da duyması işime gelmişti. Benim kalbimin tek sahibi kendisiydi, evvelden ezele...

Bakışlarımı tekrar Hilal'e çevirdim. "Ve burada," dedim işaretparmağımı şakağıma götürerek. "Aklımızda."

Hilal derin bir soluk alıp gözyaşlarını sildi. "Kalp durmadıkça, akıl unutmamak abim hep bizimle," diye tınamladı beni her zaman yaptığımız gibi.

Ben ne zaman Hakan'ın yokluğu için ağlasam bana bunu söylerdi. Hilal şehit yüzbaşının kızıydı, ona böyle öğretilmişti. O, babasını yıllarca kalbinde taşıyıp aklında tutmuştu. Yüzü ne zaman silikleşse eski fotoğraflarına tutunmuştu. Peki sesini özlediğinde ne yapmıştı? Hakan'ın bizde ses kayıtları ve videoları vardı ama babasının yoktu, tıpkı benim babamın da olmadığı gibi.

Buruk bir gülümsemeye, "Aynen öyle," diye onayladım onu. Bu sözleri bana ilk defa Hilal söylemişti. Babası şehit olduğunda Hakan, Hilal'i böyle teselli etmişti. Babası şehit düşünce Hakan birden büyümüştü, o büyüyünce Hilal'in büyümesine gerek kalmamıştı. Hilal çocukluğu için abisine hep minnettardı.

Hakan *kimseye söyleme* demişti, bu *kimsenin* kapsamına ailesini de dahil ettiğini biliyordum maalesef.

Hakan gerçek anlamda onun burada olduğunu söylediğimi zannetmişti, böyle olmadığını anlayınca omuzlarını düşürerek derin bir soluk almıştı. Böyle bir şeyi ailesine söylemesi gereken ben değildim, üstelik bunca şeyden sonra görevini tehlikeye atmazdım.

Hakan yokken bir şeyi kabullenmiştik biz; başka çocuklar yetim kalmasın diye benim çocuklarımın yetim kaldığını, başka anneler ağlamasın diye Nurten annenin ağladığını, başka kadınlar kocasını kaybetmesin diye benim kocamın şehit olduğunu, başka kardeşler üzülmessin diye Hilal'in bir kere daha yetim kaldığını. *Vatan sağ olsun* demiştik, gurur duymuştuk ama acımızı gömememiştik. Şimdiyse kabul etmem gereken bir şey vardı, Hakan görevi ve vatani için gerekeni yapmıştı.

"Hilal," dedim titreyen sesimle. *Hayır, şimdi ağlayamazsın, Narin.*

"Babanın sesini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Birkaç saniye öylece kaldı. Yutkundu. Cevabı başını iki yana sallayarak verdi.

"Ben de hatırlamıyorum," dedim mırıltıyla.

“Bir abinin olması babanın acısını hafifletti mi?” diye sordum. Hakan’ın sesli bir nefes verdiğini duydum ama ona dönüp bakmadım.

“Abim, babam gittikten sonra benim babam oldu. Oldum olası daha düşkündüm zaten ben abime. Babam giderdi ama abim hep benimleydi. Saçlarımı örerd, bana masal okurdu, benimle oynardı... Annem yaşayan ölü gibiydi ama abim hepimizi toparladı. Şimdi böyle söyleyince fark ettim, biz abime haddinden fazla yük mü yüklemişiz, Narin? O bu dünyadan gitmişken bile abim burada olsaydı diyerek yine ona yük mü yüklüyorum?” diye sordu burnunu küçük bir çocuk gibi çekerek.

Konunun buraya geleceğini tahmin edememiştim, konuyu buraya getirmek de istemiyordum. Babamı özlemiştim ve aynı yerden sınıanan biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama bunun için doğru zaman olmadığını anlayamadım. Babam ölünce ben yalnız kalmıştım, hep abim ya da ablam olsaydı daha mı farklı olurdu diye düşünmüştüm. Hilal’e bu soruyu sormamdaki neden de buydu.

Bakışlarım Hakan’a değdiğinde dağılmış ifadesi canımı daha çok yaktı. Ona dönen bakışlarımı fark edince o da bakışlarını bana çevirdi. Başını iki yana salladı, kardeşine cevap verememişti ama bana vermişti.

Dilimle dudaklarımı ıslatarak bakışlarımı tekrar Hilal’e çevirdim. “Hayır, abine hiçbir zaman yük olmadınız. O da acısıyla böyle başa çıkmıştır, sizin ona sığınmanıza izin vererek. Sizin için bir şeyler yapmış olmak ona iyi gelmiştir,” dedim. Bunu oldukça içten söylemişim çünkü Hakan’ı çok iyi tanıyordum, ailesine bu denli sahip çıkmasa canı daha çok acırdı. Onun da acıyla başa çıkma yöntemi buydu; korumak ve sığınak olmak.

Belki hayatı boyunca bu acıdan kaçmak için, evin babası olmak için asker olmuştu o da. Ailesine, ülkesine sığınak olmak, korumak için kalkan olmak...

Hakan’a ve Hilal’e hiç bu açıdan bakmamıştım. Üçümüz de babamızı çok erken kaybetmiştik, ortak bir yaramız vardı ama hepimiz acıyı başka şekilde yaşamıştık. Hilal abisini babasının yerine koymuştu, Nurten anne *kocamın emaneti, evin tek erkeği* demişti ve Hakan’a sığınmıştı. Hakan ise evin çatısı gibi yağmuru, karı, çamuru tutmuştu evine zarar gelmesin diye. O soğukta kalmıştı ama evini ısıtmıştı. Hakan da çocuktı ama çocukluğunu unutmuştu. Belki benim kadar yalnız değildi ama benden çok sorumluluğu vardı ve belki de bu sorumlulukları onu benden daha yalnız bırakmıştı.

Üçümüz de çocukluğumuzdan yaralıydık ve belli ki çocukluğundan yara alan, kendisiyle birlikte o yarayı da büyüterek geliyordu yetişkinliğe. Hepimizde bir sızı vardı. Hepimiz yine kaybetmiştik. Hayatında bir kere

kaybeden hep kaybediyor muydu? Kimdi bu kazananlar? Çocukluğunda yarısı olmayanlar mıydı?

Hilal konuyu kapatmak istercesine, “Yanına geleceğim,” deyince ben de panikle, “Hayır, sakın!” dedim yerimde huzursuzca kıpırdanarak.

“Ne sakın, ne? Seni ve çocukları görmem lazım, içim rahat etmez,” dedi yükselerek.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Nurten annenin haberi yok, şimdi sen gelmek istersen o da gelmek ister. Beni bu halde görsün de yüreğine mi insin kadının,” dedim soğukkanlı olmaya çalışarak.

Tekrar gözücuyla Hakan’a baktığımda, dikkatli bir şekilde izlediğini gördüm. Aklında bir şey vardı ama ne olduğunu anlamamıştım.

“Of,” dedi Hilal bıkkınlıkla. “Çok haklısın.” Özür diler gibi baktığı için içim sızladı.

Hakan’ın şehit olduğu haberini aldıktan sonra hepimiz birbirimize koşturmuş ancak hiçbirimiz birbirimize yetişememiştik. Bazı şeyler sonradan anlaşılırdı, bizim de zaman geçince anladığımız buydu; birbirimize yeterince destek olamadığımız düşüncesi. Hepimiz suçluyduk ama aynı zamanda hepimiz suçsuzduk, bu yüzden Hilal’in bana böyle bakmasını istemiyordum. Kendisini yetersiz görmemeliydi.

“Bakma öyle yavru kedi gibi,” dedim hafifçe gülümseyerek. “İyileşince ben gelirim, hem çok özledim oraları.”

“Söz mü?” diye sordu.

“Söz,” dedim.

Birkaç dedikodu ve memleket havadisinden sonra telefonu kapatınadan önce her ne kadar kararsız kalsam da Ezgi’nin de saldırıya uğradığını ve benden daha kötü olduğunu söyledim. Duran ağlaması tekrar şiddetlenince, şu an iyi olduğunu araması için bilgi verdiğimi de eklemiştim.

Hilal telefonu kapatınca onu çok özlediğimi fark ettim. Buraya geldiği ve bizim kız kıza geçirdiğimiz zamanları özlemiştim. Ezgi, ben, Hilal ve Demet’in Sinem olduğu zamanlar...

Hilal, Hakan’ın acısıyla başa çıkabilmek için farklı bir yol bulmuştu kendisine. Yaşam koçluğu, astroloji, tarot, nefes terapisi, yoga ve adını şimdi hatırlamadığım bir sürü eğitim almıştı. Bir araya geldiğimizde genelde konularımız bunlardı, ben başlarda inanmasam da kendimi daha sonra ikna olmuş bir şekilde bulmuştum.

Hakan, “Ben de hatırlamıyorum,” dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı ona çevirdim. Hakan’ın ise gözleri masada sabit bir noktaya bakıyordu.

“Neyi hatırlamıyorsun?” diye sordum şaşkın bir tonlamayla.

“Babamın sesini...” dedi yutkunarak.

Birden karşımda heybetiyle mutfağı dolduran adam gitti, küçük bir erkek çocuğu belirdi. Güneşten sarı saçları, gökyüzü gibi bakan gözleri, minicik elleri, küçücük bedeniyle kocaman yürek taşıyan, Hakan. Babasının bir daha gelmeyeceğini öğrenip, annesi ve kız kardeşi üzülmessin diye kendi acısını bırakarak onlara koşan, Hakan. Ellerini iki yanına yumruk yapmış, intikam yemini ederken aynı zamanda da ağlamamak için ant içmiş, Hakan.

Hakan öyle güçlü ve öyle büyüktü ki gözümde, onun da bir zamanlar babasını kaybedip çaresiz kalan küçük bir çocuk olduğunu unutmuştum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, “Babanı en son hatırladığın hali nasıl?” diye sordum. Ben babamı en son sabah benimle kahvaltı yaptığı haliyle hatırlıyordum. Başıma minik bir öpücük kondurmuş, akşama çikolata sözü vermiş ve gelen telefonla evden çıkmıştı. Bu anın babamı son görüşüm olduğunu bilseydim eğer tüm gücümle bacaklarına sarılır, gitmemesi için yalvarırdım. Nereden bilebilirdim ki o günün her zaman yaşadığım sıradan bir sabah olmadığını? Babamın gözlerine son kez baktığımı, beni son kez öptüğünü, son kez evden çıktığını... Bilemezdim, bilseydim göndermezdim.

Ölüm bazen sinsi, bazense dişe diş dövüşen bir düşmandı. Nadiren ise bir dost, bir kardeşti.

Babam hasta yatağında ölümün çevrelediği biri değildi, ölüm onu sinsice bulmuştu.

Hakan’ın babası askerdi, ölümün kardeşiydi. Ölüm onun yanı başındaydı ve aynı zamanda düşmanıydı dişe diş dövüşeninden.

Ölüm tek bir kişinin canı için gelirdi belki ama girdiği evde yaşayan herkesten bir parça alarak giderdi. Ölüm alacaklıydı, acıydı, sancılıydı. Bizim çocukluğumuzu almıştı, umudumuzu ve ihtimallerimizi...

Hakan çok fazla düşünmeden cevap verdi. “Üniformayla hatırlıyorum onu, göreve giderken. Söylediği son sözler aklımda ama sesi yok,” dedi bakışlarını kilitlediği yerden çekmeden.

Sessiz kaldım, ne diyebilirdim ki? Bazı anlarda cümle kurmak laf kalabalığından başka bir şey değildi.

“Benim az da olsa babamla anılarım oldu, Narin. Benim çocuklarım peki...” dedi baktığı noktadan bakışlarını çekerek. “Baba kavramı onlar için çok silik, değil mi? Beni onlara bir kahraman gibi anlattığını biliyorum ama yine de hiç tanımadıkları biriyim ben. Biz birbirimize yabancı mıyız çocuklarımızla?” diye sordu. Gözlerinde kendini oldukça belli eden o hüznü görmek istemedim.

Belli ki Hakan bizim karşımıza çıkmadan önce bunları detaylıca düşünmemişti, bizimle zaman geçirdikçe bir şeylerin farkına varıyordu. Muhtemelen bizimle karşılaşmadan önce tek düşüncesi bize bir an önce kavuşmaktı, ötesini berisini düşünmemişti. Şimdi bir şeyleri anlıyor ve farklı açılardan değerlendiriyordu.

Derin nefes alıp sesli bir şekilde bıraktım. “Anne olmak benim için hep bir vicdan azabı oldu. Ben sadece anne değil baba da olmak zorundaydım, her şeye koşmak ve asla yetersiz kalmamak...” dedim gözlerimi gözlerinden çekerken. “Hasta oldular kendimi suçladım, düştüler kendimi suçladım, ağladılar kendimi suçladım,” dedim gözlerimden yaşlar akarken. “Kendimi yetersiz hissetmenin dışında senin emanetlerine sahip çıkamadığım düşüncesi mahvetti beni.”

Dudaklarımı ıslatıp artık soğumuş kahvemden bir yudum daha aldım. “Bu duygunun önünü alamazsın,” dediğimde kendimi biraz daha toparladım. “Artık vicdan azabı çekmen, eksikleri ve geçmişi düşünmen değil, bundan sonra yapman gerekenlere odaklanman gerekiyor.”

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı, dudakları hafifçe sağa doğru kıvrıldığında benimse şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. “Sen asker eşi olmanın da şehit eşi olmanın da hakkını verdin, Narin. Seninle gurur duyuyorum,” dedi hayranlığını belli eden bir tonda. “Ve çok seviyorum, kendim için yaptığımı en iyi şey sana âşık olmaktı.”

Hafifçe gülümseyerek başımı öne eğdim. Resmen çocuk yaptığım adamdan utanmıştım.

“Sana çocuklar konusunda, öğrendiğin şeyleri atlatman konusunda yardımcı olacağım. Sana baştaki gibi kızgın değilim, hatta seni anlıyor ve hak veriyorum. Sen bu vatan için, görevin için gerekeni yaptın ama benden hemen karı koca ilişkisine geçmemi bekleme,” dedim açık açık. Hepimiz bu vatan için fedakârlıkta bulunmuştuk, söz konusu vatandı. Hakan’ın görevini ve hangi konuda çalıştığını bilmesem de ülkenin çıkarları doğrultusunda çalıştığını biliyordum, bu onu affetmem için yeterli bir sebepti.

Gülümsemesi buruk bir teheşşüme dönerken, “Bana bir gün tamamen geleceğini bileyim yeter, ölene kadar beklerim,” dedi.

O böyle konuşunca içim bir hoş oluyordu. Sanki içimde çağlayan bir nehir varmış da hızla akıp gidiyormuş gibi. Heyecandan terleyen avuç içlerimi dizlerime bastırdım.

“Benim merak ettiğim bir şey daha var. Çocuklarla nasıl karşılaştın?”

Dudaklarını ıslatıp altdudağını ağzının içine alıp geri bıraktı. “Baskın haberini alınca Demet’e haber verip çocukları buraya getirmesini söyledim, onlar da gözümün önünde olmalıydı. Seni hastaneye götüremezdik, güvenlik açısından uygun görmedim. Teşkilattan arkadaşlarım evi hazırladılar, doktorumuz da gelip sana baktı. Hatta bugün kontrole de gelecek. Plana göre ben çocuklarla karşılaşmayacaktım, onlar bir odada oynarken ben diğer odada olacaktım ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. Demet’le oynarken odadan kaçıp aşağı inmişler, ben de o sırada kapıdan kucağımda seninle girince karşılaşmış olduk,” dedi.

Baba ve çocukların karşılaşması için oldukça tuhaf bir durumdu.

“Çocuklar beni kanlar içinde kucağında mı gördü yani?” diye sordum mırıltıyla.

“Yolda ilk müdahale yapıldığı için kanlar içinde görmediler,” diye cevap verdi. İşte bu beni biraz olsun rahatlatmıştı.

“Seni görünce ne tepki verdiler?” diye sordum, asıl merak ettiğim buydu.

Hakan hafifçe gülümseyip, “Ben belki beni tanımazlar diye zor da olsa yanlarından geçip gidecektim ama Umut, *baba sen görünüyorsun*, dediğinde çaresiz kaldım. Senin biraz hasta olduğunu söyledim. Sonra seni yerine yatırdım, gerekli müdahalenin yapılmasının ardından da yanlarına gittim,” dedi.

Biraz bekledikten sonra gözlerimin içine baktı. “Beni onlara süper kahraman gibi tanıttığını biliyordum, o yüzden işim biraz daha kolay oldu. Gizli bir görevde olduğumu, o yüzden görünmez olduğumu ve beni görenlerin bunu hiç kimseye söylememesi gerektiğini söyledim,” dedi minik bir tebeşşümle. Çocuklarla ilgili konuştuğunda istemsizce yüzünde bir tebeşşüm oluşuyordu, ben en çok o tebeşşümünü seviyordum; masum ve sevgi dolu.

“Demet bana çocukların videosunu atmak istediğinde kabul etmedim, biliyor musun? Görürsem dayanmam diye düşündüm, sadece fotoğraflarına baktım,” dedi bu defa gülüşü solmuş, bakışları yere düşmüştü.

“Giden zaman geri gelmeyecek biliyorum ama kalan zaman için en iyisini yapmalıyız.”

Gözlerinde gördüğüm sevgiden ve aşktan başka bir duygu daha vardı; gurur.

İkimiz de birbirimizle gurur duyuyorduk.

Hakan'ın beni sevmediğini düşünmek büyük saçmalıktı, o çocuklarına ve bana düşküncüydü. Bizim kadar acı çektiğini gözlerinden görebiliyordum, o da bizim kadar özlem yüklüydü. Her şeyin hemen düzene girmesi beklenemezdi, bazı şeyler için zaman gerekiyordu.

Hakan'ın kalbimdeki yerini usulca araladım. Kırk kat kilit vurduğum yerden çıkardım. Yıllar sonra ailem tamamlanmış ve bir bütün olmuştu, işte bu benim için paha biçilemezdi.

Kısaca yaptığımız sohbetin üzerine Hakan'ın da yardımıyla kahvaltıyı hazırlamaya devam ettim. Her şey hazır olduğunda Demet çocukları mutfağa getirdi.

Bugün hayal ettiğim bir şeyi yaşıyordum, ailemin tamamıyla kahvaltı yapıyorduk. *Hakan yaşasaydı nasıl olurdu*, sorusunu sorduğum ve hayal ettiğim bir başka ihtimaldi ailecek kahvaltı yapmak.

“Kim benimle yumurta tokuşturmak ister?” diye sordu Hakan yumurtasını çocuklara tutarak.

İkisi birden, “Ben, ben, ben!” diye bağırınca Hakan bir an ne yapacağını bilemedi. Gülüşü yüzünde donuklaşınca ben de onun bu şaşkın haline gülmeden edemedim.

Sen git teröristlerle savaş, o da yetmesin kendini öldü gösterip ajan ol ama gel iki çocuğun önünde çaresiz kal. Bazen başkalarına kolay gelen şeyler bize zor gelebiliyordu. Şu an Hakan'a *savaşmak mı daha zor yoksa baba olmak mı*, diye sorsak baba olmak diyebilirdi, öyle çaresiz duruyordu.

Hakan babalığı yeni tadıyor olsa da ben tecrübeli bir anneydim, yaklaşık dört yıllık bir tecrübeye sahiptim. “İkiniz de babanızla yumurta tokuşturursa ben ne yapacağım?” diye sordum sahte bir üzüntüyle.

Hakan'ın minnet dolu bakışları bana döndüğünde göz kırptım. Böyle anlarda bana kurtarıcı bir melekmişim gibi bakıyordu ama ben biliyordum ki bu alışma süreci geçtiğinde Hakan harika bir baba olacaktı ve o zaman ben de ona *beni bu durumdan kurtar* der gibi bakacaktım.

Çocuklar bir Hakan'a bir bana bakıp, “O zaman seninle yapalım anne,” dedi ikisi birlikte. Hakan'ın şaşkınlığı artarken merakı da artıyordu. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi dikkatli bir şekilde bekliyordu. O, çocukların her şeyi birlikte yapmasına ve aynı kararı almasına alışkın değildi ama ben alışkındım.

“Kusura bakma baba ama annem üzüldü, seninle de sonra yaparız,” dedi Umut babasına üzgün gözlerle bakarak. Bazı cümlelere dilleri tam dönmediği için “kusula” gibi bir kelime ortaya çıkmıştı.

Hakan dudaklarını birbirine bastırıp *sorun değil* der gibi başını iki yana salladı, gülmek istiyor ama gülemiyordu çünkü Umut’un ifadesi o kadar ciddiydi ki gülmek ayıp olabilirdi.

“Sen üzülsün müsen peki baba?” diye sordu Neşe babasına acıyan gözlerle bakarak. Bir yumurta tokuşturma olayı nerelere gelmişti. İkisi de babasına sokakta kalmış kedi yavrusu gibi bakıyordu.

Hakan’ın dudakları birkaç kez açıldı kapandı ancak cümle kuramadı. Demet minik bir kahkaha atarken, Hakan *ne diyeceğim* bakışlarını bana çevirdi. Üzülmeyim dese çocuklar Hakan’ın onu önemsemediğini düşünüp üzülebilirdi, üzüldüm dese çocuklar babalarını üzdüğü için yine üzülebilirlerdi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp, “O zaman şöyle yapalım; Neşe babasına daha yakın oturduğu için o babasıyla yumurta tokuştursun, Umut’la da ben. Nasıl fikir?” diye sordum çok parlak bir fikir bulmuş gibi heyecanla.

İkisi birden coşkuyla ellerini yukarı kaldırıp, “Harika bir fikir!” diye bağıldılar.

İkisinin aynı anda aynı cümleleri kurması, aynı şeyleri düşünmesi, aynı hareketleri yapması çok tatlıydı. Ömürleri boyunca birbirlerini anlayacaklar demekti bu. Seni, senin kadar iyi tanıyan bir insanın olması paha biçilemez bir nimetti. Onlar belki bu yaşta bunu anlamayacaklardı ama ilerleyen yaşlarında bu onlar için önemli olacaktı.

Hakan *vay be* dercesine bana bakarken, ben de *yapıyoruz bir şeyler* der gibi bakmıştım. Çocuklarımla hava atacağım, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Hakan benden çektiği bakışlarını kızına çevirdi, şu an hepimiz pür dikkat onları izliyorduk. Gülümseyerek yumurtasını kızına uzattığında, Neşe babasına heyecanlı gözlerle hayran hayran bakıyordu. Hakan kızının ilk aşkı olduğunu bilmiyordu belki ama ben anlıyordum.

Baba kız yumurtalarını tokuşturduklarında Neşe adının hakkını vericesine sandalyesine çıkıp, “Kazandım, kazandım, kazandım!” diye yerinde hoplayarak poposunu salladı babasının şaşkın bakışlarının üzerinde olduğunu fark etmeden.

Babasının bilerek yumurtanın sivri tarafıyla vurmadığını ben fark etmiştim ama Neşe fark etmedi.

Hakan hafifçe bana doğru eğilerek ama bakışlarını da kızından çekmeden, “Benim kızım kazanma hırsı olan, aynı zamanda cilveli bir kız mı olacak bana mı öyle geliyor?” diye sordu sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda, Neşe’de olan bakışları hızla bana döndü. Dişleri görünecek kadar büyük bir gülümsemeyle bana bakınca kahkaham kesildi ve ben alık alık Hakan’a bakmaya başladım. *Bu kadar güzel gülme be adam.*

Kendimi Hakan’ın gülümsemesinden koparacak gücü bulduğumda boğazımı temizleyerek Umut’a döndüm. Neşe de bu sırada babasının kucağına geçmiş, ona bu oyunu nasıl kazanacağını anlatıyordu. *Ah be kızım, senin baban eski asker yeni ajan sence bu oyunu bilerek kazanma ihtimalin var mı,* diyemedim onun yerine Umut’a, “Hazır mısın oğlum?” diye sordum.

Umut babasına ve heyecanlı bir şeyler anlatan kardeşine kaçamak gözlerle bakıp hafifçe masaya eğildi. İki parmağıyla bana *gel gel* işareti yapıp ona doğru eğilmemi istedi. Onun bu hareketi karşısında Hakan’ın şaşkın bakışlarına benzer bir bakışla kalakaldım. *Oğlum böyle hareketler yapmayı nereden öğrenmişti?*

Hakan başköşede otururken sağ tarafında ben, sol tarafında Neşe, onun yanında da Umut vardı. Benim sağımdaysa Demet oturuyordu.

Oğlumun çağrısına şaşkınlık içinde uyarak eğildim. “Efendim?” diye sordum kısık bir sesle. Belli ki gizli bir şeydi. Yanımda oturan Demet de çaktırmadan hafifçe masaya doğru eğilmişti. Onun da bu haline gülümsemeden edemedim.

Demet’le tekrar karşılıklı bir konuşma yapmamıştık ama buna gerek kalmamıştı. Aramız hiç gerilmemiş gibi davranmaya başlamıştım, onun zaten benimle kötü olmak istemediğini bildiğim için hiçbir şey olmamış gibi davranmasını garipsememiştim. O benim için de çocuklar ve Hakan için de değerliydi, biz de onun için öyleydik.

Umut hararetli bir konuşma içinde olan babasına ve kardeşine tekrar kısa bir bakış atıp, “Anne benim seni yenmem lazım. Anlarsın ya,” dedi kaşları ve gözleriyle Neşe’yi işaret ederek.

Evet, anlamıştım. Umut kaybederse Neşe, *ben koskoca babamı bile yendim,* diye hava atacaktı muhtemelen.

Umut’a cevap vermeden derin bir soluk aldım, hafifçe Demet’e doğru dönüp, “Çocuklarımda bu yaşta bu hırs normal mi?” diye sordum neredeyse endişeli olabilecek bir tonda.

Demet, “Senin çocukların normal bir çocuk değil, yaşıtlarına göre çok ilerde gelişimleri var unutma,” dedi. Onun da bu durumdan eğlenir gibi bir ifadesi vardı.

Çocuğun mu var derdin var değil de yaşıtlarından ileride çocuğun mu var derdin var demek daha doğru olabilirdi bizim durumumuz için.

“Peki, tamam,” dedim oğluma. Ama bu maçın bir de rövanşı olmalıydı, çocuklar her durumda kazanamayacaklarını bilmeliydi.

Umut, “Başlıyoruz,” dediğinde ortam birden sessizleşti ve tüm gözler bize çevrildi.

Neşe, “Ben seni tutuyorum annem,” dedi “m” harfini uzatarak.

Tabii beni neden tuttuğu belliydi, kardeşine hava atmak istiyordu.

Umut birazdan beyin ameliyatı yapacakmış gibi boncuk boncuk terlemişti, kaçamak bakışları hepimizin üzerinde dolaşıyordu.

Hakan gibi yumurtanın dayanıksız olan kısmını Umut’a doğru çevirdim ama tam o sırada olmaması gereken bir şey oldu. Umut sivri tarafıyla vurmadiğı ve çok sert vurduğu için yumurtası kırıldı.

Ortamda önce şok edici bir sessizlik oldu fakat sonra hepimizin tepkisi art arda geldi.

Ben, “Eyvah!” dedim.

Demet, “Olamaz!” dedi.

Hakan, “Bu kötü bir durum mu?” dedi.

Neşe, “Yaşasın anne sen kazandın. Yaşasın!” dedi. Neşe’nin babasının bacaklarına basıp, ayağa kalkarak zıplamaya başlamasıyla Umut’un ağlaması bir oldu.

“Kötüden de kötü, bu bir felaket!” diye yanıtladım Hakan’ı. Daha sonra Umut’a, “Oğlum ağlama ama annem ya,” dedim çaresizce.

Neşe babasının kucağından inerek ikizinin yanına sokuldu. “Bunun için ağlanır mı akıllım?” dedi kendinden emin bir şekilde. Ondan böyle bir olgunluk beklemediğim için şaşırıp kaldım. Umut’un yanına gitmek için tam yerimden doğrulmuştum ki geri oturdum.

Umut burnunu çeke çeke, “Ağlanmaz mı?” dedi.

“Ağlanmaz tabii oğlum. Bu bir oyun, kazanmak da var kaybetmek de,” dedi Hakan ellerini Umut’un saçlarına geçirerek. Umut’un kendisine ne kadar benzediğinin farkında mıydı acaba? Bir fotoğrafı vardı Hakan’ın bu yaşlarda çekindiğı, o kadar benziyorlardı ki ben bile şaşırmıştım bu benzerliğe.

Nurten anne torunlarının ikisini de çok seviyordu ama Umut'ta Hakan'ı gördüğü için ayrı bir bakıyordu ona, Hakan'a bakar gibi.

Umut'un ağlaması aldığı teselliler ve Neşe'nin onunla dalga geçmemesiyle kesilmeye başlamıştı ki Neşe, "Herkes her konuda benim gibi başarılı olamayabilir, Umut bunda üzülecek bir şey yok," dedi.

Umut'un ağlaması şiddetlenirken Hakan, "Kızım!" diyerek uyarmaya çalıştı. Demet'le ben, "Aa, Neşe! Aferin!" diye yükselmıştik.

Neşe bize *bana ne* dercesine omuz silkerek gözlerini devirdi. *Ah be kızım, halbuki kardeşini teselli ederken çok iyi gidiyordun.*

Hakan, "Hiç kimse her konuda başarılı olamaz çocuklar, başarılı olsa bile tevazu başarıdan daha önemlidir," dedi tam bir baba otoritesiyle. Sesi tavizsiz ve normale göre biraz daha sertti.

Babalarından daha önce uyarı almadıkları için olsa gerek şaşırmışlardı, hatta Umut'un ağlaması yavaşlamıştı.

"Tenazu ne demek ki?" diye sordu Neşe.

"Tavuk mu?" diye sordu Umut içini çeke çeke.

"Tavuk değil akıllım, tenazu tenazu," diye düzeltti Neşe kendisi çok doğru söylemiş gibi.

Demet'le ikimiz güldüğümüz belli olmasın diye elimizle dudaklarımızı kapatmış, mutfakın farklı noktalarına bakıyorduk. Bizim gülüşümüzü çocuklar görürse Hakan'ın sağlamaya çalıştığı otorite sarsılabilirdi ama *tevazu* kelimesini de *tavuk* diye anlamazsın *be çocuğum.*

Hakan ise bizim aksimize gayet ciddiye. "Tevazu; başarı ile hava atmak, gösteriş yapmamak demektir. Başarı tevazu olmadan hiçbir işe yaramaz," dedi öğretici bir tavırla.

İkisinin de sessizliğinden söylenenleri tarttığını anladım. "Gösteri yapmayacaksam neden başarılı olayım ki?" diye sordu Neşe. Gösteriş diyemediği için gösteri demişti muhtemelen.

Hakan hemen cevap vermedi, muhtemelen söyleyeceklerini düşünüyor ve onların anlayacağı bir dille anlatabilmek için kelimelerini seçiyordu.

Sonrasında doğru kelimeleri bulmuş olacak ki derin bir nefes alarak masaya doğru eğildi. Çocuklarına kısaca bir bakış atıp, hafifçe gülümseyerek az önceki otoriter tavrını biraz yumuşattı.

"Bakın çocuklar, her insanın başarılı olduğu bir konu mutlaka vardır. İnsanlar bunu keşfeder ya da edemez ama mutlaka vardır. Kimse her konuda iyi olamaz, iyi olduğumuz konularda da eğer insanlığa ve kendimize katkı

sağlamak istiyorsak, başarımızın ve kendimizin değerini bileceğiz ama kimseyi ezmeye kalkmayacağız. Ne kendinizi ezdirin ne de başka birini ezin.”

Çocuklar babalarından bir şeyler öğreniyor olmanın heyecanıyla pür dikkat Hakan’ı dinlerken, bense gördüğüm manzaranın tadını çıkarıyordum. Çocuklara bir şeyleri ben anlatmıyordum, bunu ilk defa babaları yapıyordu. Bunca zamandan sonra alıştığım yalnızlık hissi gitgide dağılıyordu.

Hakan söylediklerini çocukların anlayabilmesi için kısa bir ara verdi. “Ayrıca başarısız olmaktan korkmayın. Her zaman başarılı olamazsınız, hatta bazı başarısızlıklar ileride daha büyük şeyler kazanmanızı sağlayabilir,” diye ekleme yaptı sözlerine.

Hakan’ın merhamet dolu bakışları çocukların üzerinde gezindi, çocukların ise hayranlık dolu bakışları Hakan’ın üzerindeydi. Muhtemelen *babam ne kadar çok şey biliyor*, diye düşünüyorlardı.

Ben her ne kadar çocuklara hem anne hem baba olmaya çalışsam da baba otoritesi farklı bir şeydi. Bu konuşmayı ben yapsam Hakan kadar etkili olmayabilirdim çünkü onları defalarca uyarmama rağmen bu huylarını bırakıramamıştım. Umut’un susması, Neşe’nin nispet yapmaya devam etmemesi Hakan’ın sözlerinin ne kadar tesirli olduğunun en net kanıtıydı.

Kahvaltının geri kalanı sohbetlerle ve çocukların okul anılarıyla geçti. Demet’in zengin ve yakışıklı koca *manifestine* karşılık, Neşe’nin sınıflarındaki Tarık’ı *manifestlemesi* ve Hakan’ın bunu öğrenmesi Demet ve Neşe açısından iyi olmamıştı. Demet’e attığı *çocuklara bunları mı öğretiyorsun* bakışı biraz ölümci durmuştu.

Neşe’nin, “Üzülme baba. Tarık’ı sevmediysen Erdem var senin gibi maviş, onu *manifestlerim*,” demesi de Hakan açısından iyi olmamıştı. Hakan’ın nefes alamıyor gibi tişörtünün yakalarını çekiştirmesi ve konuyu kapatmak için Umut’a *manifestlediği* bir kızın olup olmadığını sorması da biraz sancılı geçmişti. Bunların üzerine Umut’un kızlardan nefret ettiğini söylemesi babasına bir şok daha yaşatmıştı.

Sık sık uzaklara dalması ve durup durup, “Nasıl nefret ediyor ya, büyüdükçe nefreti kalmaz değil mi?” diye bana defalarca sorması da ayrı bir gündem oluşturmuştu.

Yıllar sonra ilk defa bu kadar gülmüştüm ve yıllar sonra sol yanımda bir boşluk hissetmeden sofradan kalkmıştım.

Hayallerimdeki gibi bir aradaydık.

Aileydik.

Demet, ben, Hakan ve çocuklar arabadaydık, istikametimiz ise hastaneydi. Hakan şoför koltuğunda, ben yanında, çocuklar ve Demet ise arkadaydı. Hakan şapka ve gözlük takmıştı ama bunun yanı sıra lens takıp siyah sprey boyayla da saçlarını boyamıştı.

Neden böyle yaptığını, hep mi böyle yapacağını soracaktım ki cesaret edemedim. Bu aralar kendimi çok korkak ve cesaretsiz hissediyordum, hiçbir şeyle yüzleşmeye hazır değildim. Kendime haksızlık etmek istemiyordum çünkü öğrendiğim ve yaşadığım şeyler kolay uyum sağlanacak şeyler değildi. Zamana ihtiyacım vardı, çok uzun zamana...

Kendime zaman veriyordum ama Hakan'ın gözlerinin bile ondan alınması içime oturmıştu. Benim gökyüzünü gözlerinde taşıyan kocam birden zeytin gözlü oluvermişti.

"Eskiden şarkıların bir anlamı olurdu, bu ne şimdi? Ne biçim bir tarz bu?" dedi Hakan öfkeyle. Sürekli radyo kanallarını değiştirdiğini o an fark etmiştim zira bende konu gözleriydi.

Demet arkadan başını uzatarak, "*Aşk bu kızıl ötesi yaralı müzesi hareket edemem*" diye şarkı vardı abi, her dönem anlamsız şarkılar çıkıyor galiba," dedi gülerek.

"Kurban olsunlar Serdar Ortaç'a. Pisliğin üzerine basmışlar diye şarkı mı olur, anasını..." tam küfür edecekti ki arabada biz olduğumuz için olsa gerek sözlerinin devamını getirmedi. Hakan genel olarak yanımda küfür etmez ve edilmesinden de hoşlanmazdı, şimdi çocuklar da olduğu için daha fazla dikkat edeceğine emindim.

Bu diyalogu gülerek izlerken Neşe, "Ben en çok *ilanı aşk ediyorum*" diyen şarkıcıyı seviyorum, Kulsi söylüyordu," diyerek konuya giriş yaptı.

"Kutsi," diye düzelttim onu. "Ayrıca sen nereden biliyorsun anneciğim? O çok eski bir şarkı."

Neşe'yi görebilmek için hafifçe arkaya doğru döndüm. Neşe önce Demet'e sonra bana bakıp, "Sinem ablaya sordum Tarık'a hangi aşk şarkısını söyleyebilirim diye, bunu söyledi," dedi masum bir tavırla.

Dudaklarımı ısırarak korkuyla Hakan'a döndüm, inşallah arabayı uçurma sürmezdi.

* Serdar Ortaç – Poşet.

** Kutsi – İlan-ı Aşk.

Hakan başını *hayret bir şey* der gibi öfkeyle sola eğdi, ağzının içinde bir şeyler söylendi ama ne olduğunu duyamadım, muhtemelen küfür etmişti. Ben Hakan'ın ne kadar kıskanç olduğunu biliyordum ama Neşe henüz bunu öğrenememişti. *Olsun kızım, öğrenmek için çok vaktin olacak.*

“Ben Sinem değilim,” dedi Demet panikle. Bir yerde haklıydı rabii.

Hakan sinirli bir soluk verip, “Seninle ayrı bir konuşma yapacağız gibi duruyor, Sinem,” dedi adının üzerine basa basa.

“Ne iğrenç bir şarkı o ya, kızlar iğrenç şeyleri seviyor, kızlardan nefret ediyorum,” dedi Umut çok başka bir yerden girerek.

Hakan direksiyonu sıkıca kavrayıp, “Öyle deme oğlum, öyle deme aslanım,” dedi sevimli olmaya çalışan bir ses tonuyla. Sakin olmaya çalıştığı her halinden belliydi. Bense hiç sesimi çıkarmadan ellerimi dudaklarımın üzerine kapatıp gülüşümü bastırmaya çalışıyordum.

“Sen ne anlarsın zaten aşktan,” dedi Neşe. Daha sonra hiç olmaması gereken bir şey oldu ve konu bana geldi. “Anne Berke bana âşık, babası da sana değil mi?” deyiverdi kızım, *canım kızım*.

Neşe'nin sesinin duyulmasıyla arabanın ani bir frenle durması bir oldu. Hakan'ın kurşun atan bakışlarını üzerimde hissediyordum ama yerime o kadar sinmiştim ki ona dönemiyordum.

Berke'nin babası Engin Bey eşinden boşanmış, bekâr bir babaydı. Birkaç etkinlikte karşılaşmıştık. İlk başlarda pek fazla önemsemesem de ilgisi gide-rek artmıştı. Ben her zaman mesafemi korumaya çalışmıştım, buna rağmen kendisini hiçbir zaman geri çekmemişti.

Demet'in, “Bu adam sana mı yürüyor?” dediğini duyan Neşe bunu belli ki hiç unutmamıştı.

Hakan, dışarıdan yükselen korna seslerine hiç aldırmaz etmeden öylece yolun ortasında durdurmuştu arabayı. Kim bilir ne küfürler yiyorduk şu anı.

Demet ortamı yumuşatmak için, “Ay, ilahi Neşe. Nereden çıkardın onu sen, yok öyle bir şey,” dedi neşeli olmaya çalışan abartı bir ifadeyle. *Çok sağ ol, Demet. Gerçekten çok inandırıcı oldun, şoför koltuğunda oturan adam ajan...*

“Ama sen dedin ya, Sinem abla, bu adam sana mı yürüyor dedin. Birine yürümek demek...” Neşe konuşmaya devam ediyordu ama biz boğuk ve anlamsız sesler duyuyorduk. Muhtemelen Demet, Neşe'nin ağzını kapatmıştı ama ben dönüp arkada ne oluyor diye bakamıyordum.

Hakan'ın öfkeli ve sık alıp verdiği nefesi kulağıma ulaşıyordu fakat ben o konuşmadan ondan tarafa dönmemeye kararlıydım.

“Kim bu evveliyatını siktiğimin çocuğu?” dedi Hakan dişlerini sıkarak. Kısık sesle söylediği için arka tarafın duymadığına emindim.

Boğazımı temizleyip elim ayağım birbirine karışmamış gibi Hakan’a döndüm. “Küfür mü ettin sen?” diye sordum.

Hakan tek kaşını kaldırarak, “Hayır, durum tespiti yaptım,” dedi.

Çok iyi biliyordum ki Hakan’ın iki durumda gözü dönerdi; biri terörist gördüğünde, diğeri kıskandığında.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırdım. “Hımm... Şöyle ki...” dedim ama sonra ne diyeceğimi bilemeyerek, “Yolun ortasındayız,” dedim.

“Kim. Bu. Adam. Dedim. Narin.” Sakinleşmek için gözlerini kapatmış, dudaklarına dişlerini geçiriyordu. Her bir kelimenin üzerine basa basa yavaşça söyleyince daha ürkütücü olmuştu.

Omuz silkerek, “Önemli birisi değ-” diyordum ama cümlemi tamamlamadan, “Ha bir de önemli olsaydı...” dedi öfkeyle gözlerini açarak. “Siktir et, söyleme. Ben kendim bulurum,” diye hırsıyla devam etti sözlerine.

Panikle, “Hakan saçmalama istersen çocukların yanında,” dedim çünkü şu an aşırı bir sessizlik vardı ve arka tarafın pür dikkat bizi dinlediğine emindim. Arabada mutfak da yoktu ki, *Hakan mutfak*, deseydim.

Hakan cevap vermedi ama gözlerinden resmen ateş çıkıyordu. Arabayı çalıştırdı ama hastaneye gidene kadar sık sık *la havle* çektiğini, arada ağzının içinde bir şeyler söylediğini duyuyordum. Ne dediğini tam olarak anlamasam da tahmin edebiliyordum.

Hastane otoparkına geldiğimizde tam emniyet kemerimi çözüp kapıyı açacaktım ki Hakan, “Sen kal, Narin. Demet sen çocukları Ezgi’nin yanına çıkar, biz Narin’le geliyoruz,” dedi dikiz aynasından arka tarafa bakarak.

Ben şaşkınlıkla Hakan’a dönerek, “Biz neden çıkmıyoruz?” dedim şaşkınlıkla. Hakan tek kaşını kaldırarak *sence* der gibi bir bakış attı. *Buyurun cenaze namazına.*

Biz bakışlarımızla konuşurken Umut babasını, “Baba Sinem ablanın adını yanlış söyledin, Demet değil o Sinem,” diye düzeltti, daha doğrusu düzelttiğini sandı.

Al hadi buyur, diyen bakışlarımı Hakan’a çevirdiğimde o da bana gözlerini devirerek bıkkın bir soluk verdi. “Haklısın oğlum, yanlış söyledim.” Hakan sakın olmaya çalışarak derin bir nefes verdi. “Sinem hadi.”

Hakan, Demet ve çocuklar arabadan inip hastaneden içeri girene kadar bekledi, sonra bakışlarını bana çevirdi. Hiçbir şey söylemeden bir süre

yüzümde gezindi bakışları. O bana öyle dikkatli bakınca ben de ona bakmaya başladım. Güneşten saçları, gökyüzünden gözleri olmayınca bile öyle güzeldi ki.

“Ben yokken...” diyerek yutkundu, devamını getiremeyince, “Sen yokken?” diye sordum.

“Biri ya da birileri oldu mu... ya da birine karşı bir hissin?” diye sordu. Gayet sakın bir tonda ve çaresizce sormuştu. Bir yandan sormak istemiyor ve alacağı cevaptan korkuyordu, bir yandan da deli gibi merak ediyordu fakat benim anlamadığım şey onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor muydu, nasıl başkasına karşı bir hissim olabilirdi?

Hemen cevap vermeyince yutkundu, bakışlarını benden çekip karşısındaki bir noktaya odakladı.

“Siktir et, sormadım say,” dedi gözlerini kapatarak.

Uzun zaman soluksuz kalmışım gibi derin bir nefes çektim içime. “Ben bir hayalete âşıktım,” dedim onun gibi karşımdaki bir noktaya bakarak. “Her gece onunla konuştum, onu sevdim, onunla seviştim... Bir hayaleti sevdim ve yaşayan hiç kimse benim umurumda olmadı.”

Hakan bakışlarını bana çevirdi ama ben ona bakmadım. “Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun da bana bu soruyu soruyorsun?” dedim ruhsuz bir sesle.

Bakışlarım onda değildi ancak o dikkatle bana bakıyordu. “Sonuçta ben yoktum, Narin, öldüğümü sanıyordun... Genç ve güzelsin,” dedi boğuk bir sesle. “Çok güzelsin.”

Beni beğendiğini söylemesi ve ses tonu resmen kalbimi titretmişti. “Tüm bunlar başka biriyle olmam için yeterli bir sebep mi senin nezdinde?” İkimizin de ses tonu normaldi, ikimiz de yükselmiyorduk birbirimize.

Başını iki yana sallayarak, “Değil ama birinin olduğunu ya da birine karşı bir şey hissettiğini söyleseydin seni anlardım, Narin,” dedi nefessiz kalmış gibi derin bir soluk alıp. “Ölürdüm hatta o adamı bulup öldürürdüm ama seni anlardım,” dedi fısıltıdan ibaret bir sesle.

Kaşlarım istemsizce çatılırken, “Yani biriyle birlikte olsaydım sorun olmayacak mıydı senin için?” diye sordum şaşkınlıkla.

Dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdı. “Sorun olurdu, sana benden başka birinin dokunma ihtimali beni öldürür...” dedi acı çeker gibi. “Ama sonuçta ben ölü bir adamdım, sana kızamazdım.”

Bu noktada Hakan'la empati yapmak bile istemedim. Görevi için mecbur olduğu şeyleri yaparken karısının başka birine âşık olması ya da bir şeyler yaşaması onu gerçekten kalp kırıklığından öldürebilirdi.

“Ben sana âşığı, Hakan. Ölmüş olman bunu değıştirmezdi. Ben de ölene kadar kalbime ya da yatağıma birini almazdım,” dedim. Bakışlarımız birbirine değdiğinde, ona baktığımda gökyüzünü görmek istediğimi fark ettim.

Her insan sevdiğinin gözlerine baktığında dünyadan bir parça görürdü. Kimisi gökyüzünü, kimisi denizi, kimisi yeşilliğı... Ben Hakan'a baktığımda masmavi bir gökyüzü görüyordum, onun gözleri benim gökyüzüne ve dolayısıyla da dünyaya açılan pencereydi.

Hakan hafifçe gözlerini kısarak dikkatli bir şekilde baktı bana. “Âşıktım değil, âşığı dedin.”

Kaşlarım yukarı kalkarken, “Bunda şaşırarak ne var?” diye sordum. “Sen bana âşık değil misin?”

“Âşık demek duygularımın yanında az kalır gibi geliyor, ben bu duyguya verebilecek bir isim bilmiyorum.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. “Sen peki...” dedim yüzümün önüne gelen bir tutamı kulağımanın arkasına sıkıştırarak. “Dört yıl ayrıydık, belki görevin için bile...” dedim ama devam etmeme izin vermeden, “Böyle bir görevim olmadı, bu işlere ben bakmam. Ayrıca kendimi ölü gösterip, karımı arkada bırakıp başkalarıyla olacak karakterde biri değilim,” dedi öfkeyle.

Söylediklerim onu sinirlendirmişti, farkındayım ama o da aynı soruyu bana sormuştu.

“Sinir bozucu değil mi?” dedim.

“Ne sinir bozucu?” diye sordu.

“Böyle saçma sapan sorular işte.”

Yerinden doğrulup hafifçe bana doğru döndü. Elinin tersiyle yanağına okşarken küçük öpücükler kondurdu yanağıma, alnıma ve dudağımanın kenarına. Sıra dudaklarıma geldiğinde kısa bir an tereddüt etti ama küçük bir öpücük de oraya kondurdu. Tam geri çekileceğı sırada yüzünü avuçlarımanın arasına alıp altdudağıını dudaklarımanın arasına sıkıştırdım. Anında bana karşılık verirken yüzünü mümkünmüş gibi daha çok kendime çektim. Öpüşmemiz derinleşirken onu ne kadar çok özlediğimi bir kere daha fark ettim.

İkimiz de nefes nefese geri çekildiğimizde alınlarımız birbirine yaslandı. İkimiz de birbirimizin dudaklarından nefes alıyorduk.

Hakan buradaydı, yaşıyordu ve yaşadığını hissettiriyordu.

Biz iki sevgili, karı koca ve hayat arkadaşydık ancak aramıza yıllar ve sırlar girmişti. Hiçbir şey eskisi gibi değildi, biz bile.

Bir tek sevgimiz aynıydı, birbirimize olan açlığımız da öyle.

Aramızdaki sırlar bir gün kalkacaktı, asıl hikâyemiz işte o zaman başlayacaktı.

Danışmadan aldığım bilgiyle Ezgi'nin odasını bulmuştum. İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Onu nasıl göreceğimi bilmediğim için biraz gergindim. En son onu gördüğümde birçok yerinden vurulmuş ve kanlar içinde yatıyordu.

Aklıma gelen görüntüyü hemen sildim. Kendimi hazır hissettiğimde kapıyı açtım. Ürkek bakışlarım odada bulunan yatağa çevrildi. Ezgi'yi gördüğümde istemsizce gözlerim doldu.

O ise halsiz haline rağmen soluksuz konuşan çocukları gülümseyerek dinliyordu. Oldukça zayıflamış ve göz altıları çökmüştü.

Bakışları bana döndüğünde gözleri ışıldadı. "Narin," dedi büyüyen gülümsemesiyle fakat sonra onun da gözleri doldu. Ufak adımlarla ona ilerlerken ayaklarımın titrediğini hissediyordum. Onu tekrar görmek o güne dönmeme sebep olmuştu. Oradan sağ çıkamayacağımızı ve Hakan'a gideceğimi düşünmüştüm, Hakan bana gelmişti.

Bakışları kısa bir an sargılı koluma değse de orada fazla oyalanmadan gözlerime tırmandı.

"İyisin," dedi ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırarak.

Başımı onu onaylarcasına aşağı yukarı sallayıp, "İyiyim, sen de iyisin," dedim titreyen sesimle.

Hayatımızda öyle anlar vardı ki gözyaşlarımız kirpik uçlarımıza gelir ama akmazdı, bu da öyle bir andı. O ben üzülmeyleyim diye kendini tutarken, ben de o üzülmeyim diye kendimi tutuyordum.

Kendimi bir bıraksam saatlerce hüngür hüngür ağlardım.

Aramızdaki mesafe sıfırlandığında sağlam kolumla ona sarıldım, kolay sarılabilmek için hafifçe yerinden doğrulmuştu ama acı çektiği yüz ifadesinden belliydi.

Onu çok zorlamamak için hemen geri çekildim.

"Daha önce gelemediğim için özür dilerim," dedim mahcup bir ses tonuyla. Yatağın hemen yanında duran tekli koltuğa oturdum.

Dudaklarını birbirine bastırıp *önemli değil* dercesine başını iki yana salladı. “Sezgin’den duydum; sen de birkaç gün komada kalmışsın, sen de gelecek durumda değilmişsin ki,” dedi bakışlarını yere eğerek.

Bir şey söyleyemedim. Ona anlatmak istediğim çok şey vardı ama anlatamazdım. Kısa süren sessizliğimizin ardından uzun uzun konuştuk. İkimiz de o konuyu açmamaya yemin etmişiz gibi ölenlerden, yaralılardan ve şirketin durumundan bahsetmedik.

Havadan sudan sohbetimize Demet ve çocuklar da katılmış, bir süreliğine de olsa eskisi gibi hissedebilmiştik.

Hayatımızda birçok dönüm noktaları vardı; iyiye veya kötüye doğru evrilen birçok dönemden ibaretti hayatlarımız.

Benimse sürekli uçurum kenarına ilerlediğim, düşüp de ölmediğim bir hayatım vardı. Ölümle kaç kere burun buruna geldiğimi bir ben bir Allah bilirdi.

Bir saatin sonunda, “Ben lavaboya geçiyorum, sonra kalkalım,” dedim Demet’e ve çocuklara.

Ezgi’nin yanında Demet dememek için büyük bir çaba harcamıştım. Ezgi, Sinem’in aslında Demet olduğunu bilse acaba ne tepki verirdi.

Galiba o da büyük bir şok yaşardı.

Ezgi’ye dönerek elini avucumun içine aldım. “Arayı çok açmadan geleceğim yanına merak etme,” dedim. O *gitmeyin* der gibi baktıkça benim de gidesim gelmiyordu. Bunu dillendirmedi ama, “Tamam, beni çok bekletmeyin,” dedi.

Gülümseyerek karşılık verdim ve odadan çıktım. Ezgi’nin söylediğine göre ailesine haber verilmemişti, bana kalırsa en doğrusu yapılmıştı.

Babası daha geçen sene kalp krizi geçirmişti, annesinin ise yaşı ilerledikçe tansiyonu ve şekeri çıkmaya başlamıştı. Ablalarıysa en küçükleri olduğu için Ezgi’ye ayrı bir düşkündü. Ailesinin öğrenmesi birçok şeyin büyümesine sebep olabilirdi.

Yanında kimsesi olmadığı için Sezgin, Ezgi’ye refakat ediyordu ama biz gelmeden kısa bir süre önce işlerini halletmek için dışarı çıktığından dolayı onu görernemiştik.

Üst katta olduğunu öğrendiğim tuvaletlere doğru ilerlerken Sezgin’in bir odaya girdiğini gördüm. İlk başta Sezgin olup olmadığına emin olamasam da girdiği odaya doğru ilerledim. Burası pansuman odasıydı. Yarasına baktırmak için gelmiş olabileceğinden içeri girmek yerine kapıda beklemeye başladım.

Özel olmasına rağmen yoğun ve kalabalık bir hastanedeydik. Hastaneleri hiç sevmiyordum, resmen ruhum daralıyordu. Allah yokluğunu göstermesin ama muhtaç etmesin derlerdi ya, tam olarak öyleydi.

Sezgin on dakika geçmesine rağmen dışarı çıkmadı. Kapıda beklediğimi, müsaitse onu da görmek istediğimi söylemek için tam arayacaktım ki hiç beklemediğim bir şey oldu. Sezgin kapıyı açarak arkasında kalan adama, “Ben o işi halledeceğim patron sen merak etme,” dedi rahat ve samimi bir tavırla. Başı arkaya dönük olduğu için beni görmemişti ama bakışları bana değdiğinde gözlerinde gördüğüm paniğe karşılık benim gözlerimde şaşkınlık vardı.

Ardında kalan ve Sezgin’in patron diye hitap ettiği kişi Hakan’dı. Hakan’la göz göze geldiğimizde o da bu karşılaşmayı beklemiyor olacak ki epey şaşırmıştı.

“Yaşadığını benden başka bilen var mı? Ya da daha açık olmak gerekirse etrafında Demet’ten başka adamın var mı?”

“Hayır, bilen yok, kimseye söylememen gerekiyor, Narin.”

“Siz tanışıyor musunuz?”

Asıl siz tanıştırıyor musunuz?” diye sordu Sezgin bir bana bir Hakan’a bakarak.

Ben şaşkınlıkla Hakan’a bakarken o, Sezgin’e ters bir bakış attı.

Sezgin, Hakan’ı başka biri olarak tanıyor olabilir miydi? Sonuçta Hakan şu anda olduğu gibi görünmüyordu.

Umarım pot kırmamıştım.

“Tanışıyoruz,” dedi Hakan, Sezgin’den çektiği bakışlarını bana çevirerek.

“Biz de tanışıyoruz,” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilmeyerek.

“Öyle mi nereden?” diye sordu Sezgin.

Hakan’ın elleri belindeydi, sıkıntılı bir nefes vererek, “Sezgin,” dedi Hakan uyarıcı bir sesle. Göz göze geldiklerinde Sezgin sıkıntıyla başını iki yana salladı, yapma dercesine ama Hakan, “Sezgin başından beri teşkilata çalışıyor,” dedi.

Birkaç saniye ne duyduğumu algılayamadım ve tepki veremedim. Sezgin teşkilattan ve Hakan’ı, Hakan olarak tanıyan biri miydi yani?

Tepki verebilecek duruma geldiğimde, “Yani sen de Hakan’ın yaşadığını bilenlerdensin... öyle mi?” diye sordum şaşkınlıkla karışık bir hâyal kırıklığıyla.

Sezgin sesli bir soluk vererek başını aşağı yukarı salladı.

Her bir gerçek ortaya çıktığında alnımın ortasından kurşun yemiş gibi hissediyordum. Beynim bir an düşünmeyi ve algılamayı bırakıyordu.

“Başka bilen yok demiştin?” dedim Hakan’a sorar gibi. Bu konuşma daha bu sabah gerçekleşmişti.

“Bilsen üzülürdün, Narin,” dedi çaresiz bir sesle.

Alaycı bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. “Sinem’in Demet olmadığını çatır çatır söylemiştin ama yüzüme.” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Hakan'ın az önceki dik duruşu gitmiş, omuzları çökmüştü.

Bir şey diyemeyeceğini anladığımda, "Aşağıda bekliyoruz," dedim sırtımı onlara dönerek. Bu öğrendiğim hemen şimdi hazmedebileceğim ve algılayabileceğim bir şey değildi. Etrafımda sanki bir örümcek ağı vardı ve ben farkında bile olmadan bu ağa dolanmıştım.

Oradan uzaklaşmak için birkaç adım atmıştım ki, "Narin," dedi Sezgin. Bakışlarım ona döndüğünde tereddütlü bakışları Hakan'a çevrildi, orada ne gördüyse söyleyeceği şeyden vazgeçip sesli bir soluk verdi. "Görüşürüz." Asıl söylemek istediğinin bu olmadığını biliyordum.

Kapının önünden çoktan geçtiğim için odanın içinde kalan Hakan'ın yüzünü görmüyordum.

Yönümü tamamen ona çevirdim ama aramızdaki mesafeyi kapatmadan derin bir nefes alıp, "Sen benim arkadaşımydın!" dedim. "Benim en kötü hallerimi gördün sen. Nasıl bu kadar kolay rol yapabiliyorsunuz, anlamıyorum ki!" diye devam ettim sözlerime. Önce Demet sonra Sezgin, sırada kim vardı?

Yere eğdiği bakışlarını tekrar bana çeviremedi. Ondan bir cevap gelmeyince, "Gerçek adın Sezgin mi peki?" diye sordum öfkeyle. Başını mahcubiyetle aşağı yukarı salladı.

Çenemi yukarı kaldırıp, "İyi en azından adın gerçekmiş," dedim alaycı bir ifadeyle. "Ragıp amca, o da mı biliyor? Belki Hilal ve Nurten anne de biliyordur."

Koridorun boşalmış olması iyiydi çünkü kendimi tutabilecek gibi hissetmiyordum. Öfke adeta kan olmuş damarlarımda geziyordu.

Benden bir şeyler saklanmış olmasına değil de bu kadar iyi rol yapılmış olmasına sinirleniyordum.

Aptal bir insan değildim, hiç olmamıştım ama etrafımda olan bu olaylar yüzünden kendi zekâmı sorgular hale gelmiştim. *Sen kör değilsin, Narin onlar çok iyi oynadı.*

Hakan odadan çıkarak Sezgin'in bir şey demesine fırsat vermeden, "Sen Ezgi'nin yanına in," dedi. Sezgin bir şey demeden, mahcup bakışlarını bana değdirerek yanımdan geçip gitti.

Hakan ile karşı karşıya kaldığınızda etrafa bakıp başıyla odaya geçmemi işaret etti. Etraf tekrar kalabalıklaşmaya başlamıştı.

"Konuşacak bir şey yok, aşağı iniyorum ben de," dedim soğuk bir şekilde.

Tekrar sırtımı ona dönmüştüm ki Hakan elimden tutup odaya çekti. Odanın kapısını kapatıp, beni kapıya yaslandığında sesli bir soluk verdim.

Kollarını başımın iki yanına koyarak beni kapıyla bedeni arasına hapsetti.

“Senin hesap soracağın tek kişi benim, Narin,” dedi kelimelerin üzerine basa basa. Sesi öfkeli değildi ama başka bir şey vardı.

Gözlerinde gördüğüm duyguyu anlayamamıştım. Kıskançlık ya da kırılmışlık mıydı?

Yerimde dikleşerek yüzümü ona yaklaştırdım. Keskin kokusu genzime dolduğunda anında omuzlarım düştü. Karşısında iradesiz kalan yanıma sövdüm.

Yine de gardımı düşürmeden, “O benim dostumdu,” diye çıktım.

Tam olarak vermek istediğim tepki bu değildi ama yüzlerimiz bu kadar yakınken ve kokusu bu kadar genzime dolmuşken ancak bu kadar yükselebiliyordum.

İçimde öfke vardı; kırgınlık, kızgınlık ve benzeri birçok duygu vardı ama özlemek ve yorgunluk çok daha ağır basıyordu. Yorgundum, dinlenemiyordum, soluklanamıyordum... En kötüsü de Hakan’a sığınamıyordum.

Yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdığında nefesini hissedebiliyordum. “Başkasına hesap soramazsın, başkası yüzünden hayal kırıklığına uğrayamazsın,” diye devam etti. Sesi ilginç bir şekilde hâlâ sakindi.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak, “Sence konumuz bu mu?” dedim yüksek sayılacak bir sesle.

“Bu!” diye bağırdı nihayet. “Benim için bu, Narin. Sen başka bir adamdan medet umamazsın, dostluk mostluk da bekleyemezsin!” dedi geri çekilip.

Birkaç saniye hiçbir şey demeden birbirimize baktık. Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Benim ne hissettiğimin senin için hiçbir önemi yok mu? Sen bu kadar bencil bir adam mısın?” diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı. “Konu sensen bencil bir adamım, evet. Ben senin hiçbir duygunu başka biriyle paylaşmam, Narin. Öfken bile bir tek bana olmalı.”

Derin bir soluk alıp seslice verdim, “Eve gitmek istiyorum,” dedim normal bir sesle.

Üzerinde düşünmem ve yüzleşmem gereken çok şey vardı ancak ben her şeyi erteliyordum. Ertelemediğim her şey de tokat gibi yüzüme çarparken dayanıklılık sınırlarımı test ediyordu.

Hakan ile farklı noktalardaydık. İkimiz farklı şeyler yaşamış ve farklı şeylerle sınanmıştık, onun korkuları başka benimkiler başkaydı.

Ellerini kapıdan çekip bedenini benden uzaklaştırdı. Eve gitme isteğine verdiği sessiz ama olumlu bir yanıtı bu.

Odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladık. Varlığını hemen arkamda hissediyordum, gölgesi önüme düşmüştü.

Gölgesi var, dedi içimdeki o ses. *Ama adı yok*, diye cevapladım onu.

İnsan geleceği bilmeden söz vermemeliydi çünkü öyle anlar oluyordu ki o sözler ayağına dolanıyordu.

Sonu ölüm olsa bile onunla olmak istediğimi söylemiştim. Her şeye göğüs germiştim ve verdiğim sözü tutmuştum. Tutmuştum tutmasına ama işte etrafımda örülen bu örümcek ağına akıl sır erdiremiyordum.

Bana geleceği gösterecekler ve Hakan'la olup olmayacağımı sorsalar yine kabul ederdim fakat izleyip karar vermekle yaşayıp karar vermek arasında dağlar kadar fark vardı. Bir diziye izleyip, kitabı okuyup karakterler için karar vermek kolaydı. İnsan başına gelmeyince her şeyin üstesinden gelebileceğini sanıyordu.

Yaşadıkların fikrini değiştirdi sanki, Narin.

Değiştirmemişti, değiştiremezdi...

Aşk, sevdâ ya da sevgi her neyse bu böyle illet bir şeydi. Kalbini söküp atsa bile pişman etmiyordu seni. İyi ki diyordun, iyi ki yaşadım. Her şeye rağmen...

Hakan, "Aklından bir renk tut," dediğinde zihnim sustu. Adımlarım yavaşladı ama durmadım.

Bu benim uydurduğum ve Hakan'ı bunaltarak oynattığım bir oyundu. Ben ne kadar seviyorsam, o da o kadar nefret ediyordu. O şehit olduktan sonra yani en azından ben öyle sanıyorken hiç oynamamıştım.

Yutkunarak, "Tuttum," dedim. Hiç sırası değildi oyun oynamanın hatta belki bir daha hiç sırası gelmeyecekti ama geri çeviremedim.

"Genelde hangi eşyalarda bulunur bu renk?" diye sordu hemen. Zihnimin gürültülü olduğunu biliyordu ve benimle konuşmak istiyordu. Bu onun için bir oyun değildi, bu benimle iletişim kurmak için başlattığı bir diyalogdu. Beni teselli edecek sözleri yoktu, bu yüzden de bundan başka yolu yoktu. Biliyordum ki Hakan benim sessizliğimden korkuyordu.

Aramızda yaklaşık iki adımlık mesafe vardı, bu mesafe bazen kısalıyor bazen uzuyor ama genelde aynı kalıyordu.

Eşyalarda değil de saçlarında ve güneşte var en güzel tonu...

Aklımdan geçeni söyleyemediğim için, “Aşırı yaygın bir renk değil. Ama bir meyvede var, en yaygını bu,” dedim.

“Hımm...” gibi bir ses döküldü dudaklarından. Bir müddet düşündükten sonra, “Peki bu meyve Türkiye’de bulunur mu?” diye sordu.

“Bulunur.”

“Güzel... Peki bende görmeyi sevdiğin bir renk mi?”

Sende her renk güzel, sen her renkle güzelsin...

“Evet.”

“Sarı mı?”

“Evet,” diye cevap verdim gözlerimin dolmasına engel olamayarak.

“Saçlarımın rengini neden bu kadar çok seviyorsun?”

“Çünkü bana güneşi anımsatıyor, sen benim güneşimsin. Sen varsan her yer aydınlık.”

“Sen de benim güneşimsin, Narin,” dediğinde adımlarım durdu. Tam bu sırada merdivenlerden iniyorduk. Sırtım hâlâ ona dönükken aramızda kalan bir basamağı da kapattı. Nefesi ensemdeydi ama ben tüm vücudumda hissediyordum.

Sol kulağıma yaklaşp saçlarımı sağ tarafa doğru topladı. “Sen solarsan ben karanlıkta kalırım, her mevsim kış olur bana,” dedi fısıltılı bir sesle. Boynuma, kulaklarıma çarpan nefesi nabzımın hızlanmasına neden oluyordu. Gözlerimi kapattım.

“Bana güvenmek zorundasın, Narin. Biz bir savaştayız fakat iddia ettiğin gibi karşı karşıya değiliz. Biz seninle aynı saftayız. İstemediğin şeyler yaşadın, istemediğin şeyler göreceksin ya da duyacaksın ama bana güvenmek zorundasın, Narin. Beni seçersen, bana güvenmeyi seçersen ben her savaştan galip çıkarım.”

Cevap vermedim, veremedim. Hakan’ın bana defalarca kez söylediği şeydi bu, yanında olursam savaş onun için daha kolay olacaktı.

Hayatım boyunca sayısız savaşa girmiştım, üstelik Hakan gibi rütbem ya da vazifem yoktu ama hayat beni bir asker gibi eğitmişti. Hakan’la savaşamazdım, o da benimle savaşamazdı biliyordum ama aynı safta yer alacaksak eğer tüm savaş koşullarının aynı olması gerekiyordu; onun bildiği her şeyi bilmem gerekiyordu.

Eve gelene kadar hiç konuşmadım, Hakan da hiçbir şey söylemedi. Arabada sessizlik hâkimdi, çocuklar konuşmayı denese de bizden istedikleri enerjiyi alamadıkları için onlar da susmuştu.

Dilim suskun ama zihnim gürültülüydü her zaman olduğu gibi. Hani ölürken bütün hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçecek derlerdi ya, işte tam olarak öyleydim. Hakan yokken bütün yaşadıklarım gözlerimin önünden geçiyordu ve ben öğrendiklerimle her şeyi baştan izlediğimde çok farklı şeyler görüyordum.

Tüm yaşananlar gözlerimin önünden geçiyorsa demek ki içimde bir yerlerde benim bile bilmediğim bir şeyler ölüyordu.

Belki de Narin yavaş yavaş ve sessizce ölüyordu.

Eve geldiğimizde hepimiz sırayla duşa girmiştik. Banyo sonrası çocukları akşam yemeğine kadar uyuması için yatırmıştım. Demet aşağıda kitap okurken Hakan da bahçede sigarasını içiyordu, bense her canım sıkkın olduğunda yaptığım gibi yemek yapıyordum.

Demet, hastane odasından çıkan Narin ile geri dönen Narin'in aynı olmadığını farkındaydı. Ona bir şey anlatmamıştım ancak kendisinin haber ağının ne durumda olduğunu ve olanları öğrenip öğrenmediğini bilmiyordum. Teşkilatta işlerin nasıl yürüdüğünü tahmin edebilecek kapasitede değildim.

Hakan'ın bakışları sürekli olarak benim üzerimdeyken ben bakışlarımı ısrarla ona çevirmiyordum. Sessizdim ama bıraksalar günlerce ağlardım. Kızgın değildim ama kırgındım, hakkım olup olmadığını bilmeden kırılmıştım.

İnsan bazen ne düşüneceğini bilemezdi ya, işte aynen öyle bir haldeydim.

Sen mezarlıktayken, ormanda kaybolduğunda, hepsinde Sezgin yanındaydı. Senin ne halde olduğunu gördü ve Hakan'ın yaşadığını biliyordu. Üstelik kocanın yaşadığını bile bile sana âşık oldu.

Beynim onu anlamıyormuşum gibi sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordu, onu duyuyordum ama gerçekten anlamıyordum.

Hakan'ın, Sezgin'in bana karşı olan duygularından haberdar olduğunu sanmıyordum. Peki Sezgin'in duyguları da oluşturdukları ağın bir parçasıysa? Duyguları umurumda değildi ancak duygularının gerçek olup olmaması durumunda ortaya çıkan ihtimaller umurumdaydı.

Sezgin'in bana karşı gerçekten bir duygusu varsa ve Hakan bunu bilerek onunla iletişim halinde olmaya devam ediyorsa... Bu ihtimal çok saçmaydı, görev için bile olsa Hakan böyle bir şeyi asla kabullenmezdi, bu ihtimali elemiştim. Eğer Sezgin'in duyguları gerçekse ve Hakan bilmiyorsa? İşte beni endişelendiren ihtimallerden biriydi bu.

Peki görev için böyle bir plan yapıldı ve Sezgin'in bana karşı duyguları varmış gibi davranması istenildiyse... İşte o zaman bu planın sebebini öğrenmek isterdim, benimle ilgili amaçlanan neydi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ardımda kalan sesi. Dönüp bakmadım ona ama kapı pervazına yaslanıp kollarını bağladığını biliyordum.

Belki tahminimden daha uzun süredir oradaydı ve beni izliyordu, bilemezdim. Kocaman cüssesi vardı fakat adımları karınca kadar sessizdi.

Görmeyeceğini bilsem de bilmiyorum dercesine dudaklarımı büzdüm. "Ne düşünmem gerektiğini düşünüyorum çünkü hiçbir şeyin ucundan tutamıyorum." Bir yandan da domatesleri doğramaya devam ediyordum.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Sor ne sormak istiyorsan," dedi yumuşak sayılabilecek bir tonda.

Sezgin'in bana karşı duyguları olduğundan haberin var mıydı diyemeyeceğime göre, "Sezgin senin eınrinde mi?" diye sordum bu anı bekliyormuş gibi.

"Evet," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Domatesleri doğramayı bırakıp ellerimden destek alarak tezgâha yaslandım. "Ne zamandır?"

Cevap vermedi.

"Söyle Hakan... Ne zamandır?" dedim yükselerek.

Hakan sesli bir soluk verip, "İşin başına geçtiğimden beri," dedi.

"Yani?"

"Siz tanıştıktan çok sonra."

"Ama hep istihbarattaydı değil mi?"

"Evet."

"Hayatımdaki görevi neydi?"

"Patronun olmaktı."

"O kadar mı?"

"Asıl sormak istediğin soru ne, Narin?"

Cevap veremedim, bu konuyu önce Sezgin'le konuşacaktım. Eğer Sezgin'in hisleri gerçekse ve Hakan bilmiyorsa şu an öğrenmesi iyi sonuçlar doğurmayabilirdi.

"Ragıp amca seni biliyor muydu? Yaşadığını yani..."

Sustu.

“Yalan söylemek yerine sessiz kalmayı mı tercih ediyorsun? Çok erdemli bir davranış.”

“Öğreneceğin yani daha doğrusu öğrenmen gereken çok şey var, Narin. Anlatabileceğim şeyler var biliyorsun, bunca zamandır nerede olduğumla ilgili şeyleri mesela ama sen duymak istemiyorsun. Şu an için sana söyleyemediğim şeyler var ama bu demek değil ki bunlar senden hep saklanacak,” diyerek kısa bir açıklama yaptı. Daha önce dediklerinden farklı değildi ama belli ki kendisini bu konuda sürekli açıklama ihtiyacı duyuyordu.

“Ragıp amcayla ilgili bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordu.

Gözlerimi yumdum, net bir cevap vermemişti ama sorduğu soru da aslında bir cevaptı. Dudaklarımı ısırığımı ağzımda demir tadını alınca fark ettim. Gözlerim doldu ama başımı yukarı kaldırarak ağlamamı engellemeye çalıştım. Bazı şeyler ağırdı, niyet ne olursa olsun ağırdı.

İşin ucunda vatan vardı kızsam kızamıyordum, küsem küsemişyordum ama kendimi de salak gibi hissetmekten alıkoyamıyordum.

Birkaç derin soluk alıp ellerimi kabaca suya tuttum. Biraz yüzümü yıkayıp enseme de hafifçe ıslattım. Kendimi toparlayabilmem için olsa gerek Hakan sessiz kalmıştı.

Nihayet yüzümü ona doğru döndüğümde, “Biraz konuşalım mı?” dedim masayı işaret ederek. Hakan’ın mavilikleri önce gözlerimde dolandı sonra dudaklarına değdi ve hızla tekrar gözlerimi buldu. Gözlerini yumup başını iki yana salladı, berbat görünüyor olmalıydım. Kanayan bir altdudak, kıpkırmızı gözler...

Hakan gözlerini açtığında bakışlarını bana değdirmeden masaya yöneldi. Kendime bir sandalye çekerken o da tam karşıma oturdu. Ben masaya bakarken onun bakışları bendeydi. Konu belliydi, biraz uzaklaşıp kafa dinlemek istiyordum ama bir türlü dile gelmiyordu bu istek. Mantığım buradan hemen şimdi gitmek istiyordu ama kalbim Hakan’dan uzaklaşmayı keskinlikle reddediyordu.

Aramızda uzayan sessizliği bozan Hakan oldu. “Seni üzmemeye çalışırken en büyük acıları ben veriyormuşum gibi hissediyorum,” dedi kalın ve tok sesi. Başımı kaldırdığımda o çoktan bana bakıyor olduğu için göz göze geldik. Başını hafifçe sağa eğip daha dikkatli baktı gözlerime, bir şey görmüştü sanki bende ve bu onun canını yakmıştı. Onda görmeye alışkın olmadığım hüznün geldi kuruldu maviliklerine.

“Seni göğsüme sığdırmanın ve orada saklamanın bir yolu olsa keşke, Narin. Annen dokuz ay taşımış ya karnında, ben de göğsümde taşısam seni her şey geçene kadar.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim doldu ama bu sefer onlara engel olamadım. Önce sağ gözümünden sonra sol gözümünden ardı ardına aktı yaşlar. Her zaman, her şeyin çaresi olmayabiliyordu, insan bazen en kolay kısımda takılıp kalıyordu.

Hakan’ın çaresizliğini görebiliyordum, onu çaresiz görmek istemiyordum ama ona yardımcı olabilmem için benim de iyi olmam gerekiyordu. Ben ona yardımcı olamadıkça o daha da çaresiz kalacaktı.

“Ben de öyle demiştim şehit olduğumu öğrendiğimde. Seni saklamak istedim ama yapamadım. İnsanız ve her şeye gücümüz yetmiyor,” dedim bakışlarımı kaçırarak.

İnsanın bazen kolu kopsa sesi çıkmıyordu da sevdiği birinin tırnağı kırılrsa içi gidiyordu.

Bir şey söylemedi ya da söyleyemedi. Kendimi biraz daha toparlayabildiğimde yüzümü ıslatan yaşları silip, “Ben eve gitmek istiyorum,” dedim lafı dolandırmadan.

Hakan benden böyle bir çıkış beklemiyor olacak ki kısa bir an kalakaldı fakat itiraz etmedi. Derin bir soluk vererek gözlerini kaçırdı.

Çok istekli değildi ama sessizliğinden kabul ettiğini anlamıştım. “Benim biraz eski hayatıma dönüp kafamı toplamam ve bir şeyleri sindirmem lazım,” diye ekledim.

Burada kaldıkça aklımı bir türlü toparlayamıyordum. Buradan gitmek benim için artık ihtiyaçtı.

“Ne kadar bir süre?” diye sordu bakışlarını bana değdirmeden.

“Süresiz.”

“Süresiz?” dedi sorarcasına. Sesi sert değildi ama yumuşak da diyemezdim.

Ellerim boynuma gitti, saçlarıma değdi ama gerginlikten cümle kuramadım.

Sessizlik uzadıkça daha çok geriliyordum, boğazımı temizleyip yorgun bir nefes bırakarak, “Benim eski hayatıma dönmem ve her şeyi dışarıdan bir göz olarak görmem lazım,” dedim en sonunda.

Tekrar bir sessizlik oldu. Cevap bekler gibi inatla yüzüne baktım, o da inatla bakışlarını bana çevirmedi. Masada ritim tutan parmaklarından gergin olduğunu anlıyordum ama neden sessiz kaldığını anlayamıyordum.

“Eski hayatın,” dedi imayla. Kaşlarım istemsizce çatılırken ne anladığını anlamaya çalışıyordum.

Kollarını masanın üzerine koyup ritim tutmaya devam ederken, “Beni öldü sanırken yaşadığın hayatına dönmen lazım yani. Ölü olduğuma kendini inandırsan daha mı iyi hissedeceksin?” diye sordu.

Ben ateşe değmiş gibi irkilirken şaşkınlıkla, “Hayır, bunu söylemek istemediğimi biliyorsun,” dedim. Bilmiyorsa da bilmeliydi.

“Bilmiyorum, Narin. Bilmiyorum,” dedi isyan edercesine. “Yaşadığımı kabul etmek bu kadar zor mu senin için? Bensizliğe alıştığını anlıyorum ama bu da çok fazla,” dedi hayal kırıklığıyla. Öyle söylemek istememiştim fakat söylediğim bu anlama mı gelmişti? Ayrıca onsuzluğa alıştığımı da nereden çıkarmıştı?

Çaresiz bir soluk verip masanın üzerinde duran ellerini avuçlarımın arasına aldım. “Yaşadığın için mutluyum, Hakan. Sen benim mucizemsin ama arka arkaya öğrendiğim şeyler çok ağır. Gidişimin senin varlığıyla ilgisi yok.”

Başını arkaya atıp derin bir soluk çekti içine. Başparmağı elimin kemikli kısmını okşadı, biraz daha sakinleşmişti. “Geri gelir misin?” diye sordu.

Hafifçe gülümsedim, kocaman adam şu an gözüme küçük bir çocuk gibi geliyordu. “Gelmezsem ne yaparsın?” diye sordum.

“Beklerim. Gelecekmisin gibi... Senin gibi.”

Hakan'dan

Uyuyamıyordum, zaten en son ne zaman huzurlu bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum. Çocuklar ve ben birlikte uyurken, Narin odasındaydı. Çocuklarla uyumaya o kadar alışmışım ki süresiz bu ayrılık sürecinde ne yapacağımı bilemiyordum.

Ben de dokuz beş bir iş seçebilirdim; sabahları işe gidip, akşamları market alışverişini yapıp eve döndüğüm bir işim olabilirdi. Çocuklarımın ilk adımlarını görmediğim, hamile karımın ormanda tek başına kalmak zorunda olmadığı bir hayatımız olabilirdi. İçimde dinmek bilmeyen vatan aşkı, göğsümde gururla taşıdığım al bayrak benim tek sevdamken başka bir sevdanın gelip yüreğime yerleşmesiyle hikâyem değişti. Bedenim ne kadar büyük olursa olsun yüreğim bir avuçtu işte. İki seveda bir yüreğe çok yakıştı, yakıştı

yakışmasına ama ben ikisine de yetemedim. Birisi bu düşüncemi duysa *boyundan posundan utan* diyebilirdi ama her insanın güçsüz bir yanı vardı, benim güçsüz yanımda iki sevdaya birden yetişememektir.

Evlilik fikri hatta birini sevmek fikri asla aklımda yoktu, Narin'i görene kadar. Narin bana tüm ezberlerimi bozdukça bütün hayat planımı değiştirmişti. Ben asker olmak için bütün donanımlara sahiptim, her şeye hazırdım ve başarılıydım ama baba olmak, birinin kocası olmak bambaşka bir şeydi. Onlara yetişememiştik, onlara yetememiştik. Oysa biliyordum ki vatani korumak demek aileni korumak demekti, peki ben ailemi nasıl olmuştu da koruyamamıştım?

Ordular yönetebilirdim, sırları çözebilirdim, cüsseme rağmen saklanabilirdim ama ailem konu olunca çaresizdim. Narin gidecekti, eline silah verip kal dediğimde onu ne kadar zor bir durumda bıraktığımı ve zorla yanımda tuttuğumu fark etmem zamanımı almıştı ancak o zaman onu yanımdan ayırmamak için her şey mübahmış gibi geliyordu. O kadar ayrı kalmıştık ki benden bir adım öteye gitmesine gönlüm asla razı değildi ama böyle mutlu olarsa, o bana gelene kadar ona gitmeyecektim.

Gitmek istiyorsa gidecekti, bu defa bekleyecektim. O gelene kadar bekleyecektim.

Çocukları uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Bir hayalet gibi hareket etmek bu hayatta bildiğim en iyi şeydi. Sessizce odadan çıktım.

Koridorun bu kadar uzun olduğunu Narin'e giden aceleci adımlarım sayesinde ilk defa keşfediyordum. Ne kadar adım atarsam atayım, Narin'e erişemeyecek gibi hissediyordum.

Nihayet odaya ulaştığımda kapısını sessizce açıp sanki gizli bir görevdeymiş gibi dikkatli bir şekilde Narin'in yanına yaklaştım, uykusu hafıftı ve uyanmasını istemiyordum.

Odanın içi bahçedeki aydınlatma sayesinde çok karanlık değildi. Asi kıvrıcık saçları yüzüne dökülmüştü, her ne kadar huzurlu uyuyor gibi dursa da birbirine yapışmış kirpiklerinden uyumadan hemen önce ağladığını biliyordum. Narin'den uzaktayken bile ona daha yakındım sanki, aramıza bir duvar örmüştü ve ben o duvarı bir türlü yıkamıyordum çünkü yıkarsam Narin o duvarın altında kalacakmış gibi geliyordu. Narin'in duvarlarını yıkmadan, o duvara kapılar açıp onun yanına geçmenin bir yolunu bulacaktım. Onu incitmek bu dünyada çektiğim tüm işkencelerden daha çok acıyıyordu canımı.

Dizlerimi kırarak yere oturdum, yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru attım. Narin yüzü ortaya çıkarken, “Hakan,” diye mırıldandı belli belirsiz fakat uyanmadı.

“Benim,” dedim sessizce.

Narin beni ufacık bir dokunuşumdan bile tanırdı, gözleri görmese de kalbi bilirdi benim orada olduğumu. Tıpkı beni ölü sanırken yanına geldiğimde varlığını hissettiği gibi. Beni geçtiğim yollardan bile tanıyacağını söylemişti ve bunu o kadar inanarak söylemişti ki ben bu sevdaya o an ikna olmuştum.

O bana verdiği her sözü tutmuştu, ben ona verdiğim hiçbir sözü tutamamıştım.

Narin benim gölgem olmuştu, kalbi benim adımla çarpmıştı, bense adını sır gibi saklamıştım. Narin, bilinmesi yasak olardı benim için ama cümle âlem duymuştu. Bu romantik bir söz değildi, aksine benim gibi hayatı olan biri için çok tehlikeli bir durumdu. Görevim bir yana Narin’in karşısına çıkmak, onu tehlikeye atmak demektir. O benim zayıf noktamdı ve bana ulaşamayan herkes ona ulaşmaya çalışacaktı, canım pahasına da olsa buna izin vermeyecektim.

Saldırıcı henüz kimin düzenlediğini ve amacının ne olduğunu bulamamıştık. Şüphelendiğimiz hiçbir topluluk ve kişiler saldırıdan haberdar değildi. Narin’in yaptığı işler kritik işlerdi ve o henüz bundan haberdar değildi, o da aslında bir istihbarat çalışanıydı.

Ben onun bu işlere girmesine asla izin vermezdim ancak ondan ve hayatı o kadar uzaktaydım ki hiçbir şeyden haberim yoktu.

Burnunu belli belirsiz öptüm. Narin her ne kadar adının anlamını taşımadığını düşünse de bedeni bu isim için çok uygundu. Narin ve duru bir güzelliği vardı, her baktığımda kalbimi yeniden kendine bağlayan bir güzellik.

Masumdu, bu dünya için çok masumdu.

Ona küçüklüğünden beri yüz çevirmiş annesine gidecek kadar masumdu. Nefreti kalbinde tutamıyordu ama ben onun yerine de kötü olabilirdim, o merhamet edebilirdi ancak ben etmeyecektim.

Her şeyin bir sırası vardı, artık buradaydım ve onlar gölgesi bile olmayan biriyle savaşıyorlardı; benimle.

Yanına yatmak istedim ama tek kişilik yatak olmasından sebep yanma sığamayacağımı biliyordum. Sadece başımı yatağa koyup yüzünü izledim, sabaha kadar da bunu yapacaktım. Ona o kadar hasrettim ki sabah olduğunda onu nasıl göndereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Zihnimi benimle değilken bile onu sevmekten vazgeçmemiştim, bana gösterilen sınırsız senaryoların içinde bana ihanet ettiğinde bile onu öldürememişim. Zihnimi geri almıştım belki ama hâlâ izlerini taşıyordum. Bazen başka bir senaryonun içindeymiş ve Narin gerçek değilmiş gibi hissediyordum.

Asla sinirlenmemem gereken yerde sinirlerime hâkim olamıyordum, özellikle de onu kaybedeceğimi düşündüğümde ve kıskanıdığım da kendimden geçiyordum. Zihin kontrolüyle eğitim almış olmak beni zorlamazdı fakat işin içine Narin girince olaylar çığırından çıkmıştı.

Eğitim bittiğinde ve ben Narin'den haber almaya başladığımda ona kavuşmak için gün saymıştım. Benim yaşadığımı öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimden aklımda sürekli farklı senaryolar kurmuştum. Bunlar, genelde hep boynuma sarıldığı ve beni sorgusuz sualsiz kabullendiği. Bana anlatılan Narin'de bu kadar acı yoktu.

Narin çalışmaya karar veriyor ve Ragıp amcanın yanına gidiyordu, o da istihbarattan güvendiği Sezgin'le irtibata geçerek Narin'e iş ayarlıyordu. Narin daha sonra hamile olduğunu öğreniyordu. Bu senaryoda ne ormanda yalnız kalması ne etrafına onu korumak için mecburen örülen istihbarat ağı ne de dayaktan hastanelik olması vardı.

Derin bir soluk alıp sıkıttığım dişlerimi gevşettim, yumruk yaptığım elimi serbest bıraktım. Sabır benim işimin bir parçasıydı ve ben o gün gelene kadar sabırla bekleyecektim. Narin intikam almamak için fazla yüce gönüllü olabilirdi ama ben değildim.

Bahçedeki ışıklar ve sokak lambaları söndü, sabah olmuştu. Narin'in alnından öpüp son kez yüzüne dikkatlice baktım. Geldiğim gibi sessiz adımlarla çıktım odadan.

Bu eve kucağımda kanlar içinde gelmişti, Narin. Demet çocukları alıp buraya getirmişti, o an için en güvenli yer burasıydı.

Narin'in yanından çıkarken yüzümdeki maskeyi çıkarmıştım, kapıda çocukların beni beklediğinden habersizdim. Narin'i odasına bıraktıktan sonra Ali daha rahat müdahale edebilmek için beni odadan çıkarmıştı çünkü ben bir türlü Narin'i bırakamıyordum.

“Böyle davranarak işi daha da zorlaştırıyorsun amına koyayım bir sakın ol,” diye yükseldi Halit. Yüzüne yumruğu geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Siktir git. İçeride kanlar içinde yatan benim karım, sikik herif!” diye ondan daha çok yükseldim. Duvara arka arkaya yumruklarımı indirirken ettiğim küfürleri kulağım duymuyordu.

“Baba,” dedi ardımda kalan bir erkek çocuğu sesi. Duvara vurmak için kalkan yumruğum durdu, içimdeki öfke birden kül oldu.

“Baba sen görünüyorsun,” dedi şaşkın bir sesle.

Ağır adımlarla sesin geldiği yere döndüğümde sanki çocukluğum karşımda dikiliyordu.

Halit şans diler gibi sırtıma iki kere vurarak aşağı indi.

Bu, çocuklarımla ilk karşılaşmamdı.

“Annemi kurtarmak için mi geldin baba?” dedi Neşe.

Yutkundum. Bütün sözcüklerim tükendi, bildiğim tüm dilleri unuttum. İki minik çocuk bana baba diyordu.

“Babam bizi görmüyor ve duymuyor galiba, Umut,” dedi Neşe kardeşine bakarak.

Umut bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde, minik adımlarla yanıma gelip pantolonumu çekti. “Baba bizi hissedebiliyor musun?” diye sordu.

Kendilerini iyi ifade edebiliyor olsalar da dilleri tam dönmüyordu.

“Kocamanmış babam, fotoğraflardan daha büyük,” dedi Neşe.

Üzerimdeki şaşkınlığı attığımda sağ dizimi yere koyarak onlara doğru eğildim. “Sizi görüyorum ve duyuyorum,” dedim hafif bir gülümsemeye. Neşe de Umut’un yanına geldiğinde ikisine de sarılmak istedim ancak ellerimdeki kanı fark edince bundan vazgeçtim. Ellerimde kan vardı, annelerinin kanı.

Ellerim iki yana düşerken gülümsemeye çalıştım. “Sizin burada ne işiniz var?” diye sordum. Sormam gereken ilk soru bu değildi, karşılaşmamız gereken ilk yer de burası değildi ama böyle olmuştu.

“Sinem abla getirdi bizi, güvenli bir yere gidiyoruz dedi,” diye cevapladı Neşe beni. Annesi gibi kıvrıcık saçları vardı. Buklelerini parmaklarıma dola-mak istedim ama yapamadım.

“Sinem ablanız nerede peki?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“Tuvalete gitmişti. Bize, ne olursa olsun odadan çıkmayın dedi ama sesleri duyunca merak ettik,” dedi Umut.

Neşe endişeyle, “Annem miydi kucağındaki baba, hasta mı o?” diye sordu.

“Annem iyileşir mi baba, sen onu kurtarmak için mi görünür oldun yoksa güçlerin mi bitti?” diye başka bir soru yöneltti Umut.

Narin’in beni süper kahraman gibi anlattığını bildiğimden bana sordukları soruları yadırgamadım ama onları karşımda görmeyi beklemediğimden afallamıştım. Elimde annelerinin kanı varken onlara sarılmak istemezdim.

Günümüz

Çocuklarla yattığımız odaya geri dönüp yanlarına uzandım, bugün için güç toplamam gerekiyordu.

Bir süre sonra kapının açıldığını duyduğumda uyandım ama gözlerimi açmadım. Odanın içinde yankılanan küçük adımların Narin’e ait olduğunu biliyordum çünkü adımlarını duymadan vanilya kokusu doldurmuştu odayı.

Narin’in adımları başucumda durdu. “Sen çoktan uyanmışsındır,” dedi fısıltıyla. Uykumun derin olmadığını ve her zaman tetikte olduğumu biliyordu.

“O zaman neden fısıltıyla konuşuyorsun,” dedim gözlerimi açmadan. Sanki ne kadar çok bakarsam o kadar zor olacaktı onu göndermem.

Boğazını temizleyerek, “Kahvaltı hazırlamıştım,” dedi tereddütlü bir sesle.

Gözlerimi açıp, “Veda yemeği mi?” diye sordum.

Narin gözlerini kaçırarak, “H-Hayır tabii ki,” dedi zorlukla.

Niyetim ona ters davranmak değildi ama kendimi tutamıyordum işte, benden bir adım uzağa gitmesin istiyordum.

Neşe, “Anne,” dediğinde bakışları arkamda kalan çocuklara döndü.

“Kahvaltı hazır prensesim hadi Umut’u da uyandır, inelim aşağıya,” dedi sevecen bir tonda. Dün çocuklarla konuşmuş, bir süre eski evlerine gitmeleri gerektiğini çünkü benim işim olduğunu söylemişti. Başka türlü çocukların benden kopamayacağı için bu yalana ortak olmuştum.

“Sen gelecek misin?” diye sordu saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak.

“Gelirim birazdan,” dedim düz bir tonda.

Başını mahcupmuş gibi hafifçe aşağı eğerek beden dilinde *tamam* dedi. Elini, kolunu nereye koyacağını bilmiyordu, gergindi. Gitmenin mantıklı olacağını düşünüyordu ama asıl istediği kalmaktı.

Neşe ve Umut beni öpüp odadan çıktığında ben de yataktan kalktım. Narin geri adım atmadığı için aramızda mesafe kalmamıştı. Bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyormuş gibi bakıyordu, nefesi sıklaşmıştı. Ne zaman bu kadar yakın olsak nefes alış veriş değişirdi.

“Bir şey mi söyleyeceksin?” diye sordum mesafeli sayılacak bir sesle.

“B-Ben...” dedi ancak devamını getiremediği için sesli bir soluk verdi. “Artık böyle soğuk mu davranacaksın bana?”

“İstediğin mesafe değil miydi, Narin? Kendi alanını istiyorken neden seni bunaltayım ki?”

Bakışlarını ellerine indirerek, “Ama böyle de çok uzak olmadı mı?” diye sordu. Gülümsedim ama o görmedi. O böyle küçük, narin bir kız çocuğu gibiyken ben nasıl ona kurgın kalabilirdim ki?

“Sen belirle mesafeyi, Narin. Sen nerede dur dersen ben orada dururum. Şimdi söyle bana nerede durayım?”

Bakışları tekrar bana döndüğünde, “Beni yani... bizi... yani çocukları ve beni... görmeye gelirsin değil mi?” diye sordu çekincceyle. O beni nerede, ne zaman istiyorsa ben orada olurdum, bu ayrılığı ben istemiyordum.

“Bu ayrılığı isteyen sensin, Narin, ben değilim.”

“Bu gelmem mi demek oluyor?”

“Hayır. İstediğin zaman gelirim demek oluyor.” Başımı hafifçe aşağı eğerek sözsüz bir şekilde onu onayladım.

Kendisi gibi narin adımlarıyla odadan çıktı. Bir kere daha emin oldum ki Narin adının anlamını tüm bedeninde taşıyordu ve gücünü de aslında narin olmaktan alıyordu. Yüreği savaşçı ama bedeni narindi.

Odada yalnız kaldığımda üzerimi çıkardım. Aynada kendi bedenimle göz göze geldiğimde derin izlere baktım, bu izleri ne zaman görsem amacımı bir kere daha hatırlıyordum. Hedefi bul ve yok et.

Hedef kim miydi? Dünyaca ünlü bir teşkilatın kilit isimlerinden biriydi, sözde Türkiye sorumlusuydu.

Odanın içinde bulunan giyinme odasına girdim, kıyafetlerin arasında gizlenmiş olan ve dolabın arka kapağı gibi görünen gizli kapıyı açtım. Bu kapının hemen arkasında olan çelik kapı için parmak izi ve göz okuyucudan geçtikten sonra odaya ulaştım.

Esas oyun yerim burasıydı; kılık değiştirirken giydiğim tüm kıyafetler, önemli teknolojik aletler, bilgisayarlar ve diğer önemli eşyalar buradaydı. Bu odanın hemen altında yer alan tünel benim ve ekibimin bölgesine açılıyordu. Biz her ne kadar yer altında olsak da tünelin birçok ucu vardı ve uçları farklı

yerlere çıkıyordu. En çok kullandığımız kapıysa ormanın içinde yer alan küçük kulübeydi.

İş için kullandığım telefonlardan birini alıp, "İki saat sonra," yazdım. Sim kartı olmadan çalışan bu telefonlarda oyun gibi görünen ama aslında oyun olmayan bir haberleşme ağıımız vardı. Farkında olmadan bu ağı bize kuran, Narin'di. Onun kurduğu bir haberleşme ağını geliştirerek bu hale getirmişlerdi. Sezgin, Narin'e kurduğu bu sosyal ağın müşteri tarafından kabul görmediğini söylemişti ancak bu doğru değildi, bu sosyal ağ teşkilatın diğer ekipleri tarafından oyunun içine yerleştirilmişti. Simgesi ve diğer kalan her şeyiyle telefonun uygulama mağazasından indirilmiş bir uygulama gibi görünse de böyle değildi. Tespit edilmesi ve sızılması neredeyse imkânsız bir ağ kurmuştuk.

Narin'in hedef haline gelmesine bu sosyal ağ mı sebep olmuştu, yoksa tasarladığı farklı uygulamalar mı neden olmuştu bilmiyorduk. Narin tehlikeydeydi ve benim onun bu evden gitmemesini istememin en büyük sebebi de buydu. Ödül töreninde asıl hedef Narin'di ve henüz neden hedef haline geldiğini ya da peşinde kimlerin olduğunu çözememiştik.

Narin'in nasıl ifşa olduğu da başka bir konuydu, henüz bu konuda da ilerleme kaydedememiştik. Ekibim bu konu üzerinde araştırma yapıyordu ve ev boşaldıktan sonra onlarla bir toplantı gerçekleştirecektik.

Cevap gelmesini beklemeden telefonu yerine bırakıp gizli odadan çıktım. Kapıyı kapatıp odayı tekrar gizledikten sonra giyinme odasının içinden seçtiğim siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giyerek yatak odasından tamamen çıktım.

Aşağıdan çocukların sesi gelirken biraz sonra bu evin sessizliğe gömüleceğini biliyordum.

Narin kahvaltayı bu defa salona hazırlamıştı. Çocuklar yine heyecanla bir şeyler anlatırken Demet ve Narin onları dinliyorlardı. Narin bana sırtı dönük bir şekilde oturuyordu. Yanında Neşe, karşısında Umut ve Demet vardı.

Demet'le göz göze geldiğimizde parmaklarını birkaç kere masaya vurdu. *Benim gelmeme gerek var mı,* diye sordu. Gönderdiğim mesajı almıştı. Başımı iki yana sallayarak gerek olmadığını belirttim. O, Narin ve çocukların yanında durursa daha iyi olurdu. Orhun ve Emre de apartmanın önünde nöbet tutacaktı. Narin'in oturduğu sitedeki güvenlik, ekibimizden biriydi. Sezgin, Narin'i bu siteye yerleştirirken onun olduğu blogu özellikle istihbarat personellerinin oturduğu bloktan seçmişti. Sitedeki birçok kişi istihbaratta çalışmak dışında farklı mesleklere sahipti.

İstihbarat içinde kurulan bu yeni ağ içerisinde birçok meslekten insanlar vardı. Doktor, avukat, öğretmen gibi. Hepsi gizli görevlere katılıyor olmasa da farklı görevleri vardı.

Bize Gölgesiz Ekip diyorlardı.

Biz Türkiye'nin menfaatlerini koruyacak ve aynı emelleri bir sonraki kuşağa aktaracak şekilde yetiştirenler olacaktık. En büyük amacımız Türkiye'yi hedefine alan ve en az yüz yıllık planlar yapan ülkelerin bu planlarını bozmak, ayrıca yapılabilecek tüm planları bizden sonra gelecek nesle aktararak önlerini açmaktı. Bizim ekibimizi diğer istihbarat üyelerinden ayıran yegâne durum buydu. Biz ülkemizin dünyadaki konumu için uzun vadeli planlar yapacak ve ülkemizi hedef alan, ülke çıkarlarına uymayan, şimdi ve gelecekteki tüm tehditleri öngörerek buna uygun istihbarat ajanları yetiştirecektik.

Atatürk'e ve devletine bağlı olup, iç ve dış tehditler ya da planlar ne olursa olsun Atatürk'ün izinden gidecektik.

Bana ayrılan sandalyeye oturdum. Masanın başına hep babalar otururdu, bu sandalyede oturmak bana baba olduğumu hatırlatan şeylerden biri idi.

Narin'le göz göze geldiğimizde buruk bir gülümsemeyle bana baktığını fark ettim. Elimin sırt kısmıyla yüzüne dokunduğumda gözleri doldu. Birbirimize doyamadan gidecekti, içimde bir yerde bunu hâlâ kabul edemiyordum. Bu kadar girmek istemiyorsa gitmemeliydi. Düşüncemi kendime saklayarak elimi ve bakışlarımı Narin'den çektim. Masadaki kahvaltılıklardan tabağıma koymaya başladım. Zaman yaklaştıkça ve Narin'i böyle gördükçe onları göndermemek konusundaki düşüncelerim kuvvetleniyordu.

Öfkeli bir soluk vererek, "Tuz nerede?" diye sordum sert bir sesle.

"Ben domates ve salatalıklara tuz dökmüştüm," diye mırıldandı Narin.

"Sakin ol, sakın ol," diye söylendim ağzımın içinde. Sakin olmam gerektiğini biliyordum ama olamıyordum. Yıllardır duygularını kontrol etmek üzerine çalışan, mantığını ön planda tutan ben, Narin ve çocuklar söz konusu olduğunda bütün ezberlerimi sikip atıyordum.

Narin'e cevap vermeden tabağıma koyduklarımı yemeye başladım. Öfkemi resmen yediklerimden çıkarıyordum.

"Baba haftaya okulda kermes var, sen de gelebilir misin?" diye sordu Neşe çekinerek. Neden bu soruyu sormak için böyle çekingen davrandığını analiz etmeye çalışıyordum ki o sikik gerçek tokat gibi yüzüme çarptı.

"Neşe bunu daha önce konuşmuştuk ama," dedi Narin üzgün bir ifadeyle.

Neşe, "Evet anne," diyerek başını öne eğdiğinde ağzımdaki lokmayı zor yuttum.

Neşe'nin mahcupluğundan da Narin'in gözlerine ve sesine yerleşen hü-
zünden de nefret etmiştim.

"Gelirim tabii prensesim," dedim yumuşak bir sesle.

Masadaki tüm gözler bana dönerken, ben ılık ılık gözlerle bana bakan
kızıma bakıyordum. "Beni gördüğünüzü kimseye söylememişsiniz. Benim
orada olduğumu yine kimse bilmeyecek," dedim yine aynı tonda.

"Baba sen şimdi özel güçlerini kaybettin ve kimliğin ortaya çıkmasın
diye görünmez olamadığın için başka biri gibi mi giyiniyorsun?" diye sordu
Umut. Bu çocuklar gerçekten çok zekiydi.

"Bunlar sizin bilmeniz gereken şeyler değil çocuklar," dedi Narin. "Sade-
ce konuştuğumuz gibi babanızı görebildiğimizi kimseye söylemiyoruz. Bu
bilgi kötü adamların eline geçerse iyi şeyler olmayabilir."

Umut ve Neşe uslu bir şekilde başlarını sallayarak annelerini onayladılar.
Narin sadece iyi bir eş değil, iyi bir anneydi de. Ben ona gururla bakarken
o dalgın bir şekilde kahvaltısına devam etti. Kahvaltıda neredeyse hiç ikili
diyaloga girmemiştik çünkü ne kadar çok konuşursak ayrılmamız da o kadar
zor olacaktı.

O an gelmişti, birazdan şu sıkık kapıdan çıkıp gideceklerdi.

Valizleri kapının önündeydi, Narin ve Demet çocukların ayakkabılarını
giydireyorlardı. Bense ellerim cebimde öylece bekliyordum.

Çocuklar ayakkabılarını giydiğinde koşarak bacaklarıma sarıldılar. Eğilip
onları kucağıma aldığımda birbirimize sıkı sıkı sarıldık. İkisinin de başının
üzerini öptüm.

"Baba tekrar görünmez olmazsın, değil mi?" diye sordu Neşe dudakları-
nı bükerek. Gözleri dolmuştu. Kızımın sorduğu soruyla öylece bakakaldım.
Kafama kurşun yesem aynı etkiyi yaratırdı bende. Çocuklarım beni tekrar
görememekten korkuyordu.

Bu korkuyu biliyordum, ben de babamı uğurlarken *ya gelmezse* korku-
suyla uğurluyordum her defasında. Görevden geldiğinde *nasılsa tekrar gide-
cek* düşüncesiyle sevinemiyordum bile.

Bazı şeyler nesilden nesile mirastı ve bizim payımıza da bu düşmüştü.
Nasıl ki benim babam ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide yürüdüyse ben
de o çizgide yürüyordum, üstelik onun izinden.

"Hayır, ben hep buradayım," dedim net bir sesle. Neşe boynuma daha sıkı
sarılırken Narin başını hafifçe sağa doğru eğip dolu gözlerle bana baktığında,

söz verme demek istediğini biliyordum. Onun bu tavrı beni kırıyordu çünkü farkında olmadan *ölebilirsin*, *söz verme* demek istiyordu.

Narin kendince haklıydı aslında ama bana sürekli ölümü hatırlatması beni kimsenin kıramayacağı yerden kırıyordu. Kendisi bana alışmak istemediği gibi çocukların da bana alışmasını istemiyordu çünkü ben henüz ölmemiştim ama ölebilirdim...

Narin'in benim için böyle düşünmesi beni kırarken, ona istemeden de olsa yaşattığım bu travma için kendimi suçlamaktan da geri kalmıyordum.

Her ne kadar aklımın bana oynadığı oyun yüzünden Narin'le karşı karşıya olduğumuzu söylesem de aklı başında olan Hakan hep Narin'in tarafını tutuyordu. Benim aklım fikrim Narin'den yanaydı, ben Narin'den yanaydım.

Neşe ve Umut'un başına küçük birer öpücük kondurup yere indirdim. "Size küçük bir görev vereceğim çünkü ben komutanım."

Umut hazır olda durup, "Emret komutanım!" dediğinde başlattığım oyuna hemen adapte oldu. Bakışlarım Neşe'ye döndüğünde o da kardeşini taklit ederek hazır ola geçti. Birlikte geçirdiğimiz vakitlerde onlara bunu ben öğretmiştim.

Ellerimi arkamda bağlayarak, "Sizin göreviniz ben yokken mutlu olmak, yemeklerinizi yemek ve annenizi üzmemek," dedim gerçek askerlere emir veriyormuş gibi ciddiye dim.

Neşe duruşunu bozup, "Ama baba ya..." diyecek oldu ki Umut, "Ne babası, komutan o şu an," diye fısıldadı kardeşine. Belli belirsiz gülümsedim.

Dudaklarını hafifçe büzerek, "Annem bize çok yemek yediriyor ama komutanım," dedi Neşe.

Gülümsememi bastırdım. "Sen emirlere karşı mı geliyorsun asker?" diye sordum çatık kaşlarımın arasından bakarak.

"Hayır komutanım," dedi Neşe kendini toparlayarak.

Onlarla aynı boya gelebilmek için tek dizimi yere koyup aşağı doğru eğildim. "Ne zaman isterseniz yanınızda olacağım, beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz," dedim. Bana tekrar sarıldıklarında ben de son kez sıkıca sarıldım.

Birbirimizden ayrıldığımızda, "Dışarıda sizi bekleyen araba var, tutun Sinem ablanızın elinden doğru arabaya," dedim.

Onay bekler gibi annelerine baktıktan sonra ondan da onay gelince, "Cam kenarı benim," diye birbirleriyle yarışarak kapıdan çıktılar. Demet arkalarından, "Durun koşmayın," diyerek koşunca biz de Narin'le baş başa kaldık.

"Zahmet etmeseydin, biz taksiyle giderdik," dedi gülümseyerek.

“Zahmet olmadı,” dedim ben de buruk bir gülümsemeyle.

Sağ elini uzatıp, “Tekrar görüşürüz,” dedi. Ben sarılmasını beklerken o sadece elini uzatmıştı. Onu tutup kendime çekmek ve bir ömür bağrımda saklamak istedim ama bunun yerine ben de elimi uzatıp, “Görüşürüz,” dedim.

Tam arkasını dönüp gidecekti ki adını seslenince bakışları tekrar bana döndü.

“Orhun ve Emre arada senin yanına gelecekler, bir şeye ihtiyacın olursa söylersin onlara.”

Dudakları şaşkınlıkla açıldığında, “Onlar da mı yaşıyor?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladığımda *öyle mi*, der gibi kaşlarını kaldırıp alaycı sayılabilecek şekilde gülümsedi. Bu konuyu hiç konuşmadığımız için onların yaşadığından haberdar değildi.

Narin’e tüm timin şehit olduğu söylenmişti ama bu kısmen doğru değildi. Orhun ve Emre hayatta kalanlardandı.

“İyi ki söyledin, onları birden karşımda görsem korkudan bayılırdım herhalde,” dedi.

“Hiç sormadın.” Ben anlatmak istediğimde dinlemek istememişti, o kendini hazır hissedene kadar anlatmayacaktım ama şu an bunu söylemeye mecburdum.

Sesli bir soluk verip dudaklarını ıslattı, omuzları düşerken, “Haklısın,” dedi.

Bana tekrar sırtını döndüğünde evden çıktı, ben de hemen onun arkasındaydım. Aramızda birkaç adımlık mesafe bırakarak arabaya kadar eşlik ettim ona.

Başı ara sıra bana dönecek gibi olduysa da bakmadı. Ben ısrarla baktım ama o bir kere bile dönüp bakmadı.

Çocuklar ve Demet arabanın hemen yanında bekliyorlardı, onlar da binmemişlerdi.

Demet, “Anneniz de geldi, hadi bakalını geçin arabaya,” dedi arabanın kapısını açarak. Çocuklar bana el salladığında ben de aynı şekilde karşılık verdim onlara.

Onlara hiç doyamamışken bir kere daha yokluklarına alışmak zorunda kalacaktım.

Herkes arabaya binse de Narin henüz binmemişti, eli kapı kulpunda öylece kapıya bakıyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde, elini kapı kulpundan çekip bana doğru koşmaya başladı. Ellerimi cebimden çıkarıp boynuma

dolanan kollarına karşılık hemen beline doladım. Parmak uçlarında dursa bile ben ona doğru eğilmediğim sürece boynuma sarılmakta zorlanıyordu.

O hıçkırarak ağlarken ben boynunu öptüm, saçlarını öptüm. Sarılabileceğim kadar sıkı sarıldım, onu yolcu etmek benim için ne kadar zorsa gitmek de onun için zordu. Sevdiğini ardında bırakmanın ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyordum.

“Çünkü ayrılmanın da vahşi bir tadı var çünkü ayrılık da sevdaya dahil,” dedi titreyen sesiyle. *Seni hâlâ seviyorum ama gitmem gerekiyor*, demekti bu anlıyordum. “Çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili, hiçbir anı tek başına yaşayamazlar,” dedim şiirin devamını söyleyerek. “Her an ötekisiyle birlikte her şey onunla ilgili...” dedi ağlayarak.

Onun bu kadar ağlamasına daha fazla dayanamazdım. Şimdi bile benden gidemezken benim yokluğumda ne kadar ağlamıştı, benim haberimi aldığında nasıl dayanmıştı? Bir kere daha anlıyordum ki Narin güçlü bir kadındı, çok güçlü bir kadın.

Son kez başının üzerini öptüm ve geri çekildim, yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerini sildim. “Bu bir veda değil,” dedim. Gittiği için kurgındım ama yine de böyle ağlamasına içim gidiyordu.

“Değil,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Git, Narin,” dedim yoksa biraz daha gözlerine bakarsam gönderemeyecektim.

Arabaya bindiğinde başını çevirip bana baktı. El salladığında başımı hafifçe aşağı eğip uğurladım onu. Araba gözden kaybolana kadar baktık birbirimize.

Vedalar yetmemiş gibi bir veda daha ekledik hanemize. Daha sıkı bağlarla bağlanmak için bir defa daha koştuk birbirimizden.

Narin gittikten sonra bile uzun uzun baktım arkasından. Gözümü yoldan alabildiğimde bahçeye ve eve kısaca bir bakış attım, ev buradaydı ama yuva sıcaklığı yoktu artık.

Narin sadece yuvam değildi; memleketimdi, yerim yurdumdu.

Eve girdiğimde zindana atılmışım gibi hissettim. Burası bu kadar karanlık ve soğuk muydu?

Kimsin, diye sordu zihnimdeki o ses.

“Hiç kimseyim,” dedim.

Artık hiç kimse.

“ Atilla İlhan – Ayrılık Sevdaya Dahil.

Ben Hakan, şehit olmadan mezara konulan. Adı, kimliği, varlığı, ailesi kendisinden alınan. Ben Hakan, dünyada bir varlığı bulunmayan. Vatan sağ olsun diye ölmeden kendisine kefen biçilen, dünyada iz bırakmaması gereken, Hakan. Varlığını Türk milletine adanmış, o var olsun diye yok olan, Hakan. Evlatları dahil tüm ailesini geride bırakmış, artık kimliksiz, Hakan. Ben Hakan, artık hiç kimse olan... Gölgesiz, isimsiz ve sessiz olan. Ben Hakan Kurt, bir mezar taşı bile olmayan. Bilinen ama anılması yasak olan.

Bu hikâye hiç kimse olanların hikâyesi ve bu hikâye benim hikâyem.

Radyo ve sigara yalnızlığıma eşlik ediyordu. Kaçınıcı sigaramdı bu bilmiyordum, küllükte duran sigara izmaritlerini saymaya yeltenmedim bile. Bazen bilmemek lükstü.

Merdivenden gelen adım sesleriyle birlikte biten bir sigaramı daha küllüğe bıraktım.

“Sigara katliamı mı yapıldı burada amına koyayım bu ne?” diyen Halit’ti.

“Komutanım efkârlı bugün dokunmayın,” diyen gevşek ise Adem’di.

Halit geldiği gibi camı açarken Adem sağ tarafımda kalan tekli koltuğa oturdu. Ben bir sigara daha yakacakken, “Yok amına koyayım, sigaradan mezarlık yapmışsın daha içecek misin?” dedi.

Halit karşımdaki üçlü koltuğa oturduğunda sigaramı yakarak ikisini gösterip, “Ben sizinle çok mu içli dışlı oldum?” diye sordum.

“Estağfurullah komutanım, neden öyle dedin şimdi?” diye sordu Adem bozuk bir ifadeyle. Bozulmasını da çenesini de sikecektim şimdi. Kafam bir dünyayken gelip iyice beynimi sikiyorlardı.

Sigara dumanını üflerken, “Sik sik konuştuğunuza göre ikinize de çok yüz vermişim,” dedim.

Halit gülerken Adem, “Tamam komutanım, konuşmayız eyvallah,” dedi. Tribini gerçekten sikecektim şimdi.

Adem de bizim timdendi fakat nikâhımıza gelememişti, teşkilata geçtikten sonra da komutanım demeye devam etmişti. Onları hep komuta ettiğim için benim hep komutanları olarak kalacağımı söylemişti. O böyle söyledikten sonra tim de ona katılmış, hepsi bana komutanım demeye devam etmişti. Unvanlar o kadar umurumda değildi ki üzerinde bile durmamıştım.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedi Halit.

Dirseklerimi bacaklarımın üzerine koyup hafifçe öne eğildim, sigaradan bir duman daha çekip, “Bok gibiyim çünkü,” dedim elimle alnımı ovuştururken.

“Birini kendi canından bile çok sevmek nasıl bir duygu?” diye sordu Halit, gerçekten bunu merak ettiği belliydi.

Gözlerimi boşluğa çevirip ardı ardına sigara dumanı çektim ciğerlerime. “Aynı bunun gibi,” dedim sigarayı gösterirken. “Bıraksan bırakamazsın; dudakların ister, ciğerlerin ister, aklın fikrin ister.”

“Vay anasını lan, adamın içinden şair çıktı,” dedi Halit. Bunu dalga geçer gibi değil de gayet ciddi söylemişti.

“Sevdalanmak öyle işte, en olmadık adamı bile şair eder. Sen boku püsürü bırak da son durum ne ondan haber ver,” dedim. Benimle en rahat konuşan Halit’ti. Halit ile ast üst ilişkisinden ziyade harp okulundan arkadaşlık bağımız vardı, birbirimizi kaç kere Azrail’in elinden almıştık bilmiyordum.

Beni çok kez Azrail’in elinden almıştı almasına ama kardeşine yetişememişti, yetişememiştik.

Sıkıntıyla yüzünü sıvazlayıp, “Hayır, henüz haber yok. Hiç kimse üstlenmedi saldırıyı,” dedi küfreder gibi.

Sesli bir soluk verirken damarlarımda akan kanın öfkeden hızlandığını hissediyordum. “Sikerler öyle işi, Halit. Benim karıma saldırı düzenlendi. Peşinde birileri var mı yok mu belli değil, saldırının amacı belli değil. Nasıl kimse üstlenmiyor anasını satayım?”

“Biz de anlamadık komutanım, normalde böyle bir saldırı olduğunda yapan kişi, örgüt, grup ya da her neyse gururla çıkar üstlenirdi,” diye araya girdi Adem.

Burnumun kemerli tarafını sıktım. “Gururunu sikerim onların. Gurursuz piçler!” diye yükseldim. Sinirden başıma ağrı girmişti, ense köküm neredeyse sızlıyordu. Bir an önce Narin’in hedef olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Narin eğer hedefse ifşa olmuş demekti ki bu benim en son isteyeceğim şey bile değildi.

Adem’in dediği gibi böyle saldırılar olduğunda bu itler bunu marifet gibi hemen ilan ederlerdi, bu gizem normal değildi. Altını da üstünü de sikecektim. En tehlikeli olay buydu, düşmanın kim olduğunu ve amacının ne olduğunu bilmemek. Hedefte Narin varken benim sakın olmam ihtimal dahilinde bile değildi. Narin bugün itibariyle yanımdan ayrılmıştı, güvenliğini büyük ölçüde sağlamıştım ama düşmanın kim olduğunu ve dolayısıyla da bağlantılarını bilmediğimiz için Narin benden uzakta hep tehlikede idi.

“Senin şüphelendiğin bir şey var mı?” diye sordu Halit. Birkaç saniye gözlerinin içine bakıp başımı aşağı yukarı salladım.

“Köstebek mi?”

“Aynen öyle.”

“İçimizde bir hain varsa amacı ne olabilir?” diye sordu Halit.

“Pek çok şey olabilir. Bağlı bulunduğu kişi ya da örgüte yaranmak için sonuca ulaşana kadar onlardan gizli hamleler yapmak, bana bireysel düşmanlık duymak...” Bilmiyorum gibisinden altdudağımı üstdudağımın üzerine getirdim. “Her şey olabilir.”

Halit, “Ya da belki Narin’e bireysel bir düşmanlığı vardır,” dediğinde buz kestim.

“Siktir oradan! Kimin Narin’le ne gibi bir derdi olabilir ki?” dedim bu ihtimali hiç düşünmemiştim, düşünmek dahi istemiyordum. Bu durum Narin’i apaçık hedef yapardı.

Halit dudaklarını birbirine bastırıp bir noktaya odaklandı. “Bilmiyorum ama Narin teşkilat için çalıştığını bilmeden teşkilatın gözbebeği oldu.” Bu noktada bakışlarını bana çevirerek, “Onun yaptığı uygulamalar ve programlar bizim çok işimize yaradı. Yükselmek isteyip Narin’i geçemeyen birisi olabilir,” diye tamamladı cümlesini.

Halit birçok kez olayın iç noktasını çözen, analiz yeteneği kuvvetli bir adamdı. Askerken de birçok operasyonda teröristlerin içine sızıp gördüğü herkesin analizini çıkarmış ve birçok bağlantıyı bulmamızda yardımcı olmuştu. Onun analizlerine güvenirdim ama bu ihtimalde aklıma yatmayan şeyler vardı.

Halit’in sunmuş olduğu ihtimali değerlendirirken, “Diyelim ki böyle bir şey oldu,” dedim sigaramdan bir nefes daha alarak. “Çok kalabalıklardı ve silahları bizim kullandığımız silahlarla örtüşmüyordu. Hadi diyelim ki biri ya da birileri teşkilat içinden veya dışından bir grubu organize etti, bu kişinin saldırıyı gerçekleştirmesi kişilerin başında durmadan bu kadar başarılı bir saldırı gerçekleştirmeleri neredeyse imkânsız.”

Başını sıkıntıyla ağır ağır salladı. “Haklısın. Hiçbirini sağ ele geçirememiş olmamız kötü oldu.”

“Komadaki adam uyanmadı değil mi?” diye sordum yüzümü sıvazlayarak. Bu iş gitgide canımı sıkıyordu.

“Hayır, o da uyanacak gibi değil,” diye cevap verdi sıkıntıyla. Bu çıkmaz büyümeye devam ettikçe biz daha da çaresiz kalıyorduk.

Sigaradan son dumanı da çekerek küllükteki mezarlığa bir izmarit daha ekledim.

“Demirdağlı’dan haber var mı?” diye sordum Adem’e.

“Gelecek birazdan.”

Demirdağlı teşkilata yardım eden işadımıydı, adı Barlas'tı ancak herkes ona soyadıyla hitap ederdi ya da *Şah* lakabıyla.

Herkes onun karanlık işlerle uğraştığını düşünse de işin aslı öyle değildi. Onun da bir amacı, bir düşmanı vardı. Ailesini öldüren adamın peşindeydi. Amcasının eski bakan olması ona birçok kapı açmıştı, anne ve babasından kalan mirası daha da büyütüp kendisine bir imparatorluk kurmuştu.

Bir taraftan teşkilatın paravan olarak kullandığı şirkete, yani dolayısıyla Narin'e yapılan saldırıyı araştırıyorduk. Diğer taraftan da asıl adamımızın peşindeydik; benim öldü gösterilmeme sebep olan asıl görevimin.

"Senin zihin ne durumda, kafa karışıklığın devam ediyor mu?" diye sordu Halit.

Bakışlarımı boşluğa çevirdim. "Bade ile çalıştık üzerinde, toparladım." Tekrar Halit'e baktım. "Narin'in gerçek olduğuna bir türlü ikna edemedim kendimi. O benim gerçek olduğuma inanmadı, ben onun gerçek olduğuna..."

"Sizinki de ne büyük sevda be komutanım," dedi Adem içten bir hayranlıkla.

"Sınav mı, sevda mı belli değil," dedim.

"Her büyük sevdanın büyük sınavları yok mudur zaten?" diye sordu Halit.

Ondan böyle bir söz beklemediğimden olsa gerek şaşkınlıkla gülümse-dim. "Senin sevdadan haberin var mı lan?"

Halit bana ters bir bakış atıp, "Yaşamadık diye bilmiyoruz değil ya," dedi.

"Yaşamak ile bilmek aynı şey değil. Öyle bir bozdurur ki sana ezberini, feleğin şaşar," dedim.

Adem, "Bize de nasip olur mu böylesi be?" dedi imrenerek.

"Bu adamın halini gördükten sonra olması mı daha iyi, olmaması mı bilemedim," dedi Halit sıkıntıyla.

Cevap vermedim çünkü bana kalırsa her şeye rağmen değerdı. Bin kere gelsem, bin kere daha Narin'i seçerdim.

Zil çaldığında Adem benden önce ayaklanıp kapıyı açtı. Sezgin ve Demirdağlı içeri girdi.

"Beyler," dedi Sezgin içeri girerken. "Demirdağlı'yla kapıda karşılaştık, anlaşılan gündem yoğun."

"Bizde gündem hep yoğun," diye yanıtladı Adem.

Sezgin, Demirdağı ve Adem arka arkaya salona girdi. Adem eski yerine otururken Demirdağı Halit'in yanına, Sezgin ise diğer tekli koltuğa oturdu. İkisine de baş selamı verdim.

Demirdağı koyu kumral, yeşil gözlü, benden biraz kısa bir adamdı. Çok fazla konuşmayıp sadece yerinde konuşan biriydi.

"Saldırıyla ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordum Sezgin'e. Yerinden hafifçe doğrulup, "Hayır, henüz bir şey bulamadım. Sizde var mı bir şeyler?" diye sordu. Bu adamla ne zaman konuşsam geriliyordu, Halit'e göre benden korktuğu için böyleydi. Halit söyleyene kadar bu tavrının üzerinde durmamıştım.

Parmaklarım gerginlikle çenemin üzerinde gezerken, "Anlaşılan bu sikik meselede kimsenin bir bok bildiği yok," dedim koltuğa kendimi iyice bırakarak. Uykusuz gecelere yine devam edecektik.

"Yardıma ihtiyaç var mı, Kurt?" diye sordu Demirdağı. Konu onunla ilgili olmadığı için herhangi bir bilgi vermeden, "Senlik değil konu ama kimi ilgilendiren bir konu onu da bilemiyorum," dedim sıkıntıyla. Demirdağı'ya teşkilatı ilgilendiren ve onun bilmemesi gereken konularda bilgi vermiyordum, kazık atacağından değil ama *iki kişinin bildiği sır değildir* lafına inanırdım. Teşkilat işbirliği içerisinde olduğu konularla ilgili önlem alarak gerekli bilgileri zaten veriyordu, fazlasına gerek yoktu.

Olduğu yerde hafifçe doğrularak dirseklerini bacaklarının üzerine bıraktı. "Hedefe biraz daha yaklaşmış olabiliriz," dedi ciddiyetle. Bu adamda en sevdiğim özellik lafı dolandırmaması olabilirdi.

Devam et dercesine göz kırparak hafifçe başımı salladım.

"Geçen yemek yediğimiz adam senin, yani sahte Benjamin'in projelerini beğenmiş."

Yemek yediğimiz Ethan dört yılın sonunda ulaşabildiğimiz önemli isimlerden biriydi. Bağlı bulunduğu örgütte konumunu tam olarak bilmesek de tarikata girecek yeni kişilerle en tepedekiler arasındaki köprü olduğunu düşünüyorduk. Aradığımız esas kişiye giden yol Ethan'dan geçiyordu.

Ezra, aradığımız kişi buydu fakat gerçek ismi mi, yoksa lakabı mı bilmiyorduk. Kendini yardım götüren kişi olarak tanımlıyordu. Yüzünü, kim olduğunu bilen yoktu. Ulaşabildiğimiz sadece bu isimdi.

"Projeyi beğendiğine göre onların da esas hedefi ülkemizden toprak almak," diye bir fikir sundu Halit.

Demirdağlı *bilmiyorum* dercesine kaşlarını kaldırarak başka bir ihtimali attı ortaya. “Toprak almak ya da resmi bir şekilde toprak almadan arka planda kalarak ülkeyi yönetmek.”

İmkânsız bir ihtimal değildi, bu adamların en sevdiği şey parayı yönetmekti.

“Yukarıdan onay çıkarsa bizimle bir daha görüşmek isteyecektir, hazırlıklı olmakta fayda var.” diye devam etti sözlerine Demirdağlı. Başımı onu onaylarcasına sallayıp, “Araştırmalar seninle Adem’de,” dedim Halit’e dönerek.

Halit emrimi başıyla kabul ederken Demirdağlı, “Benlik bir şey yoksa bana müsaade,” dedi yanında oturan Halit’in bacağına dostça vurarak.

Halit karşılık olarak aynı tavırla omzuna vurduğunda, “Müsaade senin Baran, sağ olasın,” dedim. Mesafeli ama samimi bir dostluk oluşmuştu aramızda. Demirdağlı ayaklanırken, “Her zaman,” diye karşılık verdi bana.

Eyvallah dercesine başımı salladığımda salondan çıktı, çok geçmeden de dış kapının kapanma sesi duyuldu.

Birbirimizle sürekli irtibat halinde olmamızdan dolayı olsa gerek hiçbirimiz bir diğerini yolcu etmiyordu. Tokalaşma faslı zaten benim için gereksiz bir detaydı.

“Güvenlik işini Emre ve Orhun’a vermişsin. Hep sıkıcı işler bize kalıyor diye söyleniyorlardı,” dedi Sezgin.

Kaşlarım alayla yukarı kalkarken, “Yanımızda olsalar dünyayı kurtaracaklar sanki,” diye cevap verdim.

Hafifçe gülümsedi. “Benlik de bir şey yoksa kalkayım artık,” dedi. Bu adamda gereksiz bir kibarlık vardı. İtici bir kibarlık.

Başımı *yok* dercesine iki yana salladım. Halit ve Adem’e de kısaca baktuktan sonra onlardan da ses çıkmayınca evden ayrıldı.

Kapının kapanma sesini duyunca Halit, “Gevşek herif,” diye söylendi.

Dudaklarım hafifçe kıvrılırken, “Sen niye sevmedin bu adamı?” diye sordum göz kırparak, başımı iki yana salladım.

“Halit komutanımın sevdiği biri var mı ki komutanım?” diye söze girdi Adem.

Halit, Adem’e ters bir bakış atıp, “Şimdi seni bir severim Adem, kimse hayatında bu kadar sevmemiştir seni,” dedi alayla.

Adem tam trip atacaktı ki radyoda duyulan türküyle hepimiz sustuk. Kısık ama net duyacağımız bir sesteydi.

Çökertmeden çıktım da Halil’im

Aman başım selamet

Çökertmeden çıktım da Halil'im

Aman başım selamet

Sigara paketini açıp önce Halit'e sonra da Adem'e uzattım. Halil'i kaybettiğimiz o operasyon sonrasında hepimizde bir şeyler ölmüştü, hepimiz bambaşka kişiler olarak hayatlarımıza devam ediyorduk.

Hiçbirimiz Halil'in cenazesine katılamamıştık. Ona karşı son görevimizi yapamamış olmak hepimizin yüreğinde bir yükü.

Her işin bir normali vardı. Biz ölümü normalleştirenlerdendik. Kim bilir kaç askerin gördüğü son yüz benim yüzümdü, kaç asker şehadet şerbetini içmeden son sözlerini söylemişti bana, saymamıştım.

İsimleri, yaşları, memleketleri hepsi aklımdaydı ama sayıları yoktu işte.

Her şehidimizde yeni bir intikam yemini ediyorduk. Her gidenle biraz daha eksiliyor ve ölümü kabul ediyorduk. Her askerin en büyük arzusu şehadet yolunda can vermektir ama bu demek değildi ki giden gözünü arkada bırakmadan gidiyordu.

Kimisinin aklı henüz doğmamış yavrusunda, kimisinin aklı yeni evlendiği eşinde, kimisinin aklı da anasında, babasında, kardeşinde kalıyordu.

Bir ölür bin diriliriz, derdik ama her gidenle bir parçamızı uğurladığımızı hiç dile getirmezdik.

Teslim olmayalım Halil'im

Aman kurşun saçalım

Teslim olmayalım Halil'im

Aman kurşun saçalım

Burası da Aspat değil Halil'im

Aman Bitez yalısı

Ciğerime ateş saldı

Aman kurşun yarası

Burası da Aspat değil Halil'im

Aman Bitez yalısı

Ciğerime ateş saldı

Aman kurşun yarası

Türkü biterken sigaralarımız da konumuz da bitmişti ama yüreklerimizdeki yangın tazeydi.

* Bodrum yöresine ait Çökertme Türküsü.

Hepimizin içinde bir mezarlık vardı, neyi gömdüğümüzü çoğu zaman unuttuğumuz bir mezarlık. Burada unutmak istediğimiz acı verici anılar ve hatırlayınca hüznölendiren mutlu anılar vardı. İnsan sadece acı verici anılarını gömmezdi, bazen mutlu olanlar da bu mezarlığa gömölürdü.

Hepimizin sağır olduğu sesler vardı. Yüreğimize gelen ama bizim ihtimal vermediğimiz o içsesiniz. İnsan hiçbir şeyi bilmediğini zanneder de aslında her şeyi bilirdi, içgörü bana göre gerçektir.

Kalbimde bir yerlerde Hakan'a haksızlık yaptığımı biliyordum. Hakan bile isteye beni yarı yolda bırakmamıştı, şans olsa döner gelirdi ya da verebilecek olsaydı mutlaka haber verirdi. Hayat bize bazen hiçbir seçenek bırakmaz ve tek bir yolda yürümemiz için ısrarcı olurdu, Hakan'ın durumu da aslında tam olarak buydu.

Hakan'ın evinden ve olaylardan uzaklaşıp kendi köşeme çekildiğimde kafamı biraz daha toparlayabilmişim. Çektiğim hiçbir acıyı geri alamazdım fakat suçlayacağım kişi Hakan mıydı, yoksa kaderin kendisi miydi bilmiyordum.

Onu öldü gösterecek kadar büyük bir görev verilmesi, benden ve ailesinden saklanması eminim ki Hakan'ın tercih ettiğı bir konu değildi. Hakan kendisine bir seçim hakkı tanınmadığını söylemişti fakat tanınsa da ben bu görevi kabul etmiyorum diyemezdi.

Hakan yeni tanıştığımız zaman bana kalbindeki sevdadan, yani vatan aşkından bahsetmişti. Kalbinde başka bir sevdaya yer olmadığını söyleyerek aslında vatan aşkının ne kadar büyük olduğunu da dile getirmişti. Ben onun sevdasına sadık kalışını sevmemiş miydim? Hakan bu sevdasından dönse benim sevdiğim adamla aynı adam olur muydu?

Ben onun korkusuz bakan gözlerini, sevgiyle atan tutkulu kalbini, sağlam basan adımlarını sevmemiş miydim?

Tam iki haftadır aklımda dönüp duran konu buydu. Hakan'ı öldü sanırken çok büyük sınavlardan geçmişim ama bunların suçlusu Hakan'ın yokluğu muydu, yoksa üvey babamın şerefsiz bir adam olmasından mıydı bilemiyordum. Eğer Hakan'ı tanımıyor olsaydım üvey babam yine bir şekilde, farklı senaryolarda bana bu işkenceleri yapabilirdi. Hakan çocuklarına anlattığım gibi süper kahraman değildi, her şeye gücü yetmezdi.

Günlerdir yaşadığım içsel savaşım bitmiş, olayları kabul etmeye başlamıştım. Artık önemli olan bundan sonra ne olacaktıydı. Hakan'ın yaşadıklarını, görevini ve bundan sonra ne olacağını artık öğrenmem gerekiyordu.

On iki gün önce

Eve geleli iki gün oluyordu. Hakan sözünü tutmuş ve benden uzak durmuştu. Bu mesafeyi isteyen ben değilmişim gibi onu çok özlemiştim.

Daha fazla dayanamayarak, "Nasılsın?" yazıp gönderdim. Mesajıma cevap beklerken liseli ergenler gibi odanın içinde gezinmeye başladım. Heyecandan tırnaklarımı kemirip saçlarımla oynuyordum.

Odanın ortasında durduğumda, "Kendine gel, Narin. Bu adam senin kocan, sizin çocuklarınız var," dedim kendi kendime. Bu kadar heyecanlanmam normal miydi?

Mesaj sesi odayı doldurduğunda heyecanla mesajı açtım. "İyiyim sen?" yazmıştı.

"Ben de iyiyim," yazdım ne yazacağımı bilemeyerek. Mesajım anında mavi tik oldu. Konuyu uzatmak istiyordum ama ne yazacağımı bilmiyordum.

Ben konunun bittiğini düşünürken Hakan, "Haftaya kermes varmış," yazdı. Çocuklar haber vermiş olmalıydı, biz iki günün sonunda ilk kez konuşuyorduk ama çocuklar babalarıyla konuşuyordu.

Narin: Evet, gelecek misin?

Hakan: Beni kim olarak tanıtacaksın?

Narin: Yeni kocam?

Hakan: Güzel fikir. Hayatında birinin olduğunun bilinmesi işime gelir.

Narin: Sen beni kıskanıyor musun?

Hakan: Sen beni kıskanmıyor musun?

Narin: Önce ben sordum.

Hakan: Kıskanıyorum. Gördüğüm ilk andan beri, seni kendime saklamak istediğimden beri...

Kalbim uzun mesafe koşmuşum gibi atarken yüzümdeki sırıtmaya engel olamadım. Kesinlikle tam bir liseli âşık olmuştum.

Ben ne cevap vereceğimi düşünürken Hakan, “Peki sen?” yazmıştı.

Narin: Ben ne?

Hakan: Sen beni kıskanıyor musun?

Narin: Hahaha! Böyle şeyleri sadece kadınlar merak eder sanıyordum.

Hakan: Demek ki öyle değilmiş!

Narin: Evet, değilmiş. Kıskanıyorum tabii ki ama umarım kıskanacağım bir şey yaşamayız!

Hakan: Baklava olayı gibi mi?

Narin: Ah, evet! Biliyor musun, sen yokken biz yakın arkadaş olduk. O da evlendi, bir tane kızı var.

Hakan: Allah bağışlasın.

Sadece *Allah bağışlasın* yazmıştı. Hiç mi merak etmiyordu acaba bu olayın nasıl olduğunu?

Narin: Ee, sormayacak mısın nasıl arkadaş oldunuz diye?

Hakan: Sen hariç hiçbir şey o kadar umurumda değil ki, Narin... O kadar değil.

Narin: Peki benimle ilgili merak ettiğin bir şey var mı?

Sonuçta dört yıldır görüşmüyorduk. Benden belli ölçüde haberdardı ama yaşadıklarımın bana neler hissettirdiğini, neler düşündürdüğünü bilemezdi.

Hakan: Seni her zaman merak ediyorum, Narin.

Seni çok iyi tanıyorum, evet ama sen bazen tüm ezberlerimi bozabiliyorsun.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. Benimle ilgili bir kanıya vardığı zaman ben o ezberi bozacak bir şey mi yapıyordum, acaba bundan mı bahsediyordu?

Narin: Biraz daha açar mısın konuyu, ben tam anlayamadım da...

Hakan birkaç kere mesajı yazıp sildi, muhtemelen onu yanlış anlamamdan korktuğu için kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyordu.

Hakan: Kızacağınızı düşündüğüm şeylere kızmayıp, kızmayacağınızı düşündüğüm şeylere kızman gibi ya da daha yumuşak bir tepki beklerken en ağırla karşılaşmam gibi.

Yazdığı mesajın üzerine epey düşündüm fakat bir sonuca varamadım.

Narin: Örnek istesem senden?

Hakan yine mesajı yazıp silmişti, en uzun beklediğim mesajı bu olabilirdi.

Hakan: Beni gördüğünde verdiğin tepki gibi.

Hakan, onu gördüğümde biraz yadırgayacağımı ancak sonra sevinçle kabulleneceğimi düşünmüştü. Bunu tahmin ediyordum ama artık emin olmuştum.

Kimilerine göre zaman bir bütündü ve tüm hayatımız aynı anda yaşanıyordu. Bu teoriye göre geçmiş, şimdi ve gelecek yoktu. Doğduğumuz anda ölüyor, mutlulukları ve hüznüleri bir arada yaşıyorduk.

Ben tam şu anda Hakan'ı hem seviyor hem ölüm haberini alıyor hem de karşımda buluyordum. Bir insanın aynı anda doğması ve ölmesi nasıl mümkündü bilinmez ama geçmiş zamanda Hakan'ın aslında yaşıyor olduğunu kabullenmiştim. Onu yerde mi gökte mi arayacağımı bilemediğim zamanlarda bile aynı gökyüzünün altında olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmiştim.

Sorunsuz bir hayatım olsaydı ve ben sadece Hakan'ın şehit haberiyle acı çekiyor olsaydım belki düşüncesi bir noktada doğru olabilirdi.

Bu, henüz konuşmak istediğim bir konu değildi. Kendi köşeme çekileli henüz iki gün olmuştu ve verdiğim tepkilerin sağlıklı olup olmadığına henüz karar veremiyordum.

Telefonu masanın üzerine bıraktığımda ışığı tekrar yandı. Hakan cevap vermeyeceğimi anlamış olacak ki, "İyi geceler," yazmıştı. Aynı şekilde cevap vererek telefonu tekrar bıraktım.

Kermes Günü / Günümüz

"Sinem börekleri unutturma bana," diye salona seslendim. Demet çocukları hazırlarken ben de salona kahvaltı hazırlıyordum. Mutfak masası o kadar doluydu ki mutfakta yemek yemek için yer yoktu.

"Tamamdır, aklımda." Çocukların yanında ve dışarıda ona Sinem adıyla hitap ediyordum.

Kahvaltılıkları masaya bıraktıktan sonra mutfaktan çıkıp kapıya yöneldim, kat görevlimiz Arif Bey sabahları ekmeği ve gazeteyi kapıya bırakmış olurdu.

İçeriden gelen bağırış seslerini duyunca gülümsemeden edemedim. Demet çocukları giydirirken resmen büyük bir savaş veriyordu.

“Umut, Sinem ablanı yorma. Astronot kıyafetleriyle kermese gidemezsin,” diye içeriye seslendim. Umut’un söylenme sesleri gelse de sözümü dinleyeceğini biliyordum.

Dış kapıyı açtığımda ekmek ve gazete dışında beni bekleyen başka bir sürpriz daha vardı; yeşil elmalar.

Koca bir hasır sepet içinde yeşil elmalar vardı. “Elma siparişi vermiş miydik ki biz?” diye kendi kendime söylenirken sepetin içindeki not dikkatimi çekti.

Canın istediğinde yanında olamadığım için özür dilerim ama geri kalan ömrümüzde her isteğin benim için emirdir.

Hamileyken elma aşerdiğimi biliyordu ama nereden?

Kapıyı kapattıktan sonra elimdeki sepetle hızlı adımlar atarak salona ilerledim. Önce salona baktım ama orada yoklardı. Sesleri mutfaktan yükselince adımlarımı oraya yönlendirdim. İçeri girdiğimde Demet çocukların kahvaltılarını yaptırıyordu.

Elimdeki ekmeği sofraya bırakırken elma dolu sepeti de tezgâha bıraktım.

“Sinem benimle biraz salona gelir misin? Çocuklar siz de biz gelene kadar uslu uslu kahvaltınızı yapın olur mu?” dedim otoriter bir şekilde. Biraz mesafeli davrandığımda genelde dediğimi yaparlardı.

Demet ayaklanınca ben de salona yöneldim, arkamdan geldiğini adım seslerinden duyabiliyordum. Hamileyken elma aşerdiğimi Demet’e anlatıp anlatmadığımı anımsamaya çalışıyordum ama bende böyle bir detay yoktu. Bazen Demet’in omzunda saçma detayları anlatarak ağladığım oluyordu, yine böyle bir anda anlatmış ve unutmuş muydum?

Salonun ortasına geldiğimizde Demet kapıyı kapatıp, “Bir sorun mu var?” dedi ciddi bir tavırla.

“Elimdeki elma dolu sepeti gördün, değil mi?” diye sordum.

“Evet?” dedi soru sorar gibi. “Ben sipariş vermedim eğer onu soracaksan.”

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır, sen sipariş vermedin, ben de sipariş vermedim,” dedim.

Demet olduğu yerde dikleşti. “Elma aşerdiğini bilen birisi mi göndermiş yani? Seni tehdit mi ediyorlar?” dedi gitgide panikleyen bir ses tonuyla. “Hemen Hakan abiye haber vermeliyim,” diyerek aceleyle salondan çıkmaya çalışırken, “Hayır, öyle bir şey değil, dur,” dedim kolundan çekiştirerek.

“Nasıl bir şey peki?” diye sordu, panik hali gözle görülür bir şekilde devam ediyordu. “Bak Narin, bizden sakladığın bir şey varsa eğer...”

“Hakan’dan gelmiş,” dedim sözünü bölerek.

Demet çenesini hafifçe sola doğru eğdi. “Bu kötü bir şey mi?” diye sordu anlamaz gözlerle bakarak. “Ben galiba ne anlatmak istediğini anlayamadım.”

Gözlerimi devirdim. “Sen ajan olduğuna emin misin?” diye sordum fısıltıyla. Çocuklar duyarsa Demet’in ajan olmadığına onları asla ikna edemezdik.

Demet de aynı şekilde gözlerini devirdi ve kollarını birbirine bağladı. “Çocuklara bakmaktan körelmiş olabilirim, ne var yani?” dedi tripli tripli.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Neyse sana bir şey soracağım,” dedim konuya dönerek. “Hamileyken elma aşerdiğimi sana anlatmış mıydım?”

Demet kaşlarını kaldırdı. “Hakan abiye elma aşerdiğini benim anlatıp anlatmadığımı soruyorsan eğer ben anlatmadım, böyle bir olayın olduğunu da yeni öğreniyorum.”

Sesli bir soluk verip, “Ben hamileyken yeşil elma aşermiştim ama bana o elmayı alacak kimsem yoktu. Ben de bunu tuttuğum günlüğe yazmıştım, birine anlattığımı hatırlamıyorum ama belki duygusal boşalma yaşadığım bir sırada sana anlatmışımdır.”

Demet hüznü bakan gözlerini benden saklamak için boşluğa çevirdi. Bana üzgün gözlerle bakılmasından nefret ettiğimi iyi biliyordu.

“Hayır, ben yeni duyuyorum bunu senden. Haberim yoktu,” dedi kederli bir soluk vererek.

Hafifçe gülümsedim. “Galiba bunun cevabını Hakan’dan alabilirim ancak.”

Demet’i üzmemek istememiştim, benim çoktan aştığım ve kalbimin mezarlığına gömdüğüm acı bir anıydı bu. Demet kendini tam olarak toparlayamamış olacak ki sahte bir gülümsemeyle, “Evet, onunla konuşmalısın,” diye cevapladı beni.

Onu başımla onayladım. “Sen çocukların yanına dön, ben de Hakan’ı arayayım.”

“Tamam, umarım mutfağın altı üstüne gelmemiştir,” derken üzüntüsünü gizlemek adına muzip bir sesle konuştu.

Gözlerimi hafifçe yumup açarak gülümsemesine eşlik ettim.

Demet salondan çıktığında telefonu elime aldım, bir hafta sonra Hakan’ın sesini ilk defa duyacaktım. Kalbimin hızını ve avuçlarımdan terlemesini görmezden gelerek Hakan’ı aradım.

“Narin.”

Sesinden adımla duyunca kalbim mümkünmüş gibi daha da hızlandı.

“Müsait miydin?”

“Sana her zaman.”

Gülümsedim.

Derin bir nefes alarak, “Elma aşerdiğimi nereden öğrendin?” diye sordum.

Kısa süreli sessizliğin ardından, “Seninle ayrı kaldığımız her bir gününü öğrenmem gerekiyordu, Narin. Bana ulaşmadığını sandığın her şeyi öğrendim,” dedi.

Bir anlığına cevap veremedim, salonun içinde yüzümde aptal bir sırıtmayla dolaşıyordum. Zihnimdeyse *bana ulaşmadığını sandığın her şeyi öğrendim*, sözleri dolaşıyordu.

“Anladım... yani... evet...” gibi birbirinden bağımsız ve bir araya gelince anlamlı bir cümle oluşturmayan kelimelerle cevap verdim fakat sonra gülümsemem soldu ve ben karşımdaki duvara bakakaldım. “İyi ama istihbarat bunları bileme-” diyecektim ki aklıma gelen düşünceyle sözlerim yarım kaldı. “Günlüğüm?” dedim soru sorar gibi.

“Evet,” dedi sadece. Cevap veremedim çünkü zaten ona söyleyemediklerimi yazmıştım, yazdığım çoğu şeyi yazar yazmaz unutmuştum ama belli ki o unutmamıştı. Gerçekten de ona ulaşmadığını sandığım şeyleri öğrenmişti.

İçim rahatlamıştı, karşısına çıkıp söyleyemeyeceğim şeyleri o okumuştum. Acımı, mutluluğumu, çocuklarla ilgili detayları...

“Ne zamandır okuyorsun?” diye sordum.

“Sen vurulduktan sonra okumaya başladım.”

Vurulduğum gün ve öncesi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken aklıma gelen bazı anımsamalar vardı. “Bazen çekmeceye koyduğuma emin olduğum günlüklerimi farklı yerlerde buldum, kafa karışıklığına ve unutkanlığıma yordum ama senden şimdi böyle şeyler duyunca *acaba mı* dedim. Emin misin yeni okumaya başladığına?” diye sordum. Demet’in okuduğunu sanmıyordum çünkü elma aşerdiğimi bile bilmiyordu ya da bilmiyor

gibi davranmıştı, sonuçta ajandı ve ben doğru söyleyip söylemediğini idrak edemeyebilirdim.

Kafam iyice karışmıştı...

“Aramızda artık sırlar yok, Narin. Sen hazır olduğunda her şeyi anlatacağım demiştim, neden yalan söyleyeyim?”

Haklıydı ama şu saatten sonra emindim ki günlüğümü okuyan biri daha vardı.

“Hakan günlüğümü biri daha okuyor, buna eminim,” dedim panikle. İç dünyamı kimsenin bilmesini istemiyordum, o günlük benim sırrımdı.

Kısa bir sessizliğin ardından Hakan, “Bunu araştıracağım,” dedi. Nasıl bu kanıya vardığını sormadı, muhtemelen az önce anlattıklarımından bir çıkarım yaptığını anlamıştı.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. “Bugün geleceksin değil mi?” diye sordum.

“Evet, geleceğim tabii ki. Hiçbir topluluğa bensiz girmenizi istemiyorum. Güvenliğinizi bizzat ben sağlayacağım.”

Ben nasıl Hakan’ı bir kere daha kaybetmekten korkuyorsam, Hakan da bizi kaybetmekten korkuyordu. İtiraz etmedim. “Biz kahvaltıdan sonra çıkacağız, bizimle mi gelmek istersin yoksa-” Kendin mi gelmek istersin diyecektim ki Hakan şaşkınlıkla, “Sizinle gelebilir miyim?” diye sordu.

Gülümsedim, sesindeki o masumiyet ve şaşkınlık kalbimi tam on ikiden vurmuştu.

“Tabii ki de bizimle gelebilirsin.”

Birkaç saniye cevap gelmeyince telefonun kapanıp kapanmadığından emin olmak için ekrana baktım fakat hâlâ çağrıdaydık. Bu defa seste problem olup olmadığını anlamak için, “Alo?” dedim.

“Beni gerçekten yeni kocan olarak mı tanıtacaksın?” diye sordu.

Sanki görebilirmiş gibi omuz silktim. “Senin için ya da istihbarat için sorun olmayacaksa tabii,” diye cevapladım onu.

Tekrar bir sessizlik olunca telefon ekranını kontrol etme gereği duymadım çünkü bu defa şaşkınlıktan cevap veremediğini biliyordum. Gülümsememi kontrol edebilmek için dudaklarımı birbirine bastırdım, şu an onun şaşkın ifadesini görebilmeyi çok isterdim.

“Bu, beni terk etmediğin ve etmeyeceğin anlamına mı geliyor?” diye sordu. Şaşkınlığı devam ediyordu, bu durumla biraz eğlensem sorun olmazdı galiba.

“Bununla ilgili bir şey söylemedim. Bir süre sonra boşandığımızı açıklayabiliriz, şu an kocam olması ileride de olacağı anlamına gelmez,” dedim ciddi bir sesle.

“Narin...” dedi ama sonra devamını getiremeden sustu. “Şu an benimle dalga geçiyorsun ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyorsun değil mi?” dedi hafif öfkeli bir sesle.

Salonun içinde gezinen adımlarım bıçak gibi kesilirken gülümsemem de anında soldu. Salonu dikkatle incelemeye başladım. “Evimde gizli kamera yok değil mi?” diye sordum şüpheyle.

“Bilmem, belki vardır belki yoktur.”

Kesinlikle benden intikam alıyordu.

“Hakan!” dedim uyarıcı bir sesle.

Küçük bir kahkaha atıp, “Ava giderken avlanmak diyoruz biz buna karı-cığım,” dedi. Eğlendiği sesinin tınısından belliydi.

Kahkahası beni de gülümsetmişti. “Bu kadar kinci birisi olduğunu bilmiyordum,” dedim muzip bir sesle.

“Oysaki hayatımı babamın intikamına adamıştım,” dedi. Bunu gülerек söylemişti ama boş bulunarak söylediğini fark ettim.

İkimiz de sessiz kaldık.

“Ben kahvaltıya dönsem iyi olur, geç kalacağız yoksa,” diyerek sessizliği böldüm.

“Olur, afiyet olsun.”

“Görüşürüz.”

“Allah’a emanetsin.”

Çoğunlukla *Allah’a emanet ol ya da Allah’a emanetsin* derdi bana, Allah’a emanet edilen kişiyi son bir kere görmeden ölmezmişsin çünkü. O ne zaman bana Allah’a emanet ol dese aklıma bu sözleri gelirdi, tüm umudu beni son bir kere olsun görmek üzerineydi.

“Sen de Allah’a emanetsin,” dedim. Benim de tüm umudum onu son bir kere bile olsa görebilmekti ve bu umudum Allah’a emanetti.

Telefonu kapattıktan sonra salondan çıkıp mutfığa doğru yöneldim fakat zilin çalmasıyla birlikte geri dönüp kapıyı açtım. Tam tahmin ettiğim gibi o muhteşem ikili gelmişti.

“Yenge valla börek kokusu tüm apartmanı sarmış,” dedi Emre içeri girerken.

“Koklaya koklaya geldi yenge,” dedi Orhun.

Benim cevap vermemi beklemeden hedefe, yani böreklerle doğru giderlerken ben de peşlerine takıldım. İlk zamanlar onları her gördüğümde hortlak görmüş gibi olsam da artık varlıklarına alışmıştım. Bir gün gelmeseler arayıp iyi olup olmadıklarını kontrol ediyordum.

Hep birlikte mutfağın kapısına geldiğimizde Emre direkt içeri girerken, Orhun mutfak kapısının girişinde durdu. Onun bu ani duruşuyla sırtına çarpmaktan son anda kurtuldum. İçeriden Demet'in ve çocukların sesi geliyordu.

Orhun mutfak kapısının tersi istikamete doğru yani bana doğru döndüğünde, beni ilk kez görüyormuş gibi bir bakış attı. Ben onun neden böyle kıvrandığını anlamış fakat anlamazlıktan gelmişim.

Kaşlarım imayla yukarı kalkarken ondan bir cevap beklediğimi anlamıştı. "Şey yenge..." dedi gözlerini kaçırarak.

Kollarımı birbirine bağlayıp, "He yengem," diye cevap verdim imalı bir ses tonuyla. Normalde bu şekilde konuşmadığım için garipsemiş olacak ki kaşları çatıldı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi kontrol etmeye çalıştım.

"Ee, konuşacak mısın yoksa böyle kapı ağzında beklemeye devam mı edeceğiz?"

Orhun boğazını temizleyip yerinde dikleşti, ben ciddi bir şey söyleyeceğini sanırken o, "Yenge nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Şaşkınlıktan, "Ne!" diyebildim sadece.

Orhun'un da bu soruyu sorduğu için kendine şaşırdığını büyüyen gözlerinden anladım. "Yenge bu soruyu sorduğumu komutanıma söylemezsin değil mi? Yoksa beni buradan Sivas'a kadar kovalar valla," dedi panikle.

Küçük bir kahkaha attım. "Nasıl görüldüğünden emin olmadığın için mi mutfaka giremedin? Neden önemli nasıl görüldüğün?" Sorduğum soruların cevabını biliyordum ama Orhun'un kıvrandığını görmek hoşuma gitmişti.

"Yani, şey yenge... Aslında önemli değil. Yani önemli değil derken... önemli birisi... ben de önemli birisiyim, yani nasıl görüldüğüm önemli..." diye birbirinden anlamsız kelimeler sıralarken kısa bir es verip soluklandı. "Yenge sen anladın ama beni kıvrandırmaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi mahcup bir tavırla.

Başımı hafifçe sağa doğru eğip kaşlarımı *aynen öyle* dercesine kaldırdım. Gülmemek için kendimi resmen sıkıyordum.

Orhun ellerini beline koyup, “Yenge aşk olsun ya,” dedi bakışlarını boşluğa çevirerek.

Galiba şu an tavır yapıyordu. Orhun’u yanlışlıkla malamat etmiş olabilirdim.

“Olsun tabii,” dedim bu defa gülümsememi saklama gereği duymadan. “Bu arada gayet iyi görünüyorsun ama illa kendini kontrol etmek istiyorsan banyonun yerini biliyorsun,” dedim.

Ellerini belinden çekip omuzlarını kabarttı. “İyiyim değil mi yenge? Hem Sivaslı bir yiğidodan daha iyisini nereden bulacak?” dedi havalı bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirerek.

Gözlerimi kapatıp açarak, başımı aşağı yukarı salladım. “Tabii. Hem başkasıyla olsun da malamat mı olsun?” dedim abartılı bir ifade ve şiveyle.

Orhun kaşlarını çatıp, “Ne başka birisi yenge, yoksa başka biri mi var?” diye sordu ciddiyle.

Şaşkınlıkla, “Ee, sen dedin ya benden iyisini mi bulacak diye,” dedim.

“Benim ağzımdan hiç başka biri çıktı mı yenge? Teessüf ederim, beni Demet’e layık bulmadın mı yani?” dedi alıngan bir tavırla.

“Olur mu öyle şey, niye layık görmeyim, ne alaka şimdi?” dedim panikle.

Yüzü anında aydınlandı, “Layığım değil mi yenge?” diye sordu kocaman bir gülümsemeyle.

“Tabii,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Orhun’un ani değişen ruh hallerine bir türlü alışamamıştım.

Orhun tüm özgüveniyle tam mutfağa girecekti ki hızla tekrar bana döndü. “Yine ne oldu?” dedim.

“Yenge komutanıma söylemezsin değil mi?” diye sordu fark edilir bir panikle.

Anlamaz gözlerle birkaç saniye Orhun’a baktıktan sonra, “Neyi söylemeyeyim, Demet’ten hoşlandığını mı?” diye sordum.

“Yok yenge, sana nasıl görünüyorum diye sordum ya. Şimdi komutanım *senin nasıl görüldüğünden benim karıma ne*, diyerek bacağıma sıkabilir,” dedi. Önce şaka yaptığını zannetsem de ciddi ciddi Hakan’ın bu sebepten onu vurabileceğini düşünüyordu.

Hakan’ın böyle bir şey yapmayacağını bilsem de ciddiyetimi hiç bozmadan, “Bilmem... Ben kocamdan bir şey saklamayı pek sevmiyorum ama hal ve hareketlerine göre durumu bir değerlendiririz,” dedim. Az önce beni dumura uğratmasının bir karşılığı olmalıydı, değil mi?

“Yenge kurban olayım söyleme,” dedi korkuyla.

Bıkkın bir soluk verip, “Orhun!” dedim.

“Emret yenge,” dedi emir almaya hazır bir asker gibi.

“Mutfak,” dedim kapıyı işaret ederek. *Uzatma ve mutfığa gir* demek istemiştım, o da mesajımı almış olacak ki yutkunduktan sonra bana sırtını dönüp mutfığa girdi.

Ben de peşinden girerken hareketlerini dikkatle izliyordum, Demet’e nasıl davranacağını merak etmek benim suçum değildi.

Orhun masadaki kimsenin yüzüne bakmadan çatık kaşlarıyla, “Günaydın,” dediğinde şok oldum. Az önce heyecanlanan o değilmiş gibi gayet *cool* adımlarla masaya ilerledi.

Demet, Orhun’un günaydınına karşılık hızla ayağa kalkıp, “Günaydın,” dedi. Elini ayağını nereye koyacağını bilememesine mi şaşırayım, yoksa aniden kalktığı gibi yine aniden yerine oturmasına mı şaşırayım bilemedim.

Yoksa?

Orhun, Demet’in yüzüne bakmadan Emre’nin yanına oturup tabağını doldurmaya başladı. Yüzündeki ciddiyet ve mesafe beni bir şoktan çıkarıp diğerine sokmaya yetmişti.

Demet’in sağ yanında Umut, sol yanında Neşe, karşısında ise Emre ve Orhun vardı. Ben de masanın başköşesine oturmuştım.

Emre ağzını hiç boş bırakmamaya yemin etmiş gibi lokmasını çiğneme-den yutup yenisine geçiyordu. Beni gördüğünde, “Yenge börekler müthiş,” dedi ama kulağa daha çok *yongoboroklormothoş* gibi geliyordu.

“Afiyet olsun ama boğulmadan ye!” dedim. Emre’nin yetiştirme yurdunda büyüdüğünü öğrendiğimden beri ona karşı daha korumacıydım. Eren neyse Emre de o olmuştu benim için.

“Tamam yenge, komutanıma da götürüyem mi?” diye sordu ağzındaki lokmayı yutmadan hemen önce.

“Kermese gideceğiz ya, yer orada. Şimdi evine götürmeye ne gerek var?” dedim kahvaltılıkları tabağıma koyarken.

“Ne evi?” dedi Emre ev kelimesini ilk kez duyuyormuş gibi.

Bir an sorusunu idrak edemediğim için, “Ne demek ne evi?” dedim.

“Komutanım evde değil ki?” dedi soru sorar gibi.

“Evde değil mi? Nerede?” diye sordum yerimde dikleşerek. Telefonda konuşurken nerede olduğunu sormamıştım ama o da özellikle bir yer belirtmemişti, bu durumda evde olması gerekirdi.

“Aşağıda,” dedi Emre dünyanın en normal şeyinden bahsediyormuş gibi.

“Aşağı neresi?”

“Aşağı neresi nasıl bir soru yenge ya!”

Sesli bir soluk verip, “Hakan bana ceza olarak mı sizi gönderdi?” dedim Orhun ve Emre’yi işaret ederek.

Orhun, “Yenge bu salak...” diye başlayan cümlesini Demet’e bir bakış atarak yarıda kesti. Ağırbaşlı haline bürünerek boğazını temizledi. “Yani Emre, can dostum, silah arkadaşım... demek istiyor ki komutanım evde değil, aşağıda arabada,” dedi sesini tok bir tınıda tutarak. Konuşurken ara sıra Demet’e bakması gözümden kaçmamıştı ancak şimdi buna odaklanamayacaktım.

Sesli bir soluk verip onlara daha fazla soru sormak yerine Hakan’ı aradım. Telefon ilk çalışta açıldı ve ben, “Yukarı gel,” diyerek telefonu kapattım çünkü Emre ve Orhun yüzünden cümle kurmaya ve kurulan cümleleri dinlemeye tahammülüm kalmamıştı.

“Hakan gelene kadar kimseden çıt çıkmayacak!” dedim Emre, Orhun ve Demet’e bakarak. Hepsi çekinceyle başını salladığında, mutfığa girdiğimden beri sesi çıkmayan çocuklarıma baktım. Bu, çocuklarım için oldukça beklenmedik bir durumdu ve ben yeni fark ediyordum.

“Siz niye hiç konuşmuyorsunuz?” deyiverdim şaşkınlıkla.

İkisinin de ağzı bantlıymış da söyledikleri anlaşılmıyormuş gibi sesler çıkarmaya başlayınca, ortada bir gariplik olduğundan emin oldum.

“Şey yenge, onlar benim esirim ve ağızları bağlı o yüzden konuşamıyorlar,” dedi Emre. Bunu benden çekinerek söylemişti ama bu oyun işime gelmişti o yüzden Emre’ye kızmadım, yine de bu hemen yumuşadığım anlamına da gelmezdi.

“Tamam, siz Emre’nin esiriymişsiniz bu yüzden konuşamazsınız!” dedim ve sesleri anında kesildi.

Masada derin bir sessizlik olunca huzurla gülümseyerek sandalyeme yaslandım ve kahvaltıma devam ettim. Sessizlik bazen çok güzel olabiliyordu.

Kısa bir süre sonra zil sesi duyulduğunda Neşe ve Umut koşarak kapıya gittiler. Gelenin kim olduğunu bildiğim için olsa gerek kalp atışım hızlandı. Bazı şeyler yıllar geçse bile değişmezdi. Hakan’ı gördüğümde ya da sesini duyduğumda kalbim hep ilk günkü gibi gürültüyle atıyordu.

Belki de Hakan bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Çocukların arkasından ben de kalkıp kapıya yöneldim. Mutfak ile kapı arasındaki kısacık mesafe bana o kadar uzun gelmişti ki yürüyerek bitiremem gibi geliyordu, ona giden her yolda kanatlarım olsa da uçabilsem diyordum.

Çocukların, "Baba!" diyen heyecanlı sesleri duyulduğunda adımlarım biraz daha hızlandı ve nihayet göz göze gelebildik. Kucağındaki çocuklara sarılıp öperken bakışları bendeydi. Koşup boynuna sarılmak istesem de yapamadım.

Hafifçe gülümseyerek, "Hoş geldin," dedim. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğimden parmaklarımı birbirine doladım.

Gülümsememe aynı şekilde karşılık vererek, "Gayet hoş buldum," dedi. Bu adamın söylediği her söz kalbime zarardı.

Çocukları kucağından indirip, "Hadi siz Sinem ablanızın yanına gidin, ben geliyorum," dedi.

Çocuklar çok gönüllü olmasalar da birkaç söylenme dışında fazla itiraz etmeden mutfığa geçtiler.

Hakan kapıyı kapatıp birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattı.

Elini ensesine atıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bana nasıl yaklaşacağını bilmiyor gibiydi, her zaman ne yapacağını bilen adam bana karşı çaresizdi. Onu daha fazla yolunu kaybetmiş şekilde görmek istemiyordum, biraz olsun rahatlaması adına, "Nasılsın?" diye sordum yumuşacık bir sesle. Yüzüme hafif bir gülümseme kondurmayı da ihmal etmemiştim.

"Şu an mı genel olarak mı?" diye sordu buruk bir tebessümle.

Ne diyeceğimi bilemediğimden zaman kazanmak adına dilimle dudaklarımı ıslattım. Bakışları dudaklarıma kaydığında yutkundü. "Şu anı soruyorsan iyiyim, hatta daha iyi olabileceğim şeyler de olabilir ama genel olarak iyi miyim bilemiyorum," dedi bakışlarını dudaklarımdan çekmeden. Transa girmiş gibiydi, söylediklerini düşünmeden söylemişti. Onun bu hallerine yabancı olduğum için olsa gerek küçük bir kahkaha attım.

Gözlerini kapatıp sesli bir soluk verdi. "Saçmalıyorum değil mi?" diye sordu.

"Yolunu kaybettiğinde yolunun ben olduğumu unutma," dedim. Bu söylediğimi başkası anlayamayabilirdi ama o anlamıştı. *Şu an ne yapacağını bilmiyor olabilirsin ama karşındaki kişi en iyi tanıdığın kişi*, demek istemiştim.

"Yoluma kaldırımlar koymuşlar, Narin. Bildiğim o yol aynı değil," dedi. *Yürüdüğüm yol sensin ama aramıza engeller koydun aşamıyorum*, demek

istemişti. Yolunda sandığı gibi kaldırımlar yoktu, sadece o yol biraz eskimiş ve taşlarla dolmuştu, bastığında ayaklarını kesip kanatan o taşlarla.

“Yolu temizlemen yeterli, gerçekten o yolda yürümeye devam etmek istiyorsan bunu nasıl yapacağını bulman gerekir.”

“Yol onunla yürümemi istiyorsa her şeyi yaparım, Narin... İnan bana her şeyi.”

Öyle bir sesle söylemişti ki sanki bu yolda yürümek için ant içiyordu.

Yutkundum. “Ne zamandır aşağıda arabadasın?” diye sordum. Gözlerini kaçırdığında, “Hakan...” dedim.

“Gittiğin günden beri.”

“Ne!?”

İkimiz de aynı anda konuşmuştuk.

Bakışları tekrar bana değdiğinde hemen cevap vermedi, yüzümün her bir santimini bir şey arıyormuşçasına inceledi.

“Çok özledim, Narin... Senden bir adım uzak kalamayacak kadar çok.”

Gözlerine baktım, maviliklerinin derinliklerine. Gözlerine baktığımda kendimi görmek ne muhteşem bir histi. Ben de çok özlemiştim, bu özlem birkaç günle dinebilecek bir özlem değildi.

Hiçbir şey söylemeden boynuna sarıldım, kolları bu anı bekliyormuş gibi anında belime dolandı. Başını boynuma gömüp derince soluklandı. Sanki günlerdir nefes almıyormuş da bana sarılınca nefes alabilmişti.

Ben onun kadar cesaretli olamamıştım, kokusunu içime derince çekemedim ama o erkeksi kokusu buram buram dolmuştu genzime. O yokken parfümünü binlerce kez kokladım ama onun teninden aldığım kokuyla aynı değildi. Hakan’ın teniyle parfümü birleşince muhteşem bir koku çıkıyordu ortaya, hiçbir yerde bulamayacağım kadar güzel bir koku.

Karadeniz gibi, deniz gibi...

“Ne zaman sana gelsem yaşadığımı hissediyorum, ne zaman senden gitsem yaşamak ne anlamsız diyorum,” dedi.

Ondan ayrı kaldığım süre boyunca kalbim yumuşamıştı, onu anlamaya ve hatta hak vermeye de başlamıştım fakat şu an için ona bunu söylemeyecektim, önce yapmam gereken konuşmalar ve görüşmem gereken kişiler vardı.

Hakan’a herhangi bir cevap vermedim, o da benden bir cevap beklemedi. Uzun süren ama asla yeterli gelmeyen o sarılmayı sonlandıran ben oldum.

Tam karşısında durduğumda yüzüne bakamadım, evi terk eden ama kocasını da sevmeye devam eden birisi olarak galiba bazen bu durumdan utanıyordum. Üzerimi düzeltir gibi yaparak gözlerine bakmadan, “Börek yaptım hem kermes için hem bizim için sen seversin, açsan kahvaltı yapalım birlikte,” dedim.

Hakan’dan cevap gelmeyince bakışlarımı merakla ona çevirdim. “O iki avel içeride değil mi?” diye sorduğunda kısa bir an iki avelin kim olduğunu düşünmek zorunda kaldım ancak Orhun ve Emre olduğunu anlamam çok uzun sürmedi.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya gerek duymadan, “İki avel de istihbaratta değil mi?” diye sordum imayla.

Hakan ellerini beline koyarak, “İşlerinde çok iyiler haklarını yiyemem ama...” diyerek sesli bir soluk verdi. Her ne diyecekse kelimelerini yuttu.

Hakan’ın onları çok sevdiğini biliyordum ve bu sevgi kesinlikle karşılıklıydı. “Sana bayağı düşkünler,” dedim.

Hakan belli belirsiz gülümsedi. Konuyla ilgili yorum yapmazken, “E yelim madem böreğini,” dedi.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hep birlikte kermes alanına doğru yola çıktık. Birkaç okul birleşerek bu kermesi yapacağı için okul bahçesi yerine fuar alanı gibi bir alan ayarlanmıştı.

Kermesten kazanılacak para yardım kuruluşlarına verilecekti. Bildiğimiz kadarıyla birkaç yıldır okulumuz bunu zaten yapıyordu, bir nevi gelenek haline getirmişlerdi.

Orhun’un *Sivas’ın yollarına çıkayım dağlarına** türküsü eşliğinde yolculuğumuzu tamamlamıştık. Hakan saçma sapan yeni şarkılar yerine bunu tercih edeceğini açıkça ifade edince hiçbirimiz itiraz edememiştik. Hatta bir ara çocuklar bile türküyü eşlik etmişti. Türkü Emre’nin hoşuna gidince Sivaslı olup olmadığını araştıracağına karar vermişti. Demet’in arabada çaktırmadan *Sivas’ta gezilecek yerler* ve *Sivas’ın meşhur yemekleri* araması yapması da ayrı bir olaydı. Artık hepimiz Sivaslı olmuş olabilirdik.

Fuar alanının bir kısmı çocuklar için ayrılarak birkaç oyuncak konulmuştu. Demet çocuklarla birlikte o kısıma giderken Orhun da hemen peşlerinden gitti. Emre, ben ve Hakan da kermes için getirdiğimiz şeyleri tezgâha diziyorduk.

* Selda Bağcan – Sivas’ın Yollarına.

Herkesin gözü bizdeydi ve bunun sebebinin yanımda birini görmeye alışkın olmamalarına, ayrıca Hakan'ın kılık değiştirmesine rağmen hâlâ çok yakışıklı olmasına yoruyordum. *İnşallah bekâr anneler yoktur*, diye içimden bildiğim tüm duaları sayarken etrafı kolaçan ediyordum.

Biz tezgâhı dizmeyi bitirdiğimizde ne hikmetse tezgâhın önü birden kalabalıklaştı ve her ne hikmetse bunların hepsi kadındı.

“Yenge yanlış anlama sakın, bunların hepsi benim için,” dedi Emre tişörtünün yakasını yalandan düzelterek.

“Hımm, o yüzden mi şu an herkes Hakan'dan alışveriş yapmaya çalışıyor. Farkındaysan aynı tezgâha bakmamıza rağmen önümüz bomboş,” dedim. Sinirden dudaklarımı kemiriyordum.

Emre etrafa şöyle bir bakıp, “Yenge o kadınların benden hoşlandığını belli etmemesi için kullandığı bir taktik, böyle şeyleri biz çok yaşadık,” dedi. Başta şaka yaptığını düşünsem de yüz ifadesi gayet ciddiydi.

Sesli bir soluk verdim. “Orhun ve sen rol yapıyor olabilir misiniz? Yani bu kadar gerçekçi olmayan bakış açısıyla nasıl teşki-” Teşkilat için çalışıyorsunuz diyecektim ki Emre boğazını temizleyerek, “Yenge topluluk içindeyiz,” diye lafımı kesti.

Artık çok emindim, kesinlikle rol yapıyorlardı. Aslında çok dikkatliydiler ve keskin zekâları vardı ancak bunu belli etmemek için bu şekilde davranıyorlardı, evet kesinlikle durum buydu.

Kalabalık kermesin uğultusu etrafımı sararken benim bakışlarım Hakan'daydı. Börekleri, pastaları tabaklara koyarken gösterdiği özen, kadınlara olan mesafeli ama saygılı tavrı çok dikkatimi çekmişti. Hakan duruşuyla mesafesini koruyordu, bu da ona yaklaşan kadınların çekinmesine sebep oluyordu. Kırmızı ve beyaz balonların arasından yükselen çocuk kahkahaları, stantlardaki telaşlı eller, renkli ışıklar... Her şey bir anda iç içe geçmişti. Hakan'ın içinde olduğu her kare benim için paha biçilemez bir tablo gibiydi.

Tam o anda kalabalığın arasından bir ses yükseldi. “Narin Hanım!” Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdiğimde, yüzünde beliren hafif tebessüm onun hislerini açığa vuruyordu. Kalabalığın ortasında sanki zaman bir anlığına durdu. O, bana doğru bir adım attı ancak etrafımızdaki insan kalabalığı arasında o adım bile büyük bir mesafe gibi görünüyordu. Hakan bunu fark etmiş miydi? Gözlerim istemsizce yeniden Hakan'a döndü. Bu defa onun bakışları da bendeydi. Gözlerinde beliren soru işaretleri ve hafif bir gerginlik, içimdeki karmaşayı daha da derinleştirdi.

Adımı seslenen kişi Engin Bey'di.

Bakışlarımı tekrar sesin geldiği yöne doğru çevirdim, Engin Bey'in adımları iyice yaklaşmıştı. "Ah be Neşe..." dedim dişlerimin arasından.

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup standa iyice yaklaşmış olan Engin Bey'e, "Hoş geldiniz," dedim mesafeli bir şekilde.

Emre ve Hakan'ın yer değiştirdiğini onlara bakmasam bile anlayabiliyordum. Şu an Hakan'a bakmaktan biraz korkuyor olabilirdim.

Hakan dişlerinin arasından, "Bu o lavuk mu?" diye sordu.

"Hakan lütfen..." dedim çaresiz ve Engin Bey'in duyamayacağı bir sesle.

Hiç beni duymamış gibi, "Buyurun ben yardımcı olayım size?" dedi sahte bir kibarlıkla.

Engin Bey'in bakışları ben ve Hakan'ın arasında gidip gelirken, "Aa, yok ben bir şey istemiyorum, Narin'e bakmaya gelmiştim," dedi kibar bir şekilde.

"Narin?" dedi Hakan soru sorar gibi. "Hanıma ne oldu?"

Emre ise, "Narin yok, Emre verelim?" diye çıkıştı. Beni şaşırtan asıl olay Emre'nin bu tavrı oldu. Hafifçe eğilip Emre'ye baktım. Her zamanki Emre gitmiş, buz gibi bir suratı ve sert sesiyle başka bir Emre gelmişti. Artık gerçekten emin olmuştum, Hakan'ın timi kesinlikle rol yapıyordu.

Bakışlarım tekrar Engin Bey'e döndüğünde yüzündeki mahcup ifadeyle karşılaştım. Adamcağız, "Nasılsın?" dediğine diyeceğine pişman olmuştu. Ortamı yumuşatmak adına, "Nasılsınız, Engin Bey görüşmeyeli?" diye sordum abartılı bir tavırla.

Bu tavrım da sarıırım fazla olmuştu. Hakan'ın şaşkın bakışları hızla bana dönmüş, Emre bile şok içinde eğilip bana bakmıştı.

Omuz silkerek, *ne var sizin yaptığınız öküzlüğü ancak bu şekilde kamufle edebilirim*, bakışı attım ancak anladılar mı çok emin değildim.

"Yanlış bir zamanda geldim galiba," dedi Engin Bey mahcup tavrını sürdürerek. Ben tam, "Olur mu öyle şey?" diyecektim ki elini Hakan'a uzatarak, "Ben Engin," dedi. Bense sesli bir soluk bırakarak bakışlarımı boşluğa çevirdim çünkü adım gibi emindim ki Engin Bey'in eli havada kalacaktı.

Hakan önce kendisine uzatılan ele sonra da Engin Bey'in yüzüne baktı ve tek kaşını kaldırdı. Resmen konuşmadan *bu ne cüret* demişti. Engin Bey uzattığı elin sıkılmayacağını anladığında boğazını temizleyerek elini indirdi. Bense gerginlikten soğuk soğuk terlediğim için elimle yüzümü yelpazeliyordum.

Engin Bey sıkılgan bir tavırla, "Bu beyefendi kim, Narin?" diye sordu. Sesi biraz sertleşmişti. Ortam gitgide geriliyor muydu, bana mı öyle geliyordu?

Ben ne söyleyeceğimi düşünürken Hakan çat diye, "Kocasıyım," dedi.

Engin Bey şok olmuştu, tabii ben de. Kocam olarak onu tanıştıracığımı söylemiştim fakat tam olarak bu şekilde değildi.

Şaşkın gözlerle Hakan'a döndüm fakat o, gözünü kırpmadan karşısındaki adama bakıyordu. Panikle tekrar Engin Bey'e döndüm, nasıl toparlayacağımı düşünürken Engin Bey o muhteşem soruyu yöneltti.

“Siz eşinizi kaybetmemiş miydiniz?”

“Kaybolmuş gibi mi duruyor koskoca adam?” diye sordu Emre. Bunu çok ciddi bir şekilde sormuştu fakat ortam bu kadar gergin olmasa bu soruya kahkahalarla gülebilirdim.

Hakan ne kadar kılık değiştirmiş ve tanınacak durumda olmasa bile onun ifşa olmaması adına açıklama yapmam gerekiyordu.

Tam söze, “Kaybetmiştim... Ama...” diye başlayarak girmiştim ki Hakan buna fırsat vermeden, “Karım size hesap vermek zorunda mı? Kim olarak sordunuz bu soruyu tam olarak, hangi sıfatla?” diyerek söze girdi daha doğrusu çıkıştı.

Engin Bey'in bir şey söylemesine fırsat vermeden Hakan'a bakarak, “Yeni eşim,” diye sözümü bitirdim.

Hakan'ın bakışları bana dönerken resmen *dejavu* yaşıyorduk çünkü Emre de aynı şaşkın ifadeyle dönüp ikimize baktı. Hakan hesap vermeyeyim istiyordu fakat bu hesap vermek sayılmazdı, ben duyuru yapıyordum.

Engin Bey üzerine vazife olmayan sorular sorup ileri gitmiş olabilirdi ama Hakan ve Emre de çok sert çıkmıştı. Sonuçta adam kocamın aslında ölmediğini nereden bilebilirdi ki?

Hakan ile resmen sadece birbirimize bakarak kavga ediyorduk.

Engin Bey'in, “Öyle mi?” diyen şaşkın sesini duyunca bakışlarım gayri ihtiyarı onu buldu. Elini ensesine atmış sıkıntıyla ovuşturuyordu. “Hayırlı olsun b-ben bilmiyordum,” dedi ne diyeceğini bilemeyerek.

Fazla uzatmamak adına, “Teşekkür ederiz, yeni oldu zaten ve kimsenin haberi yok... Sizden ricam şimdilik kimseye söylememeniz,” dedim nazik fakat mesafeli bir sesle.

Yeni bir kocam olduğunu insanlara nasıl anlatabilirdim tam olarak bilmesem de çocukların öğretmen ya da sınıf arkadaşlarının velilerine bu haberi ben vermeliydim. Başka birinden duymaları saçma sapan dedikodulara sebep olabilir ve Hakan'ı daha çok gerebilirdi.

“Tabii ki kimseye söylemem, aramızda merak etmeyin,” dedi hafifçe gülümseyerek. Bakışları kısa bir an Hakan'a kaydı ama hızla tekrar beni buldu,

kafa selamı verip yanımızdan ayrıldı. Hakan'ın korkunç bir şekilde Engin Bey'in arkasından baktığına emindim.

Bakışlarımı Hakan'a değdirmeden, "Adamın kötü bir niyeti yoktu," dedim kollarımı birbirine bağlayarak.

"Onun niyetini si-"

Boğazımı uyarıcı bir şekilde temizleyerek küfrünü tamamlamasına engel oldum. Çatık kaşlarımın arasından ona bakarken, "Hem sen demedin mi kocam olarak tanıstıracağım diye?" dedi. Haklıydı, demiştim ama bunun üzerinde konuşup plan yapmamıştık.

"Evet ama çok ani oldu, biz konunun üzerinde tekrar konuşup bir plan yapmadık."

Hakan'ın dudakları hafifçe sağa doğru kıvrıldı. Kaşlarını *öyle mi* der gibi kaldırıp, "Demek üzerinde düşünmedin ve *yeni kocam* demek aklına şimdi geldi *öyle mi*?" dedi.

Öyle değildi tabii ki. Daha önce Hakan'la konuşup plan yapmamış olabildik fakat ben bunun için bir şeyler düşünmüştüm, sadece tam olarak bir yol belirlememiştim.

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim, daha doğrusu söyleyecek bir şey bulamadım. Sesli bir soluk verip bakışlarımı çocuklardan tarafa çevirdim.

"Kocam olduğunu bir müddet saklayalım, çocukların öğretmenleri ve veli arkadaşlarım şok olmasınlar," dedim.

"Millete göre mi yaşayacağız?"

Hakan'a tam cevap verecektim ki, "Ben biraz börek alabilir miyim?" sesiyle bakışlarım standın önünde duran kadına çevrildi. Hakan'ın bakışları bendeyken, kadının bakışları Hakan'daydı.

Kadın sarışın, mavi gözlü, uzun boyluydu. Kırmızı ruju, jilet gibi *eyeli-neri* ile bayağı iddialı duruyordu. Siyah mini eteği, beyaz, kolları kıvrılmış gömleği ve topuklu ayakkabılarını hiç saymıyordum bile.

Kollarımın bağı çözülürken anında olduğum yerde dikleştim. "Ben yardımcı olayım size," dedim, daha doğrusu dedik. Emre'yle aynı anda konuşmuştuk. Kadın kısa bir an Emre'ye ve bana bakıp bakışlarını tekrar Hakan'a çevirdi. "Beyefendi yardımcı olacaktır bana," dedi cilveli bir gülümsemeyle. Sinirden avuç içlerimin terlediğini çünkü kanımın damarlarımı yakacak kadar ısındığını hissedebiliyordum. Beyefendi benim kocamdı ve kocam kimseye yardımcı olamazdı.

“Kocamın başka işi var,” dedim *kocam* kelimesini vurgulayarak. Kadına tehditkâr bakışlarımı ilettikten sonra bakışlarımı Hakan’a çevirdim. Cilveli bir şekilde gülümseyerek parmaklarımı Hakan’ın geniş omzuna koydum. “Tabağı bana uzatır mısın hayatım?” diyerek yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Hakan şaşkınlıktan hareketsiz kalırken öpücüğümle birlikte yutkundu.

Benden böyle bir hamle beklemediği için çok şaşırmıştı. Bunu donup kalan bedeninden, hafifçe aralık duran dudaklarından ve hatta bakışlarından anlayabiliyordum.

Sol elini belime dolayıp hafifçe okşamaya başlayınca yutkunma sırası bana geçti. Hakan’ın küçücük bir dokunuşu bile beni kendimden geçirmeye yetiyordu. Biliyordum, ben de onun üzerinde aynı etkiye sahiptim.

Boğazımı temizleyerek içime kaçmış bir sesle “Tabak,” diyebilirdim. O kadar kısık bir sesle söylemişim ki Hakan’dan başkasının duyması imkânsızdı.

Hakan tek kaşını kaldırarak belli belirsiz gülümsedi. Şaşkınlığını üzerinden atmış, benim üzerimdeki etkisini gördükten sonra kendine gelmişti. “Al karıcığım,” dedi tabakları bana uzatarak. O da beni taklit ederek *karıcığım* kelimesini vurgulu söylemişti.

Bu ana kadar ne ben elimi omzundan çekmiştim ne de o elini belimden çekmişti. Tabağı alıp börek koyacağım için mecburen elimi çektim fakat Hakan hâlâ belimi okşuyordu.

Şu an tabağa börek koymak benim için dünyanın en zor işiydi. Hakan’ın eli belimdeyken konsantre olamıyordum.

“Yenge iyi misin, ellerin titriyor,” dedi Emre endişeyle. *Emreciğim benim için endişelenecek başka zaman bulamadın mı, elimin titremesini falan neden karıştırıyorsun şimdi?*

Emre’nin sözleriyle Hakan’ın ve rujdân ibaret kadının bakışları elime kaydı. *Emre sen bildiğim tüm küfürleri hak ettin aslanım.*

Aceleyle böreği koyup sahte bir gülümsemeyle kadına uzattım. Kadın böreği elimden alırken gizli bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe bana doğru eğildi. Ben de refleks olarak ona doğru eğildim. Konuyla hiç alakası yoktu ama Emre de ikimize doğru aynı hareketi tekrarladı. “Aslan gibi kocan var, tadını çıkar,” dedi ve ben daha bir şey diyemeden arkasını dönüp gitti. Şaşkınlıkla kalakalırken Emre kahkaha attı.

Eski pozisyonuma geri dönerken sırtım hemen arkamda duran bedene çarptı. Belimi saran kolları sıkılaştırırken mümkünmüş gibi beni daha da kendine çekti. Başımın üzerine öpücük kondurup, “Acele etmedin mi

karıcığım?” dedi kulağıma fısıldayarak. Sesi ve sıcak nefesi kulağıma çarpığı anda tüylerim diken diken oldu. Sanki bütün hava çekilmişti de ben nefes alamıyordum. Ortam bir anda alev alacak kadar sıcak olmuştu.

Bakışlarım Hakan'ı bulduğunda onun dışındaki herkes silindi ve yalnız kaldık. Hakan'ın gözlerine ne zaman baksam dünyanın geri kalanı siliniyor ve biz baş başa kalıyorduk. O yokken her yer çok kalabalık ve gürültülüydü ama ben yapayalnızdım.

Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. Bakışları önce gözlerime, sonra dudaklarıma en son da tekrar gözlerime değdi.

“N-ne için acele ettim?” diye sordum. Nefes alış verişim hızlandı. Binlerce merdiven çıkmış gibi nefes nefese kalmıştım.

Yüzüme dökülen bir parça tutamı kulağımın arkasına attı. “Kocan olduğumu saklamayı düşünüyordun ya,” dedi baştan çıkarıcı bir sakinlikle.

Dilim kopsaydı da söylemeseydim. Hakan dağlardayken ben daha mutlu ve huzurluydum. Zamanının çok az bir kısmını şehir merkezlerinde geçirirdi. Bu zaman diliminin ne kadar yorucu olduğunu unutmuştum ama sağ olsun kırmızı rujlu kadın bana bunu hatırlatmıştı. Kocam gerçekten aslan gibiydi ve ben tadını çıkaramıyordum.

O benim kocamdı, kesinlikle herkes bunu bilmeliydi.

Gayet kısa ve net bir şekilde, “Vazgeçtim,” dedim. Bakışlarımı Hakan'dan çekerek kendimce konuyu kapattım. Göğsünün hareketinden güldüğünü anlamıştım.

Gerçekten vazgeçmiştim. Konu komşu, el âlem, elli âlem... Kim varsa duyabilirdi.

Hakan benim kocamdı. Yeni adı, yeni yüzü ve yeni kimliğiyle farklı biri gibi görünse de kocamdı işte.

“Kıskanınca ayrı bir çekici oluyorsun, biliyor muydun?”

Onun bana bu kadar iştahla ve aşkla bakması beni daha çok heyecanlandırmıştı. Yüzüm resmen alev alıyordu.

Karnımda ve belimin üzerinde gezinen elleri sağlıklı düşünmemi ve konuşmamı engelliyordu. Emre, Allah'tan müşterilerle ilgileniyordu da dikkati bizde değildi. Tezgâhın biraz arkasında kaldığımız için müşteriler de bizimle çok fazla iletişime geçmiyorlardı.

Hakan'a o kadar hasrettim ki binlerce hayat yaşasak yine de ona doyamazdım ancak hasret gidermenin yeri ve zamanı değildi. Kendimi Hakan'ın

çekimine daha fazla kaptırmadan, “Hakan,” dedim neredeyse fısıltılı bir sesle. “Müşterilerle ilgilenmemiz gerekiyor.”

Yanağıma küçük ama etkili bir öpücük kondurdu. “Ama ben seninle ilgilenmek istiyorum.”

“Ama şimdi yeri değil,” dedim kendimi biraz daha toparlayarak.

Kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama izin vermedi. “Gitmene sadece bir şekilde izin veririm,” dedi hafif muzip bir tonda. Kaşlarımı kaldırarak yüzümü hafifçe sağa doğru eğdim, o da yüzümü görebilmek için eğildiğinden yüzlerimiz yine birbirine yaklaştı.

“Kermes sonrası çocuklarla birlikte bir şeyler yapalım.”

“Çocuklar kısmına Demet, Emre ve Orhun da dahil mi peki?”

Küçük bir kahkaha atıp, “Kendi küçük çocuklarımdan bahsediyorum, Narin, koca bebeklerden değil,” dedi.

Ben de gülümsemeden edemedim. “Hep birlikte gidelim o zaman bir yerlere olur mu?”

“Koca bebekler de gelsin diyorsun yani?”

“Gelmesinler desem Orhun, *yenge bizi dışladın biz malamat mıyız*, der. Emre de *yenge hayat vurmuş bize bir de sen vur*, diyecekmiş gibi geliyor bana. Demet’i hiç saymıyorum bile... Kesinlikle gelmeliler, kesinlikle.”

Hakan küçük bir kahkaha daha atarak, “Timim seni yoruyor mu?” diye sordu şakacı bir tavırla.

Sesli bir soluk verip, “Bu soruyu cevaplamasam olmaz mı?” diye sordum dertli dertli.

Hakan tekrar kahkaha atınca kaşlarımı çatıp, “Seni bu kadar eğlendiren ne?” diye sordum sahte bir öfkeyle. Öfkem sahteydi çünkü gülüşünü seviyordum, özellikle de kahkaha atınca içime bir mutluluk hissi doluyordu.

Bazı şeyler hiç değişmez hanesine bir tik daha atıyordum. Hakan’ın kahkahası eşittir Narin’in zaferi demekti.

Altdudağını dişlerinin arasına alınca bakışlarım ister istemez ona kaydı. Dudaklarını serbest bıraktığında bakışlarım tekrar gözlerine tırmandı. Gülümsemesi devam ederken, “Kimse benim karımı yoramaz sen merak etme,” dedi kendinden emin bir şekilde. Hakan’ın bir planı olduğunu anlamıştım ama sormadım. Nedense bu plan beni çok eğlendirecekmiş gibi geliyordu.

Hakan bizi parka getirdiğinde böyle bir şey olmasını beklemiyordum ama Demet, Emre ve Orhun sınav çekiyordu. Yüz sınavdan sonra da sayısı

belli olmayan koşu turu vardı. Hakan hepsine cezalı olduklarını söylemişti ancak hiçbir cezanın sebebini bilmiyordu.

Cezanın sebebi bendim ve vicdansızlık olmayacaksa eğer bayağı eğlendiğimi söyleyebilirdim. O olmadığı zaman bana yüklenmesinler diye Hakan açıklama yapmamıştı.

Orhun'un hep söylediği gibi malamat olduğunu, Emre'nin onu dışladığını ve Demet'in onu bir türlü affetmediğini söyleyerek isyan etmelerini duymak benim korkulu rüyam olabilirdi.

Neşe ve Umut da onlara eşlik ediyordu ancak çocukları ki daha çok yatıp geri kalkmaktan ibaretti. Öyle tatlı duruyorlardı ki gidip yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Komutanım suçumuz ne onu söyleyen en azından," diye söylendi Demet. Bu soruyu sorabildiğine göre içlerinden en cesurları Demet'ti çünkü Hakan şınav emrini verdiğinde, hepsi şaşkınlıkla birbirlerine bakmış ancak neden diye soramamışlardı.

Hepinizi çok seviyorum çocuklar ama ben şu an bayağı eğleniyorum.

"Ceza sebebiniz suçunuzu bilmemeniz," dedi Hakan, daha doğrusu askeriyedeymiş gibi gür bir sesle bağırdı. "Bundan sonra Narin konuş derse konuşacaksınız, sus derse susacaksınız. Yemek yemeyeceksiniz derse ikinci bir emre kadar yemek yemeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı komutanım!"

"Devam asker. 8...9...10... 1..."

"Komutanım ondan sonra bir gelmez ki," dedi Emre çaresiz bir şekilde.

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sen bana sayı saymayı bilmiyorsun komutanım mı demek istedin asker?" diye bağırdı Hakan.

"Emrinizdeyim komutanım!" diye bağırdı Emre.

Hakan *aferin* der gibi başını salladı.

Hakan ellerini arkasında birleştirmiş dimdik duruyordu. Çatık kaşları ve mesafeli duruşuyla şu an tam bir askerdı. Üzerinde üniformasının olmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi, onun ruhu askerdı. Her Türk asker doğardı, Hakan bunun en büyük kanıtıydı.

Hakan ona baktığını fark etmiş olacak ki bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimdeki hayranlığı gördüğünde bakışları anında yumuşadı ve hafifçe gülümsedi.

Güçlü bir adamın en güçsüz yanı olmak ve otoriter bir adamın en kıyamadığı kişi olmak... Ben buydum işte, onun en büyük zaafı ve en kıyamadığı kişi.

"Komutan babam ben çok yorulдум," diye söylenen Neşe'nin sesiyle bakışmamız bölündü.

Neşe sanki çok fazla sınav çekebilmiş gibi yere serildi. Onun bu haline gülmeden edemedim.

"Ben hiç yorulmadım komutan babam," dedi Umut.

Hakan'ın gülümsemesi belirginleşti. Kısa bir an çocuklarına baktıktan sonra tekrar ciddiyeti ele aldı. "Bu kadar yeter asker!"

"Sağ ol!"

Hakan'dan çocukları bugün için almasını istemiştim. Demet de onlarla birlikte kalacaktı. Başta itiraz etse de Orhun ve Emre'yle aynı apartmanda olduğumuzdan dolayı isteğimi kabul etmişti.

Geçmişte ne yaşamış olursak olalım, şartlar ne olursa olsun Hakan'ın yanında olacaktım. Aslanın dişisi de aslan değil miydi? O halde Hakan'ı girdiği bu savaşta yalnız bırakmayacaktım. Onunla son bir konuşma yapacaktım ama öncesinde yapmam gereken başka bir konuşma daha vardı. Ona Sezgin'le konuşacağımı söylemiştim. Hakan bunun Sezgin'in benden bir şeyler saklamış olmasından kaynaklı bir görüşme olacağını düşünse de aslında tam olarak öyle değildi.

Sezgin'le yüzleşecektim.

Sezgin kocamın yaşadığını bile bile bana nasıl duygu besleyebilmişti? Kapı çaldığında salondan çıkıp kapıya yöneldim, gelen Sezgindi.

"Hoş geldin."

Düzenleme

Ny.ozlem

Sezgin'in yüzündeki endişeyi hemen fark ettim. Yapacağımız konuşmanın ne hakkında olacağını tahmin etmesi zor değildi. Aramızda koca bir sis perdesi aralanmıştı. Her şey tüm çıplaklığıyla karşımıza çıkmasa da açığa çıkan şeyler aramızdaki dostluğu bitirmek için yeterliydi, en azından benim açımdan yeterliydi.

Sezgin başını hafifçe aşağı doğru eğerek selam verdi. "Hoş buldum," dedi buruk bir sesle. Ona mesafe koyduğum zamanlarda bile aramızda belirgin bir soğukluk olmamıştı fakat şimdi yüzümde gördüğü ifade her neyse onu mesafeli olmaya itiyordu.

Cevap vermedim ve içeri geçebilmesi için kenara çekildim. Sezgin içeri girdikten sonra elimle salonu işaret ettim. Neden bilmiyorum ama çok fazla konuşmak istemiyordum, bütün enerjimi birazdan yapacağımız konuşmaya saklıyordum. Hayatımın en zor konuşmalarından birini yapacaktım, belki bunun sonunda kendimi vefasız ilan edecek ve Sezgin'in benim ve çocuklarım için yaptığı tüm iyilikleri film şeridi gibi gözlerimin önünden geçirerek vicdan azabı çekecektim.

İki ahlaki değer arasında kalmıştım. Birincisi, bana dostluk dışında duygu beslediğine inandığım bir adamın kocamla çalışması sonucu onunla aramıza mesafe koyacağım gerçeği idi. İkincisiyse beni koruyup kollayan sayısız iyiliği dokunmuş bir dostumu hayatımdan çıkaracak olmamdı.

İki duyguydu beni bu değerler arasında bırakan; biri öfke diğeriye vefa duygusuydu.

Sezgin önde ben arkada salona doğru ilerlediğimizde, o tekli koltuğa otururken ben pencerenin kenarına geçtim. Ona en uzak nokta pencere kenarıydı. Dışarı doğru baktığımda sitenin içindeki park dikkatimi çekti, orada oynayan çocuklar ve o çocuklara göz kulak olan anne ve babalar...

Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi hemen, hem kendi babasızlığım sızlattı içimi hem de çocuklarımin babasız büyümüş olması.

Sezgin'e gözücuyla baktığımda o da ilk defa görüyormuşçasına salonun halısını inceliyordu.

"Sen de babanı çok erken yaşta kaybetmiştin, değil mi?" diye sordum buruk bir tebessümle. Sesim oldukça yumuşak çıkmıştı.

Sezgin şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Muhtemelen konunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Cevabını sözlü olarak vermek yerine başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. Yüzüne çöken hüznü hemen fark ettim. Neden sorduğumu bilmediğim bu soruyu es geçerek konuyu kapattım.

Sustu, sustum. Sessizlik ağır bir şekilde çökmüş gibiydi, sadece kalp atışlarımin yankısı duyuluyordu. Bugün bir dostluk bitecekti ve ben konuya nereden başlayacağımı tam olarak bilemiyordum.

Sezgin'in beni izlediğini hissettim ama gözlerimi kaçırarak tekrar pencereden dışarıya yönelttim.

Bir yerden başla konuşmaya, dedi içimdeki ses. Haklıydı ama ben o noktayı bulamıyordum, nereden başlamanın gerekiyordu? *Kocanın yaşadığını bile bile seni teselli etmesinden başla istersen ya da kocanla çalışırken sana aşık olmasından.*

Derin bir nefes aldım. "Sezgin," dedim. Sesim sertti ama aynı zamanda bir acı da barındırıyordu. "Bu durumu anlamaya çalışıyorum. Yani bana bu kadar yakın olmanı anlayabilirim, bu senin görevindi ama Hakan'ın yaşadığını başından beri bilmene rağmen bana karşı duygularının olması..." dedim. Sesli bir soluk verip bakışlarımı Sezgin'e çevirdim. "Her şeyin üzerine gölge düşürdü."

Açık açık *bana karşı duyguların mı var,* diye sormamıştım ya da *bana karşı duyguların gerçek miydi,* dememiştim. Onun yerine bildiğim her şeyi gerçek kabul ederek konuşmuştum.

Sezgin'in gözlerinde üzüntü ve çaresizlik vardı. Dışarıdan bakıldığında durumun ne kadar kötü görüldüğünün o da farkındaydı.

"Narin... Sana olan duygularım tamamen gerçek. Hakan'ın yaşadığını öğrendiğimde bile sana olan hislerim değişmedi," dedi bakışlarını kaçırarak. "Onlara engel olmaya çalıştım ama başaramadım." Sesi gitgide fısıltıya dönüştü.

Yani duyguları gerçekti ve göreviyle alakası yoktu. O bunu itiraf edene kadar içimde bir umut vardı. Belki görevi buydu ve bu görevden Hakan'ın haberi yoktu diyordum kendi kendime. Herhangi bir sebepten bana âşık olduğunu söylemiş olması gerekiyordu.

Sakinleşebilmek adına gözlerimi yumup derin bir soluk aldım. İçimde aradığım vefa duygusuna şu an ulaşamıyordum ama öfkem olduğu yerde duruyordu, hatta gitgide artmıştı.

Bana gerçek anlamda âşık olmamalıydı.

“Sezgin duyguların gerçek olabilir ama şimdi bu durum beni iki kat öfkeliyor,” dedim isyan edercesine. “Hakan'ın yaşadığını bilmen ve yine de bana âşık olduğunu söylemen büyük bir ihanet gibi.”

Hakan'a, bana, görevine ve dostluğumuza yapılmış bir ihanetti bu. Hakan'ın yaşadığını bilmesi ve bana söylememesi kısmını kendi içimde bir şekilde affetmiştim çünkü bu, onun görevi diyerek kendime mantıklı bir açıklama yapabiliyordum. Sakin olmaya çalışıyordum ancak içinde bulunduğumuz durumu sesli dile getirmek, önüne geçemediğim bir öfkeye sebep oluyordu.

“Narin, seni kırmak istemedim. Sadece... Hakan'ın durumunu gizli tutmak zorundaydık ve seninle olan ilişkiye zarar vermek istemedim.”

O, Hakan'ın durumunu bana anlatamayacağının da ayrıca altını çizmişti ancak benim takıldığım nokta artık başkaydı.

“Sen kocamın yüzüne nasıl baktın?” Sesim titreyerek gitgide yükseldi ve en sonunda bir haykırışa dönüştü. Sonunda ağzımdaki baklayı çıkarmıştım. “Hadi benim yüzüme hiç utanmadan bakabildin. Hakan'ın yüzüne nasıl baktın ya? Karısına âşık olduğun bir adamın yüzüne nasıl baktın?” Öyle bir bağırıyordum ki boğazım yanmıştı.

Her şeyi geçmiştim; bana âşık olmasını, benimle evlenmek istemesini, hepsini geçmiştim... Hiçbir zaman kötü niyetli olmasına ihtimal vermemiş, gerekli mesafeyi koyarak yaptığı iyiliklerin karşılığında onu hayatımdan tamamen çıkarmamıştım. Ben ve çocuklar her ne kadar onun görevi olsak da gerçek anlamda bize değer verdiğini hep hissetmiştim ancak Hakan'ın yaşadığını bilmesi ve onunla irtibat halinde olmasına rağmen benimle evlenmek istediğini söylemesi, benim için her şeyin sonu olmuştu. Hakan'ın böyle bir durumun içinde olmasına asla izin veremezdim.

Ne zaman akmaya başladığını bilmediğim gözyaşlarım durmak bilmiyordu ve ben neden ağladığımı bile anlayamıyordum. Belki Hakan'ın içinde

bulunduğu duruma ağılıyordum, belki de kendi içimdeki derin boşluğa. Her şey çok saçma ve iğrenç görünüyordu.

“Narin,” dedi sesi sanki içten bir acıyı taşıyormuş gibi titriyordu. “Sana karşı hissettiklerim her zaman gerçektir, belki de duygularımın seni ne kadar zor durumda bırakabileceğini hiç tahmin edemedim. Seninle olan ilişkimiz benim için çok değerliydi. Görevlerimi yerine getirirken duygularımı sana açmak zorundaydım. Belki de bunu yapmam seninle olan dostluğumu karmaşıktırdı.”

O duygularından bahsettikçe ben daha da öfkeleniyordum. “Ben sana evet deseydim ve seninle evlenseydim, Hakan döndüğünde ne diyecektin ya da ben ne diyecektim? Senin bu yaptığın düpedüz alçaklık!” diye bağırdım.

Benden gözlerini kaçırdı. “Sen buna da bir şey düşünmüştün değil mi? Belki karşısına geçer ve yüzüsüzce onun olmadığını ama dört yıldır benimle ve çocuklarla senin ilgilendiğini söyledin.”

Bakışları tekrar beni bulduğunda yine sessiz kaldı ancak ben gözlerinden cevabımı almıştım. İnkâr etmemiş olması da aldığım cevabı doğrular nitelikteydi.

“Bana öyle bakma lütfen, Narin,” dedi mahcup bir ifadeyle.

“Nasıl bakıyorum?” diye sordum ama cevabı zaten biliyordum. Ondan tiksindir gibi bakıyordum çünkü şu an hissettiğim en büyük duygu tiksinti idi, hatta bu duygu öfkemin bile önüne geçmişti.

“Sezgin,” dediğimde sesim daha sakın bir tonda ama kararlıydı. “Artık yolun sonuna geldik. Seninle olan bu dostluk, Hakan’la ilgili öğrendiklerimizle bitti. Yarın Hakan’ın yanına taşınacağım ve ilişkimiz kaldığı yerden devam edecek. Hakan’a bir şey söylemeyeceğim iş ilişkiniz zarar görmesin diye. Bize mesafeli olacaksınız ve zorunda kalmadıkça bir araya gelmeyeceğiz,” dedim bıçaktan keskin sözlerimle.

Gözleri, benim gözlerime sıkı sıkıya bağlıydı. “Seninle dostluğumuz benim için önemliydi...” dedi yutkunarak. “İşleri karmaşık hale getirecek bir şey yapmaktan korktum ama buna rağmen sana karşı olan hislerimi de içimde tutamadım.” Derin bir iç çekerek sözlerine devam etti. “Beni anlamamı istiyorum, Narin. Sadece yardım etmeye ve seni desteklemeye çalıştım. Duygularımın seni üzmesini istemezdim. Şimdi ne olursa olsun, hayatınızda bir yerim olmaması gerektiğini kabul ediyorum ama bilmeni isterim ki senin ve çocukların iyiliği için her zaman burada olacağım. Sevgim ve desteğim her zaman sizlerle olacak, sadece uzaktan.”

Tekrar tekrar aynı sözlerin altını çizmişti, onu anlamamı istiyordu. Sezgin her zaman anlaşılacak isterdi, destek görmek değil de anlaşılacak onun için hep daha değerli olmuştu. Onu anlıyordum fakat bu, ona hak verebileceğim anlamına gelmiyordu.

Kendimi sakinleştirmek adına kısa bir an durup derin bir nefes aldım. “Bu zamana kadar benim ve çocuklarım için yaptıklarına minnettarım,” dedim hakkını verircesine. “Ama buraya kadardı.”

Sezgin’in bizim üzerimizde emeği çoktu. Bana olan duygularını hiçbir zaman doğru bulmamış olsam da beni rahatsız eden bir hareketi olmadığı için ona umut vermeden belli bir mesafeden hayatımda tutmuştum ancak artık bu bile mümkün değildi.

Sözlerim karşısında gözlerinden geçen hüznü gizleyemediği için kısa bir an tepkisiz kaldı. Sonra da başını *öyle olsun* der gibi sallayarak kapıya yöneldi ancak orada bir an durdu. “Seni gerçekten üzmemek istemedim, Narin. Ancak bu noktada dediğin gibi kendi yoluma devam edeceğim.”

Dış kapının kapanma sesinden sonra Sezgin’in bıraktığı boşluk içimdeki karmaşayı ve üzüntüyü biraz olsun hafifletti. Gözyaşlarım hâlâ sürüyordu ama bu konuşma, her şeyin sona erdiğini daha da belirginleştirdi.

Bir dostluk bitmişti...

Sezgin’in gidişiyle birlikte içimdeki karmaşayı bir kenara iterek hızlıca odama yöneldim.

Hakan’a sürpriz yapmak istiyordum. Bu belirsizliğin ortasında, yarın ne olacağını bilmediğimiz bu zamanda Hakan artık birlikte yürüyeceğimizi bilmeliydi.

Çiçek desenli bir elbise seçtim. Bu elbise, ruh halimi yansıtacak kadar canlı ve neşeliydi. Aynaya baktığımda gözlerimde hâlâ bir hüznün vardı ama içimde beliren kararlılık, bu anı değerlendirmemi sağlıyordu.

Sezgin’le biten dostluğumuz için üzgündüm fakat Hakan ile yeni yapacağımız başlangıç için heyecanlı ve mutluydum. Hiçbir olayın bu başlangıç kararımın üzerine gölge düşürmesini istemiyordum.

Hakan’ın kalbi benim için hep oradaydı.

Saçlarımın küçük bir tutamını arkadan tutturdum. Son olarak da sevdiğim parfümü sıktım. Kalp atışlarım hızlanırken elbisemdeki çiçeklerin güzelliği gülümsememe neden oldu. “Hakan’a gitme zamanı,” dedim kendi kendime.

Telefonu elime alıp Demet'e çocukları dışarı çıkarmasını ve sonra da eve dönmelerini söyleyen bir mesaj attım. Hakan'la görüştüğten sonra eve dönecektim, ardından eşyalarımızı toparlayıp Hakan'ın yanına yerleşecektik.

Vuslat vaktiydi.

Bizim vaktimizdi.

Demet'ten mesaj gelince çantamı ve telefonumu alarak dairemde çıktım.

Emre ve Orhun'a haber vermeden apartmandan çıkmaya özen gösterdim çünkü eğer haber verseydim Hakan'a anında haber uçardı ve tüm sürpriz bozulurdu. Hakan bundan hiç hoşlanmayacaktı ama sürpriz sürprizdi.

İçimde tatlı bir telaş vardı, sanki ölmüştüm ve tekrar dünyaya gelmişim. Hakan'la ikinci kez bir hayat yaşayacaktık. Artık farklı insanlardık; bir sürü deneyim ve derin acılardan geçmiş, üstelik anne ve baba olmuştuk, değişmeyen tek şey birbirimize duyduğumuz derin bağı.

Aşk değil, sevgi değil ya da başka bir şey değildi aramızdaki. Tüm bunlardan çok daha güçlü bir şeydik biz ve ben buna ancak *bağ* ismini koyabiliyordum. Çünkü iki kişi birbirine bağlıysa eğer hep birbirlerinin yörüngesinde kalırdı. Elbette bağlar kopabilir hatta kestirip atılabilirdi ancak biz kopmakla ya da kestirip atmakla bile ayrılamamıştık. Yıllar, sırlar ve öfke bile girmişti aramıza ama bağımız öyle sıkıydı ki kopmamıştı.

Hakan'ı seviyordum. Yüreğinde yanan vatan aşkı, sorumluluk bilinci ve saymakla bitiremeyeceğim birçok özelliğiyle, kısaca her şeyiyle seviyordum onu.

Arabaya bindiğimde haritalardan hemen rotamı ayarladım. İstikamet kocamdı.

Akıp giden trafiğe bakıyordum da herkes bir yerlere gidiyor ya da bir yerden dönüyordu. Kimisi hayatının en güzel gününü yaşarken kimisi en acı haberini almıştı, bense haber vermeye gidiyordum.

İstanbul hep bu kadar kalabalık ve gürültülü müydü? Yoksa Hakan döndükten sonra sesleri duymaya, insanları görmeye mi başlamıştım?

Sezgin'le yaptığımız görüşme ara sıra aklıma gelse de burukluğu bir kenara atmıştım çünkü Hakan'a gidiyordum. Odaklanmam gereken en öncelikli konu ailem ve geleceğimizdi. Bazen zor kararlar almak ve bunları uygulamak zorunda kalabiliyorduk.

Yoğun bir trafiği ardımda bıraktıktan sonra nihayet varış noktama ulaşarak arabamın kontağını kapattım. İçimde deli bir neşe vardı, kalbimin sesi kulaklarıma kadar ulaşıyordu.

Arabadan indiğimde eve kısaca göz gezdirdim, bu kapıdan girdiğim an burası artık bizim yuvarımız olacaktı.

Yüzümdeki gülümsemeyle bahçe kapısından içeri girdim. Ev tıpkı dizilerde izlediğimiz lüks villalar gibiydi; kocaman, ferah ve güzeldi.

Eve yaklaştıkça adımlarım yavaşladı sanki. Onun sokağına girmek bile onun etkisine girmekle eşdeğerdi. Ama ne yalan söyleyeyim onu görmek için yanıp tutuşuyordum ve bu gerçeği inkâr edemiyordum.

Bahçe epey büyüktü, bu sebeple biraz daha yürümem gerekiyordu. Bu bahçede Hakan'la karşılıklı kahve içtiğimizi, çocuklarla oyunlar oynadığımızı düşününce gülümsemem daha da büyüdü. Bu bahçe her ne kadar hoşuma gitse de arkadaki küçük olan favorimdi. Yüksek ağaçlar ve bahçe duvarıyla arazinin sınırları belirlenmiş olsa da dışarıdan görünmemesi ve kapısının direkt salona açılması güzeldi.

Havuzun yanından geçtikten sonra biraz daha yürüdüm ve nihayet kapının önündeydim. Yedek anahtarımın olması güzeldi. İyi ki Hakan evin anahtarını verdiğinde onu reddetmemiştim. Anahtarı bir kez çevirdikten sonra kapı aralandığında vurdu kokusu yüzüme. Usulca eşikten adımımı atarken evin sessizliğinde içimi saran bir ses tam göğsüme oturdu. Uzaktan gelen, mırıltı gibi ama onun sesi... Ben onun mırıltısını bile ezberlemiş, öyle çok sevmiştim. Adımlarım sesin geldiği yönü takip ettiğinde yolun sonu bahçede bitti.

Kapının kenarında durdum, bana arkası dönüktü. Parmakları arasında bir sigara, önünde bir kadeh, dilinde bir türkü...

Türkünün sözleri sanki yüreğimi delip geçti. Gözlerim kapandığında yavaş yavaş yaşlar süzüldü.

Mezarımı derinde kazın dar olsun, yâr yâr dar olsun, yâr yâr dar olsun
Altı lale üstü de çimen bağ olsun, yâr yâr bağ olsun, yâr yâr bağ olsun
Ben ölürsem sevdiceğim sağ olsun, yâr yâr sağ olsun, yâr yâr sağ olsun*

Hakan'ın sesi ayrı, türkünün sözleri ayrı yaktı içimi. İçinde ölüm olan hiçbir şarkıyı, türküyü duymak istemiyordum. Ayrıca Hakan ölürse ben sağ falan kalmak istemiyordum.

Kapının eşiğine doğru yaslandım. Rüzgâr hafifçe saçlarının arasından geçip bana akıyordu kokusunu getirircesine. İçime dokunan sesiyle elimi kalbime koydum. Yüzünü göremiyordum ama türküyü eşlik eden o tonundan dağılışını da hissetmemek imkânsızdı.

* Hirai Zerdüş – Mezarımı Derinde Kazın.

Hakan'ı böyle izlemek bile kalbimdeki bütün kırgınlıkları eritebilecek kadar güçlüydü. Onun türküye eşlik eden yalnızlığı benim içimde de yankılandı. O an, onu ilk gördüğüm andan itibaren ona en çok ihtiyacı olanın ben olduğumu da fark ettim esasında ama bir adım dahi atamadım. Çünkü kırgınlıklarım ayaklarıma ağırlık yapmıştı. Şimdiyse o ağırlıkları bu eşiğin ardında bırakarak ona doğru adımladım. *Ah, ne çok özlemişim ne çok sevmişim onu. Ne çok hasreti göğsümden biriktirmişim.*

Bahçedeki masanın kenarına vardığımda, dağılmış türküden arta kalan sessizlik tarafından sarmalandım. Başını kaldırmadı, beni fark etmiş miydi bilmiyordum. Sırtı hâlâ dönüktü ama beni beklediğini hissediyordum. O da öylesine yorgundu ki bunu da hissediyordum.

Yüzünü bana dönmeden, "Orada durmaya devam mı edeceksin?" dedi.

"Geldiğimi nereden anladın?" diye sordum şaşkınlıkla.

Sesli bir soluk verip, "Narin," diyerek bana döndüğünde gözlerindeki yorgunluğu ve ağır hüznü fark etmemek imkânsızdı. İçimde bir şeyler koptu sandım. Buraya güzel şeyler konuşmak için gelmişim ama Hakan'ın sesi beni darmadağın etti.

Sandalyesine doğru bir adım daha yaklaştım. Yaklaştıkça bana çarpan nefesiyle ben de çarpılıyordum sanki. Hafifçe gülümsedim. "Hep böyle içli mi okuyordun sen bu türkülerini, yoksa ben mi unuttum?" dedim havadaki ağırlığı dağıtmak istercesine neşeli bir sesle.

Unutmadım. Ben sana dair hiçbir şeyi unutmam ki. Yüzümdeki tebesümde ve sorumda, türkünün kırgınlığının sardığı havayı yumuşatmak vardı. Mezar falan kazılmayacaktı, benim bir mezar başında daha ağlamaya halim yoktu. Eğer illa bir mezar kazılacaksa bu sevdiğim birinin değil benimki olmalıydı. Ben artık kimseye veda edemezdim.

Gözleri bir müddet gözlerimde takılı kaldı. Sanki beni dört yıl aradan sonra ilk kez bugün görüyor gibiydi, öyle bir özlem vardı bakışlarında. Yutkunarak gözlerini kaçırdı. "Eskiden böyle içli söyleyecek acıları tatmamışım demek..." dedi kırgınca. "Şimdi dilimden düşmediğine göre acının en dibindeyim galiba, Narin."

Boğazımdaki düğümü göz ardı edemedim. Güzel şeylerin arifesindeydik belki ama geçmişteki acıları da silip atamıyorduk işte. Telafi edilemez bir zaman girmişti aramıza, ne kadar yaşayacağımızı bilmediğimiz ömrümüzden dört koca sene gitmişti.

Avuçlarım terlemişti ve ellerimin titremesini saklamak adına parmaklarımı birbirine dolarken konuşmak zorunda hissettim kendimi. *Al acımı,* diye

bağırın yanını görmezden gelemedim çünkü acısını almak için gelmişim buraya.

“Konuşmak için geldim,” dedim yanındaki sandalyeye oturarak. Ben bakışlarımı ondan çekmişim fakat bu defa da onun mavilikleri bende idi.

Gözlerine bakarsam konuşamaz ağlardım. Ağlamak istemiyordum.

“Bana öyle bakarsan konuşamam,” dedim bakışlarımı rastgele etrafta gezdirerek.

Yumuşacık bir sesle, “Nasıl bakarsam?” diye sordu.

Ona bakmasam da bana nasıl baktığını biliyordum. Hakan bana hep beni ilk kez görüyormuş gibi bakardı, yüzü gülmese bile gözleri gülerdi. Ruhumu, kalbimi görmek ister gibi bakardı. Beni bilmek, en ince detayları bile görebilmek için bakardı. Karşısında kendimi çıplak gibi hissedirdim hep; bu bedenen bir çıplaklık değildi, bu ruhumun çıplaklığıydı.

O bana bakınca Narin’in neden Narin olduğunu görürdü. Babamın bende gördüğünü görürdü.

Biraz daha baktıktan sonra bakışlarını benden ayırıp sigarasından bir duman daha çekti içine. Gözlerinin bende olmadığından emin olduktan sonra gözucuyla baktım ona.

Bakışlarımı tekrar ondan çekip gökyüzüne çevirdim.

“Son dört yılda çok şey yaşadık,” dedim ama *ayrı ayrı yaşadık her şeyi* diyemedim.

“Duygularım o kadar karışık ki sağlıklı düşünmek ne demekti onu bile unuttum. Kendi duygularımda boğuldum, senin hislerini, mecburiyetlerini göremedim... görmek istemedim. Sanki bir bataklığın dibindeydim,” dedim. Kısa bir ara verip bu defa ona çevirdim bakışlarımı, o ise çoktan bana bakıyordu. “Çırpındıkça daha derine batıyordum.”

Sesim çatallaşmaya başlayınca sustum. Birkaç saniye o kırık sessizliğin içinde kaldık. Göz göze gelince bakışlarım buğulanmıştı hemen.

“Dört yıl...” dedi üzerine basa basa, ona da kabullenmesi zor gibiydi. “Kolay değildi, Narin. Ben anlıyorum seni. Anladığım için tükenip kalıyorum ya işte. Ne bir af dileyebiliyorum doğru düzgün ne de karşında durabiliyorum. Seni anlıyorum ben. Senin yerinde başkası olsaydı aklını bile kaybedebilirdi. Düşünsene, öldü sandığın kocan kalkmış gelmiş dört yıl sonra.”

Başı bile büküktü. Gözlerinin içine bakmak istedim ama bakarsam da ağlarım diye çekindim.

“Biliyor musun, iki hafta ayrı kalmak bana çok şey gösterdi. Kafamda her şey daha net artık.” Sonra düzeltme ihtiyacı hissettim, buruk bir tebessümle, “Eskiye nazaran yani. O karmaşa kalktı içimden ve ben görebildim,” dedim. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerini kısmış, sözlerimin nereye gideceğini anlamaya çalışıyordu.

Göz göze geldiğimizde Leyla Mecnun’a, Ferhat Şirin’e, dünya üzerinde tüm âşıkler birbirine kavuştu sanki, kalbimde öyle bir çırpınma hissettim. “Sen olmadan bir şeyler hep çok zor oldu. Ben çok savaştım, çok mücadele ettim.” Maviliklerinde beliren hüznü görmemek imkânsızdı.

Bir nefes daha aldım ama sanki boğazıma takılıyordu yine her şey. Hakan’ın yakınlığıma karşı mesafeleri daha da kapatmak istercesine sokulmasına aynı hisle karşılık verdim. Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde, omzuna yasladım başımı.

Parmakları kolumun üzerinde gezinirken sözcüklerin ağırlığını hafifletmeye çalıştığını anladım. Hafif bir alkol kokusu burnuma çalındığında anason kokusunu sevdiğimi bir kez daha hatırladım. Ben içmezdim pek ama kokusunu severdim.

Bir müddet daha sessiz kaldıktan sonra, “Çocuklar...” dedim. En büyük kırgınlığım sesime de etki ederken Hakan’ın kolumla omzum arasında gidip gelen parmakları durdu. O an biraz daha güç toplamam gerekti. “Onlar nasıl zor büyüdü biliyor musun? Sen yanımızda yokken her anlarında senin eksikliğini hissettim. Her kahvaltıda, her akşam yemeğinde gözlerim seni aradı. Küçücük şeyler bile, Hakan... Kızımızın ilk adımlarını atarken senin yanında olmaman, oğlumuzun sorularına cevap verememek... beni çok yordu.” Omuzlarım düştü. Tam bu noktada Hakan başımın üzerine etkili bir öpücük bıraktı. Ardından geri çekilmeyip boynumu da öptü.

Dudaklarının sıcaklığını vücudumda hissettiğimde bütün yüklerimden arınmış gibi hissettim. Kokumu içine çekmek istercesine boynumda soluklandığında, onun da büyük bir hasret çektiğini daha net anladım.

“Onları sensiz büyütme, her şey yolundaymış gibi davranmak ama içimde koskoca bir boşlukla yaşamak çok zordu.”

Bunları duyduktan sonra alnını omzuma yasladı. “Beni sevdiğine pişman oldun mu hiç?” diye sordu acı çeker gibi bir sesle.

Dudaklarım şaşkınlıkla açılırken, “Asla!” dedim kesin ve net bir tavırla. “Tamam, bazen isyan ettim, kızdım, küstüm ama hep seninle gurur duydum ben.”

Hakan'ın başını avuçlarımın arasına aldım. Gözleri kızarmıştı. Ağlayamadığı için mi, yoksa alkolden mi bilmiyordum ama gökyüzüm dediğim gözlerine kıyamet bulaşmış gibi bakıyordu.

Ben Hakan'ı ne kadar affedersem affedeyim onun bir yanı hep mahcup kalacaktı.

“Gözlerine kırmızı hiç yakışmıyor!” dedim ciddi olduğunu düşündüğüm bir tavırla. Avuçlarımın içine batan kirli sakalı çok hoşuma gidiyordu. Parmaklarımı sakallarının arasında gezdirdim. Yutkundu fakat hiçbir şey söylemedi. Sakallı olmazdı pek ama kesmediği zamanlarda en sevdiği şeydi onlarla oynamam.

“Yeterince iyi bir anne oldum mu bilmiyorum...” dediğimde suskunluğunu koruyan, mahcup bakışlı o adam yerinde dikleşti ve kaşlarını çatı. Yüzünde olan ellerimi avuçlarının içine aldı. “O ne demek, Narin? Konu anneliğinse, sana bile laf söyletmem. Ne demek iyi bir anne olabildim mi? Sen sadece anne değil, baba da oldun yokluğunda. Bana istediğini söyle; kız, bağır çağır ama sana kendin için bunu yaptırmam, şüpheye bile düşmene müsaade etmem!”

Öyle bir öfkeye büründü ki kendime laf söyleyince, ben ömrümde kendim de dahil kimsenin gölgesinde böyle koruyamazdım kendimi.

Kendimi gördüm. Onun bana kattığı, benim çocuklarıma gösterdiğim o yanımı gördüm.

Yine konuşacak gibi olduğunda, “Ben konuşacağım şimdi,” dedim. “Bu eve döndüğümde sen uzun uzun anlat bana her şeyi ama şimdi ben konuşacağım. Ben gördüm, Hakan,” dedim. “Her şeyi gördüm, anladım. Senin ilk ve en önemli vazifen vatandı. Bunu biliyordum ama kendi kırgınlıklarımı, kızgınlıklarımı, öfkemi bunun önüne koydum. Sonra düşününce idrak ettim. Seni anladım, seni anladığım yerde de sana kırgın kalamadım.”

İşte bu yüzden onun gücünden aldığım güçle büyüdüğümü hissederken, “Ben sensiz büyüyemedim,” dedim. Derin bir nefes aldım. Gözlerim gözlerine kilitlenmişti ve o an artık geri adım atamayacağımı biliyordum.

“Çocuklarımız da sensiz büyümesin. Çok yoruldu, çok savaştım, çok kırıldım. Şimdi kendimi de çocuklarla birlikte sana emanet ediyorum. Sen savaş bizim için. Çünkü ben artık senin gölgede dinlenmek istiyorum,” dedim bir çırpıda ve gülümseyerek.

Sözlerimle birlikte içimdeki tüm ağırlık dışarı dökülmüş gibi oldu. Yüreğimdeki kırık dökük parçalar bir anlığına sessizleşti. Artık o yükü tek başına taşıyan ben olmayacaktım.

“Narin...” dedi. Yüzüne yavaşça sinen o tebessümle belki ne demek istediğimi tam anlamamıştı, belki de bu kadar açık konuştuğuma inanmamıştı ama sonra kısa bir an duraksadı. Sanki yıllardır beklediğimiz o anda dünya durdu. Kollarını açıp beni kendine çektiğinde, “Söz,” dedi. “Bir daha senin o gölgeye sırt çevirmene de çevirtmelerine de izin vermeyeceğim. Söz veriyorum, sizin için savaşmaktan bir an olsun vazgeçmeyeceğim.”

Sarıp sarmalayan güçlü kollarının arasında kayboldum. Kalbim hızlandı, başımı göğsüne yasladım. Nefes alış verişlerimiz birbirine karıştı. O sıcaklık, o koku... Hepsi yeniden can bulmamı sağladı. Onun kollarında, o tanıdık hislerin içinde ben yine ve yeniden onunla bir bütün oldum.

Ne kadar süre onun göğsünde kaldım bilmiyordum ama dünyanın en güzel sesi benim için artık onun atan kalbinin sesiydi. Hakan’ın vücudundan yayılan sıcaklık, beni saran kolları, kokusunun burnuma çalınması... hepsini çok özlemiştim. Sessizliğimiz uzadığında neredeyse uyumak üzereydim. Saçlarımda gezinen parmakları bana hiç yardımcı olmuyordu, gitgide mayışıyordum.

“Uyuyacağım şimdi,” dedim.

Göğsünün hareketinden güldüğünü anladım. “Uyu, burada kalırsın bugün,” dedi şefkatli bir sesle.

Gözlerim hızla açılırken yerimde doğruldum. Hakan bu hareketime anlam verememiş olacak ki şaşkınlığını gizleme gereği duymadan gözlerime bakıyordu.

“Benim sana bir şey vermem gerekiyor ve bugün burada kalamam,” dedim başımı hafifçe sağa doğru eğip sevimli olduğunu düşündüğüm bir gülümseme sundum. *Kalamam çünkü eşyalarımı toplayıp yanına taşınacağım.*

Hakan kaşlarını kaldırarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Merakını gidermek yerine cebimdeki *flash belleği* çıkarıp Hakan’a uzattım.

Sezgin’le konuşmadan hemen önce hazırladığım belleğin içinde çocukların bebeklik fotoğrafları ve videolar vardı. Hakan’ın kaçırdığı tüm anılar bu belleğin içindeydi. Hamile halimin fotoğrafları, çocukların doğduğu ilk gün çektiğim fotoğraflar, ilk banyo yaptıkları zaman çektiğim videolar, ilk adım attıkları anların videosu ve hatta daha fazlası o belleğin içindeydi.

Hakan *flash belleği* alırken soran gözlerle bir bana bir elindekine baktı.

Onun bu şaşkın haline gülümserken, “Ben gidince izle, sürpriz olsun,” dedim. Aslında videoları izlerken ya da fotoğraflara bakarken Hakan’ın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum ama Hakan ben yanımdayım diye gerçek duygularını gizleyebilirdi. Oysa ben ağlamak istiyorsa ağlamasını,

gülmek istiyorsa gülmesini istiyordum. Kim ne düşünür kaygısı olmadan her bir duyguyu doya doya yaşamak onun için de iyi olabilirdi.

“Narin?” dedi soru sorar gibi.

“Efendim?”

“Bu bellekte ayrıldığımıza dair bir video falan yok değil mi?” diye sordu endişeyle karışık bir korkuyla. Şaşıрма sırası bana gelmişti çünkü ayrılacağımıza dair herhangi bir konuşma geçmemişti aramızda. Hatta ayrılıktan çok barışma üzerine bir konuşma yapmıştık, tamam belki tam olarak açık ve net bir şekilde ilişkimiz devam ediyor dememiştim ama sonuçta dediklerim buna çıkıyordu.

Hakan’ın bana karşı olan kaybetme duygusu o kadar baskındı ki bunu gizleyemiyordu bile. Ona net bir şey söylemedikçe, ona tam anlamıyla geri dönmedikçe hep tetikte olacaktı. Ona kıyamayan yanım onun bu korkusuyla paramparça oldu.

Duygularımı gizlemek ve ortamı hüzne boğmamak adına hafifçe gülümsedim. “Hayır, Hakan, ben aslında buraya birlikte yaşayacağımızı söylemeye geldim... Yani sen de istersen tabii ki,” dedim birdenbire hatta deyim yerindeyse damdan düşer gibi.

Hakan önce kaşlarını kaldırdı, sonra çattı, sonra konuşmak için dudakları aralandı, sonra konuşmadı ve dudakları tekrar kapandı. Sağa baktı, sola baktı ve en sonunda tekrar bana baktı.

“Rüya ya da hayal görmüyorum, değil mi?”

“Sanırım hayır.”

“Sanırım mı?”

“Yani hayır.”

“Affettin mi beni yani?” diye sordu hâlâ inanmadığı sesinden belliydi.

Gülümsedim, belli ki az önce yaptığımız konuşmadan onu anladığımı hissettirmiş fakat onu affettiğimi belli edememiştim.

“Biz az önce ne konuştuk?”

Hakan gözlerini kısmış beni anlamaya çalışıyordu. “Beni anlamam, beni affetmen ve bana dönmen farklı şeyler, Narin. Sen şimdi bana tamamen geri döndüğünü mü söylüyorsun yani?” dedi şaşkınlıkla.

“Senin suçun değildi. Yani geldiğinde verdiğin tepki normal değildi ama ondan öncesi, bütün olanlar, yaptıkların... Kısaca her şey vatan içindi. Ben şimdi sana sırtımı dönersem hem sana hem vatana ihanet etmiş olurum. Ben senin eşimim, hayat arkadaşımım. Bana senin yanında yürümek yakışır.”

Hakan'a *ben senin eşim*, derken içimdeki dalgaların çarpıştığını hissediyordum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. O beni kaybetmekten ne kadar korkuyorsa ben de onu tekrar kaybetmekten o kadar korkuyordum.

Her şeyin ne kadar zor olduğunu biliyordum ama ona sırtımı dönersem bu sevginin bir anlamı kalmazdı. *Bu benim için bir başlangıç*, diye düşündüm. Her anımızın kıymetini bilmeliydim, hatta acılarımızın bile.

Hakan'a gülümsediğimde belki de onun içindeki korkuları silip atıyordum, bir umut ışığı gibi yanında olmak istiyordum. Aşkımız en derin yaralarımızı bile sarabilirdi.

Geçmişteki tüm güzel anılar zihnimde canlanırken her anımızın peşinden koşmak istiyordum. Onu kanlı canlı karşımda gördüğüm o ilk gün, hikâyemin değişeceğini hiç düşünmediğim ve Hilal'in doğum günü dışında sıradan bir gün olduğunu sandığım o gün. Her şeyiyle onu kabul ettiğimi söylediğim o gün...

Hakan'ı tanıdım ve hikâyemin tüm seyri değişti.

Geçmişteki yaralar, şimdi sevgiyle dolup taşan bir hikâyeye dönüşüyordu. Yüreğim, ona duyduğum sevgiyi kabullenirken geçmişin yüklerini bırakmaya çalışıyordu. "Birlikte yaşayacağız," derken bu sadece bir cümle değil, ruhumun derinliklerinden yükselen bir haykırıştı.

"Hayat arkadaşım," dedim ve içimdeki umut filizlenmeye başladı. Artık bu yolculukta birlikte yürümek zorundaydık. Geçmişin gölgeleri sevgiyle aydınlatılmalıydı. Hakan'ın yanındaki varlığım hem bir cesaret hem de bir güvence olmalıydı. Onu bırakmamaya kararlıydım çünkü biz bir bütünün parçalarıydık, asla ayrılmamalıydık.

"Narin..." dedi nefes alır gibi, yeniden can bulmuş gibi. Bu defa o başımı avuçlarının arasına aldı. Dudakları dudaklarıma değdiğinde onu seve seve kabul ettim. Onu öpmek, yaşadığımı hissetmemle eşdeğer bir duyguydu.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında, "Ben de sana bir hediye vermek istiyorum... tabii kabul edersen," dedi heyecanlı bir sesle. Bu ses tonunu Hakan'dan duymaya pek alışkın değildim ama kulağıma çalındığı anda içim kıpır kıpır olmuştu.

"Seve seve," dedim gülümseyerek.

Hakan dudaklarıma kısa ama etkili bir öpücük bırakıp, "Hemen geliyorum," diyerek heyecanla içeri girdi. Bana ne vereceğini çok merak ediyordum. Eminim ki bana ne zamandır vermek istediği bir hediyeydi fakat onu kabul edeceğim anı bekliyordu.

Heyecanım bedenime de yansıdığından yerimde daha fazla duramadım ve bahçeyi turlamaya başladım. Az önce yaşadığımız anlar zihnimde tekrar tekrar oynuyordu. Parmak uçlarım dudaklarıma gitti, sanki dudaklarımda bıraktığı sıcaklık hâlâ tazeydi.

Hediyeyi düşünmekse beni iyice heyecanlandırıyordu.

Bir yandan bahçeyi turluyor bir yandan da kendi kendime konuşuyordum. *Sakin ol, Narin. Alt tarafı bir hediye*, dedi içsesim. O sırada elimle yüzüme rüzgâr yaparak sakinleşmeye çalışıyordum.

Adımlarım birden durdu, “Bu sıradan bir hediye değil, Hakan’ın vereceği bir hediye,” dedim içimdeki o sese.

İçimdeki sesin bana göz devirdiğine emindim.

Saçlarımda bir el hissettiğimde yerimden sıçradım. Bahçenin tam ortadaydım ve sırtım kapıya dönük olduğu için Hakan’ın gelişini fark edemedim. Hakan’ın gölgesi yok değil de Hakan komple bir gölge olabilir miydi? Bir insan nasıl bu kadar sessiz hareket edebilirdi?

Kokusu genzime dolacak kadar yaklaştığında, “Yine çok sessizdin,” dedim.

Hakan bana cevap vermek yerine saçlarımı sağ tarafımda toplayarak göğsüme doğru attı. Bunu o kadar yavaş hareketlerle yaptı ki parmaklarının sıcaklığı tenimde iz bıraktı.

Ben daha dokunuşunun etkisinden çıkamadan ensemde küçük bir öpücük kondurdu. Olduğum yerde biraz daha dikleşerek derin bir nefes aldım.

“Bedeninin bana verdiği tepkileri seviyorum, Narin. İlk günden beri bana verdiği tepkileri...”

Cevap veremedim, herhangi bir cevap vermem gerekiyor muydu onu da bilmiyordum. Hakan’ı o kadar özlemiştim ki bu küçük dokunuşlarının etkisinden çıkamıyordum.

Biraz geri çekildiğinde boynumda bir zincir hissettim. Bu bir kolyeydi, ucunda masmavi bir lotus çiçeği olan bir kolye.

“Çok güzel,” dedim büyülenmiş bir sesle.

Hakan kolyeyi taktıktan sonra omuzlarımdan tutup bedenimi yavaşça kendine çevirdi. Göz göze geldiğimizde parmak uçları kolyenin ucundaki lotus çiçeğine dokundu.

“Tahmin ettiğimden daha güzel durdu boynunda,” dedi. Büyülenmiş gibiydi. “Lotus çiçeğinin anlamını biliyor musun?”

Başımı *hayır* anlamında salladım, bir anlamı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

“Ben de Hilal’den öğrendim,” dedi gülümseyerek.

“N-nasıl?” dedim şaşkınlıkla.

“En yakın arkadaşının Instagram sayfasını takip etmiyor musun sen?” diye sordu sahte bir kınama ifadesiyle.

“Sen Hilal’in Instagram sayfasını mı takip ediyorsun?”

“Dolaylı yoldan evet.”

“Hilal’i takip eden birisi mi var?”

“Hem teşkilattan hem de ekibimden biri.”

Hilal’in ve Nurten annenin güvenliği için elbette onları yakından takip edeceklerdi ancak Instagram sayfasının bu takibe dahil olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hatta bir an Hakan’ın Hilal’le görüştüğünü sanmıştım. Hakan bir gün Nurten anne ve Hilal’in karşısına çıkacak mıydı, çıkacaksa bu karşılaşma nasıl olacaktı çok merak ediyordum.

Hilal, Hakan’dan sonra birçok eğitim almış ve danışmanlık için kendine bir sayfa açmıştı. Ben çocuklarıma tutunurken o da bunlara tutunmuştu.

Esas konudan uzaklaşmamak adına düşüncelerimi bir kenara bıraktım. “Neymiş peki anlamı?” diye sordum merakla.

“Manevi aydınlanmanın yükselişini ve yayılmasını temsil ediyormuş. Eski Mısır’da yeniden doğuşu temsil etmek için kullanılmış. Çeşitli inanışlara göre de sonsuz yaşamın sembolüymüş. Ancak tabii ki ben sana bu lotus çiçeğini tozu ve kiri tutmayan, kendini temizleyerek her daim saf ve temiz kaldığı için aldım. Sen benim için lotus çiçeği gibisin, Narin. Daima saf ve temiz. Hiçbir acı seni kötü biri olmaya itmemiş. Sana hiçbir kötülük değmemiş diyemem ama o kötülüğün kiri sana hiçbir zaman bulaşmamış.”

Başparmağı yanağımdan süzülen yaşları silerken avuçlarından yayılan sıcaklığa tutundum.

“Anlamı çok güzelmiş. Sen bana hangi anlamı için taktın bu kolyeyi bilmem ama ben sonsuz yaşamı temsilen taşıyacağım bu kolyeyi. Biliyorum başka bir yaşam daha yok ama *ervahı ezelden** tanıştığımıza eminim ben. Seni görür görmez, seninle bir geleceğimiz olduğunu biliyordum ama dahası seninle bir geçmişim olduğunu da hissediyordum. Şu anki âlemden her şey çok hızlı olmuş, ilişkimiz hızlı başlamış gibi görünebilir ama her şey olması

* Cisimler yaratılmadan önce, sadece ruhların olduğu dönem.

gereken zamanda oldu. Biz birbirimizi bulduk, zihnimiz hatırlamadı ama ruhumuz bildi. Sen benim ervahı ezelden bildiğimsin...”

“O zaman ervahı ezelden ahirete kadar, Narin...”

Ruhum yaşamdan önce onunlaydı, yok oluştan sonra da onunla kalacaktı. Hakan benim kaderimdi, benim yolum, yolculuğumdur.

“Her yaşamda ve her yaşımda,” diye yanıtladım onu.

Biz kavuştuk, ruhumuz kavuştu, kalplerimiz buluştu.

Birbirimize bir son değil, bir sonsuzluk yazdık. Hikâyemiz bitmedi, aksine yeniden başlıyordu.

Hakan ile yağmurun altında ıslandığımız o yerde tekrar uzandık. Bu defa kederle değil gülücüklerle, kötü anılarla değil iyi anılarımızla, ağlayarak değil kahkahalarla izledik gökyüzünü.

Sabaha kadar konuşsak bitiremezdik birlikte biriktirdiğimiz anıları. Hakan geri geldi ve benim hayatım kaldığı yerden devam etmeye başladı. Şarkılar tekrar anlam buldu, gökyüzü yine maviydi.

“Bu anı ne çok bekledim bilemezsin, Narin. Bu an gerçekten yaşanıyor mu, yoksa kafamın içinde kurduğum şeyler mi bunlardan emin bile olamıyorum.”

Başımı Hakan’dan tarafa çevirdim. Ellerini başının altına koyarak kollarındaki kasları iyice belirgin hale getirmişti. Gökyüzüne, yıldızlara bakıyordu.

“Hikâyenin senden olan kısmını dinlemek istediğime emin değilim,” dedim itiraf edercesine. “Eğer bu hikâyede çok büyük bir acı varsa bununla nasıl baş ederim bilmiyorum.”

Hakan uzun zamandır nefesini tutuyormuş gibi sesli bir soluk verdi.

“Dinlemek istemezsen anılarım, Narin ama bir noktada öğrenmen gerekecek. Şimdi beni affettin çünkü bana hak vermek istediğin için kendini ikna ettin ama gerçekleri bilmezsen bir noktada aklın karışacak ve kendinle çelişeceksin. Bir yanın diyecek ki *vatanı için yaptı onun işi bu*, diğer yanın diyecek ki *başka bir yol bulabilirdi, kendi çektiğin acılara ihanet etme*.”

Yutkundum. Bu çelişkiyi uzun zamandır yaşıyordum ve Hakan’ın dediği gibi kendimi ikna etmiştim. Ancak sonuç itibarıyla tekrar aynı çelişkiye düşer miydim? Buna cevap veremedim. Hakan o kadar akıllı bir adamdı ki beni ve olayları çok iyi analiz etmişti. Kendimde göremediğim şeyleri Hakan bende görebiliyordu.

Geleceğin bize ne getireceğini bilemezdim, bu yüzden bir yanımlı Hakan'a hak verdi.

"Bu eve geldiğimde seni dinleyeceğim demiştim. Yarın bu eve tamamen dönüyorum, yarına kadar kendimi hazırlayacağım ama hazırlayamazsam yine de bir gün anlatmak için beni bekler misin?"

"Sen ne zaman istersen, Narin. Dediğim gibi, sen beni nasıl beklediysen ben de seni öyle beklerim."

Gülümsedim. Sanki bir kitabın son satırlarını yazıyorduk birlikte, birazdan gökten üç elma düşecekti ve sonsuza dek mutlu yaşadığımızı yazacaktık.

Ne kadar süre birlikte yıldızları izledik ve ne kadar süre göğsüne yatıp kalp atışlarını dinledim bilmiyordum ama artık eve dönüp çocuklara bu güzel haberi vererek eşyalarımızı toplamalıydık. Şirket bize eşyalı ev verdiği için mobilyaları ne yapacağız diye düşünmem gerekmiyordu ama yine de eşyalarımız az değildi.

"Ben artık gitsem iyi olur, çocuklara bir an evvel aynı evde yaşayacağımızı söylemeliyim," dedim Hakan'ın göğsünden doğrulurken.

Benden önce ayağa kalkıp elini uzattığında hemen elini tuttum.

"Emre ile Orhun bıraktı seni değil mi?" diye sordu Hakan.

Boğazımı temizleyerek gözlerimi kaçırdım. İçimden bildiğim tüm duaları etmeye başladım çünkü birazdan Hakan'a buraya yalnız geldiğimi söyleyecektim. Yalan söylersem hemen anlardı, o yüzden hiç böyle bir çabaya girmeden sadece kaşlarımı kaldırarak cevap verdim.

Hakan'ın kaşları çatılırken, "Nasıl yani?" diye sordu şaşkınlıkla. Sanki dünyaya uzaylıların indiğini söylemişim, öyle bir şok yaşıyordu. "Seni buraya tek başına mı gönderdiler?"

"Şey aslında... Ben habersiz çıktım," dedim masum olduğunu düşündüğüm bir tavırla.

"Ah, Narin... Narin... Narin..." dedi Hakan gözlerini kapatarak. Adımı söyleyerek sakinleşmeye çalışıyorsa da daha çok sinirleniyormuş gibi duruyordu. Hiç sesimi çıkarmazsam çabuk sakinleşir diye düşünerek yine masum olduğunu düşündüğüm bakışlarımı Hakan'ın üzerinden çekmedim.

"Bekle, üzerimi değiştirip geliyorum, ben bırakacağım seni."

"Ama içki içtin," dedim şaşkınlıkla.

"Sen geldiğinde yeni başlamıştım, sarhoş değilim. Birkaç yudumdan sıkıntı yaşamayız." Sesi hâlâ öfkeliydi.

“Tamam,” dedim yine aynı sevimlilikle. Hakan başını iki yana sallayarak yanımdan geçip giderken, *ben seninle ne yapacağım* bakışı atmaktan da geri durmamıştı.

Ne yapayım kocacığım tabiatım böyle.

“Benim arabamla mı gideriz?” diye seslendim arkasından.

“Evet, araba size yarın lazım olur. Dönüşte bizimkiler bırakır beni,” diye yanıtladı merdivenleri çıkarken.

Arabanın anahtarını alarak bahçeye çıktım. Arabayı bahçenin dışına park ettiğim ve arazi de çok büyük olduğu için biraz yürümem gerekecekti.

Bahçenin kapısına geldiğimde son kez dönüp eve baktım. Kapıdan girerken gözümde canlanan her hayal tekrar tekrar zihnimde oynadı. Hakan ile gerçek anlamda bir yuvamız olacaktı, dört yıl sonra ilk defa tam anlamıyla aile olabilecektik.

Anne, baba ve çocuklardan oluşan çekirdek ailemiz olacaktı. Bahçede çocuklar oynarken ben kahvemi içecektim. Evde bir odayı çalışma odası yapardım, Hakan ile ortak zevkimize göre evi tekrar dekore edebilirdik. Bahçeye istediğimiz çiçekleri ya da ağaçları dikebilirdik.

Elma ağacı benim için olmazsa olmazdı.

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle bahçenin kapısından çıkıp arabaya yöneldim. Arabanın kapısını açmaya hazırlanırken içimde bir heyecan vardı. Hakan’la bizi bekleyen gelecek için sabırsızdım, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum o aileye artık sahip olabilecektim.

Biz bu mutluluğu çoktan hak etmiştik, çok fazla bedel ödemiş ve acı çekmiştik.

Kapıyı tam açacakken arkamda bir hareket hissettim. Hakan’ın geldiğini düşünerek tam dönecektim ki deriden yapılmış eldivenli bir el hızlıca ağzıma ve burnuma bir bez parçası bastırdı. O an ne olduğunu anlamadım. İçgüdüsel olarak başımı geriye çekmeye çalıştım ancak direnişim kısa sürdü. Çırpınıp adamın kollarından çıkmaya çalıştım ama işe yaramadı. Yaralanan kolumu çok fazla hareket ettirdiğim için keskin bir ağrı saplandı.

Ne adamla başa çıkabildim ne de koluma saplanan keskin ağrıyla.

Bir an için Hakan’ın yüzü gözümün önüne geldi. “Hayır, Hakan...” diye fısıldamak istedim ama sesim çıkmadı. Dünya etrafımda hızla kararmaya başladı. Korkum içimi kemirirken son bir umutla yardım çığlığı atmayı denedim, o da etkisiz kaldı.

Zihnim bulanıklaştı, mutluluğum korkuya dönüştü. Son hatırladığım, hafif bir düşüş ve karanlığın derinliklerine dalışımdı. Ne olacağını bilmeden karanlığın kollarına teslim oldum.

Her uyku bir kâbusa ya da rüyaya gebeydi. Sebep olmadan sonuç, başı olmayan hikâyenin sonu olmuyordu.

Bir uykuya dalmıştım sonu kâbusla biten. Bildiğim tek şey buydu.

Bu terk edilmiş fabrikada ne işim vardı, beni buraya kim getirmişti, neden sol bileğim duvara zincirlenmişti bilmiyordum.

Sebep sonuç ilişkisi kuramayacak kadar yorgundum. Hikâyem nerede başlamıştı, şimdi bir son mu yaşıyordum bilmiyordum.

Sabah bana yemek getiren maskeli adamdan öğrendiğime göre tam bir haftadır buradaydım.

Hangi konumdaydık bilmiyordum. Belki dünyanın öteki ucuna getirilmiştim. Her şey bir kâbus gibi geliyordu bana, hâlâ gerçekliğini kavrayamamıştım.

İlk gün bağırdım, çağırdım, ağladım ama kimse duymadı. Şimdi içimde müthiş bir sessizlik vardı. Tıpkı Hakan'ı kanlı canlı karşımda gördüğüm günkü gibi bir sessizlik. Psikolojide buna donma tepkisi* adının verildiğini biliyordum.

Ağlayamıyordum, güleliyordum, düşünemiyordum... Bir kez daha bir insana ait olabilecek tüm duygularımı kaybetmiştim.

Bulunduğum odadaki cam o kadar küçük ve yukarıdaydı ki doğru düzgün ışık bile almıyordu. Camın karşısındaki kapının yanında zincirliydim. Tahminime göre burası depo olarak kullanılan bir alandı.

Bazı yerler sizin mezarınız olacak gibi hissedersiniz ya, işte ben bu odanın mezarım olacağını düşünüyordum. Bana bir gün nerede, nasıl öleceğimi sorsalar eski bir fabrikanın küf kokan karanlık bir odasında öleceğimi söyleyemezdin.

Hakan ve çocukları çok merak ediyordum, ne durumda olduklarını bilmiyordum ve iyi olduklarına kendimi ikna etmek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Ben kaçırılmıştım, peki ya onlar?

* Travmatik bir durumla karşılaşıldığında otomatik ve içgüdüsel olarak ortaya çıkan bir hayatta kalma tepkisidir. Sistem o anda kendini korumaya alır, etkili bir tepki veremez. Bu verilemeyen tepki, çıkarılamayan duygular ve uyarımlar bedende hapsolür.

Neden kaçırıldığımı, kimin kaçırdığını bilsem belki mantık yürütebilirdim fakat hiçbir fikrim yoktu.

Yemeğime sakinleştirici koymuş olabileceklerinden şüpheleniyordum çünkü bu sakinliğim hiç hayra alamet değildi.

Ağlayamamak çok zordu...

Kapıya yaklaşan adım seslerinden öğle yemeğimin geldiğini anlıyordum. Birazdan kapı açılacak ve iri yapılı, maskeli bir adam elinde tepsiyle öğle yemeğimi getirecekti. Benimle fazla muhatap olmadan sorduğum basit sorulara canı isterse cevap verecekti.

Bileğimdeki zincir ve önüme konulan yemek, bana yapılan muamelelerin ne kadar iğrenç olduğunun en net kanıtıydı. Burada olmaktan nefret ediyordum.

Kapı açıldı ve tahmin ettiğim gibi bir adam içeri girdi. Yüzlerini göremediğim için gelen kişileri seslerinden ya da vücut yapılarından ayırt edebiliyordum.

Önüme yemek bırakırken elindeki dövmeler dikkatimi çekti, bu beni kaçıran adamın ta kendisiydi. İçimde söndüğünü sandığım o öfkeyi tekrar damarlarımda hissetmeye başladım.

İçeri giren adam yemeğimi bırakıp benimle konuşmadan tekrar kapıya yönelmişti ki, "Kocam eninde sonunda bizi bulacak, biliyorsunuz değil mi?" dedim sakın ama tehditkâr bir sesle. "Bulduğunda size neler yapacağına dair bir fikriniz var mı?"

Adamın adımları aniden durdu. Bu sessizlik içinde onun bile tereddüt ettiğini fark ettim. Bir yanıt beklemiyordum ama adamın kaslarının gerildiğini, yumruklarının sıkıldığını gördüğümde içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. İhtiyacım olan tam da bu öfkeydi.

"Kocandan korksak seni kaçırır mıydık sence?" diye sordu alaycı bir tonla.

"Korkmasanız maske takmazdınız öyle değil mi?" diye sordum aynı sakinlikle.

"Bak bak, sana bir cesaret gelmiş, ağzını bıçak açmıyordu kaç gündür. O dilin fazla uzamasın, koparırım."

Kocaman bir kahkaha attım. Öyle bir kahkahaydı ki bu, odada yankılandı. "Bana bir bok yapamazsınız!"

Yüzüme gelen tokadın önce sesini duydum, ardından başım sağa doğru düştü ve yanağımda inanılmaz bir acı hissettim. Ağzıma dolan metalik tatla büyük bir kahkaha daha attım. Odanın kapısı duvara çarparak açıldığında

başka bir maskeli adam girdi içeri. O da bana tokat atan adam kadar iri yapılıydı.

“Ne oluyor lan burada!” dedi bana tokat atan adama karşı.

“Birilerinin dili fazla uzamıştı, ben de gerekeni yaptım,” dedi tükürür gibi.

“Dokunmayacaksınız demedi mi lan büyük patron, sen bizim başımızı belaya mı sokmak istiyorsun?” diye çıkıştı sonradan gelen adam.

Adamın konuşmasına fırsat vermeden gözlerimin içindeki ateşi hissettirmek için daha da alaycı bir sesle, “İyi bak arkadaşına, kocam bu tokadın hesabını misliyle soracak ve ben zevkle izleyeceğim,” dedim kahkaha atmadan hemen önce.

“Delirmiş lan bu. Yüzünde parmaklarımin izi, dudağından akan kan varken hâlâ konuşabiliyor,” dedi hayretler içerisinde.

Bu adam, hamileyken üvey babamdan yediğim dayacağı ve ormanda bir başıma kaldığımı bilse bu tokadın bana sinek ısırığından daha az etki ettiğini anlardı.

Tekrar kahkaha attım, kendime engel olamıyordum.

“Ben de kocam senin icabına bakarken aynı şeyleri söyleyeceğim.”

“Ben senin icabına bakardım da dua et patrona sen!” dedi. O konuştuğça benim kahkaham daha da şiddetleniyordu, hatta o kadar fazla gülüyordum ki gözlerimden yaşlar akıyordu.

Gülmekten nefes nefese kaldığım anda odaya sonradan giren adam, diğer adamı dışarı çıkarırken, “Büyük patron onu bu şekilde görürse içimizden geçer, biliyorsun değil mi? Saçının teline zarar gelmeyecek demişti,” dedi. Kapıda yapılan konuşmaları duyabiliyordum.

“Abi ben anlamadım ki bu olayı amına koyayım! Kadını kaçırdık, besleyip duruyoruz. Bir de saç teline zarar gelmesin deniyor, ne alaka? Ne bok yemeye kaçırdık o zaman bu sürtük karıyı?”

Konuşmaları duydukça kahkaham mümkünmüş gibi daha da şiddetleniyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Attığım kahkahaların hiçbirisi mutluluk barındırmıyordu, hatta tam aksine canım yanıyordu. Hem yanağım hem de ruhum acı içindeydi. Kaç gündür ağlayamadığım için vücudum artık böyle tepki veriyordu.

Kahkahalarım çığlığa, çığlıklarım gözyaşına dönüştü ve ben günler sonra bağıra bağıra ağladım. Çocuklarıma ağladım, kocama ağladım, kendime ağladım. Hayatımın bir türlü düzene girmemesine, çektiğim acılara ağladım.

“Bitmiyor!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Sınavım bitmiyor!”

Yanağım sızlıyordu, zincirlenen bileğim acıyordu, kalbim acıyordu. Hakan’ın yanında olmak istiyordum, çocuklarımı istiyordum. Onların iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ben iyi değildim ama onların iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Çocuklarımdan doğduğundan beri hiç bu kadar ayrı kalmamıştım. Babaları yanında mıydı, beni istiyorlar mıydı, ne durumdaydılar bilmiyordum.

Beni neden kaçırdıklarını, ne zamana kadar burada tutacaklarını ve benimle ilgili ne planları olduğunu bilmiyordum. Bilmemek beni ağır ağır öldürüyordu.

Orman belki benim mezarım olmamıştı ama bu oksijenin bile sığmadığı oda mezarım olacaktı, hissediyordum. Ölümüm burada gerçekleşecekti.

Hakan’dan

Bir haftadır yaşayan ölüden farksızdım. Düzgün düşünemiyor, normal bir uyku çekemiyor, yemek bile yiyemiyordum. Bir haftada beş kilo vermiştim. Narin’den dört sene ayrı kalmıştım; bana bazı şeyler anlatılmasa bile Narin’in ne durumda, nerede olduğunu biliyordum. Bu defa Narin’in nerede, ne durumda olduğundan hatta yaşayıp yaşamadığından bile haberim yoktu.

Sadece beş dakika yanından ayrılmıştım ve döndüğümde kapısı açık boş bir arabadan başka bir şey bulamamıştım. Kaçıran kişi her kimse kameraların kör noktalarını çok iyi biliyordu, elimizdeki tek delil buydu. Narin’i tanıyan kişi yakınımızdan biriydi ve muhtemelen bugün Narin’in bana geleceğini biliyordu. Bir başka ihtimalse Narin zaten birileri tarafından takip ediliyor ve onu kaçırmak için en uygun zaman kollanıyordu.

Delirmek üzereydim, karımdan biraz daha haber alamazsam gerçekten delirecektim. Tüm İstanbul’u ateşe vermek geçiyordu içimden ama istihbaratın bir delil bulmasını bekliyor, çocuklarımla ilgileniyordum.

İçimdeki öfke büyüdükçe büyüyordu ve ben ilk defa öfkemle baş edemiyordum.

Narin’in ne kadar güçlü bir kadın olduğunu bugün bir kere daha anlamıştım. Karım benden de güçlüydü. Narin beni affetmese bile haklıydı, benim dayanamadığım bu ayrılığa o dört sene dayanmıştı. Tam dört sene beni ölü bilmiş, aynı zamanda çocukların *babam nerede* sorularıyla başa çıkmıştı.

Ben yapamıyordum. Narin çocuklara süper kahraman olduğumu söylemişti ama ben çocuklarıma ne söyleyeceğimi bilmiyordum. *Annem nerede* sorusu benim için bir kâbus olmuştu. Çocukların yanına giderken resmen adımlarım tekliyordu.

“Hakan Kurt... Sandığın kadar da güçlü değilmişsin. İki küçük çocuktan ve soracakları tek bir sorudan korkuyorsun,” dedim kendi kendime.

Asıl süper kahraman, Narin’di. Her anne süper kahraman değildi belki ama her iyi anne öyleydi. Annem ve Narin ne kadar da güçlüymüş meğer.

Bizim cesaret dediğimiz şeyler aslında ne kadar basit şeylermiş. Ölümle burun buruna gelmek değil de çocuklarımla göz göze gelmek korkutuyordu beni. Onlardan kaçıp uzaklaşmak istiyordum ama ben babaydım ve babalar çocuklarından kaçamazlardı, anneleri yanında olmayan çocuklardan hiç kaçamazlardı. Şu an en ihtiyaç duydukları kişi bendim. Hayatım boyunca hep belli sorumluluklarım vardı, her zaman ihtiyaç duyulan kişiydim ama hiçbir omuzlarımda bu kadar büyük bir yük hissettirmemişti.

Şimdi çocuklar yataklarına uzanmış, onlara masal anlatmamı bekliyordu. Sanki anneleri kaçırılmamış gibi onlara masal anlatmaya gidecektim.

Narin’i daha iyi anlıyordum ve onu daha önce bu kadar iyi anlamadığımı için vicdan azabı çekiyordum.

Odanın kapısına geldiğimde, ben yokken Narin’in aldığı her nefesin ona nasıl yük olduğunu daha iyi anladım. Narin’i bizden alan her kimse onu kendi ellerimle öldürecektim.

Kapının kolunu çevirdiğimde içimde büyük bir ağırlık vardı. Odaya adım attığım anda, Neşe ve Umut’un bana dönen bakışlarıyla karşılaştım. Yatakta birbirlerine sarılmış halde beni bekliyorlardı. Bir haftadır her gece bu anı yaşıyorduk ve her seferinde içimdeki sancı biraz daha büyüyordu. Onlara, “Anneniz saklandı, büyük bir oyun oynuyoruz,” demiştim. O zamanlar heyecanlıydılar ama artık oyunun bir sonu olmadığını anladıklarını hissediyordum.

Annelerini çok özlemişlerdi fakat babalarına güvenmeyi tercih ediyorlardı.

Gözlerimdeki yorgunluğu saklamaya çalışarak yavaşça yatağa doğru yürüdüm. Neşe küçücük elleriyle kolumu tuttu, gözlerindeki umut kırıntıları canımı acıttı. “Annem ne zaman dönecek baba?” diye sordu. Umut sessizce bana bakıyordu ama o da aynı soruyu soruyordu gözleriyle.

Ne diyebilirdim ki? Gerçekten ne diyebilirdim? Bir anlığına kelimeleri bulmakta zorlandığım için gözlerimi kapattım. Yalan söylemek istemiyordum

ama onlara gerçeği de anlatamazdım. “Anneniz bizi bulur,” dedim sesimi titremeden çıkarmaya çalışarak. “O bizi her zaman bulur.”

“Oyun ne zaman bitecek baba?” diye soran Umut’un sesi özlem doluydu.

“Bilmiyorum paşam fakat anneniz size sürpriz yapmayı çok seviyor. Hemen gelemeyecek ama siz onu çok sevdiğiniz için her zaman beklersiniz, değil mi?”

İkisi de başlarını heyecanla sallayarak onayladılar.

“Ever! Onu çok seviyoruz! Peki neden biz de oynamıyoruz? Biz de saklanabiliriz!”

Birkaç saniye bana meraklı gözlerle bakan Neşe’ye takıldı gözlerim, ardından bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Onlara cevap vermekte zorlandığım anlardan biriydi.

“Bu, yetişkinlerin oynadığı bir oyun olduğu için siz bu kadar uzun süre saklanamazsınız.”

Bir süre sessizlik oldu. Neşe ve Umut bana biraz daha sokuldular. Küçük bedenleri yanı başımdayken bu acıyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Onlara sarılırken içimden Narin’i bulmak için her şeyi yapacağıma dair kendime bir kez daha söz verdim. Bana bu kadar ihtiyaç duydukları bir anda güçlü kalmak zorundaydım.

“Hadi şimdi masal zamanı,” dedim bir nebze rahatlamak için. İçimdeki fırtınayı bastırmaya çalışarak gözlerimi çocuklardan kaçırdım.

Peter Pan onları her zaman biraz da olsa rahatlatıyordu. “Bir varmış bir yokmuş,” diye başladım içimdeki kırıklığa rağmen. “Varolmayan Ülke’ye uçan ve kaybolan çocukların lideri olan Peter Pan, bir gün Wendy ve kardeşleriyle tanışmış...”

Çocuklar masala dikkat kesildiler. Masalın onları en azından bir süreliğine bu gerçeklerden uzaklaştıracağını biliyordum. Ama ben... ben kaçamıyordum. Onlara her gece masallar anlatmak zorundaydım fakat gerçekte Narin’in nerede olduğunu bulmak için her geçen gün daha fazla parçalanıyordum.

Bu gece masalla onları sakinleştirecektim. Belki birkaç saat için Peter Pan’le uçacaklardı fakat Narin’i bulana kadar bu oyun devam edecekti ve bu yük her geçen gün biraz daha ağırlaşacaktı.

En zorlu görevim baba olmaktı.

Çocuklar uyuduktan sonra sessiz adımlarla tünele yöneldim. Halit gelmişti ve olağanüstü durum ilan etmiştik. Narin’i bulmak için tüm teşkilat

seferber olmuştu. Bugün tekrar bir toplantı yapılacak ve son durum hakkında herkes topladığı bilgilerden bahsedecekti.

Ormanın içerisinde kalan eve çıktığımda hararetli bir konuşmanın ortasında buldum kendimi.

“Nasıl iz yok lan? Hakan’a bunu söylemeyin sakın adam sizi düz yatırır ters siker...” diyen Halit’ti.

Halit bir süredir Trabzon’daydı, Hilal ile annemin güvenliğini sağlamak için gitmişti. Ara sıra onların yanına gönderip uzaktan takip ettiriyordum, ailem söz konusu olunca Halit’ten başkasına güvenemezdim. Narin’in kaçırıldığı kesinleşince aradığım ilk kişi Halit olmuştu.

Kalabalığa doğru adım atarken, “İz yok demek, öyle mi?” diye sordum ölümcül bir sakinlikle.

Sezgin, Emre, Orhun ve Adem’in bakışları bana döndü. Hepsi hortlak görmüş gibi bakıyordu bana çünkü onlar için en tehlikeli ses tonum buydu. Sakin adımlarla yanlarına doğru yürüdüm.

Gözlerim hepsinin üzerinde gezindi ve en son Halit’te durdu. Ellerimi arkamda birleştirdim. “Narin kaçırılalı kaç gün oldu, Halit?” diye sordum.

Halit hiç beklemeden, “Bir hafta,” diye cevapladı beni ifadesiz bir yüzle.

Derin bir nefes aldım. “Bir hafta...” diye tekrar ettim tehlikeli bir sesle. “Peki ben operasyonu başlatırken ne dedim, Halit?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Operasyonu bitirmek için kırk sekiz saatiniz var dedin.”

Başımı aşağı yukarı sallayarak Halit’i onayladım. Onun dışında hepsinin üzerinde dolaştı bakışlarım.

“Peki kaçırılan kişi kim, Orhun?” diye sordum.

Orhun önce yutkundu sonra, “Narin,” dedi mırıltılı bir sesle.

“Narin kim?” diye sordum, sesim duvarlarda yankılanacak kadar yüksekti. Narin’in adını duymak bile içimde bitmez tükenmez bir ateş yakıyordu. *Onu kaçıranları bulduğumda onların vay haline!*

Orhun yerinde dikleşerek, “Eşiniz komutanım!” diye bağırdı.

Benim bakışlarım ondaydı fakat o, hazır ol pozisyonunda karşısındaki duvara bakıyordu.

“Eşim evet,” diye onayladım onu daha düşük bir sesle. “Kaçırılan kişi benim karım.”

“Narin ile sizi aynı apartmana yerleştirdiğimde ne demiştin, Emre?”

Emre yutkundu ve cevap veremedi. "Bana sorumu tekrarlatma asker!" diye bağırdım boğazımı patlatırcasına.

Titrek ama yüksek bir sesle, "Karımı bir gölge gibi takip edeceksiniz, haberiniz olmadan adım bile atmayacak dediniz," diye cevapladı beni.

"Evet, öyle dedim. Peki siz ne yaptınız?"

"Komutanım biz-"

"Ne yaptınız dedim!"

"Son gün gözden kaçırdık komutanım!" dedi Emre titrek bir sesle.

Sezgin sessizliğini bozarak, "Hakan affet ama Narin apartmandan çıktığında değil, senin evinden çıktığında kaçırıldı. Burada onlar mı suçlu sen mi?" diye sordu.

Kan iyice beynime sıçradı. Sezgin'in boğazına yapışıp onu duvara yasladım. O an zihnimde ne bir kontrol zerresi ne de bir düşünce vardı; sadece öfkenin karanlık sisi içindeydim. Boğazıma kadar yükselen öfkeyi kontrol etmem gerekiyordu ama Sezgin'in söyledikleri, zaten sınırda olan sabrımı tamamen taşırmıştı. Gözlerim karardı, nefesim hızlandı. Adamın göğsünden gelen boğuk hırıltı odadaki tüm sessizliği delip geçiyordu.

"Sen bana hesap mı soruyorsun, Sezgin?" diye bağırdım boğazımı patlatırcasına.

Halit hemen yanıma gelerek omzuma hafifçe dokundu. "Hakan bırak onu. Bu yoldan bir şey kazanamayız," dedi panikle. Halit iyi biliyordu ki bu raddeye gelmem de bu raddeden dönmem de zordu.

Bir an durdum, nefes almayı hatırladım. Ellerimi Sezgin'in boğazından çektim ama bakışlarımı üzerinden ayırmadım. "Bir daha böyle saçma sorular sorma bana," dedim dişlerimin arasından. Sezgin elini boğazına götürüp derin nefesler alarak yere çöktü.

Halit o gerilim yüklü havayı biraz olsun dağıtmak için araya girdi. "Hakan hepimiz aynı taraftayız. Narin'i bulmak için herkes elinden geleni yapıyor, artık ben de buradayım ancak işler sarpa sarıyor. Birileri tüm izleri temizlemiş. Kaçıranlar profesyonel ve hiç boşluk bırakmamışlar."

Bakışlarım Halit'e döndü. "Onları da sikeyim, işleri de sikeyim, boşluklarını da sikeyim! Bana karımı bulacaksınız!" diye bağırdım.

"Narin benim korumam altındayken başına hiçbir iş gelmedi fakat sen ne zaman döndün ve güvenliğini kendin sağlamak istedin işte o zaman olaylar patlak verdi. Ben vuruldum, Narin vuruldu... Birçok teşkilat üyesini

barındıran şirketin ödül töreni tarandı ve çoğu önemli isim öldü,” dedi Sezgin duvar dibine çökmüş soluklanmaya çalışırken.

Avuçlarımı öyle bir sıkıyordum ki bu herif elimde kalmazsa iyiydi. Sezgin’e doğru bir adım attığımda Halit önüme geçti. “Ne dediğini bilmiyorum, birbirimize düşüp asıl önemli meseleyi kaçıramayız,” dedi sakın tutmaya çalıştığı sesiyle. Daha sonra bakışları yerden kalmaya çalışan Sezgin’e döndü. “Sen de kes sesini.”

Sezgin, “Yalan mı?” diye sordu ayağa kalkarak. Tekrar Sezgin’e doğru hareketlenmişim ki Halit elini omzuma koyup, “Sesini kes dedim mi kes!” diye bağırdı Sezgin’e bakarak.

Bir adım gerileyerek sakinleşmek için derin bir nefes aldım, kontrolümü fazlasıyla kaybetmişim. Belimdeki silahı çekip Sezgin’i vurma fikri iyi bir fikir değildi. O da istihbarattan biriydi ve ona bunu yapamazdım. Bakışlarımı Adem’e çevirdim. “Çıkarın şunu,” dedim başımla Sezgin’i işaret ederek. “Sizinle çalışmayacak bundan sonra. Narin’in adını ağzına almayacak.”

Adem dışarı çıkarmak için Sezgin’in koluna girmişti ki, “Narin benimle güvendeydi, beni susturarak bunu yok sayamazsın. Narin’i senin evinin önünden almışlar. Vicdan azabı mı çekersin ne yaparsın bilmiyorum ama öfkeni bana değil kendine yönelteceksin!” dedi Sezgin.

Bu defa benim bir şey yapmama gerek kalmadan Halit, Sezgin’in çenesine bir yumruk indirdi. “Sus dedim, değil mi?” diye sordu dişlerini sıkarak. Adem onu tutmuyor olsaydı yere düşecekti. Halit, başıyla işaret verdiğinde Adem onu dışarı yöneltti.

“Saçmalıyor,” dedi Halit, Sezgin dışarı çıktıktan sonra. Muhatabı bendim.

Başımı avuçlarımla arasına alarak, “Haklı, karımı koruyamadım,” dedim.

Halit böyle bir şey dememi beklemiyor olacak ki ilk başta afalladı. “Bilemezdin,” dedi sakın bir sesle.

“Bilmeliydim,” dedim bağırarak. “Bilmeliydim amına koyayım, bilmeliydim. Karıma suikast düzenlendi, kim olduğunu bulamadık. O böylesi bir tehlikenin içindeyken ben her ihtimali düşünmeliydim ama Narin ile olan ilişkiye kendimi öyle bir kaptırdım ki asıl olayları kaçırdım.”

Halit, “Tüm teşkilat devrede. Her yeri taradık, tüm bağlantıları inceledik ama hâlâ sonuç yok. Bir adım bile ilerleyemiyorsak demek ki bizden bir adım öndeler,” dedi.

Aniden sessizlik çöktüğünde oda buz gibi oldu. Herkes gözlerini yere dikmiş, nefes bile almıyordu.

“Bu işte bir ihanet var,” dedim yükselerek. Daha önce konuştuğumuz ihtimalden artık biraz daha emin olmuştum. “Birileri içeriden bilgi sızdırıyor. Aksi mümkün değil.”

Halit kaşlarını çattı, etrafındakilere baktı. “Bunu nasıl anlayacağız, Hakan?”

“Her adımı dikkatlice planladık ama bu kadar organize hareket etmeleri, içeriden bir şeyler bildiklerini gösteriyor. Şimdi bunu kimin yaptığını bulmamız gerek.”

Odada tekrar bir sessizlik hâkim oldu. İçimizden biri ihanet etmiş olabilir miydi? Yoksa bu sadece bir yanılsama mıydı? Narin’in hayatı tehlikedeydi ve bu belirsizlik beni içten içe kemiriyordu.

Halit o anda gözlerini bana çevirdi. “Şimdi ne yapacağız peki, emrin nedir?”

Gözlerimi masadaki haritalara ve raporlara diktim. “İzleyeceğimiz yol basit. Herkesi sıkı bir incelemeden geçireceğiz. Bu ekibin içinde güvenilir biri varsa onu bulacağız. Ve onu bulduğumuzda, Narin’in yerini öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Bakışlarımı tekrar Halit’e çevirdim. “Başka bir seçeneğimiz yok. Hedefe yaklaşmak için her adımda daha sert olmalıyız.”

Halit başını salladı ve diğerlerine dönerek, “Plan belli. Herkese haber verin, güvenlik artırılacak. İçimizdeki çürüğü bulana kadar hiçbir şey yapmayacağız,” dedi.

İçimdeki öfke ve endişe Narin’i bulana kadar dinmeyecekti.

Narin'den

Derin bir nefes aldım.

Bir nefes daha...

Gözlerim kapandı. Savunma mekanizması olarak zihnim sakinleşmek adına derinlere daldı. En derinlerimde bile ona rastladım.

Hakan’a...

Benim her daim koruyucum, aklım, fikrim, savunmasızlığım ve direnen yanımdır. Kendimi sakinleştirmek adına bir yol ararken zihnim geçmişin anılarında sürüklendi.

Geçmiş

Onun göğsüne yaslanmış, gecenin zamanı sıkı sıkı sardığı saatlerde esasen vakitten bir haberdim. Aynı zamanda kendi dünyamın en huzurlu anlarındaydım. Hakan'la salondaki koltuğun köşesinde, sessizliğin içinde, onun dokunuşları arasında, başım yüreğine yaslı bir haldeydim. Yaşanılanların bir bir zihnimi işgal edip onunla olan aşkıma bana hatırlattığı o anlarda, "Korkuyorum..." deyiverdim.

Parmakları kısa bir an duraksadığında, "Neyden?" diye sordu. Gözlerindeki o kısacık telaş bile yüreğime sevda diye işledi. "Karanlıktan mı? Açamı mı ışıkları? Ben yanıdayım ama."

Geçip gidiyordu zaman ve bizim aramızda işleyen o derin bağ canımın içinde yetmeyecek gibi hissettiriyordu. "Seni doyasya yaşayamamaktan," dedim başımı ona doğru çevirerek. Göğsünden kalkmama müsaade etmedi ama gecemi huzura kavuşturan gözlerini benden esirgememek adına onu görebilmem için biraz daha yana kaydı, bana kolunun altında yer açtı. "Öyle çok seviyorum ki seni, Hakan. Yaşanacak bunca şey varken seni yaşayamamaktan korkuyorum. Doyamamaktan korku-"

Cümlemi tamamlamama izin vermeden kesti sözümü. Hem de öyle böyle bir kesmek değil. En güzeliyle. Dudaklarını dudaklarıma bastırarak yaptı bunu. "Yaşıyoruz, Narin," dedi geri çekilirken. Parmaklarının sırtı dudaklarımın üzerinde dolandı, aralık dudakları beni kendine çağırıyor gibiydi. "Bak şimdi kollarımdasın, benimsin, benimlesin, seninleyim. Şu güzel dudaklarından aldığın her nefesi içerken yaşıyorum ben seni, Narin. Doymak mı? Bir ömrü dibinden ayrılmadan yaşasam yine doyamam ki ben sana. Seninle, senin için, seni yaşıyorum ben."

Konuşmasına kısa bir ara verdiğinde, diliyle dudaklarını ıslatarak bana doğru yaklaştı ve o ıslaklığı, dudaklarını benimkilere sürerek bana da bulaştırdı. "Sen yaşamıyor musun?" diye sordu kısık, kanımı kaynatacak kadar etkili sesiyle. "Baksana şuna..." Dudakları arasından çıkan nefes benim ağzımın içinde dağıldığında elleri belimde hareketlendi. "Bu gerçekliğin içindeyken başka ihtimalleri düşünmek o güzel yüreğine azap değil mi?"

Yanıyordum, kavruluyordum. Aştı andı bu. Hissetmekten. Çok hissetmekten. Ellerim boynuna doğru sarılırken, "Haklısın," dedim titrek bir sesle. Beni öyle bir kucağına çekti ki bir ömrü orada yaşayabilirim sandım. Sonra zihnim yine bana azap gibi kaybetme korkusunu hatırlattı. Yüreğim daraldı, nefesim kesilecek gibi oldu. Daha çok dolandım boynuna. Daha çok sindim tenine. Daha çok dokundu benim tenine.

Ona duyduğum yoğun hislerle sarmalanırken, “Beni senden başka bir şey düşünemeyen bir kadına çeviriyorsun,” diye bir itirafta bulundum. Sesim alçaklığına rağmen gecenin içinde patladı sanki. “Aklımı başımdan alıyorsun, sensiz nefes bile alamıyorum.”

Çok büyük, çok imkânsız bir itirafmış gibi bunu benden duyduğunda keyifle gülümsedi. “Çünkü senden başka bir şey düşünemeyen o adamım ben,” dedi parmak uçlarıyla tenime işler gibi. Elleri belimde, tenimde; dudakları yanağımda, saçlarımda dolandı. “Çok seviyorum seni, Narin. Kendime katıp sadece kendime saklamak isteyecek kadar çok seviyorum. Şöyle sokuluyorsun ya yanıma, o bile yetmiyor bana. Sana bir yetmeyen, bana bin yetmiyor ama korkmuyorum. Seni yaşadığım için şükrediyorum. Dahasını yaşamak için çırpınıyorum. Zaman kavramını unuttum seninle ben. Öyle çok seviyorum.”

Gönlünde büyüte büyüte seviyordu ve ben böylesi çok sevginin içinde kendimden geçiyordum. Ne kadar seversem az kalacakmış gibi hissediyordum. Göğsünden kalkıp, yüzümü ona doğru dönerek bacaklarının arasına oturdum ve boynuna sarılıp ellerimi ensesindeki saçların arasında dolaştırdım. “Ben zaten sendeyim. Sen beni kendine katalı çok oldu,” dedim. Alnımı alnına yaslarken dudaklarımız da birbirini öpüp öpüp geri çekildi. Derin bir öpüşmenin koynunda sürüklendik. “Sen de benden hiç gitme olur mu?”

İki bedende tek bir ruhken, “Gitsem bile döneceğim,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum. Ben hep sende biteceğim.”

Birlikte titrek bir nefesi solurken aynı sözü verdik. Dudaklarının arasında yemin gibi mırıldandım. “Ben hep sende biteceğim.”

Günümüz

Geçmişin anıları bugünümde bana umut aşılarken verdiğim o söze tutundum. Henüz yeni kavuşmuşken teslim olmak yoktu bizim kaderimizde. Nefes nefese kendi içimden tekrarlardım. *Söz veriyorum. Ben hep sende biteceğim.*

Sürekli birbirimize verdiğimiz sözlerle sınanıyorduk. Hayat sanki bizim sözlerimize karşı savaş açmıştı. Artık emindim ki Hakan’la bizim öyle hayalini kurduğumuz gibi sakın bir hayatımız olmayacaktı. Birbirimizle sınanacak, sürekli endişe halinde olacaktık.

Kapının açılma sesiyle daldığım uykudan uyandım. Bileğimdeki zincir yüzünden günlerdir rahatsız bir şekilde oturuyordum, bu da benim uykuya dalmamı zorlaştırıyordu. Günler sonra ilk defa bugünkü kadar derin bir uykuya dalmıştım.

Maskeli birkaç adam ellerinde *notebook*, masa ve hoparlörle odaya girdiler.

“Bunlar ne?” diye sordum ama sesim odanın soğuk duvarlarına çarparak geri döndü. Hiçbiri cevap vermedi, sanki ben orada değildim.

Burası da bu adamlar da iyice canımı sıkmaya başlamıştı. İçimdeki öfke kelimelerime yansdı. “Şşt, size söylüyorum, geri zekâlılar! Yoksa bana cevap veremeyecek kadar korkak mısınız?”

İçeri giren adamlar bana herhangi bir açıklama yapmadan *notebooku* kurup odadan çıktılar. Ben olanı biteni anlamaya çalışırken karanlık bir silüet ekranda belirdi; kar maskeli başka bir adam. “Merhaba Narin,” dedi. Adım sanki bir lanet gibi onun dudaklarından döküldü. Sesinin değiştirildiğini anladım çünkü sesi tıpkı makinelerden geliyormuş gibi soğuk ve ruhsuzdu.

“Sen kimsin?”

“Kim olduğum önemli değil, Narin,” diye cevapladı beni.

“Beni buraya sen mi getirdin? Neden buraya getirdin? Derdin ne?” Yüreğim hızla çarpıyordu.

“Bu da önemli değil.” Maskenin arkasındaki gözler beni izliyordu. “Seninle daha derin bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor. Bu benim kim olduğumdan da senin neden burada olduğundan da daha önemli.”

“Ne derin konuşması? Beni kaçırdınız ve bu rutubetli odaya zincirle bağladınız, bana önce bunun açıklamasını yapın,” dedim. Kelimelerim öfkeyle dolup taşıyordu.

“Çok cesursun, Narin. Tam da senden beklediğim tepkileri veriyorsun. Senin yerinde başka biri olsaydı bu kadar cesur olamazdı ama ben senin düşmanın değilim, sadece senin geçmişinle yüzleşmeni istiyorum. Bilmediğin bazı gerçekler var.”

“Ne gibi gerçekler? Nelerden bahsediyorsun?” Şu anki durumumun sadece bir oyunun parçası olduğunu biliyordum ama bu oyunda kaybetmeye hazır değildim. Bana söyleyeceği her neyse ona inanmayacaktım.

“Babandan bahsediyorum, Narin,” dediğinde sesi soğuk ve duygusuzdu. Kalbim bir an duraksadı.

“Babamı yıllar önce kaybettim, ne alakası var burada olmamla? Sen onun düşmanlarından biri misin?” diye sordum öfkeyle. Babam alacak verecek

davası yüzünden öldürülmüştü, katili hapse girmişti fakat çıkıp çıkmadığını ya da farklı bir bağlantısı olup olmadığını bilmiyordum.

Ben Hakan'ın içinde bulunduğu durum yüzünden burada olduğumu düşünürken esas olay babamla ilgili olabilir miydi?

“O hayatta, Narin ama kocan sana bunu söylemedi, değil mi?”

Robotik sesin söyledikleriyle birlikte kulaklarım uğuldamaya başladı, nefesim mi kesiliyordu benim? *Nefes al, Narin.*

“Biliyorum bunu duymak senin için-”

“Benimle alay mı ediyorsun sen orospu çocuğu! Babamı da kocamı da ağzına alma sakın!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

“Gördüğüm kadarıyla gerçeklerle yüzleşmeye hazır değilsin,” dedi maskeli adam. “Ama gerçeği öğrenmek zorundasın. Kocan seni korumak için her şeyi saklamayı düşündü. Fakat gerçekler saklanamaz, Narin. Ben senin dostunum ve senin iyiliğini istiyorum. Seni salak yerine koymalarına daha fazla göz yumamazdım.”

İçimdeki öfke, söylediklerini duyduğum anda yerini derin bir korkuya bıraktı. “Beni korumak için mi? Bu mu korumak?” diye bağırdım. “Beni zincirle bağlayarak mı? Gözümde bir canavarsın!”

Adam hiç umursamıyormuş gibi durdu. “Evet, seni burada tutuyorum ama bunu sana gerçekleri göstermek için yapıyorum. Kocanın sana olan sevgisi bazı şeyleri saklamasına neden oldu. Babanla ilgili gerçeği öğrenmenden korktu. Gerçek sevgi böyle bir şey mi, emin değilim. Baban yaşıyor ve bu senden saklanıyor... Sevgi adı altında bencillik.”

Hakan döndükten sonra bana anlatacağı şeyler olduğunu söylemişti. Bu onlardan biri miydi? Babam gerçekten yaşıyor muydu?

Bu doğru olamazdı, bunun doğruluğuna inanmam demek aklımı kaybetmem demektir. Kocam öldü sanmıştım ama geri dönmüştü. Babamı yıllardır ölü biliyorken çıkıp gelmesi demek benim bundan sonra ölüme de yaşama da inanmamam demektir.

Akıl sağlığını korumak için tüm söylediklerini reddetmek adına, “Sana inanmıyorum, biraz cesur ol ve kim olduğunu söyle bana!” dedim.

“Senin dostunum ama kocanın düşmanıyım, Narin.”

“Sen bir zavallısın. Hakan’a gücün yetmeyince beni alıkoydun ve dost olduğumuzu söylüyorsun, öyle mi?” dedim tükürür gibi. “Sen korkak ve basit bir yalancısın!”

Kahkaha attı. “Cidden çok kabasın, Narin. Bazen adının hakkını hiç vermediğini düşünüyorum!” Sesi değiştirilmiş olmasına rağmen o alaycı tavrını anlayabilmişim.

“Bana inanmayacağını biliyordum ama belki bazı fotoğraflar inanmana yardımcı olabilir.”

“Ne fotoğra-”

Hakan’ın, Ragıp amcanın ve babamın bahçede yuvarlak bir masanın etrafında oturdukları bir fotoğraftı. Babam hafızamdaki gibi değildi, daha yaşlıydı. Belli ki fotoğraflarının çekildiğinden haberleri yoktu.

Farklı yerlerde birkaç fotoğrafları daha vardı. Ragıp amca olmadan ikisinin olduğu fotoğraflar, kalabalıkta oldukları fotoğraflar...

Gözlerime inanamadım. Gördüklerimi inkâr edercesine başımı iki yana salladım. “Hayır, bu gerçek değil!”

“Bu fotoğraflar tamamen gerçek, Narin. Üzerlerinde hiçbir oynama yok.”

“Yalan söylüyorsun, benim babam öldü. Babam öldü ve üvey babam beni dövdü, öz annem bana sırt çevirdi, ben kimsesiz kaldım. Babam yaşasaydı beni onların eline bırakmazdı,” diye bağırdım hıçkırıklarımın arasından.

Avazım çıktığı kadar bağılıyor ve ağlıyordum.

“Kocan da baban da seni üvey babanın kollarına bıraktı, ikisi de yaşıyordu ve ölü olarak bilinmek istediler.”

Zihnim de kalbim de sustu ve ben aklımla olan bağlantıyı kaybettim.

Maskeli adam bir şeyler daha söyledi ama ben onu duymadım, tüm gerçeklik algımı yitirdim.

“Babam da kocam da yaşamıyor. Ölenler geri dönemezler.”

Devam edecek...

Halit kısa bir aradan sonra yine Trabzon'daydı. Nurten teyzeyi ve Hilal'i kontrol edip tekrar geri dönecekti. Hilal uzun zamandır yoga eğitimi alıyordu ve şu an merkezde olduğu için onu takip edebilmek adına o da şehir merkezine gelmişti. Birlikte eğitim aldığı kişileri ve yeri iyice araştırmıştı, şimdilik bir sorun görünmüyordu.

Kursun karşı kaldırımında Hilal'in çıkmasını bekliyordu. Bugün son günüydü, akşam İstanbul'a geri dönecekti çünkü Narin'den haber yoktu. Hakan'ın etrafındakilere kan kusturmaması için yanında olması gerekiyordu, ayrıca Hakan en çok kendisine güvenirdi ve böyle bir durumda arkadaşını yalnız bırakmak asla içine sinecek bir şey değildi.

Caddenin en kalabalık saatlerinden biriydi, gelenin geçenin hesabı yoktu. Halit de dikkat çekmemek için mağaza vitrinlerini inceliyormuş gibi yapıyor, hatta mağazalara girip saçma renklerde kazak olup olmadığını sorarak beklediği olumsuz cevabı alınca dışarı çıkıyordu.

Yine aynı rutinde mağazadan çıkarken Hilal'in kurstan ayrıldığını gördü. Yanında bir kız, bir de erkek arkadaşı vardı. Hilal gülerek ikisine de bir şeyler anlatıyordu. Hakan'la ne kadar da zıt olduklarını düşündü. Hilal daha güler yüzlü ve hayattan keyif almaya çalışan biriydi.

Hilal'in anlattığı her neyse erkek olan arkadaşının koluna dokunarak ona bir şey söyledi. Söylediği şeyden sonra çocuk küçük bir kahkaha attı. Halit'in tek kaşı istemsizce kalkarken içinde anlam veremediği bir duygu yeşerdi. Bir an, kısa bir an Hilal'in kimseye gülmemesi gerektiğini düşündü. Hilal'in yanındaki esmer çocuğa şimdiden gıcık olmuştu. Hilal ve arkadaşları karşıya geçtiğinde Halit aslında aklında olmayan bir şey yaptı ve genç kadının kendisine çarpmasını sağladı.

Abisiyle aynı renk olan gözleri Halit'i bulduğunda, "Affedersiniz," dedi mahcup bir şekilde.

Halit *önemli değil* dercesine göz kırptığında hafifçe gülümsediğinin farkında değildi. İlk defa ona bu kadar yakındı. Yıllardır onu izliyordu ama hiç bu kadar yakınlaşmamışlardı.

Halit arkasını dönmüş gidiyordu ki Hilal'in sesiyle durup, omzunun üzerinden genç kadına baktı. "Çok pardon, sizi bir yerden tanıyor olabilir miyim?"

Halit kısa bir an şüpheyi düşse de Hakan herhangi bir fotoğrafta Halit'in görünmediğine emindi. Kılık değiştirmedeği için kendisine küfretti. "İnsan insana benzer küçük hanım," dedi ifadesiz tutmaya çalıştığı bir sesle. Hilal'in dudakları tekrar aralanmıştı fakat Halit yanından uzaklaştı.

Hilal ise bu yabancıнын neden onun dikkatini bu kadar çektiğini anlamadı ama içinde öyle bir his vardı ki bu yabancıyı bir kere daha göreceğinden neredeyse emindi.

Düzenleme
Ny.ozlem

Teşekkür

Benimle birlikte bu yolculukta yer alan bütün okurlarıma teşekkür ederim. Ne zaman pes edecek olsam elimden tuttunuz, siz belki bunu bilmezsiniz ama her mücadelede oradaydınız ve iyi ki vardınız.

Yayınevime, kitabımda emeği geçen herkese teşekkür ederim.

Benimle yıllardır aynı yolda yürüyen ve hiç elimi bırakmayan canım Sinem ve canım Hümeysra, iyi ki yollarımız kesişti ve kocaman bir aile olduk. Bana kattıklarınız inanılmaz değerliydi, elimi hiçbir zaman bırakmayın. Bugün Gölgesiz kitap oluyorsa katkınız çok fazla. Varlığınız ve destekleriniz için teşekkür ederim.

Ve geldik benim kızlarıma. Canım kızlar, siz olmasanız bu kadar büyüye-
mezdik, elinizi Gölgesiz'in ve benim elimden hiç çekmediniz. Siz kendinizi biliyorsunuz ama ben tabii ki adınızı yazacağım buraya. Canım Pelin, Eda, Serpil, Ezgi ve Marco... desteğiniz benim için her zaman kıymetliydi hep de öyle kalacak, çok teşekkür ederim.

En büyük teşekkürü aileme etmek isterim, iyi ki varsınız.

En özel teşekkürüm ise annem için... Bu satırları okumanı o kadar çok isterdim ki eminim benimle gurur duyardın. Güzel yaptığım her ne varsa aslında senin eserin, senin bana kattıkların. Ben ne yapıyorsam senin bu dünyada kalan parçan için yapıyorum, senden bir parça olmasaydım bu kadar tutunur muydum hayata bilmiyorum. Kim bilir belki göremesen bile ruhun hissediyordur, ruhundan öpüyorum.

Sevdiğini kaybeden herkese ithaf etmiştim bu kitabı, o halde cennete selam olsun...

Playlist

Ayşenur Kolivar – Ay Ağıt

Ayşenur Kolivar – E Asiye

Ayşenur Kolivar – Getma

Aytekin Ataş – O Yâr Gelir

Dedublüman – Sen Bilmezsin

Dedublüman – Sakladığın Bir Şey Var

Dedublüman – Belki

Emre Aydın – Tam Dört Yıl Olmuş Dün

Çağan Şengül & Emre Aydın – Yansın

Çağan Şengül & Emre Aydın – Ben Sana

Veda Edemem

Meyra & Burak Kut – Karar Bize Ait

Dedublüman – Günü Gelir

Volkan Konak – Göklerde Kartal Gibiydim

Mor ve Ötesi – Daha Mutlu Olamam